

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KAÇIŞ

MÜJDE AKLANOĞLU

Saygısızlığa
sınır koymak,
kendine saygı
duymakla başlar.

HASREM

Psikolojik Roman

Hiç kimse, Aşka Metres Tutulmak istemezdi!
Ve ulaşılmazı sevmek... hiç bu kadar zor olmamıştı!

O ASLA KİMSEYE GÜVENMEZ.

Tutkusuyla yürekleri kavurup vicdansızlığıyla korkutan,
hoyratlığının arkasına saklandığı şarsılamaz merhametiyle uğruna
hayat adanılan bir adam...

Yiğit Üstündağ!

Mertliği kendine erdem, umutsuzluğu yüreğine maske edinmiş.

O ASLA YANLIŞA BOYUN EĞMEZ.

Mağrur duruşunun gerisinde var olan, eşsiz asaleti ve kuvvetli
cesurluğuyla hayata tek başına kafa tutan korkusuz kadın...

Rosa Mina Chandler!

Sivri dikenleriyle hoyratça can yakarken sağlam fidaniyla toprağına
sımsıkı kök salan bir gül ağacı...

O; aşkın beden bulmuş hâli...

Yiğit Üstündağ'ın, yasak hazinesi, uğruna dünyayı karşısına aldığı,
kıymetli sevdiği!

**VE METRES! SADECE TENE TUTULMAZDI.
BAZEN DE YÜREĞE!**

HASREM

www.hasremyayinlari.com

HasremYayinlari

Satürn
yayınları

www.saturnyayinlari.com

saturnyayinevi

2

Metres

KAÇIŞ

MÜJDE AKLANOĞLU

Saygısızlığa
sınır koymak,
kendine saygı
duymakla başlar.

∞
HASREM

Müjde Aklanoğlu

1986 İstanbul doğumlu olan yazar, İTÜ Tekstil Teknolojileri ve Tasarım Fakültesi, Moda Tasarım mezunudur. Bu alanda birçok çalışmada dereceye girip ödüller almıştır. Altın Kalem ödüllü araştırmacı yazar, alanında bir ilk yaparak aşk romanlarının içeriğindeki boşluğu doldurmak amacıyla, eğitimler almaya başlamıştır. Kişisel gelişimden, psikolojiye, diksiyondan adab-ı muaşerete, iş disiplinininden, profesyonel hayata geçişe kadar birçok alanda sertifikası bulunan Aklanoğlu, Yaşam Koçluğu yapmaktadır. Yazdığı kitaplarla insanları eğitici, bilgilendirici ve motive edici bir durum sergilemektedir.

“Bana Sevmeyi Anlat, Bana Esmeyi Anlat, İki Yemin Bir Aşk, Yemin Bozдум Yolunda, Adı Bende Saklı, Kaderimde Saklı, Ecem, Ördü Kader Ağlarını, Yağmur Bulutu Unutursa, Edep Çiçeği, Bana Bir Masal Anlatsana, Rüyalar Gerçek Olsa, Rüyalar Gerçek Oldu, Bir Şans Daha, Kör Talih 1-2, Baksana Talihe 1-2, Araftayım, Geleceğim Sensin, Gamzelim (Bana Adımı Sor,) Gamzelim Ya’saklımsın, Yurtsuz, Kimse-siz, Zümrüt Kafes, Ayten, Kalpsiz, Kime Niyet Kime Kismet, Hayal’et, Yasak Elma, Kaçış, Topal ve Centilmen” adlı eserleri bulunmaktadır...

Evli ve iki çocuk annesi olan yazar, kurucusu olduğu Hasrem Yayınları’nda hâlâ yazmaya devam etmektedir.

“

Kimin bir açıklamayı hak ettiğini, kimin bir cevabı hak ettiğini ve kimin hiçbir şeyi hak etmediğini ayırt etme farkındalığını öğrenin.

Müjde Aklanoğlu

”

KAÇIŞ

Müjde Aklanoğlu

İmtiyaz Sahibi / Müjde Aklanoğlu

Yayın Koordinatörü / Tülin Tekel

Editör / Seher Alp

Son Okuma / Sinem Saraç

Kapak / Crazy Creative®

İç Tasarım / Crazy Creative®

Baskı - Cilt / Ankara Özgür Matbaacılık

Matbaa Sertifika No: 46821

Baskı: 2024

ISBN: 978-605-72641-7-6

©Hasrem Yayınları

©Satürn Yayınları

HASREM

ve

 Satürn
Yayınları

SATÜRN YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yayınevi Sertifika No: 51027

Keçiören / Ankara

www.saturnyayinlari.com

Sunuş

2000’li yılların başında, kendimi keşfederken keşfettiğim hayatlardan ilham alarak yazmayı deneyimleyen, araştıran, gelişen bir öğrenciydim... Şimdiki tecrübem, bilgim, düşüncemle değil geçmişin toyluğu ile şekillenen bu kitabı basmak benim tercihimdi çünkü o yıllarda bu kitabı yazmamın bir amacı vardı.

Bazı kitapların kurgusu klasiktir ama klişe değildir. Bazı kitapların senaryosundan ziyade alt metinlerini gören gözler, algılayan zihinler, farkındalığı yüksek kişilerdir. İşte bu kişiler akışı bozulmadan yaşanan senaryoda çıkarımlar yapar, ironiyi ya da duyguların ve düşüncelerin değil, eylemlerin ve süreçlerin izlerini sürerler. Aile kaderdir, eş seçimdir, hayat ise tercihtir. Tercihlerimiz iyi ya da kötü bizim geleceğimizi şekillendirirken, geçmişimizin en değerli öğütleridir.

Unutmayın, yanlış adımla doğru yola varılmaz, bir yanlış yeni bir yanlış, sonunda ise uçurumu getirir. Yanlıştan dönmek de yanlış yanlışla kapamakta bir tercihtir.

Tercihlerinizin suçluluğuyla yaşamayın ya da kendi yarattığınız dramının oyuncusu olmayın, toksik olan süreçten, sebepten, nedenden vazgeçin.

**Başkalarının düşüncesiyle yaşayanlar,
başkalarının hayalini yaşayarak ölürlər.**

@novaebook

Asla yaşayamayacağınız bir hayata özlem duyararak yaşamak yerine, yaşayacağınız hayatları hayal ederek yola devam edebilirsiniz.

Müjde Aklanoğlu

1. Bölüm

İnsanların yargıları hep ataktaydı, her an birini sokmak için zaman kollamaktaydı. O yüzden insanın neye tahammül ettiğine dikkat etmesi gerekiyordu, çünkü katlandığı konu kişiye nasıl davranılması gerektiğini öğretiyordu. Herkes bir şeyleri kendi bakış açısına göre yorumluyordu, zira herkesin vizyonu ve empati dinamikleri ayrı olduğundan bakış açılarının perspektifleri farklıydı. Ama şu da bir gerçektir, insanı sessiz kalmaya zorlayan acı, bağırmaya zorlayan acıdan daha ağırdır.

Sahipsizliğini, çaresizliğini kimse anlamayacaktı. Onu bu hayata mahkûm eden amcası, vicdansızlığıyla polisten ve insanlardan kaçak bir hayat yaşamasına vesile olurken, normal yaşama şansı elinden alındığı için Yiğit'in üzerinde kurduğu baskıya boyun eğmesini kimseye anlatabilecekti. Herkes kendi düşüncesini savunacak kimse kendini onun yerine koyamayacaktı. Yeni bir maceraya atılamazdı, çünkü bebeği olacaktı. Yeni bir hayat kuramazdı zira kardeşinin düzeni yıkılıp eğitim hayatı mahvolacaktı. Başını kaldırıp özgürce dolaşamazdı, lakin polisler tarafından enselenerek gerçek felaketle karşılaşmış olacaktı.

Aşağılanmanın ve bir çıkar yol bulamamanın verdiği utanç, zirve yaptığı anda başını iki yana salladı. İşte o anda tek bir dileği vardı: Yok olmak! Un ufak olmak ve bu anların zerresini dahi hatırlamamak. İçindeki uyuşukluk damarlarına katman katman nüfuz ediyordu. Bacaklarının sadece titrediğini hissetti ve bedenindeki güç çekildi. Yere düşmek üzereyken iki güçlü kol bedenini sımsıkı kavradı. Kulağında hâlâ genç kızın sözleri çınliyordu. "Metres! Fahişe!" Bu ahlaksız konu aralarında konuşulmuş muydu? Nasıl yollardan geçtiğini biliyor muydu? Yiğit gerçeği onlara anlatmış mıydı? İlk defa yargıları karşısında çaresizlik hissedip bu gerçeğin utancıyla kimsenin yüzüne bakamayacağını düşündü. Bu da onun gücünü tüketti. Ama sonra, hiçbir şeyin kendi suçu olmadığını hatırladı.

Zorlandığı, horlandığı hiçbir şey onun isteyerek yaptığı hatalar değildi. Kişi bile isteye seçenekleri varken böyle bir yola girmeye tercih ederse bu kadercilik değil hata olurdu, o buna mecbur edilmişti!

Bir anlık zaaf sonrasında kendine geldiğinde ilk hissettiği yüzünü yalayan serinlik oldu. Yaşlı gözleri endişeyle kararmış kahvelerle birleşti. Yiğit onu sımsıkı sinesine çekmişti. Yürek bu kadar acıya dayanıp için için yanmaya nasıl devam ederdi? Utancın yüreğinde baskın bir acıyla hüküm sürmesinden olsa gerek, başını dik tutarak genç kızın yüzüne bakamaya-
cağını biliyordu. Kendini toparlayarak genç adamı biraz ileriye itelerken onun teninin rahatlatıcı sıcaklığından uzaklaştı. Ancak Yiğit onun daha fazla kaçmasına izin vermedi.

O hata yapmamıştı ki başını eğsin, zorlanmıştı, mecbur edilmişti, bunlar ayrı şeylerdi. Ne olursa olsun dik durması, eğilmemesi, yıkılmaması gerektiğini karnındaki güçlü kıpırtılar ona hatırlatıyordu. Bebeği ona, hayatında var olduğu sürece, onun için savaşması gerekeceğini kuvvetli tekmeleriyle öğretiyordu. Buna dayanarak çökmüş omuzlarını havaya dikti, gururunun yerleri süpürmesi umurunda değildi.

"İnsanları yargılamak ne kadar kolay değil mi? Bi...?" derken göğsüne nen acıyla yutkundu. Gırtlığına dolanan yumruları bertaraf etmek için derince soluklandı. "Ne yaşadığımı, bu duruma nasıl geldiğimi bilmeyen birine, tanımadığım sana, beni rencide etme hakkını tanımıyorum. Bana hakaret etmene izin vermiyorum, bana böyle aşağılayan bakışlarla bakmana izin vermiyorum, beni kötülemene izin vermiyorum. Beni eleştirmene de izin vermiyorum."

Ilknur bir an şaşkınlıkla ne diyeceğini bilemedi. "Sandığımdan daha yüzüzmüşsün."

"Neden insanları savunacak hâle getiriyorsunuz? Neden sürekli kendilerini kanıtlamaları için baskı kuruyorsunuz? Neden zorla bir şeyleri anlatmaya teşvik ediyorsunuz? Bu hayat sizin mi, acıları veya sevinçleri sizin mi? İçinde olmadığınız bir şeyi merak edip anlatmaya teşvik etmek, anlatmayınca da bastırıp, suçlayıp, utandırıp öfkenizi ortalığa kusmak ne kadar kolay! Her şeyi öğrenmeye ne kadar meraklısınız? Öğrenince bu sizde neyi değiştiriyor?"

"İnsanların yüzüzlüklerine maske bulması ne kolay, biraz kişisel gelişim sözleri, biraz bastırılma üstünlüğü ve ezici sözler... sonra hatayı kapama baskınlığı. Yüzüzlüğün yeni adı bu olsa gerek, altta kalmak için üste çıkmak. Karnındaki bebeğe bu durumu nasıl açıklayacaksın? Ah yavrum

baban evli ve çocuklu bir adam ama ben kendimi tutamadım ona metres oldum mu?"

"Yeter!" diye bağırdı Rose Mina, "Yeter." İşaret parmağını kaldırarak öne atılan Yiğit'i kolundan yakalayarak önüne geçti. "Yeter anlıyor musun? Utanılacak bir şey yapmadım. Kimseyi zorla ayartmadım. Para avına çıkmadım. Sükse peşine düşüp hayatlarına dalmadım. Kimsenin malında, yuvasında, kocasında gözüm yok. Ben kendime veremeyeceğim hiçbir sorunun karşısına çıkmadım. Şu ana kadar gerçekleştirdiğim olumlu ya da olumsuz tüm sürecin arkasındayım ama bu süreci ben belirlemedim. Sana da geçmişimi anlatıp üzülmen için fırsat vermeyeceğim, birileri beni sevsin diye açıklama yaparak kendime olan saygımı kaybetmeyeceğim. Acımanız ve yargılamamanız için drama bağlayıp kendime acımayacak ve acındırmayacağım. Önyargılarını bastırıp pişman olman için alan tanımayacağım. Birilerini eleştirmeyi kendinde hak gören bencil biri için kendimi paralayıp üzülerek gözündeki değerimi yükseltmeyeceğim. Sizi bilmiyorum ama ben pişmanlık duyan, utanan insanları kendime denk görüyorum. Pişkinlik ne kadar ucuzsa utanç o kadar değerlidir. Başkalarının hayatlarına burnunu sokup ayar vermek yerine otur kendi karakterinin kendine nasıl zararlar verdiğini düşün."

Ondan bu çıkışı beklemeyen İlknur'un kaşları şaşkınlıkla havalanmış, aynı anda kızgınca başını geriye atmıştı. İlknur koyu gözlerini küstahça küçümseyen bir tavırla karnına diktğinde, ellerini karnına sarmamak ve bebeğini bu kötü niyetli bakışlardan korumak için tüm gücünü kullandı. Elleri yanında yumruk yaparak dirayetini ele aldı.

"Hah! İşte karakter ortada! Yağ olup su yüzüne çıkmak bu olsa gerek. Biraz daha konuşsan tüm suçun ve hatanın kendimde olduğunu düşüneceğim. Bu ne yüzüzlük, insanların algısıyla oynamakta üstünüze yok. Metreslerin manipülatör olduğu doğruymuş demek, yargı dağıtan ama hiçbir ahlaki değere saygısı olmayan ucuz insanlar. Abimi de böyle mi elde ettin, bu şekilde mi sindirdin?" dedi insafsızlıkla.

Tahammülü sınanan Yiğit, "Kapa o koca ağzını yoksa sonu kötü olacak." diye çıkıştı. Rose Mina Yiğit'i kolundan tutmuş yanında sabitlemeye çalışıyordu.

"Kendine iyi bir kukla bulmuşsun, iplerini çektiğin sürece oynuyor öyle mi?" Abisine baktı. "Hep hayranlık, gıpta, gururla baktım sana ve izledim seni, ama şu yaptığınla gözümde zerrece adamlığın kalmadı. Sen benim erkeklere olan inancımı yıktın."

“İlknur ne haddine?” diye çıkıştı Sanem, “Yeter artık ağzından çıkan kulakların duysun. Karşındakinin kim olduğunu unutma!”

“Ben unutmadım ama o kim olduğunu unutmuş belli ki! Birinin ona koca, eş, şerefli bir insan olmasını aslında onurlu bir yaşamla mümkün olduğunu hatırlatması gerekiyor.” Yiğit kendini zor tutuyordu. Kırmak, özellikle bir yetimi, öksüzü üzmeğe ona uygun bir tavır değildi, ancak o da haddini aşıyordu. Her an emanet olduğunu unutabilirdi. İlknur’un gözlerindeki aşağılama, insanı ufaltarak böcek gibi hissetmesine neden oluyordu. “Her şey meydana çıkıyor. Sen Açıya ablamı biliyor musun? Hani senin şu anda yuvasını yıktığın ve tırnağı olamayacağın kadın...”

Hiddetinin esiri olan Yiğit’i bu sefer tutmak zordu. Genç kızın üzerine yürüdü. Kız dehşet içerisinde geriye doğru ürkekçe bir adım attı. Panikleyen Rose Mina atılıp genç adamı kolundan yakaladı ve gövdesini önüne siper etti.

“Yiğit!” O geceden sonra ilk defa adını şefkatle dudaklarından bu kadar özgürce duyuyordu ve yine canı acırken adını istekle sayıklıyordu. Rose Mina nemli gözleriyle o geceki gibi ona adını anarak yakarıyordu. “Yiğit lütfen, bizi bilmiyor.” Bu daha çok içini acıttı, ona yaşattığı ve tekrar ettiği şey öfkelerini tetikledi.

İlknur’a gürlerken dişlerinin arasından, “Lütfen sus, yoksa?” diye hırladı. “Yoksa sonu kötü olacak.”

“Tehditler de başlamış, harikasınız.”

Yüzü bembeyaz kesilen Sanem irkildi. Kuzeninin yüzünde gördüğü hayal kırıklığından dolayı öfkelenerek, onun yarım bıraktığına dişlerini sıkarak devam etti: “Yoksa hayatında yediğin ilk tokat, ablandan olacak İlknur, derhâl sus.” Yiğit’ten sonra ablasından da aynı tepkiyi alınca iyice şaşırان kız, “Sen de mi? Destekliyor musun bu ilişkiyi? Açıya ablamı bile bile bir kadının yuvasını yıkmalarına destek mi oluyorsun? Ben... Ben sizi artık tanıyamıyorum, siz hangi karakterin esiri oluyorsunuz?”

“Asıl biz seni tanıyamıyoruz. Yargılayan, anlayıp dinlemeden eleştiren biri ne ara oldun?”

Ablasının çıkışıyla bir kez daha şoka uğradı. “Rose Mina’dan derhâl özür dile, o bu sözlerin hiçbirini hak etmedi.”

“Bravo,” dedi alkışlayarak. “Gerçekten bravo. Bu kadar kendini sevdirmeyi nasıl başardı? Büyü mü yaptı size? Ne yapıyor bu kadın da bu kadar savunmaya geçiyorsunuz?” Sanem kopacak olan fırtınadan çocukları uzaklaştırmak için onların incecik kollarını yakalayarak ortada

neler döndüğünü anlamayan iki masumun şaşkın bakışlarına aldırmadan salondan çıkardı. Kocasına sert bir bakış atıp ortamdaki tansiyonun bir an evvel düşmesi için bir şeyler yapmasını diledi. Elleri yanında yumruk olan Yiğit gözlerini birkaç saniye kapatıp sabır dilendi. Teyzesine bunu yapmak istemiyordu, onun kemiklerini sızlatmak istemiyordu. Emanetine zarar vermek istemiyordu ama içindeki savaşı, duyduğu her sözle biraz daha kaybediyordu. Ne kadar sınırlı ve gergin olduğu çenesinde seğiren kastan anlaşılıyordu. İlknur öne uzandı ve hadsizce Rose Mina'nın kolunu tutmaya çalıştı. İşte bu bardağı taşıran son damlaydı. Yiğit onun bileğini kavradığında İlknur korkuyla geri çekilmeye kalktı. Şaşkınlık içinde bir eline bir de abisinin yüzüne baktı.

"Bir fahişeyi mi savunuyorsun bana, bir sokak..."

Rose Mina sesli bir soluk aldı. Koray baldızının önüne geçerek, "Kapa çenenin İlknur, sen burada konuşma hakkına sahip değilsin." diye onu arkasında kamufle etti. Bunu Yiğit'ten korkusundan yapmıyordu! Biliyordu ki Yiğit ona kıyamazdı ama İlknur cadaloz bir ifadeyle ileriye gidip ağzına geleni sayabilir ve daha çok soruna yol açabilirdi. Henüz her şeyi yerli yerine oturtmaya çalışan iki gencin, hayatlarına onarılmaz darbeler vurabilirdi. Bakışlarıyla arkadaşını sakın olması için ikaz ederken baldızına da dişlerinin arasından susması için direktif veriyordu. Ancak İlknur'un geri adım atacağı yoktu.

"Erkekleri baştan çıkaran bir kadından özür falan dilemem. Ahlak anlayışı olmayan, vicdan terazisi çalışmayan bir kadından çocuk sahibi olmak nasıl bir midesizlik!" Genç kızı seri bir bilek hareketiyle yakalayarak öne çeken Yiğit, "Hemen Rose Mina'dan özür dile, seni bacaksız." dediğinde, İlknur burnunu cüretle havalandırıp ürkek gözlerini genç kadına çevirerek küstahlık etmeye devam etti.

"Metresine olan bağlılığın gözlerimi yaşarttı. Dilesem bunu kabul edecek kadar alçalacak mısın Metres? Hoş bedenini parayla satan bir kadından, onur beklemek hayal olurdu!" Dehşet bir sessizliğin içinde azgın bir fırtına patlamış gibiydi. Yiğit'in kolu havalandı. İlknur'un korkuyla gözlerini kapattığı sırada Rose Mina da gözlerini yumdu, herkes taş kesilerek olduğu yerde kalmıştı. Yiğit son anda aklını başına devşirmiş, elini havada yumruk yaparak durdurmuştu. Dişlerini sıkarak ağzının içinde küfretti ama vurmadı. Eli yanına yumruk olup salındı. İlknur'u omzundan sertçe geriye iteleyerek, "Canım dediğim canımı alır olmuş, değer verdiklerim, canımdan öte dediğime kasteder olmuş. Sen varken düşmana ne hacet İlknur! Düşmanım zaten hanemdeymiş!" dediğinde acı bir

sitemle ya da kalles bir kurşunla değil, öfkeli bir sözle vurulmanın acısını daha derinden yaşadı İlknur. Sesli bir nefesi içine çekip olduğu yerde donarak ağzı birkaç santim açık kaldı. Bu sitem çok ağır gelmişti. Bedenini çakıldığı yerden kaldıramıyor olacak ki geriye doğru bir adım sendeledi. Yiğit gözlerine hiddetle baktı. "Bu yaptığınla beni yıktın, söyleyecek söz bırakmadın. Dilerim pişman olduğunda affını kabul eden bir abiyi hayatında bulursun."

İlknur başını iki yana salladı. Bu çok ağır olmuştu ne yaparsa yapsın ne söylerse söylesin asla gitmez sandığı adam, artık hayatında olmayacağını belirtmişti. "Bir daha, sakın buraya gelme, Rose Mina'nın karşısına da çıkma. Bir daha affetmem." Kızın kırılgan kalbi hüsrarla çarparken elleriyle yüzünü kapattı. Hıçkırarak ağlamaya başladı. Bu dram yüklü komedyaya daha fazla dayanamayan Rose Mina kendini Yiğit'in sahiplenici tutuşundan kurtarınca koşar adımlarla odasına yöneldi. O odasının kapısını kapatıp yatağına uzanırken, içeriden Yiğit'in kızı azarlayan haşın sesi yükseliyor ve İlknur'un ona asi gelen ürkek sesi odaya salınıyordu.

Ona zaten yük olan dertlerine, yenileri eklendiğinde zoraki yeşertirdiği tüm umutları ölüyordu. Artık aciz bedeni yaralı ruhunu taşıyamıyordu. Yatağına uzanıp bacaklarını çekebildiği kadar karnına çekti. Bebeği hile bir şeylerin ters gittiğini anlamış olacak ki daha sert vurup kanayan varasını dağlıyordu. Ellerini kulaklarının üzerine bastırabildiği kadar çok bastırdı. Duymasın istiyordu yıktığı huzurlarının feryatlarını. Bilmesin istiyordu yüreği yaralı seslerin haykırıışlarını ve aklına kazınmasını istiyordu bu vahşet görüntüler. Hıçkırarak ağlamaya başladığında, odanın içinde kendi hıçkırıklarından başka hiçbir ses yoktu.

Böyle olmamalıydı! Onların huzurunu bozmak, rahatlarını kaçırmak, hayatlarına davetsiz misafirlikle yerleşmek istememişti. Söylediği gibi aşağılık birisi değildi, hiçbir vakit olmamıştı. Ama kızın sözlerinin gerçeklik payı daha çok canını acıtıyordu. Bir fahişe olarak girmişti hayatına, bir metres olarak devam ediyordu. Gerçekler acıydı ne kadar kaçarsa kaçsın ne kadar yok sayarsa saysın geçmiş buydu. Aslında bu yaralı hâliyle onu anlıyordu! İlknur; Açelya'nın yanında büyümüş sayılırdı, Sanem'in ağzından kaçırıldığına göre ona hayli düşkün hayli de ona sadık bir genç kızdı. Belli ki ablası kadar çok seviyordu. Aynı çatının altında yaşamak, sahip çıkmak başkaydı tabii, anlıyordu ama bu ona hakaret etme hakkını vermiyordu.

Yarabbi nasıl vahim bir çıkmazın ortasında, habis bir yükün altında debeleniyorsa gittikçe derine batıyordu. Buralardan kaçıp gitmek istiyor

ama ne gidecek ev ne de yurt biliyordu. Gifford 'gel' dediğinde hangi akla hizmet gitmemiştir. Bu umudun ve şansın elinden kaçtığına hiç bu kadar pişman olmamıştır. Ya Erva, bu yüz kızartıcı durumun haysiyetsizliğine tanık olsaydı ne olurdu? İzzetinefsinin kırılmasını kaldıramazdı. Karısı! Onun karısının varlığını bazen geri zekâlı aklı unutup, sadece ikisinin olduğu gayrimeşru bir dünyanın kapısında, hakkı olmadığı bir mutluluğun peşinde dolaşıyordu. Kuzeni böylesine hiddetlenirken Açıya duysa kim bilir nasıl mahvolurdu! *'Allah'ım, ben onun mutluluğunu çalmak, hayatını kahretmek istemiyorum. Ne olur bana bir çıkar yol göster, bir ferahlık ver!'* diye dua ederken yatağın kaydığını hissetti. Ensesindeki tüm tüyler galeyana gelirken gelenin kim olduğunu biliyordu. İri beden tek kişilik yatağı sarsarak yanına uzandı. Kalın kollar bedenini istila edip onu korunaklı kozasına hapsetti.

Yiğit onu yatağın üzerinde perişan ve sefil görünce, dünyayı tek bir haykırıyla yıkarak, içeriye gidip İlknur'un kemiklerini kırmak istemiştir ama aklının dirayetli yanını devreye sokup sükûnetini korumuştur. Onun Açıya'ya olan düşkünlüğünü biliyordu. Amerika'dan sürpriz yaparak gelmeseydi, belki bu durumu ona izah edebilirdi! Ama kime söylüyordu. O İlknur'du! Asi ve tatlı ufak kuzen ona açıklaması için zaman vermiyordu.

Rose Mina soğukta üşüyen minik bir kediymişçesine titriyordu. Üşümediğini biliyordu ama ruhunu üşüten sebebi de biliyordu. Ona bunu yaşattığı için kahroldu. İkisi de bu kaderin kurbanıydı, böyle olacağını kim bilebilirdi ki. Kollarını biraz daha sıklaştırırken onu kendine çevirmeye başladı. Yüzünü görmeli, sesini duymalı, af dilemeliydi. Onun kollarından kurtulmak için debeleneceğini, ağzına geleni sayıp küfredeceğini sanarak tedirgin olmuştu. Ama bu korkularının hiçbirisi olmadı.

Uysallık eden Rose Mina kalın kollar tarafından çevrildiğinde, ellerini yumruk yaparak çenesinin altına kenetlemiş ve yüzünü adamın sineğine gömmüştü. Bu hâliyle yeni yakalanmış bir kuşun kaygısını, çaresizliğini hissettiriyordu. Onların kalpleri korkuyla nasıl atarsa onunki de öyle biçare atıyordu. Sımsıkı tutması kaçacağı korkusundandı biliyordu ama zaten bıraksa da artık kaçmaya kuvvet bulamadığını bilmiyordu.

Rose Mina gidecek gücü, yeniden başlayacağı inancı kendinde bulamıyordu. Çok yorulmuştu, çabaladıkça olmamasından, kaçtıkça başka bir belaya yakalanmaktan, bıkmıştı. İkisi de sinirden tir tir titriyordu. Yiğit onun gül yüzündeki kederi, ağlamaktan kızarmış yanaklarını ve ikide bir cansızca çektiği inatçı burnunu görüp, kalbinin sıkıştığını, nefeslerinin ciğerlerine kesik ve donuk yüklendiğini hissediyordu. Kızıl bir bukle terden

ve gözyaşından ıslanan yanağına salınarak yapıştı. Kollarını biraz daha sıkılaştırıp çenesini başına yaslariken kuvvetli elleri sırtını, omuzlarını, ağlamaktan ter su içinde kalmış ipek saçlarını telkin ederek geziniyordu.

“Özür dilerim, Gülüm. Geleceğini bilmiyordum.” dedi gırtlığının gerisine takılmış kaba bir tonda.

“Ben bugünün geleceğini hep bildim ama kaçamadım. Ben ne zaman gitmek istesem sen tuttun, ben ne kadar acıdan kaçmak istesem sen çektin. Artık bu yafta, bu utanç hep benimle olacak. Metres! Herkes içinden ya da dışından bunu adımın yanına yaslayacak.”

“Özür dilerim,”

“Özür dileyince gerçeği değiştiremeyeceksin, onların gözünde ikinci kadın olarak... Sen evlisin.” İlerken sesindeki pişmanlığın derinliği adamı vurdu.

“Evlilik başkaları için ne ifade ediyor bilmiyorum ama benim için kâğıtların arasına sıkışan bir mecburiyet oldu. Benim hayal etmediğimi ya da hissetmediğimi bir kâğıdın arasında sıkıştığımı görmüyor musun?”

“Asıl sen sıkıştığın yere beni çekerek ne kadar ezileceğimi, üzüleceğimi görmezden geliyorsun. Bencillik ederek hayatımızı bir çıkmaza sokuyorsun.”

“Rose... Evlilik, gerçek bir yol arkadaşlığına dönüşemediği sürece işkenceden farklı olmaz, sadece birilerini ya da kendilerini kandırmak için sahnelenen bir tiyatro oyununa dönüşür. Aksi hâlde insanların kendi olmasını engelleyen, benliklerini kısıtlayan, düşüncelerini sahte bir güven duygusu içinde avuttukları, kişiliklerini ve hayallerini sakladıkları, konuşmaya çekindikleri, paylaşımlarının olmadığı bir yer olur. Maskeli ilişkilerde birbirini tamamlayan iki insan evlilik çatısı altına girdiğinde, günün sonunda herkesin yalnız hissettiği bir tür çocuk büyütme projesine dönüşen evcilik oyunu olur.”

“Mutsuzluğunu büyütme yerine mutluluğun için çaba sarf etseydin! Kaçmak seni yüceltmeyecek.”

“Kaçmadım, eğer çabama değecek bir kurum, süreç ve insan ortada olsaydı inan bana sonuna kadar savaşırdım. Tıpkı senin için pes etmeyeceğimi bildiğim gibi ne olacağını düşünmeden peşinden koşardım. Bazı insanların kişilik yapısı ve doğaları evliliğe, ebeveyn olmaya ve sorumluluk almaya uygun değildir, Açelya da onlardan. Bizim ikinci bir şansımız hiç olmayacak. Bunu anladığımda her şey için çok geç olmuştu, geride birçok kırgınlık, öfke ve hayal kırıklığı bırakmıştık. Benim en büyük

hatam, kendimi ve onu gerçek anlamda tanımadan evlenmem oldu.”

“Senin en büyük hatan gerçeklere gözünü kapaman ve hâlâ buna devam etmen oluyor. Çoğunlukla kendinde dâhil, herkesi aldatıyorsun, duygularını saklıyorsun, kontrol etmeye ve değiştirmeye çalışıyorsun, incitiyorsun ve sevgisiz bırakıyorsun, çocuk yapıp ruhunu zehirliyorsun ve sonra hata bende değil, bu evliliği kaldıramayan oydu diyorsun. Yapma, ikiyüzlülüğü kutsayıp adına sevgi deme, çocukluğu bırak artık. Bak, her birimiz ayrı acıyoruz!”

“Rose bir kez yargılarını kenara koyup dinle lütfen. Bu sandığın gibi bir ilişki değil.”

“Eminim öyledir. Annem derdi ki, *‘erkeğin sadece cinsellik ve bakım ihtiyacı ile yöneldiği, kadınınsa sadece güvende hissetme ve anne olma amacıyla sürece uyumlandığı evlilik, mutsuzluktan başka hiçbir şey getirmeyecektir.’* Karına dön Yiğit, belli ki o senin ihmal ettiğini görememiş, sen de onun ihmalleriyle uzaklaştığını bilememişsin. Lütfen, bitir bu oyunu. Ben evlilik ya da ilişki meraklısı biri değilim. Tek derdim kardeşime ve çocuğuma iyi bir gelecek kurmak ve bunu yaparken birine ihtiyacım yok. Görmüyor musun, aileden kaçmak için yapılan her evlilik, çoğunlukla evlilikten kaçmak için aileye dönüşle son buluyor! Sen er ya da geç ailene döneceksin, geride kalan yıkıntıyı toplaması gereken yine ben olacağım ve bu sefer tek de olmayacağım. Benim kararım yüzünden üzülen iki kişi daha vicdan heybeme eklenmiş olacak.”

“Rose neden anlamıyorsun? Asıl olan evli kalmak değil, gerçek ve sağlıklı bir ilişki sürdürebilmek başarıdır. Bizim ilişkimiz...” Kadın sözlerini ağzına tıkadı.

“Çocuk yapmak değil, sağlıklı ve mutlu bir birey yetiştirebilmek başarıdır. Oğluna kızmadan kendi aksine baktığını unutma, ne yaşıtıyorsan yaşatacak. Ben bana yeterim, benim başkasına ihtiyacım yok. Biliyorum artık yalnız yaşamak değil, kendi kendine yetmek, hayattan doyum almak ve özgürce yaşamak başarı.”

“Seni koruyamadım.”

“Koruyamayacaksın, tüm dünyaya karşı ikimiziz...Yenileceğimiz bir savaşa girmeyelim ne olur. Benim gücüm yok.” Sözlerini tamamlayamadan hıçkırarak ağlamaya başladı.

“Keşke sana anlatmanın bir yolu olsaydı. Sadece evlilik ve çocuk kavramı üzerine yapılandırılmış bir yaşamın olduğunu ve sensiz boşa harcanmış bir potansiyelden öte olmadığını sana gösterebilseydim.” Ne kadar

üzgün olduğu sesinden ziyade yüzünden anlaşılıyordu. Şu andan itibaren kendisini ona karşı suçlu görüyor, şimdiye kadar gösterdiği vahşiliğe, anlayışsızlığa, her şeyi ben bilirim ayaklarına pişman oluyordu. O haklıydı. Fakat elinden hiçbir şey gelmiyordu! Verdiği sözler, ettiği yeminler, ellerini kollarını bağılıyordu! Yiğit parmaklarının ucuyla gözyaşlarını sildi, ıslak yanağını okşadı. "Yiğit, öyle bir çembere hapsedtin ki beni ne kadar kaçarsam o kadar hızlı sana dönüyorum. Uzak duramazsın, gidemezsin, ikimizden bir parça bu dünyaya gelmek için gün sayıyor. Senden kopamam, seninle de olamam. Öyle çaresizim ki iki yanı keskin bıçakların arasına sıkışmış gibiyim, ne yana dönsem canı acıyacak benim." dedi kendini zorlayarak, genzine dolan hıçkırıklarına engel olamıyordu. Başını genç adamın sinasından bir nebze geriye çekti. Yiğit onu saldıığında Rose Mina içinde bir şeylerin kıpırdadığını, yüreğinde yeşeren kaygıları bozguna uğrattığını hissetti. Genç adamın dudakları şefkatle alnında dolaştı, yavaş yavaş aşağı indi ve dudaklarının birkaç milim ötesinde durdu.

"Affet!"

"Affetmem bu süreci değiştirmeyecek, senden nefret etsem de seni affetsem de hiçbir şey değişmeyecek." Yiğit koşmakla kaçmak arasında kalmanın arafını yaşatırken, dermansız derdinden sebep çaresiz, elinden bir şey gelmeyen müebbet yiyen sanık gibi boynu büküktü. Neden böyle zevasız bir yarası varmış gibi bakıyordu? Islak olmuş kirpiklerini havalandırıp, "Yiğit? Bunu bize yapma." diye içli içli yakardı. "Ben kendime bir hayat kurayım, içinde senin olmadığın bir hayat. Sen kendine kurduğun hayata devam et, arada gelirsın, kızını görürsün. Sana belirli günler sunarız, sen geldiğinde ben olmam ben geldiğinde sen gitmiş..."

"Şışttt." dedi Yiğit daha fazlasını dinlemeye dayanamayarak. "Nefes almayı bırak demek o kadar kolay değil, insan ölmek istemiyorsa nefes almaya mecburdur. Rose, sen benim nefesimsin." Ona vaatlerde bulunmuyordu, *geçecek bitti* demiyordu. Tutamayacağı sözler vermiyordu. Yaralıydı ve çaresizdi. Yiğit onun titrek bedeninin altında kalan kolunu hareket ettirip, eliyle sırtını okşarken, diğer eliyle yanaklarını kurulayıp dudaklarını ıslak yanaklarına dokundurdu. Bahar kokuyordu, o eşsiz incilerin gerisinde bıraktığı tuz tadını algılıyordu.

"Özür dilerim. Özür dilerim sana yaşattıklarım için! Yapamam. İstediyini yapamam."

Rose Mina başını çekerek onun temasından kurtulurken bedeni geriye esnedi. "Ben sana bunu başından beri anlatıyorum, duymak istemedin. Kulaklarını tıkadın, gözlerini sımsıkı yumdun, gerçeğin görüntüsünü

reddettin ama gerçek değişmedi. Nasıl bakıyorlar bana gördün mü? Acı-nası olan ne biliyor musun? Bana artık nasıl baktıkları beni zerre kadar ilgilendirmiyor. Ben bugün daha vahim bir gerçeği gördüm! Bu gerçeği ne yaparsam yapayım değiştiremeyeceğim, bir kez etiketlendiğinde o etiket silinmiyor.” dediğinde genç adam kaşlarını kaldırdı. “Bizim bebeğimize nasıl bakacaklar Yiğit? Ona ne diye hitap edecekler? Pi...Pi...” Bu düşün-ce bir anne adayı için gerçekten hazmetmesi imkânsız ve bir o kadar da yaralayıcıydı.

Yiğit yutkundu. “Ona hiçbir şekilde kötü bakmayacaklar. Bunun için elimden ne gelirse yapacağım.”

“Yapamayacaksın çünkü boşanmayacaksın! Boşansan bile bu lekeyi üzerimizden silemeyeceksin, ha metres ha evliliği yıkmış kötü bir kadın, ikisinin amacı da nam-ı da kötü anılmaya devam edecek. Anlasana, sorun boşanman ya da evli kalman değil artık, sorun ne yaparsan yap bu lekeyi asla silemeyecek olmamız.”

Yiğit yutkundu, tek kelime etmeyerek istediğini yapmayacağını be-lirtmişti. “Bunu yapmanı da istemiyorum, ben yuva yıkan kadın olma-yacağım! Benden uzak durmuyorsun, ondan kopmuyorsun, farkında ol-madan ikimizi de kahrediyorsun. Bizim uçurumumuz sensin Yiğit, biz acıyacağız ve senin elinden hiçbir şey gelmeyecek anlasana. Mantıklı ol! Sen bir insansın. Bazı şeylerin önüne geçemezsin. Bebeğime kötü gözle bakacaklar. Anlatılan kişi olmasam bile, metresin pi...”

Genç adamın parmakları dudaklarına kapanmış ve genç kadını si-nesine sertçe çekerek susturmuştu. “Senden vazgeçemem! Bebeğimizden vazgeçemem. Rose sen benim içimdeki yerini bilsen kaçarsın, bendeki hisleri fark etsen korkarsın. Sana olan duygularım beni bile korkutuyor. Yıllar sonra ilk defa kalbim bir tek bakışla, ürkek bir dokunuşla can bu-luyor. Sen benim hayatıma ışık oldun Rose, uzaklaşırsan tekrar karanlık-larda kalırım.”

“Bu ışık ikimizi de kör eder, neden inat ediyorsun? Bak sana alışıyo-rum ve bu benim hiç hoşuma gitmiyor. Yiğit, ben sana alışmak istemi-yorum! Alışmak ve sonra kendimi kaybetmek,” dediğinde itiraf ettiğinin farkında değildi ama Yiğit mesut olmuştu. Yiğit’in bu itirafla üzerine bir huşu çökmüş, gergin bedeni rahatlamıştı ama onun gönlünü alacak bir kelime bulamamıştı. Yoktu, onu yüzleştirdiği durum hem ağır hem de aşağılayıcıydı ve bunu engelleyecek bir çözümlü yoktu.

Birkaç saniyenin kovaladığı ama onlar için çok uzun gelen bir

zamanda genç adam yüreğinden dökülen rahatlamanın diline yayılmasına engel olamadı. "Seni elimde sımsıkı tutsam öleceğinden korkuyorum, serbest bıraksam uçacağından ürküyorum, çaresizliğim öyle büyük ki hırpalamaktan ileri gidemiyorum. Rose, sımsıkı tuttuğum mum gibisin. Senin ışığını söndürmemek için canımı yakıyorum. Asla şikâyetçi değilim. Sen yeter ki ışılda. Yaktığın kadar, yolumu da ışılatıyorsun. Yeter ki yüreğinde yaktığım ateşi söndürme."

"Ne ateşi Yiğit? Bu ateş değil, cehennemin laneti. Büyüdükçe bu lanet ikimizi de yutacak, kavurup yok edecek."

"Herkesin kendine sakladığı bir sırrı vardır, herkesin kurtulmak için çaresiz kaldığı bir geçmişi vardır. Ne yaparsam yapayım, değiştiremeyeceğim bir son var."

Rose Mina anlamıştı ki Yiğit asla boşanmayacaktı ne karısından ne de ondan vazgeçmeyecekti. Ona aşık mıydı, vefa borcu muydu, yoksa kaybetme korkusu muydu bilmiyordu ama karısından vazgeçemiyordu fakat onu da kaybetmek istemiyordu. Bu nasıl haysiyetsiz bir ilişkiydi, karısına ve kendisine yaşatacağı acıyı hiç mi tahmin etmiyordu. Islanan kirpikleri titreşerek aşağıya eğildi, ürkek gözlerinin itirafını sakladı. "Ne benden geçiyorsun ne ondan vazgeçiyorsun aramızda kalamazsın bu iki tarafı da hem yorar hem tüketir."

"Arada kaldığım falan yok, ben seni gördüğüm gün bir taraf seçtim ve o günden beri fikrimde sabitim. Kararımdan hiç vazgeçmedim."

"Olmaz Yiğit, mehter takımı gibi iki ileri bir geri olmaz."

"Gülüm, yemin ederim sadece senin yanıdayım, bedenem ve ruhen."

"Yalan söyleme, lütfen kandırma beni." dedi Rose Mina hıçkırıklarını dudaklarına tıkayarak.

"Yemin ederim, Allah'ın ve en sevdiğimin üzerine yemin ederim gözlerine baktığımdan beri bir tek sana aitim."

"Yapma," dedi Rose Mina göğsüne vurarak hıçkırırken, işte korktuğu yalanlar başlamış ve daha kötüsü inanmaya meyletmişti. Aldatmak sadece tene değmekle gerçekleşmezdi, düşünmekle, bakmakla hatta bir şey saklamakla bile gerçekleşirdi. "Canım yanıyor görmüyorsun. Bu ilişki beni tüketir. Ona dokunduğunu düşünüyorum, sonra o ellerin bana dokunuyor, kirleniyorum ve ben... Hiçbir şey yapamadığım için itiraz edemediğim kendimden tiksiniyorum. Sana kızıyorum, küfrediyorum ve yine kendimden tiksiniyorum. Bugün gördüm ki ben yaralanmaktan korkmuyorum! Yaralandığım kadar, yaralamaktan korkuyorum! Seni ve

bebeğimizi yaralamaktan çok korkuyorum.” Başını önüne eğdi, sustu ama hıçkırıkları susmuyordu. “Karnımda senin çocuğunu taşıyorum ama o bize ait değil. Onun geleceğini dilediğimiz gibi zehirleyemeyiz. Mutsuz ilişkilerin dert ortağı, tarafı, sonucu ve sorunu olmak zorunda kalacak. Yanlış seçimlerimizin faturasını ödemek zorunda değil. Ona öyle bir gelecek bırakacağız ki sırtına yüklediğimiz ağır minnet çuvalını, yaşamı boyunca taşımak zorunda kalacak. Evli ya da değil o hep öyle anılacak.”

Yiğit’in duyduklarından sebep yüreği bir mengene tarafından sıkılır gibi yavaşlıyor, garip bir ferahlıkla başı dönüyordu. Bu beklediği ve istediği itiraf olamazdı değil mi? Bir an hayal ettiğini sandı, inanamadı. Yanlış duyduğunu ve birazdan onun daha farklı şeyler söyleyeceğini düşünerek bekledi. Genç kadının başını kaldırıp gözlerini gözlerine çevirmesini bekledi. Rose Mina inatla gözlerini kaldırmadı. “Gülüm, bakmazsan konuşamam. Gözlerinde gözlerimi görmeyi nasıl özlüyorum bilmiyorsun. Özgürce bak ne olur, kısıtlama yapmadan, çekinmeden, korkmadan.” Burnuna şirinlik yaparak dokundu, ona moral vermek istedi. “Kavga çıkarttırma bana.”

Rose Mina gözlerine baktığında gördüğü gökkuşağıyla yutkundu. Yiğit’in sesi gerçeğin nesneye bürünmüş hâliydi. Her fısıldama yüreğine ilmek ilmek dokundu. “Ben ona dokunmuyorum. Çok zaman önce bitmiş bir evlilikti! Sadece kâğıt üzerinde evliyiz. Sana anlatamadığım şeyler var.”

“Hep aynı yalanlar,” dedi Rose Mina kendi acizliğine ağlayarak hıçkırıklarını tutmak için dudaklarını dişledi. İşte standart erkek egomanyasına dönüyordu ve kendi çıkarı için onu kandırmaktan gocunmuyordu. “Hep aynı klişe sözler. Ona dokunmuyorum, ayrı uyuyoruz, bizimki bitmiş bir evlilik, çocuk yüzünden zorunluluğumuz. Aynı evi paylaşıyoruz ama aynı odada yatmıyoruz.”

“İnanması çok zor biliyorum, durumun yeteri kadar karmaşık olduğunu da görüyorum ama sana yemin ederim bitmiş bir evlilik ve bunun seninle hiçbir alakası olmadı. Bizim evliliğimiz dün bitmedi çok uzun zaman önce son buldu.” Başını aşağı eğdi. Alnını alnına dokundurup yanagını okşadı. “Ben seni bulduğum günden beri senden başkasını görmüyor gözlerim. Kimseye bakmıyorum, yemin ederim gözlerimle bile ihanet etmiyorum.”

“Biraz daha bu azimle ısrar edersen sana inanırım.” dedi alaylı ama acılı bir sesle.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Rose kendini kandırmayı ve acıtmayı bırak. Beni aşağılamak için

bahane yaratma kendine. Sana yalan söyleyerek ne geçecek elime... ne değişecek? İstesem defalarca denerdim, başkalarıyla avunurdum. Sence ben bir kadını ayartamayacak konumda mıyım? Bugün istesem sürüyle insanı hayatıma çekerim. Ama istemiyorum. Yemin ederim, gözlerim yenden değiştiğinden beri gözlerine ne ona ne başkasına bakıp sana ihanet etmedim. Kimseye dokunmadım. Benim hayatım seninle dolu, sadece seninle nefes alıp seninle vermesini keşfediyorum." İki eliyle kaygılı yüzünü avuçlarının arasına aldığı anda, perde perde ayrılan parmaklarının uçları ipek saçlarına dalmıştı. Rose Mina başını kaldırdı. Müthiş bir şaşkınlıkla baktı. "O senin karın!"

"O benim sadece kâğıt üzerinde karım, gönül bağı yok. Mert üzerine yemin ederim ki yıllar önce bitmiş bir ilişkimiz var, sadece verilen sözlerden ibaret bir evlilik. Sorma anlatamam ama inan bana bir sözden başka beni bağlayan hiçbir yanı yok." İnanmasını istiyordu, her cümlesinde dürüsttü ve bunu görmesini istiyordu.

"O senin çocuğunun annesi!" dedi bu sefer eli karnına gitmiş, bebeğine dokunmuştu şefkatle.

"Sen de benim çocuğumun annesisin."

"Bu aynı şey değil." Kendini bu durumda düşündü, içi buz kesti. İleride bu durumda olacak kişi kendisi mi olacaktı? Başka bir kadına da onu sevmediğini mi anlatacaktı? Kısır döngüsü bitmeyecek miydi? Şimdi korkuları ikiye katlanmıştı. Bir yalanla başlayan ilişki asla doğruyu bulmayan bir yola sapıyordu. Yiğit ağzıyla kuş tutsa bile onu inandırması o kadar zordu ki. Yiğit'i bir başkasıyla paylaşmak! Yarabbi, neler düşünüyordu!

Genç adam son derece sakın bir sesle, "Öyle! Sadece bu gerçek var aramızda. Ama sen benim bebeğimin annesi olduğun kadar, tüm varlığımın da sahibisin. Senden önce günü doldurmak için çalışır, oğlum için nefes alır, annemin mutlu olmasını sağlayacak bir görev gibi o evde günlerimi tamamlardım. Bir amacım, bir beklentim ya da bir hayalim yoktu hayattan. Onların mutlu, huzurlu olması günü kurtarıyordu ama aslında içimde, her insanın özlemini çektiği bir gerçek varmış. Sen geldin her şey değişti, ben değiştim. Yaşama sebebim oldun. Sadece sen, başka kimse değil, bir tek sen bana yetiyor da artıyorsun." İnanmak istiyor sonra aklına olanlar, yaşanacaklar, gerçekler geliyordu ve içi soğuyordu. "Meleğim, sadece sabredemez misin bir süre? Her şeyi yoluna koyacağım söz veriyorum ama biraz zamana ihtiyacım var."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İçini çekerek, "Ne kadar süre?" diye sordu. "Beni kandırman için ne

kadar zaman vermem gerekiyor sana?”

“Yapma Rose, seni hiç kandırmadığımı biliyorsun. Kalbin biliyor ki sana hep dürüst oldum.”

“Ben sana inanmak istemiyorum.” diye hıçkırdı kadın, daha şimdiden inanmaya başlamıştı. Ne aciz ne utanç verici bir hataydı.

“Farkındayım, için başka dilin başka söylüyor, kendi duygularınla mücadele etmekten vazgeç. Bana bir kez olsun şans ver, göreceksin yanıltmayacağım seni. Buna asla pişman etmeyeceğim.” Kadın kendiyle savaşıarak başını sallıyordu. “Rose lütfen, bana kulak ver.”

“Asıl sen kulak ver bana. Ne değişecek, bu süreden sonra beni daha iyi ne gibi bir son bekleyecek? Boşanacak mısın, benimle mi evleneceksin, bebek bizi mutlu mu kılacak? Aptal inançlara inanan saf biri değilim ben. Nikâhta keramet falan yok, çocuklar evliliği kurtaramaz, sevgi her şeyi iyileştirmez, iki gönül bir olunca samanlık seyran olmaz.”

“Haklısın, bunların hepsini tecrübe ettim ben.”

Kısa bir sessizlikten sonra, “Sadece bir süre!” diyebildi kadın.

Gözlerini kapatan ve şükreden Yiğit sonunda teklifini kabul etmesi için onu ikna etmeyi başarmıştı ya da başardığını sanıyordu, oysa kadının çaresizliğini kabullenmişti. Eğer haykırma şansı olsaydı ve hayatını yönetme gücü ona teslim edilseydi, böyle bir oyuna razı gelmezdi. Çok güvendiği iradesi, ahlakı, yargıları çaresizliğine boyun eğmişti. Derin bir nefes alırken, ona sımsıkı sarılarak, kokusunu içine soluyup onu asla buna pişman etmeyeceğine dair sözler verdi.

Ona teşekkür ederek sarılınca, verdiği karardan daha o anda pişman olan Rose Mina ne yapacağını bilemedi. Neden böyle bir şey yaptığına akıl sır erdiremezken, “Yiğit eğer eşinle sağlıklı bir ilişkiniz yoksa, birbirinize sabırlı ve şefkatli değilseniz, yuva sıcaklığı olan bir eviniz yoksa, mental veya fiziksel sağlığınız yetersizse, bir insan yetiştirmenin nasıl sabırlı bir sorumluluk olduğunu bilmiyorsanız, neden çocuk yaptınız? Ben daha kendi çocuğumun sorumluluğunu alamazken, başka bir çocuğun yuvasını başına yıkıp onun gözünde düşeceğim sorumluluğu nasıl kaldırırım.”

“Bunda senin suçun yok.”

“Bir çocuğun annesinden babasını ayırmak çok büyük suçtur.”

“Rose, kendini acıtmayı bırak, olmayan bir şey için kendini üzmeyi de bırak. Geleceğin ne getireceğini kim bilebilir”

“Kafamı karıştırıyorsun.” diye sitem etti. “Aynı evde yaşıyorsunuz,

beni kandırmaya çalışıyorsun. Duygusallığın en tempo tuttuğu zamanda-
yım ve sen bunu bilerek benimle oynuyorsun.”

“Oynamıyorum, Gülüm. Seninle neden oynayayım?” Artık bu duygusalıktan çıkıp ağlamayı kesmesi gerektiğini düşünüyordu. Edepsiz gözleri göğüslerinde ve yüzünde gidip gelirken, muzırca parladı. “İzin versen belki oynarım ama dokundurmuyorsun ki!”

Rose Mina biraz olsun azalan gerginliğin etkisiyle burnunu çekerek genç adamın göğsüne vurdu. “Alay edecek zaman mı? Yalan söyleme yeter.”

“Sana neden yalan söyleyeyim, buna ihtiyacım var mı?”

“Yok mu?”

“Yok, eğer amacım seni baştan çıkarmak olsaydı inan bana bunun için daha keskin çözümler düşünürdüm. Niyetim seni kandırmak olsaydı ahlaki sınırlar eşliğinde dolaşmaz bunu zorlayarak gerçekleştirirdim. Ben hep senin kalbini kazanmaya çalıştım, çünkü değerlimsin. Sev istedim, güven ve inan. Önceliğim senin düşüncelerin ve duyguların oldu, bedensel perhize dayanırım ama seni görmeden bir saat kalmaya dayanamam. Kafayı sıyrırım.”

“İyi de neden?”

“Rose Rose,” dedi derin bir iç çekişle, “bunu sana nasıl açıklayabilirim i?”

“Onu da böyle mi ikna ediyorsun, kandırıyorsun?”

Bu şekilde ilerleyen bir ilişki istemiyordu, kıyaslama istemiyordu. Bu onu yıpratmış kadar ilişkilerini de yaralayacaktı. “Rose, bir kez daha tekrar etmeyeceğim. Kıyaslama yapma, kafanda kurduğun kadınsal kıskançlıklarla kendini de beni de durduk yere acıtma. Zehirleme, kuruntular üretme. Başkasının düşüncesinden bize ne başkasının ne istediğinden sana ne. Başkası bizim neler yaşadığımızı nereden biliyor da bizi yargılıyor ve sen de onların yargılarına dayanarak bizi ayıracak gücü buluyorsun.”

“Mert büyüdüğünde soracak ve ben,”

“Mert büyüdüğünde ona gerçekleri anlatacağım, inanmak veya yalanlara güvenmek onun seçimi olacak, daha şimdiden bunun için üzülme ve üzmeye gerek yok.”

“Peki karın? O bu durum...”

“Rose yeter. Ona dokunmuyorum. Ne ona ne başkasına. Beni az da olsa tanıdığını düşünüyorum.” Burnunu burnuna sürttü. “Sence ben bunu yapacak kadar kişiliksiz miyim?”

Gözlerini sımsıkı kapayarak üst üste başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Tanıştığımız ortam ve geldiğimiz noktaya bakarak yorumlarsak sonuç belli, ama gerçek seni de tanımıyorum. Kişilik sahibi bir adam evliken başkasıyla olmaz, başka bir kadın için bunca çabayı sarf etmez." Adam yutkundu. "Ama karakter sahibi bir adam hatasının arkasında durur."

Yiğit öyle bir nefes aldı ki onun kabaran göğsü kızı soluksuz bıraktı. "Beni tanımayı hiç istemedin. Yargılamak, uzaklaştırmak, suçlamak, aşagılamak daha korunaklı geldi. Eleştirmek, uzak tutmak seni koruyacak sandın. Eğer bana inanırsan gerçekleri görecektin, bazen acıyacak bazen üzülecektin. Korktun ve kaçtın Rose, bana inanmaktan değil kendine inanmaktan korktun ve kaçtın. Senden bir şans istiyorum, tüm o gerçek hislerinin seni yanıltmadığını kanıtlamam için küçük bir şans yeterli." Bir küçük feryada benzeyen bu ses hâlâ kulağının dibindeydi. *Bir şans!* Gözlerini açtı ve onun büyümüş göz bebeklerine baktı. "Yaralanacağım."

"Ben sararım her ikimizin yarasını da yeter ki vazgeçme bizden."

"Yaralayacağım."

"Ben kanamaya hazırım, Gülüm. Şikâyet etmem. Gam etmem. Dert etmem. Geçer!"

"İzi kalır, acının izi kalır Yiğit, unutturmaz kendini."

"Bazı izler güzeldir Rose, insanın yeniden hata yapılmasını engeller, o acıyı bir daha yaşamasını önler. Bırak izlerimden ders alayım. Ben hayatım boyunca şunu öğrendim; iletişim sorunlarının tümü, zamanında söylenmesi gerekeni susmakla başlar. Eğer içindekileri biriktirirsen konuştuğun an toparlaması bazen imkânsız olur. Ama biz iletişimle sorunları çözersek acımayız, acıtmayız. Her insanın bir olgunluk seviyesi vardır, o seviyeye ulaşıncı kimseyle uğraşasın gelmez. O seviyeye gelince kendini yetiştirememiş, sinsî, ikiyüzlü, çıkarıcı, nankör insanlardan uzaklaşıyorsun. Seni hasta edecek insanlarla birlikte olmaktan kaçınıyorsun. O seviyeye gelince kendine değer vermeyi öğreniyorsun, başkalarının ne düşündüğünü ya da ne söylediğini umursamıyorsun. Biliyorum henüz bunları anlamak için yaşıns çok genç, tecrübelerine öğreneceksin ama inan bana, başkalarının ne dediğine zaman ayırdığın vakit sadece çöküyor, mutsuz oluyorsun. Kırılmanı, üzülmene, incinmeni istemiyorum bunu yapana da ne yaparım onu da düşünemiyorum."

Rose Mina anladığı şeyle şüpheye kapıldı. Garip bir korkuyla gözlerini kıstı. Sesini bulmaya çalışarak, "Yiğit sen bana Aşık mı oldun?"

dediğinde, duyacaklarına hazır olmadığından bunu şakaya vurmak istemişti. Dudakları küstahça bükülmüş, dalga geçtiğini belli ediyordu. Ama Yiğit o kadar ciddi ve gözleri parlayarak bakıyordu ki şakası canını acıtıyordu. Nefes alamadığı için öksürmeye başladı, az kalsın tükürüğüyle boğulacaktı. Kazdığı kuyuya düşen kadın, kendini toparlamaya çalışıyordu. Başını iki yana sarsarken, "Şa-şaka... Şaka yapıyorsun!" diye sordu. Kalbi. Kalbi şimdi yerinden fırlayacaktı. Gözleri öksürmekten yaşarmıştı. Yiğit göğsünün üzerinde duran narin bileklerini tutmuş, başparmağıyla nazikçe okşuyordu.

Rose Mina onları geri çekmeye takat bulamadığından olsa gerek, hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Bu öyle garip bir nöbetti ki genç adam kaşlarını kaldırarak dururken, kadın adeta korkuyla bakıyordu. Bu oyunu bitirmesi ve içini rahatlatması için göğsünü yumruklamak istiyordu. "Şaka yapıyorsun işte? Şaka yaptığını söyle!" Ufak bir çocuk ruhaniyetine bürünen kişiliğiyle huysuzca burnunu çekti. Elini yumruk yapmış, gözlerini siliyordu. "Lütfen Yiğit şaka olduğunu söyle."

Genç adam şimdi kahkahalarla gülmek istiyordu. Rose Mina genç adamın göğsünün üzerinde bir nebze yükselip, dirseklerini göğsüne yasladı. Titrek elleriyle yanaklarını kavrayıp yüzünü yüzüne yaklaştırdı. İsak kirpiklerinin arasından merakla bakan gözleriyle, "Sana bir soru sor-
lum." diye nefes nefese tekrarladı.

Genç adam onu kollarına alıp, hafifçe üzerinde kalacak şekilde kendine çekti. Gözlerinin içine bakarken öyle şefkatli ve tutkuluydu ki bir insanda ayrı iki duyguyu aynı anda nasıl hissedebilirdi. "Bilmiyorum. Sadece sana karşı hissettiğim şeye isim bulamıyorum. Çok farklı. Aşk değil, sevgi değil, hastalık değil, saplantı değil, adı yok." dedi tuhaf bir rehavetle.

"Sadece arzu." dedi kadın, içinde bir yer kırılmıştı. Beklediği cevabın bu olmadığını anladığında üzüldüğü için kendine kızdı. *Salak! Salaksın!* Yüreği hüsrarla doldu. Üzülmeye başladı. Bir kirpi gibi tor top oldu. "Sadece arzu."

Onun fısıltısıyla Yiğit başını biraz daha kaldırdı. "Ne arzusu Rose? Bu koca göbekli hâline mi?" demek istese de sustu. Gerçek olan bu hâliyle bile onu delirircesine arzuluyor olmasıydı. "Cem geçen gün bunun *kara sevda*' olduğunu öne sürdü, Rüzgâr 'Abdal' dedi." Kız dudaklarını ısırırdı. "Sana anlatamıyorum, ben bunu kendime bile anlatamıyorum. Nasıl hissettiriyor biliyor musun? Hep başımın üstündeki gök kubbe gibisin, ben ise içindeyim ama kollarımı kaldırıp sana sarılamıyorum. Bir rüzgâr

misali tenime dokunuyorsun, tüylerimi diken diken ediyorsun, hissediyorum varlığını ama tutamıyorum.” Rose Mina yutkunmadan dinliyordu. “Nefes gibisin! Sanki o cennet kokunu içime çekmezsem,” derken eğildi ve boynuna burnunu sürterek saçlarını derin derin kokladı. “Havasızlıktan öleceğim! Gözlerim gibisin! Eğer bakmazsan, bu fani gözlerim bir daha dünyevi hiçbir nesneyi görmeyecek! Ve bedenim? Onun sana çok başka, daha başka ihtiyacı var! Sadece cinsellik olarak lanse etme bunu. Ben sana sarılmayı, dokunmayı, saçlarını koklamayı, ufacık parmaklarıyla oynamayı seviyorum. Varlığını kollarımın arasında hissetmeyi seviyorum. Sen aşk mısın? Yoksa hayat mı? Ben sadece bu sorunun cevabını bilemediğimden, bu sınavdan hep çıkıyorum.”

Dudakları aralandı, fısıltı gibi bir sesle ve inanamaz gözlerle, “Yiğit,” diyebildi.

Saçlarını okşayan adam, “Rose ben sende yok olup, bir tek gülümsemeyle doğup, tek bir gözyaşınla ölüyorum. Sen ne olduğunu biliyor musun? Sen bendeki anlama isim verebiliyor musun?” Eğer konuşabilseydi, “Hayır,” diye bağırdı, eğer gücü olsaydı onu iter ve kollarından kaçarak izini kaybettirirdi, eğer birazcık dirayeti olsaydı bir daha yüzüne bakmazdı. Aslında ciddi anlamda bilmiyordu bu sorunun gerçeğini ikili, ama bildikleri tek şey vardı o da nefes gibiydiler, almazlarsa ölüyorlardı.

Rose Mina bu sefer gerçek anlamda birkaç saniye kendine gelemeyerek, nefesini tutmuş ve taş kesmişti. Gözlerinde bir yaş tabakası titreyordu, bedeni ona ait değilmiş gibi işlevsizdi. Sanki biri fişini çekmiş ve tüm gücü içinden çekilmişti. Elektrikle çalışan bir nesne gibi işlevsiz kalmıştı. Yiğit yataktan doğrulup ayaklandı. Bakışlarını, yatağın içinden şaşkınca ona bakan genç kadına çevirdi. Elini uzatıp, “Hadi gel sana sürprizimi göstereyim.” dedi hevesle.

Kısacık bir süre beden koordinasyonunu kullanmaya çabaladı. Tüm uzuvları işlevsizlikten eklemlerinden ayrılmaya başlamıştı. “Rose... Sana seri katil olduğumu ve 54 cinayetimi nasıl işlediğimi anlatmadım, sadece seni ne kadar sevdiğimi anlattım. Hadi kalk.” dedi Yiğit küstah dudaklarını bükerek.

Kadından sadece bir ‘hıh’ sesi yükseldi. Hıçkırılmış mıydı yoksa son nefesini mi vermişti ikisi de bilemedi. “Gülüm, o yatağa beni tekrar uza-tırsan bu sefer yaramazlık yapmadan durabileceğimi sanmıyorum.”

Ve işte bu iğneleme kızı kendine getirmişti. Utançla toparlanmaya

çalışırken, “Şi... Şimdi bunun sırası mı?” diye kekeledi. Dizlerinin üzerinde yatakta diklendi -çünkü hâlâ uyusuk gibiydi- bacaklarını aşağıya sarkıtırken de beyinde sözleri çınlıyordu.

Sadece seni ne kadar sevdiğimi anlattım!

Sevgi neydi?

Rose Mina bir erkeğin bir kadına bağışladığı sevgiyi tanıyordu, babasını yıllarca izlemişti ve annesinin sevgiden başının dönmesine defalarca şahit olmuştu.

“Şi...şimdi ne gerek var.”

“Şi... Şimdi bunun tam da sırası.” diye onunla kekeleyerek dalga geçti adam. Onu; eski hâline getirmek için göz kırptı ve başardı da. Genç kadının elini tutarak, yataktan kalkmasına yardımcı oldu. Rose Mina aklında milyonlarca soru ve karmaşayla sayıklarken hâlâ sorduğu soruya nasıl cüret ettiğini merak ediyordu. *Bana gerçekten âşık mısın Yiğit, gerçekten beni seviyor musun? Benim seni sevdiğim gibi! Peki, şimdi ne olacak, bununla nasıl başa çıkacağız? Ve durdu. Yoo, hayır! Sadece onun sevdiği gibi! Lanet olsun! Kesinlikle onu sevdiği, âşık olduğu, özlediği, gözlerini aklına çizerek geceleri rüyasına misafir ettiği falan da yoktu! Bu safsatalar külliye yalandı! Kim sıkıyordu bu içi geçmiş palavraları! Bunları hangi akıl fukarası kadın uyduruyordu!*

Ayağına terliğini giyip elbisesine çeki düzen verdi. Yiğit sükûnetini koruyarak onu izledi. Onun yatağı düzenleyip yanına gelmesini sabırla bekledi. Ona bakmamak, ondan uzak durmak için zaman kolladığı o kadar belliydi ki. Genç kadının önünde durduğunda, iri elleriyle onun yüzünü ellerinin arasına alarak, dudaklarını şakağına dokundurdu. “Seni ağlattığım için cehennemlerde yanayım.”

“Cehennem sana ödül olur, berzah âleminde kal.” dedi genç kadın geriye çekilerek.

“Orası soğuk olur mu?” Ters ters bakınca, “Sensiz olan her yer üşütüyor.” diye sataştı.

“Cehennemin sıcak olduğunu duymuştum, yandığında anlarsın.”

Genç adamın yüzü gülüyordu, kaygısından sıyrılan haylazlığıyla göz kırptı. “Yanıyorum zaten Gülüm, saklamadım ki! Bedenimden her anlamda dumanımı çıkaran bir kadına sahibim!”

“İğrençsin!” dedi burnunu ekşiterek. Ne değişmişti aralarında, neler yer değiştirmişti de az önce aşağılandığı için ağlarken şimdi onunla normal bir sohbet kurabiliyor, hatta espri yapabiliyordu. Arsızlaşıyor muydu,

pes mi ediyordu yoksa artık umursamaz mı oluyordu? Aralarındaki dengeyi değiştiren neydi? İtirafları mı, dokunuşları mı, hissettirdikleri mi?

“Karşımdaki kişiler susacağı, duracağı ya da konuşacağı yeri bilmiyorsa ben fazla adım atmışım demektir, şimdi geri çekil.”

“Neydi şimdi bu, *top tñfek yetmedi bir de dilimin acısını gör* modumu?”

“Yiğit benimle oynama olur mu?” Onun değişken ruh hali adama cidden kafa yaktırıyordu. Az evvel otoriterken şimdi kedi gibi sesle içini deşiyordu. “Dilini tutarsan üzülmeysin Gülüm, mazoşist miyim kendimi üzeyim.” Rose Mina dişlerini sıkarak çimdiği bastı ve kolunu imdiklediği adam sadece tepki olarak sırtıttı. “Aşık adam ateşle oynamayacağını bilir.” diye göz kıptı.

Rose Mina onun yarı gerçek, yarı istihza söylediği şeyle bir anda taş kesilip olduğu yerde kaldı. Kalbi, bu aralar durup atmaktan yalama olmuştu! Bu işlevsiz salak organın ne yapacağını artık kestiremiyordu. Bu adamın nefesini katledip bebeğini oksijensiz koymaya ne hakkı vardı! Ve bacaklarını titremekten zayıf kalmıştı! Sanırım kansızlık gibi bir illete tutulmuştu, yoksa başka neden iki de bir bacakları titresin ki! Yiğit onun kasılmış bedenini ve bembeyaz olmuş suretini görñnce gülümseyerek eline uzandı. Gözlerinin içine ayartıcı şekilde bakarak parmaklarını yukarı kaldırıp açtı, aralanmış şaşkın dudakların seyrederek avucunun içini öptü.

“Sanırım birisi sonunda pes etti, kendini tutmayı bıraktı.”

Rose Mina bakışlarını eline çevirdi. Akli tenine değen dudaklarda olunca sözler kulağına ulaşmamıştı. “Hı!” dediğinde Yiğit sırtarak, “ok güzelsin meleğim. Onu diyorum. Sen gönöl bahçemde gördüğñm en hoş, en şahane gülsñn ve bu bñlbñl bir tek senin.” diye maytap geçmek istedi ama olmadı. Oldukça ciddiydi. “Hiçbir şey görñndüğñ gibi kalmaz değil mi Yiğit? Gülerken bile aklından neler geçtiğini, neler hissettiğini, nelerden korktuğunu yalnızca o kişi bilir.”

“Eğer iki kişi aynı şey için endişe ediyorsa ikisi de aynı korkuya kapılır, Gülüm. şimdi bunları boş ver, bir kez olsun mutlu olmayı düşün.” Genç kadını kendine çekerek konuşmadan kapıdan çıkardı. Onlar tam odadan ık mışlardı ki giriş kapısı açıldı ve Erva homurdanarak içeriye girdi.

“Hoş geldin tatlım ne oldu?” dedi burnunu çekerek. Ağlayınca bir süre hep burnu akardı.

Erva ablasına hiç bakmadan elindeki okul çantasını portmantonun

önüne bırakıp terliklerini giyerken; "Allah'ım, ya! Şu hâle bak! Preslenmiş geri dönüşüm kutusuna döndüm. Bir gün Belediye Başkanı olursam, tüm okulların önündeki otobüsleri trene çevireceğim. Sanki arka tarafta minik bir Ali Sami Yen Stadyumu var da biz halk olarak görmüyoruz. 'Arkaya ilerleyelim millet.' deyip duran otobüs şoförünün ağzına kürekle vurasım geliyor, her sabah ve akşam."

Okuduğu kolejin hırkasını homur homur çıkarıp asınca, söylenerek başını kaldırıp kıkırdayan ablasına baktı. Ve gördüğü şeyle, "Aman Allah'ım! Abla bu hâlin ne?" diyerek kaşları çatılıp ablasının önünde endişeyle bitti. Ağlamaktan burnu kızarmış, yüzü şişmiş, gözlerine kan oturmuştu.

"Yok, bir şey güzelim! Sadece bir duygu patlaması. Biliyorsun bu ara sık sık oluyor." dedi Rose Mina. Buna inanmayan Erva suratını asarak genç adama sert sert baktı. "Eğer onu bir daha böyle görürsem, seni sevmekten vazgeçerim Yiğit Abi!" Cılız haykırışı ciddi anlamda kafa tutarak çıkışmayla tamamlanıyordu. Minnacık omuzlarını gerip ufacık yaşına bakmadan cüretle tehdit ediyordu.

Yiğit ne diyeceğini önce bilemedi, sonra zeki gözleri parladı. "İsteyerek ağlatmayacağıma yemin ettim, o zaman bana hesap soracak tek kişi sen olacaksın. Söz."

"Anlaştık," diye onayladı. "Onu üzersen, senin de kafana kürekle vurabilirim."

"Kürek takıntın nereden geldi bilmiyorum ama izin veriyorum vura bilirsin." Rose Mina ona dönünce, "Mesela ablanın dili bunun için biçilmiş kaftan!" dediğinde koluna yediği çimdikle küs bakışları alması gecikmedi. "Tüm suç Erva'nın, küreği ortaya çıkaran ilk oydu."

"O küreğin sapını başında görmek istemiyorsan saçmalamayı kes."

Yiğit genç kadının elini kavrayıp kafasını sarsarak kapıya yönlendirirken, "Sanem biz çıkıyoruz." diye içeriye seslendi.

Sanem salonun kapısında belirdiğinde gözleri kızarmış ve yüzü asıktı. "İlknur gitti!" dedi dudağından bir tane daha hıçkırık koparken elindeki kâğıt mendiliyle yanağını kuruladı.

"Akli başına devşirmeden gelmesin. Otursun okulunda ders çalışsın, hatta bolca ahlak okusun!" dediğinde Yiğit, gözleri hâlâ öfkesini kusuyordu. Sanem mahcup yüzünü aşağıya eğdi. Yiğit dayanamadı kuzenine. Onların ikisini de ellerinde büyümüşü. "Tamam, biraz zaman geçsin onunla konuşurum."

Sanem yanağına yaşlar salınırken umutla başını saratı. Elindeki peçeteyi paralayarak oynuyordu. Rose Mina anlayışlı yanını ele alarak Yiğit'in elini bıraktı. Genç kadının yanına ayaklarını sürüyerek yaklaştı. Önce önünde çekinikçe durdu. Dokunmaya cesaret edemedi ama sonra bir cesaret kollarını boynuna dolayarak, "Benim suçum, özür dilerim. Tutamadım dilimi." diyerek sımsıkı sarıldı. "Senin evinde kardeşine çıkışmak büyük bir terbiyesizlikti. Haddimi aştım, sağduyulu olmalıydım."

Gerçek bir dost olduğunu kanıtlayan Sanem ona sıkıca sarılırken, "Senin ne suçun var güzelim, hepsi odunlar kralının suçu. Önceden tedbir almayan o!" diye Yiğit'e ciddi bakışlar attı. Gözleri hâlâ ıslaktı. "Ayrıca sana karşı mahcubum, kusura bakma. Ben de konuşacak vakit bulamadan onunla siz gelince, her şey karıştı ve ipler inceldiği yerden koptu."

"Her zaman düşünmeden hareket etmemeyi kendime ilke edinmiştim. Aslında ne kadar öfkelenip kırılısam da asla tez canlı davranmazdım. İntikam almayı, kötü davranmayı, kimseye zarar vermeyi kendimde hak görmezdim. Bunlar kaybedenlerin savaşıdır. Normalde erdemli insanların yaptığı gibi sınır koyar giderdim. Hormonlarıma bahane atmak kolay ama bu sefer mantıklı olmayı beceremedim. Özür dilerim."

Yiğit ikisinin yanına gelip Rose Mina'yı kollarından alırken; "Bugün yeterince üzüldü Sanem, lütfen kapatalım artık bu konuyu. Daha fazla üzülmesini istemiyorum. Biz yukarıdayız," diyerek genç kadının elini yeniden kavrayıp kapıya yöneldi. Erva ablasının fark etmediği şeyi idrak ederek, "Yukarı?" dediğinde, Yiğit ufaklığa göz kırparak, "Evet, hadi gelmiyor musun?" diye sordu. Genç kadını da kapıdan beraberinde çıkar-mış, merdivenlere ulaşmıştı. Rose Mina asansöre yönelince, genç adam onu kendine doğru çekti. "Asansörle çıkmaya gerek yok, bir üst kat!"

"Yiğit neler oluyor?" diye sordu.

"Adımı söylemen hoşuma gidiyor."

Rose Mina o anda onun adını bugün defalarca tekrarladığını fark ederek dudaklarını dişledi. Genç adam başını yana çevirip ona sert bakışlar attı. "Asıl sen neler karıştırıyorsun sır küpü? Erva neden otobüse biniyor?" diye ciddi bir çıkışmayla sordu. Rose Mina olduğu yerde durunca arkasından sessizce gelen Erva da durmak zorunda kaldı. "Her gün taksiye para yetiştirecek kadar zengin olmadığım için olsa gerek. Üstelik artık doğum yaklaştığına göre bir işim de yok, maşım da yok."

"Onun servisle gittiğini sanıyordum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Sen beni ne sanıyorsun, Vehbi Koç'un kızı mı? Milyarder miyim

ben?" Eh aslında öyleydi ama züğürt bir milyarderdi! "Ben o kadar uzak bir yerin servis ücretini nasıl karşılarım? Toplu taşıt bile kendini aşmış. Aldım aylık akbil, basıyor gidiyor işte." Merdivenlere yöneldi. Fakat Yiğit elini bırakmayınca, birkaç basamaktan fazla ileriye gidemedi.

"Artık servisle gidecek, itiraz istemiyorum." dedi kızgın gözleriyle azarlayarak, dikkatle yüzüne bakıyordu.

Rose Mina kızarak başını çevirdi. "Olur paşam, başka arzun?"

"Yok gülüm, şimdilik bu kadar yeterli!" dediğinde yanına yaklaşmıştı. Elleriyle saçlarını okşamak istiyor gibiydi fakat ürkütmekten korktuğundan geri duruyordu.

"O da herkes gibi toplu taşıma aracında gidecek."

Yiğit bakışlarını onları şaşkınca dinleyen genç kıza çevirdi. "O lüks bir okulda okuyor, onunla dalga geçeceklerini nasıl düşünmezsin? Çocuklar zalim olur. Üstelik ben varım, tek değilsin artık şunu aklına sok. Buna müsaade etmiyorum. Vehbi Koç değilim ama senin Yiğit Üstündağ'ın olabilirim." Göz kırparken ortamı yumuşatmak istediği belliydi ama sökmeydi.

"O ablasının bilek gücü ne kadarına yetiyorsa o şekilde hareket etmesi gerektiğini biliyor. Hem utanmak da neymiş! İnsanlar alın terinden utanmazlar. Ona ne veriyorsam o kadarına kanaat edecek. Fazlası yok! Gözü tok olacak, tıpkı gönlü gibi. İleride istediği gücü elde etmesi için okuyor, kendi kazanana kadar verebildiğimle yetinecek."

Yiğit ellerini merdivenin tırabzanına dayayarak tehditkâr bir sadistlikle üzerine eğildi. O eğildikçe Rose Mina geriye doğru çekildi. Sırtı merdivenin korumasına yaslandı. Bu vaziyette kalın kolların kısılcasına alınarak dört tarafından kuşatılmış kafes gibi bulunuyordu. Her hâlükârda el dokundurmadan yaklaşmak için kurnazca bir buluş olduğunu genç kadın gözlerinin kısılmasıyla kabul ediyordu. Çok yakın olan yüzüne bakmak için kardeşine çevirdi yüzünü.

"Sorun değil Yiğit Abi, ben otobüste gitmeye bayılıyorum." derken hareketlendi Erva, yüzü kıpkırmızıydı. Bu aşıkların yeni hâlleri onu biraz güldürüyor, biraz utandırıyor. Kavgaları da nazları da cilveleri de sınırsızdı.

Yiğit ve Rose Mina genç kızın peşinden merdivenleri tırmanırken, "Mesela bazen iş çıkışı sızmış yaşlı teyzeler oturduğu yerde uyuya kalıyor, onları duraklarına geldiğinde uyandırmak çok zevkli. Sonra kalabalıkta seyahat etmek, tuhaf çok şeyler öğreniyorum. Ben hâlimden memnunum."

diye durumunu kabullendiğini ağır başlı ifadesiyle dile vuruyordu.

"Az önce öyle görünmüyordun ufaklık! Bence sen ablanın içini rahatlatıyorsun." Bakışlarını genç kadına dikmiş her zamanki gibi gözlerindeki sertliğinin gücünü deniyordu.

"Ablam ne diyorsa o doğrudur. O benim için her şeyin iyisini bilir!" dediğinde Rose Mina Yiğit'e kafa tutarak memnun bir gülüş sergiledi. "Nokta!"

Yiğit onları merdivenin solundaki kapıya yönlendirirken, "Evet, nokta! Erva servisle gidiyor bundan sonra!" diyerek kapıyı açmış, elinin ucuyla itelemişti. Son noktayı her zaman o koyardı!

Nedense Rose Mina hep son noktayı artık onun koyduğundan şüphelenir olmuştu! Tam itiraz için ağzını açıp ona cevap verecekken, "Evinize hoş geldiniz, gülüşün hiç solmasın." diyerek dikkatini istediği yere çekmişti.

"Ben bu konuyu daha kap..." Genç adam başına yumruğuyla vurmuş da beyni çalışmış gibi kendine geldi. Hayret eden bakışlarını kapıdan alıp dünyadan kopmuş yahut da yanlış duymuş gibi genç adama çevirdi. "Ne evi?" diye cırladı. Hayır, ev derken alt kattan bahsetme olasılığı kaçtı!

"Rose, bazen ağzına fermuar çekmeyi nasıl başaracağım diye kafa patlatıyorum." Aralarındaki konu ciddileştiği için genç kadının çabası sertleşti. "Yani sesimi duymaya tahammülün yok, öyle mi?"

Yiğit başını sarsarak genç kıza göz kırptı. "İzin var mı ufaklık, susturmak gerek?"

Erva zeki yanıyla hemen davayı çakarak genç adamın haylaz gözlerindeki gerçeği kavradı. "Elbette, ben sizi görmemiş gibi yapabilirim. Gözlerimi kapayabilirim."

Rose Mina onların muzip bakışlarını kaçırdığından olsa gerek, aklına gelen edepsizlikle dehşete kapıldı, elini ağzına kaparken kaşlarını çatarak bir adım geriledi. Elinin altında boğulan sesiyle, "Neyi görme..." dediğinde Yiğit'in yaptığı hamleyle ayakları yerden kesildi. Ürkek bir çığlık dudaklarının arasından merdiven boşluğuna savruldu. Kolları genç adamın boynuna dolanırken, "Rose, çok edepsizsin Gülüm ya, ben seni öpmeyi düşünmedim ki? Sen neler anlıyorsun cık cık cık!" dedi Yiğit, alayı ciddiyete dönmüştü. Her an öpebilir, bu şaşkınlığını mühürleyebilirdi. Neşeli sesi kadını çıldırtmaya yetmişti. Tutamadığı öfkesiyle, "İndir beni Yiğit, ne yapıyorsun?" diye çıkıştı.

Yiğit onu eşikten içeriye sokarken, "Galiba sakat olmaya karar veriyorum." diye göz kırptı.

Rose Mina dudaklarını küs bir ukdeyle büktü. "Alma beni kucığına, zaten meraklısı değilim." Bu kocaman yalandı. "Hem bu ne kucakta taşımak falan? İstemiyorum." Aslında şu anda tam da olmak istediğı yerde olduğunu fark ettiğı içindi ya zaten bu kadar tantana çıkarması. Vahşi tabiatının ardına sığınmak kolaydı.

"Âdettendir dedim ama senin kilonu hesaba katmayınca..."

Rose Mina duyduklarıyla gözlerini irice açmış, sert yumruğıyla omzuna çakmıştı. "Bırak beni,"

"Bırakmam."

"Bırak dedim sana, benim yükümü taşıyamazsın."

"Ben seni son nefesime kadar taşıyım."

"Az evvel bana öküz kadar ağırsın demek istedin."

"Sadece ağır olduğunu söyledim, öküz demedim."

"O zaman ayı kadarsın demek istedin."

"Rose seni TIP dünyası keşfetmesin, beyninin içi nasıl çalışıyor onların bile merakını cezbeder. Kendin çalıp kendin oynuyorsun."

"Şimdi de aptal oldum öyle mi? Her sözünde yeni bir hakaret."

Yiğit arkasındaki genç kıza baktı. "Yemin ederim aklımı kaçıracığım."

Erva kapıyı kapatıp kahkahalar atarken, Yiğit sırtarak, "Tamam kuş kadarsın." diye söylendi.

"Yalancı pislik! Şimdi de bana deve kuşu diyorsun. Bırak!"

"Tatlım senin beynindeki devreler harbiden yanlış bağlanmış! Bak, ben sana koş deyince duruyorsun, dur deyince ısınlanmanın dibine vuruyorsun. Hoş diyorum nahoş anlıyorsun. Senin aklın nasıl çalışıyor, çözemiyorum."

Kollarından kurtulmak için huysuzca debelenince, Yiğit onun ayaklarını yere bastırdı. Rose Mina bakışlarını odalara açılan hole çevirdi, elbisesinin eteklerine asıldı. Yiğit ona bakıyor, tepkilerini merakla ölçüyordu. Saçlarını geriye çekerek garip bir soluk aldı.

"Burası kimin?" dedi titrek sesiyle duymayı umduğu ama korktuğı bir gerçek vardı.

Yiğit elini kavrayıp üzerine dudağını bastırdı, gözlerinin içine bakarak salona yönlendirdi. "Burası bizim!"

Rose Mina yavaş yavaş kafasını toparlamaya başlamıştı. Olduğı yerde

durdu. Bakışları sorguluyordu. "Bizim?" Şaşkın şaşkın bakmaya devam etti. Yiğit onun yüzünün bembeyaz kesildiğini ve yere yığılmak üzere olduğunu görünce kolundan yakalayıp bedenini vücudunu yasladı. "Yine aynı konuya dönmeyeceğiz değil mi Rose? Sizin bizim, sen ben meselesini aştık artık sanıyordum!"

Rose Mina kendi davranışının yarattığı şokla dili tutulmuş gibi ona bakıyordu. "Hayır, sorun yok. Ama cidden burası kimin?"

"Bizim dedim ya gülüm? Aslında ben başka bir yeri tutmuştum, büyük bahçeli bir yer istiyordum ama Sanem ısrarla buna izin vermedi. Yanında olman daha iyiymiş. Yani seni bırakmak istemediği için Doktorluğunu kullanarak beni kandırdı." Mümkün olduğu kadar rahat ve kendinden emin görünmeye gayret ederek, "Evimize hoş geldin." dedi yeniden.

Evli bir adamla gayrimeşru bir ilişkide kalma fikrinden korkuyordu. Ama attığı her adımla birlikte bu korkusu yavaş yavaş siliniyordu. "İyi etmiş, oranın kirasını karşılayamazdım. Lüks yer bana ters!"

Yiğit derin bir nefes aldı. Sinirlenmenin, bu ufak cadıyla kavga etmenin hiçbir işe yaramayacağını biliyordu. Sadece, "Bak ya, yine nereye geldi konu." diye söylenmekle yetindi.

"Öyle! Akıl var, izan var! Benim Ceylan Hanım'dan kazandığım paranın eti ne, budu ne? Kaldıramam oraları."

"Hay senin parana..." dediğinde kadının konuşmasıyla lafları tamamlayamadı. "Fesuphanallah!" derken Yiğit başını yana çevirip ağzının içinde kendi kendine edepsiz lakırdılar mırıldanarak bir şeyler söylendi. Bunu işiten Rose Mina kızgınlıkla yolunu kesti. "Efendim! Efendim!" dedi Rose Mina.

"Tamam, Gülüm, sen ne diyorsan o." diye tartışmayı kapadı, her zamanki gibi alttan alan Yiğit oldu. Zaten bu aralar bu kadının söyledikleriyle alttan ala ala... altta kalan eziklere dönmüştü ve bu hâli hiç ama hiç hoşuna gitmiyordu. Nasılsa yakında doğuracak, onunla dilediği gibi kavga edecek, çatışacak ve çatışmanın sonunu tatlıya bağlayacak bir çözüm bulacaktı. Rose Mina ona ne kadar yakın durduğunu fark ederek bir adım geriledi. Bedenini çok yakınında hissettiği zaman savunma mekanizması düşüyor, tüm bentlerinin yıkılarak silahlarının zayıfladığını hissediyordu.

"Aferin, söz dinleyince ikimiz de aynı yola geliyoruz." diyerek adamın elini bırakıp salonun kapsını açarak içeri girdi.

"Hele bir doğur, seni nasıl yola getireceğimi biliyorum" dediğinde, başını bile geriye çevirmeden laf yetiştirdi. "Çok beklersin?"

“İşine geleni duymaktaki marifetin literatüre yazılmalı.”

Rose Mina omzunu sarstı. Etrafa bakındığında gördüğü şeyle kısa bir an donup kaldı. Birlikte seçtikleri -daha doğrusu Rose Mina'nın aldırma-yıp Yiğit'in seçtiği- jelatinli mobilyalara ve köşeye yığılmış kolilerle dolu geniş salona baktı. Yerde hemen ortada üzerinde poşeti duran, boydan boya bej bir hâli vardı. Silinebilir köşe kanepenin karşısına, iki koltuk yerleştirilmişti. Pürüzsüz beyaz duvarlarını, asaletin ve modernliğin rengi, altın çerçeveli tablolar süslüyordu. Salona yeniden sessizlik çöktüğünde, Yiğit genç kadını bir kez daha süzmekten kendini alamadı. Elini saçlarında sıkıntıyla dolaştırarak, “Aslında sana burayı akşam, muntazam şekilde teslim edilmesini istiyordum ama seni öyle üzgün görünce belki bu keyfini yerine getirir diye düşündüm.” dedi.

Rose Mina içeride dolaşırken duygulandı, farkında olmaksızın omuzları sarsılırken ağlamaya başladı. Onun evi oluyordu. Kardeşi ve bebeğiyle huzurla yaşayacağı, başını dertsiz tasasız sokacağı, kızdığına, küstüğünde dört duvarının korunaklı varlığına saklanacağı bir yuvası olacaktı. Parmakları aralık kalacak şekilde ellerini yüzüne kapamış, hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. Bu kez mutluluktan ağladığını saklamıyordu! Yiğit ağzının içinde kendine saydırıp, “Valla takılıyordum Gülüm, şaka yaptım. Tüy gibi hafifsin, hem ne söylediyse haklısın. Her söylediğin doğru...” dedi ıstırapla yeter ki ağlamasın. O haksız olmaya hatta geri adım atan biri olmaya bile razıydı.

Rose Mina aniden arkasını dönerek kollarını genç adamın gövdesine sardı. Başını göğsüne saklayarak ağlamaya devam edince Yiğit ne yapacağını bilemedi. Erva ablasına bakıyordu, Yiğit ise teselli etmek için ne yapması gerektiğini çözemiyordu. Sonunda ona sımsıkı sarıldı, ağlarken başını okşayıp sakinleşene kadar saçlarını kokladı. Rose Mina'nın ağlaması dinince hızla çekildi, adamın kolları havada asılı kaldı. “Oyuncak oldum elinde şu hâle bak! Kocaman adamım ama senin yanında on yaşındaki çocuk gibi çaresiz kalıyorum. Beni bile ne hâle getirdin, birisi görse mahvolduğumun resmi!”

“Bozuk oyuncaksın, kimsenin işine yaramazsın.”

Genç adamın dudakları küstahça büküldüğünde, bunun arkasından edepsiz bir şeyin geleceğini gözlerindeki arsız parıltılardan biliyordu. “Nereden biliyorsun, daha denemedin ki?”

“Yiğit.”

"Damarıma basma o zaman, kanıtımı üzmemek istemem."

"Yiğit."

"Adımı en çok senin ağzından duymayı seviyorum."

"Uf, taş kafalı."

Kadının kalbini kızgın yağlara atarken, yanaklarından sanki alevler fışkırıyordu. Lafı fazla uzatmadan konuya girmek istedi. Bu adamla laf düellosuna girerse kesin kaybeden kendisi olacaktı. "Bu evi ne zaman tut-tun?"

"Sen bana *evet* dediğin gün."

"İyi de daha ne kadar oldu ki?" Adam yine dudaklarını ısırarak sırı-tınca onun gözlerinde gördüğü coşkuyla tüm gardı delindi. "Dengesizsin. Sağın solun belli olmuyor, işte bozuktur." Onu anlamıyor ayağına yata-rak, "Hayatımı karartıyorsun," diye söylendi.

"Her karanlığın ışığa ihtiyacı var ve bebeğimiz hayatımızı aydınlata-cak." Onların evi, ikisinin... bir insanın mutsuzluğu üzerine kurulan bir yuva. Onun umutla söylediği her kelime Rose Mina'nın kendisini biraz daha suçlu hissetmesine sebep oluyordu. Son sözleri ise ok gibi saplan-mıştı kalbine. Başka bir kadının duymak istediği sözleri, kendi duyuyor ve vicdan azabı çekiyordu.

"Hadi gel, sana odaları dolaştırayım."

Yiğit büyük bir sabırla ve Rose Mina'nın onu bilinçli olarak iğneleme-leriyle sükûnetini bozmadan, her odayı tek tek gösterdi. Burası dört oda bir salon daireydi. Ufak ama şirin bir balkon bile vardı. Erva'nın odasın-dan çocuk odasına geçtiklerinde, duvarların rengârenk baloncuk desen-li, pembe duvar kâğıdıyla döşendiğini fark etti ve bir şey daha fark etti! Bu kâğıtları o seçmişti! Sanem ona bebek dergilerini, kataloglarını verip, canı sıkılmasın diye okumasını teklif ettiğinde, "Hayalindekileri kıvrır, ben bunu çok yapardım hamileyken," diye şeytanca oyuna getirilmişti. Ve o ne seçtiyse her şey muntazam bir titizlikle odada bulunuyordu. Arkasını döndüğünde karnı Yiğit'e çarpınca, geriye çekilmedi. Yüzüne bakarken omuzlarını sarsarak hem kardeşini hem genç adamı şaşırtan bir hareket yapıp bir kez daha kollarını bedenine doladı, başını göğsüne yasladı ama bu sefer ağlamıyordu. Huzur ve tevekkül vardı.

"Teşekkür ederim..." dedi yanakları yine ıslanırken.

Yiğit derin derin solurken onun bu yakınlığından sebep kasılarak kal-dı. Bir an bocalayan kolları asılı kaldı. Sonra kollarını genç kadının bedene-dine dolayıp, "Asıl ben sana teşekkür ederim, ne olursa olsun bebeğimize

sahip çıktığın için.” diye minnetle dudaklarını saçlarına dokundurdu. Bekleri, onların her şeyinin sebebi, mutluluğun anahtarıydı.

“Tamam, bu sefer ben de seni affettim Yiğit Abi! Bu gözyaşlarını şimdilik görmezden gelebilirim,” diye arkadan titrek sesiyle destek veren Erva çekinikçe duruyordu. Rose Mina elini uzattı. “Gel buraya şebek.”

Erva ayaklarını sürüyerek yaklaşıırken, “Burada bana da yer var mı?” diye genç adama çekinikçe sordu. Yiğit onu kanatlarının arasına alırken, “Burada senin gibi bir cadıya her zaman yer var.” diye ona tatlıca göz kırptı.

Huzur sahiden var mıydı? Varsa şu anda yaşadığı emsalsiz şeyin adı huzurdan daha öte, daha güzel bir duyguydu. Kısa bir zaman için savaş aletlerini kenara bırakan Rose Mina, onun suyuna gittiğinde, genç adamın ne kadar tatlı ve eşsiz bir erkek olduğunu keşfediyordu. İnsanlar iletişim kurarak, birbirlerinin sınırlarını ihlal ederek, bazen de tartışarak birbirini tanıyordu. Onlar da sırlarını, doğrularını, yanlışlarını ve hayallerini keşfederken birbirine dair birçok özelliği de ortaya çıkarıyordu.

Ertesi gün heyecanla evin etrafına saçılan eşyalarla Erva ve Rose Mina, işe nereden başlayacağını bilememişti. “Of Yiğit, of!” dedi kızgın. A saçlarını kurcalarken, günlerdir vücut bulan ketum duruşunun aksine, kadaki soğukluk erimiş, içindeki sıcacık kadın kıpır kıpır hâle bürünmüştü.

Yiğit geniş sırtını gererek bir çırpıda ağır koltuğu kucakladı. Sanki hafif bir gazete gibi tuttuğu koltuğu canım köşesine hallaç pamuğu gibi atıp, “Ne ofluyorsun Gülüm! Sanki sen taşıdın bir kamyon eşyayı sağdan sola.” diye sitem etti. Daha önce en ağır sporlarda bile bu kadar beli ağrıamamıştı. Bakışlarını darmadağın evde dolaştırdı. “Çağırsak ya çocukları, iki dakikada karınca gibi halletseler işleri... Bu neyin inadı anlayamadım ki! Sırf gıcıklığına yapmıyorsan ne olayım!”

Kocaman evi tek başına yerleştirmesini istemişti, az önceki köteklediği koltuğun üzerine bedenini bıraktı.

Rose Mina genç adama döndü. Dudaklarını haince bukerken gözlerinde şeytani bir parıltı belirdi. Ah ona işkence etme şansını verir miydi hiç başkalarına? Kaşlarını sıkınlıkla havalandırdı. “Ne çok mızıldanıyorsun sen. Gören de iş yaptın sanır!”

Adamın kaşları ciddi anlamda çatıldı. Oturduğu yerden homurtular eşliğinde kalktı. Sitemli hâliyle çok tatlıydı ve genç kadının içi eriyordu ama öyle hemen yelkenleri suya bırakmak yoktu.

"Masa başına oturup emir vermeye benzemiyor bu işler. İki koltuk taşıdın diye homurdanıp durdun." O kadar ciddi bir sataşma gerçekleştiriyordu ki Yiğit onun ciddiyetinden emin oldu. Çocuk gibi azarlamasından ise hoşlanmamıştı. "Eğer sıkıldıysan gidebilirsin, başkası devam edebilir."

"Kim bu başkası?"

"Ne bileyim işte oradan buradan bir..." Sözleri, üzerine yürüyen adamla yarım kaldı. Yutkunarak gözlerine bakarken, "Yani yorulduysan demek istemiştin." dedi kıvrarak.

"Yorulduysam dinlenirim."

"Üzerime gelmeyi kes."

Adam aheste adımlarla salınmaya başladığında üzerine tehditkâr bir duruş nüksediyordu fakat gözlerindeki haylaz parıltılar bariz bir ayrışım sunuyordu. O bakışların hiç hayra alamet olmadığını idrak ederek, kıvrıldı. "Sokaktan yardım için adam çağırtmamı istemiyorsan, diğer odaya geçelim. Daha senin odan ayarlanacak," Kocaman bir gonka devasa bir tokmakla vurmuş gibi adam yerinden sıçrayarak dibinde bitti. Rose Mina acemi kaçışlarına yelken açarken, gelecek olan kavganın habercisi olan kaşların çatılması onu ürkütüyordu. Yiğit genç kadını seri bir hareketle kollarından kavrayıp duvara çekti. Kuvvetli ellerini duvarın pürüzsüz yüzeyine yaslayıp, onu kalın kollarının arasındaki kısıpaca hapsederken, "Benim odam mı?" diye şaşkın, aynı anda öfkeyle yüzüne tısladı.

"Tabii ki senin odan!"

"Benim odam nerede olacak?"

"Köşedeki oda."

"Senden en uzak yerde!"

"İstemezsen, canıma minnet!" Adam ona kibirle bakınca, "Aynı odada kalacağımızı düşünmüş olamazsın."

"Son kararın mı?"

"İlk ve son kararım."

Yiğit başını salladı, ona kafa tutmaya kalkmaktansa öyle sanmasını yeğledi. Tam her şey yoluna girmişken tekrar başa sarmak istemiyordu. Küçük ama emin adımlarla yaklaşan kadının bacaklarına çelme takmak istemiyordu ve doğurana kadar ona her şey mubahtı!

"Savaşta ve barışta her şey mübahtır."

"Savaşın da barışın da kuralları vardır. Ateşkes istiyorsan,"

Başı biraz daha aşağıya büküldü. Alev alev yanan bakışları aşağı

doğru kaydığında, o tatlı dolgun şeyler şaşkınca aralandı. Rehavetle titreyen kelebek kanadı kirpiklerinin arasındaki fal taşı yeşiller ürkerek parlıyor, yanaklarındaki sıcaklık genç adamı yakacak kadar net hissediliyordu.

"Rose... Bu işkence ne zaman bitecek biliyor musun Gülüm?" Geriden gelen sesi gırtlığına takılmış gibi kabalaşınca, bedeni gerilerek yay gibi titredi. Nefesinin hızlandığını, içinde haince kaynayan bir şeylerin dışarıya fışkırmak için yer aradığını hissettiğinde kaçmak istedi. Kalın kollar buna engel olunca göğsüne sıkışmış nefeslerini dışarı saldı. "Ne... Neyi?"

"Rose öyle güzel bakınca dizginlerim kayıyor, yer ayaklarımın altından çekiliyor." Kız gözlerini çekince alnını alnına yasladı. "Şimdi seni öpeceğim ve sen itiraz edersen, seni yine öpeceğim! Her itirazında bir daha ceza alacaksın ve..." derken genç kadının yüreğini durdurmak istercesine fısıldadı. "İtiraz et olur mu?" Bedenine müthiş bir sıcaklık salındı düşüncelerini yağ gibi eritti. Ve adam konuşunca nefesini sesli bir biçimde içine çekti. "Sakin susma, hep itiraz et, olur mu?"

"Ama?" dediğinde adam istediğini almanın rahatlığıyla başını yavaş yavaş aşağı indirdi ve dudaklarının birkaç milim ötesinde durdu. "Bazen yasakları delsem kızar mısın, diye düşünüyordum. Bu o anlardan."

Erkeğin solukları tenini delip ruhuna işledi. Bedeni, fırtınaya kapılmış bir yaprak gibi kaosun girdabına savruluyordu. Sırtı duvara yaslı olmasa bacakları çoktan onu koyuvermişti. Nasıl bir tutkuydu ki bu, ona doğru çekiliyor ve tüm haysiyet yüklü düşünceleri devreden çıkarıyordu. Tek bir gerçek düşünce kalmaksızın önü kesiliyordu. Rose Mina soluğunu tutarak titreyen bacaklarıyla vücudunu ayakta tutamaya çalışıyordu. "Ne gibi yasaklar?" dedi onun kışkırtıcı oyununa ayak uydurarak.

Yiğit burnunu onun inatçı burnuna sürttü. *Uf! Lanet olsun!* Ilık soluğunu teninde hissettikçe kanı kaynıyordu. İkisi de ne istediğini hissediyordu. Neye ihtiyaçlarının olduğu karın kaslarının arzuyla kasılmasından belliydi. Hamileyken ne tuhaf bir varlık olup çıkmıştı! Kendine kızdı ve yine onu düşündü! Yine kızdı!

Genç adam ellerini tereddütle beline yerleştirdi. Tepkilerinden çekinerek vücudunda dolaştırıyor, karnını şefkatle okşuyordu. Onun tenine değdirdiği her parmak hareketinde karnında bir kıpırdanma, ense kökünden beynine doğru bir karıncalanma oluşuyordu. Hiç tanımadığı bir duygunun tatminsiz eziciliği, bütün benliğine saldırıyordu. Yiğit dudaklarını dudaklarına sürttüğünde onun itiraz edip etmeyeceğini görmeyi müthiş

bir merakla bekledi. Göz kapakları rehavetle kapanırken kıvrıkcık kirpikleri titreşerek yanaklarının üzerine serildi. Gördüğü bu şaheser karşısında, tüm benliği yerinden oynadı. Ruhu onun ruhunda yer bulup tamamlanırken şuursuzca ona çekildi. Bu büyüye yenildi.

Kadının gözlerini kapatarak dudaklarını araladığını hissettiğinde omuriliğinden aşağıya bir ürperti salındı. Titrek, ürkek, hatta tutuk ferah soluğunu teninde hissettikçe mutluluktan delireceğini sandı. Yiğit dudaklarını kendine hapsederken o henüz karşılık vermemiş, ellerinin arasında, kollarının kısılacında titreyerek itaatle beklemekteydi. Diliyle ayartarak tatlı dudaklarının kıvrımlarını dolaştı. Tadına bakarken Rose Mina arzu-dan kıvranarak genç adamın sert bedenine biraz daha sokulduğunu idrak edemedi. Karnı aralarında ezilirken elleri adamın kollarına tırmanmış, tırnakları etine sınıksı bir hadsizlikle batmıştı. Bu amaçsız eylem karşısında Yiğit'in tahrik olan bedeni sarsıldı. Göğsünün gerisinden arzulu homurtular kaçırarak ağzının içinde boğuldu.

Rose Mina yüreğinin derinlerindeki sese yenilmemek için savaş açtı. Bu ses hiç acımaksızın başka birine aitliğini fısıldayarak beslediği hislerin haram hatta yasak olduğunu söylüyordu, tüm benliğini kuşatarak aklını başına devşirmesini umuyordu. Kolları adamın boynunda sıklaşıp, parmakları perde perde açılarak saçlarına dalarken, teninde onun kısacık saçlarını hissetmenin meşkini yaşadı. Arzulu dudakları çoktan ona uyum sağlamış ve istediğini vererek karşılık bulmaya başlamıştı.

Yiğit istediğini sonunda elde etmişti. Bir öpücüğün dirayetli bir adamı böyle yerle bir edeceğini kim bilebilirdi?

Nankör bedeni, kepaze mantığını kulak ardı ediyor. Arsız kalbi edepli düşüncelerinin önüne setler çekiyordu. Bir süre ikisi de yörüngesinden sapmış evren gibi kendilerini kaybederken kadın mantık kabiliyetini ele alarak artık harekete geçmesi gerektiğinin bilincine varmaya başlamıştı.

Geri çekilirken ağzında onun eşsiz tadı, kulağında şahane homurtuları, yüreğinde kalp atışları miras kalmıştı. Başını Yiğit'in omzuna dayadı. Genç adam soluksuz bir biçimde ellerini onun bedeninde dolandırırken iyice sertleştiğini ve ona dokunamamanın nasıl zalim bir işkence olduğunu yeniden hatırladı. Titreyen elleri aşağıya uzanıp elbisesinin altına süzülürken, gücü kesilmiş bacaklarına dokunan adamla Rose Mina daha fazla dayanamadı. Titredi.

"Dur!" diye yalvardı soluğu kesilerek. Nefes almaya ihtiyacı vardı. Bu işin sonu kötüye gitmeden mantığı devreden çıkmadan durmalıydı.

Yapmamalıydı! Bu yaptığı terbiyesizlikti ve gittiği yol... yol değildi de manzarası güzeldi! Yasak olana dokunamazdı! O ailesinden böyle çürük bir terbiye almamış, vicdanını henüz köreltmemişti!

Kadın kendi içinde taşıdığı karmaşasıyla ruhuna ve kalbine yeni yaralar açarken Yiğit onca zaman sonra bu kadarını yapmazsa öleceğinin bilincindeydi. Bir kere daha sokuldu şeker tadındaki dudaklarına. Onu öpmek istiyordu. Bal tadına karışmış dudaklarını, kendine hapsedip kana kana içmek istiyordu. Rose Mina buna güçlkle karşı koyabildi. Bacakları titriyordu. Yiğit dudaklarını yanağına sürterek arzudan kesik kesik aldığı nefesleriyle ilerledi.

“Rose... Güzelim ne olur bu kadarına izin ver, yoksa kafayı sıyracağım.” Gözlerindeki isteğin yanı sıra, içinde kabaran müthiş arzusu hem onu hem kadını cayır cayır yakıyordu! Evet, bu kocaman adam onu ölesiye, bir hastanın son nefesini tutmak için can havliyle savaşması gibi şursuzca arzuluyordu! Bu yüzden belki kendisinden nefret edecekti, ama elinden bir şey gelmiyordu. Hamile olması veya ondan uzak durması, şu raddeden sonra umurunda olmayan yegâne şeydi. Ve öfkesinin nedeni de buydu işte. Ona âşık oluyordu! Hayır! Yiğit Rose Mina'ya daha ilk gördüğü an, gözleri gözlerine değdiği, sesi kulağına ulaşp kalp atışları yüreğine napsolduğu an âşık olmuştu! Çok zaman bunu kabullenmemişti. O vakit, gerçeğin çıplak yüzü zırhından kurtulmuştu. Bir zamanlar yüreğindeki duygular sislerin ardında saklıydı, şimdi her şey tüm çıplaklığıyla gözler önüne serilmişti. Yiğit hayatını ona verecek, yolunda ölecek kadar çok seviyordu!

Rose Mina başını geriye atıp kafası duvara yaslandı. Yutkunarak derin bir nefes aldı. “Bunu bir daha yapmasak olmaz mı? Bu işleri iyice zorlaştıracak.”

Arzudan kararmış gözleriyle ona bakarken, “Bundan emin misin, ayrı kalabilecek misin benden?” diye fısıldadı. Kalbi gırtlığında atıyor, nabız atışlarını kulağında duyumsuyordu. Birkaç saniyelik dünya saatinde yüreğini susturup, ruhunu durdurup, damarlarındaki kanını bile akıtmayıp onun sözleriyle sarhoş olmak istiyordu. İçinde kocaman bir beklentiyle duralıyordu.

“Bu hayatta yaptığım en büyük hata, sürekli bir hata yapmaktan korkmaktı.”

“Sen hatam değilsin Rose, sen benim en büyük umacımsın artık, he-defimsin, nefesimsin.”

"Ne demiş Napolyon, 'Büyük şeyler yapamıyorsanız küçük şeyleri harika bir şekilde yapın.' Yiğit küçücük öpücüğün bende açtığı büyük umudu görmeyecek kadar körsün."

"Peki bu küçücük öpücüğün beni ne hâle koyacağını sen neden görmüyorsun?"

Kadın bu soruyu sorduğu anda bile cevabını acı bir gerçekle biliyordu! Onu istiyordu! Sadece cazibesine kapılmamıştı. Tüm benliğine hapsedip her şeyiyle kendisine istiyordu. Başkasına ait olan adama âşık olmaya başlamasının gerçekliğini, yüreğine savrulan ilk acıyla anlıyordu. "Ben?" Dudaklarını diliyle nemlendirdiğinde onun lezzetini teninde hissetti. "Bir şey demedim!" dediğinde gelecek olanı kabullendi.

Yiğit gülümseyerek şükran duyarken başını aşağıya eğdi. Sevdığı kadının tahammülle kapanmış dudaklarını minnetle kendinin etmeden önce, gırtlğından gelen hırıltıyla fısıldadı: "Akıllı kızım, delirdi!"

Rose Mina onun söylediğı şeyle gözlerini irice açarak şaşkın şaşkın genç adama baktı. Yiğit'in eli kadının karnında yatıştırıcı bir şefkatle dolanırken dudakları da annesinin aklını başından almakla meşguldü. Her ikisini de yatıştırmayı, birkaç saniyede başarmıştı! Bebeğı kıpırdanmayı kesmiş, annesi kollarını tekrar istekle ve ölesi bir arzuyla boynuna dolamıştı. Dudaklarındaki sınır tükenmiş, dilleri iç içe geçmişti. Birbirlerine duydukları açlık, o durdurulamaz fiziksel çekim, belki de ilk karşılaştıkları andan beri vardı. Her ikisi de bunu düşmanca tavırların ardına gizlemeye çalışmışlar, ancak pek başarılı olamamışlardı. Dudakları birleştiğı anda kanları delicesine akmaya başladı. Sanki dünya güneşe yaklaşmış ve müthiş bir patlamayla her şey altüst olmuştu. Bedenleri kavruluyordu. Buzdağının altındaki duygular su yüzüne çıktığında ikisi de sırılsıklam âşık olacağını bilmiyor ve açıkçası, buna direnecek gibi de durmuyorlardı. Rose Mina hayatında böyle bir şeyi daha önce hiç yaşamadığını düşündü. Onun tadı nasıl da güzeldi. Dokunuşların kavuran yanı ayartıcı, kışkırtıcı ve eriticiydi. Bütün vücudu istekle titriyor, her temasında ona çekiliyordu.

Yiğit durdurulamaz bir özlemin pençesine düşmüş kavrulurken vahşi bir tutkuyla kıvranarak öpüyordu. Kadın her dokunuşunu mütemadiyen karşılayarak titrek ellerini tişörtünün altına sokmuş, ince parmakları atletinin üzerinden sırtını okşuyordu. Vücudunu içine almak istercesine beceriksizce yönlendirip gövdesini ona bastırıyordu. Yiğit'te ona uymuş, iri eli bacaklarının serinliğine temas etmişti. Rose Mina dokunuşuyla titreyerek sınırı aştı, elleri yukarılara tırmanırken olabilecekleri merak edişini saklayamıyordu. Her şeyi onunla keşfediyordu. Bütün vücudunda,

kalçalarında, karnında, göğüslerinde dolaşmaya başlayan kuvvetli eller ona daha evvel hissetmediği sırların kapısını açıyordu. Her bir santimini hafızasına kazıyarak onu keşfettiği gibi her çıkıntısını ezberliyordu. Rose Mina'nın dudaklarından boğuk bir inilti koptu. Yiğit, dünyası altüst olurken ona bu kadar sıkı sarılmasa, kollarının arasında hapsetmese yere yığılabileceğini son anda anladı.

Kadının bacakları o kadar titriyordu ki vücudunun ağırlığını taşıması mümkün değildi. Kollarını Yiğit'in ensesinde kenetleyip ateş gibi yanan vücudunu onunkine biraz daha bastırdı. Birkaç dakika ikisi de arzunun seline kapılarak bebeği unutmuştu! Sadece onlar vardı ve kavuşmanın patlamasıyla yanan şehvete susayan tenleri. Yiğit onu ne kadar arzulu yorsa kendisi de onu o kadar istiyordu! Buna inanamıyordu! Bu adam yüzünden daha sabah ağlamış, hakaret yemiş ve gördüğü andan itibaren de nefret etmişti! Şimdi bu küstah adamla?

Hayır, bu ayıptı! Günahtı! Yiğit Üstündağ'ı istememeliydi!

Başını yana çevirerek kendini kurtardı. "Rose?" dedi kulağının dibinde soluk soluğa isyanla aniden geri çekilince, kollarının arasında kasılan bedeni fark etmişti. Gerildi. Az önce nasıl da güzel karşılıyordu. "Rose." ledi tekrar fakat ne sorması gerektiğini bilemeyecek kadar dağılmıştı.

Rose Mina korkarak etrafa bakındı. Duvarla onun arasından çıkmak için vahşi bir kedi gibi debelendi. Yiğit onun huzursuzlandığını anlayınca, tekrar uzaklaşmasından korktu. Rose Mina titrediği belli olmasın diye ellerini arkasına kenetledi. Öpüşmenin bedenine ve mantığına verdiği hasarı adamın anlamasını istemiyordu. Ona kendini nasıl sunduğunu hatırladı. Artık ondan kaçmasının bir işe yaramayacağını kavraması, acı bir tokat gibi yüzüne çarpmıştı. Onu buradan derhâl göndermesi, uzaklaştırması gerekiyordu ama dili lal olmuş, düşünceleri alıkmıştı.

"Ben... Hata yapıyorum." Bu titrek ses ondan mı çıkmıştı? Vicdanı ve yüreği, akli ve bedeni çatışma hâlindeydi. "Unutuyorum... çoğu şeyi unutuyorum. Yapmamalıyım, dokunmamam gerekenlere dokunup yasakları alt ediyorum. Hata? Hata yapmak istemiyorum." derken yaşlarla parlayan yüzünü kaldırdı. Utancından bocalayan gözleriyle genç adama baktı. "Ben anne olacağım. Ben edebi, hayâyı, gururu, unutursam ona ne öğreteceğim? Yavruma onuru, erdemi nasıl anlatacağım? Ben hata yaparsam ona *hata yapma* diyemem." Sesi titriyor, gözlerine yaşlar doluyordu. Arzu benliğinden çekildikçe pişmanlığı çağlayan nehirler gibi tüm bentlerini yıkıp arsızlığını yüzüne vuruyordu. "Ben anne olacağım." dedi yanağına

bir damla yaş süzülürken. Abla olmak, anne olmak omuzlarından, hiç kalkmayacak bir sorumlulukken hata yapma şansı yoktu, ama hataların en büyüğünü bilerek, isteyerek yapıyordu.

Yiğit kendisini çabuk topladı. Anlayışla, "Bu hata değildi. Kendini suçlu hissetmek için elinden geleni yapıyorsun." diye azarladı. Az önceki arzu bedeninden çekilmiş, teni buz gibi olmuştu.

Kadın başını hayretle iki yana salladı. Bu adamın kibrine ve küstahlığının derecesine ne kadar şaşıırıyorsa, kendi davranışlarındaki arsızlığa ve edepsizliğe de bir o kadar şaşıırıyordu! Yürüdüğü yollarda diken vardı, bunu Yiğit gayet iyi biliyordu. 'Gül dikensiz olur mu?' diyordu benliği.

"Rose bak bazı şeyleri aştık tekrar araya sınırlar çizme." Sesi de en az duruşu kadar ürkekti.

Böyle bir adamın kendisini öpmesine arsız bir açlıkla nasıl karşılık verebilmişti? Bir erkekte nefret ettiği bütün özelliklere sahipti! Küstahtı, kibirliydi, çekiciydi ve onu kendine köle edebilecek kadar arzuluydu. En önemlisi ise: Evliydi! İyisiyle, kötüsüyle o adama...? Düşündükleriyle ellerini ağzına, mühür vurur gibi kapattı. Sanki... Sanki dilinden bu yasak kelam dökülecekti ama dili sussa, benliği ve ruhu konuşmaktan geri kalmayacaktı! O adam Rose Mina'nın ilk ve son sevdiği erkekti! Ve Rose?

'Kahrolası kadın bunu nasıl yaparsın?' diye kızdı kendine!

Yiğit tekrar yaklaştı. Rose Mina ondan kaçarak kapıya yöneldi. Yiğit genç kadını kolundan yakalayıp nazikçe kendine çekti, sırtını göğsüne yasladı. Yok, bu kadar mesafe almışken araya duvarlar örülmesine katıyetle izin vermezdi. Kalın kolunu omzunun üzerinden aşırıp yüzünü boynun köküne gömdü. Burnunu tenine sürterek onu ayarttı. Kokusunu içine çekerken dudaklarını boynuna dokundurdu, defalarca buseler bıraktı. Çekmeden dudaklarını, "O kadar yaklaştıktan sonra, gülüşünü görüp mutluluğunu izledikten sonra..." dediğinde dilini ısırdı. Sustu. Dudaklarına mühür, düşüncelerine kat kat kilitler vuruldu. "Yapma meleğim, bu kadar yakınlaştıktan sonra, bana elini uzattıktan sonra bırakma. Sakın bırakma!"

"Düşünmem lazım." dedi genç kadın, gerçeklerin soğuk zalimliği yüreğine acı silleler hâlinde yağarken yutkundu. Oysa şimdi kollarında geriye dönerek boynuna sımsıkı sarılıp, başını göğsüne gömerek saklanmaya ne kadar çok ihtiyacı vardı. Cidden düşünmesi lazımdı. Mantıklı davranmıyor, kalbi ve beyni arasında bocalayıp duruyordu. Yiğit en azından

reddetmediği için rahatladı. İsteksizce onu saldıığında kalbi hem heyecanla hem de hüsrarla çarptı. Kafası gibi ruhu ve hisleri de karışmıştı. Bir yanı ona hak verirken diğer tarafı bencilleşiyordu!

Tüm evin hazırlanması, Yiğit'in çağırdığı kişiler sayesinde çarçabuk tamamlandı. Rose Mina son kez heyecanla odaları dolaşırken açık ve canlı renklerin hâkim olduğu odaların ne kadar iç açıcı olduğunu fark etti. Kir tutmadığı ve leke göstermediği için desenli halılar, çiçekli örtüleri tercih eden annesi, bu renkleri kuşkusuz hiç beğenmezdi. Oysa Rose Mina ilk defa kendi zevklerinin daha çok bu evde can bulduğunu biliyordu. Sadediği seviyordu. Mütevazılıktan hoşlanıyordu ve bu ev hem sade hem de bohem olmuştu. Yiğit sayesinde!

Salonu kocamandı ve mükemmel bir manzaraya sahipti. Mutfağın da hatırı kalır bir terası vardı. Antika eşyalar çok pahalı olmalıydılar. Ama Rose Mina'nın en çok dikkatini çeken, Yiğit'in sonradan getirttiği tablolar ve heykeller olmuştu. Akşama doğru Rose Mina odasına çekildi. Banyoya girdiğinde geniş aynada gördüğü suret, tanımadığı bir genç kadının yüzünü yansıtıyordu. Ela gözleri yeşilin en deli hâlini kuşanmış parlıyordu. Beyaz teni de eski donuk rengini yitirmiş gibiydi. Mutluydu! Onun evliliğini düşünmediği zamanlarda cidden çok mutluydu! Daha canlı, daha ışıltılıydı. Sebebini anlayamadığında bunun hamileliğin güzelliği olduğunu sandı.

Kendi evinde ilk duşunu almak çok tuhaftı. Ilık suyun altındaydı ve bu sefer akşama kadar suyun altında otursa bile kimse ona karışamazdı. Doğrusu bu kadar lüks bir daireye sahip olacağını tahmin etmemişti. Salon göz alıcı, açık renk bir lambiriyle kaplıydı. Yerler boydan boya beyaz ve taş gri modern desenli halılarla döşenmişti. Köşede, duvardaki ünitelerde LED ekran dev bir televizyon vardı. Yatak odası ise tek kelimeyle harikuladeydi. İskandinav tarzı mobilyalar hayalindeki gibi krem duvar kâğıtlarından tasarlanarak, mor yatak örtüsüyle tam hayalini yansıtmıştı. Duvardaki şahane el yapımı yağlı boya tablolar, kenarında tül geçmeli sultan tarzı sadrazam yatağıyla hayalinin ötesindeydi. Büyük mutfak, en modern araçlarla donatılmıştı. Lüks banyo da dairenin konforunu tamamlıyordu. Burası Sanem'in dairesinden iki kat daha büyüktü. Üst kat olunca aynı olacağını sanmış ve yanılmıştı. Her bir köşesindeki ayrıntıları kendi seçmiş kadar beğenmesinin ve hayran kalmasının karşısında hafifçe gülümseyerek şaşakalmıştı.

"Her şeyi ben hazırladım!" demişti Yiğit ve eklemişti. "Erva'nın ve Sanem'in iş birliğini alarak."

Onunla tanıştığından beri ilk defa gerçek anlamda rahatlamış olarak iç geçirdi. Duştan çıkınca altına lastikli kot pantolonunu üzerine de Dikkat Bebek Var yazan hamile penyesini geçirdi. Ayaklarını yumuşak halıya gömdü. Bu dairede kraliçeler gibi yaşayabilirdi. O sırada kapı çalındı. Sanem güler yüzüyle yanına geldi. Rose Mina elindeki havluyu saçlarını kuruluyordu.

“Nasıl? Az da olsa rahatlayabildin mi?” diye şefkatle soran genç kadın, siyah saçlarını omzundan geriye atarken odaya hayranlıkla baktı.

“Buraya alışmam zaman alacak ama burada olduğumu bilmek içimi rahatlatacak.”

“Bir duş insanı nasıl da yeniliyor.” Sanem gülümseyerek döndüğünde göz göze geldiler. “Şu anda hissettiklerimi dile vuracak bir kelime bulamıyorum.”

“Allah ağzına tat, ömrüne huzur versin, canım. İnşallah hep böyle keyifli oturursunuz. Kapınız her daim gelecek olan mutluluklara açık olsun.” İyi dileklerine, bir sürü duayla ve temenniyle devam etti.

“Evimiz,”

Onun kinayeli sorusuyla ortama bir sessizlik çöktü. Duvardaki saatin tıkırtılarından başka bir ses duyulmuyordu.

“Kirasını ödediğim sürece sorun olmayacak ama yakında bebek doğunca işten ayrılma durumunda kalabilirim. Şimdilik Ceylan Hanım izin vermiş olabilir ama böyle gitmez bu iş. O zaman geldiğinde zorlanmamak için şimdiden iş bakmalıyım.”

“Burayı Yiğit satın aldı, söylemedi mi?”

Sanem’in sözleriyle elindeki havluyu indirdi. Şaşkınlıkla, “Söylemedi!” diye kalakaldı.

“Sana aldı evi, öyle söylemişti.”

Ona mı almıştı! Nasıl hissedeceğini bilemedi. Sevindi ama bir tarafı da buruldu. Evli bir adamdan ev alana ne denirdi? İşte acı olan ilk gerçek ortaya saçılmıştı. Bu hediyenin ne anlama geldiğini bildiği için sustu. Söyleseydi tepkisinin ne olacağını bildiğini fark etti. Elini karnına koymuş, gözlerini ilgiyle karşısındaki kadına dikmişti.

“Artık kirayı ne kadar ödersin, o ne kadar ister bilmem.”

“Ne kirası?” dedi Rose Mina şaşkınca, bir an konuyu unutmuştu. Sanem önce kıkırdadı sonra ciddileşti. “Aslında buna biraz ben de zorlamış olabilirim. Umarım bana gönül koymazsın. İşine burnumu soktuğunu düşünmezsin. Senden ayrılmak istemediğim için biraz kandırmış olabilirim.”

Aslında seninle oturma fikri çok keyifli ama benim evim buradan ufak, üstelik bebek için oda da gerekiyordu. Benim yeni bir ev alacak durumum yoktu, hele Yiğit'le âşık atmam söz konusu olamaz. Ben de biraz onu korkutup size olan titizliğini kullanmış olabilirim.” derken dudağını kısacık bir an suçlu suçlu dişlemiştir. Genç kadının tepkilerini ölçtükten sonra kötü bir durum gözlemlemeyince devam etti: “Seni öne sürerek buradan almasının daha doğru olacağını söylemiş olabilirim.”

Rose Mina gün boyunca bilmem kaçıcı kez yaptığı gibi yine gözlerinin içi nemlenerek gülümsedi. “Senden ayrılmayacağıma sevindim. Yiğit zaten kafaya koymuştu ev tutmayı, yakınında olmak bana da iyi gelir.”

“O zaman neden suratın böyle asıldı?”

“Kendime üzülüyorum. Şimdi Yiğit olsaydı karşımda kırılğanlığımı kamufle etmek için hırçınlığımı kalkan yapardım, ama o yokken düşündüğüm zaman gerçekler omuzlarıma gülle gibi oturuyor ve ben yerimden kıpırdayamıyorum. Ukalalık, çokbilmişlik veya saldırgan tavır öz güven değildir, daha çok içerideki zayıf benliği korumak için geliştirilen savunmalardır. Ben de içimdeki zayıflığı korumak için her dala tutunuyorum. Eğer içimdeki o muhtaç, yorgun, kimsesiz kadını görürse istediği gibi ip'lerimi eline alıp oynatacağından korkuyorum. Bakma bana, çaresizliğime kızıyor, elimden bir şeyin gelmemesine kırılıyorum. Asında biliyorum gerçek öz güven sakin ve dinginliktir. Net bir duruştur. Kendini ve sınırlarını çok iyi tanımaktır. Gücüm yok, inancım ise neredeyse tükendi. Direnecek gücüm biter diye korkuyorum.” diye kendini açıkladı.

“Buradan gitmen onu üzer.”

“Gidemem zaten. Yiğit duymasın ama benim maddi durumum yeni bir evin sorumluluğunu kaldıracak hâlde değil. Onun tuttuğu evin aylık kirasını ödeyemezdim. Normal şartlarda olsa öfkelenirdim ama şimdi bir bebeğin sorumluluğu da omuzlarıma çökeceği için gerçekçi oluyorum. Bu ne kadar riyakârlık gibi dursa da çaresiz kalınca insan düşüncesini değiştirebiliyor. Doğum olduktan sonra elim iş tuttuğu an çalışmaya başlayacağım, o zaman süreç değişecek ama şimdi kabullenmeliyim. Sanem ben kötü bir kadın mıyım? Onun verdiği muhtaç olduğumu kabul ederek bebeğime ve kendime kötülük mü yapıyorum?”

Yanaklarından yaşlar sıralanırken Sanem onu kendine çekip sarıldı. Başını omzuna yaslayarak, “Saçma saçma konuşma. Sen annesiysen o da babası, sorumlulukları elbette paylaşacaksınız. Birimiz maddi, diğeriniz manevi destek verecek bebeğe, sonra süreç değişir, merak etme. Bebek

biraz büyüyüp kreşe başlayınca işe girip kendine düzenli bir maaşla istediğin refahı sunarsın.”

“Çok geç gerçekleşecek bir süreç olacak.”

“Hiçbir şey için geç olmaz.”

“Burayı satın almış madem, ona nasıl ödeme yapacağımı düşünmeliyim. İnatçı adama sorsam bel altı vurup işi alaya alır.” dediğinde nasıl çarpık bir anlam kullandığını Sanem’in haylaz bakışları ve küstah gülümsemesiyle algılamıştı. “Sen ne arsızsın ya. Para olarak dedim, edepsiz düşüncelerini kendine sakla.” diye tatlı bir çıkış yaparak ona söyleniyordu ama bu küstah düşünceler aklına yağdığı an, daha kendi ateşler içinde ürperiyordu.

“Rose,”

“Sanem lütfen.”

“Ateş ve barut yan yana durmaz diye bir söz var,” Rose Mina yüzüne bakamayınca yüzünü kendine çevirip gözlerinin içine baktı. “Olur da aranızda bir şey gerçekleşirse kendini suçlama olur mu? Yiğit karısını ve sevdiği kadını aynı kefeye koyacak karakterde biri değil, bilmediğin şeyler için onu suçlama, sana yaklaştığı için cezalandırma.” Rose Mina’nın nefesleri hızlanıyordu. Aklından tüm o düşünceleri silmeye çalışarak, “Yani sözün kısası, ben bayıldım bu eve ve tabii seninle olmak apayrı bir güzellik olacak.” diye güç bela konuşmasını bitirdi. “Şimdi Yiğit Bey’i hayatta göremeyiz.”

“Neden ki?”

“Buranın yolunu bulduğu gün bizimkini unuttur da ondan.”

Sanem kıkırdayınca kendisi de gülümsedi. Dudaklarını ısırarak bunu kamufle etti. Sayesinde arsız bir kadın olup çıkmıştı! Hayır, bunlar hormonları ve o çok gelişmiş kas kütlesinin suçuydu. Hiç! Rose Mina tamamen masumdu!

“Hadi sofrayı kuruyoruz, sen de yanımızda otur.”

Onun dalgın hâline başını sarsan Sanem, arkasını dönüp çıkarken Yiğit’in adına mutlu olarak gülümsüyordu. Erva içeride mutfak toparlarken Koray aşağıda esir kalarak çocuklara bakıyordu. Yiğit onun bilinçli olarak çocukların başına dikildiğine artık neredeyse emindi. İşler bittiğinde, tüm ev düzene girip toparlanmıştı. Yiğit de Rose Mina’nın ona hazırladığı odaya isteksizce geçerken arkadaşının kıyafetlerinden ödünç alarak duşa girmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Rose Mina mutfak penceresinin panjurlarını açarak akşam güneşinin

içeri girmesine izin verdi. Herkes yorgunluktan tatlı bir mahmurluğa yenilmişti. Bakışlarını huzurla içeride dolaştırdı. Duvardaki cilalı tahtalar mutfığa sıcak bir hava veriyordu. Ortada granitten uzun bir masa vardı. Tam karşıda ankastrenin davlumbazı ayna gibi parlıyor ve genç kadın kendini seyrediyordu. Tencerelerin yanında antika bir saatin tiktaklarını duymak muhteşemdi. Mutfak kapısının yanındaki dolapta dondurulmuş sebzelerin bulunduğu dipfrizin kapısını açtı. Keskin gözlerle keşfini sürdürdü ve ihtiyacı olanları aldı. Mutaftaki son düzenlemeleri de yaparken Sanem ocağın altını kısıtı.

"Ben aşağıya inip bizimkileri yemeğe alıp geleyim," dediğinde Rose Mina tek kaşını kaldırarak "Bizimkiler?" yaptı, kinayeli sesini yaydı. "Sizinkiler kim cicim?"

"Koray odunu onu evden şutlamayacağımı artık keşfetti. Adam tam bir odun işte, katı beyninin kıvrımlarına hücre miktarı laflarım işlemiyor. Gitmez!" dedi isyanla sanki gitmesini çok istiyormuş gibi. "Hele şimdi sizin burada olduğunuzu biliyor ya, bu da bahane olur o öküze. Vallahi, öldür Allah, gitmez. Fırsat buldukça mabadını yayar da yayar, sizin oda da boşaldı ya fırsat bilir." diye söylenerek kendini aklamaya çalışıyordu.

"Ya, ne yazık," dedi Rose Mina.

"Sinsi sinsi sesini yayma."

"Ne münasebet, senin adına üzüldüm, hayli zor bir süreç olacak."

"Dalga geçme, senin şu anki çıkmazından farklı değil durumum, al birini vur ötekine, öküzler işte." Arkasını dönüp mutfak kapısından çıkarken daha bugün o öküzle ettiği tutkulu kavga aklına geldi ve yanakları kızardı. Sanki kovmaya değil, tutup öpmeye gidiyordu koca öküzünü!

Erva elindeki sarı bezin suyunu lavaboya iyice sıkıp ablasından öğrendiği gibi köşedeki peteğin üzerine kuruması için astı. "Abla ben de aşağıdan kıyafetlerimi alıp duşa gireceğim. Sen yemeklere bakarsın değil mi?" Rose Mina evet derken midesi yandığı için yüzünü buruşturdu. Erva bunu yanlış anlayarak, "Kokudan miden bulanıyorsa sonra da alabilirim..." dediğinde, midesini ovmaya başladı. "Hamilelikten sorun yok. Sen git işini hallet."

Erva onu öperek uzaklaşırken Rose Mina mutfakta tek kalmıştı. Etrafa bakındı, eksik olanları masaya yerleştirdi ve salatayı yaptı. İçecekleri tamamlayıp elini yüzünü yıkadığında, artık yeterince kendine gelmişti.

Mutfaktan çıktığında Yüğit'in kabul etmediği ve onun direttiği yatak odasının kapısında tereddütle bekledi. Uyuz adam ayrı kalmam diye

tutturduğunda aslında öfkelenmemiş paniklemişti, neyse ki kızdığını ve kızgınlıktan doğuracağını sanarak onu ikna etmişti. Yemeği haber vermek için kapıyı çaldı, genç adamın direktif veren sesini duyunca içeri girdi. Daha kapıyı kapamadan arkasında duyduğu sesle irkildi. Gördüğü manzara karşısında sadece şaşırmamış, bir de sarsılmıştı.

“Lanet olsun *gir* derken aklın nerede senin?”

Hayıflanacağına odadan derhâl çıkmayı neden akıl edememişti!

Yiğit pantolonunu ayağına geçirmek üzereydi. Üzerinde sadece iç çamaşırı vardı. İri bedenindeki güçlü ve muntazam kaslarından, geniş göğsünden şaşkın gözlerini ayıramadı. Duştan yeni çıkmış olmalıydı, üzerinde ve omuzlarında tomur tomur su damlaları vardı. Bu yaraların ve izlerin nedenini bir gün anlatır mıydı? Çok canı acımış mıydı bu yaralar iyileşirken? Nasıl olurdu da bedeninin her yanı izler içindeyken yüzünde tek bir iz olmazdı! Her ne kadar yaraları olsa bile çekici olduğunu itiraf etmeliydi. Rose Mina'nın baktıkça ağzı kuruyor, olduğu yerde durdukça bedenini ateş basıyordu. Onun bir havluyla kurulanışını yanakları kızarak izlerken, nefesinin kesildiğini hissediyordu. Kendini toparlamaya çalışıp gözlerini büyük bir gayret sarf ederek başka tarafa çevirdi. *Lanet olsun!* Burada giysi dolabının kapağında kocaman sürgülü bir ayna vardı ve şimdi sırtının kıvrımlarının tamamını görüyordu. *Allah'ım, aklıma mukayyet ol!* Adam adam değil, taştan oyulmuş heykeldi. Yok bakmayacaktı. *Gözlerini kapa Rose!* Ah! Tırnaklarıyla bu kapanmayan edepsiz gözleri oymak lazımdı. Kahrolası gözlerini ondan çekemiyordu. Yiğit havluyu yatağa atınca gözlerini sınıksız kaparak küfretti.

“Rose, bir yerin mi ağrıyor, neden gözlerini kapadın?” dedi genç adam gözlerini merakla kırmış, yüzü panikleyerek beyazlamıştı. Tam hareketlenecekti ki kadın tepki verdi.

“Yaklaşma.”

Adam durdu. Genç kadın göz kapaklarını araladığında hâlâ kapının eşiğinde dimdik durduğunu idrak edemedi. “Ö...Özür dilerim. Farkına varmamışım duşta olduğunun. Şey? Ben sandım ki?” Konuşacak kelime bulamayınca sinirli hâlde dudaklarını ısırды. Yüzü yine aşağıya eğilmişti. Bedenini tuhaf bir ateşli istek basıyordu. Üzerinde yarattığı etki büyüktü, ama bunu ona fark ettiremezdi.

Yiğit'in dudakları esprili bir ifadeyle kıvrıldı. “Sen hiç beni rahatsız eder misin gülüm? Dayanamayıp, ‘Odaları birleştirelim!’ diyeceğini

biliyordum. Boşuna o kadar atar yaptın." Kirpiklerinin kıyısından onun gözle görülen irkilme hâlini zevkle seyretti.

"Saçma, ben böyle bir şey istemiyorum. Sen odanda ben odamda!" Yiğit tek kaşını soru işaretiyle kaldırırken bakışlarını genç kadının çıplak ayaklarına kaydırды. Ayak parmaklarını birbirinin üzerine getiren Rose Mina işte o anda giysilerinin düzensizliğini fark etti. Kendini savunurcasına omuzlarını kaldırdı. Pespaye falan görüldüğünü kabul etmiyordu! "Ben... gideyim mi?" *Kurduğu cümleye bak!* Kurda, *'Kızarmış tavuk sever misin?'* diye soruyordu.

"Gitme." dedi adam içten bir yakarıyla onun dalgınlığından sebep hareketlenip dibinde bitti. "Erva nerede?" diye sordu, fısıltı gibi sesi yüzüne vuruyordu. "Aşağıya..." dediğinde aklı başına geldiği gibi kelimeleri tükendi. Adamın kokusu genzine dolunca, sarhoş olmamak için nefesini tutmaya başladı.

Adamın aksine nefesi hızlanmaya başlamıştı. "Bana bakmayacak mısın?" diye sordu sırf kıllığına.

Onun utancından bocalaması ömre bedeldi. Rose Mina alay edildiğinin farkındaydı ancak elden ne gelirdi ki! Bir baksa! Lanet olsun! O ateşli öpücüğü anımsadı. Bedeni durduk yere yandı. Titreyen sesiyle, "H... Ha-ır!" diye çıkıştı.

Onun kendine olan duygusallığından güç alan Yiğit sinsice gülümse-di. "Rose, beni deniz kenarında yüzerken de böyle görebilirsin, evin içinde yarı çıplak gezerken de..." dediğinde onun sinir uçlarını ateşe verdiğini biliyordu.

"Ne çıplağı, bu evde bir genç kız var, gezemezsin öyle anadan üryan!" Dilini ısırды. Adam yarı çıplak diyordu ve o kafasındaki fanteziyle anadan üryanı işe katıyordu. Arsız olmuştu Rose Mina. Evet, iyice edepsiz olmuştu. Genç adam simsiyah kaşlarını kaldırdı.

"Yani şortla demek istedin herhâlde." Kızı köşeye sıkıştırmıştı ya inadına üstelemeyle istediği tepkiyi verene kadar bırakmayacaktı, zaten uzun da sürmedi. Kıvranan kadın kızaran yüzünü saklayarak, "E...Evet, ben de tam öyle diyecektim! Şortla! Ama sen yine de üzerini çıkarma, yazılmamış kuralları ihlal etme." Nefes alamıyormuş gibi yutkundu ve boğazına kılçık kaçmış gibi konuşmasını yeniledi. "Önümden çekilir misin?"

"Neden?"

"Şeytan doldurur... yani şeytan karışır. Biz ikimiz..."

"Ne olmuş ikimize?"

"Yalnızız da bu odada. Ondan!"

Yiğit onu aldığı ablukayı yarıda kesti. Titriyordu ve bu şaka ileriye gitmemeliydi. Onu daha fazla zorlamak bebeği için iyi değildi. Üstelik o böyle süklüm püklüm olunca endişeleniyor, ürktüğü zaman ciğerine sokası geliyordu. Siyah bir tişörtü kafasından aşırıp bedenini kapadı. İki dakika içinde tamamen giyinik olmuştu. Tekrar yanına geldiğinde Rose Mina hâlâ ayaklarına bakıyordu, yanağına elinin tersiyle dokundu.

Rose Mina en sonunda bu gerilime daha fazla dayanamayarak başını geriye doğru attı. Yiğit sınısık gözleriyle gülümsedi. "Fazla masumsun meleğim," Yanağını okşarken nemli saçlarını kulağının arkasına koydu. "Sadece çıplak göğsümü gördün, bu ifadeni gören bizi bir şey yapmış sanır. Bu kadar kızartacak bir şey söylemedim sana ve hiçbir şey yapmadık da henüz!"

Bu iğneli sözlerle daha fazla dayanamayacağını anlayarak derin bir soluk aldıktan sonra titreyen sesini topladı. "Saçmalama, biz bir şey yapmadık. Sadece, uygunsuz olduğunu bilmiyordum... ondan girdim odana, yoksa niye gireyim senin odana. Hem de çıplakken. Yani yarı çıplakken! Yani şeyken! Uff! Şaşırttın beni, öyle işte." Gösterdiği saçma sapan tepkiyi açıklayacak kelimeler arıyordu ama akıl kethüdası beyni bulamıyordu. Bu odadan kaçması gerekirdi. Neden hâlâ burada dikiliyordu?

"Öyleyse beni daha iyi tanıyınca kadar, aramıza yine sınırlar çizdiğin için böyle bir şeyin tekrarlanmayacağını söylemeye çalışıyorsun değil mi? Sen tekrarlamazsan yazık olur, ben zevkle tekrarlamak durumunda kalırdım. Yani odana kazara girebilirim, sana..."

Alaycılığına kızarak, "Yiğit," diye azarladı.

Yiğit kadına sokulup kollarının arasına bedenini hapsedti. "Böyle sınısık sarılabilirim." Sonra başını aşağıya eğip dudaklarını şakağına dokundurarak, "Her itiraz ettiğinde seni delicesine öpebilirim. Yani tüm bunları kazayla yapabilirim, haberin olsun," diye tamamladı sözlerini.

"Seni kazara öldürmemi istemiyorsan sınırlarıma uyacaksın."

"Sınırlarım neymiş? Senden uzak durmam mı?"

"İlk şartım o evet."

"Seni kendi odama şartlı tahliye ederim, sınırlarımı zorlarsan üstüne müebbet de yersin."

"Sen... sen..." diye ağzının içinde homurdandığında kollarında olmanın ferahlığına diyecek yoktu. Başını sinesine yaslamamak için kendiyle mücadele ediyordu.

"Rose ben anladım senin derdini."

"Neymiş benim derdim?"

"Gururunu kırıp gelemiyorsun, damarıma basıp ayağına getiriyorsun."

"Hiç de bile."

"Gülüm." dedi adam bal gibi bir sesle.

"Hımm?" dedi kadın.

"Ağzını yerim."

Rose Mina koluna çimdiği basarak "Of Yiğit of!" diye çıkıştı. "Biraz nezaketin yok mu?"

"Nezaket ilkokulda kaldı." dediğinde genç kadın kıkırdadı. Garip bir şeyler söylendi. Genç adam kollarının arasında biraz daha sıkıştırdı. "Bana hakaret ederken bildiğim dilde konuşuyordun en azından neye kızdığını biliyordum."

"Kapıları kilitlerim."

"Mobilyacı yaşadı, desene her gün bir kapı yaptırırız."

"Seni eve almam."

"Çilingirciyle anlaşmam gerekecek."

"Yiğit seni boğarım, haddini aşma."

"Kapılar kilitlenip yasaklar konulursa bu odada uyumam. Beni sinirlendirirsen sana daha kötü cezalar veririm ve inan bana doğurmanı beklemem. Hele utangaçlığın söz konusu olunca..." diye onu tehdit ettiğinde, dudakları küstahça büküldü. "Ya da vazgeçtim, devam et Gülüm." diye belirtti.

Rose Mina yüzünü astı. Sözü daha az tehlikeli bir konuya kaydırmakta yarar gördü. "Yemek hazır."

"Tatlıdan başlamayı düşünüyorum."

"Tatlı yapmadım henüz, vaktim olmadı." dedi masum bir bakışla. "Canın çektiyse... ne istersen yaparız hemen."

"Dudaklarını uzat yeterli." Kadın böğrüne çimdiği bastı. Gözlerinin üstüne düşen saçlarının ardından öfkeyle baktı. "Bu kadar eğlenecek ne var herkes sizin gibi kıyafet namına sevgili değiştirmiyor?"

"Sürekli sevgilisi olan biri hiç olmadım." Tabii evli olunca işini gizlilik altında yapıyor olmalıydı. Öfkesi yine kabarmaya başlamıştı. "Bu kadar ürkek olma!" Onun yüzünün neden asıldığını az çok tahmin ederek damarına bastı. "O kadar şaşırdın ki tamamen çıplak olsam ne yapardın bilmiyorum. Yirmi beş yaşındasın ve sadece gömleğini çıkarmış bir erkek

seni böyle etkilememeli artık. Herhâlde daha önce de erkek arkadaşların olmuştur." Rose Mina konunun ne ara buraya geldiğini çözemedi ama Yiğit dikkatle gelecek cevabı bekliyordu. Amacı sadece onun geçmişi hakkında ağzından bir şeyler öğrenmekti. Fakat onun daha önce bir erkekle olduğunu düşünmek bile damarlarındaki kanı coşturup dişlerinin sıkılmasına yetmişti. Tamam, o Rose Mina'nın ilkiydi ancak gerçek daha başkaydı. İllaki sevgilisi olmuş, hatta öpüştüğü ve dahası ona dokunmuş olma ihtimali yüksekti. Belki de sevişmişti. Bu düşünce midelerini kasti. Lanet olsun eğer birisi ona kendisinin dokunduğu gibi açlıkla dokunduysa o kalleşleri, kendini adam sanan hovardaları, çapkın p'çleri gebertebileceğini artık biliyordu!

"Birkaç tane oldu," diye onayladı. Ortaokulu saymazsa bir tane lisede olmuştu iki gün çıkmıştı, sonrası hep flörtle geçmişti. Bakışlarını genç adamın sert yüzüne çıkardı. Yiğit gözlerini kuşkuyla kısıarken, genç kadın onun yüzündeki sertleşen ve bedenini saran hiddetten hazla titriyordu. Onun kendini kıskanması hoşuna gitmişti fakat gözlerinde gördüğü o bakışlar, onlar hiç hoşuna gitmemişti. Cinnet geçiren bir adam gibi deli deli bakıyordu. Bedeni buz kesti. Derhâl geri adım attı. "Ama hiçbirisi senin gibi davranmamıştı. Ya da ben hiç ileriye gitmedim."

"Demek hepsi de birer centilmendi? Elini tutmadı, sonra daha ileriye gitmek istemedi." Yiğit dişlerinin arasından adeta tıslıyordu.

"E...Evet." diye tekrarlardı. Kirpiklerini aşağıya indirerek bakışlarını sakladı. Onunla bu odanın sessizliğini paylaşmak daha da utandırıyordu. "Bana bak," dedi genç kadının yüzüne nefesini vererek. "Sana başkasının dokunmasını bırak, seni düşünmesini bile kaldıramam. Başkasının sana benim gözümle baktığını bildiğim an çıldırıyorum, bunu bilersen senin hayrına olur." diye hiddetlenmeden konuşmaya çalıştı. Ancak bu düşünce bile aklını istila ettiği an, habis bir kıskançlık kanına nüfuz ediyordu.

"Bu düşünceler karşılıklı olmayacak."

"Şimdilik."

"Dokunmadı zaten." diye itiraz etti. Dudağının kenarını dişledi. "An-nem derdi ki hep, 'Bir genç kızın en güzel çeyizi, öpülmemiş dudaklarıdır.' Ben..." Ürkek bakışlarını genç adamın gözlerine çıkardı. "Beni ilk defa sen öptün." dedi, kalbi boynunda atıyordu.

Yiğit gülümsedi ama bu öyle her zaman yapılan mutluluk gösterisi değildi. Gözleri daha evvel görmediği kadar keyiflenmişti. Genç kadının çenesini taç yaprağı gibi okşayıp başını yüzüne yaklaştırdı. Dudaklarına

solurken, "Annen akıllı kadınmış?" diyerek ona konuşma fırsatı tanımadan dudaklarını kendi dudaklarıyla kapattı. Daha kadın ona karşılık vermeden vahşice katlettiği dudaklarından nefes nefese ayrıldı. "Gülüm, bende yerin çok başka. Bunu sakın aklından çıkarma. Sen daha önce hiç kimseye hissetmediğim kadar özelsin." dedi kesin bir dille, ona nasihat eder gibi ekledi. "Sen kimse değilsin, kimse de sen olamaz."

Rose Mina durdu, çok yumuşak ve duygulu bir sesle, "Belki, senin yerinde ben de başkadır artık." diye fısıldadı. Gözlerine bakarken nefes alamıyordu. Kalbine bir kılıç saplanmıştı. "Yiğit!" Küçük ağzından ne kadar güzel bir melodiyle dökülmüştü bu isim ve söylediklerinin sessizliği ruhunu coşturduğu gibi içini kaynatmıştı. Şimdi eve kimse gelmeyecekti ki onu doyasıya severek onun için bu dünyadaki her şeyden daha çok değerli olduğunu kulağına milyonlarca kez fısıldayacaktı.

Rose Mina'nın sanki dili tutulmuştu. Onun yanında çocuk gibi kalıyordu, hayret etti buna. Büyük bir çaba harcayarak kendini denetlemeye aldı. "Hayır, önce çorba içeceksin ki büyüyesin!" diyerek diretip büyüklüğünün üstünlüğüne kafa tuttu. Sofraya oturduğundan beri, bu şirin ona inatla kafa tutmaktan başka bir şey yapmıyordu. Anlamıyordu bu çocuğu şımartarak ve her dediğini yaparak iyi yetiştirdiklerini mi sanıyorlardı.

Mert hırçın bir tabiatla yaygarayı basarak elindeki kâseyi yere fırlattı. Rose Mina yapılan eylem yüzünden bir adım geriye sıçradı. Gözlerini memnuniyetsizliğin verdiği şokla devirdi. Ufaklığa kızgın kızgın baktığında çocuk gözlerini ilk masumca açmış, sonra yüzündeki sinsilikle gözlerini yıkmıştı. Rose Mina ellerini beline dayadı. Onların kavgasını duyan Yiğit panikle kapının girişinde belirdi. Tabii arkasından Koray ve Sanem de olaya dâhil olmuştu. Akşam yemeğinde kırıntı yedikleri için hiçbir şey yemeyen çocuklar, az önce acıktıklarını söyleyince Rose Mina onlara bir şeyler hazırlamaya mutfığa geçmiş, Yiğit onların alışma sürecine katkı sağlamak için ses çıkarmazken Sanem onları özellikle baş başa bırakmıştı.

Yiğit dişlerini sıkarak tam öne doğru atılıyordu ki Koray genç adamın omzunu kavrayarak, "Bırak, bir yerden başlasınlar." diyerek kısık sesle söylendi.

Mert kollarını göğsünün altında bağlayarak, "Hayır, içmek istemiyorum salak! Ben ne istersem onu yerim. Yumurta yemek istiyorum. Çikolata ekme yemek istiyorum! Makarnalı ketçap istiyorum." dediğinde

kaşığını şaşkınca çorbasına bırakan Funda kaşlarını çattı. "Mert, Mina'yla düzgün konuş, yoksa sana küser."

Funda Mina'ya baktı, kırılmasın diye gülümsedi. Saçlarını geriye doğru öteleyerek, "Mert sadece yumurta ve çikolatalı ekmek yiyor Mina. O başka bir şey yemez." diye açıklamada bulundu. Rose Mina başını sarsarak köşedeki mutfak süpürgesini alarak ufaklığın önüne koydu. Çocuk ona şaşkınca bakarken o elindekini çocuğa uzatarak, "Batırdığın gibi temizleyeceksin küçük bey, burada senin hizmetçilerinden birisi yok." dedi otoriter bir emirle.

"Mert temizle, bak Mina küsecek," diye yeniledi Funda.

Mert omuzlarını haris bir inatla sarstı. "Küssün, hiç umurumda değil ki bir kere! Temizlemiyorum." Dik kafalık edip başını küs bir tavırla yana çevirdi. "Seni babama söyleyeceğim." Dudaklarını büzerek başını sarstı.

Rose Mina bakışlarını kapıya çevirdiğinde Yiğit ona durgun bir biçimde bakıyordu. Koray, "Mina çay olmadı mı hâlâ?" derken koluna asıldığı arkadaşını salona yönlendirdi. Rose Mina Yiğit'in bu duruma şahit olmasını hiç istemezdi ama yapacak bir şey yoktu. Her ne kadar utansa da asla doğru bildiğinden ödün vermeyen yanı bunu bertaraf ediyordu. Yiğit salona girecekken başını omzunun üzerinden kapıya çevirerek, "Ona artık ulaşamıyorum. Hiçbir lafı dinlemiyor, onunla nasıl konuşuyor bak-sana eşek sıpası!" diye hayıflandı. Kendi oğlunun bu hırçınlığının sadece sevgisizliğinden olmadığını biliyordu, çok şımartılmıştı ancak elinden hiçbir şey gelmiyordu.

Koray salonun kapısından girip tekli koltuğa yöneldi. "Onları yalnız bırakmazsan hiçbir şekilde birbirlerine ısınamazlar. Rose Mina Funda'yı dahi iki günde dize getirmiş ender kadınlardan, bence fazla endişeleniyorsun. Birazdan anlaşacaklarına eminim, sadece izle ve sakın sesini çıkarma. Senin müdahalen onu yüreklendirir ve sürekli herkesle sürtüşme hâlinde olmaya devam eder. Onları görmezden gel."

Sanem kapının girişinde belirip, "Ben Erva'nın yanındayım bir şey olunca seslenirsiniz." diyerek mutfığa göz atıp durumun kontrol altında olduğunu görünce genç kızın odasına yöneldi. Rose, nasılsa onlara yeterdi!

Ama olmadı. Yiğit yerine sıkıntıyla oturduğunda içindeki kaygı geçmek yerine iyice ayyuka tırmanmaya başlamıştı. Zaman geçiyordu, içlerinden ne ses ne seda geliyordu. Artık daha fazla bu gerilime dayanamayacağını anlayınca, "Ben mutfığa gidiyorum." diyerek ayaklandı. Koray

yerinden doğrulup elindeki kumandayı sehpayaya bıraktı. "Sen dur, Sanem Erva'nın dersine yardımcı oluyordu, onu çağıralım o baksın." diye öneride bulundu ama Yiğit bunu reddederek kendisinin bir şekilde bu gerilime dâhil olması gerektiğini düşünerek mutfığa yöneldi. Kapısına geldiğinde önce mırıl mırıl konuşan sakın sesler duydu. Zaten uzun süre sesler gelmediğinden bir şeylerden şüphelenmesi gerekirdi. Fakat içeriden ne kırıma ne arbede ne de feryat eden Mert'in sesi duyuluyordu. Şikâyet yoktu, memnuniyetsizlik, çemkirme yoktu. Sadece konuşma ve arada tatlı tatlı kıkırdama sesi duyuluyordu. Mutfak kapısının eşiğine geldiğinde biraz tereddütlüydü açıkçası. Kapı neden kapalıydı ki? Aralık kapıyı biraz elinin ucuyla ittirerek bakışlarını yemek masasında oturan üçlüye çevirdi. Yaptığının ayıp olduğunun tamamen bilincindeydi! Daha önce hiç yapmadığı bir şeydi bu, fakat onların normal hâllerini de ölesiye bir heyecanla merak ediyordu. Hırsız gibi değildi, kulak kabartmaktı onun yaptığı fakat bu sadece içini rahatlatmak içindi. Olmuyorsa ne Rose Mina'yı ne de oğlunu üzmemek istemiyordu. Gözleri masadaki kişilerle bütünleşti. Rose Mina bir elinde kaşık, bir elinde peçete oğluna özveriyle çorba içiriyordu. Mert, çorba içiyordu! Hem de zorla, ağlayarak, yaygara kopararak, kafa şişirerek değil. Kendi isteğiyle o kadar sakın ve huzurluydu ki!

Rose Mina kaşığı ufaklığa uzatarak, "Biliyorum ki bunu sen de başarırısın." Çocuktan ses gelmedi. "Kendin denemek ister misin? Dökme-yeceğine eminim!" diye duru bir gerekçeyle sordu. Mert gözlerini kaşığa dikerek isteksizce yüzünü astı ve ilk defa birisi tarafından böyle özenle yemek yedirildiği için başını olumsuz anlamda salladı. Babaannesi hep, "Sen artık kocaman oldun oğlum, eminim yemeğini kendin yiyebilirsin!" diyordu. Oysa Mert yemeğini kendisi yiyebildiğini zaten çok zamandır biliyordu ama onun yedirmesini sevdiğini çekindiğinden söyleyemiyordu. Rose Mina son kaşığı da yedirince ufaklığın ağzını silerek bittiğine kanat getirdi.

Ancak o dakika Mert şok yaratacak bir şey daha yaptı. "Ben doymadım!" Ciddi bir ifade takınıp pembe bir yalan söyledi. Rose Mina kocaman kâseye ve ufaklığın minnacık bedenine hayretle ve kuşkuyla baktı. "Mert bu ikinci kâse, böyle gidersen mide spazmı geçireceksin. Bu kadar yeterli." dediğinde ufak çocuk yine omuzlarını dikleştirdi. "Hayır, spaladan hastalığından geçirmeyeceğim! İstiyorum işte!"

"Miden hasta olabilir."

"Hasta falan değil. Bana yeri temizlettin ve ben çok yoruludum. Çok iş yapınca çok acıktım." Kendine koza gibi koruma kalkını oluşturduğu

marazlı kişiliğinin arkasına saklandı. Rose Mina her ne kadar onun devrik cümlelerine gülmek istese de kaşının birisini tekrar havalandırdı. Yiğit kapının girişinde ikinci şoku geçirdi. "Nasıl konuşmamız gerektiği hakkında ne demiştin ben Funda, hatırladın mı tatlım?"

Funda dudaklarını şapırdatarak bebeğini masanın kenarına koydu, tombik yüzünü genç kadına çevirdi. "Rica etmek önceliğimiz olacak Mina. Ben unutmadım ki. Neden bana soruyorsun?"

"Sadece hatırlatmak istedim meleğim, çünkü Mert'in de unutmadığına eminim. Seni sessiz görünce sormak istedim. Kızdın mı?" diye ortamı yumuşatmak istedi. "Kızmadım Mina, bana istediğini sorabilirsin. Ben de istediğim kadar sana soru soruyorum çünkü sen bana kızmıyorsun. Her zaman yanıt veriyorsun."

Mert biraz düşünüp, "Rose, bana bir daha çorba koyar mısın lütfen?" dediğinde, Rose Mina ellerini karnında şefkatle gezdirdi. Çocuğa bakarak geriye yaslandı. Ellerini göğsünün altında birleştirdiğinde Mert ona dikkatle baktı.

"Eee, Mert Efe, ne yapacağız şimdi! Bu kâseden başka çorba yok. Çok içmek senin için zararlı ama az yemekte zararlı."

"Yemek zararlı değildir."

"Sana Nasrettin Hoca'nın bir hikâyesini anlatayım mı?"

"Yemek istiyorum, hikâye değil."

"Mina anlat ne olur." dedi Funda merakla.

"Mert dinlemek ister mi bilemedim," Suratını asan çocuğun dikkatini kendine çekti. "İstiyorsun değil mi?" diye sordu heyecanla.

"Funda istiyor madem, anlat."

"Nasreddin Hoca erkenden yola koyulmuş. Akşam hava kararmadan gideceği köye varmak için acele ediyormuş. Öğle vaktine yaklaşırken bir pınarın başında durup hem namazını kılmak hem de kuru peksimetten ibaret olan azığını yemek istemiş.

Pınara yaklaşırken yaban ördeklerinin suda oynadıklarını görünce, "Şunlardan bir tanesini yakalayıp kızartıp yesem diye düşünmüş." Sessizce ördeklere yaklaşmaya çalışırken ördekler Hoca'yı fark edip uçmuşlar.

Hoca pınarın başına oturmuş, çantasından peksimetini çıkarmış, suya batıra batıra yemeye başlamış. Oradan geçen bir yolcu:

- Afiyet olsun Hocam, ne yiyorsun?

Hoca, peksimetini suya batırırken:

- Ördek çorbası.

İki çocuk da güçlü seslerle gülmeye başlamışlardı. Şakalaşarak yeni-sini istediler, Rose Mina başını sallayarak, "Bu kadar yeterli bence." diye söylendi. Mert üzgünce başını aşağıya eğdiğinde Funda başını yasladığı masadan kaldırdı. Siyah saçları beyaz tenine dökülmüştü. Üzüm gözleri bir sırrı ifşa edecek gibi iri iri açılmıştı. "Mina, ama her kâseyi bir hikâyeyle bitirdik. Bence Mert rüpet istiyor hikâye olarak... Onun derdi çorba değil hikâye." dediğinde Mert birden arkadaşına dönüp, "Sussana salak sen! Rüspet falan istediğim yok, babam rüspet mertliğe yakışmaz dedi. Erkekler hiçbir zaman hakkı olmayanı istemez." diye masum bir öfkeyle bağırdı.

Funda onun bu hırçın hâllerine alışık olduğu için cadaloz bir şirinlikle dil çıkardı. "Salak sensin! Neden istediğini söyleyemiyorsun bebek! İstiyorsun işte bal gibi. Hem sen Spiderman da değilsin bir kere, kandırıkçı! Mina bana sürekli hikâyeler anlatıyor, çünkü o benim arkadaşım, üstelik ben hiç süpet istemiyorum." diye dilbazlık etti. Ortam ısındı. Dırdırcı hâlde kafa tuttuğunda Mert dişlerini sıkarak oyunbozanlık etti. "Ben bebek değilim bir kere!"

"Mert, ben çok fazla hikâye bilmiyorum ama istersen sana ufacık bir şey daha anlatırım. Sen de Fundadan özür dileyeceksin, yoksa ben içeriye geçerim, sen küs arkadaşının yanında sıkılarak oturursun. Üstelik bir şey karşılığında iyilik yapılmaz, rüşvet iyi bir şey değildir. Sen de bebek değilsin, hediye karşılığında yemek yenmeyeceğini bilecek yaştasın." Çocuklarda ödül ya da ceza yöntemi oldum olası hoşuna gitmezdi, farkında olsaydı onun yemek için değil de hikâye için bu kadar çok çorba içtiğini, daha evvel uyarırdı. Onları oyuncaklara ve hediyelere boğmak, görülmesi gereken ilgiyi bu şekilde tamamladığı algısını oluşturuyordu. Asıl olan, onlarla geçirilen ve sadece onlara odaklanılan vakti hissettirmesiydi. Şayet çocuk, yaramazlık yaptıkça dikkat çektiğini fark ederse bu hareketlerinin dozunu daha da artıracığı anlamına gelirdi ki Mert'in de bunu yapacağından emindi. O yüzden ilk başlarda olduğu gibi taşkınlıklarını umursamamıştı. Böylelikle onun ihtiyaçlarını negatif motivasyonla karşılamamıştı. Aslında bir kez daha fark etmişti ki 'Yaramaz çocuk yoktu. İhtiyaçları giderilmeyen çocuk vardı!' Onun maddi ihtiyaçlarını giderdikleri kadar duygusal ihtiyacını gidermeye gayret edilmemişti. Şımartılmış ve her istediği olan biri hâline getirilmişti. Rose Mina onun olumsuz hareketlerinden ziyade olumlu hareketlerini de dikkate alarak davranışlarını

pozitif yani motive edici davranışlar hâline getirmişti çünkü biliyordu bir kez bu şekilde davranılırsa ileride karakteri hâlini almasına yardımcı olacaktı.

Daha önce sınırları olmayan ve hiç kuralla tanışmayan bu küçük adama ilk kuralını ve sınırını belirtmişti. Sınır ve kurallar çocuklar için hayati ihtiyaçtı. İçinde yaşadığı dünyada hem kendileriyle hem diğer canlılarla hem de olaylarla baş etmeyi öğrenmeleri için buna ihtiyaçları vardı. "Evet'e dönüşecek bir hayır'a alışık olması onun fark ettiği bir özelliğiydi. Anlamıştı ki hayır'ları itiraz üzerine çok çabuk evet'e dönüşebiliyordu. Ona hayır'ın hayır, evet'in evet olduğunu göstermek için net bir dil kullandı. Ne anı kurtarmak için söylenen bir evet'in faydası vardır ne de sadece 'Hayır.' demiş olmak için söylenen bir hayır ona yol gösterecekti. Önemli olan evet ve hayır'ı, nedenini ve hedefini bilerek söylemekti.

"Bir kâse çorba daha istiyorum ve bana sen yedireceksin!"

"İnsanlara emir veremezsin. Sana, tekrar acıkana kadar çorba veremeyeceğim."

"Buna babam çok kızacak, ona beni aç bıraktığını söyleyeceğim."

"Söyleyebilirsin ama bunun doğru olmadığını bileceksin ve hiç unutmayacaksın." Bu yaşta istediğini elde etmek için insanları tehdit etmesi çok kötüydü, daha kötü olanı ise bunu normal olarak algılamasıydı.

"Vermeyecek misin?"

"Hayır."

Hayır noktasında önemli bir konu da toplumun birçok yetişkini ve ebeveyni sessiz, sakın ve kuzu gibi oturan çocukları akıllı olarak tanımlandırmasıydı. Aslında bu durum çocukların doğasına aykırıydı. Çocuklarla ilgili kalıp bir beklentiye girmek yanlıştı. Aşırı uyumlu çocuklar ebeveynine kısa vadede günü kolay geçirten ama uzun vadede problemleri ortaya çıkaran karaktere dönüşebilirdi. Şayet bir çocuk yaşına uygun olmayan ve beklenenin aksine davranışlar sergiliyorsa aslında orada bulunan insanlara ciddi bir mesaj veriyor demektir. "Ben de buradayım!", "Beni de görün ve benimle ilgilenin!" ya da "Bende bir şeyler yolunda gitmiyor!" çağrısı ile yardım talebinde bulunuyor demektir. Bu çocukları yaramaz, uyumsuz, huysuz olarak adlandırmak yerine verdikleri mesajı iyi anlayıp onlara odaklanmalı ve sorunun çözümüne yardımcı olunmalıydı. Tıpkı Mert gibi. O da kötü giden bir şeyler olduğunu hareketleri ve sözleriyle bağıırıyordu.

Mert masanın üzerindeki arabasını hırçınca sağa sola götürürken, "Salak salak konuşmazsa bir daha demem." diye dirliksizlik yaptı.

Çocuğun karşısına geçerek arabasını süren elinin üzerine elini koydu. Eğilerek göz hizasına geldi. Göz kontağını çekmeden, "Sana hakaret etmedim, sen de kimseye hakaret edemezsin. Gerçek bir özür istiyorum ve şimdi istiyorum." diye anlayacağı ses ölçüsü ve otoriteyle belirtti.

Ondaki netlikle bir an ne yapacağını bilemedi. "Ben böyle diliyorum, sana ne!"

"Tamam Mina, bırak onu sen. Her zaman ona değil, bana anlat." derken hasetlik yaparak elini göğsüne sürttü. Mert de ona nispet yaparak, "Sen tam bir aptalsın!" dediğinde yüzünü şirretliğe bürümüştü. Yerinden kalkıp Funda'nın saçına yapıştı. Ufacık elleri kızın saçlarını yolarken, Funda yaygaracı bir sesle feryat etti. Sesli bir biçimde ağlamaya başlamıştı. Rose Mina ayağa kalkarak Mert'in ellerinden ufaklığın saçlarını aldı. Fakat ufacık ellerinde tutam tutam saçlarını görünce içi gitti. Mert saçlarını yere atıp elini üzerine silerken üzgün duruyordu. Bu kadarını o da beklememişti. Pişman gibiydi yaptığından ama çaktırmıyordu.

Ona yaklaştı ve sadece onun duyabileceği bir mesafede, "Mert!" dedi, sesindeki vurgu çocuğun dikkatini çekmişti. "Eğer böyle devam edersen onu kaybedersin, seninle bir daha arkadaşlık etmeye korkar. Funda iyi bir arkadaş, çok değerli, kıymetini bilmeliyiz."

"Seninle bir daha hiç konuşmayacağım." diyerek dudaklarını büzen Funda, hıçkırarak bebeğini masanın üzerinden aldı. Kolundan tutarak aşağıya sarkıttığı bebeğiyle ağlaya ağlaya mutfaktan çıktı.

Mert bağırma tüm oyuncakları yere fırlatmaya başladı. Rose Mina bardağı yere atacakken elinden aldı ve onu kollarından yakalayarak kendine zarar vermesine izin vermedi. Çocuklarla ilk öfkeli anında kurulan, onu anladığını hissettiren iletişimin çok kıymetli olduğunu biliyordu. "Mert yanıdayım, sana kızmıyorum ve ceza verecek değilim. Biliyorum çok öfkelendin, sen sakinleşene kadar burada olacağım." diyerek çocuğu anladığını hissettirdi. Bir nevi öfkesi üzerinden farkındalık kazandırmak ve destek vermek için o kriz anını yönetirken ona yanında olduğunu hissettirdi. Sonrasında ise tepki vermedi çünkü öfkeli birine sakinleş demek, onun sakinleşmesine her zaman sebep olmazdı ama o süreçte sabırla yanında kalmak onun kendini dengelemesine yardımcı olurdu.

Yiğit olanların karşısında donup kalmıştı. Koray'ın söyledikleri kulağında olmasa olaya çoktan müdahale etmişti. Kapıyı açıp oğluna kızmak,

bunun ne kadar yanlış olduğunu nasihat etmek istiyordu ki genç kadının sesiyle duraladı. Attığı adımı havada kaldı. Rose Mina, Mert öfkeliyken en ideal yöntemi seçmiş, onu anladığını hissettirmek, dışlamamak, üstüne gitmemek, sakinliğini korumak için doğru kararı vermişti ve doğru iletişime geçerek onu sakinleştirmişti.

"Seninle anlaşmıştık Mert, sevgi kızarak kazanılamaz. Kendimize nasıl nazik davranıyorsak başkalarına da aynı nezaketi göstermeliyiz. Sevdiklerimize nasıl şefkatliyse kendimize de öyle olmalıyız. Kırmak, zarar vermek bizi geçici olarak iyi hissettirebilir ama çevremizdeki insanları bizden uzaklaştırıp korkutur. İnsanları tehdit ederek, ödül vererek yanımızda tutamayız, ancak severek onlarla birlikte olabiliriz. Şimdi Funda sinirli, üstelik kırgın ama birazdan öfkesi dinmiş olur. Eminim gidip gerçek bir özürle gönlünü aldığında seni affedecektir."

Rose Mina ufaklığı kucağına çektiğinde Mert hırçınca hareketlerle debelenerek, "Bırak beni, sarılmanı istemiyorum! Kızlar ahmak! Sen de aptalsın! Hiç kızmıyorsun, sürekli konuşuyorsun, aptal mısın sen?" diye bağırmaya ve aynı anda çaçaron bir ifadeyle içli içli ağlamaya başladı.

Rose Mina o hırçınlaştıkça daha fazla sardı sinesine, onun neye ihtiyacı olduğunu içgüdüsel olarak biliyordu. O haykırdı, kadın kulağının dibine bıkmadan şefkatli sesiyle telkin eden güzel cümleler fısıldadı. En sonunda onu uyarma gereği duyarak, "Mert benim karnımdaki bebeği unuttun mu? Sen böyle yaparsan, kıpırdanıp durursan, o ufacık bebeğe zarar veririz. Debelenmeyi bırakmalısın." diye biraz uyardı. Henüz ona vurmamıştı ama karnına vurmasından çekiniyor ve hem karnını koruyup hem onu savunmasız bırakmakta zorlanıyordu.

Mert isyankâr tavrına son vererek durdu. Islak kirpiklerini genç kadının gözlerine şaşkınca bir bozgunla çıkardı. "Benimle konuşmayacak. Benim başka arkadaşım yok. Bebeğine vurmak istemedim Rose! Özür dilerim. O daha ufacık, Melih'in kardeşi kadarcık, ona nasıl vururum!" diyerek üzgünce iç çekti.

Rose Mina onun yanaklarını şefkatle avucuna alıp kurulayarak dudaklarını ağlamaktan kızarmış tenine dokundurdu. "Eğer istersen ben sana arkadaş olurum. Erva ablan, o da olabilir. Ve Funda, onun gönlünü alman lazım. O iyi bir kız." Kollarının arasındaki yaralı biçareye sıkıca sarıldı. Sanki böyle yaparsa ufacık bedenin içinde sakladığı boyunu aşmış yaralarına, minnacık aklını kötü fikirlerin tezaadına bırakan huzursuzluklarına iyi geleceğini biliyordu. "Şimdi barış yaparsak sana hikâye anlatmaya başlayacağım. Tabii barışırsak."

Mert ona tepesinden bakan kadına "Gerçekten arkadaşım olur musun? Ama sen büyüsun? Hem benim param yok ki sana veremem. Öğretmenimim parasını babam veriyor, evdeki arkadaşlarımla da parasını veriyor. Sana param yok ki benim." dedi hıçkırırcasına.

Rose Mina'nın içi cız etti. Mert beş yaşındaydı ve herkesin parayla satın alınacağı gibi bir kaniya varmıştı. Üzüldü, onun adına içerledi. "Ben para istemiyorum. Senin arkadaşın olurum çünkü arkadaşlar parayla satın alınmaz. Ama ben erkekler gibi oynamasını bilmiyorum, bana öğretmen lazım. Erva da var hem benden ufak. O, sana Funda ve senin için uygun olan ortak oyunlar öğretebilir."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten." demişti Rose Mina, içten bir tevazuyla gülümsedi. Bir süre sonra onu bağrına basarak saçlarını okşayıp yeni hikâyesini anlatmaya başladı. "Yaşamın anlamını kavramak için dünyayı dolaşmaya çıkan bir kaplumbağa, gezdiği ülkelerden birinde ünlü bir bilgeyi ziyarete gitmişti." Rose başını sallayarak şefkatle gülümsedi. Mert merakla gözlerini irice açtı. Arada eliyle şekilleri tarif edip bazen sesini değiştirip onu eğlendiriyordu. Onlar gülüyor, Yiğit elini saçlarına gömüp keyiflerini bozmamak için içeriye girmediğinden burukça sırtıyordu. Rose Mina elini uçak gibi hareket ettirerek "Ve yolu bir bilgenin evine düşmüş..."

Hikâye bittiğinde Mert elini dudaklarına koyarak tatlıca kıkırdadı. "Adam kaplumbağaya benziyormuş Rose, insan evini sırtında taşır mı?" diye fikrini beyan etti. Rose Mina ufaklığın burnuna şirince dokundu. Mert huylandı ve eliyle parmaklarını öteledi. Rose Mina bir daha dokundu ve bir daha. Sonra mutfağın içinde kıkırdama sesleriyle başka başka hikâyelerin sesi duyulmaya başladı. Yiğit memnun bir ifadeyle kapının eşiğinden ayrıldı. Bir an gerçekten onların anlaşılamayacağını sanarak üzölmeye başlamıştı. Hele oğlunun hırçınlığını bildiği için *kesin bu iş olmayacak* diyordu. Fakat şimdi, Sanem'i dinlemekle ne kadar haklı olduğunu anlıyordu. Eğer o yol gösterip onları birleştirmesini söylemeseydi, Yiğit anlaşılamazlar korkusuyla onları bir araya katiyetle getirmezdi. Rose Mina, daha önce hayatında görmediği kadar yüce gönüllü bir kadındı. Her hareketiyle yüreğinde, aklında, duygularında daha çok büyüyerek içine sığmamaya başlamıştı.

Herkes evine gidip el ayak çekilince uyku zamanı gelmişti. Mert meraklı, biraz da hassas bakışlarını etrafta gezdirdi. "Burada tek başına korkmayacak mı?" diye sordu. Ufak bebek odasına bakarken garip bir ifadesi vardı yüzünde. Burası gerçek anlamda ferahtı ve bir hayli çok şık

döşenmişti. Her yer pembe ağırlıklı ve kız bebek oyuncaklarıyla daha şimdiden donatılmıştı. İçindeki her şey hazır, sadece bebek yoktu. Ufacık yüreğinin içinde garip ama kızgın olmayan, sadece tuhaf bir kıskançlık oluşmaya başladı. "O daha ufacık olacak. Ben gördüm, bebekler minnacık oluyor. O burada bence korkar." dedi eliyle o minnacık şeyi tarif ederken avuç içlerini yukarıya kaldırmış, kıvrık gür kirpiklerini tatlı tatlı kırptırıyordu.

Yiğit oğlunun başını okşayarak, gülümsedi. "Eminim, Rose onun yanına sık sık gelir ve o da korkmaz Aslan parçası." Mert başını üzgünce aşağıya eğdi. Güzel yüzüne keder hiç yakışmıyordu. Rose Mina elindeki bez bebeği bebek karyolasının üzerindeki rafa yerleştirdi. Bu odaya ne zaman girse içi titriyordu. Bebek kokusu alıyordu ve varlığını derinden hissediyordu. Garipti.

"Ama anneler bebeklerinin yanına sık gelmezler ki baba, sen bunu bilmiyor musun? Sonra o gece şimşek çakınca korkacak ve yorganına sarılıp şarkı söyleyecek, sonra yine korkup ağlayacak. Ama annesi hiç gelmeyecek." Sesindeki her titreşim bıçak gibi acıtıcıydı. Rose Mina ve Yiğit birbirine anlaşılması zor bir karmaşayla baktı. Genç kadının gözleri kederle doldu. Nasıl yaralar vardı bu ufaklığın minnacık yüreğinde. Bir annenin şefkatindeki titizlikle yanına yaklaştı. Önünde diz çöktü. Ellerini avucuna alıp yumuk ellerini dudaklarına götürdüğünde, Mert nemli gözleriyle ona şaşkınca baktı. "Ben onu hiç yalnız bırakmayacağım merak etme. Ablası Funda olacak! Ama ne olursa olsun, onun bir de abisi olmalı. Ben yokken korktuğunda ona sahip çıkacak ve düştüğünde yarasını üfleyecek. Benim kızımın abisi yok," Gözleri parlayarak, "Ona bir abi şart," diye onayladı.

Mert ağzını burnunu kıvrıdı. "Kızlar salak şeyler, onlarla oynamak zor. Hep evcilik oynayıp yemek yaparak, kocalarına emirler veriyorlar." Sonra isteksizmiş gibi omzunu sarstı. "Ama korkma Rose, ben ona abi olabilirim. Bazen olurum sanırım ama... Ama her zaman buraya gelemem çünkü okulum var, üstelik babaannem izin vermeyebilir." diye masumca açıklama yaptı. Sonra birden ellerini avuçlarından çekerek karyolanın yanına koştu. Yatağını iyice incelemeye başladı. Rose Mina olduğu yerde doğrulurken Yiğit ona destek olmak için dirseğinden tutarak yanına çekti. Ona sımsıkı sarılmak, o uçsuz bucaksız şefkat kokan sinesine başını yaslayıp tüm benliğiyle onu hissetmek istiyor, ama oğlunun yanlarında olmasından sebep istediklerini yapamıyordu. Başını genç kadına yaklaştıırıp, "Teşekkür ederim." dediğinde genç kadın onun sesinin daha önce hiç böyle bir tınıya büründüğüne şahit olmamıştı. Onun varlığının yanında

bulduğunda, yaydığı güçlü etkileşimiyle başını genç adama çevirdi. Gözleri onun minnetle parlayan toprak gözlerine çakıldı. Artık sadece aşkla değil, gurur ve onun eşsizliğine sahip olmanın onuruyla parlıyordu.

“Belki saçma gelecek ama onu sevmeyeceğinden, hatta bana kızacağından çekindiğim zamanlar çok oldu. Şimdi bu kuruntularımın ne kadar yersiz olduğunu bir bir gösterdin. İçimde daha çok büyüyorsun Gülüm, her gün biraz daha büyüyorsun ve sığmıyorsun.” dediğinde genç kadının yanakları yandı. Kısacık bir an şaşkınca dudakları aralanırken nefes alamadığını hissetti.

“Bir şey yapmıyorum ki.”

“Onu seviyorsun.”

“Başlarda mecburiyet yükledin, çaresizliğimi kullandın, çok kırdın ancak gücenecek bir süreç bırakmadın bana. Dayattın, sormadın, eyleme aldın. Bir şeyleri kendi kafana göre ve kendi isteğine göre şekillendirmen onun suçu değil ki. O çocuk, neden sevmeyeyim? Masum. Bizim suçumuzu ona yüklemek, onu suçlamak haksızlık! O zaman Erva, benim masum yetimim, herkesten daha suçlu. Suçu hem yetim hem de öksüz kalmak. Onun da yüreği yetim bak.” dedi duygu yüklü sesiyle.

“Şimdi seni sımsıkı saramadığım için kendime lanet ediyorum.” dediğinde Yiğit kederli sesiyle, gözleri onun gözlerine sımsıkı sarılmıştı. Sanki bedeninden evvel ruhu dokunmuştu tenine, kadın ürperdi. Gözleri kenetlendiği için kısacık bir an her şey soyutlandı ve ikilinin bakışlarını Mert’in heyecanlı sesi ayırdı.

“Vayy, bu yatağın içi ne kadar büyük. Ufacık şeye çok büyük değil mi baba? Benim yatağım kadar kocaman!” Eliyle bebek karyolasının mobilyasını okşuyor, evirip çevirip her santimini dikkatle inceliyordu.

Rose yanına yaklaştı ve ellerini dizlerine yaslayarak ufaklığın yüzüne eğildi. “Bugün içinde uyumak ister misin? Hem denersin, bakalım görüldüğü kadar konforlu mu, sağlam mı? Hani sen ona abilik yapacaksın ya, onun için iyi mi bu karyola bilmelisin!”

Bu teklifi beklemeyen Mert babasının gözlerinin içine yalvaran bir çekinikle baktı. Yiğit oğlunun yanına geldi. Saçlarını okşarken, “Saçmalama Rose, kocaman erkek oldu. Beşikte ne işi var?” diye bu teklifi kendi usulüne göre geri çevirdi.

Rose olduğu yerde doğrulup genç adamı azarlayan bakışlar attı. “Ne beşiği, o bir kere karyola. Hem Mert o yatağı denerse bize rahat olup olmadığını söyler.” Ufaklığa döndü. “Ne dersin?” Göz kırptı.

Mert elini ağzına koyarak esnemeye başladı. "Benim uykum geldi? Sanırım yapabilirim, o kadarcık iyilik beni bozmaz. Pembe olması kötü değil, hem değil mi Rose? Erkeklerde pembe kullanabilir." dedi ciddi bir sesle.

Yiğit saatine baktı. "Saat on olmadı ki, sekiz."

"Uykum geldi işte baba, yalan söylemiyorum. Bugün çok yoruldum. Rose bana mutfak temizletti." İtirafıyla başını eğdi, utanarak, "Aramızda olduğunu unuttum Rose," diye kendince özür diledi.

"Sorun yok, baban da evi süpürdü."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten, erkekler ev işi yaparlar tıpkı kadınlar gibi."

"Baba erkek adam iş yapar mı gerçekten?"

Yiğit ne diyeceğini bilemeyince Rose Mina'ya baktı ve kadın başını hafifçe sallayarak ona direktif verdi. "Doğru söylüyor, erkekler de kadınlar gibi kendi işini kendileri yapabilirler, yardımcı olabilirler. Hayat müşterek."

"Yalan söylemek ayıp! Babalar yalan söylemeyenleri daha çok sever değil mi Rose?"

"Yalan söylemek kötü bir şey Mert, birileri sevsin diye değil yalan söylemek kötü olduğu için yapılmamalı. Her zaman doğruyu söyleriz, doğru söylemek ahlakımız içindir, ama ne olursa olsun doğru söyleyen çocuklara saygı duyulur."

Yiğit genç kadına gizli bir istihzayla bakmış ve bir süre sonra onu ikna etmek için artık çok geç olduğunu anlayarak, oğlunun üzerini çıkarıp bebeğin karyolasına yatırmıştı. İlk başlarda uyuduğunu sanması için numara yaptığından neredeyse emindi, ama Yiğit'i şaşırtan asıl şey oğlunun başını yastığa koyduğu anda uyumasıydı.

Rose Mina ellerini karyolanın korumalarına yaslamış, ufaklığın huzur dolu meleksi simasını seyrediyordu. Yiğit kollarını beline sarıp ellerini karnın üzerine şefkatle birleştirdi. Teninin altında kızının varlığının huzurunu, gözlerinde oğlunun meleksi dinginliğini hissetmek, işte huzur buydu. Çenesini kadının narin omzuna yaslayarak, "Teşekkür ederim meleğim. Ama buna gerek yoktu. Aşağıda Funda'yla uyuyabilirdi." diye fısıldadı. Rose Mina ufaklığın söylediği ve yaptığı şeyleri düşünürken içi acıdı. "Onun yaralarını sarmak için geç kalma Yiğit, bağırarak canının acıdığını söylüyor. Duygusal bir çocuk, üstelik dikkat çekmek için kötü olmaya karar verirse bu onun geleceğini mahveder, kötülüğün karakteri,

yalanının çözüm yolu olmasına izin verme. Vaktin varken onun yaralarını iyileştir.”

“Ben her istediğini yapıyorum.”

“Sorun da burada, sınırları yok. Her istediğini elde edebileceğini düşünüyor, bunun ona verilmiş bir hak olduğunu sanıyor.”

“Bebeği kıskanacak mı dersin?”

“Ben de Erva’yı kıskanırdım. Hatta annem hastaneden geldiği gün, tüm giysilerini bebeğime giydirip mahvetmiştim.” Yiğit şok vaziyette, onca zaman meraktan kıvrandığı geçmişinden, ilk kez kendiliğinden bahsetmesine şaşırıyordu fakat bu anı bozmamak için bozuntuya vermiyordu. Rose Mina kısacık bir an duraksadıktan sonra devam etti. “Mesela, kocaman kızken bile annemin ona sarılmasına içim giderek bakardım, çok zaman babamı onunla paylaşmaktan hoşlanmazdım. Bu elimde olmayan bir şeydi! Annem kıskançlığımın asıl sebebini anlatırken; ‘İkinizin arasına kıskançlık tohumunu bilmeden ekenin ben olduğumu çok geç anladım. O senin kardeşin, sen büyüksün, sen ablasın diyerek sorumluluk yüklerken senin de bir çocuk olduğunu unuttuğum için özür dilerim,’ demişti. Ailem dengeyi korurdu ve bunu gözlemlememizi sağlardı. Çocuklar bunu hep yapar. Onların iyi olmasını istiyorum. Anlaşılsınlar. Kardeş gibisi yok, et tırnak çok başka.” Genç adamın kollarının arasında arkasını dönerek yüzü ona bakacak şekilde durdu. Başını aşağıya eğip saçları yüzüne dökülünce Yiğit saçlarını geriye çekip yüzünü avuçlayarak alnını alnına yasladı.

“Sen çok başkasın. Daha önce kimsede görmediğim kadar yürekliisin. İyi ki varsın Gülüm. İyi ki seni tanıdım. Sen benim en büyük, en güzel hatamsın. Çok kez pişman olduğum o gecede seni tanımasaydım, seni tanımadan boş geçen bir ömre hizmet edecektim.”

“Yiğit!” dedi Rose Mina yutkunarak. “Bazen kızıyorum, çaresizliğimle sınıdığın için kırılıyorum, elimi kolumu bağladığın için öfkeleniyorum ve bencilliğin için üzülüyorum ama bazen kabullenmenin acıttığı kadar huzur verdiğini de görüyorum. Düşsem elimi tutanım yok, başıma bir hâl gelse merak edenim olmayacak, senden başka kimsem yok.” Yanağına yaşlar süzölmeye başladı. “Bazen hatalar hayatı karartır, bazen yanlışlardan güzel tecrübeler çıkarılır, sen önü aydınlık yol değilsin ama ışıksın! İçimi ısıtan bir ışık!”

Genç adam yanaklarına süzülen yaşları başparmağıyla silerek dudaklarını yanaklarına dokundurdu. “Benim ışığım senin yüreğin! Evim senin

yüreğin! Hayatım da sensin. Sen benim her şeyimsin. Ben sensiz hiçbir Rose. Bazen zordur konuşmak ama seninle konuşabiliyorum. Önceden ergen saçması diye nitelendirerek dalga geçtiğim garip sözler, şimdi tereddütsüz dilime yayılıyor,” Rose Mina kollarını genç adamın bedenine sardı, başını yasladığı sert ve şefkat kokan sineye sakladı. Özlemiyle kavrulduğu kokusunu içine soludu. Yasak mı? Şu anda umurunda değildi. Günah mı, zaten gerçekleşmişti. Sadece dokunmak, sevmek, onun varlığını hissetmek istiyordu.

“Eğer bir gün bana bir şey olursa...”

Yiğit onun çenesini kavrayarak yüzünü kendine çevirdi ve kaşlarını çatarak sert sert baktı. “Bu saçmalıklarda nereden çıktı?”

Rose Mina elleriyle yanaklarına dokunarak sakallarının varlığını hassas teninde hissetti. Yiğit onun titrek elinin üzerine kendi elini koyarak yüzünü avuçlarına bastırdı. Sonra elini dudaklarına getirip avucunun içini öptü. Rose Mina ona alışıyordu. Dokunuyor ve gözlerine çekinmeden bakıyordu. Yiğit işte şimdi kalbinin bedenini zorladığını hissediyordu.

“Önce dinle.” dedi inatla kaşlarını çatarak söylemek istediklerinin ihtiyacıyla yandı. “Benim hiç kimsem yok. Eğer bana bir şey olursa kardeşimi ve bebeğimi bırakacak hiç kimse...” Gözleri dolarak kelimeleri yuttu. Burnunun içi nemlenmişti. “Onlara sahip çıkacaksın değil mi? Kardeşime benim baktığıma gözlerle bakıp yüreğinde benim gibi taşır mısın?” Dudakları titrerken kirpiklerine takılan kocaman bir inci tanesi yanağına düştü. Birkaç tane daha onu izledi. Yiğit yüzünü avuçlarıyla ezerek okşayıp dudaklarını tenine dokundurdu.

“Sana bir şey olmayacak! Bu saçmalığı da nereden çıkardın? Bir daha duymayacağım.” Başını sinesine yaslayıp sımsıkı sarıldı. Çenesini yaslayıp gözlerini sımsıkı kapadı. “Sana bir şey olursa buna dayanamam. Sakın aklına böyle şeyler getirme. Doğum psikolojisi bunlar, ilk bebek korkusu. Gececek...”

Öyle olmadığını belki de geçmişinin her an kötü bir sürprizle kapısını çalacağını bilen Rose Mina geriye çekilerek, kırık bir tebessümle kırkırdadı. “Hepsi hamilelik yüzünden yani? Hormonlarım dengesiz ondan sebep!”

“Evet doğurduğun da bitecek.”

“Yoksa sen de mi hamilesin? Dengesizlik sen de hayli fazla.”

Yiğit sırtıarak göz kırptı. “Benim hayatımın neşesi hamile, o bir, ben dokuz doğuracağım!”

Rose Mina gözlerini kabaca kuruladı. "Çok sulu gözlü oldum ve duygusal. Aslında ben böyle biri değilim. Affedersin senin de canını sıktım."

Yiğit kaşlarını çattı. "Sen benim canımı sıkmazsın. Böyle konuşunca..." dediğinde genç kadının yanında salınan elini yakalayıp göğsünün üzerine koydu. Avucunun içinde atan kalbi hissetmesini sağladı. "Bak ben bile hiçbir şeyden korkmam derken, seni kaybetmekten nasıl korkuyorum!"

Rose Mina şaşkın bakışlarını ellerinden genç adamın yüzüne çıkardı. Islak gözlerini kırptırdı. Yine de içinden gelen garip bir inatla, "Ama kaderin ne yazacağı bilinmez. Bak, seni bile bana uygunsuz bir zamanda getirdi. Bilmiyorduk, düşünmüyorduk ve şimdi burada, karşıdayım." diyerek durumu açıkladı.

Yiğit onu kendine çekerek sımsıkı sarıldı. Dudaklarını şakağına dokundurdu. "Seni bana kader mi, keder mi getirdi bilemem ama iyi ki hayatımdasın. Senden öncesi yok, sildim. Senden sonrası da yok, silerim."

Başını sinesine sakladı. Çok şey değil, sadece bu huzurun bozulmasını istiyordu. Ne zaman kendinden geçip sadece onu düşünür olmuştu? Yiğit gülsün, Yiğit sevsin, Yiğit üzülmesin istiyordu! Ondan gelen her şey kabulüydü. Belki dememişti o herkesin ağzına sakız olan iki kelimeyi, ama defalarca gözleriyle tekrarlamıştı onu ne kadar çok sevdiğini. Eziliyordu, sevgisine karşılık veremediği için yıkılıyordu ama haddini biliyordu, kendini bırakmıyordu.

Bazen ona inanmak istiyordu. Kabullenmek değildi ama ne atabiliyor ne sarabiliyordu. Yargılarını ve düşüncelerini bebek doğana kadar rölantiye almıştı. Her şeyi kaderine, oluruna bırakması gerekiyordu. Eli ekmek tutup sağlıklı düşüncelere sahip olana kadar her şeyi seyrinde izleyecekti.

Ne olurdu sanki ulaşılmaz hayaller gibi imkânsız olmasaydılar! Sanki her şey peri masallarından alıntı bir repliğin eşsiz satırları aralarına sıkışmış soneler gibi kısıydı. Ulaşılmaz olanaksız hayal âleminden bir masalın geçici bölümüne denk geliyordu. Bazen kendini onun uçsuz bucaksız dinginliğine gömmek istiyor, dokunuşlarında, sahiplenici şefkatinde yok olmak istiyordu.

Erva mutfağı toparlarken Rose Mina Mert'in odasına uğrayıp üzerini örtmüş, biraz yanında kaldıktan sonra banyoya yönelmişti. Çamaşır makinasından çıkardığı tülü sepete alarak yatak odasına geçti. Kırışmasını istemiyordu. Gerçi ütü ayarına atmıştı ama şimdi bu yorgunlukla ütüyü çekemezdi. Yiğit de Koray'ın yanına aşağıya inmişti. Sanem onu

kovmadıysa bu gece onların odasını sahiplenip kalmaya çalışacaktı! İnatçı! Neden bu kadar zalimdi ki! Belli ki seviyorlardı. Bir yanı arkadaşına hak veriyordu, affetmesin istiyordu. Yaptığı büyük hataydı ama diğer yanı kıyamıyordu, onlar bir araya geldiği vakit tamamlanıyorlardı bunu herkes görüyordu. Hem Koray onu hâlâ delicesine seviyordu. Seven adam aldatmazdı. Rose Mina inanıyordu, sebebini bilmediği garip bir güven duyuyordu ona, bu acıyı Sanem'e yaşatmadığına inanıyordu. Sanki oyna gelmişti ve kendini kanıtlayacak delili bulamıyordu. Sepeti komodinin üzerine bırakıp merdiveni alarak odaya geldi. Merdiveni ayarladıktan sonra camın önüne koyup tülle birlikte basamakları tırmandı. Biraz zor olmuştu, kolları ağrıyıp boynu biraz uyuşmasına rağmen fazla ağır olmayan tüller rustik aparata geçirmeye çalışıyordu. Tam son birkaç halkayı geçiriyordu ki...

"Rose... Seni aptal kadın, ne işin var orada?" diye gürleyen Yiğit sayesinde korkuyla sıçradı ve daha ne olduğunu anlayamadan ayağının altında sarsılan merdiven geriye doğru savruldu. Rose Mina'nın son hatırladığı şey, kulağının dibinde kükreyen adamın sesine karışan acı haykırışıydı. Bedeninin yere sert bir inişe geçmesini beklerken son anda tüllere asılmasıyla bir koala gibi olduğu yerde asılı kaldı. Düşmemişti ama bu duruşu iyi de değildi.

Yiğit onun yere düşeceğini sanarak dehşet içinde öne atıldığında geç kalmıştı. Onu tutmasının imkânsız olduğunu bildiği hâlde koşmuştu. Rose Mina korkuyla karışık bir hırçınlıkla, "Lanet olasıca, ne bağırıyor-sun? Aklımı aldın!" dediğinde, Yiğit aklını başına devşirmiş ve derhâl onu kollarının arasına almıştı. "Bırak şunu düşeceksin." diye dişlerinin arsin-dan tısladı.

Rose Mina sımsıkı tuttuğu tülü bırakırken Yiğit onu kucağına alarak iyi olup olmadığını anlamaya çalıştı. "Eğer tüller rustikte takılı kalmasaydı, şimdiye..."

Kanının damarlarından çekildiğini hissetti, olacakları düşünmek dahi istemiyordu.

Rose Mina bu anın gerilimini bastırmak için saçmaladı. Adamın "Aptal!" diye bağırmasıyla susmak zorunda kaldı.

Yiğit onun ayaklarını yere bastırıldığı an gözlerini sımsıkı kapadı. Rahatlamalıydı. Ölüyor, nefesi ciğerlerinden çekiliyor sanmıştı. Ona bir şey olacağı düşüncesi... Dişlerini sıkarken gözlerini yumdu, sakın olmak için

yüze kadar saymaya çalıştı. Maalesef ki saymak onu sakinleştireceğine daha çok öfkelenirdi.

Rose Mina daha ne olduğunu anlayamadan omuzlarından kavrana-
rak, "Seni kuş beyinli. Allah'ım, senin beyninin devrelerinde sorun oldu-
ğuna kesinlikle inanıyorum! Sen nasıl oraya tırmanırsın, bir de..." dedi.
ğinde omuzlarından kendine çekip sımsıkı sarılarak varlığıyla bütünleşti.
Onu, bir tek onu hissetmek sakinleştirirdi. Öyle sıkı sarıyordu ki kolla-
rının arasındaki kadına ağzına geleni saydığının, kulağının dibinde hâlâ
haşın haşın kükrediğinin, nefes alamadığının farkında dahi değildi.

Rose Mina daha fazla dayanamayarak omuzları sarsılarak ağlamaya
başladı. Küserek onu itirmeye çalıştı. Az önceki adrenalin bedeninden
çekilmiş, vücudu kaskatı kalmıştı.

Kapıda beliren Erva uyku mahmuru yüzüyle, "Abla iyi misin?" diye
sorduğunda, ıslak yüzünü ona çevirdi. Ne diyeceğini bilemeyerek saf saf
baktı.

"İyi, sadece korktu." dediğinde Yiğit kız şaşkınca bir ucu hâlâ kornişte
luran tüle baktı. Onun ne yapmaya çalıştığını anlayınca, "Abla," diye diş-
lerinin arasından çıkıştı. Yiğit genç kıza, "Hadi git uyu sen, sorun yok."
diyerek direktif verdi.

"Ama,"

"Erva git uyu, Mert uyanacak sesimize, ablan iyi sadece korktu."

"İyiyim." dedi Rose Mina gözlerini silerek. "Geçti."

Erva isteksizce giderken Rose Mina korku algısıyla baş başa kaldı. Yi-
ğit onun ağlamasıyla biraz gerileyerek yüzünü avuçları arasına aldı. Ken-
dini henüz denetleyemediği için biraz şuarsuz biraz iradeli hâlde, "Nasil
yaparsın bunu? Hayatını nasıl riske atarsın?" diye dişlerinin arasından
azarladı.

"Konuşma benimle!" diye hıçkırıklarının arasından tısladı. "Bana ba-
ğırmasaydın olmayacaktı. Ben tülü as..." dediğinde adam edepsizce küf-
retti.

"Başlattırma lan tülünden! Az daha düşüp ölecektin."

Onun hiddetiyle kız ürkekçe bir adım gerilemek istedi ve Yiğit öfkesi-
ni kontrol altına almaya çalışarak dişlerini sıkıp en ahlaksızından küfretti.
Rose Mina gözleri dolu dolu adama bakarak, "On katlı binadan değil, üç
basamaklı mesafeden düşseydim ölmezdim ama sen ağzına geleni sayın-
ca içimdeki iyi niyeti öldürdün. Bana aptal dedin. Gelmişimi geçmişimi
andın. Daha hakaretin kaldı mı? Daha neyim kaldı sövmediğin?" diyerek

onu geriye doğru ittirdi. Kenetlenen kollarından kurtulmaya çalıştı.

Yiğit yine o anı hatırlayınca, hiddetinin damarlarında kabardığını hissetti. "Çünkü yaptığın akıllı insan işi değildi." Çok sonra aklına gelen gerçeikle, "Bir yerin ağrıyor mu? Bak bebeğe bir şey olmasın?" diye sordu. Başına balyoz yemiş gibi bir korku indi. "Lanet olsun, orada asılı kaldın,"

Onun söylediği gerçeikle kadının gözleri büyüdü. "Korkutma beni."

"Rose asılı kaldın sen, ya ona bir şey olduysa."

Rose Mina korkuyla ellerini karnına sararak bir adım geriledi. Ürkek kirpikleri hızla kırışıarak "Ol... Olmamıştır!" dediğinde, kendinden emin olamayan sesi ve içinde henüz acemice beliren anne yüreğiyle dehşete kapıldı. Dudaklarından güçlü bir hıçkırık koptu. Bayılacak gibi oldu. Yer ayaklarının altından kayıyordu. Sonra ürkekçe başını iki yana sallayarak, "Olmadı işte. Olmayacak." diye haykırdı. Bu düşünce aklını kaybetmesine eş değerd.

Yiğit onun panik olduğunu anladığından sinir devrelerini yakmış olacak ki kadını korkuttuğu için henüz yeni yeni ne yaptığını algılıyordu. Birden ona yaklaşarak ellerini karnından çekip, "Tamam bir tanem, olmamıştır" dedi. Sonra çaresizlik içinde kıvranarak, "ama sen orada asılı kaldın. Doktor yukarılara asılmayın demişti ve sen..." Dişlerini sıkıttığında Rose hıçkırarak, "Ben asılı kaldım." diye fısıldadı. "Yiğit... bebeğimize bir şey olmamıştır, değil mi? Ona zarar vermemişimdir. Ben buna dayanamam." Yanakları çoktan ıslanmış, kollarını karnına korkuyla sarmıştı. Yiğit onu kollarına alıp yatıştırmak için kulağına telkin eden güzel ve öz verili laflar fısıldarken bir taraftan da cebinden çıkardığı telefonla doktorunu aramaya başlamıştı.

Yarım saat sonra Rose Mina yatağına uzanmış ve elleri karnında konuşup duruyordu. Doktorları Mercan Hanım onlara bebeğin tekmelerini takip altına alıp titizlikle sayması gerektiğini ve bir terslik olması hâlinde, derhâl onu aramalarını söylemişti. Kanama, sancı, su gelmesi ilk korkulardı. Üstelik Sanem gelmiş kontrol etmiş sorun gözükmediğini belirtmiş ama ikili ikna olmamıştı.

Saatler sonra Yiğit yanına uzanmış, iri bedenine sığmayan yumuşacık kalbiyle ona destek oluyordu. Kulağını sevdiği kadının karnına dayamış, huzurla kızını dinliyor, hareketlerini deftere not ediyordu. Saat gece yarısını çoktan geçtiği için ev bir hayli sessizdi ve kulaklarına gelen tek ses, duvardaki saatin tik taklarıydı. Camın açık olmasından kaynaklanan İstanbul'un boğuk gece seslerine havlayan köpeklerin sesleri karışıyordu.

Yiğit başını kaldırıp genç kadına baktı. Rose Mina dikkatle ona bakıyordu. "Bir şey mi oldu?" dediğinde Yiğit gülümseyerek, "Sanki içeride deniz var. Balık gibi sürekli su sesi geliyor ve yine kulağıma vurdu."

"Kulağına değil yüzüne tekme atıyordur, benim yapamadığımı yapıyordur emin ol."

"Sen bu kızı ayartmıyorsun, değil mi? Başımda bir tane kedi var, bir tane daha olsun istemiyorum."

Ona sataşarak kaygılarından uzaklaştırırken az önce aralarında hararetli bir tartışma geçmemiş gibi ikisi de bebeklerinin yarınları için tekme sayıyordu.

"Ona beni kötü anlatmadığını söyle Gülüm, bunu yapıyor olamazsın."

Rose Mina üzerindeki elbisesini düzeltilti. "Bilmem. Bazen seni çekiştiriyor olabiliriz, kızdığımda biraz şikâyet ediyor da olabilirim." derken şantung geceliğin omuzlarından düşen askısını yerine aldı.

"Özür dilerim," dedi adam imasının nereye gittiğini fark ederek. "Öfkeli olduğimde ve paniklediğimde küfrediyorum, bu elimde olan bir şey değil dürtüsel gerçekleşiyor refleksimi durduramıyorum."

"Bana ne, bir daha bana hakaret edersen sana..."

"Söz veremem, elimde değil, yalan söylemek istemiyorum."

"O zaman dünya kaç bucak görürsün."

Yiğit yine kızını dinlemeye koyulduğunda, Rose, "Kaç oldu?" diye sordu. Yiğit başını sarsarak "23!" diye tekrarladı. Yarım dakikadır hiç kıpırdamıyor." dedi merakla, Rose Mina yeni bir çikolataya uzandı. Yiğit elini karnında gezdirip bebeğin uyumasını engellerken, "Babacığım, sayılar bitene kadar uyumak yok." diye uyardı.

Rose Mina onun dokunuşlarıyla hoşaf gibi olmuştu. Kızının tekme-leri kırkı bulana kadar kendini bırakmayacaktı. Uykudan mahmurlaşan sesiyle, "Bu fırsatı değerlendir annem, kırka bir kırk daha kat. Her şey senin babanın kükremesi yüzünden oluyor. Korkmasaydım o tüle asılmayacaktım." dediğinde genç adam kafasını kaldırıp ona kızgın bakışlar attı ve kadın bu komedyaya uyarak devam etti. "Öfke kontrolü yok, onun terapiye ihtiyacı var hatta yakın zamanda bir doktora gitmeli."

"Asıl annenin bir doktora gitmesi lazım, bazen aklını kafasının içinde kapalı unutupuyor."

"Sende sesini ağzının içinde unutsan ne güzel olurdu." diye huysuzlandı.

"Rose beni delirtme aklıma geldikçe kan beynime sığıyor."

"Bana gözlerini büyüterek emirler verme, asıl bu ifadeyi gördükçe kan benim beynime sıçıyor." Kızı sert bir tekme atınca irkildi. Yiğit korkarak, "İyi misin?" diye sordu. "Ağrın var mı, bir ıslaklık ya da sıcaklık hissediyor musun?" Onun panik hâlini gören kadının öfkesi yatıştı kalbi yumuşadı. "Sakin ol Yiğit, sadece bir tekme daha attı. Büyük bir tekme."

"Böyle garip sesler çıkarma, aklımı alıyorsun." Genç adama küs küs bakıp, suratını astı. "Gülüm, tamam sustum asma yüzünü."

"Susman geri çekmiyor o sözleri. Bana saydığın küfürleri unutmadım. Benimle konuşma. Kızım ile hiç konuşma. Küsüz bir sana, dünyayı ters döndürsen de konuşmam." dedi suratını asarak gözlerini duvardaki bir resme çevirip, yastıktaki kafasını huzursuzca kıpırdattı.

"Hoppala!" dedi adam isyanla. "Yine başa sardık. Gülüm daha kaç kere özür dileyeceğim, panikle söyledim hepsini, hem geçti gitti. Söz vermiştin uzatmayacaktık."

"Sen sözünü iki dakika sonra unutuyorsun."

"En uzun iki dakika sustuğun için olmasın."

"Sen var ya sen..."

"Ben sana ölürüm." Adamın sözleriyle öfkesi de kelimesi de ağzında donup kaldı. Başını yana çevirerek gözlerini kaçırdı. Yiğit onun dikkatini çekemeyince küstah gözleri parladı. Sinsi bir eylemle dudaklarını karnına dokundurdu. Rose Mina gıdıklandığı için kıkırdamalarını kaçırmamak adına, dudaklarını birbirine bastırdı.

Yiğit onun kendini kasmaına isyankâr oldu. "Ömrümde gördüğüm en inatçı kadın annen. Benim ak dediğime muhtemel şekilde kara der. Ayrıca tam bir inat kumkuması! Asi, laf anlamaz bir dil yumağı. Ona laf yetiştirirken evrenin sırrını çözen filozoftan daha çok düşünüyorum." Rose Mina yüzünü ciddi bir gücenmeyle asarken küserek yana kaykıldı. Adamın ellerini nazlı itişleriyle karnından uzaklaştırmaya çalıştı.

"Ya bırak, çocuğun aklını yıkama."

"Ben bırakayım, sen silindir gibi dümdüz et onun aklını değil mi? Hayır, hep seni dinliyor, biraz da beni dinlemeli."

"Sen onu etkin altına almaya çalışamazsın. O benim içimde, beni dinleyecek." Yiğit hain dudaklarını büktüğünde, gözlerindeki ışık ciddi bir güneş patlaması gibi göz alıcıydı. Rose Mina onun söyleyeceği kelimeleri anladı. "Sakin... Sakin ağzını açma."

"Açtırma kutuyu, söyletme kötüyü."

"Sen... Sen tam bir..."

“Çok tathıym değil mi, az önce öyle söylüyordun.”

“Ben öyle bir şey söylemedim. Bir kere onu kızıma söyledim. Senin bu baban var ya... Laboratuvarda bile üretilemeyecek kadar ileri seviyede bir uyuz. Evet! Katışksız odun. Başına vursan sestten başka bir şey gelmez. Dedğim dedik, çaldığım düdük diyen bir bencil.”

“Asıl bencil sensin, aylardır annemden emdiğim sütü burnumdan getiriyorsun.”

“Şimdi de bencil oldum öyle mi? Ne yaptım söyle ne yaptım da bencilliğimi gördün?”

“Kendini benden sakınıyorsun.” diyen Yiğit genç kadını kendine çekerek üzerine gelecek şekilde uzandı. Rose Mina ağzından fırlayan kısık çığlıyla kısıkaca alınırken şaşkınca kollarının arasına sıkıştı. Genç adam ellerini karnına koymuş, dudaklarını penyenin üzerinden şiş karnıyla birleştirmişti. Kızına bir şeyler fısıldıyordu. Karnına dikkat ederek yukarı doğrulup yüz yüze gelecek seviyede durdu ve çenesinden tutup kendine çevirdi.

Bu adamın rahatlığına ve içini coşturan huzuruna kandığına inanmıyordu. Sürekli ona dokunmasına ve her dokunmasında karşılık vermesine nasıl izin verebiliyor? Bunu katiyetle anlamıyordu. Yiğit yüzünü genç kadına yaklaştırdı. Rose Mina onun nefesinin sersemleten etkisiyle, “Hadi saydın tekmeleri git artık odana, uyumak istiyorum yorgunum.” diye huysuzluk etti. Yiğit kollarını beline sararak, “İyi işte uyu, seni tutan mı var?” diye söylendi.

“Üzerime gerilen bir beden var, nasıl uyuyayım? Hem nefesini yüzüme vermekten vazgeç!”

“Neden, dikkatini mi dağıtıyor?”

“Hayır, hiç sevmem, ne o öyle vıç vıç.”

“Rose ne düşünüyorsun?”

“Yine ne palavra sıkacağını!”

“Ne palavrası, sözlerimin hepsi gerçek...”

“Masal anlatma bana.”

“Tamam, sana hisse senetlerinin ikinci el piyasasındaki faaliyetlerinden bahsedeyim. Sonra en son oynanan Galatasaray Beşiktaş maçını özet geçeyim ister misin?” Onu kollarına çekmeye yeltenince Rose Mina derhâl doğruldu. “Arsız herif seni! Bir de dalga mı geçiyorsun? Bak, öfkeden erken doğurtacaksın git.”

“Asıl sen bana dokuz doğurtacaksın.”

"Burası benim yatağım, kendi yatağında kendine anlat masalını ne kızım ne de ben sana inanmıyoruz." diye çıkıştı. Dağılmış saçlarını düzelterip yatağın ucuna doğru kaydı. "Eğer odana gitmezsen seni evden kovarım."

Yiğit kaşlarını çatarak onun peşinden yataktan kalktı. "Sen iyice saçmaladın. Lanet olsun, sadece sarılıp yatacağım, bu hâlimden yararlanacak kadar sadist değilim."

Rose Mina arkasını dönerek ellerini beline koydu. Onun söylediğine içermişti. Hâlinde ne varmış ki! Altı üstü on bir kilo fazlası vardı! On beş olduğu yoktu, tartısı bozuktu. Karnı füze gibi öne çıkarken "Hah! Anlaşıldı senin niyetin! Tabii kilo alınca ilgi alanından çıkıyor kadınlar, senin gözüne hitap etmek için manken kadar zayıf olmak gerekir." diye çıkıştı.

"Seni tanıdığımda bile manken kadar zayıf değildin, hayli etine dolgundun. Balık etliydin." diye söylendi Yiğit, o günleri hatırlayınca gözleri ışıldamıştı. "Çok zayıf kadın sevmem ben."

"Sana nasıl kadın sevdiğini soran mı oldu? Terbiyesiz adam, bana ne, senin nasıl kadın sevdiğinden."

"Rose yine olayı nereye getirdin? Ne dedim ki ben bu kadar öfkelen-din."

"Ne öfkeleneneceğim. Sanki çok meraklınım senin! İlgilenme zaten! Bak ben seninle hiç ilgileniyor muyum? Bir kere sen yalvarsan bile seni odama almazdım."

"Şimdi ne alaka!"

"Burası benim odam, çık."

"Kızımın sağlığından emin olana kadar yat şuraya, daha sayım bitmedi."

"Ben sayıyorum, beni tekmeliyor sen nereden bileceksin kaç olduğunu." Kızının bir tekmesini daha sayarken, "Bir de kilomu öne sürüyor, sana ne benim fazlalıklarımın. Belki yağlarımınla mutuyum ben."

Yiğit kızgınca kapıya yöneldi. "Ya cidden senin kafan nasıl çalışıyor çözemedim. Sana kilolu diyen oldu mu? Kendin söylüyor kendin inanıyorsun."

"Yalancı mıyım ben?"

"Al işte hem soruyor hem de kendi soruna istediğin gibi cevap veriyorsun. Hastasın sen, kafadan hastasın."

"Hasta kadının odasında ne işin var o zaman? Madem hastayım neden sürekli ellerin üzerimde, bu hâlimden yararlanmana ses çıkarmıyorum"

diye hasta mı oldum?” dediğinde Yiğit başına taş atmış gibi arkasını döndü. İçinde yeşeren ümitlerini beslemeye koyuldu. Küstah dudaklarını bükerek edepsiz gözlerini kadının üzerinde gezdirdi. Dudağını ısırarak, “Yani bu hâlimden yararlanmam gerektiğini mi itiraf ettin, yoksa ben yanlış mı anladım?” diye sormasıyla kafasına yediği yastık bir oldu. Sözleri yarıda kaldı. Yiğit yüzündeki yastığı çekerken kaşları çatılmıştı.

Rose Mina onun yüzündeki haşinlikten ciddi anlamda korkarak, bir adım geriledi. Kalbi şaha kalkmış at gibi dörtmala gidiyordu ve bedenine işkence eden bir ritimle yüreğini yerinden sökmeye niyetleniyordu. Onun yüzüne baktığı her an, nefesi gırtlığını yakmaya başladı. Sonra bir anda dudaklarını birbirine bastırarak, “Şaka...” dedi yalandan bir gerçekle, Yiğit yüzündeki zalimlikle üzerine doğru tehditkâr bir adım attı. Yastığı sertçe yatağa fırlattı. Rose Mina savrulan yastıkla az önce üzerinde yattıkları -yani bir horon çekmedikleri- dağınık yatağa baktı. Yanakları kızardı. Hayır, az önce onun kendine sarılmasını, kollarının arasında sımsıkı tutmasını, nefesi kesilene kadar öpmesini istediği kesinlikle palavraydı!

“Şaka öyle mi?” Yüzündeki çapkın duruşuna yakışmayan pervasız gözleri hayli neşeliydi. “Şaka!”

“Şaka... Vallahi!” dedi ilk gülücük dudaklarından firar ederken. Yiğit bir adım daha attı ve o neşeli kahkahalar altında, yanından geçip kapıya doğru atılınca, tabii ki kaçamayıp yakalanması çok çabuk olmuştu. Ökseyle yakalanan tombul bir kuştı, genç adamın kiskacına takılı kalmıştı. Yiğit onu omuzlarından sararak sırtını göğsüne yaslamış, bedenini bedene hapsedmişti. Hain elleri iş üzerinde koltuk altlarını gıdıklarken, Rose Mina neşeyle kahkahalar atıyordu. Odanın huzurunda sesi çınılıyordu.

“Yiğit bayılacağım ne olur yapma, dur artık.” dediğinde genç adam dişlerini sıkarak, “Doğruyu söyle,” diye buyurdu.

“Ne söyleyeyim?” dedi kıvranan kadın.

“Gerçeği söyle.”

“Lanet olsun gerçek ne?” Rose Mina gülmeyle kızma arasında durup, “Yiğit bayılacağım diyorum, sağır mısın?” diye söylendi. Kalem kaşlarını çatı. “Ne demek istediğini anlayamıyorum. Dur!”

“Anlayamıyor musun? Yoksa, anlamazlığa mı vuruyorsun!”

Rose Mina kulağının dibinde yayılan sesle gözlerini sımsıkı yumdu. Genç adam bir anda onu kendine çevirip yüzüne baktı. Rose Mina gülmekle ağlamak arasında gidip geliyordu. Bu yorgun ve hafifçe nemlenmiş, naifliğinden kırılacak kadar ince göz kapakları onun içinde acıma

duygusu uyandırmıştı. Yavaşça dudaklarını gözlerine yapıştırdı. İkisi de durdu, sesleri kesildi.

Teni ona temas ettiği an, genç kadın sesli bir biçimde içini çekmeye engel olamadı. Yiğit yanaklarına dudaklarını sürerken ağzının içinde boğulan seslerle kadının anlamadığı bir şeyler fısıldıyordu. Güzel şeyler! Ama bunlara aldırış ettiği yoktu çünkü onun dokunuşlarıyla dünyadan soyutlanarak sanki boyut değiştiriyordu. Beyni tuhaf, anlaşılmasız bir uyuşukluğa doğru yol alarak bedenini güçsüz bırakıyordu. Eğer Yiğit şu anda, hiç durmadan konuşmaya devam ederse iradesi kırılırdı. Ve kendisine tüm tutkusuyla sahip olmak isterse tüm korkularını öteleyerek ona büyük bir arzuyla teslim olurdu.

Yiğit daha çok zorlandı, kasıklarındaki ağrıyla huzursuzlandı. Bedenine sürten, şeffaf şantung kumaşın altındaki çınlıplak kadifemsi vücudunun çıkıntıları, tenine bıraktığı şahane ısı, onun hazır hâle gelerek ateş gibi yandığını hissetmesini sağlıyordu. Büyük bir irade gücüyle kendini onun teninden ayırmak istese de başaramadı. Kadının vücudunu kendisinininkinden geriye doğru itmek istiyor, kendi iradesinin güçsüzlüğünden korkarak geri çekilmeye bedenini zorluyordu fakat dirayetsiz bir sarhoşlukla başaramıyordu. Başını bir nebze geriye çekerek onun cemaline sarhoş olmuş bir meczubun gözleriyle baktı. Kadının yarıya yıkılmış göz kapaklarının aralığında sır gibi çevreleyen tutku görünmekteydi. Sevişme arzusuyla buğulanmış olduğunu anladığında nefesi göğsüne takıldı.

“Rose!” Sesi genzine saplanan bir kılçık gibiydi, acı çekercesine inledi. “Neredeyse bana bir zamanlar övündüğüm kontrol duygumu ve kendime karşı olan zoraki geri çekilme irademi kaybettireceksin.”

“Bi... bir şey yapmıyorum ki.”

“Bu daha kötü ya, bilinçsiz yaptığın şey benim dizginlerimi koparıyor. Bazen günler geçmek bilmiyor. Sen böyle baktın ya, şimdi saatler geçmez.”

Kadın yutkunarak konuşmak için dudaklarını araladı. Ama ağzı balık gibi açık kaldı. Onun baygın bakışlarıyla zihnindeki tüm kelimeler benliğinden uçup gitti. Konuşamadı. Bedeninin buz kesildiğini hissetti. Bir korku dalgası damarlarına yayıldı. Sonra olanca cesaretiyle, “Yiğit, bana bunu yapma.” diye fısıldadı. “Bana kendimden tiksınme, sonra da pişman olma ihtimalini yaşatma!” Elleri genç adamın kollarını sıkarken parmakları iradesizliğini kuşanmış okşamak için karıncalanıyordu.

"Sana zarar verecek hiçbir şey yapmam, bir inansan bana. Bizim için gerçekten çabaladığımı görsen."

"Gördüğüm tek şey senin canının istediği gibi davranman ama olmaz, bizim hayatımız senin heveslerinden daha değerli."

"Heves?" dedi adam şaşkın bir öfkeyle. "Sen, heves olduğunu mu sanıyorsun."

Rose Mina utanç içinde başını salladı. "Ya ne bu yaptığın, başka makul bir açıklaması var mı?"

"Heves olsan çoktan biterdin Gülüm, tutku olsan ilk gece sönerdin, sen nefessin bunu görmemek bu kadar zor mu? Bırak yanında kalayım ve sana bunu göstereyim. Hem pişman olacağın bir şey yok ortada. Ben kimseyi aldatmıyorum, sen de kötü bir şey yapmıyorsun." dediğinde kadın başını olumsuz anlamda salladı. "Olmaz..." dedi keskin bir katiyetle. "Bunu istemiyorum."

Bu yalanlarına yeni bir boyut kazandıran palavraydı. Onu istememek mi? Canını verecek kadar bağlanmaktaydı ama gerçeği kabul edemeyecek kadar da onurluydu. Her geçen gün biraz daha kuvvet buluyordu bağrında yaktığı ateşi. Her geçen zaman biraz daha ağırlaşıyordu pişmanlığı ve utancı. "Biz olamayız. Düşüncelerimiz, zevklerimiz, davranışlarımız hatta hayallerimiz bile farklı."

"Benim tek hayalim var o da sensin."

Kadının içi acıdı, ne acıydı ki onun tek hayaliydi artık Yiğit ve öyle kalmak durumundaydı. Bahanelerine sığınarak, "Hep kavga ediyoruz. Sürekli çatışma hâlindeyiz, bir süre sonra bu kavgalar seni yoracak ve soğuyacaksın." dediğinde acı gerçek buydu. Son kalan gücünü kullanıyordu. Yiğit dudaklarını şakaklarına sürterek derin derin soludu.

"Gayet iyi biliyorsun ki aramızda soğukluk ya da duygusuzluk gibi bir şey söz konusu değil. Ben sana ölüyorum, her hücremle sana koşuyorum. Bak, sen de ellerimin altında titriyorsun. Bu bir duygusuzluk belirtisi değil. Nefretini mi gösteriyor bu kasılmalar, yoksa tutkunu mu?"

Rose Mina başını geriye çekerek derince soludu ve mantıklı tarafını denetleyerek dirayetini ele aldı. İçinde çoğaltmaya çalıştığı olağanüstü bir güçle öz denetimini ele aldığından, adamı biraz ileri itmeye kuvvet bulabildi. Arkasını dönerek gerçeğin görüntüsünden kaçmaya telaşla çabaladı, yalana sarılma tercihinde bulunup gözlerini sımsıkı kapadı. Tıpkı aralarında olan tutkuya kapadığı gibi. Kendisiyle olan makûs savaşı artık kaybettiğini biliyordu ama bunu Yiğit'in bilmesine gerek yoktu.

"Rose!" Adamın sesinden ne istediğini ve beklediğini anlaması zor değildi, ancak bazı şeyleri aşması her şeyi kabul edeceği anlamına gelmezdi. Ahlak toplumlar için kural, insanlar için karakter olmalıydı. Birilerinin beğenisi için yapılan bir eylem olmamalıydı, kişinin kendine olan öz saygısı gereksinimdi, o yüzden birilerinin ne dediği ya da düşündüğü umurunda değildi. Aynada gördüğü aksine vereceği hesap, daha önemliydi.

"Hadi git odana, şimdi çocuklar uyanacak."

Gitmesini istemiyordu, kalmasını da istemiyordu. Ona muhtaçtı ve bunu bilmek canını yakıyordu. Garip garip isteklerin içinde kabarmasına nasıl izin verdiğini bilmiyordu ama onu edepsiz bir biçimde istiyordu. Hem delicesine korkuyor hem de muazzam bir basiretsizlikle ona doğru çekiliyordu. Genç adamın kolları bedenine dolanıp bu emre itaat etmeyerek sokuldu. Başı aşağıya eğildiğinde tüm tüyleri diken diken oldu. Dudakları boynuna dokunduğunda içinden bir şeyler koptu.

"Yanında kalayım." Nefesi saçlarını havalandırırken kulağını dişleyerek tenine dudaklarını sürüyordu. Kendini ona yaslarken ve kalçalarının dokunduğu mahrem bölge aklını karıştırırken konuşmak ne kadar zordu. Göz kapakları yarıya kadar yıkılırken, "Yaramazlık yapmayacağına söz ver!" diye sordu, dudaklarını yakan nefesi eziyet veriyordu.

"Veremem. Bunu başarabileceğimi sanmıyorum."

Elleri göğüslerine tırmanırken karnında garip bir kasılma oldu. Kalçalarına yaslanan şeyin ne olduğunu bilmek ve ellerinin hummalı arayışına tepki vermemek çok zordu. Damarlarında harlanan tutkuyla vücudunun ateşler içinde yandığını sandı. Kendini anlayamadan onun sert göğsüne sırtını tamamen yasladığında, gözleri çoktan kapanmış, hazdan ağırlaşan kirpikleri titreyerek yanaklarının üzerine dökülmüştü. Baş adamın omzuna düşerken, "Yiğit, üzölmek istemiyorum. Lütfen." dedi gırtlığına takılan son direnişle hangisine lütfen dediğini kendi bile bilmiyordu. Devam etmesine mi yoksa kollarından salmasına mı? Genç adam son bir kez daha dudaklarını boynuna dokundurup tenine sürterek kulağına çıkardı. "İyi geceler meleşim, rüyanda beni gör."

Onu daha fazla üzmeden kollarını bedeninden çözöüp, istemeye istemeye kapıya yöneldi ve Rose Mina kapının nazikçe kapanmasıyla gözlerini araladı. Olduğu yerde ne kadar kaldı bilmiyordu. Oda yoksun kalmış, bedeni ürpermişti. Kulağında az önceki şen şakrak neşeli gülüşmelerin çınlaması duyulurken ensesinde nefesinin ılık varlığını garip bir gerçeikle

hissediyordu. Bedeninde gezen ellerinin etkisi onu terk etmemişti. Sanki kollarının güçlü yapısı bedenini kuşatmasını bırakmamış, teninde onun sıcak ve derin solukları hüküm sürmekten vazgeçmemişti. Yutkundu. Ona, ne çabuk alışmıştı. Nefes gibi, hayat gibi, ekmek gibi, su gibi olmuştu. Varlığıyla şad olup yokluğuyla yok oluyordu. Onun sesini, tenini, nefesini, gözlerini ve sözlerini her şeyini istiyordu. Böylesi güçlü bir hisse yelken açtığı için kalbine kızdı. Yine tüm gerçekler silinmişti zihninden yine onun eşsiz büyüüne istemeyerek kapılmıştı. Pişmanlık dalgası yayılmıştı yüreğine ve kendine kızmıştı. Yasak olanın aşkı, duygularından ziyade bedenini de tüketiyordu. Artık savaşımdan yorulduğunu, ona sonsuz bir sadakatle bağlanmakta olduğunu naçizane kalbi algıyordu.

Ayaklarını sürükleyerek odadan çıktığında, ilk Mert'e baktı. Üstünü açmış, pikesi bacaklarına dolanarak arabasına sarılmış, pembe bebek karyolasının içinde nazlıca uyuyordu. İçi titredi biçareye bakarken. Öyle meleksiydi ki. Yaralı olanı tanıyordu. Sevmemesi gerekirdi ama seviyordu. Onun için bir şey yapmaması, karakterini, düzenini değiştirmemesi gerektiğini bildiği hâlde nedendir bilinmez ilk karşılaşmalarından beri yaklaşımı samimiydi. Yiğit'in oğlu olduğu için değildi bu, sessiz çığlıklarını duyduğu içindi sanırım ve onun yarasını sarmak istiyordu. Şimdi bile onun mis kokusunu içine çekerken sert yanaklarına dudaklarını bastırıp doyasıya öpmek istiyordu. Sanki kendi can vermişti, oysa sadece canında yer bulan adamın parçasıydı. Acaba kızı abisine mi benzeyecekti? İnsan sevdiği adamın başkasından olan çocuğunu böylesine koşulsuz kabullenip, sever miydi? Galiba ondan olan her şeyi, koşulsuz, şartsız, hiç tereddütsüz severdi ve hele bu şey, melekler kadar temiz ve masumsa çıkarı bile yoktu.

Üzerini örtüp, saçlarını okşayarak bir süre daha ona bakıp mutfağa yöneldiğinde, balkon kapısının açık ve tüllerin rüzgârla savrulduğunu fark etti. Yiğit uyumamış olabilir miydi? Bir sıkıntı olup olmadığını sormak için o tarafa yöneldi. Bu kapıyı kapatmamışlar mıydı? Tüle uzanıp kenara çektiğinde balkondan gelen esintilere karışmış mırıltıyla duraksadı. Sonra o cansız ses bir daha geldi. Hıçkırık sesiydi! Ve nitekim Rose Mina bu hıçkırıkları yakinen tanıyordu. Yüreği burularak derhâl balkona çıktığında, Erva iki kişilik hasır balkon koltuğuna oturmuş, bacaklarını yukarı kaldırıp kollarını etrafına sarmış, başını da bacağına yaslayarak ağlıyordu.

Yanına yaklaştı. Kardeşi geldiğini anladığı için hemen toparlanarak yüzünü yan dönüp saklayarak geceliğinin koluna silmişti. Rose Mina onu

kanatlarının arasına alarak, başını şefkatli sinesine yasladı. Erva ablasının narin bedenine sarılırken derin derin soluyor, sesi hıçkırıklarından tutuk ve eksik çıkıyordu.

"Annemler de böyle gülerdi bir zamanlar. Onların odasından hep neşeli kahkahalar yükselirdi. Yiğit Abime çok kızıyorum ama o sana babamın anneme baktığı gibi baktığında, senin gözlerinin içini güldürüp sahip çıktığında, kızmaktan vazgeçiyorum. O seni seviyor ya, işte o yüzden onu çok seviyorum."

Rose Mina ense kökünde bir ürperme hissetti. Sanki biri onları dinliyor gibi geldi, içgüdüsel olarak başını çevirdi ama kimse yoktu! Üşüdüğüünü düşündü.

"Babam annemi çok severdi değil mi abla? Onu hep el üstünde tutardı. Çiçeğim derdi, tıpkı sizin gibi hep birbirlerini arardı gözleri." Yine ağlamaya başladı. Kelimeleri gırtlığına yumru olup dizildi. "Abla ben onları çok özliyorum. Annemin gül kokan cennet kokusunu özliyorum. Babamın şefkatle saçlarımı öpmesini, okşamasını, gözlerimin içine bakmasını özliyorum. Neden bizi bıraktılar ki? Hiç kimsemiz kalmadı. Matilda Dadımı özledim, Aşçıbaşı tosun Muharrem'i özledim, şoförümüz Alex'i bile özledim. Sürekli sakarlık yapan Mey'i, en çok da Ay Kız'ı, atımızı bile özledim. Arkadaşlarımı düşünüyorum bazen, acaba beni özlemişler midir? Öğretmenlerim soruyor mudur beni? Bu sene jimnastikte altın madalya alacaktım, bizimkilerden biri benim yerime almış mıdır? Hepsi o Emmet'in yüzünden. O sana kötü şeyler yapmaya kalkmasaydı, seni üzmesiydi, kırmasaydı..." dediğinde Rose Mina hıçkırarak ağlamaya başladı. Onu mahrum ettiği gerçekler ve onun hayatını mahvettiği gerçeği bir jilet gibi acıttı içini. Yüreği yandı. Sadece onu ve kendini korumak istemiş ve hayatlarını mahvetmişti. İçindeki ateş öyle büyüktü ki vicdanının sesini harlamaktan ileri gitmiyordu. Emmet! Sakin gecelerinin sır dolu zalim kâbusu, göz kapaklarının altındaki vicdan muhasebesiydi. Gözyaşlarının adıydı.

Erva ablasına sarılarak, onun vicdan azabını kanattığını anlayıp pişman oldu. "Ağlama ablam, özür dilerim, seni üzme için demedim. Ne olur ağlama, ben senin yanında olmaktan çok mutluyum."

Rose Mina kardeşinin bedenine sarılıp saçlarına binlerce öpücük bırakarak sakinleşmesini istiyordu. O hıçkırarak ağlarken, Yiğit elindeki su bardağıyla kapı eşinde donmuş, duyduklarının şokuyla ne ileri ne de geriye hareket edebiliyordu. Erva'nın sözleri zihninden geçiyordu. Rose varlıklı bir aileden mi geliyordu? Sonra, o Emmet? Rose Mina'ya ne

yapmış olabilirdi ki bu kadar kötü hâle gelmişti hayatları? Aklına gelen tek ihtimal Rose Mina'nın başka bir adama olan aşkıydı! Yüreğine korku, ense köküne acı peydah oldu. Yoo, bunu kabullenemezdi. Yoksa o adam mı ona aşıktı, onu zorluyor muydu? Bu sebepten mi kaçmışlardı? Aklının içinde binlerce soru ve ihtimal belirdi.

"Rose!" dedi balkon kapısını geçerek buraya ne ara geldiğini ve adını fısıldadığını kendi bile anlayamamıştı.

Düştükçe gülüşün yüzüne, sessiz olan her şey konuşmuştu içimde. Yine de sözler bir türlü çıkmıyordu ağzımdan. Oysa boynuna sarılıp "Sen aylardır beklenen, sen yıllardır özlenensin." demek istiyordum.

Müjde Aklanoğlu

2. Bölüm

Rose Mina duyduğu kısık sesle irkilerek olduğu yerde sıçradığında başını arkaya çevirmeye çekindi. Sırtından aşağıya buz gibi ürperti geçtiğinde yutkunmaktan başka bir eylem yapamıyordu. İçinden huzursuz edici şeyler akıyor, hüznü veren şeyler bedenini terk ediyordu. Ona içinde sakladığı her şeyi anlatmakla yargılamasından korkup saklamak arasında eziliyordu. Şu vakitten sonra ne kaçacak ne de saklayacak durumda değildi. Duyduğunu inkâr edemez, savunulacak keşmekeş sözler sıralayamazdı. Derin bir nefes alarak öz denetimini toparlarken, kardeşini sinесinden ayırdı. Yanaklarını kurulayarak ayağa kalktı. Erva ablasının arkasına baktı. Gözleri donuk, kaşları çatılmış adama bakarken Rose Mina bakışlarını kardeşine çevirdi.

"Erva, hadi yatağına git tatlım."

Genç kız oturduğu yerden kalkarken ikilinin arasında gelişecek bir sorunun kaygısına kapıldı. İtiraz ederek, "Ama abla?" dediğinde Rose Mina ona sadece, "Odana git." demişti. Başını yukarı kaldırıp arkasını dönerek, şaşkına dönmüş ümitsiz ifadeye baktı. Yiğit ondan cevap bekler nitelikte, elinde su bardağıyla öylece kapının girişinde dikiliyordu. Ortada, gecenin acıtan gerçeği dışında, bakışlarıyla insanı üşüten, duruşuyla çaresiz hissettiren adama söyleyecek tek kelimesi yoktu. Yanına yaklaştığında garip bir ürperti bedenini kuşatırken, koluyla genç adamı az biraz kenara çekerek içeriye girdi. Henüz birkaç adım atmıştı ki beklenen son gerçekleşti.

"Konuşmadan, nereye gittiğini sanıyorsun? Sana bir soru sordum!" Sesindeki sertlik geceyi paramparça etti.

Rose Mina onun da duyacağı kadar sesli bir biçimde soluklandı. "Odama gidiyorum. Ortada konuşacak bir şey yok!"

"Bu kadar mı?"

"Hakkın ve haddin olmayan bir mesele, açıklama yapmayacağım." Sırtı hâlâ genç adama dönük şekilde duruyordu. Dönse onunla konuşurken bu kadar cesur olamaz, dirayetine sarılamazdı.

"Bu ilişki haddini aşalı çok oldu, hakkım olan konuşmayı ertelemek seni güçlü kılmaz."

"Neyi tam yaptık ki bu eksik kalsın."

Adamın içi acıdı bu söze, ona kendini açmayacak kadar mı güvenmiyordu? Geçmiş konuşmayacak kadar mı değer vermiyordu? Ona karşı ne hissediyordu Rose Mina? Minnet, sığınma, korku... Onun içinde en çok hangi duyguları ayaklandırıyordu? Oysa şu ana kadar hiç kafasına takmamıştı ama hissettirdiği duygular güven, sevgi, anlayış, sabır ve tutku olmalıydı. Korku, kaygı, endişe hayatlarında yer almamalıydı.

"Konuşmayı ertelediğimiz ciddi bir konumuz var. Senin geçmişin, sırların, acıların, korkuların, kaygıların ve adaletten kaçışın gibi." Son sözleriyle Rose Mina'nın sırtına şiddetli bir ağrı saplandı. Onun polisten kaçtığını ve korktuğunu nasıl anlamıştı ki? "Kötü bir şey mi yaptın?"

Bu soruyla yutkundu, kötülüklerin en büyüğü birinin canını almak değil miydi? Birini öldürmek, tüm insanlığı katletmek değil miydi? Masum ya da değil, adalet ve Allah nezdinde can almak en büyük günah ve suçtu. O yapmıştı, isteyerek ya da bilmeyerek ama bir can almıştı.

"Ayrıca hep bir şeylerin üzeri örtülü, açığa çıkmaya çekinerek yaşayacağımız aşamayı çoktan geçtik. Her ikimizin de gerçekleri açık bir dille konuşma zamanı geldi!"

Daha bunları konuşurken 'Belki de' diye kafasının içine dolan bir düşünce içini kemirdi. 'Belki yanlış anlamışımdır. O adam kalbinin efendisi değildir! Geçmişinde daha başka yerdedir. Bir hatadır, belki de bir sorundur.' Sonra aklına yine Erva'nın sözleri yağdı ve tüm ihtimaller zalim bir karmaşayla kanını zehirledi. Kendisini zorlayarak onun bu gizemli çılgınlığını düşüncelerinden silmeye çalıştı.

Rose Mina kendisine yöneltilmiş olan öfkeyi, başka bir yöne çekmeliydi.

Yiğit ise kendiyle savaşıyordu. O, yaşamına dokunmuş olan en güzel şeydi. Var oluşunu sürdürme nedeniydi. Onunla bunca yol almışken

bir kıskançlıkla her şeyi berbat edecek kadar dengesiz bir düşünce içinde barınamazdı.

"Konuşursan seni yargılamam, sorgulamam, nedenini ya da sonucunu umursamam. Destek olurum. Benden ve bizden önceki hiçbir şey bu ilişkiye zarar vermez. İstersen sadece dinlerim. Artık konuş. Anlat derdin ne? Senin gözlerindeki hüzündür beni acıtan, yoksa geçmişin umurunda değil. Şimdi konuşursak..." Kafasını sarstı. Ne yaparsa yapsın, sinirlerini tam anlamıyla denetleyemiyordu. "Kahrolası sırrın neyse nefesimi boğamaz. Düğümlüyor ve sırf sana acı verdiği için merak ediyorum görmüyor musun? Daha fazla acımanı istemiyorum." diye sertçe tamamladı sözlerini.

Rose Mina arkasını dönerek dik ve boş bakışlarını genç adama çevirdi. "Hangi sır?" Adam onunla yüz yüze gelince sustu. "Seninki gibi bir sır mı?" Genç adamın dudakları aralanmış fakat dilinden tek kelime çıkmamıştı.

"Canımı acıtınca geçecek mi içindeki öfke? Peki böyle yapınca sorun ortadan kalkacak mı? Kendini anlatmak yerine saldırıya geçtiğin hiçbir an konu kapanmayacak sadece ertelenecek bilesin."

"Farkında olmakla değiştirememek arasındaki sıkışmışlık, çaresizliğin yorgunluğu, bıkkınlığı ve tükenmişliğiyle yola devam ederken ertelenecek bir şey kalmıyor. Bir an sürüyor bu sıkışmışlık hissi, insan yaşadığını fark ettiği an, biraz umut, biraz mizah, biraz da hayatı alaya alan çabasıyla hafıflıyor. Ayağa kalkmaya çalıştığı zamanlarda, bir şeylerin içerisinde anlam aramanın anlamsızlığında boğulmaması gerektiğini biliyor. İşte öğrenmek istediğin kısır döngü bir lanet oluyor."

Rose Mina arkasını dönerek odasına geçtiğinde Yiğit olduğu yerde donuk bir biçimde duruyordu. Oysa Yiğit, 'sırrın' dediği gerçeği onun canını daha fazla yakmamak adına söylemiyordu. Bu sır değildi ki! Onun sakladığı, olsa olsa cezaya dayalı sefil bir kabullenişti!

Öte yandan genç kadın kapıyı nasıl kapattığını bilmiyordu. Sırtını kapıya yaslayıp, gözlerini birkaç saniye kapattığında, yanaklarına yaşlar süzülüyordu. Ayaklarını sürüyerek bedenini yatağına nasıl attığını, bacaklarını karnına çekip ne ara hıçkırarak ağlamaya başladığını anlayamadı. Emmet'in son bakışlarını unutamıyor, hırıldayan nefeslerini kulağından silemiyordu. Annesini, o da çok özlüyordu. Babasının sesini, evlerinin kokusunun bile özlüyordu. Ailesinin bozulmuş kanını taşıyan, içlerinde şefkatten eser olmayan, vicdan yoksunu, yozlaşmış kalpleriyle onlara

refakat etmek isteyen akrabaları vardı. Ve ellerinde bulundurdıkları bu güçle, miraslarına kader diye yazılmış lanetle sadece yaşamak ve yaşatmak için savaşıyordu. Onlar sadece para için birilerini mahvedebilirdi ama Rose Mina kendini ve kardeşini korumaktan ileri gitmemişti.

O sırada yatak sarsıldı. Kalın kollar şefkatiyle kuşattı. Beline dolanan eller onu kendine çekip sımsıkı sarılınca hıçkırığının sesi daha da yükseldi. O ağladıkça kulağının dibinde güzel şeyler, onu yatıştıran öpücükler başladı. Yiğit ilk başlarda Rose Mina'nın kendini istemediğini düşünmesinden dolayı çekingen bir şekilde ona sarılıp, korku dolu anlar ortadan kalkınca, aralarının bilinçsiz bir şekilde açılmasına neden olan boşluğu kapamak istedi. Rose Mina ona tepkisiz kalınca rahatladı. Korktuğu gibi onu reddetmemişti.

Oysa Yiğit ona kızgın olmasına rağmen, odanın içinde duyulan hıçkırık sesleri kulağına geldiğinde, tüm siniri üzerine su dökülen sabun köpüğü gibi sönmüştü. Hâlbuki ilişkilerini her daim hiçe sayan bu kadının geleceğe dair bir planının olmaması üzücüydü. Onunla bir ömür geçirecekti ve bebeğinin annesini yaşadıklarını merak ediyordu fakat onun bir damla gözyaşıyla tüm merakını geriye iterek unutuyor, yine onun bir sözüyle her şeye yeniliyordu.

"Sana ağlama demeyeceğim, acını hafifletecekse istediğin kadar ağlayabilirsin. Sadece üzülmen beni çaresiz bırakıyor, bunu bilmeni isterim." Sanki daha fazla ağla demiş gibi kadının vicdan muhasebesine yenilen hıçkırıkları, biraz daha sıklaştı. "Kimse senin arka planda verdiği sessiz savaşları ve olduğun kişi için ödediğin bedelleri anlayamaz. Ateşin içinden yanarak geçmeyene, ateşin acısını anlatamazsın."

Sustu Yiğit. Onun sakinleşmesini sabırla bekledi. Endişe uyandıracak kadar uzun süren bu tutuk ifadesi, her nasılsa çılgın zihninde bir şeylerin harekete geçmesine neden olmuştu. "Korkuyor musun?"

Rose Mina burnunu çekerek başını salladı. Adamın elleri kaşındı. "Sana kötülük mü yapıldı?"

"Yiğit lütfen."

"Sana ne yaptılar Rose? Canını acıtacak, çaresiz bırakacak, güvenini çalacak... Ne kadar kötü oldular?"

"Çok ağır." dedi Rose Mina, o kadar ağırdı ki birinin canını aldığını bilmeyi kaldıramıyordu.

Yiğit her şeyi yanlış anladı. "Onu öldüreceğim!" diye fısıldadı. Bir yanıt bekledi, ona yol gösteren bir yanıt.

"O zaten öldü!" diyemeyen Rose Mina daha çok sarsıldı, oldukça anlaşılmaz bir şekilde feryat ediyor, hıçkırırcasına, "Lütfen soru sorma!" diye yalvarıyordu. Ona destek çıkıyordu Yiğit ama birilerinin ona zarar verdiğini ya da verme ihtimalini bilerek susmak sabrını zorluyordu. Söz konusu o olduğunda mantığı devreden çıkıyor, söylemeyeceği ne varsa ilk onları dillendiriyordu.

Oysa Rose Mina bilmiyordu. Yiğit onu tanıdığından beri ölülerin sabrına sahip olmuş ve onun gözlerinde parlamaya sebep olan küçük zaferlerle içini rahatlatacak ufacık mutluluklarla yetinir olmuştu. Ne olursa olsun sabrıyla ona yaklaştığında, sonuçlarının muhteşem olduğunu görebiliyordu.

"Bazen sevgin beni korkutuyor." dedi Rose Mina, "Ürküyorum dengsizliğinden. Bir an anlayışlı bir adam, bir an kınından çıkmış bir hançer gibisin. Saplantıyı aşk, psikopatolojileri de sevgi diye dayatan hastalıklı bir kültürden geliyoruz. Kadının, "sevgisiyle" hasta bir adamı iyileştirebileceğine inanması bu kültürde şaşılacak bir durum değil ama ben hasta olan birine zorunlu psikologluk yapmak istemiyorum."

"Sana zarar vermem."

"Kendine zarar veren insandan da korkarım ben, kendine acımayanın başkasına merhameti olur mu? Eğer fark etmezsen bu dengsiz hâllerin beni yıpratır, şimdi vermediğin ileri de olmayacağının garantisini vermez. Sadece geçmişimi sakladım diye öfkeleniyorsun. Senin bilmen ya da benim anlatmam neyi değiştirecek? Bugün olduğundan farklı mı olacak her şey, sen beni geçmişime göre mi yargılayacaksın?"

İnsanların, sevgi iyileştirir diye kendini ateşe attığı bu toplumda, çoğu kadın bu gerçeği, ne yazık ki fazlasıyla bedel ödeyerek öğrenmek zorunda kalmıştı. Genç kadın derdini içine saklayıp kollarında dakikalarca ağlayarak yastığını ıslatırken, Yiğit çenesini omzuna dayayarak dudaklarını gerdanına dokundurdu. Hiç beklemediği anda, "Seni araştırdım!" diye fısıldadı. Kollarının arasındaki kadın kaskatı kesilerek nefes almayı dahi unuttu. Onu duymuyordu. Tabii gerçeğin aksi yansımasıydı! Söylediğini kalbi duracak kadar iyi anlamıştı. Aniden geriye çekildi. Dikkati hâlâ kendi içine dönük, tartışma hâlindeydi.

Tepki alamayınca kaygılanmaya başlayan Yiğit, nazıkçe geceliğinin eteğinden çekmek için uzandı. Onu tekrar kendine çekti. Rose Mina nefes alabilmek için genzine tıkanan nefesini bertaraf ederek yutkundu. Yalan söylüyordu! Ona olta atıyor, tava gelmesini bekliyordu! Eğer öğrenseydi

şimdiye kıyameti koparır, Emmet'i öğrendiğini yüzüne haykırırdı. Yumruklarını sıkmaya başladı. Zayıf iradesini taşıyan pasif vücudundaki her kas, dehşetle gerilmişti. Çılgın bakışlarını zihninde bir kaçış ararcasına karanlık odanın içinde dolaştırıp bunu nasıl yapabileceğini düşünmeye çalıştı. Kapana kısılmış yaralı bir hayvan gibi inledi. Karnının izin verdiği ölçüde döndü ve yaşlarla parlayan gözlerini genç adama çevirdi. Oda loştu fakat ikisinin gözleri de anında birbirini bulacak, kenetlenecek kadar da aydınlıktı.

"Neden?" diye fısıldadı. "Bunu neden yaptın?"

"İnsan, sevdiği insanı korumak ister, o yardım istemediği zamanlarda bile yardım etmek için çareler arar. Anlamak ister. Neleri bilmediğini, neleri çok sandığını, neden daha çok korktuğunu, neler için çabaladığını, onu neyin çaresiz bıraktığını, hiç değmeyecek şeylere ne kadar çok üzüldüğünü, insanları ne kadar az tanıdığını anlamak için ne düşündüğünü ve neler yaşadığını bilmek ister. İyi şeyler için bir şeyleri bilmek gerekiyor ve bunun için aramızda olacak kavgaları göze alarak konfor alanımdan çıkmam gerekiyorsa bunu umursamam. Huzurum bozulacak, düzenim yıkılacak diye korkmak yerine gerçek bir huzur ve düzen için her şeyi göze almam gerektiğini bana sen öğrettin. Seni korkutan her şeyle yüzleşmeyi göze aldım ve gereken neyse onu yaptım."

"Yiğit, her insanın karanlık bir yüzü vardır. Her insanın kendine sakladığı bir sırrı vardır. Belki paylaşmak istemediği acıları, belki paylaşınca yargılanacağı, kaybedeceği savaşları vardır. İnsanların çıkarları çatışınca veya canı çok yanınca, ortaya çıkardığı zalim bir yanı vardır. Yarası değil ama kendine, ama başkasına doğru savurduğu acımasızlığı ve kötülüğü vardır. Karanlık yüzünü henüz görmediğin kimseyi, gerçek anlamda tanıdığını veya sevdiğini iddia etme, belki de kafanda kurduğun ben ile gerçekte tanışacağın benim aramda, beyaz ile siyah kadar derin bir fark vardır."

"Rose, kusursuz bir ilişki arayışında değilim, başkaları tarafından kabul edilmek için kusurlarımızı saklamamıza da gerek yok. Ben birilerinin düşüncesi için şekil alacak süreci geride bırakalı çok oldu. Kimse kusursuz ya da çıkarsız değildir, her insanın en az bir zayıflığı ve birden fazla zaafı vardır. Kusursuzluk maskesinin arkasına korkularını saklama çabası iticidir, inciticidir. Dünya çıkarlar üzerine kurulan bir köprüyse kusurlu olabilmek insanidir. Senden önce canım çok yandığında, dönüştüğüm kişiyi hiç ama hiç sevmiyordum. Sen geldiğinden beri kendimle savaşıyorum, günün sonunda savaştığım yanımla barışmayı öğreniyorum ve bu

çatışmadan artık hiç korkmuyorum. Canım yandığında, farkındalığımı devreye sokarak sanki daha büyük bir başarı yakaladığımı nüans edip kendimi sakinleştirmeyi öğreniyorum. İnan bana kötü olmak çok kolay, ben ömrüm boyunca kötü kalabilirdim, zor olan iyi kalabilmek ve ben kendiyle barışanların ulvi telkinini geliştirdim. Telkinler her zaman işe yaramasa da pozitif düşünceyi benimsemek için çabalıyorum. Sen içimdeki tüm savaşların başlangıcı ve bitişisin. Kendime dönüşüm, kötü olan özümü terk edişimsin. Ben seninle iyi olmayı yeniden öğreniyorum.”

“‘El iyisi’ olmak için değil, kardeşim ve bebeğim için ‘en iyisi olmaya’ çabalıyorum.”

“Öylesin zaten.”

“Değilim, çabalıyorum. Toplumun ‘mülayim’ veya ‘iyi biri’ olarak tanımladığı, onayladığı, alkışlayarak sunumunu yaptığını pek çok insanın, aslında pasif agresif kişilikte olduğunu biliyorum. Bu insanların ulvi bir görev mottosuyla kötü niyetinin üzerini iyilikleriyle maskeleyişini ve arka planda yıkıcı bir öfke biriktirdiğini en iyi bilenlerden biriyim. Sessiz atın çiftesi pek olur sözü bu yüzden yazılmış olmalı. Şimdi anlıyorum ki insanlar içi kaynayan yanardağ gibiler, patlamadan kimsenin yakıcı yüzünü göremiyorsun.”

“Sanırım, insanlar maskelenmeyi seviyor. Bu yüzden en çok terapistlerin ve doktorların sürekli kullandığı ‘Geçmişinle barış. Affet,’ sözleri bana çok ütöpik geliyor. Affetmek diye bir şey yoktur Rose, eğer bu gerçek olsaydı ilk affeden ben olurdum. Affetmek yoktur, umursamamak, görmezden gelmek, hatırlamamak için çabalamak vardır. İnsanın canı çok yanınca, aradan yıllar geçse bile acıyı unutamıyor, acı unutulmuş bir şey değil. Ne kadar elle tutulmasa, gözle görülmese bile battığı yerdeki ıstırap hissetmeye devam ediyor. İnsan, acının ilk etkisinin eskisi kadar şiddetli olmadığını fark edince zamanla görmezden gelmeyi öğreniyor. Senin canını yakanları ben görmezden gelemem, unutamam, umursamazlık edemem çünkü senin acıdığın anda bende zaman duruyor. Yapamam, görmezden gelmek benim karakterime ters geliyor.”

Yarayı ancak yarayı açan onarabilir, yaşasaydı onarmazdı, görmezden gelirdi. Gel gör ki asıl yarayı deşen amcası bırakın bu yarayı onarmayı sanki ilk yarayı o açmış gibi suçlayıcı bir öfkeyle peşine düşmüştü. Bu saatten sonra anlatmaya çalışmak daha derinleri acıtmaktan başka neyi değiştirecekti? Kabullenmişti, amcası asla pes etmeyecekti o yüzden yarasını kanatan bağı kopartarak iyileşmeyi seçmişti.

"Yiğit bu işin peşini bırak, senin içinde kopan fırtınaları kimse nasıl bilmiyorsa benim yangınlarım da kimsenin derdi değildir."

"Bizim derdimiz bir." dedi adam, "Yolumuz bir."

"Kimseden yarımı umursamasını beklemiyorum ki herkes kendi yarısını sarmakla meşgul olsun yeter. Ben yarımın da ilacımın da farkındayım. Beni yaralayan geçmişe tutunup acımiyorum kendime, acımın arkasına saklanıp bahaneler üretmiyorum, acımakla beslenmiyorum. Başıma kadersel ya da kazara her ne geldiyse tamamen kabullendim, dönüşüme izin verdim ki yarım iyileşsin. Şimdi sen hakkın olmayarak haksızlık yaptığın canımın yanmasını bu kadar çok mu istiyorsun?" Sahi sormuş muydu? Neden olduğunu biliyordu oysa!

"O nasıl söz Gülüm! Senin tırnağın kırılrsa benim içim kan ağlar. Canını neden bile isteye yakayım?"

"O zaman bana, sanki sana büyük bir hata yapmışım da anlattığım zaman bu hatayı affedecekmişsin gibi davranmayı kes. Benim geçmişim, benim hatalarım, benim seçimlerim, benim acılarım ve yıkımlarım, hepsinin bedelini ben ödedysem neden başkasından onay beklemek için yargılanmayı isteyeyim? Geçmiş iyeleştirmenin en iyi yolu bugün bizi dönüştüren acıyı sindirmem. Yiğit neden ille de bilmek istiyorsun, bilmek seni rahatlatacak, beni acıtacak bunu mu istiyorsun? Bırak dönüştüğüm kişinin içinde nefes alayım. Artık biliyorum, dönüştükçe, kendimizin daha iyi versiyonuna ulaştıkça, geçmiş yeniden anlamlanıyor ve travmaları etrafına ören, acılarına sıkı sıkıya bağlanan eski beni geride bırakıyor. Kozamı kendim yırttıysam kanatlarımı kendim açabilirim."

Bu sözler adam da kabul görmedi. "İçini bilmediğim birine yoldaşlık etmek külfet olur, senin benimle alakalı planın ne? Beni hayatında nereye koyuyorsun?"

"Benim hayatımdaki yerin hep baba statüsü olacak ama sen..."

"Ben böyle bir şey istemedim, buna sen karar verdin." dedi adam suçlayarak, kadın tamamen yanlış anladı olayı ve bebeğin doğumuna izin verdiği için böylesi büyük bir ayıplama yaptığını düşündü, ancak adam konuşunca kendi tarafı düşüncelerine kızdı. "Ben senin hayatında bir yerde değil, her yerde olacağım. Biz, birkaç gün geçirip sonra ayrılacak iki insan değiliz Rose, bir ömür bir canın gölgesine hayat kuracak iki bireyiz. Yarın ne getirir bilemem, yollarımız ayrılır ya da birleşir ama her ne olursa olsun ellerimiz onun ellerinden ayrılmayacak. Bu sadece seninle alakalı bir soru değildi, ben neyle kiminle savaşacağımı bilmek istiyorum."

"Başkasının savaşı için kılıç kuşanmaya ne kadar meraklısın."

"Başkası kim Rose? Sen benim canımsın, içindeki bizim canımız. Biz başkasından çikalı çok oldu, gördüğün hâlde salak numarası yapman bunu değiştirmiyor. Mantıklı sözler, akıllı kaçışlar ve beni caydırmak için öfkeliendirecek suçlamaların pek işe yaramayacak. Elbette her zor gecenin bir sabahı olacak ama geceye girenle sabaha çıkan kişi de aynı olmayacak, bunu ikimiz de tecrübe ettik. Geçmişte her ne yaşadıysan değiştin, bunu sen de biliyorsun ve bunun için ciddi bir bedel ödedin. Aynı şeyleri yaşamaktan korkarak bize haksızlık ediyorsun. Ama şunu unutuyorsun, ateş ve ölümden geçmiş birini hiçbir şey korkutamaz."

"Ben ateşin içinden yanarak çıktım, o yüzden hayatıma dokunmayacaksn." diye kestirip attı. Esas korkusu artık öğrenmesi değil, bu ateşte birden fazla canın yanmasıydı. Erva, bebeği ve şimdi de Yiğit! Artık düşünmesi gereken sayı hayli fazlaydı ve gün geçtikçe bu sayı artıyor, sorumluluklarının ağırlığı dizlerini titretiyordu.

Genç kadın başını sallayarak öğrenmesini istemediğini belirtti. Keder ve dehşet içinde bekledi. Hâlâ ağlıyordu. Duvardaki kocaman saatte dakikalar akıp gidiyor ve adamın içini rahatlatan bir cevap gelmiyordu. Yiğit inatçıydı, istediğini almadan bırakmayacağını biliyordu.

"Neden yaptın ki?" dediğinde bilinçsizce, "Neden beni araştırdın? Ne bekledin?"

Yiğit'in Rose Mina'nın omzuna dayanan eli kurşun gibi ağır ve uyuşarak hissizleşti. O kumaşın altından hissettiği kasılmış, hiddetlenmeye başlayan ılık vücut, elektrik akımı etkisi yarattı üzerinde. Adamın nefes alışverişi hızlanmış ve sığlaşmıştı. Gözleri de her zaman olduğundan daha donuk ve kızgın görünüyordu.

"Neden öyle mi?" diye hırladı. "Hayatımdasın bu iyi bir neden! Nefesim oldun, bu nasıl bir neden? Sana daha bir sürü neden sayabilirim." dedi adam kızgınca. Gözleri de sözlerine eş değer olarak sitemkardı.

"Giderim... Geçmişimi deştığın an, hiç düşünmeden çeker giderim." Korkaklık etti ama ne söylediğini gayet iyi biliyordu.

"Acizliğini saklamak için tehditlere de mi başladın? Sen gideceksin ve ben öylece bakacağım!" İkisi de öfkelerinden oldukları yeri yakıyordu, bedenleri ne kadar titriyorsa sesleri o kadar kontrollüydü. Artık hırçınlıkla değil kontrol altında kavga etmeyi öğreniyorlar gibi duruyordu. İkisi de savaştan yorgun düşmüş, ikisi de biraz anlayış bekliyordu.

“Yiğit neden bunu yapıyorsun bize, üzerimde hiçbir hükmün yok. Sa-
dece bebeğim ve ona...”

Rose Mina saçmalamaya başladığını anlayarak dudaklarını dişlemeye
başladı. Başı öne eğilirken, “Yiğit, ne olur uzak dur. Ne olur sana yalvarı-
yorum.” diye haykırırken yanaklarına yeniden yaşlar sıralanmaya başladı.

“Saçmaladığını eskisi kadar uzun süre sonra fark etmemen çok iyi
Rose. Ben seni nasıl bırakamıyorsam, sen de bundan sonra benden gide-
mezsin. Gördün mü, artık dilin bile kabullenmiyor.” Yiğit, paniğin soğuk
elinin ensesini kavradığını hissetti. “Seni merak ediyorum. Sana dair her
şeyi, aldığın nefesi bile merak ediyorum. Nelere güldüğünü, en çok hangi
yemeği sevdiğini, neyin seni mutlu edip neyin seni ağlattığını da merak
ediyorum. Birbirimizi iletişim kurarak, tartışarak, çözüm bularak bazen
de kırarak tanıyacağız. Sınırlarımızı, sırlarımızı öğreneceğiz.”

Bir an sessizlik oldu. Duvardaki saatin can sıkıcı tıkırtıları aralarında
asılı kaldı. Kendisini zorlayarak gözlerini pişmanlığın kaynadığı hüznün
kuyularına daldırdı. O güzelim ela gözlerin derinliklerinde gördüğü şey,
genç adamı duygulandırmıştı. Hüzün, bir çift ela gözü hiç bu kadar ya-
ralamamıştı. Mum ışığı gibi titrek bir ürkeklikle acısını saklarken içinde
kanayan pişmanlığı gizleyemiyordu. Neyse yaptığı hata, insanı gerçekli-
ğinden kuşkuya düşürecek kadar kısa bir an, tüm düşüncelerini oraya yo-
ğunlaştırıp merak duygusunu kabartıyordu. Yiğit bunu ilk kez görmüyor-
du elbette, ama ilk kez bu kadar yakından tanık olup, yaralarına dokunup
derman olamadığı için kendini onun teninden, yüreğinden soyutlanmış
hissediyordu.

Genç kadın şaşkınca bakarak hızlı aldığı nefeslerinden kuruyan du-
daklarını nemlendirdi. Ondandır cevap beklerken saniyeler sinir bozucu bir
yavaşlıkla geçiyordu. “Peki, öğrendin mi? Merak ettiğin kadar temiz ya
da en kötüsünden pislik birisi olduğumu öğrenince rahatladın mı? Belki
canıyım, çıldırmış bir kaçık, hatta bir hırsızım. Belki de kader mahkûmu
zorunlu bir çaresizim. Bunları mı öğrenmek istiyorsun. Geçmiş canımı
yakıyor, içimdeki tüm mutluluğumu katlediyor, görmüyor musun? Sen
geçmişime dokununca benim tüm umutlarım tükeniyor.”

Yiğit yorgun ve bitkin bir hâlde başını iki yana salladı. Elinin tersiy-
le kadının kıpkırmızı olmuş yanağında parlayan yaşları şefkatle kurula-
yarak, o çok sevdiği saçlarını yüzünden geriye çekti. “İstesem yapardım.
Ama istemedim. Sen anlat istiyorum. Rızanla.”

“Gerçekten mi?”

"Gerçekten. Saçma değil mi? Onca ay bunu öğrenmek için çıldıran bendim, şimdi senin gözlerinde oluşacak ufacık bir şüphe gölgesinden korktuğum için tüm o çabayı yok sayıyorum. Seni kıracak, benden soğutacak her şeyden kaçınırken buluyorum kendimi. O dosya kasada duruyor ya, içim içimi yiyor bak diye, yalan değil. İnsanım ve sevdiğim kadının hayatını merak ediyorum. Ama bakmıyorum! Merak ne kötü bir şey. Gülüm, hele merak ettiğim sensen. İster katil ol ister çılgın, hatta daha kötü en kötüsü ol. Sen benim gözümde sadece insansın. Kusurlu bir kusursuzluksun. Dokunduğumda huzur bulduğum, güldüğünde neşelendiğim, ağladığında dünyayı başıma yıkansın!" Kendini hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti Yiğit. Ona sahip olup güvenine sahip olamamak, ne acıydı!

Omuzlarındaki ağırlığı azalmış, duydukları vicdan yükünü hafifletmişti. Hamileliğin getirdiği hassasiyet ve aşırı duygusal tepkilerle bocalayan Rose Mina'nın dolan gözlerinden kurtulan iri damlalar tekrar yastığına yağdı. Burnunu çekerek elinin tersiyle yanaklarını sildi. Bu dürtüsel nöbetten sonra vücudundaki gerilim yavaşça kaybolurken Yiğit onu canına sararcasına kollarına hapsetti. Artık onun içindeki savaşla daha fazla mücadele etmeyeceğini bildiğinden başını sevdiği bahar kokulu saçlarına yaslamıştı. Bir süre sonra Rose Mina biraz geri çekildi, ona baktı ve hıçkırıkların esir aldığı titrek dudakları sessizce kıpırdandı. Yiğit dikkat kesildi. Rose Mina bir elini adamın kalbinin üzerine koydu. Onun kalp atışlarıyla rahatlamak istedi. Garip halleriyle konuşmak isteyip başaramayarak bocalayan sesler çıkardı. Yiğit anlamadığını belirtir şekilde kaşlarını çatarak kafasını salladı. Rose Mina yine anlaşılmaz bir şeyler söylendikten -ki edepsizce küfürler ettiğine yemin edebilirdi Yiğit- sonra oldukça belirgin bir şekilde, "Bakma..." diye yalvardı. "Ben, sana hazır olup anlatana kadar öğrenme geçmişimi?"

Genç adamın kaşları daha çok çatılırken merakı yüreğinde volkan gibi kaynamaya başladı. Gücsüzce onu itmeye çalışan kadını kendine saklarken, "Şimdi daha çok bakmak istiyorum. Sen böyle yapınca korkuyorum ve yasak olan cezbediyor," diye söylendi.

Rose Mina'nın gözlerinden yağan damlalar birbiri ardına erkeğin yanağına dökülürken, o, kederli gözlerini sımsıkı kapayıp derince soludu. Sonra genç adamın kendi gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarını avucunun içine alıp titrek parmaklarıyla yüzüne yaklaştı. Alnını alnına yaslayarak, "Söz ver bana. Bakmayacaksın. En azından şimdilik! Ben hazır olana kadar, lütfen." diye ondan tasdik bekledi. Korkuyordu. Vicdanı koyu bir kuyuya dönüşmüş amcasının can acısıyla ona bulaşmasından, geçmişin

kirlerini ona yansıtıp sevdiği erkeği mahvederek kendisinden uzaklaştırmasından, hiç olmadığı kadar çok korkuyordu. Amcası şimdi azman bir köpek gibi onun canını yakmak için Yiğit'i kullanmaktan bir an olsun çekinmezdi. Biliyordu.

Adamın kuvvetli eli kadının sıcak yanağını okşadı. Daha fazla dayanamayarak yüzünü avuçlarının arasına alarak kendine çekip yanağını öptü. Sonra kollarına alıp sıkıca sarılırken dudakları çenesine, narin kıvrımlarının ardından boğazına kaydı. Atardamarın üstünde durdu. Ürkek nabızı, öyle hızlı atıyordu ki. "Sen bana, şah damarımdan daha yakınsın." diye fısıldadı. Şah damarına dudaklarıyla dokunarak onu yatıştırmaya çalıştı. Bir süre sonra hareketsiz duran ve sakinleşen kadını hâlâ güçlü kollarında tutarken biraz yukarıya doğruldu.

"Sen iste susayım ama canın yanarsa dünyayı yakarım." Sakinleşmek istedi. İlk dikkatini çeken şey sessizlik oldu. Ne tek bir homurdanma vardı kadında ne de bir sızlanma kulaklarına ulaşmıyordu. Ne derin bir nefes alma ne de yatakta bir hışırdama... Tek bir ses bile yoktu. Gözlerini açtığı anda daha sakindi.

"Rose... Korktuğun ne, neyi görmemden çekiniyorsun? Sana yardım ederim. Sana canımı veririm yeter ki söyle."

İşte asıl korktuğu da buydu. Rose Mina kollarını adamın güçlü bedene sararak, "Seni kaybetmekten korkuyorum anlasana. Sensiz kalmaktan korktuğumu görmüyor musun?" diye söylendi. "Bakmayacaksın," Derin derin soludu. "Söz ver!"

Yiğit'in dudaklarından öfkesi hafif bir inilti döküldü. Kısa bir an için doğru şeyi yapıp yapmadığını düşündü fakat tereddüdü bir kenara bıraktı. Şu anda 'dünyayı yıkacaklar, söyleme kimseye söz ver dese,' onu bile kabul edecek hâldeydi. Onu 'kaybetmekten korktuğunu' çekinmeden dile getirmişti. Kollarını sevdiği kadının etrafına sararak kendine hapsederken çenesini tepesine yasladı.

"Babam..." dedi Rose Mina nemlenmiş burnunu eliyle ovalayarak, "Babam annemle evlenmek için onu kaçırmış. Annem Türk. Yurtdışında yaşlı amcasının yanında okuyormuş, yabancı dile merakı varmış, ailesi de onu kırmayarak amcasına yollamış, ama orada sürpriz bir karşılaşma ile babamı tanımış. Aşık olmuş, ne kadar kaçsa da duygularına söz geçirememiş. Hacı Dedem, çok dini bütün bir ehli eminmiş. Ecnebiden damat olmaz, ille de Türk olacak diye direktip annemi vermemiş. Zaten babamın ailesi de pek razı değilmiş, destek çıkmamışlar. Annemler tek çıkar yolu

kaçma kararında bulmuşlar. İki sene kaçak göçek görüşmüşler, okul bit-tiginde evlenme kararı almışlar ama bunu dedem öğrenmiş. Annemi sırf bu sebepten başkasına vereceğini söyleyince babam kapısına dayanmış, her emrini yerine getirmiş. İsteksiz bir şekilde Müslüman olmuş. Annem hep ona kızardı. *'İnanç kalpten yapılır, istemiyorsan neden bu inat?'* diye. Babam dinimize uymadı, Müslümanlığı dil ile ikrar etti ama kalp ile tas-dik etmedi. Fakat Hristiyan da olmadı! Verdiği sözü çiğneyemediğini bil-diğinden dedem hep *'Yarı Boynuzlu!'* derdi. Babamı sevmiş sonradan ki kızarken bile gülererek, *'Seni sırattan atacaklar,'* diye kızardı. Fakir değildi annemin ailesi ama din ayrımı insanın düşüncelerini aç bırakırdı. Onun ailesi Müslüman olduğu için tepki koymuş, evlatlıktan reddetmiş, dedem ise sözünde netmiş, dinden çıkarsa annemi alacağı üzerine yemin etmiş.

Katı bir din anlayışı vardı dedemin. Zaten evlenmelerinin ikinci şartı da çocuklarının dininin, kendi dini olmasıymış! Babam söz verdiği için buna da ses çıkarmazdı. Bizim dini eğitimimizi dedem üstlendi, Tabii babamın izin verdiği kadarıyla. Zaten *'siz karar vereceksiniz büyüyünce hangi dini seçeceğinize, şimdilik dedenizi üzmeyin.'* derdi bize. Erva iki ya-sındayken dedem öldü." dediğinde hazin sona geldiği için derin bir nefes aldı. Bedeninin kasıldığını hisseden Yiğit, ellerini omuzlarında ve sırtında gezdirerek ona destek oldu.

"Babamın ailesi biz küçükken ölmüş, baba tarafından tek tük akrabala-rımız var, anne tarafında da yok, yani dedem *hepsini sildim* diye söylen-diğine göre yok saymıştı kızı için herkesi... Üstüne iki yıl önce bir trafik kazasında annemle babamı da kaybettik. Bu kadar yeter mi senin için? Evet, maddi durumu çok yüksek bir ailede, elit bir tabakada şaşa için-de büyüdüm. Geçen seneye kadar da yokluk nedir bilmedim. Temizlik hiç yapmamıştım, tuvalet bile temizledim! Yemek hiç yapmamıştım, onu da öğrendim. Çalışmaktan hiç gocunmadım, bence çok yararlı sonuçları oluyor hayat için." Yiğit gülümseyince Rose Mina kollarını sımsıkı bede-nine sardı. "Türkiye'ye ilk geldiğimizde birkaç yerde sekreter olarak ça-lıştım ama Türk erkekleri yabancı birini gördüğünde bazen kötü niyetli olabiliyor. *Ete doymamışlık* diyor Ceylan Hanım buna, her şeyi ayıp sayan toplumlarda görünen bir açlıkmış." Yiğit'in bedeni gerildi ve Rose Mina burukça gülümsedi. "Sonra bir restoranda üç hafta aşçının yanında arka-sını temizledim. Getir götür işi yaptım, sonra Ceylan Hanım ve sen..." dediğinde hayatını bir çırpıda anlatmıştı. Sonları hariç! Yiğit sormadı. Şimdilik bu kadarı mucizeydi. Biliyordu ilerisi de gelecekti.

İkisi de sustu. Şafak öncesinde, gecenin kapadığı sırlar sardı etraflarını, şu anda onun varlığının güzelliği acı içindeki kalbi için bir rahatlama değil, bir reddedilme duygusu içeriyordu... Fakat az da olsa kendini açması teselli oluyordu. Rose Mina hayatına giren ama hayatına girilmesine izin vermeyen, Yiğit Üstündağ'ın her şeyi olan kadındı. Hiçbir yerde kabul görmeyi ummadığı kalbinin tek sahibiydi. Ona sunduğu yaşam sefil olacaktı. Biliyordu! Ve Rose Mina bunu biliyormuş gibi defalarca reddetmişti. Ancak ondan vazgeçmesi imkânsızdı. Son beş yılın sonunda, varoluşunu katlanılabilir yapan tek umudu olmuştu. Şimdi ise çoğalıp umut kaynakları olacaktı.

Yiğit kolunu başının altına almış, gözleri loş tavanda dolaşırken parmakları sevdiği kadının saçlarıyla oynuyordu. Gece sessizliğini sürdürdü. Kadın ürkekçe bağrında yatıyor ama sorduğu sorulara yanıt vermiyordu. Yiğit'in bir eli yanında çaresizce yumruğunu sıktı. Aslında her şeyden çok, o dosyada yazan itirafları, onun pembe dudaklarından duymayı ne kadar çok istediğini fark ederek şaşırdı.

Rose Mina yine kendi içine çekilmiş, aynı boş bakışlar duygularını gölgelemişti. Bu gece başka bir şey söylemeyecekti, bu belliydi. Garipti ama Yiğit bu sefer merakı içinde kor gibi yansa da üzülmedi. Önünde, onun güvenini kazanmak için yolları vardı. Ümit ediyordu ki hayatındaki gerçekleri kendisi isteyerek anlattığı çok gece olacaktı. Rose Mina kısa bir süre sinesinde sessizce ağlayarak yorgun düşüp uykuya daldığında, iki kere şiddetli şekilde kâbus nöbeti geçirmiş, ağzının içinde İngilizce olarak anlaşılması zor kelimeler çevirmişti. Her seferinde Yiğit onu telkin eden şeyleri kulağına bıkmadan şefkatle fısıldayıp, saçlarını, sırtını okşayarak yanındaki güven veren varlığını hissettirmiş ve uykusuna devam etmesini sağlamıştı. Rose Mina sakinleşmiş, daha huzurlu uykuların kollarına dalmıştı. Adam ne kadar zaman öyle boş gözlerle bakıp düşündüğünü bilmiyordu. Gözlerini kapamadan evvel dudaklarını sevdiği kadının saçlarına dokundurup, genzine eşsiz kokusunu çekerek gözlerini kapadı.

Herkesin hayatında çok kötü olduğunu söylediği bir dönem ya da süreç hep vardı. Bu kötülüğü yapan kişi, hiç beklemediği yerden vurmayı başarmıştı. Çünkü kötülük birinin karşısına asla gerçek yüzüyle çıkmazdı. Saf kötülüğün pek çok iyilik maskesi vardı. Bazen gülümseyen bir yüz, bazen dostça uzanan el, bazen tevazu, bazen iyimserlik, bazen iyiliğini bekleyen dost görünümlü sözler, bazen asla şüphelenilmeyen eş, bazen en yakınının kıskançlığı... Süreçler ve nedenler değişir ama kötülük her zaman iyi bir şeyle gelirdi. Asla güven kırıcı, kuşkulandırıcı, ürkütücü,

korkutucu ve savunmaya alıcı bir maske takınmazdı, hep güvenin olduğu gülüşte biterdi.

Yani nerede abartılı bir tavır varsa orada kötülük dolu bir maske vardı, bunu tecrübelerini seven her birey bilirdi.

Genzine rengârenk güllerin eşsiz kokusu geliyordu. Yemyeşil bahçede, ufak bir rüzgâr ağaçların dallarına çarparak yaprakları asice hareketlendirip hışırdamasını sağlamıştı. Kulağına bin bir çeşit kuş cıvıltıları, kösedeki ahırdan at kişnemeleri geliyordu. Bakışlarını ileriye çevirdi. Tepeden vuran dik güneş öyle keskindi ki elini gözlerine siper ederek baktı. Siyah saçlı, yeşil gözlü kadın, hasır şapkasıyla, eline geçirdiği topraktan kirlenmiş çamurlu eldivenleriyle bahçe küreğini sımsıkı tutuyordu. Otuzlu yaşların sonundaki tazecik yüzü bahar gibi eşsiz ve yürek hoplatacak kadar pürüzsüz duruyordu.

Kadın bakışlarını yana çevirip masada kahvesini keyifle höpürdeterek onu seyreden kocasına baktı. Gözlerine ışık vurunca elini gözlerine kamufle etti.

Stephen gözleri ışıldayarak Deniz'e baktı. "Gelsene buraya, onları kıskanmaya başlayacağım artık, benden daha çok ilgileniyorsun güllerinle. Seni dün gece izledim, onlara yine şarkı söylüyordun değil mi?" Yapay bir sitemle sözlerinin aksine sesi sevgi dolu ve yumuşacıktı.

Deniz Hanım yerinden kalkıp ellerindeki nemli toprağı birbirine sürterek silkeledi. Eldivenlerini çıkarıp yanındaki hasır sepetin içine attı. Kocasının yanına giderken bakışlarını kaçamak olarak etrafında gezdirdi. "Çocuklar gelir şimdi, sabretsen olmaz mı?" Dudaklarını şuhça bükerek sağa sola nazlıca salınarak onu kızdırdı.

Adam çapkınca bakarak, "O zaman odaya çıkalım. Ben de işe gitmeyeceğim nasılsa, bu vakti heba etmeyelim." diye arsızca isteğini dile vurdu. Deniz kocasının dizlerinin üzerine oturduğunda, saçları genç adamın yakışıklı yüzüne dökülmüştü. Stephen karısının saçlarını geriye öteleyerek dudaklarına sokulduğu sırada emeline ulaşmadan, "Anne şu baş belasını al yanımdan, ders çalıştırmıyor!"

Ortalığı yırtan yaygaracı sesle iç gererek birbirlerinden ayrılmışlardı. İkisi de bakışlarını kapıya çevirdi. Stephen kolunu karısının beline sararak dudaklarını küskünce büktü. Başını iki yana sarsarak "Sana odaya çıkalım demiştim," diye isyan etti. Kadın şuh bir kahkaha attı. Kocasının omzuna

vurdu. "Sanki oraya dalmayacaklar! Ne arsız oldun sen, daha geçen ne hâlde yakalandık unuttun mu?"

Zayıf, çelimsiz, uzun koyu kahve saçlı kız, sinirli bir ifadeyle bahçeye daldığında, eteğine kuyruk gibi yapışmış dört yaşlarındaki çocuk, elindeki pelüş tavşanıyla gözlerini ovalayarak ağlıyordu. Deniz Hanım genç kıza ters bir bakış atarak, "Onu ağlatmadan yapabiliirdin istediğini Gül?" dediğinde kızgın bir hâlde omzunu sarsan Rose Mina, elindeki performans ödevini annesine gösterdi. Ergen yüzü bıkkındı. "İki gündür çalıştığım ödevimdeki dosyanın tamamına resim çizmiş anne, sabrım la mı oynuyorsunuz?" Ağlamamak için titreyen dudaklarını sıkıyordu. Ela gözleri sulusepkendi.

Erva göğsüne tavşanını bastırdı. Deniz Hanım kızını kucağına alarak yanaklarındaki yaşı şefkatle kuruladı. "Erva, neden yaptın? Onlara dokunmayacaktın, seninle konuşmuştuk." Sanki kızgınlığı geçecekmiş gibi hesap sorduğunda ufak kız dudaklarını büzdü. "Dokunmadım anne, yardım ettim. Çabuk bitsin istedim." Hıçkırarak konuşmaya çalışıyordu. "Mina dersini bitirsin diye yardım ettim, valla." Rose Mina ağlamaklı tavrını unutarak, pişman bir hâlde annesinin kucağındaki kardeşini kendine çekti. Yanaklarından öperken, "İyi yapmamışsın Erva, yardım ettiğin şeyle dersimi baştan yapacağım... İzin almadan bir daha sakın eşyalarım a dokunma!" dediğinde kendinden ödün vermiyordu.

Erva ıslak gözlerini kırptırdı. "Küstün mü? Bir daha sormadan yardım etmem, valla." Rose Mina kardeşini yere indirdi, elinden tuttu. "Hadi bakalım. Ne oynamak istersin?" Gönlünü almak isteyerek bahçe kapısından salona geçmişti.

Deniz Hanım başını sallayarak kocasına yaklaştığında, Rose Mina belini saran kuvvetli kolları hissederek sıçradı. Sırtında sevdiği, ne zaman dokunsa heyecan duyduğu ısı, hayat buldu. Elini, karnının üzerindeki kuvvetli ellerin üzerine koyduğunda Yiğit çenesini boyun köküne yaslamıştı. Genç kadın buruk bir gülümsemeyle, "Bak ne kadar neşeliler değil mi?" diye sordu. Şefkat dolu bakışları hâlâ birbiriyle şakalaşan annesi ve babasının üzerindeydi. Onlara özlemle bakıyordu. Çok zaman sonra ilk defa görüyordu. Garipti, onlar sanki hiç yaşlanmamışlardı. Ya da ölmemişlerdi! Sesleri, huzurları, mutlulukları olduğu gibi duruyordu.

Yiğit burnunu omzuna sürterek başını kaldırdı. "Bak, orada kim var?" dediğinde Rose Mina köşeye baktı. Gözlerinde eşsiz bir mutluluk, dudaklarında şahane bir gülücük belirdi. Köşedeki masada kocaman olmuş genç bir kız, ciddiyetle ders çalışıyor. Yiğit, yeşil çimlerin üzerinde

Mert'le ma yaparken Rose Mina kendine benzeyen minik bir kızı konu-
şarak elindeki tepsiyi taşıyordu. Kız henüz beş altı yaşlarında ya var ya da
yoktu. Elindeki kurabiye tabaklarını taşımaktan çok yiyordu. Rose Mina
bakışlarını kocasına çevirip neşeyle bir şeyler söyleyince, Yiğit henüz iki
yaşlarında olan diğer kız çocuğunu eğilip yerden alıyor ve geniş omzuna
oturtarak, delikanlı olmaya başlamış Mert'le birlikte genç kadına sataşı-
yordu.

Rose Mina birden sıcacık kollarda geriye dönerek, bakışlarını genç
adama çevirdi. Gözleri buğuluydu. "Bunlar rüya değil mi Yiğit?" diye sor-
du titrek sesiyle. "Uyanınca bitecek."

Yiğit sevdiği kadının yanaklarını avucunun içine alarak, "Bunlar se-
nin kalbinden geçenler Rose, eğer istersen bir ömür boyu sürecek. Geçmi-
şi değiştiremem, aileni geri getiremem ama geleceğini sana verebilirim."
diye ona umut verdi.

"Bunlarda rüya olarak kalacak." dedi kadın buruk bir sesle. "Birkaç
gün sonra unutacağım... Mutluluk rüyalarda kalacak."

"Kalmayacak." dedi adam haris bir inatla. "Sen yanımda olduğun sü-
rece, bu gördüklerin gerçek olacak."

"Söz ver!" dedi kadın inanmak istercesine. Sanki onun sözlerine ka-
der bile tesir edemiyor, hiçbir şey bozamıyor gibi geliyordu. "Söz!" Adam
içten bir duayı mırıldandı. "Yaşamım yaşamın olacak, hayatım seni mutlu
etmenin tek emeliyle dolacak ve nefesim bir tek senin nefesinde can bu-
lacak."

Dudaklarını esir aldığında, Rose Mina'nın dünyası sarsılarak etrafın-
dan silindi. Kollarını genç adamın boynuna sıkıca dolayarak dudaklarına
daha çok yaklaştı. Bedenini onun güçlü bedenine hiç tereddütsüz yasladı.
Bu başkaydı. Garip ama heyecan vericiydi!

Yiğit uyku sersemişti. Daha gözlerini açmadan, uyuşuk beyni uyan-
madan, şaşkınca dudaklarına kapanan titrek dudaklarla uykudan uyan-
mıştı. Boynunu sıkıca saran ince kollar sebebiyle nefes alamıyordu. Zihni
uyandığında Rose Mina'ya baktı. Komikti ama kadın şu anda uyanık de-
ğildi, bunu anlaması uzun sürmedi. Hem ağlıyor hem de onu hırçın bir
ihtirasla öpüyordu. Kolları genç kadının bedenine dolandığında ona kar-
şılık vermesi uzun sürmedi ve tabii ki genç kadının rüya âleminden onun
sert dokunuşlarıyla gerçeğe dönmesi de aynı hızla oldu.

Rose Mina uyku sersemi gözlerini araladığında, ıslak kirpiklerinin
gizlediği yaşlar yanına sıralandı. Bakışları kesiştiğinde nefes alamadı.

Lanet olsun rüya mıydı? Gerçek miydi? Her şey birbirine karıştı! "Yiğit?" dedi nefes nefese, kollarında titriyordu. Belli ki bununda rüya olmasından korkuyordu!

"Söyle Gülüm." dedi adam memnun bir ifadeyle, hülyalı gözleri sersemlemiş hâlde ona bakıyordu. Bunu beklemiyordu. Rose Mina'nın durduk yere ona saldırması hiç hayra alamet değildi.

"Ne arıyorsun burada?" diye saçma bir şekilde sordu kadın.

"Uyuyordum Gülüm. Sen saldırana kadar da uyumaya çalışıyordum!"

"Benimle mi?" dedi kadın hâlâ şok vaziyette duruyordu. Yiğit kadının saçmalamasına aldırmayıp saçlarını okşadı. Dudaklarının üzerine ufak bir buse kondurdu. "Yok, kapıcı Adnan Bey'le,"

Rose Mina biraz olsun kendine gelerek omzuna vurdu. "Dalga geçme benimle."

"Ne münasebet, seninle dalga geçmek mi? Bu söz konusu dahi olmaz, Allah adamı çarpar."

"Yiğit."

"Ayrıca gece servisinin muazzam olduğunu söylemiş miydin Gülüm? Sen bu işte ustaymışsın."

"Yiğit."

"Söyle Gülüm, hak ettin adımı söylemeyi. Beni harika öpüyorsun, biraz daha uyanmasan muradına erecek gibiydim." dediğinde sataşarak, "Yoksa rüyanda beni mi gördün?" diye neşeyle kıkırdadı. Rose Mina bakışlarını genç adamın çapkın dudaklarına çevirip kendi dudaklarını yalarken onun tadıyla sarhoş olmuştu. "Ben seni öpmedim!" dedi aniden, bu düşünceyi reddetmek neyi değiştirecekse inatlaştı.

"Sen beni öptün!" dedi adam bunu ona kanıtlamak istercesine dudaklarına sokulup üzerine nefesini vererek uzun bir buse kondurdu. Kadın başını geriye çekerek onun hamlesini savuştururken "Hayır, ben sana sarılmadım!" dedi, hâlâ genç adama ahtapot gibi sımsıkı sarılıyordu.

Yiğit onun bedenini biraz daha kendine çekti. Bebeği onu tekmelemeye başlasa da umursamadı. "Evet, sen bana işte böyle sımsıkı sarıldın." Rose Mina artık ağlamaklı hâlde isyankâr oldu. "Lanet olsun Yiğit, ben seni rüyamda da görmedim."

Yiğit önce şaşkınca baksa da az önceki şakanın gerçek olacağını sanmazdı. Bu muhteşem fikir hoşuna gitmişti, burnunu onun fındık burnuna sürtüp nefesini içerken, "Sen beni rüyanda mı görüyordun ki?" diye merakla sordu. Demek ondan sarılmıştı? Kocaman adamın içine, çocuk

gibi afacan bir neşe boy verdi.

Kadının içi kurdeşen dökerken yanakları al al olup kızarmaya başladı. Her ne kadar oda henüz karanlık olsa da genç adamın teninin ısısının değiştiğini algıliyordu. "Hayır, görmedim."

"Peki, ben rüya mı görüyorum?" dedi genç adam muzırca. "Hani sen bana sarıldın, sonra ateşli bir şekilde öperek uyandırdın. Ve..." dediğinde Rosa Mina utanarak arkasını döndü. Sıkılarak yüzünü yastıklara gömüp boğuk sesiyle, "Evet, sen uyu Yiğit. Kalkınca sana rüya gördüğünü söyleyeceğim." diye huysuzlandı.

Yiğit ona sarılarak sırtını göğsüne yaslariken kulağının dibine mutluca sokuldu. "Ninni söyleyecek misin?" Arsız dudakları kulaklarını öperken fısıldadı. "Erotik masallar."

"Ç...Çok konuşuyorsun Yiğit, sarıl uykum var." dediğinde Yiğit kaskılarını kalçalarına yaslayarak "Ben zaten bunu yapıyorum." diye sataştı. Kadın arkasındaki arzusun kanıksanmış varlığını sert bir biçimde hissetti. Yiğit onun kadifemsi yanağına elinin tersini sürttü. Göremiyordu ama kızardığını sıcaklığından hissediyordu.

"Rose... Yanıyorsun!" O çarpık bir eylem sunan hilekâr sesiyle yanaklarından bahsetmiş, ancak kadın utancından hararet yapmış olarak kelimenin tam olarak manasını idrak ettiğini açığa vermişti! Ona itaat etmeyen bedeni gözle görülür bir etkileşimle yay gibi gerilerek, alev alev yanmaya başlamıştı. Şimdi kış günü sokakta olsalar, kesin bedeninden gözle görülür derecede buhar çıkardı.

"İ...İçerisi bi-birden sıcak oldu." dedi, kekelemesinin önüne geçemediği için çareyi kollarından kaçmakta bulmuştu ama başaramadı. Şimdi tenine ona ıstırap verecek kadar sert ve içindeki harları çoğaltacak kadar yakıcı ısı da eklenince cehennem çukuruna düşüp kor olmuştu. Ense kökü ona tezat ürperdi. Onun nefesleri omuriliğinden aşağıya ateş gibi yanan esintiler yolluyordu. Şimdi tüm tüyleri ayaklanmış Pisa Kulesi gibi kararsızlıkla eğik dikiliyordu.

"Yiğit."

"Hımm..." dedi adam dudaklarını kulağından boynuna indirirken. "Peki sen... Bir insanın en sıcak yeri neresi, biliyor musun Rose?" dediğinde kadın nefes almanın nasıl bir şey olduğunu ahmak benliğine hatırlatmaya uğraştı. Soluklarını tutarak intihar ettiğinden habersiz, onun arsız ellerine odaklanmıştı çünkü parmakları ustalıklı penye geceliğinin eteklerine süzölmüş bacaklarının üzerine topladığı kumaşın altında

dolaşıyordu. Çok sonra beyni uğuldamaya başladığında, nefes almaya çalışarak yutkundu.

“Koltuk altları mı?”

Yiğit başını sarsarak burnunu gerdanına sürttü. İşkencesine devam etti. “Hayır... Yine bilemedin?”

“D... Diz kapaklarının arkası mı?” diye yanıtladı kadın, soluk soluğaydı. Bu erotik oyun onu utancından mahvediyordu.

“Hayır... Sen neresi olduğunu çok iyi biliyorsun Gülüm.” Edepsiz sesi müstehcen çağrışımlar yapıyordu. “Hani bir insanın en çok orası yanar, sonra...” dediğinde Rose Mina huzursuzca haykırdı. “Sus lanet herif, konuşma. Şimdi doğuracağım.” Yiğit inatla, “O zaman söyle,” diye diretti.

“Sen ne ayıp şeylere meraklısın ya! Sapık herif! Ne olduğunu pekâlâ benden daha iyi biliyorsun. İşte şey? O?” dediğinde dudaklarını kemirerek sustu. Şimdi terlemekten kokarcaya dönecekti. Bedenini ateş basıyordu. Yiğit bunu anlayarak, “Ney o şey?” dedi edepsizce, dudaklarını kulağına yaslayarak nefesini içine üfledi. Rose Mina kollarından hırçınca kopmak istedi, “Yürek değil mi sevgilim?” dedi palavracı bir sesle.

Rose Mina kulakları kızarak, onun, ‘Kasık’ diyeceğini sanmış, nefesini tutmuştu. Bunu anlayan genç adam gevrek kahkahalarıyla odayı inletti. Rose Mina utancından delirirken, “Ama sen... dedin ki? Sen tam bir pisliksin Yiğit Üstündağ.”

“Rose, ben sana en çok nere yanar dedim, senin için fesatsa ben ne yapayım! Bir insanın acı çekince de sevinince de en çok yüreği yanar, bunu herkes bilir... Edepsiz kadın!”

“Pis alçak! Sesini öyle alçaltıp yükseltip ağzını burnunu devreye sokarak içime şeytanı kaçırıp bunları aklıma sen sokuyorsun.” diye patladı.

“Ya, demek içine şeytanı soktum. Dur çıkmadan bundan yararlanalım.” Dudaklarını kızarmış yanağına sürttü. “Ben o şeytanı şimdi büyütüp deve gibi yapmaz mıyım? İçinden bir daha hiç çıkmasın diye şımartmaz mıyım?”

“Uf Yiğit senin işin...” dediğinde adamın ıslak dudakları gerdanına dokunduğu gibi sadece kelimeleri değil, tüm dünyası tepetaklak oldu. Onun kışkırtıcı çekimine yenilmiş ve devreleri yanmıştı. Lanet olsun o dudaklar boynundan kulağına doğru kışkırtıcı bir müstehcenlikle çıkarırken yutkunmak tek yaptığı eylemiydi. Beden koordinasyonunu kullanmayınca iradesine savaş açtı, öz denetiminin standartlarını zorladı. Yiğit dudaklarını kulağına dokundurduğunda kadın ayazda kalmış narin bir

göl tomurcuğu gibi titriyordu.

"Rose... Seni sevmeme izin ver aşkım. Lütfen!" dediğinde Rose Mina ne ara kapattığını bilmediği gözlerini açarak genç adama döndü ve şok geçirerek baktı. Kırpışan kirpikleri tutukluğuyla duralarken, konuşma koordinasyonunu kaybetmiş, bir alık gibi ağzını açıyor, dilini oynatıyor ama kelimelerin icraatını sürdüremiyordu. Yiğit onun yüzünü okşarken, "Aşkım değil misin?" dedi burnunu burnuna sürterek. *Bu adam kızı erkenden doğurtmaya yeminliydi!*

"Ö...Öyle miyim?" dedi meraklı bir ifadeyle.

"İlla bazı şeyleri söylemek mi gerekir? Hissetmek yetmez mi?"

"Yetmez."

"Ben sana aşık olduğumu hiç gizlemedim ki! Seni sevdiğimi hiç saklamadım. Ne geçmişin umurunda ne geçmişteki yaşadıkların ne de unutmak istediğin kötü şeyler. Bir tek sen umurundasın ve ben sana sahip olmakla bu dünyadan payıma düşen en büyük duayı aldım. Seni koklayınca," dediğinde, burnunu saçlarına daldırdı. Kız gözlerini kapatarak yutkundu. Adam fısıldamasına devam etti: "Cennet kokusunu alıyorum. Bir dokunuşunla bin kenti yıkacak güç verirdin bana da ben kendime inandıramadım. Daha ilk gün, gözlerin gözlerime dokunduğunda, sen kafadaki beni sorgularken ben gözlerinin içine bakıyordum kuşkuyla, çünkü seni bırakamayacağımı biliyordum. Hataların en büyüğünü yaparken dünyanın en güzel kaderini ömrüme yazdığımı bilmiyordum." Bir nebze yukarıya doğruldu. "Bana bak, aşkım." Rose Mina titrek kirpiklerini araladı. Sanki hâlâ uyanmamıştı. Genç adam, o güzel gözlerin içinin nemlendiğini görünce gülümsedi. Bazen gülerken, severken, iyi olduğunu bilmek isterken de gözler mutluluktan ağlardı. Bunu artık ikisi de biliyordu.

"Sen benim evvelim oldun ve ahirim de olacaksın. Senden başkası olmayacak, yemin ediyorum seni gözlerimle bile aldatmayacağım." dediğinde genç kızın yanağına doğru iri bir damla süzüldü. Yiğit başparmağıyla o damlayı yakalarken dudaklarını göz çukuruna dokundurdu. "Şimdi, seni sevmeme izin verecek misin?"

Rose Mina kalbine saplanan acıyla un ufak olmak istedi. Kollarını dolayıp, "Ben sana ölürüm!" demek isteyip diyemediğinden boğazına yumrular sıralanıyordu. Kendine savaş açtı. İkisinin de itiraflarından olan şaşkınlıkları çok fazla yüzlerine yansıyor. Rose Mina için göz göze gelmek hiç bu kadar zor olmamıştı. Bir bakıştan bin anlam çıkarmak buna

denirdi. O koyulmuş neşeli gözlerinden bin bir umut okunuyordu. Yüzlerinde birbirine ait izler arayıp konuşacak onca kelime varken susuyorlardı. Yiğit ellerini bedeninde dolaştırmaya başlayınca, az önceki romantik ambiyans yok olmaya başladı. Birden her şey yerini korkuya ve o ilk seferinde hissettiği habis, can alıcı, tüm ruhunu ürküten sancıya bıraktı. O gece ve sonrasında sürekli tekrarlayan hissiyat hiç geçmemişti. Benliği sarsılıp dudakları hüznle büküldü. "Korkuyorum." diye fısıldadı. Bunu nasıl dile getirdiğini kendisi bile bilmiyordu. Mahcup ve utancını yansıtan gözlerle masum masum bakıyordu.

Adam anlamış ve kahrolmuştu. "Sana zarar vermem Gülüm. Sadece dokunmak istiyorum, doyasıya koklamak." Onun söylediği sözler, sahibinin kül rengi olmuş yüzüyle bütünleşiyor gibiydi.

"Canım acıyacak." dedi dolu dolu olmuş gözlerini kaçırarak onca zaman uzak durmasının nedeni bu olabilir miydi? Ona dokunmaktan kaçınmasının nedenlerinden biri de bu muydu? Hem delicesine istiyordu hem ölümüne korkuyordu. "Ben yapmak istemiyorum." Kalbi hızlandı, nefesleri sıklaştı. Başı dönüyor, bacaklarını farkında olmadan sıkı sıkı birbirine kapatıyordu. "Sevmedim, sevebileceğimi de sanmıyorum. Çok kötüydü. Acı vericiydi. İstemiyorum lütfen." Bedenini soğuk bir etkileşim sardı ve kanı bile damarlarında buz gibi dolaşmaya başladı.

Yiğit onun çenesini kavrayıp avucunun içinde şekil almasını sağladı. "Acımayacak," dedi güven telkin eden kadifemsi sesiyle. "Hepsi benim hayvanlığım yüzünden oldu. Canını bilerek yakmak istedim. Beni aşağıladığını, küçümsediğini düşündükçe garip şekilde zıvanadan çıktım. Çok sarhoştum, üstelik o gece içeceğime bir şeyler katılmış. Bilmiyordum." Rose Mina şaşkınca gözlerini araladığında, "İRon işini sağlama almak istemiş. Hep çok kontrollü biri olmuştum, ilk defa kontrolümü senin karşında kaybettim. Tek bir bakışınla dizginlerimi koparttım. Ama ilk seferinde olacak şeylerdendi, yani öyle zannediyorum."

"Ben? Bebek var," dedi sığınacağı en büyük yalana saklanarak, Yiğit kaçın kurasıydı. Tutunmak için dal bulduğunu biliyordu, az da olsun rahatlasın diye lakayt bir gülümseme sundu. "Hiç belli olmuyor! Nerede bebek?"

Rose Mina biraz rahatlayarak omzuna vurdu. "Ya dalga geçme. Kızımız alınacak."

"Tamam. O zaman ciddi şeyler yapalım." Dudaklarını yanağına dokundurdu. "Uyumam gerekir, seni görünce uykum kaçır." Dudaklarını

burnun üzerine kondurdu. "Konuşmam gerekir, kendimi anlatamayınca sabrım taşar." Dudaklarını dudaklarına yaklaştırdı. "Çok istiyorum seni, ama olmayınca tadım kaçır." Rose Mina'nın bedenindeki korku kalkmış, onun söylediği saçmalıklarla kıkırdamaya başlamıştı.

"Bu neydi?"

Yiğit yaptığı muzipçe oyunla onun rahatladığını görünce göz kırptı. "Şimdi aklıma şiir gelmiyor... Romantik sözlerde iyi değilim. Yani seni tanıyana kadar hiç deneyimlememiştim. Sonra sana şiir ezberlerim."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten, bir yerde okumuştum kadınlar şiir severmiş."

"Sen neler okuyorsun ki?"

"Önceden siyaset, spor, borsa falandı şimdi biraz araştırma yapıyorum."

"Mesela?"

"Huysuz kadın nasıl dize getirilir!"

"Ya!!!"

"İnatçı kadın nasıl uysallaştırılır! Uf," dedi koluna çimdiği yiyince. "Çimdik atan kadının derdi nedir?" Tekrar çimdiklendi. Kolunu ovan adam, "Gülüm dur cidden acıyor." diye sitem etti.

"Kalıbına bakan da..." Adam ona sessiz bir uyarıyla baktı. "Senden bir cacık olmaz."

"Şiir okuyamazsam yazdırırım sana olmaz mı? Kadınların şairi daha duygusal olurmuş."

"Benden cinayet bestesi çıkar."

"Şu anda aklıma sanattan çok daha farklı şeyler geliyor."

"Nasıl şeyler?"

"Keyifli şeyler, keşifli şeyler, yaramaz şeyler," dediğinde genç kadının şaşkın bakışları arasında aralanmış dudaklarına baktı. Tek kaşını kaldırarak, "Bu, bir izin mi?" diye sordu ve cevabını beklemeye fırsat vermeden dudaklarına sokuldu. Aşkla mühürledi. Rose Mina titreyen gözkapaklarını kapatıp kollarını genç adamın boynuna doladığında, onun bedeninden gelen kuvvet ve ısıyla az önceki korkusu aklından uçup gitmişti. Zaten ona katiyetle karşı koyamıyor, ne zaman işkence aleti gibi içini kıyan tenine dokunsa yanıyor, bir bakışıyla yerle bir oluyordu. Sanki uçurum kenarındaki kuvvetli bir ağacın etrafında dolaşan bıçare bir serçeydi, eğiliyor, bükülüyor pike yaparak yine onun dallarına sığınıyordu. Korkuları

içinde bir sıkıntı hâlinde duruyordu, pişmanlıkları içini acıtıyordu. Tek bir dokunuş tüm olumsuzlukları alt ediyordu. Yiğit ateş gibi dudaklarını hiç çekmeden elini boynunda nazikçe dolaştırdı. Parmakları uyusukça aşağıya indi. Nefesi hızlanan Rose Mina ne yapacağını bilemedi. Sanki bedenini karınca sürüsü istila etmişti, tüm hücreleri titriyordu. Adamın eli ilk kumaş engeline takıldı, kalbinin tüm eklemlerini yerle bir etti. Bir hızlı, bir yavaş atmaya alışık olmayan organı imha edecekti.

Yiğit gözlerini bir an olsun yüzünden çekmemiştir. Hazla kapanmış gözleri titrerken parmakların verdiği ürpermeyi kendi bedeninde hissediyordu. Kuvvetli parmakları yaramazlık ederek geceliğin askısını yavaş yavaş aşağı indirdi. Sonra diğerleri de aynı kaderi paylaştı. Parmakları tenine sürterken buz kesmiş elini içeriye daldırdı. O yumuşak tepelere dokunmayı öylesini istiyordu ki tenine temas edip elinin şeklini alırken iç çamaşırı giymediğini fark ederek sevindi. Sadece atleti vardı ve bu hiçbir engel teşkil etmiyordu. Avucuna dolan tepeciklerle sesli soluk verdi. Hatırladığından daha iri ve dolgunlardı. Parmakları ufak tomurcuklarını yakalayıp ayartıcı bir hırsla uğraşınca Rose Mina garip bir telaşa kapıldı. Sanki yine o keskin acıyı hissedecekmiş gibi tedirgin oldu. Aceleyle dudaklarını koparıp, "Yapamam," dediğinde Yiğit dudaklarını yanaklarına ve şakağına dokundurup derin derin soludu. "Zaten yapmayacağız." Kadın şaşkınca bakarken, Yiğit çapkınca gülümsedi. "Yani doğuma kadar ölmezsem, dayanabilirim!"

Evin sessizleşmesi sonsuzluk kadar uzun bir zaman aldığında, "Uff..." dedi genç kadın utanarak, "Sen böyle yapınca ben kaçacak delik arıyorum."

Yiğit'in şaşkın bakışları altında süslü pikesini çenesine kadar çekti. Uyur gibi yaparken bir yandan da deli gibi atan kalbini yatıştırmaya çalışıyordu. Yiğit bakakaldı. Eli kısacık bir an saçlarında sıkıntıyla dolaştı. Hırçınlaşan ay ışığı panjurlardaki aralıklardan süzülerek iyi döşenmiş odaya giriyor ve Rose Mina'nın asi yüzüne puslu ışık parçacıkları düşürüyordu. Utançtan kızarmış yüzünde sevişmenin verdiği huzursuzluk ve arzusundan çekinen genç kız ürkekliğine bürünmüş bir mahcupluk vardı. Kızıla çalan kahve saçları kararak beyaz yastığın üzerine dökülmüş kıpırdanıp duruyordu.

"Rose, bazen seni ehlileştirmek için aklıma gelmeyen işkenceler düşünüyorum." dediğinde adam isyanla kadın omzunu sarstı ve tiz çığlıkları eşliğinde üzerindeki pike odanın bir köşesine savruldu. Rose Mina şaşkınca kumaşın duvarla bütünleşirken çıkardığı hışırtısını dinlemişti.

"Yiğit... Uykum var, ben hamile bir kadını, uykuma dikkat etmeliyim." diye kıvırdı. Dudağının kıyısını dişleyerek bakışlarını kaçırdı ve daha ne olduğunu anlayamadan dudakları adamın esaretine yenildi.

"Sadece çeneni kapalı tut olur mu?"

"Ağzını aç dediğinde açmayacağım."

"Açacaksın."

"Kapa çeneni dedin."

"Seni sonra bolca dinleyeceğim söz, bunu aklımın bir köşesine yazdım. Yani sadece birazcık uysal olsan ölmezsin." dediğinde sabırsız bir hâlde üzerine tırmandı. O çok sevdiği ve doyamadığı dudaklarına kapanırken genç kadın ona güvenerek kollarını boynuna doladı. Yiğit geceliğin ucuna uzanmış, becerikli hamlelerle yukarıya sıyırmıştı. Kadın kendini ona teslim ederken o kumaşı çekiştirerek üzerinden çıkarmaya çalışıyordu.

Rose Mina bedenini hafifçe yukarıya kaldırdığında Yiğit geceliği başından aşırarak için birkaç saniye geriye çekilmiş ve tekrar dudaklarına sokulmuştu. Şimdi üzerinde sadece ip askılı atleti -ki o da göbeğinin kavisinden kemer gibi sıyrılmış- iç gıcıklayıcı dolgun göğüsleri açıkta kalacak şekilde genç adamın aklını zorluyordu.

Yiğit geriye çekilip arzu dolu bedenini denetlemeye alırken kanı kaynıyordu. Edepsiz bakışlarını hayranlıkla bedeninde gezdirdi. Rose Mina dokunmadan sevişen adamın bu küstah tavrına kızarak kollarını göğüslerine kapadı. "Çok çirkinim ve..." dediğinde 'şişman, koca göbekli,' diye düşündü.

Yiğit bunu onaylamayan bakışlarla ellerini bileklerinden yakalayıp, başının üzerine nazikçe birleştirdi. "Yiğit... Sanki bebek bizi izliyor. Utanıyorum." dedi kadın nefes nefese, başını yana çevirdiğinde, Yiğit boynuna dudaklarını dokundurdu.

"Senin tek izleyicin var, o da benim Gülüm ve bir ömür sadece ben olacağım."

"Sıkılırsan."

"Sıkılmak mı? Aklını kaçırmışsın."

"Sen sıkılır mısın?"

"Saçmalama Yiğit,"

"O zaman sen de saçmalama Gülüm. Bu an için çok sabrettim." dediğinde Rose onun dudaklarının boynundan göğüslerine inmesiyle nefessiz kaldı. Önce onun bileğini bırakmasıyla rahatladı. Parmakları bileğinden

yavaşlıkla kayıp bedenine yol aldığında gerildi. Elleri bir et parçası gibi yanlarına salınırken parmakları şilteyi sımsıkı tuttu. Dehşet veren güzel şeyleri hissettikçe nefesi hızlanıyor, bedeni kasılarak ona tepki veriyordu. Ellerini başına koyarken parmaklarını kısıp kesilmiş ipek saçlarına daldırdı. Yiğit diliyle ayartıcı dokunuşlar yaparak onu tahrik ederken Rose Mina tüm tüyleri havalanmış hâlde sarsılıyor, yanan bedenini istem dışı ona sunuyordu. Her şeyi unutmuştu. Sanki dünyadan soyutlanmışlar, kocaman karanlığın içinde kora dönmüş iki et parçası olarak kalmışlardı.

Yiğit üzerine doğru yükselip bedenini kıvrarak dirseklerinden destek aldı. Bebeğe zarar vermeden üzerine uzandığında, bacağına genç kadının bacaklarının arasına soktu. Dudakları gerdanında ve çenesinde gezinirken elleri de göğsünü okşayıp kendinden geçirmeye devam ediyordu. Dudakları yeniden dudaklarını bulduğunda, diz kapağını öyle bir yere denk getirdi ki genç kadının ağzından kaçan homurtular, incecik, cansız inlemeler hâlinde odanın karanlığına yayıldı. Sırtını bir çeşit güven duygusuyla yatağa yasladı. Koyulmuş gözleri büyümlü gibiydi, dokunuşu ise anlayışlı ve bir o kadar hünerliydi. Yiğit dilini onun ufak, ürkek diline sürterek oyunu başlattığında, kendinden geçmiş inlemeleri genç adamın ağzında boğuldu. Bu yaptığı hataydı ama şu anda bunu düşünecek kadar bile akli başında değildi. Yasak aşkları tehlikeli ve heyecan vericiydi. Tenini içtikçe ruhunda özgürlük hissi uyandı.

Allah'ım, neler yapıyordu bu adam! O bacağın olduğu yer... Lanet olsun, orası ayıptı ve... Gerisi sımsıkı kapanmış gözlerin karanlığında yok olmaktı. Haz, heyecan, arzu, ihtiras, bir girdap gibi yakıp kavurmuştu. Yiğit diz kapağını her kıpırdattığında, Rose Mina gırtlığını yırtan ve ağzının içinde donup kalan, daha önce yapmadığı ve şimdi bile şaşkınca karşıladığı şehvet dolu çığlıklarını yutuyor, utanıp salmamak için kendiyi savaşıyordu. Erkeğin sıcak nefesi genç kadının saçlarını okşadı. Çenesini, gerdanını her öptüğünde, bağarmamak için tüm kontrolünü kullanmak zorunda kaldı. Dudaklarının dokunuşu ateş kadar yakıcıydı. Ellerini genç adamın koluna kapayıp başını çoktan geriye düşürerek ona yol vermiş, turnaklarını adamın tenine geçirmişti.

Yiğit dağılmış bir ifadeyle dudaklarını geriye çektiğinde, onun yüzüne mest olarak baktı. Öylesine güzel ve kışkırtıcıydı ki onun haz alırken ki eşsiz hâli adamı delirtiyordu. Şu anda tek istediği onun içindeki sıcak vadide can bulmak ve tenini teniyle mühürlerken tadına varmaktı.

Dudaklarını burnuna dokundurup hazdan titreyen kadının gözlerine bakarken haylaz ay bir bulutun arkasından çıktı ve panjurların arasından

odaya daldı. Yiğit onun şaşkına dönmüş çehresine bakarken, "Gülüm, gözlerime bak..." diye buyurdu. Gözlerinde aşkı, saf sevgiyi görmek istiyordu. Rose Mina süngüsü düşmüş hâlde başını sarsarak hazzın üzerinden kalkmasını bekledi. Yiğit bacağını geriye çekti. Sesindeki hüzne yakışmayan tatlılıkla emrini tekrarladı. "Bana bak bir tanem. Gözlerine ihtiyacım var."

Rose Mina genç adama baktığında, sersemlemiş bir aşık gördü. "Bu... Bu çok ayıp," Diliyle dudaklarını nemlendirerek gülümsedi. "Ama güzeldi. Bitti mi?" Bakışlarını gözlerinden çevirip çenesine kilitlerken yutkunuyordu. Utanıyor ama devamını da garip bir telaşla merak ediyordu.

Yiğit dudaklarına kapanmadan önce, "Daha başlamadık." demişti. Elleri bedenini ezberlerken yaramaz parmakları keşfettiği iç çamaşırının bariyerini aşmaya çalışıyordu. Rose Mina nefes nefese onun ne yapmaya çalıştığını anladı. Bir yanı korkuyla gerilirken diğer yanı aşkla kavruluyordu. Yiğit önce baldırlarını ve kalçalarını okşayarak parmaklarını huzursuz edici bir oyunla dolaştırdı sonra yaramazlık yaparak en mahrem yerlere uzandı.

Rose Mina ellerinin değdiği yerle panikleyerek bacaklarını kapatmak istedi. Yiğit bunu anlayıp onu yatıştırmak için dudaklarını daha fazla istila etti. Nefesleri birbirinin soluklarında yok oluyordu. Hangisi alıyor nefesi, hangisi salıyordu belli değildi. Buna onun ihtiyacı olduğu kadar, kendisinin de vardı. Yiğit'in araştırmacı parmakları aradığı haz dolu noktayı buldu. Kadın bu âlemle iletişimini tamamen kesmiş, onun dokunuşlarındaki ustalığıyla, yerle gök arasında asılı kalmıştı. Yiğit bir parmağını sıcaklığından içeriye ittirdiğinde ise dudaklarını birbirine bastırıp ağız dolusu çığlıklarını genzinde boğmuştu. Rose Mina bu edepsiz eylemle bir nebze olsun rahatladığını düşünürken beden de yabancısı olduğu bir şeyler kabarmaya başladı. Benliği beynini ve kalbinin denetimini kaybederek iradesizliğine yenik düşmüş, ruhu vücudunu terk etmek ister gibi zorluyordu. Kollarını daha çok sardı. Hazla kalçalarını kaldırdığında ne istediğini, neye bu kadar hazır olduğunu bilmiyordu. Tek hissettiği sadece karanlık ve mutluluk hissiydi. Sarsılarak boşlukta asılı kaldı. Her şey, iyi kötü, günah sevap birbirine geçerken, göz kapaklarını öylesine sıkmış, bedeni öylesi bir şiddetle sarsılmıştı ki göz kapaklarının altından yıldızları saymıştı.

Birkaç saniye sonra kendine gelmeye çalışırken nefes nefese gözlerini açtığında, karşısındaki adamın ateş saçan gözleriyle karşılaştı. Dudaklarındaki acıyı bile yeni yeni fark ediyordu. Çığlıklarını kesmek için

dudaklarını paralamıştı hatta kanatmıştı. İkisi de nefes nefese bakiştılar. "Gölüm... Sen..." dediğinde boğazı düğümlenen Yiğit, genzine dizilen yumrulardan laflarını tamamlayamadı.

Şaşkınlığın pençesinde bocalayan Rose Mina, utanarak yüzünü yana çevirdi. Dudaklarını dişlerken, kollarını adamın bedeninden çekti. "Özür dilerim ben..." dediğinde ağlamak istiyordu. Neler yapmıştı? Arsızlar gibi davranmıştı ve bunu nasıl yaptığını, nasıl bu kadar öz denetimini kaybettiğini açıklayamıyordu! Sadece bir korku ve pişmanlık hissiyle, "Ben daha önce hiç böyle... Bu utanç vericiydi." diye fısıldadı. Her an ağlayacak gibiydi.

"Bu harikaydı." dedi adam, gururlanmıştı. Nefesini yüzüne soluyarak genç kadının saçlarını okşayıp ona sarıldı. Bedeni yatağa devrilirken onu da göğsüne çekmişti. Rose Mina, hiç kıpırdamadan, nefes almaya bile korkarak onun kollarının arasında durdu. Yiğit, bir eliyle onu ensesinden tutmuş, diğer eliyle beline sarılmıştı. Başparmağı yavaşça boynunu okşuyordu. Titreyen narin vücudunu sert bedenine biraz daha bastırdı. Hareketleri cesur değil, bir hayli ürkekti. Aralarında garip bir elektriklenme oldu. Rose Mina ona yetememekten çekindi. Aralarında hem korkutan hem de yüreğini sevinçle ısıtan bir elektriklenme oldu. Mutluluk! Yatağın ortasında nefes nefese sakinleşmeyi bekliyorlardı.

Yiğit onun çenesini tutup başını yukarı kaldırdı. Ela gözlerindeki o anlaşılmaz ifadeye baktı. Tutkuyla, açlıkla, istekle gülümsedi. "Rose..." Derinden gelen sesini bulmaya çalıştı. "Bana ne yaptın böyle?"

"İs... isteyerek yapmadım."

Rose Mina yutkunarak baktığında gözleri irileşti. Suçluluk duyuyordu. Ama pişmanlık ve korku değildi bu. Yiğit'in dudakları dudaklarına doğru yaklaşırken teslimiyet bu sefer çok tatlıydı. Ama Yiğit durmuş, sadece yüzüne, yarı kapalı baygın gözlerine bakmıştı. "Ben daha önce hiç bu kadar sarsılmadım. Mahvolmadım! Hiç kontrolümü kaybetmedim. Ama sana dokununca duramıyorum. Tadını alınca nefes alamıyorum ve ben şimdi sana sahip olmadığım her an, deliliğin sınırlarında dolaşıyorum."

Rose Mina başını adamın göğsüne koyduğunda, kulağının altındaki kalp yaşadığı edepsizliği hatırlattı. Yanakları kavrulmaya başladı. Titrek eli adamın göğsünde duralıyordu. Oysa Yiğit soyunmamış, sadece ona unutamayacağı, garip şeyler yapmıştı. Onun rahatlayamadığını biliyordu ama ona nasıl yardımcı olması gerektiğini bilmiyordu. Sustu. Sevişmek nasıl bir şeydi, şimdi biliyordu! Yani kısmen.

"Kafayı yiyecektim." dedi adam elini şakaklarına koyarak, daha çok geceye ve kendine fısıldıyordu.

"Çok kötüydü değil mi?" Genç kadın yaşlarla dolu gözlerini ona çevirdi. Duygularını saklamaya çalışmanın bir anlamı yoktu. "Ben, bu oyunları bilmiyorum. Senin isteklerini karşılayamam." Onun bundan hoşlanmadığını, beceriksiz olduğu için onu suçladığını sanmıştı. "Ben... O tür şeyler bilmiyorum. Gördün bak, bu kötü bir deneyimdi. Sana yetemem."

Daha fazla inkâr etmenin bir anlamı yoktu. Beceriksizdi ve kadın bile değildi. Yiğit'e aşıktı. Ümitsiz, çaresiz bir aşkla seviyordu onu ve bu aşk hiçbir şeye yetmeyecekti. Hayatında hiçbir erkeği bu kadar istememişti. Nasıl olduğunu bilmiyordu, sanki bunu onun da istediğinden neredeyse emindi. Belli ki yanılmıştı. Ona yenilmiş, birbirlerine asla beslememeleri gereken duyguların esiri olmuşlardı. Ateşle oynadığını bile bile burada kalmış ve yanmıştı.

Yiğit gülmeye başladı. Göğsü hızla inip kalkarken gülmesi kahkahaya dönüştü. Rose Mina alındı. Küslükle başını kaldırıp arkasını döndü. Gözleri de dolmaya başlamıştı. Kollarını çıplak göğüslerine sararak, "Dalga geçmeyi bırak. Bilmediğim için bu kadar alay etmene gerek yok." diye çıkıştı. Bu lanet yaşlarda akmaya yer arıyordu zaten.

Yiğit ona arkasından sarıldığında dudaklarını kulağının dibine yasladı. "Sakın benden iyi olma Rose, o zaman ben olmam. Eğer benim kalp krizi geçirmemi istemiyorsan, bir dahakine kıpırdamadan dur. Bu, şu ana kadar yaşadığım en tatlı işkenceydi."

Rose Mina onun sertliğini kalçalarının arkasında hissetti ve artık onun korkulmaması gereken bir şey olduğunun bilincinde olarak kendini geriye çekmedi. Kalçalarını genç adamın kasıklarına yasladığında, kendi kasıkları garip bir kıvrınmayla tepki verdi. Yiğit derin bir nefes aldı. Ona işkence ettiği için gülümsedi. Bu tatlı sadistlikten, haz aldı. Ona yetmişti öyle mi? Hem de sadece sevişerek – ki bu tam bir sevişme değildi- ilk tecrübesinden biliyordu. Onun huzur veren çemberi arasında kaldı. Her ne kadar itiraf edemese de bu his hoşuna gitmişti.

Başını geriye atıp omzuna yaslayarak, "Sana söylemiştim," diye mırıldandı.

"Ne söylemiştin sevgilim?" dediğinde Yiğit, göğsünün üstündeki saçlardan yayılan egzotik kokusunu içine çekti.

"Sulu gözlü oldum." Burnunu çekti.

Yiğit dudaklarını saçlarına değdirdi. "Bütün namussuzluğa rağmen,

onca şeyden sonra..." Duraksadı. "Bunu yapmamalıydım biliyorum ama elimde değildi. Benim yüzümden. Sen bu kadar yakınken, elimin altında istekle titrerken kendimi kaybettim. Özür dilerim, hazır olmadığını biliyordum, yapmamalıydım! Benden ciddi nefret ediyor olmalısın." dedi dişlerini sıkarak. Lanet olsun ona sahip olamadığı için ölmezse bir daha ölmezdi ve bunu yaptığına inanamıyordu! Onun ağlamasına dayanamıyordu. Bencillik ettiği için kendine kızıyordu.

"Kızgın mısın?"

"Değilim."

"Nefret etmiyor musun?"

"Yiğit, korktuğum için ağlamadım."

"Niye ağladın o zaman?"

"Ben... Bilmiyorum, utandım ama uf..."

"Uf ne?"

"Sana karşı koymak çok zor, sevmemek çok zor." dediğinde Yiğit be-beği bile unutarak onu kendine öyle bir hızla çevirmişti ki oyuncak bebek gibi adamın sinesine savrulurken ağzının içinden firar eden çığlıklar odayı turladı. "Hayvan ne..." Tiz sesi adamın ağzının içinde boğuldu. Bu gece işkencelerin en büyüğüyle sınanacaktı. Tadacak ama yiyemeyeceği yasak bir elmanın sahibi olacaktı. Yiğit, biliyordu eğer iradesine teslim olursa erken doğururdu.

Geriye çekildiğinde nefes nefeseydi. "Çabuk doğur olur mu Gülüm, çok çabuk." Sıcak nefesini yüzünde hisseden Rose Mina kıkırdadı. "Gülme." Kıkırtıları şuh kahkahalara dönüştü.

"Doğuramam deli bozuk. Daha haftalarım var." Dudaklarını birbirine bastırdı.

Yiğit'in dudakları rahat durmayarak onu öpüp dururken kadın hazla gözlerini kapatmış, kollarında titremişti ve uyuyana kadar rahat durmayan adamın tutkusuyla başa çıkmanın yolunu öğrenmeyi deneyecekti.

Bir süre sonra bebeğinin tekmeleriyle uyanan Rose Mina, beline sınımsıkı sarılan kollarla geriye döndü. Uzanıp genç adamın elini tuttu ve göğüslerine doğru çekti. Yüzünde mutlu bir gülümsemeyle sırt üstü yattarken aradan kaç dakika geçtiğini bilmiyordu. Daha önce de sevişmesine rağmen hiç bu kadar zevk aldığını hatırlamıyordu. Gözleri erkeğe kaydı. Kolları hâlâ sıkı sıkı belini sarıyordu, bir eli bebeğini okşarken diğeri başının altındaydı. Sanki bir an bırakırsa kaçıvereceğinden korkarmış gibi ürkekti. Bebeği yeniden tekme attığında, babasının elini hafifçe

havalandırdı ve Yiğit bilinçsiz olarak elini kıpırdatıp onu yatıştırdı. Bebek durdu. Kızı babasına tepki veriyordu. Rose Mina mutlulukla ve sevinçle gülümsedi. Öyle mutluydu ki uyumak istemiyordu. Her dakikanın keyfini çıkarmak istiyordu. Ama hamilelikten dolayı yorgun düşen vücuduna söz geçiremedi. İçini çekerek başını sevdiği adamın omzuna yasladı, gözlerini huzura kapadı.

Yiğit uyandığında şafak sökmek üzereydi. Oğlunun onu arayan ayak seslerine uyanmıştı. Kısık sesiyle sürekli, "Baba... neredesin?" diye sayıklıyordu. Korkmuş olmalıydı, yabancı bir evde tek başına uyanmış ve babasını yanında bulamamıştı! Sonra Erva'nın sesi geldi.

"Mert, hadi gel sana meyve suyu vereyim, herkes uyuyor."

"Babam uyumaz, erken kalkar."

"Bugün uyuyor, bak ses yok."

"Rose uyanmış mıdır?"

"Rose'un karnında bebek var, belki gece uyutmamıştır o yüzden o ne zaman uyanmaya hazır olursa o zaman uyanır."

"Bebekler orada sıkılmaz mı?"

Erva bir şeyler anlatırken oğlu susmuştu. Yiğit darmadağınık olmuş başını, yastığa geri koydu. Kollarının arasındaki sıcak vücudun kıpırdadığını fark edince gözlerini ona çevirdi. Rose Mina'nın huzurlu yüzü yaklaşmış, dudakları homurtuyla bükülmüştü. Sessizce kollarının arasında uyuyan kadını seyretti. Kalbinin saf bir sevgiyle dolduğunu hissetti. Daha önce hiçbir kadın hayatında bu kadar önemli bir yer tutmamıştı. Ne zaman bir kadınla sevişse, ona dokunsa, onun da zevk alması, sevişmelerinin keyfini yaşaması için dikkatli davranırdı. Ama Rose Mina ile çok daha farklıydı. Ona sadece dokunduğu zaman bile tüm kontrolü elinden gidiyor, kendini şüursuzca bir boşlukta buluyordu. Üstelik sevişmeleri tamamlanmadığı hâlde, dünyadaki en güzel gecelerden birisini yaşamıştı. Gece boyunca onu düşünmüş, ona hiç tatmadığı zevkleri tattırmak için çalışmış, zevk noktalarını keşfetmesini ve dile getirmesini sağlarken vücudunun varabileceği doruk noktalarına ulaşması için elinden geleni yapmıştı. Cinselliğin korkulacak bir şey olmadığını göstermek istemiş ve başarmıştı. Karşılığında hiçbir şey almasa da ona her şeyi vermek istemişti.

Keşke o gece yaşayacağı acıları engelleyecek bir yol bulabilseydi ama bunun mümkün olmayacağını biliyordu. Sonunda aralarındaki kaçınılmaz ilişki gerçekleşmiş ve ön sevişme her şeyi daha da zor bir hâle getirmişti. Gayri resmi süreçleri resmiyete geçmişti. Her ikisi için de süreç

daha etin hâle gelmişti. Sabahın erken ışıkları pencereden s z lmeye başlamıştı. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Sınırlar aşılmış ve edilen yeminlerden dönülmüştü. Saat altı olmalıydı. Onu uyandırmadan yataktan kalktı.

O sabah yatakta sevdiği adamın kollarında dayak yemiş gibi yorgun bir bedenle kalkmıştı. Hâlbuki sadece biraz ileri gitmişlerdi ama kendini kasmaktan, utançtan, savaştan ve yargılamaktan bedeni tepkisel olarak h rpalanmıştı. Yiğit iki kere buz gibi suyla duş alarak onun yanına gelmiş ve ona her sarıldığında genç kadın ürpererek sıçrayıp, "Ya ayaklarını ek, çok soğuk!" diye mızıldanarak uykusuna kaldığı yerden devam etmişti.

Sabah günün ilk ışıklarında ise yanağına, boynuna ve en son dudaklarına kapanan istekli dudaklarla, kollarını sevdiği adamın gövdesine dolayarak gözlerini keskin gün ışığına açmıştı. "Günaydın!" diyen adama, gecenin büyüsünün eşsiz bir rüya olup olmadığını anlamak ister gibi ürkekçe bakmıştı.  p şmenin sarhoşluğundan henüz sıyrılamayan kadının kafasını toplayabilmesi için birkaç dakika geçmesi gerekti.

Yiğit dudaklarına tekrar sokulurken, "Ben ıkıyorum. Çocuklar okula geç kalacak." dediğinde Rose Mina duvardaki saate baktı. Panikleyerek, "Lanet olsun, Erva okula geç kaldı." diye yerinden hareketlenmişti. Yiğit onu kollarına alarak yatağa devirmiş ve gövdesini yarı yarıya üzerine yarakarak altına ivilemişti. Buna hazırlıksız olan Rose Mina uzun tırnaklarını batırarak homurdandı. Geç kalmıştı, kalkamamıştı. Yiğit'in dudakları homurdanan ağzını kapadı. Açlıkla ve tutkuyla yanan dudaklar genç kadının son direncini de kırmaya çalışıyordu. Genç adam başını bir an geri çekip acımasız bakışlarını darmadağınık olmuş ifadesine dikti.

Yaklaşırken, "Dudaklarını arala sevgilim, daha vakit var." diye fısıldadı. Rose Mina gözlerini kapayıp, bu isteği yerine getirdi. Kollarını boynuna dolarken 'Bir kez... Sadece bir kez çocuklar anlayacak,' diye düşündü. Ama Yiğit'in dilini arsızca ağzının içinde hissettiği anda, her şeyi unuttu. Bütün vücudu istekle titriyor, g rtlağından boğuk iniltiler yükseliyordu. Yiğit'in elleri sırtında, kalçalarında dolaşmaya başladı. Ellerinin teninde dolaşması çok garip bir haz veriyordu, sanki hep bunu yapıyordu ve hep bu şekilde hissettiriyordu. Sıcak, nemli dudakları boynundan göğüslerinin arasına doğru indi. Gece neyse ama şimdi g nd zdz  ve lanet olsun genç kadın bu sefer kendini ona tam anlamıyla teslim edemiyor, utanıyordu. Yatağa uzanmış, dizleri titremeye başlamıştı. Onu istiyordu. Her şeyiyle istiyordu. Hemen şimdi ve sonsuza dek... Ama gündüz değil.

İçeriden ocukların konuşma sesi geldi. Duygularının şiddetini

dizginleyemediğinden korkarak birden hiç olmadığı kadar uçrak bir paniğe kapıldı. Kendinden geçmiş Yiğit'i çılgın gibi geri iterek tuzığa yakalanmış bir hayvanın korkudan irileşen gözleriyle ona baktı. "Yiğit lütfen, çocuklar anlayacak. Bizim aynı odada kaldığımızı anlayacaklar. Ah Allah'ım, belki de fark ettiler rezil olduk." diye fısıldadı titrek bir sesle. "Çabuk üstümden kaldır kendini, ezildim."

"Rose, panikleme hemen, onlar içeride televizyon izliyorlar. Sen uyu- mana devam edebilirsin." dediğinde genç kadın soru dolu bakışlar atınca, "Ben ikisinin kahvaltısını da yaptırdım, şimdi beni bekliyorlar." diye açıkladı, Rose Mina Mert'i hatırladı.

Oda buradaydı değil mi?

Bu sabahı sevmişti. Sabahları onu uyandıran yakışıklı ve düşünceli bir adam, omuzlarındaki yükü hafifletmek isteyen sevgi dolu bir âşık, ona dünyadaki hiçbir erkeğin hissettiremeyeceği bir tutkuyu vermişti. "Teşekkürler. Buna alışabilirim."

Yiğit burnunu burnuna sürttü. "Ben de seni alıştıırım."

"Ben çocuklara bakmandan bahsettim."

Yiğit sinsice gülümsedi. "Ben de ondan bahsetmiştim ama senin aklın... Rose bu huyundan derhâl vazgeç, çimdiğin bitti şimdi yumrukların mı işe girdi."

"Taş kafanı kırarım Yiğit, bir kez daha böyle konuşursan..."

"Nasıl konuşursam sevgilim? Tutkulu, sevic, ateşli..."

"Yiğit lütfen." Nazlı sesi durgun bir ifadeye büründü. "Alışırım buna, bazı alışkanlıklar ürkütücü oluyor." Korkuyordu alıştıktan sonra bu duyguların yoksunluğuna düşmekten, aklında hâlâ bir soru işareti saklı duruyordu.

"Alış Gülüm çünkü bundan sonraki tüm ömrün hep böyle geçecek."

"Şımarırım o zaman." dedi kadın gülümseyerek. *Bir ömür* mü demiş- ti, kandırıyor muydu yoksa ciddi miydi?

Yiğit onun korkularından habersizdi. Eğilerek ona sataştı. "Benim sevdiğim kadın şımarmayı bilmiyor ama ben alıştıtabilirim. Seni sevgimle şımartabilirim."

Gözlerini sıkıca kapatarak ellerini yüzüne kapadı, avuçlarının arasında boğulan sesi yüreğini sızlattı. "Yiğit, rüya görüyorum, şimdi kaybolacaksın değil mi?" Yiğit yüzündeki ellerini çekmek için bileklerini biraz geriye çekti. Elleri genç adamın saçlarına uzanırken Yiğit'in başı örtüden taşmış çıplak göğsünün üzerine kuruldu. Sessizlik içinde dudaklarını

göğsünde açmış kızıl goncaya kapadı. Kadın cevap beklerken o yaramazca buseler konduruyordu.

“Yiğit.”

“Gülüm.” dedi derin bir sesle. “Ben de sabah öyle sanmıştım ama bak... Sen hâlâ kollarımdasın ve ben,” Bir nebze doğrularak sert gövdesiyle onu kuşatıp dudaklarını genç kadının dudaklarına kapattı. İçinde bir güç vardı. Garip bir gurur duygusu benliğini kuşatmıştı. Sahiplenici bir biçimde öperek, “Sana doyamıyorum.” derken soluklarını içerken ılık nefesini dudaklarına soludu. Rose Mina bütün vücudunun eridiğini ve onun öpüşlerine aynı aklıkla cevap vermeye başladığını hissetti. Kollarını sıkıca boynuna doladı. Sırtını okşayan eller sıcak ve güçlüydü. Yumuşak göğüslerini ezen sert beden ateş gibi yanıyordu. Korkuyla, istekle, sevgiyle titremeye başladı. Daha önce bu duyguları bu kadar şiddetli hissetmemişti. Biraz geri çekilip arzudan koyulaşan gözlerle, “Rose?” diye sordu boğuk bir sesle.

Genç kadın içini çekti. “Evet,”

“Beni çıldırtmak için özellikle mi yapıyorsun?”

“Hadi kalk, yoksa işe geç kaldığın gibi çocuklar bugün okula gidemeyecek.”

Söz dinledi ama Yiğit bir türlü evden çıkmak istemiyordu. Rose Mina üzerine sardığı pikesiyle onu seyretmeye başladığında, kravatını iki kere yanlış bağladı. Kadının şaşkın bakışları altında yanına geldi. Ona tepeden bakarak, “Sen o örtünün altında çıplak otururken benden azimle bir işi yapmamı beklemen hiç adil değil.”

“Ne yapmalıyım?”

Yiğit içini çekerek, “Beceriksiz yaptın beni.” diye çıkıştı. Rose Mina örtüyü göğsünün etrafına sıkıştırıp yerinden kalkarken, “Gözlerini kapat.” diye kaşlarını çatarak buyurdu. Küstahça sırttan Yiğit “Neden, gece onları zaten yeterince gördüm. Daha önce de gördüm, az önce de gördüm. Yoksa görmediğim yer mi kalmış?” dediğinde kafasına fırlatılan yastığı havada yakaladı. Yiğit yastığı yatağa bırakırken Rose Mina koltuğun üzerindeki sabahlığı çabucak üzerine geçirdi. “Arsızsın. Neden utandırıyorsun ki?”

“Yalan mı söyleyeyim.”

Bocalayarak, “O geceydi.” diye çıkıştı.

“Ne değişti?”

“Yiğit sen ne kadar anlayışsızsın ya. Unutsak olmaz mı?” Sesi hiç olmadığı kadar titrek ve uyuştu. Genç adamın dudaklarında alaycı bir

gölümseme belirdi. "Bunu unutmak mı?" Açlıkla bedenine çevrilmiş bakışları hâlâ kadının üzerinde duruyordu. Yatak örtüsü tekmelenmekten buruşup bir top hâlinde yatağın ayak ucuna itilmişti. Çarşafın yarısı yerde, yarısı yatağın üstündeydi. Birkaç parça giysi etrafa saçılmıştı. İpek sabahlığının içinde kendini güvende hisseden Rose Mina boy aynasının önüne doğru nazlı adımlarla yaklaşırken genç adama utana sıkıla uzandı. Kravatını takarken yüzü kıpkırmızıydı ama bir cüret tam karşısında durabiliyordu. Ustaca bir hızla onu ayarladı. Yiğit parmağının ucuna sardığı saçları koklarken gözlerini kapatarak kadının kanını kaynattı. Rose Mina bir adım gerileyerek yanından geçerken kasıtlı bir hareketle vücudunun sert bedenine hafifçe dokundurdu. "Domuz!" Yiğit ona gülümserken haylazca dil çıkardı.

Tam önüne döndüğü an iki adımda ona yaklaşan Yiğit kollarının arasına aldı ve sıkıca tuttu. Ellerini beline doladı. Kollarının arasındaki gergin vücudun gevşediğini hissetti. Güçlü parmakları ipek kumaşın şeffaf dokusunu sanki elinin altında bir şey yokmuş gibi dolaştırırken onu kendine daha fazla çekti. Kadın yutkunarak, "Saat kaç?" diye sordu. Yiğit saatine baktı. "Daha vakit var."

"Ne bitmez vakitmiş."

Adam gülümsedi. "Erken kalktım. Mert erken kalkmaya alışık." Başını aşağıya eğdi. Yaramaz dudaklarını yanaklarına, çenesine kondururken, "Hiç gitmek istemiyorum." diye şikâyet etti.

Rose Mina geriye çekildi. "Ama gitmen gerekir, çocukları okula bırakacaksın." Yiğit kollarını sıkılaştırarak bedenini kendine yaslarken, "Hayırlı işler dilemeyecek misin?" diye çapkınca sordu.

Rose Mina oltaya gelmeyerek, "Hayırlı işler," dedi, gülmemek için dudakları gerilmişti.

Yiğit bundan memnun olmadı. Ona sataşması ve durumu ateşlemesi lazımdı. "Böyle olmadığını biliyorsun." Dudaklarını nemlendirmiş, kadının bakışları ıslak dudaklara kaymıştı. "Başka nasıl dilenir ki? İşlerin rast gitsin Yiğit Üstündağ!"

Oyun hoşuna gitmişti. Gözlerinde haylaz pırıltılar yanıyordu. İnsanı içine hapseden, egzotik bir vaha gibiydi elaları.

"Hayır, bunu da beğenmedim." diye direterek itiraz etti.

"Rastgele!" dedi kadın, inatçıydı. Adam tek kaşını kaldırdı.

"Ben kaptan değilim, gerçi bir balık avladığımı sanıyorum."

"Balık sensin."

"Olabilir, ilk görüşte ağına düştüğümü reddetmedim."

"Ben kumpasçı bir fırsatçı değilim."

"Fırsatçı olan bensem peki? Avken av olduysam..." İşaret parmağını burnuna dokundurup, ayartarak dudaklarını şakaklarına değdirdi. Geri çekildi. İçine bir ışık huzmesi gibi düştü onun enfes kokusu, bir sıcaklığın bütün vücudunu sarmaya başladığını hissetti.

Direncinin son kırıntılarını kullanarak "Kimseyi avlamadım." dedi Rose Mina bozgun yemiş hâlde. "Sen kölelerin azat edildiği zaman gidemediğini biliyor musun?"

"Şimdi de köle ben miyim?"

Üzgün sesine ve düşen yüzüne dayanamazdı. "Hayır," dedi Yiğit, "İzin verirsen gönüllü köle olmak isteyen ben olacağım."

"Şakayı bırak, köle kelimesi bile çok soğuk ve itici bir düşünce. Kölem değil yoldaşın olmayı isterim. Her istediğine tamam demem, sürekli anlayış göstermem, alttan almayı tek başıma yapmam, her hatana göz yumup affetmem, her uyarına boyun eğmem, her emrini yerine getirmem. Nezaket ve saygı temelimdir. Kölelik sadece demir parmaklıklar arkasında olmaz, sen nasıl vazgeçilmez değilsen ben de değilim. Unutma, insan iki şey için her şeyden vazgeçer, sağlık ve özgürlük. Evet, kölelerin neden gidemediğini biliyorum. Onları özgürleştirmek isteyenlerden nefret ederler çünkü özgürlük risklidir, umut vaat eder ve birine bağlı olmamak onlar için korkutucu olur. Umut sonu belirsiz bir özgürlük ister hayal ister çaba ister ve geleceğin belirsizliği bir köleyi korkutur. Köleliğin en zor halkasının kırılması ise, efendisinin yarattığı 'benimle güvendesin' yanılsamasıdır. Herkes ve her süreç değişebilir. Kimse kimsenin yanında tam anlamıyla güvende değildir. Şartlar ve süreçler ne getirir kimse bilemez, kimin amacının ne olduğunu ve düşüncelerinin amacını okuyamayız."

"Şimdi ne alaka Gülüm, neden bu kadar derin bir konuya girdik?"

"Yiğit, şaka dahi olsa bir daha söyleme. Kimse kimsenin kölesi olmasın. Bir insanın esaretinin devam edebilmesi için efendisi türlü oyunlar oynar. Sahte düşmanlar yaratır ve ona fısıldar, 'Bak özgürlüğünü elinden almaya çalışıyorlar, seni köleleştirmek istiyorlar.' Bazı insanları özgürleştirmek korkutur, bu riske karşı savaşmak en büyük dirençleri olur. Baskın kişiler bunu kullanır. Sahiplik ilkesi altına giren biri, sık sık kukla tayin ettiği kişiyi kandırır, korkutur, ehlileştirmek için özgürlüğünü elinden alıp ona sahte ve bastırılmış bir özgürlük sunar. Uydurulmuş hikâyelerle endişesini büyütür, düşmanlığını besler ve kendine muhtaç eder. Bir adım

uzaklaşmasına izin vermemek için korkularını besler ve büyütür. Sahip kölelik ilişkisi hastalıklı bir birleşmedir. Senin böyle bir düşünceye sahip olman beni ürkütür. Eğer bizim ilişkimiz gönüllü ya da gönülsüz köleliğe dayanırsa ben efendisine itaat eden biri olmam. Tüm gücümle savaşırım. Tıpkı efendisinin köle için oluşturduğu sahte düşmanlara saldırdığı ve bu uğurda canını ortaya koyduğu gibi köle de kendi konfor alanı için gözünü karartır. Özgürlük senin için ne bilmiyorum ama benim için özgürlük birinden bağımsız kalmak değil, bağlı olduğun biri ile düşüncelerim farklı olsa bile aynı dili konuşurken saygıyı ortadan kaldırmamaktır. İşte asıl özgürlük budur, düşünce özgürlüğüdür.”

“Şimdi konu neden buraya geldi anlamadım, senin bağımsızlığına engel mi oldum?”

Kadın güldü, adam gerçeklerle homurdandı, yaptığı tam da buydu ve itiraf etmek çok acıydı. Çaresizliğini kullanan Yiğit sahip, Rose Mina da gönülsüz köle olmamış mıydı?

“Yiğit insanlar bazen laf olsun diye konuşurken gerçek düşüncesini ortaya savurduğunu kendi bile fark edemez. Bazı şakaların içinde gerçek bir düşünce kalıbı vardır. Bu şakalar bilincin kendini hissettirmek için çabasıdır, söz olsun diye yapılmamalıdır. Özgürlük bir insana verilen lüks olmamalı, bir kural olmamalı, bir süreç olmamalı. Özgürlük insanın karakteri olmalı, hedefi olmalı, amacı olmalı. Tüm inançların, tüm düşünce kalıplarının, 'izm'lerin ötesinde bir yerin var olduğunu biliyoruz. Kimse-nin birbirini yargılamadığı, köleleştirmedeği, herkesin birbirinin varlığına saygı duyduğu bir yere sahip olmak istiyorum, işte buraya bireylik diyoruz. Kısacası biz buna insanca yaşamak diyoruz. Ne sen bana köle ol ne ben sana köle kadar çıkarıcı olayım.”

“Seninle normal konulardan hiç sohbet etmediğimizi fark ettim.”

“Biz hiç normalleşmedik Yiğit. Sen dayattın, ben mecbur hissettim. Bilinçsizce köle efendi oyunu hayatımızda yer buldu. Mesela hiç felsefi bir konuşma yapmadık, derin düşünceleri irdelemedik. Sohbeta öyle derin batarak nefessiz kalmadık. Türk siyasetinden çok anlamam ama dünya siyasetinin kültürel yapısını incelediğim çok olmuştur. Ülkeler arasında inanç, düşünce yapısı ve benlik arayışını hep dikkate almışımdır. Mesela siyasette koltuk sevdası olduğu sürece, insanlar dünya barışını ve

1 İzm, yabancı kökenli sistem, felsefe, politik ideoloji, sanat akımı ve belirli topluluk isimlerinin sonuna gelen bir son ektir.

bütünlüğünü unuttuğu sürece, bu kölelik anlayışı ast üst ilişkisiyle hep olacak. Patronlar çalışanlarını hep kölesi sanacak.”

“Bak sen benim küçük sevgilime,” dedi adam keyifle. “Bana ayakta nutuk attı.” Yüzünü ellerinin arasına alarak, “Ne Efendi ne de köle olmak istemiyorsun, istemiyorum. O zaman gel kır şu zincirlerini. Emin ol, korkacak bir şey yok. Benim hayatımda olduğun sürece kaybedeceğin tek şey köleliğin olacak, ama kazanacağın şey bizim geleceğimizi değiştirecek. Dedğim gibi, *‘Köleler, onları özgürleştirmek isteyenlerden nefret ederler.’* Ben senin nefretini istemiyorum, sevgine talibim.” Sesinin nasıl boğuklaştığının, gözlerinin sevgi ve tutkuyla baktığının farkında değildi, ellerini onun göğsüne koyarak bakışlarını gömleğinin metal düğmesine çevirdi. Parmakları düğmeyle oyalanırken Yiğit onun çenesini okşadı. “Madem artık kendi iradenle, kendi düşüncelerine hareket ediyorsun, bizim dayatmalı ilişkimiz ortadan kalktı... O zaman söyle Gülüm, çok bekledim bunun için.”

Kadın yüzünde mahcup ama özgür bir ifadeyle gülümsedi. Adam ona mest olarak bakarken o, “Hayırlı işler sevgilim, bol kazançlar olsun! Aklın da gözlerin de yalnız bende kalsın.” dediğinde, genç adam bu kadarını beklemediğinden şaşkın bir hâlde hayrete salındı. “Şimdi dünyayı dize getirebilecek kadar şans aldığımı eminim.”

“Şans o geceydi Yiğit. Başlarda lanet sandığım şeydi, seni karşıma çıkardığı için Rabbim çok şanslıym.”

“Kalbime kastın ne Gülüm, sen böyle konuşunca patlayacak gibi hızlanıyor.”

“Kalbinle derdim yok, benim derdim ömrünle.”

“Gülüm gece sana iyi saatte olsunlar mı geldi? Ne değişti? Ben aynı benim, ama sen farklısın?”

“Gece öküzün biri...” diye başladığı sözlerini adamın kaşları kalkınca yumuşattı. “Biri, günahın sevabın çatışmasını, ahlakın çaresizliğin yargısını bırakmamı ve asıl gerçeğin, kalbimin kime ait olduğunu fısıldadı.” Ve kollar bedenini kuşatırken sözlerinin sonu adamın ağzında boğulmuştu.

Yiğit’in evden çıkması beş dakikalık işken yarım saat sürmüş, Erva mızıldanmış, Mert televizyonun başına geçerek gitmeyeceğine sevinmişti. Erva ona okulu söylediğinde ise şımaran bir üstünlükle, “Gitmeyeceğim işte,” diyerek koltukta zırlamaya başlamıştı.

Çocuklar ayakkabılarını giyerken Yiğit kadının boş bulunduğu anda bir hırsız gibi dudaklarına buse bırakıp kalçasına hafifçe dokundu. Başını

geriye atıp arsızca göz kırptığında, sanki yanı başından ılık duyacakmış gibi korkan Rose Mina, utancından yerin dibine giriyordu.

Genç adama sert bakışlar eşliğinde önüne dönmesini belirtirken olduğu yerde doğrulan Erva onu bu hâlde görünce endişelendi. "Abla iyi misin?"

Yiğit, "Şahane!" diye araya girince ona diş bileyen kadın, "Ya ne demezsin." diye çıkıştı. Bu edepsiz küstahlığına kızan Rose Mina arkasını dönüp içeriye yönelirken genç adamın bakışları onun salınan kalçalarına takılı kalmıştı.

İnsan mutluyken zaman hızlı geçiyordu. Yiğit'in ona sık sık yanaşması, geceleri koynuna girmesi için zaman kollaması, ondan uzak durmak için kapıyı kilitlemeleri ve sabahlarında kendini onun kollarında bulması artık hiç şaşılacak eylem olmuyordu.

Bir hafta sonra biraz buruk bir güne uyanmıştı. Dolu dolu geçen bir haftadan sonra Rose Mina, Yiğit'in yurtdışına çıkması yüzünden biraz tatsızdı. İş için demişti, huzursuzluğuna sebep bulamıyordu. Son haftayı birbirlerinin varlığıyla huzur bularak, sataşarak, özgürce öpüşüp koklaşarak geçirseler de Yiğit o gecedan sonra uyku vakti geldiğinde, biraz mesafeli olmayı tercih ediyordu. Bebeğin doğumu yaklaştığı için tedirgin olduğu her hâlimden belliydi. Onlara zarar vermekten çekiniyordu ama uzak durmayı da başaramıyordu. Rose Mina ona bu kadar işkence ettiğine inanamıyordu. Adam yatağa girdiğinde kaskatı duruyor, ona sarıldığında ise hafifçe titriyordu. Ufacık bir kadın olarak onun iri, hatta ürkütmesi bedenine böyle bir etki edeceğine inanması çok zordu ama hoşuna da gidiyordu. Bazen muzırca ileriye gidip Yiğit'in yanaklarını öpüp dudaklarını boynundaki gergin derisine dokundurduğunda, kocaman adam kasılıp kalıyordu. Muzırlık bu ya, inadına sokularak, bacaklarını bacaklarının arasına koyuyor, karnını ona dayayıp hem ruhuna hem bedenine sataşarak işkence ediyordu. Sonra da ne ara yaptığını bilmediği bir uyuşukla bir top yumuş kedi gibi başını göğsüne koyarak hemencecik uykuya dalıp adamı cehennem işkenceleriyle baş başa bırakıyordu.

Son ayına girdiği için artık daha yorgun, hareketleri kısıtlı ve bir hayli hassas olmuştu. Ayakları sık sık şişiyor, sürekli tuvaletle salon arasında mekik dokuyor, yemeğini az yiyordu. Yiğit onu bu hâlde tek bırakamadığından evine gidemiyordu. Rose Mina neden gitmediğini, karısının bu konudaki düşüncesini ve aralarındaki ilişkinin neticesini sormıyor, sormadığı her gün kendine olan öfkesi katlanıyordu. Hem utanç dolu bir suçluluk yaşıyor hem de sonsuz bir huzurla ona kendini sunuyordu. Bu

çelişki ruh sağlığı için çok yorucuydu ancak bu evrede yapabileceği pek bir şey yoktu.

Katlandığı bu gidişat saçmaydı ama yanında kalmasını istediğinden ağzını açıp gerçekleri ortalığa saçmıyordu. Bu yaptığı bencillik hatta vicdansızlıktı. Bazen sırf bu yüzden oturup sessizce ağlıyordu ama içinden geçenleri kalbine, ahmak iradesine anlatamıyordu. Âşıktı ve gözleri kör, kulakları sağır, vicdanı körelerek hissizleşmeye başlıyordu. Aşk insanı çaresiz bırakıyordu. Belki bu kadar duygusal olmasının tek sebebi hamilelikti. Bilmiyordu ama yanından ayrılmasını, huzurları kaçmasını istiyordu. *'Eee, ne yaparsın, yapacak bir şey yok! Oldu olan!'* diye kendini rahatlatıyordu. Yoo, artık aklını başına toplaması ve her anne gibi güçlü hareket etmesi gerekiyordu. Ona da yazıktı, Yiğit'e de bebeklerine de Mert'e de yazıktı! Biraz sabredebilirdi. Yiğit bir şey bilmeseydi ondan zaman istemezdi! Ama bu zamanın sonunda birinin canının yanarken diğerinin mutlu olduğunu bilmek bencillik değil miydi? Birinin özgürlüğüne balta mı vuracaktı gerçekten, yoksa Yiğit'in dediği gibi çoktan yıkılmış bir yuvanın nihayete ermesine vesile mi olacaktı! Ona güveniyordu! Taksiden indiğinde bugün üçüncü kez olduğu gibi telefonu çaldı.

"Yiğit, yine neyi unuttun?" dedi tatlı bir tebessümle, onu kızdırmanın verdiği zevkten kolay kolay vazgeçmeyeceğe benziyordu.

"Sesini duymayı özledim."

"Az önce aradığında bunu söylemiştin."

"Özledim demeyi unutmuş olamaz mıyım?" Onca mesafeden bile sesindeki hasret kokan titreşimlerle bunu zaten hissettiriyordu.

"Bir saat önce konuştuk ve şöyle demiştin, buralar sensiz çok sıkıcı." dedi sırf kılığına. Onu uğraştırmak eğlenceli olacaktı.

"Sen de diyorsun, bir saat çok fazla vakit içeriyor ve ben sen olmayınca sıkılıyorum." Bir an duraksama oldu.

"Şımarık bir çocuğun oyuncasına olan özlemi."

"Sadık bir erkeğin en güzel oyuncası, kadınıdır."

"İğrençsin. EGO mânia tavan." Genç kadın başını salladı. Birdenbire içi titrerken neden bu kadar üşüdüğünü anlayamadı. Etrafına bakındı. Adamın merak dolu sorusuyla kendine geldi.

"Vardın mı?"

"Şimdi indim." Yiğit iç geçirdi, genç kadın bunu duyumsadı. "Kadına çıkışma, zaten senden çekindiği için söylememiş. Biraz anlayışlı olamaz mısın?" diye uyardı.

Rose Mina az önceki imayı anlamamazlıktan gelmeyi tercih ederek, "Bir içeriye gireyim, kolundan tuttuğum gibi götüreceğim. Çocukluk bu yaptığı." diye kızgınca söylendi.

"Rose..." dedi Yiğit sesi yumuşak ve sevgi doluydu.

"Yine başlama lütfen, sakın ol falan diye..."

"Ben seni çok özledim." İşte yine öfkesini sabun köpüğü gibi eritmişti. Rose Mina ses çıkarmadı. "Anladım sen özlemedin." Sözlerindeki gücenme ironikti.

"Fırsat bırakmıyorsun ki özleyeyim," diye yumuşak bir sesle söylendi. Bundan şikâyeti yoktu ki! Biliyordu ki artık ona yeterince yakındı. Kaçmaya çalıştığı anda kalbinden tek bir sözüyle yakalayabilirdi.

"İnsanlar sevdikleriyle dik dik konuşmaz Rose. Zamanında o küçük popona birkaç tokat indirmeyi ihmal etmiş olabilirim, sen nasıl davranıyorsan benim de aynı şekilde davranacağımı unutma."

"Bu bir tehdit mi?"

"İşine nasıl geliyorsa."

"Sık sık arayacaksın Yiğit Üstündağ."

"Kim diyor bunu, özlemeyen bir kadın mı?"

"Çok özleyen bir kadın."

Yüzündeki ifade şu anda hiçbir kuşkuyla yer bırakmayacak kadar açıktı ama adam göremiyor, kadın inadından vazgeçemiyordu. Biraz sessizlik oldu ardından Yiğit telefonu inletircesine kahkaha attı.

Onun telefonu kapatacağını sanırken oyuna gelmesine bozuldu. "Domuz!" dedi kızgınca, hasretinden delirmek bu mu oluyordu? Öfkeliyken bile telefonu suratına kapatamıyordu. Ruhunu sanki yarım bırakmıştı. Onsuz nefes almak zordu. Bundan emindi. Bir şeyden daha emindi. Onun ellerini ellerinde, yüzünde, vücudunda hissettiği anda her şeyi unutacağını biliyordu. Evlilik ya da birkaç gündür düşündüğü gerçekleri... Şimdilik boyun eğmek en iyisiydi. Rose Mina konuşarak içeriye girdiğinde, neşeli sesine ara ara kıkırdamaları eşlik ediyordu. Zile bastığında telefonunu yeni kapatmıştı. Kapı açıldı. "Merhaba Nesrin."

"Merhaba Rose Mina,"

"Bensiz hayat nasıl gidiyor?"

"Yorucu ama güzel."

"Nasılsın?" Ve kadını şaşkına çevirerek öptü, yüzündeki afallamayı görmeden içeri girerken, "İyiyim Mina... sen iyi misin?" diye sordu.

Otoriter ve mesafeli genç kadına ne olduğu hakkında bir fikri yoktu ama bunun hamilelikten olduğu varsayarak gözleriyle karnını gösterdi. "Her geçen gün biraz daha büyüyor ufaklık. Son aya girdin değil mi?"

"Girdim, artık gün sayacağız." Merdivenleri dikkatle çıktığında, arkasından gelen kadına, "Ceylan Hanım odasında değil mi?" diye sordu. Nesrin merdiven bittiğinde onun tam ters istikametine yönelerek "Odasında değil, salonda. Ben de Berna Hanım için misafir odasını hazırlayacaktım."

Rose Mina bir an duraksadı. "Burada mı?" Garip bir suçlulukla bedeni titremiştii. Oğlunun günlerdir yanında kaldığını bile bile yüz yüze gelmek utanç verici olacaktı. Neşesinin yerini alan ani tavır değışikliğı beyninde uyarı zillerinin çalmasına neden oldu. Utanç çok derinlerdeki pişmanlıktı. Şimdi karşısına nasıl çıkacaktı? Bu onun başlattığı bir süreç değildi, o sadece uyum sağlamıştı. Bu yüzden suçluluk duymak istemiyordu. Utana sıkıla salona geçtiğinde, onu gören Ceylan Hanım ahretliğıyle olan konuşmasını yarıda kesmişti.

"Mina, sakın ağzını açma." diye kaşlarını çatı. Ona tatlıca çıkışırken dudaklarını ufak bir çocuk gibi haylazca bükmüştü. "Zaten sabahtan beri ahretlik kafamı ütüledi, bir de sen yorma beni çocuk."

"Çok iyi etmiş. Ben..." Konuşmaktan vazgeçip yanına yaklaşıp ellerine uzandı ve oturduğu koltuğun önüne diz çöktü. "Çocuk olsaydınız kulaklarınızı çeker, dizlerime yatırıp terbiye ederdim. Söz dinlememek ne kelime Ceylan Hanım. Doktorunuz aradığında beynimden vurulmuşa döndüm. Sadece iki gün yanınıza gelmedim ve siz hastaneden kaçtınız öyle mi?" Sitemleri gerçek ve gözlerindeki hüznü ağlamaya meyilliydi. Yüreğı de korkuyla çırpınıyordu. Bu düşüncesizliğı nasıl yapar, nasıl kaçırdı hastaneden? Tedavisi henüz bitmemişti. Bu anlayışla karşılanacak iş değildi!

"Evimi özledim Mina. Bahçemi, odamı, kocamın resimlerini ve odasını özledim. Orada yalnız gibiyim ama burada sanki yanımda. Duvarlarda hâlâ ellerinin izleri, dolabımda yaşam belirtisi varken, her baktığım yerde hayalini görürken, o buz gibi yerde sen de olmayınca dayanamadım." Kırış kırış olmuş göz kenarlarında maziye yâd eden hazin nehirler oluşup dudağının çukurunda beyazın ve sarının nazlı kıvrımları belirginleşmişti.

Rose Mina kısacık bir an düşündü ve aklına yatan şeyle fikrini savundu. "Eğer siz oraya giderseniz, ben yanınızda kalırım. Erva oradan okula gider..."

"Kızım doğum yaklaştı, senin yerin evin. Bu hâlde ne seni üzerim ne

de torunumu orada perişan ederim.” dediğinde Rose Mina koltukların kolçaklarından destek alarak doğruldu. Bakışlarını Berna Hanım’a çevirdi. Yaşlı kadın berbat görünüyordu. Kederli ve düşünceli gözleri, kan çanağı gibiydi. Alnı, başı çok ağrıyormuş gibi kırış kırış çizgilerle dolmuştu. Genç kadın birden bu yaşlı, tatlı kadının kendisi yüzünden üzüldüğünü anlayarak kollarının arasına almak, üzülmemesini, her şeyin düzeleceğini söylemek için sonsuz bir istek duydu. Ama kendisini tuttu. Yine saçmalamaya başlamıştı. Böyle bir şey yaparsa Berna Üstündağ’ın nasıl bir tepki göstereceğini çok iyi biliyordu. Kaçık olduğunu düşünecekti! Metres olmak için onu alt etmeye çalıştığını savunacaktı. Yalakalık olarak nitelendirecekti. Yüzünde soğuk, mesafeli bir ifade vardı ve bu genç kadını kendine getirdi. “Merhaba efendim, siz de hoş geldiniz.” dedi saygıyla.

Bu kadını üzse de hafta içinde bütün hayatı boyunca yaşadıklarından daha fazlasını kendisi de yaşamıştı. Sevdığı adamın sinesinde huzuru bulmuş, onu kaybetmiş, yasak duygularla savaşmış, nefret etmesi gereken, ona yasak olan evli bir adama âşık olmuş ve son olarak da kendiyle bu duygular için bolca kavga etmişti.

Berna Hanım memnuniyetsiz bir ifadeyle bakarak, “Sen de hoş geldin, kızım.” diye zoraki bir sesle konuştu. Onu suçluyordu besbelli, her şey için onu suçlu tayin etmişti. Gözleri kuşkularla çevrelenmişti. Tam yerine oturacaktı ki içeriden Mert’in isyan eden yaygaracı sesi gelmeye başladı.

Ardından ufaklık koşarak içeriye gelirken Rose Mina’yı görünce zınk diye durdu. Arkasından paldır küldür hâlde Nesrin geliyordu. Elinde paha biçilemez süs vazosu vardı, iki parça hâlindeydi. Kızgın bir suratla, “Bunu bana fırlattı Ceylan Hanım.” dediğinde Ceylan Hanım seslenmezken Berna Hanım azarlayan bir ifadeyle yerinden doğruldu. Ceylan Hanım bilinçli bir suskunlukla kendi gördüklerini ahretliğinin de görmesini istedi.

“Bekle,” dedi sadece olacıklardan emin. Berna Hanım homurdanınca, “Dur dedim.” diye azarladı.

Rose Mina onaylamadığını belirterek bakarken Mert kendini savunurcasına omuzlarını kaldırdı. “Bana yaramaz dedi Mina.” Suç bastırmasının işe yaramayacağını bilinceydi elbet, ancak anlamaz sanıyordu. Çatılmış kaşları kalkmış, yüzündeki sevimli süngüsü daha şimdiden düşmüştü. Rose Mina tek kaşını kaldırarak kollarını göğsünün altında kararlı bir ifadeyle bağladı.

“Peki yaramazlık yaptın mı Mert?”

Ufaklık başını yana küs bir ifadeyle atarak, “Bu aptal kadın hiçbir

şeyden anlamıyor, ona söylediklerimi on kere bağırمام gerekiyor.” dediğinde Rose Mina, “İnsanların gururlarını kırmamamız gerektiğini konuşmuştuk ve sen de bana fikrini belirtmiştin.” diye hatırlattı.

“Ama o gerçekten aptal. Geri zekâlılar gibi yüzüme bakıyor ve bana salak salak konuşuyor.”

Berna Hanım öfkelenirken Ceylan Hanım kaşlarını kaldırmış, Nesrin ağlamaklı bir ifadeye bürünmüştü. Rose Mina'nın ilk duyduğundaki kararlılığı onu endişelendiriyordu. Çocuğun küfredmesinin nedenleri maruz kaldığı sürece göre değişiyordu. Bazı çocuklar anne babadan yeterli ilgiyi göremiyorlarsa dikkat çekmek için küfrediyordu. Bazı çocuklar için yetişkinleri şok etmek, rahatsız etmek hayli eğlenceli olabiliyordu. Çok engellenen, yaşama alanı çok daraltılan çocuklar, kızgınlık olarak küfredabiliyorlardı. Bazı çocuklar için kötü söz söyleme bir savunma davranışıydı. Küfredmenin tam anlamıyla yasak olduğu çevrede yetişenler, isyan ederek bağımsızlıklarını göstermek için sık sık küfredirdi. Bazı çocuklar da yetişkin olmanın bir sembolü olarak, kötü söz söylendiğini düşünürlerdi. Küfrettiklerinde büyükleri ya da akranları tarafından onaylanacaklarını düşünürlerdi. Mert küfrettiği ve aşağıladığı zaman büyüdüğünü gösterdiğine inanıyordu.

“Mert, Nesrin Hanım'dan özür dilemelisin. Lütfen!” Nazik tavrı otoriter duruşu netti. Küfür ve kötü sözler kullanan çocuğa gülerek veya öfkelenerek tepki verilmemesi gerektiğinin bilincindeydi. Çocuğun küfürlü konuşması desteklenir veya ayıplanıp azarlanırsa sorun sadece göz ardı edilmiş olurdu. Gülerek ya da azarlanarak tepkiler verilen çocuklar, “Bu şekilde konuşmam onları eğlendiriyor” veya “Böyle demem onları sinirlendiriyor” diye düşünürdü. İleriki günlerde ailesindeki bir bireyi güldürmek veya sinirlendirmek istediğinde rahatlıkla küfredip kötü sözler söylemeye yönelirdi. Çocuğa bu tür tepkiler vermek, rahatsız olunan kelimeleri tekrar tekrar duyma ihtimalini de yükseltecekti. Çünkü çocuklar için ilginin iyisi kötüsü yoktu. Ondan af dileyene kadar rahat bırakmayacağına belirtirken çocuğun kaçamak bakışları önce Ceylan Hanıma kaydı, yaşlı kadın tepkisiz kalınca babaannesine yöneldi. Ceylan Hanım da onu tepkisiz bıraktıncı mecburiyetten dikkati Rose Mina'ya kaydı.

“Mert Nesrin'den hemen özür dilemelisin, çünkü konuşma şeklin yanlış. Biliyorum ki sen onun kalbini kırmak için özellikle yapmadın.”

Kadının dayatmasını yanlış akseden Berna Hanım bir hışım yerinden fırlayarak, “Sen benim torunuma nasıl bağırırsın?” diye araya girdi. Rose Mina irkilerek olduğu yerde sıçradı. Yaşlı kadın ışık hızıyla yanında

durduğunda, Mert'in kolunu sıkıca kavrayıp yanına çekmek suretiyle konuyu kapadı. Rose Mina bir adım geriledi. Ürkek ve kalp kırmaktan korkarak bocaladı.

Ceylan Hanım dişlerini sıkarak, "Fesuphanallah!" derken Rose Mina şaşkınca, "Onunla konuşuyordum, sadece yaptığının yanlış olduğunu izah etmeye çalışıyorum. Bunu birinin yapması gerekiyordu." dediğinde Berna Hanım başını yukarı kaldırarak, "Bunu sen mi yapacaksın? Hatalarını bilmeyen sen! Ahlakı sorgulatan kadının, ahlak dersi vermesi ne kadar ulvi. Sağ ol, akıl hocası olarak kedi bile daha münasip olur." dediğinde kadının ayaklarının altındaki yer kaydı. O ana kadar disiplini elden bırakmayan yaşlı kadın hadsizliği ele almış, sakın ve uysal kaimvalide kisvesinden çıkmıştı. Soğuk yüzü ürkütüyordu!

İç donuklaşırken sanki kötü bir şey yapmış gibi lanse edilen genç kadının sırtından aşağıya soğuk bir ürperti geçti. *'Tartışma çıkmasın, kalbi kırılmasın, kötü olmayayım,'* diyerek gereken tepkinin vermediği her olayda, insan biraz daha değersizleşir ve öz saygı kaybederdi. Toksik bir iletişime nezaketle yaklaşmak haddini aşana güç verebilirdi. Eğer gerekiyorsa bazı kavgalar çıkmalı, bazı kalpler kırılmalı ve bazı insanlar kaybedilmeliydi. Hayatın kendini yenileme yolu buydu.

"Kendince ahlaklı olduğu için kişiliğini özel, kaliteli sanarak insanların ahlaki yapısını yargılayan, sınırlayan, sorgulayan ve eleştiren her birey ahlakını... Ahlaksız olduğu için kendisini zeki, havalı, farklı görerek inançlı insanları aşağılayan her birey de kişiliğini sorgulamalı."

"Sen şimdi ne demek istedin bana, ahlaksız olan ben miyim?" Bu sözleri tamamen yanlış anlamıştı.

"Başkaları tarafından kabul edilmek için kusurlarımızı saklamamıza gerek yok. Her insanın en az bir zayıflığı ve zaafı var. Benim kusurum insanlığım, zayıflığım ise ahlakımdır. Ve bu ikisi de sorgulamaya, yargılamaya ve eleştirilmeye kapalıdır. Şimdi haddim olmayarak aile ilişkimize karıştığım için özür dilerim, eksik olanı tamamlamayı size bıraktım." Mina gözleri dolu dolu olarak bakışlarını geriye çekti. Dudaklarını birbirine bastırdı. Mert onun gözlerinin dolduğunu görünce ufakık yüreğiyle buna dayanamayarak babaannesinin elinden kurtuldu. Rose Mina'nın yanına geldi. Kollarını sıkıca onun bacağına doladı. Onu daha önce seven bütün insanların yaptığı gibi birdenbire gitmesinden, ortadan kaybolmasından korkuyordu.

Yanında salınan elini avucuna aldı ve başını geriye atarak, "Ağlama

Mina, yütfen." dedi zlerek. Onlara şaşkınca bakan babaannesine dne-
rek, "Babaanne yaptığın çok yanlıştı. Toplum içinde kimseye bağırlmaz,
birisiyle özel konuşmalar özel yerlerde yapılır. Bunu Mina sana da ğret-
sin. Hem Mina bana bağırmadı. Ben?" derken hatasını kabullenen suçlu
bakışlarını Nesrin'e çevirdi. "zr dilerim Nesrin abla, bir daha sana salak
demeyeceğim! Bir daha bir şey de kırmayacağım. Kötü bir ocuk deği-
lim ben, fkem istemeden kaçtı tutamadım. Söz veriyorum bir daha ona
sahip çıkıp tutmaya çalışacağım." dediğinde Berna Hanım ikinci şokun
etkisiyle bir adım geriledi. Elini feveranla atan göğsünün üzerine koymuş-
tu. Yanağını kurulayan Rose Mina burnunu çekerek kuruyan dudaklarını
kuruladı. Aşaağıya eğilerek ufaklığın ellerini avucunun içine alarak öptü.

Gözleri ufaklığın zgn bakışlarıyla karşılaştığında burukça gülüm-
sedi. "Seninle gurur duyuyorum. Özür dileğin için değil, dürüst bir ocuk
olduğın için seninle gurur duyuyorum. Gerçek insan, hatasını görendir.
Sen harika bir abi oldun. Centilmen ve saygılı erkekler bunu yapardı."

"Ağzımdan kaçtı Rose, gerçekten isteyerek yapmadım."

"Biliyorum, sen fark etmediğin için seni uyarma gereği duydum. Ben
de özür dilerim, toplum içinde uyardığım için bir dahakine yanına gelip
kısık sesle ağzımdan kaçtığını belirtirim sana."

Rose Mina oturduğu yerden kalktığında, Mert onun elinden çekerek,
"Bak Mina balıkların bebek balıkları olmuş, gördün mü? Senin de bebe-
ğin olacak ya öyle işte!" diye onu duvar dibindeki dev akvaryuma götürdü.

Berna Hanım salınmış bedeniyle çöker gibi yerine oturduğunda,
"Onu kandırmış!" diye sayıkladı. Gözleri boş boş bakıyordu. "Oğlum gibi
onu da kandırmış."

Daha fazla bu kıza yapılan haksızlığa dayanamayan Ceylan Hanım,
isyan edercesine ahretliğinin elini kavradı. "Sen cidden körsün Berna.
Onu da oğlun gibi eğitmiş. Mert hiç kimseden özür dilemezdi. Ama bak,
ona kıyamadı. Ağlamasından nasıl korktu."

Berna Hanım hiçbir şey söylemeden ona baktı. Bu ani şke krizinin
ve soğuk tavırların altında yatan nedeni anlamaya çalıştı. Sonunda yumu-
şak bir sesle "Bu neyi değiştirir? Onlar görüşüyorlar belli ki Yiğit onun
yanına götürmüş torunumu. Mert bundan hiç bahsetmedi, onlarda kal-
dığından neden bahsetmedi?" dediğinde bu sorunun cevabı biraz zordu.

"ocuk bile senin tepkinden çekinmiş olmalı."

"Hayır onu uyarmışlar, evde konuşmaması için tembihlemişler bes-
belli."

"Berna bu kadar safça bir şeye inanamazsın. Çocuklar sır tutamaz."

Elleriyle yüzünü kapattı. "Açelya duyunca yıkılacak, oğlunu metresi-
ne götürdüğüne inanamıyorum. Bu çocuk buna nasıl cesaret eder?" Göz-
lerinde birden beliren öfke pırıltısını görünce Ceylan Hanım, şaşkınlıkla
derin bir nefes aldı. "Berna kızma ama hem aptal hem körsün. Sen uyu-
yorsun ama Açelya oğlunun kime gittiğini ve çocuğu kime götürdüğünü
bilmeyecek kadar saf biri değil. Bence Açelya ters giden bir şeylerin far-
kında fakat umursamıyor."

"Bilmiyorum. Her zamanki gibi hâli ama geçen hafta fark etmiştir za-
hir, baksana oğlu Mina ile kalmış." Sıkıntıyla yüzünü ovaladı. "Ben Funda
ile vakit geçirdiğini düşünmüştüm. Her aradığımda yanında Funda vardı
ve oynuyorlardı, ikisi ile de görüştüm. Yoksa Sanem... Allah'ım bu na-
sıl bir pervasızlık, herkes göz yumuyor. Bu ahlaksızlığa neden kimse ses
çıkarmıyor. Yiğit eve gelmediğinde kendimce bahaneler üretip Açelya'yı
kandırmaya çalıştım. Akşamları birkaç saat oğluyla ilgilenerek ortadan
yok olduğunda arkasını toplamak, ne kadar zordu biliyor musun?"

"Berna onlar için bir şans yok. Rose Mina ile onu yan yana görmedin
sen."

"Ceylan, bu çok büyük kepezelik, milletin diline düşeceğiz. Rezil ola-
cağız. Evinde karısı, koynunda metresi... Benim oğlumdan bahsediyoruz,
adaleti tam, ahlakı sarsılmaz oğlumdan ama bu yaptıkları bana oğlumun
karakterini sorgulatıyor. Hem aklım karışıyor, öyleyse birlikte yurtdışına
neden çıktılar?" Aklı tam bir haftadır düşünmekten çorbaya dönmüş-
tü. Geceleri uyuyor, gündüzleri ayık gezemiyordu. Karısını sevmiyorsa
onunla neden sık sık yurtdışındaki eve gidiyordu, metresini seviyorsa ne-
den boşanmıyordu? Bu çocuk ne yapmaya çalışıyordu?

"Bunun sebebini sen de en az benim kadar iyi biliyorsun ki Yiğit kari-
sına hamile olduğu dönemde bile yaklaşmadı. Hayatlarında her ne olduy-
sa Açelya hamile kaldığı süre içerisinde oldu ve sonra koptular. Bir şeyler
var, ikisinin bildiği ve ikisini ayıran bir şeyler. Onlar çocuk doğmadan
bitirmişti bu evliliği. Kocaman beş senedir karısından uzak durduğunu
kimseden saklamadı. Eli eline değdi mi yanımızda, gözü gözüne aşkla ne
zaman baktı? Evinde kaldığında karısının koynunda yattı mı? Onunla
mutlu bir birlikteliği oldu mu? Normal çiftler gibi aşkla gezdiler mi?"

"Yiğit biraz değişiktir bilirsın. Başkaları gibi değildir, görgü ve ahlak
kurallarına uygun davranır. Kendi katlarında ne olduğuyla ilgilenmedim."

"Katlarında olanlarla yüzleşmekten korktun."

"Ne alaka, mahremiyetlerine saygı duydum!"

"Yeme beni ahretliğim, hizmetliler sana ayrı odalarda yattıklarını yu-
murtlayalı yıllar oluyor, Mert doğduğundan beri de odasına gitmediğini
ve odasına almadığını ben bile duydum."

Bocalayan Berna Hanım, "Her akşam iyi anlaşılan eş olarak hayli ke-
yifleri yerinde olurdu."

"Ayda yılda edilen zoraki sohbetlerden mi bahsediyorsun, onlara bir-
kaç defa şahit olmuştum. Yani sende bu oyuna ayak uydurdun!"

"Bu neyi değiştirir? Onlar evli Ceylan. Asıl sen kafayı üşütmüştün.
Onlar..." dediğinde Ceylan Hanım, "Onlar asla birleşmeyecek Berna,
uyan artık ve şu kızın kalbini bir daha kırarsan arkadaşım, sana küs olarak
ölürüm haberin olsun." diye tehdit etti.

Berna Hanım suçluluk duygusuyla ezildi. Ama hemen bundan sıy-
rılmaya çalışıp yüzüne hüzünlü bir tebessüm yerleştirdi. "Ceylan o nasıl
lakırdı?"

Ceylan Hanım konunun böyle değiştirilmesini uysallıkla kabul etti-
ğinde, "Öyle işte..." derken kıkırdayarak neşeyle balıklara bakan ikiliye
döndü. "Bak şunlara. Nasıl da eğleniyorlar. Ben onları geçen bana ziyarete
geldiklerinde bu hâlde görünce sevinçten kafayı yedim. Yiğit'imın gözleri
gülüyor, oğlun mutlu, torunun mutlu. Yiğit her zaman suskun, kendi için-
de yaşayan ve sadece yaşlanmak için nefes alan adam değildi. Şakalaşıyor,
kızdırıyor, kızıyor ve bolca gülüyordu."

"Yiğit mi?"

"Ya senin oğlun, hani sürekli çalışan, iş dışında birkaç saat yanında
durduğunda susan oğlun. Arkadaşım ister kabullen ister etme, ama bu
kız zorla başarılan emek gibi, elinin değdiği yer yeşeriyor ve ona ön yargılı
yaklaşma. Üzme benim yetimimi. Kırma seven kalbini, inan bana senin
önyargılarınınla harcanmayacak kadar değerli."

Berna Hanım şaşkınca, "Ceylan!" dediğinde yaşlı kadın isyanla, "Cey-
lan! Ceylan! At artık şu at gözlüklerini de bir bak ona. Bence ona en bü-
yük hatayı oğlun yaptı ve hatasıyla bir mücevher keşfetti. Hikâyeyi onlar
anlatmadığı sürece benden duyamazsın ama sana şu kadarını söyleyeyim,
bu ilişkide bir masum varsa o da Rose Mina. Herkes onun günahına girdi.
O çocuğun hiçbir kabahati yok. Belki Yiğit'inde yok, belki en büyük suçlu
Yiğit belki de tek suçlu kader bilemiyorum! İkisini de bir araya getiren ka-
derin bir bildiği vardır... Yiğit onda sevgiyi buldu, bu kızcağızda etrafına
huzurunu yaydığı kadar, bir tek onun yanında kendini güvende buldu."

Kısa bir sessizlik oldu. Konuşmaya başladığında Berna Hanım'ın sesi sertleşmişti. "Ama olmaz... Açelya..." İnsana kafayı sıyırtacak bir inadı vardı. Sessizce birbirlerine baktılar. Sözcüklerin anlatabileceğinden çok daha fazla şey anlatmışlardı. Ceylan Hanım uzanıp dostunun saçlarını şefkatle okşamak, kaşlarının arasında beliren derin çizgiyi parmaklarıyla düzeltmek istiyordu. Ama hiç kıpırdamadan oturmaya devam etti. Bunu yaparsa hatasını anlayamayacaktı. Dalgın gözlerini onun sürekli çekiştir-diği tedirgin ellerine dikti. "Sence Açelya'nın elini en son ne zaman tuttu? Ne zaman gözlerine baktı? Ne zaman şakalaştılar? En son ne zaman gerçek karı koca oldular ve neden yatakları ayırdılar? Dur ben söyleyeyim. Mert'i kaybetmeden önce! Oğlun ölmeden önce! Berna ölen kardeşinin mezarına niye gitmiyor bu çocuk? Canım derdi ona, neden adını bir kez olsun anmıyor? Neden karısına bakarken gözleri öfke, utanç, kin ve hayal kırıklığıyla parlıyor?"

Berna Hanım içinde yanan kuşkuyla yine baş başa kaldı. Başını can acısıyla sarstı. Aklından hadsiz düşünceleri attı! "Bence sen artık her şeyi oluruna bırak, hayaller kurma, geçmiş de deşme kaldıramazsın. Yiğit asla dönmeyecek karısına ve asla bırakmayacak sevdiği kadını." Kestirip attı. Yerinden kalkarken güçsüz bedeni süzgülün, yüzü yorgundu. Berna Hanım düşünceli bir biçimde olduğu yere külçe gibi yığılmıştı. Ceylan Hanım üzgünce uzaklaşmıştı.

Rose Mina akvaryumun üzerindeki kapağı kaldırarak Mert'in sandalyenin üzerine çıkmasına yardım etti. Elindeki kutudan avucuna yem koydu. "Yavaş yavaş atalım, elinin altına toplanmalarını izleyelim." dediğinde Mert balıkların çırpınmalarına neşeyle kıkırdadı. "Bak Mina, sarı olan zıplıyor." diye neşeyle şakıdı. "Biliyor musun bizim balıklarımız vardı, öldü?" Kederi hâlâ tazeydi.

Rose Mina elindeki yemi saçarken, "Üzüldüm," demişti, morali hala bozuktu.

Mert bakışlarını kahverengi olan balığa çevirdi. "Anneme desem gelirken bana balık alır mı?" diye sordu. Annesi her geziden ona hediyeler getiriyor ama hiç oynamıyordu. Rose Mina bakışlarını ufaklığa çevirdi. "Eminim getirir. İstersen ara söyle akşam getirsin."

"Akşama gelemez Mina. O çok uzakta." Mert suratını sarstı. Yemi birden suya boşattı, bu hoşuna gitmemişti. "Uzağa gittiği zamanlar beni götürmüyor." Rose Mina'nın dişine taş değdi, bir an kasılan eli titredi. Boğazına bir yumru oturdu. Başı çocuğa kaygıyla döndü. "Ne... nerede?" dediğinde Mert elindeki son yemi bitirerek avucunu genç kadına uzattı.

“Babamla Amerika’ya gittiler. Babam sana söylemedi mi? Hemen gelemezler ki.”

Rose Mina’nın parmaklarının arasından kayan yem kutusu, akvaryumun içine düştü. Çocuğun yüzüne su sıçratırken, “Ne?” dedi sadece. Nefesini tutarak bekledi ama Mert söyleyebileceği en kötü şeyi söyledi.

“Annemle tatile gittiler. Babaannem öyle söyledi. Barışmak için gittiler dedi. Küsmüşler sanırım. Bir dahakine, beni de götüreceklermiş. Bizim Amerika’da büyük bir evimiz var, havuzu var. Annemle babam hep oraya gidiyor ama ben iki kere gittim.”

Rose Mina donup kalırken nefes alamadığını hissetti. Kâbus gibiydi bu sözler, hatta karabasan. Başı dönüyor, bacakları titriyor ve bedeni sızlıyordu. Kalbini ve ruhunu öldürülmüşler gibi hissizdi. Dudakları ince bir çizgi hâlindeydi. Zaman durdu. Mert bilmeden tek bir sözle öyle sert bir tokat patlatmıştı ki yüzüne, kulakları acıyordu. Elinin bir an uyuştüğünü hissetti. Sonra şaşkın şaşkın baktı. Beyni boşalmış, zihnini toparlayamıyordu.

Telefonu çaldığında, titreyen elleriyle kavrayıp ekranına baktı. Ekran-da Yiğit’le ikisinin gitmeden önceki gün çekilmiş resimleri vardı. Yiğit yanağından öpüyor, Rose Mina kahkahalarla gülüyordu. Telefon sustu ve ardından bir daha çalmaya başladı. Rose Mina titreyen eliyle telefonu kirasıya tuttuğunda, sükûnetini bozmamak için dişlerini çenesi acıyasıya sıkıyordu.

Mert sandalyeden atlayarak indi. “Ben onu almak için bir şey getireyim, sen üzülme olur mu? Şimdi alırsız, daha ıslanmadı.” Yemi almak için koşarak salondan ayrıldı.

Rose Mina salonda tek başına kalmıştı. Neden gerçeği anlatmamıştı? Kiminle gideceğini kendisi neden sormamıştı? İş için sanmıştı. Sorgulamamıştı, unutmuştu gerçeği ve hadsiz ilişkilerini yok saymıştı. Bu kargaşanın içinde onu rahatlatan tek bir nokta vardı. Kandırılmaya daha fazla alet olmayacaktı. İsteğin, tutkunun, aşkın yerini soğuk bir boşluk duygusu aldı. İçi boşaldı ama yüreği hâlâ sancıyordu. O boşluk duygusunun da fazla uzun sürmediğini hatırlayınca, içini çekti. Onun yerini korkunç bir öfke patlaması aldı. Doğru dürüst düşünmesini engelleyen bir öfkeydi. Oysa şu anda en çok sükûnetine ihtiyacı vardı. Sakin, mantıklı ve güçlü olmak zorundaydı. Çocuğun anlattıklarının ne kadarının gerçek ne kadarının hayal olduğunu anlaması ve sorularına yanıt bulabilmesi için onunla konuşmaya ihtiyacı vardı. Ama hayır kimi kandırıyordu, o karısıyla

birlikteydi ve Rose Mina ahmak gibi onu kandıran adamı bekliyordu. Her gün onunla konuşmuştu. Onu ararken karısının görmeyeceği yerlere mi gidiyordu, telefonunu gizli gizli mi açıyordu? Bir suçlu gibi ekranını saklıyor muydu? İkinci olmak, alternatif olmak bu muydu? Hissettirdiği bu muydu?

Önce alışmasını sağlamak, sonra kandırmak.

İçti titredi bu düşünceyle. Parmakları amaçsızca dudaklarının üstünde gezindi, sanki onun dokunuşunu hatırlamak vicdanını hafifletecekti. Evet, onu istemiyordu! Bütün vücudunun titremesine neden olan açlık geçmişti ve bu iş şimdi bitmişti. Sonra ne yapacağına karar verecekti. Yiğit Üstündağ'ın azıcık akli varsa yoluna çıkmaktan çekinirdi. Telefon bir daha çaldı ve Rose Mina onu ablukaya almış düşüncelerden sıyrılıp hiç beklemediği bir dirayetle onu açtı.

Yiğit öfkeli sesiyle, "Neden bakmıyorsun lanet telefona? Onu kapamayacaksın demiştim." diye panik olarak kükrediğinde, Rose Mina derin derin solumaya başladı. "Rose orada mısın?"

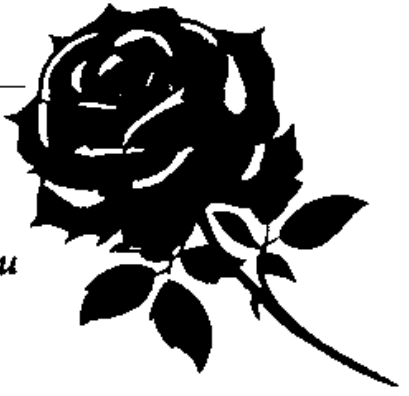
"Bir daha... sakın karşıma çıkma."

Sesi dişlerinin arasına sıkışmış bir öfke öbeğiydi. Hiç düşünmeksizin telefonu akvaryumun içine attı. O salonu terk ederken suyun içine batan telefon baloncuklar çıkarıyor ve korkan balıklar etrafından kaçışırken meraklı olanlar cihazın etrafını sarıyordu. Sonunda telefon suyun dibini boyladığında, beyaz taşların üzerinde hafifçe titreşmiş ve tamamen susmuştu.

@novaebook

Neden bu benim başıma geliyor demek yerine,
bu bana ne öğretti dediğin zaman her şey de-
ğişiyor.

Müjde Aklanoğlu

3. Bölüm

Karar verdi, geldiğinde asla yüzüne bakmayacaktı!

Ama öyle değildi işte!

Herkesin sevgisi yüreği kadardı ve her insanın karanlık bir yüzü vardı. Çıkarlar çatışınca veya canı çok yanınca ortaya çıkardığı gerçek benliği insanları afallatırdı. Karanlık yüzünü görmeyen kimse ondaki öfkeyi gerçek anlamda tanıyamazdı veya sevdiği için böyle hissettiğini iddia edemezdi. Onun kaç yüzü vardı, ona hangisi doğruyu söylüyordu?

Yüreğinde garip bir korkuyla ürkek bir kuş gibi can derdine düşmüştü. Bedenini paralayan tüm bu duygu harbi yetmiyormuş gibi zihninde, benliğinde, yüreğinde hüznünlü bir savaş baş göstermişti. İçinde aşka dair kurulan tüm şehirlere deprem vurmuş, sinesinde bir bir inşa ettiği rengârenk bahçeler virane olmuştu. Her yer hazan yeline esir olmuş, onu düşündüğü her an, acı bir iç çekişle bağına yumruk gibi ağrılarla oturmuştu.

Kocaman bir hafta. Etinin kemiklerinden ayrılması gibi acı içinde, görünmeyen düşüncelerin bıçak kadar keskin sızılıyla geçmişti. Başını yastığa koyduğu an acabalar zihnine yağıyor, bir sürü kuruntu, savunmasız fikirlerini yokluyordu:

Dokunuyor muydu acaba ona da kendisine dokunduğu gibi? İsteyerek, arzuyla sokuluyor muydu? Ona da sevdiğini söylüyor muydu? Kandırıyor muydu? İnaniyor muydu, inandırıyor muydu? Bu düşünceler yüreğine binlerce darbe vuruyordu. Sonra bir acaba daha şimşek gibi çakıyordu. Bedeni buz kesiyor, ruhu ayazda kalmış bir gül gibi yapraklarını dökerek hayata küsüyordu. Bakıyor muydu güzel gözleri parlayarak aşkla? Dokunuyor muydu yüreği yüreğine? Yanındaydı. Yapıyordu elbette! O kadının... karısının yanındaydı ve Rose Mina aldığı her nefeste verem hastası gibi sinesi yanarak, acı çekiyordu. Hakkı yoktu! Biliyordu. Ama elinde değildi ki. Gönül koymaya bile hakkı yoktu. Başlarda zorunluluk,

sonra hata ve en sonunda istekli olmuştu madem, bu ilişkinin getirisini de omuzlamak zorundaydı. Lakin gönül koymak ne kelime, düşündüğü her an nefes alamıyordu. Kendisiyle geçirdiği gibi onunla da eşsiz zamanlar, güzel anlar geçiriyor muydu? Biliyordu aldatan erkeğin istediği, mutlu bir yaşam biçimi değildi. Onun asıl arzusu, mutluluğu kamuflej olarak kullanıp hastalıklı arzularını doyuma ulaştırabileceği ve asla ceza almayacağı bir düzenin içindeydi.

Son gün geliyordu aklına, neşeyle yatakta uzanıp sohbet ettikleri, mutlu oldukları son dakikaları. Ona her dokunduğunda, içinde taşıyamayacağı kadar güzel hisler oluştuyordu. Onunla konuşurken içinde kelekler uçuşuyor, kelimelerin arasında ihtiyacı olmamasına karşın ara ara yutkunuyordu. Saçmaydı ama heyecandan kelimeler birbirine karışıyor hiç istemese de anlamını yitiriyordu. Ve bu anın büyüsunü kaybetmekten korktuğundan anlamadığı bu durumu bozuntuya vermiyordu. Elini kolunu sallayarak sabırsızca bir şeyler anlatıyordu. Amacı sadece dikkatini çekmek, etkilemekti. Ama ne ara olduğunu anlayamadığı bir zaman çerçevesinde, her şeyi birbirine karıştırıyordu ve anlattığı konudan uzaklaştığını, yine onun gevrek, kulaklara ziyafet kahkahasıyla fark ediyordu. O hep gülüyordu ve Rose Mina mahcup mahcup yüzünü asıyordu. Aslında doyasya bakmak istiyordu güzel gözlerine, fakat utanıyordu. Çocuklar gibi pırıl pırıl saf aşkla ışıldayan gözlerini şimdi düşününce, içi yaralanıyordu. Kandırılmak genzine hıçkırık olup birikiyordu. Onu düşünüyordu, sonra karısını! Ve canı daha çok acıyordu.

O zaman sadece gözleri değil yüreği de ağlıyordu. Yastıkları gözyaşlarıyla ıslanırken dudakları acı acı hıçkırıkların esiri oluyordu. Aldatmak; mutsuz ilişkilerinde sıkışmış insanların sorunlarını dürüstçe konuşmaya veya ilişkiyi bitirmeye cesaret edemedikleri bir kaçış eylemiydi. Konfor alanını sürdürme bencilliği idi. Yalnız karısını değil, kendisini ve Rose Mina'yı da aldatmasına izin vermişti. Aklından uzaklaştırmak için kendini olmaz işlere ve kitap okumaya verdi.

Oturduğu küçük, pembe ve güneşin esir aldığı ferah odadaki yatağın kenarından, beline destek alarak kalktı. Kapıya yönelip köşedeki uzun hol boyunca boş boş dolaşmaya devam etti. Salon, diğer uçta uzun bir balkona açılıyordu. Balkonun manzarasını seviyordu ama gitmek istemedi.

Onun belki de umurunda dahi değildi. Karısı yanındaydı. Belki de unutmıştı bile yaşadıklarını. Düşündüklerine, içinde yaşadığı acıya ve bedenindeki gerginliğine sinirlenerek onu düşünmeyi, kafasından atmaya çalıştı. Geniş merdivenlerden inerek ana kata döndü. Köşkün büyük

girişine geldi. Merdivenlerin bittiği yerden sola dönerek, uzun, kaliteli granitten döşenmiş bir koridordan geçti.

Koridorun iki yanında elinde sepet tutan, başlarında zeytin dallarından taç bulunan, yarı çıplak Yunan kadını heykelleri vardı. Aşağıdaki odanın manzarası açıktı. Ama yine de Rose Mina burada kitap okumayı seviyordu. Bir zamanlar burası Cihan-ı Aşk Köşkünün mabediymiş, Ceylan Hanım hep öyle söylerdi. Buradaki tüm diğer şeyler gibi bu oda da zengin ve gösterişli döşemesiyle zarif duruyordu. İlk geldiği günlerde hayran kaldığı, ancak şu anda pek de umurunda olmayan vitraylı pencere-lerden gelen ışıkların keyfini sürecektir hâlde değildi. Yine de renkli ışık demetleri içeri süzülürken kitap okumak belki kafasını dağıtacak. Bu düşüncelerle meşgul ettiği yorgun zihniyle elinde kitabı kapının eşiğinde dona kaldı. Ve tabii şaşkınca attığı feryadın farkında olmaksızın derhâl içeri atıldı.

"Ceylan Hanım..." Derince bir nefes soludu. "Aman Yarabbi, bu ne hâl!" Dehşete kapılmış incecik sesi korkusundan fısıltı gibi süzülürken devamındaki kelimeler neredeyse tamamlanamamıştı. "Ceylan Hanım! Rica ediyorum inin oradan, düşüp bir yerinizi kıracaksınız." Azarlayan ifadesi ve sarsılmış yüzüyle yanına yöneldi. Gördüğünü zihnine kabul ettirmesi olanaksızdı. Aman Yarabbi bu yaştaki bir kadının yapacağı şey miydi bu? Ama o kadın Ceylan Hanım olunca, bu konu her şey gibi yaşının da dışında kalıyordu.

Mert ufacak boyuyla olduğu yerde pire gibi zırlayarak, "Süt Babaa-ne... ben de istiyorum, yütfen, yütfen, yütfen..." derken Ceylan Hanım elini şakaklarına perdeleyerek, başını kaldırıyor ve gözlerini uzaklara diker gibi garip bir durum sergiliyordu. "Ufuktan ses mi geliyor? Biri bana mı sesleniyor Miço... Gördüğüm kara mı?" Dudaklarında tatlı bir kıvrımla, şebeklik yapmaya devam ediyordu.

Rose Mina derhâl yanında biterek yaşlı kadının sarkan elini yakaladı. "Ceylan Hanım lütfen, düşüp bir yerinizi kıracaksınız? Ne olur bakın çok korkuyorum." diye azarlamasını biraz daha yumuşatarak tekrarladı.

O vakit yanında duran Nesrin geriye çekilerek göğsüne bastırıldığı ütüyle kıkırdamaya başladı. "Valla ben ütü yaparken arkamı döndüm, bir baktım üstüne tünemiş. Gemicilik oynuyorlarmış Mert Bey'le... Âlem bu kadın."

Rose Mina Nesrin'e ters bir bakış attı. Onu yüreklendirdiği için yüzünü asarak bunu onaylamadığını belirtti. Bakışları yaşlı kadına döndüğünde,

üzölerek ve korkuyla oflamaya başladı. Bu yapılacak iş değildi. Kocaman kadın çocuk gibi ütü masasının üzerine tünemiş, yüzünde güzellik maskesi, saçlarında bigudisi, üzerinde sabahlığı, güya Mert'i eğlendiriyor. Bu hâliyle sanki yaşamadığı çocukluğunu icra ederek hayata inat daha çok kendisi eğleniyordu.

Mert istekliydi. Ayağının altına yay takılmış gibi çekirge misali öne arkaya zıplayarak, "Süt Babaanne ne olur in artık, ben de çıkacağım. Sıra ben de. Hem yaşlı kadınlardan korsan olmaz. Sen kılıç bile tutamazsın. Gözlerin ileriye görmez gözlük takmak lazım." diye dudaklarını büktü. Ceylan Hanım elini şakaklarından kızgınca çekip başını aşağıya eğerek kaşlarını yapay bir kızgınlıkla çattı. Vitraylardan vuran renkli ışık yüzünde ve gözlerinde oynasırken, "Hadi oradan köftehor... asıl veletlerden kaptan olmaz. Babaanneler kaptan, torunlar miço olur. Bak hele beni kandırıp gemime el atacak, miras bırakana kadar gemi benim yönetimimde olacak. Şimdi çok konuşmada yelkenleri forâ et. Uzaktan bir gemi dübünüme girdi. Düşman hizada. Gidiyoruz." dediğinde kapıdan gelen sesle hepsi o tarafa baktı.

"Evet, gidiyoruz ama tımarhaneye, bir oda üç yatak verdiler." Berna Hanım'ın yaşına göre güzel olan yüzü telaşla kıpkırmızı kesilmişti. Eline bir geçirse üç yaşındaki çocuğu terbiye eden anne gibi iyi bir nasihat çekecekti. Başını sarstı. Taviz vermez bir paylamayla, "Bu kadarı da fazla, doktoruna diyeceğim kafa yapan haplardan bana da versin." dediğinde Ceylan Hanım kıkırdadı. Kaşları birden düştü ve dehşetle gözleri iri iri açıldı. Cidden o ağır ilaçlar azıcık alınca bile kafa yapıyordu. Aman Yarabbi! Dudakları gerginleşti. "Kız yoksa bir yerine unutup iki kere mi hap verdim essahtan. Vay beni, hatırlayamadım bak ben şimdi. Bu hâlin benim yüzümden mi?" Gözlerini düşünceyle yere çevirdi ve aklını zorlayıp yaptığı tüm eylemlerin, ona ilaç içirdiği anın kaydını zihninden geçirdi. Bunu ciddi olarak düşünen Berna Hanım, yaşlılığın unutkanlığına verdiği destekle arkadaşının başını belaya soktuğunu sandı. Keza bazen yaptığı unutup aynı şeyi defalarca yapabiliyordu.

Onun ciddi bir kaygıyla yüzünün asıldığını gören Ceylan Hanım, haylaz şeyler düşünerek, oyuncu kişiliğini ortaya koymadan önce tatlıca kıkırdadı. "Bana bunak diyene bak. Vay garip, çişe çıktığını bile unutan sen, beni nasıl suçlarsın!" Rose Mina gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı lakin bunun pek bir faydası olmadı. Yönünü öteye dönüp başparmağının tırnağını dişlemeye başladı. Ceylan Hanım onun yüzündeki aydınlanmayı görünce, sırf onu güldürmek için afacanca göz kırptı.

"Berna kız, valla söylemeyecektim ama artık şart oldu." dediğinde yaşlı kadın ciddi bir bakışla gözlerini kıstı.

"Neyi?"

Ceylan Hanım işin gırgırındaydı. "Geçen sen cami ziyaretinde dört kere abdest almadın, üç kere aldın ama ben bir tane daha ekledim ve sen de kek gibi kabullendin. Bir de aynı duayı beş kere baştan okudun!" Elini saçlarına gömdü ve kısacık düşündü. "Yoksa yedi miydi?" Ve hatırlayamayınca omzunu sarstı. Gevrek bir kahkaha attı. "Bir de bana bunak dersin. Ha ha, akşam iki kere su içtiğinde gözümden kaçmadı. Gece kaç kere kalktın ahretlik çişe?"

"Hiç de bile!" Omuzlarını hazmedemeyerek sarsan Berna Hanım, çaktırmadan düşündü. "Bir kere üç İhlas okudum ben, sen onu duymuşsundur. Hem abdest almak iyidir, kanı hızlandırır. Ben kendimi garantiye alıp yedeklemişim, ne var bunda? İman temizlikten gelir."

Ceylan Hanım dizlerine vurarak ortalığı inleyen hoyrat kahkahalarını basıp, "Ona temizlik imandan gelir denir seni şaşkın... çapağıma göz kaçtı gibi saçma cümleler kurmadan bir direksiyon kursuna git sen."

"Diksiyon denir ona."

"Hadi be oradan, sen kendini düzelt önce. Bir kere kırk sekiz beden olduğunu da biliyorum."

Yüzü yıkıldı Berna Hanım'ın. Yaş sohbeti hiç hazzetmediği bir şey olurken beden muhabbetini hiç çekemezdi. "Aşk olsun! Sen de beni iyice bunak yaptın. Daha yaşıma kaç benim..."

"Hele bak hele, şunun dil kırmalarına! Gören de on beşlik taze sanır. Valla böyle genç kalma istediğini Yiğit görmesin, senin koca peşine düştüğünü sanır garip."

"Bunak karı kes artık."

Gözlerini kısan Ceylan Hanım ciddi bir şey açıklayacak bir havada, "Kız ne bunağı, şu alengirli ismi olan hastalık var ya, hani bunaklığın alaf-ranga ismi olan ondan oldun sen."

"Alzheimer!" dedi Rose Mina boğazını temizleyerek.

Ceylan Hanım genç kıza öpücük atıp, "Hah işte, adı her ne zıkkımsa, ondan. Sen de o tuhaf isimli şeyden olmasın ahretlik. Valla seni benim kafa doktoruna bir gösterelim. Check-up'a sokalım. Aşağı köy susunca yukarı köye bir hâller olmuş."

Berna Hanım gülerek elini önünde salladı. "Aman kaçık karı! Ben de seni ciddiye almış lakırdılarına eşlik ediyordum. Senin kafa doktorun beni görürse bir daha mesleğini icra edemez doktorluktan soğur."

"Doğru diyorsun, senin kafanın içindeki sinsi tilkileri görünce korkar gariban. Bunu kabullenmen ala. Kafa Tası Şeytani Şubesi işleri, işkence hattı... Alooo..." İçini çekti. "Yorulдум gel beni indir."

Berna Hanım hayıflanarak Ceylan Hanım'ı indirirken, Rose Mina onu çocuk gibi azarlıyordu. "Düşüp bir yerinizi kırabilirdiniz. Sizi bazen ayağınızdan bağlayıp ipini de kendi bileğime bağlamak istiyorum."

"Aşk olsun kızım, ben fino muyum?" dedi kadın dudaklarını kırgınca bükerek.

"Estağfurullah efendim... Bence siz ne demek istediğimi gayet net anladınız. Afacanlık yapmadan evvela, biraz bizi düşünseniz ve beni erken doğurtmasanız."

Mert ütü masasının altından kedi gibi miyavlayarak çıktı, Mina'yı korkutarak sıçrattı. Rose Mina şakasına bayılıyormuş gibi yapınca çocuk bunu ciddiye aldı. Eteğine asılıp dikkatini çekmeye çalıştı.

"Ne olur Mina, yütfen... Valla çorbamı içeceğim, kimseye de küfretmeyeceğim."

Ah o gözleri üzgünce süzıldüğünde, işini başarma yolunda emin adımlar atan dudakları, kurnazlıkla bükülüp tatlıca titremeye başlayınca, ona kim hayır diyebilirdi ki!

Tatlı yakarmaya daha fazla dayanamayan Rose Mina, ütü masasına çıkmasına izin verdi. Masayı biraz alçaltıp altına bir tane yorgan serdikten sonra, Berna Hanım'ın tüm itirazlarına ve onaylamaz bakışlarına rağmen üstüne çıkardı. Ufaklığın elini bıraktığında, bir adım geriye çekildi fakat dikkatini üzerinden eksik etmedi. Onu izleyip en olmadık anda müdahale etmek içinde korunaklı bir mesafede kaldı.

Huysuzlanan Berna Hanım, "Düşerse canı yanar." dedi kabullenmemiş bir tonda. Torunuyla Rose Mina'nın arasındaki kuvvetli iletişimi ve engellenemez bağlılığı kabul etmiyor, aralarına gireceğinden korkuyordu. Torunu katı bir hırçınlıkla cephe almasaydı onları bir araya getirmezd.

Rose Mina birkaç dakika sonra oyuna iyice kendini kaptıran ufaklığa katıldı, onun yaptığı absürt hareketlere neşeyle kıkırdamaya başladı ve ona uyum sağlayarak kaptan oyununa katıldı.

"İyi o zaman dikkat et bari. Sana emanet." diyen yaşlı kadının sesi huysuzdu. Rose Mina'nın ondan hiç beklemediği nezaket dolu kabulleniş

tuhafına gitti. Başını çevirerek baktığında garip bir ifade yüzüne yansıdı. Sanki geldiği günden beri ilk defa ona sevgiyle bakıyordu. Gözlerindeki o kibirli, hesaplı bakışları kaybolmuş, neredeyse insancıl bir şefkat hâsıl olmuştu. Torununa bakarken ise gözleri nemlenmiş, uzun yüzü ve çıkık elmacık kemikleri gevşemişti. Dudakları ağlama arifesinde gibi titremiştir.

On dakika sonra ise onlara bakmaya geldiğinde izlemiş, kahkahalarını duyduğunda ise "Çok mutlu," demiştir garip bir heyecanla. "Teşekkürler Mina."

Rose Mina bu yumuşak, içten gelen tebessümle ilk defa bu kadına çekinmeden cevap verdi. "Düşerse canı yanmaz, yorgan onu korur. Merak etmeyin artık, siz Ceylan Hanım'la oturabilirsiniz."

Öyle yemeğinden sonra Mina Mert'i biraz uyutmuştu. Uyandığında ise karnını doyurmuş, Ceylan Hanım'ın ilaçlarını vermişti. Bir süre sonra hepsi havanın güzelliğine vurulup bahçeye çıkmıştı. Rose Mina önce bacakları şiştiği için bahçede biraz dolaştı. Ceylan Hanım'lar kahve keyfi yaparken yine her günkü gibi Berna Hanım'dan uzak durmaya özen gösteriyordu. Gözüne batmamak onun için daha iyiydi. Gerçi birkaç saatte değişmişti ama ne olur ne olmaz diye çekiniyordu. İki gün sonra biraz daha samimiyet kurulmuştu. İlk günlerdeki gibi ona buz gibi bakmıyor, rica minnet konuşmuyordu.

Şimdi konuşmaları daha sıcaktı ve sohbetlere iştirak ediyordu. En azından ilk gün yaptığı gibi sırf kızdığı için erken yatıp ne zaman göz göze gelseler ondan bakışlarını kaçırmıyordu. Aslında özünde iyi bir kadındı. Konuşmasından, sohbetinden ve her daim davranışından bunu belli ediyordu. Sadece ön yargıları fazlaca gelişmişti. Hatta Rose Mina çok zaman onu anlıyordu. Kim gelininin üstüne gelen metresi kabullenirdi ki? Hâliyle o da kendince tepkisini koyuyordu! Oğluna kızdığı kadar, genç kadına da kızıyordu. Ama elinden hiçbir şey gelmiyordu ki sonuçta bu işe isteyerek bulaşmamışlardı.

"Bak Mina... Bunların kanatları çıkıyor. Nasıl olmuş ki?"

Mina başını eğdi. Ellerini arkasına koyarak yürüyen ufaklık bir ağacın dibine gitmişti. Yanına yaklaştı. Yere çömelmiş çocuğun neye baktığına dikkat etti. Ağacın dibindeki karınca yuvasına giren sürüyle ufaklık karıncaların içinde tek tük kanatlı cinsinden iri karıncalar vardı. Mert, garip bir merakla onları inceliyordu. Birden ayağa kalkıp garip bir telaşla ve endişeyle karınca yuvasının üzerine hiç çekinmeden vurdu. Rose Mina ufaklığı şaşkınca yakalayarak, hızla kucığına çekti.

“Mert, ne yapıyorsun?”

Mert onun karnının izin verdiği ölçüde kucagında otururken pişmanlıkla dudaklarını büzdü. “Ama Mina, o büyükler, küçük karıncaları yerler. Yütfen. Girmesinler yuvasına yazık minnacık onlar.” Kendince aklındaki gerçek sebebi açıklıyordu.

Rose Mina onun zarar vermek adına bu hamleyi yaptığını düşündüğü için kendine kızdı. Ufaklığın çenesini kavrayıp sımsıkı yanağından öptü. “Ama meleşim, o zaman sen de onların canını yakıyorsun. Böyle yuvalarını yıkıp öldürerek koruyamazsın onları. Bak gördün mü? Onlar da diğerleriyle birlikte sadece çalışıyorlar, zarar vermiyor ki.” dediğinde içinden ‘inşallah öyledir’ diye geçiriyordu.

“Mina ama onlar büyük. Diğerleri ufak, nasıl birlikte olurlar?”

“Bak sen de yaşından çok büyüksün. Senin yaşındaki çocukların boyundan uzunsun, sen onlardan farklı mısın?”

“Ama ben babama benziyorum. Babamda çok büyük. Ben de onun gibi büyük olacağım.”

“Olacaksın.” dedi kupkuru sesle.

Yine Yiğit binlerce soru eşliğinde zihnine hücum etmişti. Lanet herifi hatırlamamak için ne yapıyorsa ters tepiyordu. Kahrolası hergele, tam bir haftadır karısıyla tatillerde cirit atıyordu. Rose Mina’nın bir haftadır her günü diğerinden daha beter ve işkence gibi geçiriyordu. O gittiğinde... Ne çok şey eksilmişti içinde, onu beklerken zaman daha çabuk geçiyordu ama şimdi onunla bağlarını kestiğinden beri zaman geçmiyor, öfkesi azalmıyordu. Bazen diyordu bırak, buraya kadar ama olmuyordu. Yorgun atsa da yüreği, hâlâ onun için savaşıyordu. Saçma hatta ahmaklıktı ama elinden hiçbir şey gelmiyordu.

“Mina karıncalar bana küser mi, istemeyerek onlara zarar verdim. Benden kaçarlarmı?”

“Eğer onlarla konuşursan belki kaçmazlar, samimi olursan onları ikna edebilirsin.”

“Peki ne demem lazım onlara?”

Rose Mina kısa bir an düşündü ve karıncalarla oynadıkları zaman dedesinin onlara öğrettiği şey aklına geldi. “Korkma karınca ben seni ezer miyim, seni Yaradan Rabbimi üzer miyim?”

Mert önce tuhaf şekilde bakmış sonra tıpkı onun gibi mırıldanarak karıncaları ikna etmeye çalışmıştı. Onun huzurlu sesinin arasında gözlerini kapadı ve durmak bilmeyen düşüncelerini sükûnetine bıraktı.

Farkında olmaksızın elinin biriyle ıslak çimenlere dokundu ve otları yavaşça okşadı. Mert karıncaları incelerken ağaçların arasında gezinen rüzgârın ve dallara serenat yapan çeşitli yaratıkların şarkılarını duyabiliyordu. Birlikte, güzel bir müzik oluşturuyorlardı. Kocaman bahçenin sesi içini az da olsa rahatlatıyordu. Mert'in soruları aklını arındırıyordu. Üst kattan kardeşinin flüt sesi yükselmeye başladı. Erva yeni nota bulmuş, bir şarkı çalıyordu.

Bir zamanlar Rose Mina kemanla besteler yapar, neşe ve hüznle, kahkaha ve aşkla bir sürü ezgiyle enstrümanını çalardı. Aklı boşalır, kalbi kemanın delici ritmine uyarak nağmeler nakşederdi. Acaba melankolisini yine o tatlı seste boğabilir miydi? Teoman'ın ısrarcı gelişleri, Sanem'in göz hapsi bazen nefes aldırılmıyordu. Yiğit belli ki Teoman'ın gözünü fena korkutmuştu ki -günde en az yirmi kere arıyor, otuz kere mesaj çekiyor, üç beş defa da yanına uğramak için bahaneler arıyordu. En son bu sabah görüşmüşlerdi ve sabrı taşınca olan yine gariban çocuğa olmuştu.

Her şeyi biraz olsun geride bırakmak isteyen Rose Mina ikinci güneşin son demlerini fırsat bildi, elinde hikâye kitabıyla çimlere uzanmış sakinliğin ve huzurun gerilen sinirlerini bastırmasını diliyordu. Dalgın zihnine inat billur sesi kitabı hiç takılmadan okuyor, Mert başını bacaklarına dayamış dinlerken Erva'nın yaptığı kâğıt uçakla oynuyordu. Onun hikâyesine gülüp çıkardığı komik sesleri alkışlayarak yorumlar yaparken uçağını çimlere koydu.

O vakit Berna Hanım garip bir soluk çekti içine. Sonra birdenbire doğruldu, fincanını sehpayı bırakırken birlikte vakit geçiren ikiliye baktı. Onların sürekli iyi yanlarının methine devam eden Ceylan Hanım'a döndü. Kuru bir sesle, "Çok alışıyor, sonra üzülecek diye korkuyorum." diye ağzından bu söz bir çırpıda çıkmıştı.

Ceylan Hanım merhametli bir ses çıkardı. "Böylesi daha iyi."

Berna Hanım ahretliğine sert sert baktı. Ceylan Hanım umursamamaya rak omzunu sarstı. Kahvesini yudumladı. Oysa Berna Hanım'ın bakışları son bir haftadır titizlikle hep ikilinin üzerindeydi. Mina burada kalıyor, Ceylan Hanım'la özenle ve sevgiyle ilgilenirken Mert'i de asla ihmal etmiyordu. Mesela dün gece onu odasında ninni söylerken yakalamıştı. 'Kocaman çocuğa yapılacak iş mi bu derken!' Mert'in ona 'Bir daha' diye yakardığını işitmişti. Bu bile ona tuhaf gelirken sabah kalktığında daha fazla bir şokla sarsılmıştı. Mert odasında değil, Mina'nın koynunda, ona sımsıkı sarılmış hâlde uyuyordu. Bunun nasıl olduğunu düşünüyor ama bulamıyordu. Kısacık bir zamanda bir çocuk birisinden bu kadar çabuk

nasıl etkilenir, bu dem nasıl teslimiyete girerdi? Şaşılacak şeydi. Torunu onu gerçekten seviyordu ve işin garibi, her saniye genç kadının sevgisinin gerçekliği, derinliği yüzüne tokat gibi çarpıyordu. Ona annesinin veremediği şefkati bağışlıyor, karşılıksız emek veriyordu.

Uzun bir sessizlikten sonra ilk konuşan Berna Hanım oldu. "Buna aklım ermiyor Ceylan! Bir insan, nasıl sevgilisi olduğu adamın, karısından olma çocuğunu böyle sever? Nasıl öpüyor baksana, sarılırken canına sokacak gibi sıkıyor. Bu kadın aklımı karıştırıyor. Yapmacık desem değil, gerçek desem, olmayacak kadar hayal. Bakıyorum, bir hata, bir kusur, bir şeyleri açık etsin diye ama yok. Ben bu kadının, bu kadar kusursuz olduğuna inanmıyorum. Bir yerde hata yapacak."

Ceylan Hanım arkadaşını daha iyi dinlemek için burnunun üstünden her daim düşen gözlüğünü, büsbütün salıverdi. Bakışlarını çimlerde güreşen ikiliye çevirdi. Mina ufaklığı yakalamış gıdıklıyor, Mert güzel sesiyle gülmekten yalvarıyordu.

"Onun da kusurları var! Mesela oğlunu çok seviyor, ondan gelen her şeyi kabullenip temiz bir sevgiyle bağlanacak kadar kör oluyor. Bu bir kusur, kimse kendinden çok sevmemeli başkasını, o zaman hem yaralanır hem de yaralar bilmiyor. Sonra yumuşacık kalbi var, her insan kadar kusurlu, kuruntulu hatta kıskanç. Bazen düşüncesiz, bazen çocuk, az da olsa cahil. Ama asıl olan gerçek, senin benim gibi kadın. Oğlumuz bu kızı hangi çaresizliğinden yakaladı da kendine mahkûm etti, bunu sorgulamıyoruz ama bir kadının gönülsüz yolcuğunu eleştirmeyi hak görüyoruz."

"Ne demek bu?"

Omzunu sarstı. "Ben bilmem oğlumuza sor. Ben besmelesiz süt vermedim." diye kıkırdadı.

"Yiğit'im yapmaz öyle şey."

"Evli bir adam bekâr bir kızla gözünle görmesen bunu da yapmaz derdin. İnsan sevince aklını kalbiyle takas ediyor demek ki. İlk karşılaşmalarını unuttun sanırım!" Evet o günü hatırlıyordu ve ikisinin de verdiği garip tepkileri şimdi düşününce, "Ne yani oğlum onu kendine mi zorluyor?"

"Kendine zorladığı tek şey birlikte yaşamak, sevgisini zorla alamazdı. Belki Rose çaresizlikten belki gerçekten sevdi onu ama sevgisi gözünü kör eden biri olmadı, sonuna kadar ona kafa tutup iradesiyle savaştı. O iyiyle kötüyü ayırt edebilecek kadar iyi yetiştirilmiş ahlaklı bir kız ve kalbi saf sevgiyle doldurulmuş, tükenmez bir huzur veriyor. Kimileri gibi kibirli, alt edilmez kötülükle çürümüş fikirlerle değil, her şeyin sevgiyle

iyileşeceğine inanıyor.” Berna Hanım bu açık imaların nereye gittiğini anlayamadı ama Ceylan Hanım’ın açık kızgınlığının kime olduğunu anladı.

“Konuşurken bile bana laf çakıyorsun. Kibirli mi? Sen beni biliyorsun...” dedi üzgünce dudaklarını bükerek, Ceylan Hanım anlayışla arkadaşının ellerini avucuna aldı. “Bilirim. Açelya’nın üzülmekten, kırılmaktan korkuyorsun. Sonra torunun var. Ama ortada bir de gerçek var. Arkadaşım, Mina da bir insan, düşünceleri ve duyguları var. Oğlunu çok seviyor olması hor görülmeyi kabul edeceği anlamına gelmez ve ona bir çocuk verecek. Bize bir torun daha gelecek. Gerçek olan bu.”

“Çok üçkâğıtçısın arkadaşım.” derken tebessümünü dudaklarını dolaştı. Durdu ve biraz haylazca cevap vermeye çalıştı. “Önce diyordum ki planlı bir ayartma, sonra hastanedeki anlarını düşününce birbirlerini uzun zamandır görmedikleri o kadar belliydi ki. Sonra oğluma olan tavrı ve tutumu, ikinciliği kabullenmeyen gururlu hâlleri düşündürdü, ama biri evli bir adamla niye ilişki içine girer ki? O zaman diyorum parası için yapıyor. Çünkü konuşmalarına şahit olduktan sonra buna da inanasım gelmiyor. O ufak kıza, *‘parasını idareli kullanmasını öğütüyor, bu ay biraz sıkıştıklarını’* söylüyordu. Yiğit onlara destek çıkmıyor mu diye dün Sannen’i biraz sıkıştırdım. *‘Rose Mina kabul etse, çıkacak ama etmiyor inatçı. Daha kursağından onun parası geçmedi!’* dedi. Kafam karıştı Ceylan. Evin ihtiyaçlarını bile kendi maaşıyla alıyormuş. Teoman marketlik yaptığında hepsini geri yollatarak çocuğu Yiğit’in gazabına maruz bırakmış. Bu entere etmez beni ama işte...”

Ceylan Hanım muhabbetinin samimiliğine fincanı uzattı, kendi kahvesinden de uzun bir yudum içti. “Biliyorum. Yiğit geçen gün bu durumdan şikâyet ediyordu. Bana bu konuda onunla konuşmam için baskı bile yaptı. Ama Rose Mina’ya kabul ettiremedim. Eğer bunu yaparsa kendisini gerçekten metres gibi hissedermiş, bunu söyledi!” Gözleri titizlikle arkadaşın yüzündeki ifade geçişlerini izledi.

“Değil mi? Öyle zaten!” dedi Berna Hanım kibirle.

“Değil,” dedi Ceylan Hanım kızgınca. “O hiç metres olmadı. Gönüllü edilen yatak arkadaşlığına metres denir, zoraki bir sürece yol arkadaşlığı. Olmayacak. Duydun mu? Ben yaşadığım sürece, buna asla izin vermeyeceğim. Ne Yiğit’in ne de başkasının kapaması diye anılmayacak, sadece zamanını kolluyorum, her şey olacağına varacak. Aklını başına al kadın, Metres neye denir? Parası için hayatına girene, saygıyı sevgiyi bilmeyene, amacı sadece cinsellik olana. O, Yiğit’in sevdiği kadın, kalbindeki tek kadın. Karısı! Bir kâğıt parçası diğerinde diye, kimsenin metresi olmadı!

Bir daha duyarsam, cidden kırarım kalbini.” Kelimeler keskin, sözler alt edilmezdi.

Berna Hanım'ın dudaklarında sanki konuşmaları donmuş, bedeni gülle gibi koltuğa yapışmıştı. Zihni bulanıklaşıyor, kendini toparlayamıyordu. Yanaklarına hafif bir renk çıktı. “Ama evli bir adamdan hamile!”

“Hamile kalmasının hikâyesi başka, bir gün taş kafalı oğlun sana anlatır. Kızın hiç günahı yok, oğlunu tanıımıyormuş bile. Üstelik bebek olduğunda evli olduğunu da bir araya geleceklerini de bilmiyordu Rose Mina.”

Şok geçiren Berna Hanım, “Onu kandırmış olamaz.” diye atıldı. “Benim oğlum böyle bir şey yapmaz.”

“Yapmamış zaten, sadece evli olduğunu söylememiş.”

“Ne fark eder ki sonuçta saklamış, kızı kandırmış.” Dudaklarına itirazları geliyor ama duyacaklarını bildiğinden konuşmayı devam ettiremiyordu.

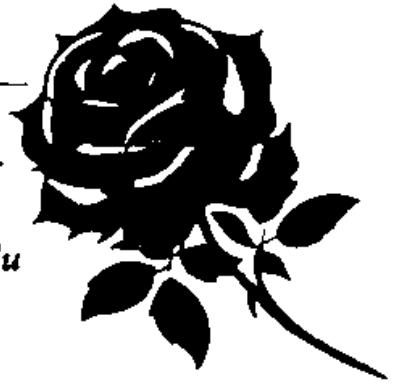
“Yiğit gerçekten evli mi Berna, gerçekten evli hissediyor mu ki bunu dillendirsin!”

Rose Mina ve Mert köşedeki büyük bir ağacın altına yattılar ve taze toprağın kokusunu içlerine çekerek yaprakların arasından sızan güneşin tadını çıkardılar. Tatlı bir rüzgâr yaprakları sallıyordu. Bahçedeki çimleri sulayan fıskiye den fışkıran suyun melodisini ve kuşların cıvıltılarını dinlerken kitabını okumaya devam etti. “Tavşan çıktığı dalda uykuya dalmış ama önce...” dediğinde dışarıdan bir arabanın güçlü motor sesi geldi. Mina bakışlarını kapıya çevirdi. Yiğit gelmiş olamazdı, Ceylan Hanım iki gün sonra geleceğini söylemişti. Oturduğu yerden kalkıp eteğindeki çimleri temizliyordu ki evin köşesinden önce Açelya göründü. Bakışlarını oğlunu arar gibi etrafta dolaştırınca genç kadınla gözleri çakıştı. Açelya yüzünde yorgun, bedeninde hafif bir eğilmeyle, “Selam Mina, nasılsın?” dediğinde tatlıca gülümsedi. Rose Mina ondan cevap bekleyen kadını cevaplayamadığı gibi bir de donup kaldı.

“Hoş geldin kızım,” Onun durumunu fark eden Berna Hanım iyi niyetiyle araya kaynak yapınca Rose Mina ne ara tutmaya başladığını bilmediği nefesini seslice dışarı saldı ve daha kendini toparlayamadan, bahçenin girişinde Yiğit göründü.

Sevildiğini sanarak destek verdiğiniz kişinin, güçlendiği zaman bırakacağı ilk kişi siz olacaksınız!

Müjde Aklanoğlu

4. Bölüm

İnsan kimseyi kendine borçlandırmamalı. Ne maddi ne de manevi. Vefa borcu; ağırlaştırır süreci, yorar, yıpratır. Zira kimse alacaklısıyla birlikte olmayı istemez. Bedel ödeyen, kişiye ödeyemediği rabıtanı kaçar ve sonra adı "vefasızlık" olur. Ve ne olursa olsun yapılan kötülükler affedilmemeli, unutulmamalı çünkü vefasızlığın başlangıcı da bitişi de hep affa olur.

Mert babasını görünce çığlıklar eşliğinde yerinden fırlayarak, "Babam geldi. Oley be, oley." derken Yiğit Açelya'nın kiminle konuştuğunu görmek için başını kaldırdı ve bakışlarını onların olduğu yöne çevirdi. Rose Mina'nın evde olacağını sanıyordu. Sanem ona bir saat önce eve gideceğini söylemişti. Lanet olsun! Bu şekilde karşılaşmak istemezdi.

Ona çok kızgındı ama onun bakışlarındaki hüznü görünce tüm öfkesini unuttu. Ona kırgın gözlerle baktığında içinde kabaran öfkeyi dindiriyordu. Güneşten esmerleşmiş ellerini kalçalarına dayamış ve kestane rengi saçları gün ışığında kızıl alevlerini kuşanmış, omuzlarına dökülüyordu. Gözlerinin içi ağlıyor, yüzü ifadesiz duruyordu. Oğlunu kollarına alırken gözlerini genç kadının gözlerinden çekemedi.

Rose Mina olduğu yerde çakıldı. Gözlerini kırptırıyor ama dudaklarından tek bir kelime çıkmıyordu. Açelya solgun yüzüne bakarken, "Mina, iyi misin? Otur istersen. Sancın falan mı var?" diye sorduğunda, sesinde yapmacık bir hâl yoktu. Ciddi anlamda telaşlanmıştı. Genç kadının yüzü kulaklarına kadar kızardı. Bu kepezelik daha ne kadar sürecekti? Suçluluk ve pişmanlık bacaklarını titretiyordu. O karısıyla çekinmeden karşısına çıkıyor ve genç kadın olduğu yerde hayatının en acı saniyelerini geçiriyordu.

"İyiyim... Sadece biraz yorgunum." Bu utanç içinde konuşmayı nasıl başarabilmişti ki?

"Az kaldı değil mi doğuma?" Açelya karnına bakıyordu. Sanki yüzünde daha başka sır dolu bir duruş, gözlerinde anlamını koyamadığı esrarlı bir parlaklık vardı. Hesapçı mıydı, şeffaf mıydı, yoksa plancı bir kumpasta mıydı? Biliyor muydu? Acıyor muydu? Duygularını gizliyor muydu? Anlayamadı! Onunla kırk yıllık dostu gibi bebeğini, daha doğrusu sürecini konuşmak istemiyordu. Eli bebeğini sakınırcasına karnına gitmiş ve cevap verememişti.

"Anne bebek bu kadar hafta sonra gelecek." dedi Mert heyecanla. Rose Mina sessiz kaldı, elini- ayağını nereye koyacağını bilemiyordu. Onun bu biçare kırgın durumu Berna Hanım'ı bile üzmüştü. Hamileydi, böylesi üzülmesi iyi değildi!

Neyse ki her zaman olduğu gibi sağduyusuyla Ceylan Hanım, Açelya'nın dikkatini konuşmalarına çekmişti. Bu sırada her şeyden soyutlanmış olan Mert annesinin ilgisine muhtaçtı, çekinikçe yanına yaklaşmış, onu kucağına almasını büyük bir ihtiyaçla ve arzuyla bekliyordu. Ancak kadın sadece elini sımsıkı tutup öpmüş, garip bir mesafeyle sinesine basmamıştı. Mert'in melek yüzünden geçişen kederi görüyordu, fakat mantıklı bir açıklama bulamadığı gibi ona sarılamıyordu.

Rose Mina'nın utanan bakışları kısacık bir an sonra yeşil çimlerden kalktığında, genç adamın öfke dolu gözleriyle karşılaştı. Yakınına ne ara gelmiş de hiç umursamadan dibine dikilmişti. Bu ne cüretti! Bu adamda hiç utanma yoktu, karısı, annesi, oğlu buradaydı. Kardeşi illaki onun yanındaydı. Çıkacak bir skandalı taşıyamayacak kadar hassas, meydana gelecek herhangi tartışmayı kaldıramayacak kadar yorgundu.

Ceylan Hanım heyecanla bir şeyler konuşurken Açelya kıkırdıyordu. Mert babaannesine bir şey sorarken Yiğit onları umursamamaya onlara bakıyor, "İçeriye gel," diye dişlerinin arasından emrediyordu.

Az da olsa öfkesini denetleyip mantığını ele aldı.

"Gelmiyorum. Annen, oğlun ve karın burada. Uzak dur." diye fısıldadı. Yiğit ona doğru sert bir adım attı ve Rose Mina panikleyerek bakışlarını omzunun gerisine çevirerek karısının görüp görmediğine baktı. Herkes oturma grubuna geçmiş hararetli bir sohbet yapıyordu ve ikisi oldukları yerde dikilip kalmıştı. Açelya'nın oturduğu koltuğun arkası onlara dönük-tü ama bu bakmayacağı anlamına gelmiyordu.

"Yaklaşma, şimdi bayılacağım." dedi dişlerini sıkarak.

"Rose, eğer burayı birbirine katmamı istemiyorsan, içeri gel." dedi Yiğit dişlerini gıcırdatarak, bu ne yüz­süz­lük, bu nasıl vurdumduymazlık-tı.

Kadının bakışları aşağıya eğildi, adamın ellerine baktı. Kocaman elleri hiddetinden yumruk olmuş, kendini zar zor denetlediğini belirtiyordu. Baş birden yukarı kalktı. İşte o vakit gördü gerçeği. Tıraş olmamıştı. Saçları özensiz ve neredeyse berduş gibi karman çormandı. Kirli sakalıyla bezenmiş köşeli çenesi sımsıkı bir hiddetle kapanmıştı. Gözlerinin altında uykusuzluğun mor halkaları belirgindi. Üzerine giydiği beyaz gömleğinin kollarını dikkatsizce katlamış, pantolonu güreş tutmuş gibi kırış kırıştı. Düzgün kemerli burnu aldığı derin soluklarından genişçe açılıp kapanıyor ve biçimli zalim dudaklarını canını yakmamak için kilitli tutuyordu. Hiçbir şey değil de yüzünün en çarpıcı kısmı yine de sert bakan gözleliydi. Şu anda ona öylesine zalim bir azarlamayla bakıyordu ki genç kadının nefesi kesiliyordu. Sanki onun gitmesinden korkmuş, ulaşamadığı için endişeden uyuyamamış gibiydi. Tabii öyle olacaktı, adamın düzenini bozmuş yalanını ortaya sermişti.

Rose Mina bakışlarını yüzünden çekemedi. Yorgun ifadesine baktıkça yüreği cız etti. Ona karşı hâlâ böylesi aciz bir duygu yaşadığı için kendisine kızdı. Ensesinde bir soğukluk, yüreğinde yaralı bir telaş belirdi. Kalbi hem onu gördüğü için delirircesine hızlanıyordu hem de yanındaki kadını gördükçe yavaşlıyordu. Ağlamak istiyordu, bakışlarını kaçırdı. Yiğit içeriye girmediği için ona doğru tehditkâr bir adım daha atınca başını iki yana sarsarak bir adım geriledi. Üzerine gelmemesi için uyardı. Kime diyordu! Yiğit'in umurunda değildi. Nasıl bir cesaretti, hiç mi çekinmiyordu?

"Rose... Sabrımı tüketme! Kimseden çekindiğim yok ama Mert için uygun değil. Sürükleyerek götürmemi istemiyorsan, hadi!" Kadın kıpırdamayınca bir adım daha yakınına gitti. Uzanamadan arkasını döndü ve koşar adımlarla köşkün bahçe kapısından salona geçti. Yiğit derin bir nefes aldı. 'Sonunda!'

Rose Mina hızlı adımlarla girişe çıkıp köşedeki portmantodan çantasını aldığı gibi kendini dışarı attı. Onunla konuşacağını sanıyorsa aldanıyordu. Aşağılık herif! Bir de utanmadan ona öldürecek gibi öfkeli bakıp küstahça emirler yağdırıyordu. Karısının yanında yemiyordu konuşmak tabii, içeri girmesini emredip bir metres gibi gizli saklı haddini bildirmek istiyordu. Kızmaya hakkı varmış gibi gözlerini üzerine dikip yağ gibi su yüzüne çıkıyordu. Aslında yüzünü tırnaklamak, yumruklarını kaburgalarına gömüp, hayâlarını tekmelemek istiyordu. Artık dışarı çıkmıştı, geri dönemezdi. Koşar adımlarla merdiveni tırmanıp caddeye çıkan büyük ahşap kapıyı açarak kendini dışarı attı.

Rose Mina içeri girerken üzerine tırmanan oğlunu yere bırakan Yiğit, genç kadının salona girdiği kapıya baktı. Annesi, "Yiğit neden haber vermedin annem geleceğini? Hoş geldin," dediğinde genç adam annesine anlamlı bir bakış attı. "Hoş buldum annem, ani bir karar oldu." Kadının şaşkın bakışları arasında salonun kapısına uzun adımlarıyla yöneldi. "Yiğit nereye?" diyen annesine aldırmayan genç adam, Açıya'nın ve Ceylan Hanım'ın meraklı bakışları altında salonun kapısından bir hışımla içeri girdi. Aradığı kadın onu bekliyor olsa şaşırırdı zaten. Bakışlarını etrafta dolaştırdı, Rose Mina yoktu. Odasına çıkmış olabilirdi.

"Nesrin?" diye gürlediğinde, koridorda tok sesi haşın haşın dalgalandı.

Orta yaşlı kadın elindeki çamaşırlarla yan taraftaki misafir odasından çıkarak, "Buyurun Yiğit Bey?" diye nefes nefese sordu. Yiğit bakışlarını hâlâ etrafta gezdirirken, "Rose nerede? Onu gördün mü? Şimdi içeri girdi." Bakışlarını kadının gözlerine odakladı.

"Az önce dışarı doğru gidiyordu Yiğit Bey, arkasından seslendim ama duymadı. Erva yukarıda ders çalışıyor. Acelesi var sanırım, bana bir şey demedi." dediğinde gerisini dinlemedi Yiğit. Dişlerini sıkıp ağzının içinde edepsizce homurdanarak dışarıya çıktı. Ana caddeye çıkan ahşap kapıya ulaştığında, Rose Mina taksiye biniyordu.

Rose Mina kapıyı kapatırken onun buz gibi sesiyle bir an olduğu yerde kaldı. "Rose. Bekle. Lanet olsun, nereye gittiğini sanıyorsun?"

Rose Mina tek kelime etmedi. Gözleri dolu doluydu. Araca binip kapıyı sertçe kapattı. "Devam edin lütfen." Taksiciye direktif verdiğinde Yiğit uzaklaşan taksiye bakıyordu.

Taksinin içinde yol boyu ağlamıştı. Canı öyle yanıyordu ki onunla yurt dışına çıkmış, bir de nispet eder gibi karısını gözüne sokmuştu. Bir hafta sefasını sürüp gelmiş ve bekle diyordu. Yüzüne nasıl bakıyordu? Keşke Sanem çağırdığında eve gidip bu görüntüyü görmeseydi. Sinirinden kendini yerken hiddeti hep tek bir noktada birleşiyordu. Onu öldürme isteği hiç bu kadar baskın olmamıştı.

Taksiden indiğinde kendine gelememişti. Taksi uzaklaşırken ani fren yapan başka araç biraz geride durdu. Tabii ki onun kim olduğunu biliyordu. Aldırmadı. Sokak kapısını iteleyerek içeri girerken aracının kapısını öfkeyle kapayan adamın sesi duyuldu. "Rose." Endişeyle asansöre yaklaştı. Kapıcı Adnan Bey elinde dergilerle kapıdan çıkmıştı ki genç kadın ona çarparak sendeledi. Adamın şaşkın bakışları altında kendini asansöre attı. Düğmeye öfkeyle basıp çalışması için küfrederken, "Rose... Lanet olsun

dur artık." diyen adamın sesi girişı inletti.

Yiğit kapanmak üzere olan asansöre atıldı ama ufacık bir farkla kaçır-
mıştı. Rose Mina asansörün duvarına yaslanıp yukarı kata çıkana kadar
sessizce ağladı. Kapının açıldığını belirten ding sesiyle başını kaldırdığın-
da, yaşlı gözleriyle karşısındaki adama öfkeyle bakmaya başladı.

Yiğit ellerini beline koymuş, derin derin soluyordu. Yüzü merdivenle-
ri hızla çıkmaktan hararet yaparak kızarmış, alnında ince bir ter tabakası
parlıyordu. Onca merdiveni öyle hızlı çıkmıştı ki nefesi gırtlığını yakı-
yordu.

"Lanet olsun." dedi yarım yamalak. "...dur artık, bebeğe bir şey ola-
cak. Senin derdin ne?"

Genç kadın o ana kadar kendini unuttuğu gibi bebeğini de unuttuğu-
nu hissedince şaşırdı. İnsan öfkelenince hamile olduğunu nasıl unutturdu
ki? Eliyle karnına dokundu ve gözleri tekrar kapıya yöneldi. Yiğit'in yüzü
onun bu ürkek ve kırgın hâliyle hüzünlenmişti.

Rose asansörden çıktı, ona aldırmadan çantasının içini kurcalayıp
anahtarını bulmaya çalıştı. Yiğit başını sallayarak anahtarını çıkarıp ka-
pıya takmaya çalıştığında, anahtarının kilide olmadığını gördü. Kaşlarını
çatılabildiği kadar gıcırdatınca genç kadın ürkekçe bir adım geriledi. Yiğit
elindeki anahtarı avucunda sıktı. Parmak boğumları beyazlarken bir hı-
şım köşeye savurdu.

Apartmanın boşluğunda çınlayan ses, "İyi... Çok güzel!" diye gür-
ledi. "Demek evden atıldık. Telefonunu da imha etmişsin. Gönderdiğim
telefonu eline geçtiği an halletmişsindir, çünkü hiç açılmadı! Teoman'ı da
bebeği doğurmakla tehdit etmişsin, çocuk korkudan Sanem'lerden yukarı
çıkamamış. Konuşmamak adına her yolu tıkiyorsun. Sütannemi hatta an-
nemi bile çekinmeden kullanıp benden uzak durdun." dediğinde dişlerini
sıkarak ellerini asabi bir tempoyla duvara savurdu. Onun hırlaması ve du-
vara inen yumruğuyla genç kadın korkuyla geriledi.

"Aferin, çok güzel beceriyorsun canımı yakmayı."

Ona ilgisiz kalmaya kendini zorlayan Rose Mina çantasındaki anah-
tarı bulmuş, kilide takıyordu. Kapı açıldı ve onunla hiç konuşmadan içe-
riye girdi. Kapıyı yüzüne kapamaya çalışınca artık bu son damla Yiğit'in
sabrını tüketti. Öfkesini koordine edemeyince öz denetimi elinden kaydı
ve küfrederek kapıya tekmeyle koydu. Sarsılan kapı geriye doğru salındı ve
kadının tiz çığlıkları eşliğinde duvara birkaç defa sertçe vurdu. Apartman
boşluğunda, bomba patlamış etkisi yaptı.

Rose Mina ağzının içinde donan çığlığıyla ellerini ağzına kaparken onun şiddet eğilimiyle bacakları titremeye başladı. İlk tanıdığı günkü gibi zalim, gaddar ve anlayışsız Yiğit, öfkesi burnunda içeriye girdi. Kadın ona ürkekçe bakarken bağırmaya başladı. Haşın sesi evi inlettğinde korkudan titreyen kadın elleriyle kulaklarını kapadı. Gözlerini sımsıkı yumarak hollün ortasında derin derin solumaya başladı. Korkudan tir tir titriyordu. Gözü dönmüş bu adamı tanımıyordu! Hayır tanıyordu! İlk tanıştıkları günkü gibi agresifti. İsteddiği olmayınca hemen celallenip yine zalimliğe soyunuyordu.

Ama yanılıyordu...

Yiğit kendine küfrederek içeriye girip kapıyı kapatırken genç kadın hıçkırarak ağlamaya başladı. Çaresiz bir çocuk gibi elleri kulaklarında, başı aşağıya eğilmiş, yanağından süzülen yaşlar halının üzerine damlıyordu. Sonra bir anda genzini hasret kaldığı eşsiz koku, etrafını özlediği korunaklı sıcaklık sarmaladı. Yiğit yaptığından pişman olarak onu kollarına almış, özlemiyle ve pişmanlığıyla sımsıkı sarılıyordu. Ne kadar o şekilde kaldılar, bir dakika mı, bir ömür mü, yoksa daha kısa mı; ikisi de bilemedi!

"Özür dilerim sevgilim. Özür dilerim, seni korkutmak istemedim."

Onun pişman sesiyle Rose Mina kendine geldi, burnunu koluna sildi. *'Eğer ağlamayı bu kadar sık alışkanlık hâline getireceksen, yanında kâğıt mendil taşımayı da unutmamalısın seni ahmak kadın!'* diye kendi kendine söylendi. Hayır, cidden tımarhanelik olmaya başlamıştı! Ondandır nefret ettiği kadar, acizce seviyordu. Korktuğu kadar da sokuluyordu! Lanet olsun, tek bir bakışla korkudan titreyen o, şimdi yine bir tek dokunuşuyla tüm nefretini yerle yeksan ediyordu. Bebeği için aklına iyi şeyler, güzel şeyler getirmeye çalıştı. Ama bu ağlamasını durdurmaya engel olamadı. Doğurana kadar sık sık melankolik olarak ağlayacağı belli olmuştu. Bu kesindi. *'Kimi kandırıyorum?'* diye düşündü. Birkaç hafta değil, aylar, hatta yıllar boyunca ağlayacağını biliyordu. Onunla olduğu sürece ve onsuz olduğu sürece, hayatının sonuna kadar gözyaşları kurumayacaktı. Sonunda ağlamaktan yorgun düşerek, hıçkırıkları azalmaya başladı. O ana kadar Yiğit konuşmadan sarıldı ve sakinleşmesini bekledi. Rose Mina bir nebze olsun kendine geldiğinde, yavaşça başını kaldırıp genç adama baktı. Yüzü ifade­siz olduğu için ne düşündüğünü anlayamamıştı. Zaten umurunda da değildi.

"Gi... Git buradan." dedi titrek sesiyle.

"Gitmeyeceğimi biliyorsun." dedi Yiğit asice, çenesini başına yaslayıp

kokusunu içine çekti. "Kokunu özlemişim, sesini, gözlerini, soluğumdaki ılık nefesini özlemişim."

Genç kadının bedeni karıncalanmaya başladı. Bacakları hissizleşiyor, kasları gevşiyor, tüm eklemleri uyuşuyordu. Algıları bile hissizleşmişti. Lanet olsun! O da onun kokusunu nefessiz kalacak kadar çok özlemişti ve şu anda tüm bedenini o kokunun huzur veren büyüyle doldurmak istiyordu.

"Her an burnumu sızlattı bu koku. Neden sürekli durduk yere önümüze engeller kuruyorsun? Bunu zaten biliyordun. O hayatımızda hep olacak Rose; ama sadece bir insan olarak, oğlumun annesi olarak ve sen bunu bildiğin hâlde kabullenmiyorsun. Gülüm mantıklı ol biraz, bizim bir oğlumuz var."

"Oğlun neredeydi?" dedi hıçkırarak.

"Bu ikimizin halletmesi gereken bir meseleydi."

"Baya iyi hâletmişsin, tebrikler. Şimdi diğer meseleyi halletmeye bana geldin, istikrarla devam yalana."

"Saçmalamayı kes, zehirlediğin dilinle en çok sen acıyorsun."

"Asıl saçmalayan sensin."

Yiğit kendini açıklayarak, "Ne olur biraz sakinleş konuşalım. Sana aramızda bir şey olmadığını söyledim, olmayacak."

Kocaman bir hafta yatakta okey oynadık, film izledik diyecekti şimdi de kesin, sonra sadece arkadaşız palavraları sıkacaktı ve Rose Mina da salak gibi inanacaktı. Oysa o sıradan sözcükler kalbine iki yanı keskin bir bıçak gibi saplanıyordu. Acısından dünyası sarsılıyordu.

"Ben hiç özlemedim. Hatta gelmemen için dua ettim." diye cevap verdi. Yalan söyleyerek intikam almaya çalıştı. Bedenini ondan koparamadı. Neden ondan ayrılamıyordu? Elleri yanlarında yumruk olmuş, ona sarılan adamın kollarında kaskatı kalmıştı. Oysa sımsıkı sarılmamak için kendisiyle ve dirayetiyle savaşıyordu. Yiğit onun tedirginliğini ve kendisiyle olan kargaşasını artık iyi bildiğinden, kollarını biraz daha sıkılaştırdı. "Sen benimle konuşmayınca gecem gündüze karıştı. Nasıl geçirdim günleri bilmiyorsun. Her an, bir sonraki dakikanın hesabını yaptım." O anları düşünerek acı çekmemeyi, sakin davranmayı öğrenebilecekti. Ama içinden bir ses her şeyin bu kadar kolay olmayacağını fısıldıyordu. "Neden bu kadar fevrisin? Her şeyi bir anda yok sayıp köprüleri düşünmeksizin yıkıyorsun." Gözlerini kapadı. Kadının naif bedeninin sıcak temasıyla rahatladı.

'Kahretsin!' dedi içinden Rose Mina. Kendi derdine öylesine dalmıştı ki ona tüm özlemiyle yaslandığını bile fark edememişti. Huysuzlanarak debelendi. Ama kendini bu kuvvetli çemberin istekli kuşatmasından çıkaramadı.

"Çek pençelerini bedenimden." Kendini paralarken, Yiğit'in dudağı şakaklarına, gözlerine çarpınca, nefesi saçlarını huzursuz bir ürpertiyle havalandırdı.

"Hayır çekilmiyorum! İzin vermiyorum gitmene. Ben kaç gündür bu an için delirdim!" Genç adam kararlı bir tavırla onu kendine iyice yerleştirip tepinirken açtığı mesafeyi kapattı ve ellerini sırtında dolaştırdı. Oysa şimdi tek istediği dudaklarına kapanarak onun da kendisini ne kadar çok özlediğini göstermesini istiyordu. Günlerdir hayaliyle sarhoş olduğu dudaklarının esiri olmaktan başka arzusu yoktu.

Yiğit'in kararlı eli omur çizgisi boyunca ilerledi, parmakları saçlarının altından ensesine tırmandı. Rose Mina onun güçlü ve tecrübeli ellerinden nasıl hoşnut olduğunu hatırladı, ona olan muhtaçlığını, özlemini ve sabırsızlığını keşfedince başı döndü. Ama bu çılgınlık anı çok kısa sürdü.

"Çek ellerini üzerimden, dokunmanı istemiyorum." diye bağırdı, Rose Mina tüm gücüyle onu iteledi.

"Pekâlâ. Sadece sarılıyorum."

Adamı geriye doğru bir kez daha ittirince, Yiğit, ona ve bebeğe zarar vermemek adına anlayışla bir adım geriledi.

"Sarılma... Gi... Git buradan..." Titrek sesi hıçkırıkların esiri olmuş kesik ve tutuk yayılırken nefesleri kesiliyordu. Yiğit geriye çekilmişti ama elleri hâlâ omuzlarını sımsıkı kavıyordu. Sadece bedenleri temas etmiyordu. Rose Mina yine ağlamaya başlayınca Yiğit kollarına almaya gecikmedi. Genç adamı ittirdi ama bedeninden kurtulamadı. O ittirdikçe, Yiğit daha çok sarıldı.

"Konuşalım. Lütfen. Sana açıklamama izin ver."

Elleri aralarında yumruk olan kadının dudaklarında kederli bir bükülme belirdi. İçli ve kaygılı bir tavırla yalvardı. "Açıklama istemiyorum. Gitmeni istiyorum!"

Yiğit cevap vermedi. Yüzündeki anlaşılmaz ifadeyle ona bakmaya devam etti. Hafifçe geriye çekildi. Genç kadının yüzünü ellerinin arasına alıp göz kontağını kesmeden başını aşağıya eğiyordu ki Rose Mina ani bir hareketle adamın kollarını iterek ellerini yüzünden düşürdü. Geriye doğru bir adım attı.

"Bunu öğrendiğimde, yanıma gelmeyi düşünmedin. Günlerce pişman olmadın, onu bırakmadın ama beni de rahatsız etmekten çekinmedin. Nesin sen, sapık mı? Manyak mı? Hasta mısın sen Yiğit? Biri sağında biri solunda kalsın mı istiyorsun?"

"Saçmalamayı kes."

"Saçmalayan ben miyim? Neden geldin, yeni yalanların için mi? Bitti, o salak artık yaşamıyor. Onun senin için bir şey ifade etmediğini söyleyerek kandırdın beni, benim de sana ne kadar inanasım varmış hemen kandım. Bunu bilinçli olarak mı yaptın? Seni böyle, Arapların kaygısız adelleri gibi çift dikişle kabul ederim mi sandın? Yalnızlığımı mıydı sana cesaret veren çoksa çaresizliğimi mi kullandın?" Ağzından çıkan her söz bir ok gibi hedefini vurdu. Yiğit tek kelime etmedi. Kadın pişman oldu her sözden ama adam inkâr etmedi.

'İnkâr et ne olur!' diye yakardı gözleri. 'Ne olursun inkâr et. Bana deli olduğumu, bunları sadece kıskançlıktan yaptığımı, kuruntum olduğunu söyle. Beni sevdiğini ve kırmamak için bunu yaptığını belirt...'

"Tüm hafta oturdun ve bunları mı düşündün?"

"Ne düşünmemi bekliyorsun? Balayınızın kaç saatini yatakta geçirdiğinizi mi?"

"Sen kafayı yemişsin." dedi onun iç sesini desteklercesine, gözlerini birkaç saniye çaktırmadan yumdu. "İnkâr etmiyorum, tamam yaptığım hataydı ama bu söylediğin saçmalıklar... Sen cidden kuruntu üretiminde sınır tanıımıyorsun. Ne yaptın? Onu nasıl acıtırdın, canını nasıl yakardım diye mi düşündün?"

"İğrençsin. Yüzsüz."

"Asıl iğrençlik senin beni merakta bırakmandı. Kafanda bunları kurana kadar, verdiğim telefonu açmaya zahmet etseydin, sana derdimi anlatır, kendimi ifade ederdim. Rose, hiç düşündün mü, neden sağlam bir iletişim kuramıyoruz?!"

"Şimdi tüm sorunun kaynağı ben mi oldum? Karınla vakit geçirdin diye kavga ettiriyorsun, bu aşağılamayla mühürlüyorsun beni, kendimden tiksинmemi sağlıyorsun."

Bir şeyler daha söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama diline mühür vurarak daha fazla kırmamak adına sustu. Rose Mina umutla nefesini tutarak bekledi. Konuşsun ve içini rahatlatсын, ona elle tutulur bir sebep, bir dayanak sunsun istedi. Bahane değil gerçekleri dillendirsin istedi. Ama Yiğit durdu ve söyleyebileceği en kötü şeyi söyledi.

“Üzgünüm sana söylemediğim için fakat bunun bilinmesini istemediği için sadece ona saygı duyduğum için yaptım. Bu benimle alakalı değildi.”

Kendisine duyulmayan saygıyla yerinden sıçrayan Rose Mina genç adamın omzuna sert bir yumruk attı. Ondan beklenmeyecek kadar güçlüydü, genç adamın canı da kendi eli kadar fazla yanmıştı. Eli yanına sarkarken bedeninin uyuştüğünü hissetti sonra şaşkın şaşkın baktı yüzüne. “Yani gitmenin açıklaması onun istemesi, sadece bu öyle mi? Bana söyleyecek tek savunman, karın istediği için gittiğin. Şahane!” dedi kıskançlıktan kaynayarak yeni bir yumruk savurdu ama başarısız oldu. Onun elini havada yakalayan adam parmaklarını avucunda eziyordu. Elini onun sert tutuşundan kurtardı. Parmaklarındaki uyuşukluğu açmak için ovaladı.

“Sana git dedim sağır mı oldun? Açıklama istemiyorum. Yüzünü görmek, sesini duymak, hiçbir şeye tahammül etmek istemiyorum. Seni... istemiyorum!” Hızla arkasını dönüp yatak odasına girdi ve kapıyı kapattığı an, anahtarını çevirip sırtını kapıya yasladı.

Rahatsız edici bir sessizlik oldu. Yiğit’in alnında endişeli çizgiler belirmişti, ona zaman tanımak istedi. Şimdi öfkeliydi, biraz sakinleşmesini bekledi. Ama olmadı! Onun içeriden gelen her hıçkırığının sesiyle yüreğine yeni bir hançer daha saplanıyordu. Kapıya yaklaşıp, elini pürüzsüz zemine yaslayarak, alnını soğuk tahtanın sert yapısına dayadı. Sakinleşmek için alnını birkaç defa vurdu.

“Rose, lütfen konuşalım. Sana anlatacaktım. Çok hassassın, ani tepkiler veriyorsun. Anlatsam, biliyorum dinlemeyecek, kafana göre yorumlayacaktın. Ben de iki gün içinde gider gelirim diye düşünmüştüm ama süreç tahminlerimden uzun sürdü...”

Rose Mina’nın iyice gücü çekilmişti. Sırtını kapıya sürterek yere yıkıldığında, ellerini kulaklarına tıkamıştı. “Sen nasıl bir manyaksın. Gittiğini söylememen yetmezmiş gibi daha uzun sürdü diyorsun! Amacın daha çok canımı yakmak mı? Hatamı yüzüme vurmak mı?”

Yiğit şimdiye kadar yaptığı en aptalca şeyi yapmıştı. Nasıl sonraya bırakırdı böyle bir konuşmayı! Keşke üzülseydi ama bu kadar kırılmasaydı. Anlatsaydı. O zaman en azından kızar ve hak verir, sadece güzel suratını asarak, bu kadar fazla kendini yaralamazdı. Yine de kabul etmek zorundaydı ki ne yaptığını tamamen biliyor gibi görünüyordu fakat şimdi anlıyordu yanlış yapmıştı. Sonuç olarak onu bir melankolik duygu geçişinden korumuş ama acı gerçekten kurtaramamıştı.

"Yapma sevgilim, bunu neden yapayım? Oraya gitmek zorundaydım. Açelya'nın bu durumda yanında olmalıydım. Rose a kapıyı, sağlıklı bir şekilde konuşalım."

Söylediği sözlerin anlamını farklı akseden kadın şoka uğradı ve ne-redeyse bayılacak gibi gözleri karardı. Hırsından kudurarak, "Seni öldür-memi istemiyorsan defol buradan. Bir de ihtiyacı var diyor. Madem karını bu kadar seviyordun, düşünüyordun, niye yanımdasın? Midesizsin! İğ-rençsin! Git buradan. Git..." diye boğazı acıyasıyla haykırdı.

"Lanet olsun onu sevdiğim falan yok. Gözümde, insanlıktan başka değeri yok. Gitmem gerekiyordu çünkü o hasta! Yanında olmam gereki-yordu çünkü ameliyat oldu. Dün çıktı hastaneden. Sırf seni merak ettiğim ve benimle konuşmadığın için erken dönmek zorunda kaldım ve o da benimle gelmeyi tercih etti. Rose, Açelya hasta, sadece ona destek olmak için gittim. Kimse bilmiyor. İstemiyor bilinmesini. Bir hafta önce sağ göğ-sünü aldılar. Kahrolası anlamak ne kadar zor olabilir. Her şeyi oğlum için yaptım anlasana. Onun geleceğinde yaşayacağı acılar olmasın, yarım kal-masın diye."

"Aman Yarabbi!" diye inledi kadın bu sözlerle, şimdi ona hasta yala-nını anlatıyordu. Bu kadar aşağılık olamazdı. Hayır olurdu, istediğini elde etmek için kadını kanser bile yapmıştı. Önce sadece kâğıt üzerinde bir evlilik demişti, şimdi de kanser diyordu.

"Daha ne kadar alçalacaksın. Bu yalanınla gözümde pul kadar değe-rin kalmadı."

"Yemin ederim yalan değil, Ceylan anneme sor. Sana gerçeği söyler, o da biliyor neden gittiğimi."

Ceylan Hanım'ın daha dün, "Her şeyin bir açıklaması var çocuk, üzme kendini." dediğini anımsadı.

Bu... Bu nasıl bir dehşetti! Hasta bir kadının yuvasını mı yıkmıştı? Hayatını mahvettiği kadın hastaydı. Midesi bulanık Rose Mina'nın elleri kalbinin üzerine gitti ve acı acı öksürmeye başladı. "Sen... Sen nasıl bir manyaksın? Hasta bir kadını aldattın. Benimle onu... Onu nasıl... nasıl terk edersin, yalnız bırakırsın? Vefasız. Ahlaksız..." dediğinde çıldırması gibi ağlamaya başladı.

Yiğit delirmiş gibi kontrol edemediği hiddetiyle kapıya yumruğu-nu gömdü. Rose Mina ellerini kulağına tıkayarak olduğu yerde sıçra-dı. Yiğit bir daha vurdu kapıya ve dişlerini sızlatan tok sesi evi esir aldı. "Lanet kadın tek hatam var, o da sana bunu şimdi açıklamak. O bugün

hastalanmadı üç senedir mücadele ediyor.” Birkaç değerli saniye boyunca, ona bu konu hakkında laf anlatma çabasıyla boğuştu. “Yine başa döndük.” dediğinde isyanında sonuna kadar haklıydı. “Ben onu aldatmadım. O benim karım olmaktan çok zaman evvel vazgeçti. İlk o bıraktı ellerimi, ben vefasızlık yapmadım. Anlamıyor musun? Sadece iki arkadaşız, sırf oğlumuz için birbirine sorumlulukları olan iki arkadaş gibiyiz! Sevgilim aç kapıyı ne olur yüz yüze konuşalım. Onunla geçen hafta seni konuşmayı düşünüyordum ama bu rahatsızlık çıkınca, ertelemek zorunda kaldım. Patoloji raporları bir gelsin, kafası bir rahatlasın bu konuyu enine boyuna konuşacağım ve artık rahatlayacağız.”

“İğreniyorum senden Yiğit Üstündağ. Hasta karının yanına git ve hiçbir şey söyleme. Onu daha fazla yıkma, zaten ne hâldedir şimdi bir de benim yüzümden...” dediğinde midesi bulandı. Allah'ım, neler diyordu? “Lanet olsun, kendimden nefret ediyorum! Sana âşık oldum, kör bir aptala döndüm. Bir daha sakın gelme buraya. Seni sevmekten vazgeçiyorum.” dedi sanki bu kendi elindeymiş gibi dünyanın en büyük yalanını acımasızca haykırıyordu.

Yiğit başını yasladığı kapıdan geriledi. Bedeni garip bir telaşla yumuşarken yüreği coşkulu bir neşeyle titremeye başladı. Az önce dünya üzerine çöküp nefessiz bırakırken şimdi aynı dünya ona cenneti bahşediyordu. Duyduklarının gerçekliğine inanamıyordu. Rose Mina ona âşık olduğunu söylemişti. Yok, kulak yanılmaması olmayacak kadar net bir şekilde işitmişti. Kapıya yumruğunu telaşla geçirirken, “Kahrolası kapıyı aç, lütfen. Ne olur seni görmeme izin ver.” dedi bir kez daha, bu itirafı duyduktan sonra onun yüzünü görememek, sarılamamak ne acı bir gerçektir. Bir tekmelik işi vardı bu yumurta kutusu kadar hafif, tahtadan bozma preslenmiş kapının ama onu korkutmayı da istemiyordu.

Rose Mina hâlâ idrak edememişti yaptığı itirafını belli ki düşünceli bir çemkirmeye kapıya yumruk vurdu. “Yiğit, eğer şimdi gitmezsen, fırsat bulduğum ilk anda çeker giderim ve bu sefer, inan sen bile beni bulamazsın.”

“Rose saçmalıyorsun. Çocuk gibi davranıyorsun. Sana geçerli sebebi açıkladım. Aç kapıyı konuşarak halledelim, sana anlatmak istediklerim var, ne olur.”

Yiğit kulağına gelen sesle birden olduğu yerde irkildi. Rose Mina içride son ses müzik açmış, onu dinlemeyi reddediyordu. Yiğit evi inleyen akustik sesle kapıya tekmeyle geçirirken, “Kapa şu lanet şeyi zaten millete yeterince rezil olduk, üstüne bununla tüy dikme.” diye kükredi.

Rose Mina, "Canın cehenneme, defol," diye haykırdı.

Yiğit, "Ya Sabır!" derken alnını kapıya yasladı, sakinleşmek ve kapıyı kırmamak için kendiyle savaştı. O sırada omzuna nazik bir dokunuş bu-
laştı.

Sanem gözlerini irice açmış, utandığını saklamadığı merakla karşı-
sında duruyordu. Kavgalarını tüm site gibi onlar da dinlemiş ve daha fazla
dayanamayarak, Rose Mina'nın ona bıraktığı yedek anahtarla içeriye gir-
meye karar vermişti.

"Yiğit, sesiniz dışarı geliyor, ne oldu?"

Yiğit başını sarstı ve sanki olanlar onun suçuymuş gibi yaklaşık on
santim mesafeden ona ters ters baktı. "Ne olacak, onunla konuşmaya ça-
lışıyorum ama buna izin vermiyor. İnatçı."

Sanem onun bu tavrıyla öfkeden kıpkırmızı oldu. "Sence haksız mı?
Ona hiçbir şey söylemeden ortadan kayboldun. Madem kıza vereceğin bir
gelecek yok, neden ümit veriyorsun?" diye azarladı.

Yiğit kaşlarını öyle bir çattı ki Sanem bile irkildi. "Sanem sebebini
bilmezmiş gibi konuşma Allah aşkına. Daha başında ona böyle böyle oldu
diye sebebini söyleseydim daha fena yanlış anlayacaktı. Bu sefer de *ben*
hasta kadının yuvasını yıkmam diye zırvalayacaktı. Şu hâle bak! İki dakika
içinde kendi yazmış kendi inanmış."

Seçme şansı yoktu ve Sanem bunun farkındaydı. Ama onaylamadı-
ğının da farkındaydı. "Bence yanlış yaptın. Sana ta en başında saklama
konuş demiştim."

"Bu benim meselem değil ki anlatayım. Açelya bu konunun duyulma-
ması için üç yıldır nasıl savaşıyor bilmiyor musun?"

"Olabilir, bu konu başka."

"Sen karışma Sanem, bırakalım ikisi hâletsin sorununu." dediğinde
Koray, karısının hemen arkasında sessizce dikiliyordu. Geleli daha birkaç
saniye olmamıştı. Sanem genç adama sert bir bakış attı. "Bozacının şahidi
şiracı, sen ne kadar doğrusun ki yanlıştan haberdar olasın."

Koray tam konuşacakken önce ses sustu sonra kapı açıldı. Adamın
lafları ağzının içinde dondu. Sanem öne çıkarak arkadaşına uzandı. Yiğite
sert bir bakış atmayı da ihmal etmedi. Yüzü ağlamaktan kızarmış ve saç-
ları ter su içinde kalmıştı. Ona sarılırken Rose Mina bakışlarını özellikle
le Yiğit'ten kaçırıyordu. Yiğit bir adım öne çıkınca başını kaldırdı ve işte
o zaman Yiğit uzun zaman sonra ilk defa, o âşık olduğu güzel gözlerde

nefreti, tiksинmeyi ve kırgınlığı gördü. Olduğu yerde taş kesti. O elalarda sevgiyi gördükten sonra nefreti görmeye dayanamazdı.

“Artık konuşabilir miyiz?” Genç adam sakin olmak için savaş veriyordu.

Rose Mina öfkeyle soludu. Bu adamın karşısında kendisini hep zayıf hissediyordu. Ne kadar güçlü olmaya karar verirse versin, her seferinde kaybediyordu. “Sen buradan gidecek misin? Yoksa ben bu şehirden, bu ülkeden, senin varlığının bulunduğu bu cehennemden gideyim mi?”

“Bir tehdit etmediğin kalmıştı.” dediğinde kadın donuk bakmaya devam etti. Koray kıkırdayınca Sanem kocasının böğrüne dirseğini geçirdi. Rose Mina dudaklarını ısırıldı. Soğuk ve düşmanca tavrı Yiğit’i rahatlatı. Onun hırçınlaştığında, içini döküp rahatladığını keşfedeli çok olmuştu. Gözlerinde gördüğü kırgınlığın yanı sıra savaşmaya hazır ürkek parıltılar da olduğu yerde öylece duruyordu. Bu adamın cesaretini arttırmakla kalmadı, ona olan aşkını daha çok kamçılardı. Kızarken bile ona başka, bambaşka bir âlemden gelmiş gibi bakıyordu. “Yani sonunda mantıklı davranmadığını kabullenmen iyi! Dilinin ayarı yine bozuldu.”

Gözlerindeki o alaycı ifade bir anda kayboldu ve Rose Mina üşüdüğünü hissetti. Bu ne cüretti. “Yüzüne tükürsem Yarabbi Şükür diyeceksin.” Sakinliğini korumaya çalıştı. “Şimdi gidiyor musun, ben gideyim mi?”

Yiğit Sanem’i koluyla geriye iteleyerek, “Sanem çıkarken kapıyı çekersiniz,” dediğinde, Sanem bozularak itiraz etti. Koray anlayışla arkadaşına bakıp bu emre uydu. Karısını çıkışa çekerken, “Valla sen nasıl TIP okudun hâlâ düşünmekteyim,” diye sataşp dikkatini onların üzerinden kendine çekti. Dost sevdasına katledilmezse iyiydi.

Yiğit seri bir hareketle Rose Mina’nın kolunu yakaladı. Yatak odasına sürükledi ve arkadaşlarını umursamadan kapıyı şaşkın yüzlerine kapadı. Sabrı tükenmiş hâlde, “Kendine gel artık. Beni tehdit etmekten vazgeç. Oturacak ve beni dinleyeceksin.” dedi vahşi ve sabırsız bir sesle.

“Dinlemeyeceğim. Sen bu evden gideceksin, ben bu süreci sonlandıracam.” Yönünü yan gelecek şekilde dönüp kollarını göğsünün altında isyanla bağladı. Yanındaki adama bakmaktan başka çaresi yoktu madem, o da görüş alanından şutlardı. ‘Unutma, yalancının, sahtekârın biri ol’ diye kendini gaza getirdi ama bu koşullar altında bunu aklında tutması çok zor olacaktı.

Yiğit uzun bir adımla yanına geldi. Genç kadın onun seri hareketini hissedince rahatsız olarak, geriye doğru bir adım attı. Yiğit inatla bir adım

daha atınca, Rose Mina'nın bacağı yatağa çarptı ve kapana kısılan ürkek bir kumru gibi kıvrandı. Şimdi sırtı yatağın direğine yaslanıyordu. Ellerini arkaya uzatıp yatağın cibinliğini kavradı. Sanki bu ona kuvvet verirmiş gibi medet umdu. Ayakta kalmasına yardımcı olmuştu. Yiğit ona uzandığında, Rose Mina adamın eline vurarak kendinden uzağa itti. "Bana dokunmanı istemiyorum."

Yiğit ani bir hamleyle onu kollarına alırken tiz çığlıkları odada çınladı. "Sana istediğim zaman dokunurum. Sen de istediğinde dokunabilirsin." Genç kadın nazlı yüzünü çevirince, çenesini tutup yukarı kaldırdı. Elini dudaklarına götürdü, gözlerinin içine bakarak her parmağının ucunu öptü. Rose Mina bu öfkenin arasında dahi nefesinin kesildiğini hissetti. Ensesinden bedenine doğru ateş yayıldı.

"Lanet olası kelekler," dediğinde isyanla, gözlerini kapayıp kendine küfretti. Hayır, karnında kıpırdanan arsız his demetlerini ona söylemezdi. Daha önce hiç kimseye söylemediği bu kadar özel bir şeyi, hiç tereddüt etmeden ona söylediği için şaşırıldı. Yiğit'in küstah dudakları kıpırdandığında, gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu. "Dokununca oluşan mı?" Rose Mina dudaklarını yaladı. Adam bu sefer, "Bebegimiz mi?" diye dalga geçti.

"Bebekten bahsediyorum. Kıpırdanınca, garip şey."

"Ne kadar garip?"

"Uf... İşte." diye saçmalamaya başladı. Yiğit başını aşağıya eğip şakaklarındaki saçlarını koklayarak, "Çok özledim seni. Lütfen konuşalım." diye yalvardı. "Hem telefonlara çıksaydın sana kendimi açıklardım." Yüzünü avucunun içine alarak yaklaştı. "Aşkım bana bak!" Sakin komutu inadını parçaladı ve gözleri hipnoz etkisine girdi. "Beni böyle cezalandırma, sen konuşmayınca delireceğimi düşünemedin mi? Yapma bunu bir daha. Nefes alamadım, her şey üstüme geldi."

"Yazık sana. Üzüleyim mi? Senin için ağlamamı ister misin?"

"Rose lütfen."

"Şu ana kadar gayet iyi götürmüştün. Bir yanında karın, burada met-resin. Ona hangi yalanları söyledin? Yazık, aciz bir gariban üzüliyorum onun için mi dedin? Onunla gülüp eğlenirken, yatıp-kalkarken benimle nasıl dalga geçtiğini düşünüp zevk mi aldın? Yok, ya da değişiklik olsun diye ar..."

Gerisini getiremedi. Yiğit çenesini öfkeyle kavramış, yüzünü kendine yaklaştırmıştı. Hışmı öylesine baskın, sözleri öylesine sinirliydi ki çenesi zonkluyordu. "Sus, yoksa dilini koparırım."

"Susmayacağım. Hadi yap! Zaten canım yanıyor, daha ne kadar yanabilir ki!"

Yiğit ne ara bu kadar kayıtsızca ileriye gittiğini, onun ağlamaklı gözleriyle anladığında pişmanca geri adım attı. Ellerini nazikçe yüzüne koydu, başını yana çevirdi. Öfkesi yine ortaya çıkmıştı. Parmağı şah damarını okşarken, sadece öperek yatıştırmak istedi.

"Rose bazen dizlerime yatırıp, aklın başına gelene kadar şaplak atmak istiyorum. Bana neler yaptırıyorsun. Konu sen olunca her konuda iradeli olan ben kendimi kaybediyorum. Seni gırtlaklamak isterken aynı anda delicesine öpmek istiyorum. Kafanı koparmak isterken aynı anda sineme çekip sarılmak istiyorum. Bir daha böyle arsızca konuşursan seni terbiye ederim."

"Tatlı dille olmuyor şiddetle terbiye edeceksin, haklısın her durumda sana mecbur oluyorum."

"Ah Rose, dilinden dökülene kendin de inanmıyorsun. Sana zarar vereceğime elimi keserim bunu en az benim kadar iyi biliyorsun." Uzanıp, solgun yüzüne düşen saçları hafifçe geri itti. Rose Mina başını sarsarak adamın elini düşürdü.

"Haklısın, her emrine boyun eğmeliyim. Sonuçta metresler bunun için var. Sen yalan söylersin ben de kanmış rolü yaparım. Hiç çekinme, istediğin kadar ileri git. Kusura bakma bazen unutuyorum senin gibi erkekler karılarıyla normal bir ilişki çerçevesinin dışına çıkamazken metresleriyle fantezi..."

"Lanet olsun yeter artık." diye haykırdı. Hiçbir şey söylemeden ona baktı. Bu ani öfke krizinin ve soğuk tavırların altında yatan nedeni anlamıyordu. Sonunda onun kıskanmaya başladığını kavradığında başını sarstı. "Yaralayıp yaralandıkça mazoşistler gibi zevk mi alıyorsun? Sana attığım her adımda canımı yakıyorsun! Gösterdiğim her sabırla, beni biraz daha acıtıyorsun! Nezaket gösterip sustukça, üzerime geliyorsun. Sıkıldım anladın mı? Sana kendimi anlatamıyorum. Acaba yanlış mı anlayacak, söylediklerimden ne anlam çıkaracak, bu sefer nasıl davranacak diye sürekli kendimi paralıyorum. Yoruyorsun bizi, yeni keşfettiğimiz her anı sorgulayarak, tüm güzellikleri katlediyorsun. Dengesiz bir ilişkinin, çalkantılı birlikteliğini hayatımıza sokuyorsun. Neden bir kere sonuna kadar dinlemiyor, bir kere eleştirmeden beklemiyorsun? Yeter kendine çeki düzen ver."

"Ben kendimdeyim."

"Sakinleyince gelirim konuşuruz."

"Gelme. Sakın... bir daha buraya gelme."

"Burası benim de evim. Bunu lanet aklına sok."

"İyi o zaman, evin senin olsun, ben kardeşimi alır giderim."

Yiğit aynanın önündeki parfüm şişesini seri bir hamleyle cama fırlattı ve cam büyük bir gürültüyle tuz buz olarak ortama saçıldı. Her yer pırlanta gibi parlayan cam kırığına büründü. Tüller büyük bir esintiyle kırılan camdan dışarıya savruldu. Dışarıdan esen rüzgârın keskin sesi odayı esir aldı. Ne ara sevişip ne ara savaşıyorlardı, artık birbirine girmişti!

Kadın korkudan bembeyaz olmuştu. "Rose, madem bu kadar nefret ediyorsun, istemiyorsun git. Ama yalnız!" Katı sesi alçak bir gümbürtüyle kadının yüreğinde yankılandı ve havada asılı kaldı. Birkaç gergin saniye boyunca hiçbir cevap gelmedi. Tek duyulan arkasındaki rüzgârın, yüksek katta bulunmalarından sebep odayı dolduran keskin sesiydi. Yiğit o raddeye kadar sakinliğini korumaya çalıştı, ancak her geçen saniye sinirleri daha da bozuluyordu. Sonra derinden gelen bir homurtuyla, "Tek başına..." dediğinde kadının gözlerinde beliren telaşı izledi. Lanet olsun onu kaybetmekten gerçekten korkuyor muydu Rose? Yiğit bunu fark edince üzerine gitmeye karar verdi. İnadını kıracaktı.

"Ne demek istiyorsun sen?" Sesi ince ve korkarak çıkmıştı. "Ne saçmalıyorsun sen?" Soluk alamadı. "Tekmiş!" Kendine gelmeye çabaladı. Zihnini boşalttı ve içinde yıkımla oluşacak her felakete, her şeye karşı kendini hazırladı.

Güzel ve ölümcül bir sesle, "Sen beni anladın. İstemediğini söylüyorsun madem, benden olanı da istemiyorsun demektir. Bizi hayatından çıkarmaya bu kadar meraklısın, git o zaman. Doğum yaptıktan sonra çeker gidersin, tek başına." diye hainlik etti.

"Bu kadar alçak olamazsın." Başını iki yana sarsarak acı acı inledi. Kolları karnına sarılmıştı. "Anneliğimle vuramazsın beni."

"Deminden beri aşağılığın, pisliğin, kişiliksiz bir şerefsizin teki olduğumu sen söylüyordun. Yani sana göre öyleyim. Karısı olan ama metres tutan bir şerefsiz! Şimdi kendi söylediğinle çelişiyorsun Rose! Madem o kadar karakersizim, o kadar nefret edilesi bir herifim..." dediğinde bir adımda yaklaştı. "O zaman neden beni seviyorsun?"

Bir defa olsun onun dilinden bunu gözlerine bakarak duymak istiyordu.

“Ben... Ben...” dediğinde az önce sinirle söylediği kelimelerini, şimdi özgürce dile getiremiyordu.

Yiğit genç kadını kendine çekerken nefesleri hızlanmış, kasılmış bedeni taş kesmişti. Kollarına onun titrek bedenini aldığı anda, dudaklarını şakaklarına dokundurdu. Gözlerini sımsıkı kapadı. “Çok seviyorum bir tanem. Her şeyden... kendimden bile çok. Yapma ne olur. Her şeyi sonuna getirmişken olmaz. Seninle sorunları çözmüş, gelecek için adımlar atmışken olmaz! Açelya’yla boşanamıyorum çünkü lanet olasıca bir söz verdim. Ona elimi sürmedim, sen geldiğin günden beri hiç kimseye hevesimi düşürmedim. Bir saniye olsun hayalin gözlerimden silinmedi, ben yalnız seni yaşadım. Senden ayrı olduğum her an seni hayal ettim. Sen aldatmayı temasla sanıyorsun, ben ne zihnimden ne hayalimden senden başkasını geçirmedim. Biraz sakinleş, sana her şeyi anlatacağım ama bunun için senin beni gerçekten dinlemen gerekir. Yargılamadan, sormadan. Sonra ne sorarsan cevap vereceğim.”

“Git Yiğit, ne olur. Kafamı toplamama izin ver.”

“Kafanda saçma şeyler kurmana izin vermem. Senden vazgeçemem.”

“Kendimden nefret etmeme tek sebepsin.” dediğinde genç adamın bedeni gerildi. “Ve bu sana âşık olmama engel olmuyor. Ben sana âşık oluyorum. Evli bir adama. Hasta bir kadının kocasına, yasak olan, olmaması gereken birisine!”

Dudakları şefkatle genç kadının şakaklarında, alnında, yanağında gezinirken, “Rose.” dedi Yiğit nefes nefese, onun yüzünü avuçlarının arasına aldığı anda, kalbi heyecanla atıyordu. Onu sevdiğini söylüyordu.

Rose yaptığı itirafından sebep kızarak, ağlamaklı gözleriyle yakarmaya başladı. “Git Yiğit ne olur, daha fazla kendimi kanatmadan, düşündüklerimle çelişkiye düşüp hem seni hem kendimi yaralamadan git. Anlasana, canım yanıyor, yandığı kadar yakıyorum. Sana savurduğum her darbe, bana daha sert bir şekilde dönüyor ve ben yorgunum. Yıkılmamı istemiyorsan, beni yalnız bırak.”

Şimdi ona sımsıkı sarılıp, sadece bu eşsiz anı paylaşmak isterken sustu ve ona zaman vermek istedi. “Bir gece. Sadece bir gece kadar uzak kalırım senden. Yarın konuşacağız. Hem seninle hem Aç...” Başını salladı. “Sakın saçma sapan bir şey yapma.”

Yiğit odadan çıkıp gittiğinde Rose Mina gözyaşlarıyla yatağa yığılmıştı. Kendini hiç bu kadar büyük çıkmazda hissetmemişti. Evli olmasını dahi kabullenir hâle ne zaman gelmişti? Bazı ahlaki değersizlikler

normalleşiyordu. Önceden şiddetle savunduğu ve asla dediği her şeyi yapmış, üstüne bir de olağanlaşmıştı. Evli bir adamın hasta karısının ahını alıyordu. Sanem geldi yanına, sımsıkı sarıldı. Teselli ederek saçlarını okşadı. Konuşmadı, sadece varlığını ödünç vererek yanında bulundu, göğsünde ağlayan kadının gözyaşlarından sinesi yamyaş oldu.

"Kelimeler hiç bu kadar zor olmamıştı bana Sanem. Gözlerine bakarak yalan söylemek, hiç bu kadar canımı yakmamıştı. Ona nefret ettiğimi söyledim. Yalandı! Git dedim! Bu da yalandı. Oysa kollarına sığınıp sadece varlığıyla teselli olmaya hiç bu kadar muhtaç hissetmemiştim. Yasak kolları tenime dikenli teller gibi battı. Çocuklu, evli ve hasta bir kadının hayatını mahvetmek istemedim. Olayların buraya gelmesini ben istemedim, bu sonucu ben seçmedim. Ben ne yapacağım?" dedi yanağındaki yaşları elinin tersiyle silerek.

"Sanki ben senden farklıyım. Kel hesabı! İlacım olsa kendi başıma sürer, aklım olsa önce ben kullanırım. Ne zaman bir şey söylemeye kalksam, her seferinde bir şey oluyor, sözcükler ağzımda donuyor. Yani ben sana akıl verecek kişi değilim, ama senin gibi ben de teselli edebilirim. Sadece sarılırım sana, o kadar geliyor elimden. Aşk konusunda ben de ahmağın tekiyim. Ama şunu biliyorum bir ilişkide kurtarıcı rolüne soyunduğun zaman, ilk aşamada kurban, sonraki aşamada suçlayıcı oluyorsun, sonrasında da ise masum rolüne geçerek "Karpman'ın Drama Üçgeni' döngüsünde sıkışıp kalıyorsun."

"Beklentisi ne benden? Ne istiyor? Bir kadını varken alternatif olmayı sunuyor. Boşanamam dedi, ona sözüm var dedi. O dediği karısı mı? Madem bu kadar değer veriyor, neden bırakmıyor beni? Aralarında her ne yaşandıysa bunun cezasını niçin bana kesiyor? Bahanesini sıralarken neler hissettireceğinin farkında değildi. Ne düşünmüştü ki? Adanmış hayatlar, sevgiyi arayıp duvara toslamalar, laf sokmalar, koşup kaçamamalar, gelip dokunamamalar, pişmanlıklar, tutulmayan tövbeler, kendini kandırmalar, dibe vurmalar, aptallıklar, ihtiraslar, kısır döngüler, arayışlar, bu ilişkide olacak olan bunlar. Neden görmek istemiyor? Asıl meselenin hiçbir zaman bir ilişki olmadığını, asıl meselenin kendini oluşturmak ve özgürce var olmakla ilgili olduğunu neden anlamıyor? Günden güne öz saygım azalıyor, güvenim kırılıyor, ahlaki temellerimde yozlaşma başlıyor, kendi adaletime, sınırlarıma, sorumluluklarıma ters düşüyorum ve düşüncelerim dejenere oluyor."

2 Karpman Drama Üçgeni, insanlar arasındaki en yaygın ilişki modelidir. İlk kez 1968 yılında klasik analizci Steven Karpman tarafından ortaya koyulmuştur.

"Ben ilişki konusunda tecrübeli, iletişim konusunda hep başarılı olduğumu savunurdum bugün geldiğim noktaya bak, yıkılan bir evliliğin hafriyatını kaldıramamaktan yorulmuş. Bir ilişkinin derinliği bir diğeriyle denk olmayınca akışkan bir ilişki meydana geliyor ve bu yapaylık sürdürülmüyor. Sığ bir suda keşfedilecek fazla bir şey yoktur, derinlerimiz ise hep tehlikeli oluyor."

"Yani diyorsun ki kendi gerçeklerine gözlerini kapamasının sebebi benim derinlerimden korkması, bu yüzden boşanamam diyerek kendi sığ sularına bizi çekmeye çalışıyor. Sanem ben yüzeysel ve sığ olmak istemiyorum, bu süreçten pişman olup onu suçlamak da istemiyorum. Ben sandım ki benim için doğru kişi o ama..."

"Ah Rose. Doğru kişi diye biri yoktur. Aşk denilen şey bedenimizin bize oynadığı kısa bir süre devam eden hormonal bir oyun. Mantıklı olan hormonların çıldırdığı zaman bile sakın kalabilmek, aşk bir tutku oyunu. Mükemmellik yoktur, gerçekte uyumlu ilişki vardır. Bu da çoğunlukla patolojilerin, defektlerin, bozuklukların ve ihtiyaçların uyumudur."

"Doktor kafasıyla konuşma benimle, bozuk olan o mu ben miyim?"

Sanem ağlamakla gülmek arası kıkırdadı. "Aşk dediğimiz şeyi sanki biz yazıyoruz, kafamızda biz yaratıyoruz gibi geliyor bazen. Hiç olmayacak insana sevgimizle ilmek ilmek aşk dokuyoruz ve onu kendi istediğimiz tasarımda bir elbise hâline getirip giyiyoruz. Her şey güzelken şık bir giyim, zarif bir duruş, içten bir gülüş iyi geliyor ama gün gelip giysi parçalanınca gördüğümüz çıplak gerçeklikten tiksiniyoruz. İşte bizi asıl bu acıtıyor. Belki de aşk sandığımız bizim düşüncelerimizdi, bizim hayalimiz, bizim giydirdiğimiz bir duygusallıktı, en baştan hayal kuran bizdik, onları görmek istediğimiz gibi süsledik ve istediğimiz standartlarda olduğu sürece her soruna göz yumduk, bilemiyorum."

"Ben ne yapacağım Sanem? Kalbim ve aklım arasındaki en uzun mesafedeyim, buradan gidip dönmek kadar yorucu bir süreç yok."

"Buna sen karar vereceksin Rose. Çok sevip aşırı fedakârlık yapınca daha fazla sevilleceğini sanmak bir travma tepkisidir. Gereksiz fedakârlık yıpratır insanı, bu da ilişkinin bitmesine yol açarak yeni travmalara zemin hazırlar. Oysa gereksiz sevgiye değil, sağlıklı sevgiye ihtiyacımız var. Çok istişareye değil, farkındalığa ihtiyacımız var. Çok konuşmaya değil, sağlıklı iletişime ihtiyaç var. Ne olursa olsun bir tarafın süreklilik getirdiği fedakârlık, bir süre sonra nefreti peşinden sürükler, yıpratır, fedakârlıklarımızın da sınırı olmalı. Her şey gibi ilişkilerin de bir farkındalığı var."

Akşam yemeğine Sanem aşağıya çağırdı. Koray gitmemiş ve tartışmışlardı. Orta yolu bulmak için Rose Mina kendi derdini unutup araya girdi ve akşam yemeğini hep birlikte yaptılar. Funda ve Erva odada oynarken Funda salona tek başına geldiğinde suratı sitemle asılmıştı. "Rose, Erva uyudu, benimle sen oynar mısın?" diye sordu. Erva basket maçı yaptığı günler pestili çıktığından oturduğu yerde uyuyordu, buna artık Funda bile alışmıştı. Kısa bir süre sonra Funda'yla Rose Mina oynarken yine mutfakta ikilinin kavgası sesleri yükseldi. Önce kırılgan sesleri, sonra bağırma ve birden ses kesildi. Rose Mina resim yapan ufaklığa bakarak, "Annen yine sakarlık yaptı sanırım, ben bir bakayım!" dediğinde ona çaktırmadığını sanıyordu oysa çocuklar her şeyin sebebini yakından biliyordu.

"Gitme şimdi susarlar."

Rose Mina bir an durdu. Ufaklık kıkırdarak, "Her kavgalarının sonunda öpüşüyorlar, ayıp gitme sen."

"Funda." dedi Rose Mina uyararak.

Kız omzunu sarsarak, "Amm cahilsin Rose! Onlar cilve yapıyorlar, bilmiyor musun?" dediğinde Rose Mina şaşkınca kaşlarını kaldırdı. "Ne yapıyorlar?"

"Ceylan Sütnine dedi ki âşıklar cilveleşirken arada bir şeyler kırarmış. Ne saçma bir sevgi değil mi? Ben akıllı bir adamla evleneceğim, tabak mağazası olabilir mesela."

Rose Mina odadan çıktığında başını sallayarak mutfığa girdi ve girdiği gibi de kıpkırmızı suratla savaş alanından kaçtı. Sanem hiç de cinnet geçirmiş bir katil namzedinde ürkütesi durmuyordu! Yani eğer denediği yeni bir yöntemle adam boğmak istemişse kollarını boynuna, bacaklarını da beline sarması biraz yanlış bir yoldan işe başlamak oluyordu. Rose Mina Funda'yı uyutmak için odasında hikâye okurken Koray yine otelin yolunu tutmak için kapıya yöneldi.

Bakışları karısının mahcuplaşmış yüzünde, utangaç gözlerinde ve yine öpülmekten kızarmış dudaklarında dolaştı. Bu hâliyle ne kadar güzel olduğunu bilmemeliydi. Güneşten bronzlaşmış cildi, canlı ifadelerle doluydu. Doyamadığı dolgun dudakları gülümsemeye meyilliydi. Gözleri bir geyiğin güneş görmüş ıslak tüyleri gibi parlak, sıcak bir kahverengiydi.

"Bazen seni nefessiz bırakana kadar öperek bayılıp gizlice bir doktora götürerek inat damarını aldırma istiyorum. Beni otel köşelerinde süründürüyorsun ya Sanem... Bunları sana çok fena ödeteceğim." dedi ciddi bir sitemle dudakları yine kasılmıştı.

“Sen hak ettiğini çekiyorsun. Şikâyetçiysen belki senin sarışın müsaittir, hayrına seni evine alsın.” Yine aklına gelmişti öfkesinin sebebi, az evvelki romantikliği unuttu adamın yüzüne kapıyı çarptı. Koray öfkeyle kapıya tekme savurup asansöre yönelen belirten ayak sesleriyle uzaklaştığında, Sanem sinsice gülüyordu. Asansörün ding sesini duyunca kulağını ve bedenini yasladığı kapıdan ayırıp salona yöneldi.

Rose Mina eve çıktığında hayli geç olmuştu. Kapıları kilitledikten sonra, Yiğit’in yolladığı ustaların taktığı yeni camın arkasından ortalığı temizledi, cam kırıklarını çöpe attığı gibi kendi hayal kırıklıklarını da yok etmek isterdi. İş bittiğinde gece yarısını geçiyordu. Camın bu hâlini Erva görmesin diye onu aşağıda yatmaya ikna etmişti. Şimdi ona neler olduğunu anlatıp üzme istemiyordu. Sınav haftasıydı aklını dağıtmaması lazımdı. Zaten oynarken sızdığından ve uykusuna kaldığı yerden devam ettiğinden çok sorgulayan bir hâli yoktu.

Üzerini çıkarıp yatağa yattığında ve sağa sola dönerek bebeğin verdiği yorgunluk, yaşadığı stres ve üzerindeki hayal kırıklığıyla uykuya dalması ikiye buldu.

Bir ses duydu kulakları! Başını yastığında biraz daha oynattı ve derin nefesleri altında zihni karanlığa daldı. Uyku sersemi, karnından rahat yatamadığı için bacaklarının arasına koyduğu yastığını iyi bir konuma getirdi. Birkaç saniye sonra bir ses daha işitti. Bu sefer sersemlemiş başını yastıktan kaldırdı ve Erva’nın suya kalktığını düşündü. Baş yastığa yorgunca düştüğünde, gözleri çoktan kapanmış ve zihni karanlığa dalışa geçmişti ki aklının başına gelmesiyle gözleri açıldı.

Erva evde yoktu!

Gözleri bu sefer korkuyla irileşti. Yerinden kalktığında, kalbinin hızlı atışına, yatağın gıcirtısı, nevresimlerin hışırtısı, duvardaki saatin tiktakları karışıyordu. Ensesinde bir ürperti, bedeninde sinsi bir sancı baş gösterdi. İçeride sinek uça kasırğa kopmuş gibi yankılanıyordu. Gözlerini karanlığa alıştırmak için içeri baktı.

“Dikkatli ol.” diyordu birisi kısıp kaba bir sesle. Diğerinin sesi geliyordu ama ne dediği anlaşılmıyordu. İki farklı insan gecenin bir yarısı evindeydi? Belki de daha fazlasıydı. Kalbi dehşete kapıldı. Hırsız! Hırsız mı girmişti eve! Aman Yarabbi! Sırtına bıçak gibi keskin bir sancı dayandı ve kısacık bir an nefes alamadı. Önce yataktan kalkıp bakmak istedi ama sonra... Korktu. Mantiğı burada hızla devreye girdi. Onu

görmemeliydiler. Bedeni kütük gibi kaldı. Erva yoktu evde. Ona bir şey olmasına dayanamazdı!

Yoksa? Bu düşüncayı aklından attı. Yan odadaydılar, halısız zemine vuran ayak seslerini duyuyordu. Her adımda kalbi yavaşlıyor, belindeki ağrı ortadan ikiye kırılmışçasına çoğalıyordu. Hafifçe kıpırdanıp komodin üzerine uzandı ve ses yapmadan ev telefonuna uzandı. Cep telefonunu akvaryuma attığı için ev telefonundan başka bir şeyi yoktu. Gerçi Yiğit ona bir tane yollamıştı ama getiren çocukla geri yollayamayınca çöpe atmıştı. Ah salak! Lanet olsun bazen akli nerede oluyordu! Pikeyi kafasına kadar çekerek kocaman yatağın içinde yok olacak bir nokta gibi küçüldü. Telefonun ışığını onların fark etmesini istemiyordu. Kaç kişiydiler? Dertleri neydi? Düşündükçe korkuyor, korktukça elleri titriyordu. Parmakları tuşlarda dolaşırken iki kere yanlış bastı. Sonunda numarayı çevirdi.

"Aç, lanet olsun." Nefes nefese kaldı. Yorganın içindeki bunaltıcı hava onun nefeslerini kesiyor, cehennem azabına sokuyordu ve telefon daha ikinci çalmasında açıldı.

"Rose...?"

Konuşamadı. Sesi sanki gırtlığında donmuştu. Yiğit'in panik sesini duyunca dudaklarından acı bir hıçkırık kaçtı. O ana kadar soluksuz süren dirayeti, onun sesiyle yerle yeksan olmuştu. Cesareti tükenmişti. Bebeği için gerçekten çok korkuyordu. Ağlamaya başladığının farkında bile değildi. "Rose, canım ses ver, sancın mı var ne oldu?" dedi karşı taraftaki meraklı ses, bir taraftan tıkrıtlarla bir şeyler yapıyordu. Sanırım yerinden kalkmış, hazırlanıyordu. Rose Mina korkudan konuşamıyordu. Sonunda gözlerini sımsıkı kapattı, "Ko... Korkuyorum," diye fısıldadı. Yiğit'in derin bir nefes aldığını duyumsadı. Rahatlamış gibi değildi ama ne düşündüğü belirsizdi.

"Kâbus mu gördün yine?"

"Yiğit."

"Sancın mı var?"

Hıçkırıklarını durduramadı. Parmaklarını dudığına bastırırken, elleri ıslak yüzünde gezindi. "Ev... Evde biri var."

Yiğit sesli bir solukla telefonu inletirken nefesi kesildi. "Rose!" dedi titrek tok sesi kokuyla kabarak "K... ki...kim var?"

"Hı... Hırsız sanırım. Yiğit... çok korkuyorum." diye karmaşık kelimelerle konuşmaya çalıştı. Nefes alamıyordu.

"Tamam, şimdi..." dediğinde onun edepsiz küfürler etmesiyle Rose

Mina daha çok panikledi. "Tamam sevgilim. Seni fark ettiler mi?" diye sordu. Düşündüğü belliydi. Sonra kapı çarpması duyuldu.

"Etmediler sanırım."

"Tamam. Şimdi telefonu kapatma ama uyuyor numarası yap. Onları gördüğünü düşünmemeliler tamam mı? Sadece uyuyor gibi yapman yeterli, o zaman seni umursamazlar. Korkma bir tanem, geleceğim. Bebeğimizi düşün ve sakinleş. Derin derin nefesler al." Genç adamın çaresiz sesi çok başkaydı. Kadını telkin ediyor fakat soğukkanlılığını çoktan yitirmişti. Rose Mina onun da derin derin soluduğunu ve bir yerlerden indiğini hissetti.

"Yiğit korkuyorum, yetişemezsen."

"Polisi de aradım, Koray'ı da aradım şimdi çıkar. Korkma meleğim, ben hemen gel..." dediğinde birden ortalığı tiz çığlıklar doldurdu. Rose Mina üzerindeki yorgan bir köşeye savrulunca, yatağın içinde donup kaldı. Göz ucuyla bir hareket yakaladı. Elindeki telefonu saklayarak yatağa bastırıp sesini engelledi.

"Ağzını açarsan seni gebertirim. Çıt çıkarma!" dedi tehdit eden duygusuz adam.

Rose Mina sesli bir şekilde yutkundu. Karşısındaki adam oldukça uzun boyluydu, iki metreye yakındı. Vücudu ise çevik ve güçlüydü. Gözleri karanlıkta parlıyor, varlığı ürkütüyordu. Hırsız gözlerini yatağın üzerindeki kadına dikti, hafif bir merak ifadesiyle baştan aşağı süzdü.

Rose Mina yutkunmak istedi ama beceremedi. Gözleri, adamın canı ve ürpertici görüntüsüne kenetlenmişti. Bir an için iki avcı gibi panikle birbirlerini süzdüler. Kadın o ana kadar kan ter içinde kaldığını, üzerindeki sıcaklık kalkana kadar fark edememişti. Üzerindeki gecelik tenine yapışmıştı. *Sakin ol! Konuşma! Laf yetiştirip, kızdırma.*

"Ki... Kimsiniz?" dedi titrek sesiyle, gözleri çaresizlikle bakıyordu.

Adam konuşmadı. Ürkütesi bedeniyle pencerenin yanında durmuş, karanlıklar içerisindeki manzaraya özenle bakmaktaydı. Rose cevap alamadıkça paniği arttı. Yanağından aşağı iri bir damla yaş süzülüyor; ay ışığı vurmuş mermer üzerindeki bir inci tanesi gibi korkudan beyazlamış teninde parlıyordu. Akli hâlâ yerinde ve denetimi altında olduğundan, fevri hareketlerden kaçınıyordu.

Korku dolu ama teslim olmamış bir hâli vardı. Diğer adam da odaya sessizce girdi. Genç kadın ilk başta onun varlığını hissetmedi. Kız pencereden döndürdüğü bakışlarını, yatağın yanında kızgınca onu seyreden

adama çevirdi. Allah'ım, ölmek nasıl bir şeydi? Şu anda tüm zihni durmuş, beden fonksiyonlarını kaybetmişti.

Adam edepsizce süzdü. Oda loştu, yaşı seçilmiyordu. Genç kızlıkla kadınlığın çekici bir karışımıydı. Bir yetişkin olduğu kalçalarının ve göğüslerinin yuvarlaklığından, karnının şişliğinden anlaşıyordu. Ancak solgun yuvarlak yüzü, kapkara uzun kirpiklerle çevrelenmiş korku dolu yeşil gözleriyle hâlâ bir çocuğun yüzüne ve masumiyetine sahipti. Yanaklarındaki kırmızılık ve tatlı görünümlü, titrek dudaklarının kiraz rengi iştah açıcıydı.

"Bu o kız olabilir mi?" dedi adam bir diğerine İngilizce olarak.

"Bu hamile, eğer bu yaşta çocuk peydahladıysa olabilir."

Yaşına karar veremeyince, "Kaç yaşındasın?" diye boğuk bir sesle sordu.

Rose Mina nefesini tutarak geri çekildi. İçgüdüsel olarak örtünmeye çalıştı ve büyük bir çabayla bacaklarına toplanmış geceliğini aşağıya indirdi. Üzerinde sadece ince bir penyeden yazlık geceliği vardı. Yaşını sormalarının bir nedeni olabilir miydi? O zaman öğrenemeyeceklerdi. Derin bir nefes alarak tüm cesaretini topladı. Yanaklarına kan hücum etti, başı öne eğildi ve uzun saçları yüzünü örttü.

"Kadın, kaç yaşındasın... On beş mi?"

Allah'ım, bu adam neden ısrarla yaşını soruyor ki?

Erva?

"Bu biraz büyük duruyor. Bize kaç yaşında denmişti, hatırlayamadım. Onlu bir şeydi ama... On iki, yok on sekiz... Sanırım değil. Hem hamile bak bu, olamaz..."

"Salak salak konuşma, bu devirde hamilelik kaç yaşına düştü haberin var mı?" diye çıkıştı adam.

Yiğit'in telefondaki panikleyen avaz avaz sesi kavganın arasına sızdı, genç kadın gözleri irilmiş hâlde telefonu biraz daha yatağa bastırdı ama sesi kesilmedi. Geç kalmıştı. Lanet olsun. İki adam da yönünü ona dönmüş, telefonun varlığını hissetmişti. Rose Mina yatağa iyice bastırıp sesleri boğmayı şu ana kadar başarmıştı bir anlık dalgınlık her şeyi mahvetmişti. Siyah giyen iri yarı maskeli adam bir adım öne çıktı. Kalbine bir ağrı saplandı. Nefes alamadan adamı izledi. Bakışlarını titizlikle etrafta dolaştırıyordu. Kafasına geçirdiği şeyden sadece göz bebekleri parlayarak görünüyordu. Türkçe bilmiyorlar gibi duruyordu ya da henüz konuşmamışlardı.

Gümüşi gözler kısılarak kedimsi bir hâl aldılar. Belli ki kafası karışmıştı. "Abi bir ses duydum sanki." Diğer adam kadına baktı, üzerine yırtıcı bir panter gibi atıldığında, kadının çığlıkları eşliğinde elindeki telefonu çekti. Bir diğer adam yanına geldi, saçlarını eline dolayıp başının eğilmesini sağladı. Yüreği ağzında, titreyen elinin biri karnını korumak isteyerek bedenine sarılmıştı.

"Ya... Yalvarırım... bebeğime zarar vermeyin ne olur." diye yakardı.

Rose Mina'nın canı yanınca gücü tükendi. Parmakları adamın uzun parmaklarına dolandı ve kız yutkunurken adam telefonu elinden çekerek aldı.

"Rose..."

Yiğit'in haykırması arasında duvara fırlatılarak, büyük bir gürültüyle parçalandı. Kadının gözleri yerdeki telefona kaydı. Yakaran aciz bakışları adamlara döndü, dudakları korkudan titriyor, gözyaşları yüzünde parlıyordu. "Ne olur bebeğime zarar..." Adam elini kaldırıp işaret parmağıyla, "Şiiışt... Eğer konuşursan veririm ama susarsan, sana zarar vermem." diye söylendi. Gözlerini devirerek, "Anladın mı?" diye sordu. Rose Mina hıçkırırken başını salladı. Yanaklarından sicim gibi yaşlar akıyordu.

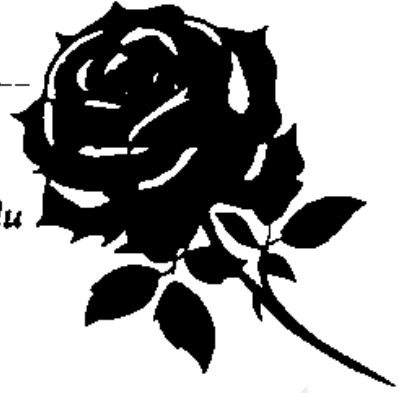
"Küçük kız yok." diyen adam eline doladığı saçları bırakarak geriye çekildi. Rose Mina'nın eli acıyan başına gittiğinde, parmaklarına avuç avuç yolunan saçları dolandı.

"Siz... Siz kimsiniz?" dedi tekrar titreyen sesiyle, ağlamasını biraz daha denetleyerek kollarını karnına sardı. Yatakta gerileyerek bacakları ve kolları ile karnına korumacı bir kalkan oluşturdu. Adam umursamadı. Diğerine dönerek, "Ne yapacağız?" diye sordu. Odaya ilk giren adam başını sarstı. "Bilmiyorum ama bu kadın işimize yaramaz. Bize ufak olan lazım! Onun için geldik buraya. Bitirelim işini... Ayağımıza bağ olmasın!" dediğinde Rose Mina nefesini içine öyle sesli çekti ki kendi canını unuttu. Dudaklarından dökülen ismin farkında değildi.

"Erva!"

Unutmayın; korku zihninizin izin verdiği kadar derinleşebilir.

Müjde Aklanoğlu

5. Bölüm

Yiğit derin soluklarıyla sessizliği inletirken gece karanlığını yaran aracını, soğuk akıntılar arasında yüzen bir köpekbalığı gibi hızlı ve kıvrak sürüyordu. Aklı boşalmış, keskin bir bıçak kemiğine dayanmış, canı yanıyor ama neresinin acıdığını kestiremiyordu. Hâlâ şoktaydı. Evden nasıl çıkmıştı, ne ara yola düşmüştü. Yataktan fırladığı gibiydi, üzerinde gri spor atlet, altında eşofmanı, saç başı dağınık ve gözleri şişti.

Şu vakitten sonra belleğindeki delilikleri düşünmek, çılgın teoriler üretmek istemiyordu. Bu gibi durumlarda onları düşünmek, kendini gizemin sardığı ürküten bir karanlığın, soğuk boşluğuna savurarak bilinmeyen bir girdabın içine dalmaktan farksız olmuyordu. O yüzden elinden geldiğince mantığını devreye sokup kalbini ekarte ederek, aracını mümkün olduğu kadar hızlı sürecekti. Şu anda tek sevinci kasılmış ellerinin dümen tuttuğu bu gidişe güçlü ve istekle kıvranarak karşılık veren kuvvetli bir makinanın olmasıydı. Araç geceyi yırtacak gibi ışık hızıyla yol aldıkça içindeki çılgınlık kararlılığa dönüşüyordu. Onu kurtaracak, sevdiği kadına, bebeğine hiçbir şey olmayacaktı.

Kulağında sadece onun son sözleri çınlıyordu. "Yiğit, korkuyorum." Ve adam gerisini hatırlamıyordu. Sanki bir anda zaman donmuş, hayat kıfayetini yitirmiş ve benliği transa girmişti. Onca esrarengiz olayı aştığı, çok zaman ölüme bile keskin bir kurnazlıkla çözüm bulduğu halde zihni durmuş gibiydi. Sayısız katil ve cani insanla karşılaştığında, aklı müthiş zorluklarla başa çıktığında, güçlü düşünceleri etkilemeyi başardığında bile bu kadar çaresiz hissetmemişti. Ölümcül tehlikelerden çıkış yolunu bularak hayata meydan okuyan o değilmiş gibiydi. Sımsıkı tuttuğu direksiyonda terleyen avuçlarını, eşofmanına kuruladı. Yine telefona sarıldı.

"Koray daha varmadın mı?"

"Abi yoldayım, az kaldı. İki dakika sonra orada olurum. Rüzgâr ve Cem'i aradın mı? Onlar bir çözüm bulur belki."

“Yurt dışındalar.”

Telefonu kapattı. Lanet olsun! Her gün yanındaydı ve sadece bir gece bırakmış, kafasını dinlesin istemiş ve başlarına ne gelmişti! Kendini suçlu hissettiğinde aklına gelen tüm küfürleri sıralayıp duruyordu. Gözlerini bir an olsun yoldan ayırmadan makaslarla süzülüyordu. Korku onu karanlığa ve bilinmeyen tehlikenin içine iterken öylesine gürültülü bir soluk koyuvermişti ki bu sestен kendisi bile korktu.

Sadece birkaç saniye olmasına karşın yine sarıldı telefona, “Çabuk ol koçum hadi...” diye sesini koordine edemeyerek haşın haşın kükredi.

“Köşeyi döndüm şimdi, az kaldı.” dediğinde Koray, Yiğit kornaya öyle bir vurdu ki önündeki araçlar panikleyerek sağa sola kaçışmaya başladı. “Dikkatli ol Yiğit, bir de seninle uğraşmayalım. Canlı gel.” dedi Koray uyararak. Telefonda araçla nasıl yol aldığını işitiyor ve onu tanıdığından nasıl bir çılgınlığın içine sürüklendiğini biliyordu. Sözlerinin etkisini güçlendirmek istermiş gibi duraksarken, “Polise haber verdin mi?” diye sordu.

“Verdim. Yoldalar. Adnan Bey’e de haber verdim! Git zile bas, onları huzursuz et dedim. Sen de söyle Sanem’e çabuk toplansın milleti girişe. Lanet telefonunu da sakın yanından ayırmasın, az önce meşguldü.”

“Yiğit sen kafayı mı yedin, milleti toplarsan kıza zarar verirler.” Sözcükler garip bir gerilimle ve de korkuyla söylenmişti. Şimdi de bu düşünceyle üzerine kötü bir duygu gelmişti, sanki bir tehlike yaklaşıyor gibiydi.

“Asıl kimsenin görmediğini bilirlerse zarar verirler. Şimdi Rose yüzlerini gördü diye, sırf arkalarında tanık bırakmak istemediklerinden kötü şeyler yapabilirler.” Bu düşüncenin kesif öfkesiyle dişleri sıklaştı. “Ama millet arbede çıkarır, polis gelirse en azından rehin almak için ona ihtiyaçları var. Böylece zarar veremezler. Bu, hayatta kalması için gerekli.”

Yiğit aracını nasıl kullandığını bilmeyecek kadar şuursuzca hareket ediyordu. Hız göstergesi çıldırmış gibi ibreyi sallıyor, avuçları arasındaki direksiyonu ellerini ağrıtabilecek kadar kavırıyordu. Bu kadar zorlanmaya alışkın olmayan Cadillac’ın motoru ise isyan edencesine çığlıklar atıyordu. Ne solladıklarını ne biçtiklerini ne de yol vermeyenin aracına yüklenip tamponlarına vurarak magandalıkla yolunu açtıklarını umursamıyordu. Gözleri dümdüz yola kilitlenmiş ve kulağında telefonun kulaklığı, sürekli polislerle diyalog hâlinde, temaslarını tazeliyordu. Onlardan önce oraya varacağını bilincindeydi. Bu hızla giderse arkasına trafik polisinin takılması an meselesiydi. Arkasında duymadığı bir sürü korna sesi sülalesine

sayarken o, siteye giriş yaptı. Bu esnada araçlarına çaptığı birkaç kişi peşinden siteye yönelmiş ve güvenlik tarafından durdurulmuştu.

Yiğit aracı girişe çekip fırladığı gibi asansörün başında bekleyen site sakinlerinden birkaç adamla karşılaştı. İki de güvenlik görevlisi duruyordu. Onu görünce düğmeye basıp asansörü çağırmışlardı. Yiğit dişlerini sıkı, iki gence ölüm kusak baktı. Genç çocuk uyuduğu her hâlden belli olarak öne çıktığında, yumruğu çakmış ve yere yıkmıştı.

"Sizi oraya bostan korkuluğu diye mi diktik, uyuyun diye mi bıraktık?" Yanındaki adamlar onu etkisiz hâle getirmek için yaralı bir hayvan gibi kükreyen adamın üzerine atılmışlardı. Yiğit yerde yatan adamı es geçti. Sarsıcı darbeye çenesini okşayan ürkek gence dişlerini sıkarak bakarken sakin olduğunu belirtir şekilde iki kolunu yukarıya kaldırdı.

"Tamam. Bırakın!" Derince bir soluk alarak rahatladı. "Peki, tam olarak neler oldu?" diye sordu sapsarı suratıyla ona bakan diğer güvenlikçiye, adam korkuyla bir adım geriledi.

Alt komşuları Bekir Bey çenesini ovuşturdu. "Alarm sesi beni uyardı. Saate göre üçe birkaç dakika kala," dediğinde güvenlikçi hemen lafa girdi ama Yiğit hiddetle bakarak sözlerini ağzına tıkadı. "Nasıl duymadınız kapıların alarmını?"

Genç adam, "Arkadaşlar geçen hafta alarmlar bozulduğunda sesini kısmış, o sebepten biz alarmın sesini duymadık. Bekir Bey uyarınca ana paneli kontrol ettim. Salondaki, basınçla harekete geçen aletlerin ışığı yanıyordu. Yanlış bir alarm olmadığını bildirmek için polise telefon ettim." Kenuşmaya ürkererek devam etti. "Sonra siz aradınız. Özür dileriz."

"Lanet asansörü kim meşgul ediyor?" diye gürlediğinde asansör sonunda inmişti.

"Durum ne?" dedi yaşlıca bir adama birlikte asansöre geçtiler. "Sanim rehini aldılar. Konuşmuyorlar, sadece uzak durun diye tehdit ediyorlar." Yiğit bakışlarını asansörün led ışıklarına çevirdi. Lanet olsun her kat bir asır kadar uzak geliyordu. Eliyle bedenini yokladı. Araçtan çıkarken üzerine giydiği ceketinin altında bir silah ve yedek şarjörde on sekiz mermi vardı. Eşofmanın arka lastiğine soktuğu silahını yokladı. Susturucu takılmış silah sekizle on iki atış için garantiliydi. Zaten sekiz mermi ona yeter de artardı. Sonunda kata vardıklarında kapı önünün tam da istediği gibi kalabalıkla olduğunu gördüğünde sevindi. Ne ironiydi! Bu meraklı insan topluluğu Rose Mina'nın hayatta kalmasına sebepti. Daha adımını dışarı attığında, site sakinleri coştı, her biri ayrı

bir telden çalarak aynı ağızdan konuşmaya başlamışlardı. Keskin gözleri istediği kişiyi ararken kalabalığı yarıp öne çıkan Koray, duruma kontrol altına aldığından derhâl olaya müdahale etme gereği duydu.

“Arkadaşlar o polis değil ki neden ona dert yapıyorsunuz? Polis birazdan gelecek. Herkes bir sussun.” Kimseden tepki gelmeyince yüksek sesiyle apartman boşluğunu inletti. Millet susunca Yiğit bakışlarını kapıya dikerek, “Ne yaptınız? Konuştun mu onlarla? Rose iyi mi? Kaç kişiler?” diye sordu.

“İki kişiler tahminen! Sadece Rose Mina’nın iyi olduğunu biliyorum.” Koray’ın gözleri yana kaydı. Sanem’in kollarına sığınan Erva ürkmüş ve ağlıyordu. Merdivenin basamağına oturmuşlar, Sanem ufak kızı göğsüne çekmiş, sımsıkı sarılarak onu telkin ediyordu. Onu gören Erva birden yerinden fırlayıp genç adama sımsıkı sarıldı.

“Yiğit Abi ne olur ablamı kurtar.” Hıçkırıkla kesilen sesinden kelimeleri anlam bakımından yoksun ve fersizdi. Yiğit genç kızı kollarının arasına alıp teskin ederken soğukkanlılığını yitirmemeye gayret ediyordu. Lanet olsun ama bu o kadar zordu ki. Kafası patlayacak gibiydi. O insafsız baskıyı bertaraf edemiyordu. Sakinlik bilincini kaybetmekten uzaklaştı. Böylece kendisini sıkmaktan oluşan adalelerinde ve eklemlerindeki ağrı kayboldu.

“Polis on beş dakikaya burada olacaktır, yanlarında ikna uzmanları da getiriyorlar.” dediğinde Koray elini saçlarında dolaştırdı. Yine ortalık karıştı. Onlara şaşkınca bakan ahaliden meraklı sesler yükselmeye başladı. Yiğit bu yaygaranın içinde polisleri daha fazla bekleyemeyeceğine kanaat getirdi. Polis gelene kadar olabilecekleri düşünmek dahi istemiyordu. Koray’a gözlerini dikerek, “Anahtarı ver?” diye katı sesiyle emretti. Genç adam uzattığı eline baktığında, Yiğit katı emrini yeniledi. O ana kadar, ona sımsıkı sarılan Erva’yı kollarından ayırmamıştı.

Bu dehşet istekle Sanem yerinden fırladı. “Saçmalama Yiğit. Bekle polisi onlar işinin ehli. Lütfen! Onu öldürürler. Ufak bir hata ya da panik, tehlikeye atar ikinizi de. İkna timleri işinin uzmanı oluyor, adamların psikolojisini analiz etmeden, neler yapabileceklerini kestiremeden yapılan her hamle Rose’ye zarar verir.” Yiğit’in çıldırmış bakışlarından tedirgin olmuştu. O adamlar boş değildi, üstelik ikisine birden bir şey olabilirdi, mantıklı bir davranış değildi. “Lütfen gel biraz sakinleş. Korkma bir şey yapmazlar, ona muhtaçlar demedin mi? O zaman biraz daha bekle.”

Koray karısını destekleyerek başını salladı. "Sanem haklı, eğer sen fevri davranırsan kıza zarar verebilirler. Bu işi ehline bırakırsan daha sağlıklı olur." Rahatsız görünüyordu ama karşı çıkacak durumda da değildi, bunun da bilincindeydi. Bu düşünceyle arkadaşının tüylerinin diken diken olduğunu sezebiliyordu.

Yiğit sakın görüntüsünün ardında dans eden korkuyu görebiliyordu, bu yüzden denetimi ele almaya karar verdi. Çenesi kasılmaktan acırken, "Nasıl sakın olunur öğret o zaman. Burada böyle bekleyemem. İçeriye girersem onları ikna etme şansım var. Polis gelince panikleyebilirler. Üstelik Rose'un bana ihtiyacı var, beni görürse korkmaz." diye zekice kurguladığı kurnaz planını düşünmeye çalışıyordu. Sesindeki plancı öfke Sanem'i ürktülmüştü. Topluluktan fısıldaşmalar yükseldi. Dikkatleri üçlünün üzerinde, kulakları seslerindeydi. Sonunda mantıklı düşününce ikna olan Koray, anahtarı vermiş ve Yiğit kapıya vurarak adamların dikkatini kendi üzerine çekmeyi başarmıştı. Herkes sustu ve pür dikkat gelecek olan cevabı bekledi.

"Kapıyı açın, polis gelmeden bir anlaşma yapalım ve sizin gitmenize izin verelim." diye onlara mantıklı bir öneride bulundu.

Önergenin önünü içeriden korkuyla haykıran çığlık kesti. Bir daha sordu, bu sefer, "Yiğit gelme, iyiyim ben." diye cevapladı. Ürkmüş olmalıydı. Bu olasılık, birkaç saniye boyunca zihninde öfke dalgasıyla yankılandı. Şimdi kapıya girişecek ve kırarak içeriye dalacaktı. Lanet olsun kim bilir ne hâldeydi?

"Buradan çıkmamıza izin verin kadına zarar vermeyelim," dedi içeriden gelen ses, korkmuştu ve bu hiç iyi değildi. İnsanlar paniklediği zaman mantığını devre dışı bırakan kaygıyla baş edemez ve sonucunda pişman olacağı eylemler gerçekleştirirdi.

Yiğit bir şeyler sormak istiyor, sevdiği kadının sağlığını merak ediyor, ancak ağzının içi kurduğundan dili kertenkele gibi kıvrılarak işleve giremiyordu. Dudaklarını saran ince derinin gerildiğini, hararetinden yer yer çatladığını dahi hissediyordu. Yutkundu. Ellerini kapıya dayayıp alınını kapının sert zeminine yaslayarak, "Rose," diye inlerken, tekrar cevap bekledi.

"Lütfen izin verin yanınıza geleyim. Size karışmam tek derdim kadın."

Bir süre cevap gelmedi ve sonunda, "Yalnız mısınız?" dedi tok sesin sahibi, sanırım önerisi akıllarına yatmıştı.

"Değilim!" dedi dürüstçe dikkatlerini çekmek için. "Giriş kalabalık

ama ben tek geleceğim... Polis henüz gelmedi, hiç kimse yok burada onlardan...”

Yiğit onların cevap vermesine fırsat tanımadan anahtarla kapıyı açtı ve iteledi. Bakışları holün ortasındaki görüntüye döndüğünde, ensesine bıçak saplanmış gibi bedeni kasıldı. Kalbi ileri giden bozuk bir saat gibi hızla atmaya başladığında, sırtından akan ter tomurcuklarının yuvalanarak aşağıya inmesini hissetti. Buz kesti ruhu. Onun gerilmiş bedeniyle hızla alıp verdiği ürkek soluklarını gördükçe, korkarak atan kalbinin sesini kendisi de bastırıyordu.

Uzun boylu, iri bir adamdı. Siyah kıyafetleri ve maskesinin içinde yaşını kestirmek kolay değildi. Kadının kırılğan görüntüsü, büyük acıların keskinleştirdiği doğasını şu anda olduğundan farklı, vahşi gösteriyordu. Adam sımsıkı tuttuğu elindeki silahı Rose Mina'nın başına dayamış, bir kolunu da gırtlığına yaslayarak önüne siper etmişti. Korktuğu her hâlin-den belli oluyordu. İki kişi vardı içeride. Kösedeki duvara çakılmış dekor aynalarına bir göz attı. Hafifçe eğilince parlak camın üstünde kendi gözlerinin aksini görüyordu. Keskin gözleri bir kıpırtı yakaladı. Uzun boylu bir adamın seri bir biçimde, kendini sakınarak duvara yaslandığını keşfetti, bedeni ondan habersiz olduğunu sanarak saklanıyordu. Hırsızlar onun eşofman üstü ceketli hâline şaşkınca bakarken, o ruhsuz bir adamın ateşli gözlerine sahip olarak bakışlarını köşeye odaklıyordu.

“Arkadaki, seni görüyorum. Saklanmaktan vazgeç.” dedi Yiğit cesurca, göz alanında olması daha iyiydi. En azından onu böylece takip edebilirdi. Adam öne çıktı. Daha fazla kendini korkuyla gizlemeyi bıraktı. Gözlerinin ürkekliğinden, katlanılmaz sonuçlara yol açmadan buradan nasıl kaytaracağını düşündüğü belliydi. Elindeki bıçağı çıkararak gözdağı verdi. Üç iri adamla sevdiği kadın şimdi karşısında duruyordu. Allah'ım, bu canilerin içinde on dakikadır yalnız mıydı?

“Zekisin,” dedi adam takdir eden bakışlarla açığa çıkarak. “Üstelik bir işimize yaramadığın hâlde buraya girmek için direttin. Aşk ahmakların işidir aslanım, yarın gazetelerde bunun en iyi kanıtı olarak anılacaksın.” dedi korkusunu saklamak için alay ederek. Koyu gözlerinden başka hiçbir şey görünmüyordu. Üçünün de her yanları siyah, gözlerini ve ağızlarını açıkta bırakan bir bereyle yüzleri sarılmıştı.

Rose Mina'nın karnına koyduğu eli titrerken, ağlamaktan yüzü gözü şişmişti. Başı dik, duruşu vakur ve hâlâ cesur olmak için savaş veriyordu. Bacaklarının titrediğini, nefeslerinin kesildiğini şu ana kadar bu üç çam

yarmasına sezdirmemişti. Korktuğunu anarlarsa her istediklerini yapacaklarının bilicinde olup, kendini denetlemiş ve şu ana kadar bayılmadan ayakta kalmayı başarmıştı. Susmuş ve itaat etmişti.

İki âşık da birbirlerini tepeden tırnağa süzüyorlardı. Rose Mina, dimdik gözlerinin içine bakan bu gözlerde en çok korktuğu şeyi, kinini arttırmış bir hiddet ya da en azından bir parça meydan okuma görme-yi yeğlerdi. Onu kovduğu için azarlayan bakışlar dahi atmıyordu. Ama hayır; sevdiği adam canını hiçe sayarak karşısına dikilmiş, bakışlarında derin üzüntüden başka bir şey okuyamazken allak bullak olmuş hâlde ne yapacağını bilmez hâlde duruyordu. Aralarında bu denli büyük bir duygusallık yaşanırken her ikisinin de dehşete kapılmıyor olması şaşkınlık vericiydi. Hâlâ soğukkanlı ve öz denetimleri yerlerindeydi.

Yiğit onu kontrol ederek hızla bedeninde hasar tespiti yaptı. Allah'a şükür sağlıklı duruyordu. Ve hâlâ dirayeti yerindeydi. Kim bilir ne kadar korkmuş, içinde yaşadığı dehşet ne kadar baskındı. Tam da onu tanıdığı ilk günkü gibi ona âşık olmasını sağlayan iradesiyle kafa tutuyordu. Yiğit onunla bir kez daha gurur duydu. Onca şeye rağmen nasıl bu kadar güçlü olabiliyordu? Bu düşünceleri derhâl aklından atarak, savunmasız yanını devreden süpürttü, eski duygusuz hâline bürünmeye çalıştı.

"İyi misin Rose? Bir şeyin var mı? Kızım nasıl?" dedi adamları yok sayarak. Onun iyi olduğunu duymaya ihtiyacı vardı.

Duyguların ortamda çakışan şiddeti ve yüreğe dokunan hüznüne rağmen onun cesaretinin zaman içinde körelmeyişi hayran olunacak niteliklerindendi. Çünkü kendisinin duygusallık konusunda ne kadar beceriksiz olduğunun farkındaydı ama Rose ona güç vermeye devam etmekteydi.

"Neden geldin ki? Sen ne manyak adamsın! Canına kastın mı var?" diye çıkıştı titrek sesiyle, adam sessiz kaldı. "Yiğit git buradan, seni bir tek ben gebertebilirim. Buraya gelmemeliydin." Ağlama güdüsünü bastırdı, genç adamı endişelendirmek istemiyordu. Hayır ağlayıp sorunu içinden çıkılmaz hâle taşımayacaktı.

Yiğit dudaklarını zoraki bir tebessümle açtı. "Belki beni affetmişsin- dir dedim, eğer etmediysen beyaz atlı prensin olunca bunu kesin yaparsın diye düşündüm."

"Affetmezdim."

"Beni özlediğini hissetmiş olabilirim. Bir de senin gibi inatçı bir kadını kendime bağlamak için sahip olması gereken parlak niteliklerden

yoksun bulunduğumu düşünüp, soğuk ve ruhsuz biri olduğumu kabul etmem gerektiğini düşünerek biraz macerayla atılarak işimi kolaylaştırdım diye düşündüm. Göz boyamaya geldim.”

Dudakları yapay alayları bile beceremeyecek kadar kaygıyla kasılmıştı. Gözleri kederle bakıyordu. Asıl onu yalnız bıraktığı, şu durumda yanında olamadığı için af diliyordu. Dilinden dökülen her sözü bıçak gibi oturuyordu iliğine de sezdirmiyordu.

Adamın gözleri, *‘Tut kendini Rose. Sakın şimdi pes etmenin sırası değil. Bebeğimiz ve kardeşin için ne olur ağlama’* diye kendini telkin ediyordu.

Güçlü olmalıydı. Ahmak adam, nasıl gelirdi içeriye, nasıl canına kastı olurdu? Aslı öyle değil. Gerçek şuydu ki Rose Mina genç adamı karşısında görünce bacaklarındaki derman çoktan çekilmiş, adrenalin seviyesi düşmüştü.

“Git lütfen.”

“Affetmeden olmaz.”

“Affettim, lütfen affettim gidebilirsin.” Hıçkırmayacaktı. Sonra hiç istemediği hâlde kıvrıcık kirpiklerine sığınmış bir damla titreşerek yanaklarına süzüldü. Neden şimdi pişmanlığın ağır güllesi sinesine oturuyordu? Her şeyi hayranlık ve kıskançlık karışmış öfkesi yüzünden yapmıştı. İçin için duyduğu kör bir pişmanlıkla ona yüreğini açmasına engel olmuş ve her zaman pişmanlığı sevgisine baskın gelmişti. Ne olursa olsun evli bir adamın çaresiz kapatmasıydı. Onu özgür bırakmadığı için ölesiye nefret ettiği ama özgür bıraktığı an nefes alamayacak kadar çaresiz hissettirdiği için ona kızgındı. Ancak, ölümün fani rekabetlere ve anlamsız duygusal kıskançlıklara son verdiği şu andan sonra, olur da hayatta kalırsa yaşamının geri kalanında kimin ne düşündüğü umurunda olmayacaktı. Onunla geçecek onca değerli vakti bir hiç için harcamışlardı. Gururun canı cehennemeydi!

Kederinden perişan bir hâlde olarak, “Özür dilerim sevgilim.” diye fısıldadı.

Yiğit bir an soluk alamadı, ona ilk defa sevgi sözcükleriyle sahiplenilen bir sesle fısıldaması ve buna adamın tepki verememesi ne acıydı. “Fevri davrandım.” dedi Rose Mina daha kısıp sesle. “Sadece kıskandım. Sandım ki sen planlı bir şekilde tatile çıktın. Aslında hayır, başından beri ikimizi de aynı anda idare ettiğini düşünerek öfkelen dim. Verdiğin söz ya da nedenler umurumda değildi, sen bitmemiş bir evliliğin üzerine yeni bir ilişki inşa etmeye çalıştıkça kendimi değersiz hissettim ve bu yüzden sana

bilendim. Gerçek hislerimi bastırdım. Tüm o sözlerim yalandı ve ben sana kanmaya dünden razıydım.”

Yiğit perişan oldu. Şimdi, şu hâlde edilecek itiraf mıydı bu? Ona sarılamamak, sakinleştirememek, korkusunu ve kaygısını uzaklaştıramamak ne kadar fenaydı. Ona üzgün bakıyordu ve kadın ilk defa bu kadar açık yürekli ve cesur oluyordu. Sırlar ve yalanlar yoktu. Bahaneler ve ertelemeler de yoktu. Belki de bir sonraki günleri olmayacak belki de bir daha böyle konuşamayacaklardı.

“Rose, sakın ol sonra...”

“Hayır.” dedi kadın hıçkırarak ağlarken. “Bırak konuşayım, belki sonramız olmayacak. Yiğit...”

Adamın karnına bıçak gibi keskin bir ağrı saplandı. “Seni çok seviyorum.” Neden şimdi, neden korkunun içerisinde, çaresizliğin içerisinde duyuyordu tüm dünyayı susturan sözlerini. “Sadece saçmaladım. Git şimdi ama gerçeği de bil, yalan söyledim. Kızgın değilim. Kendime de değilim artık, bu bizim kaderimizdi. Yaşanması gerekiyordu ve yaşandı. Seni kovduğum andan beri pişmanım.” dedi saçma bir düşüncenin korkusuna kapılıp itiraflarını dizerken.

Şu anda en son konuşulacak şeyi tartışıklarına ise ikisi de inanmıyordu! Üzerine yapışan ürkekliğin Yiğit tarafından sezilmesini engellemek için korkusuzca konuşmaya çalışıyordu. O ana kadar dirayetli olan o, şimdi ürkekçe yere yığılmak üzere olduğunu biliyor ama buna inatçı tavrıyla müsaade etmiyordu.

Yalvaran gözleri, ‘*Dayan Gülüm!*’ dedi yine. ‘*Kurtulacaksın!*’

Genç adam Yiğit’e dönüp merakla ne yapmaya çalıştığını kavramaya zorlandı. “Konuşmanız bittiyse konuya dönelim ya da bizim için yapacak bir şey yoksa gördün karını, çık git.” diye emretti. Maskenin altında terden ıslanmış kafasını kaşıdı. Arkasındaki adam ayakta dikilmekten yorulmuş gibi kıpırdanınca Rose Mina korkuyla soludu.

Diğer adam, adı Kenan olan, hareketlendi. O sanırım elebaşıydı. Çıkamazda olduğunu sezmiş, sinirli adımlarla bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Derken Yiğit’in tehditkâr bakışlarına aldırmadan arada mesafe bırakacak kadar önünde durdu. İlk ne diyeceğini tarttı, aklından geçeni yapmaktan vazgeçmiş gibi başını salladı.

Selim Yiğit’e keskin bir hiddetle baktı. “Kapıyı iyice kapat, dışarıdan kimse gelmesin.” diye emretti. Bunu duyan Koray kapının kapanmasından çekinerek, hemen arkasından içeriye yönelince, Selim denen adam

silahı kapiya doğrulttu. "O çıkacak. Tek demiştik. Yoksa sen de çıkarsın."

Öldürme olasılığı onu heyecanlandırıyor, sadist yanı ağır basıyordu. Fakat yakalanma olasılığı ise korkutuyordu. Diğer adamın adı Cavit'ti. Kollarında titreyen kadının başına dert olan bu ıstırap verici anlara dayanıp dayanamayacağını hesaplıyordu. Kadın hamileydi ve bebek tekmeledikçe vicdanıyla savaşıyordu.

Üç farklı katil, üç farklı zalim ve üç farklı düşünce fırtına öncesi toplanan kara bulutlar gibi bir araya geliyor, içeride sert yıldırımlar gibi düşüncelerini çarpıştırıyordu. Üçünün de muhasebesi çok başkaydı. Cavit kollarında bulunan kadının sağlıklı sıhhatli kurtulmasını dilerken, Kenan yakalandığı takdirde hepsini temizlemek gibi hasta bir düşünceye sapıyor ve Selim denen azman polisler gelmeden şu adamla bir orta yolda buluşmanın tamamlanmasını bekliyordu.

Yiğit ellerini havaya kaldırdı. "Sakin olun, sadece iki taraf için olumlu bir yol bulmaya çalışıyorum. Bakın buradan çıkamayacağınız belli, iş birliğine ihtiyacınız olduğunu biliyoruz." dediğinde bakışları genç kadının gözlerine kaydı. Ona güven verdi. "O hamile ve korkuyor. İçeriye girelim sakince konuşalım. Onu dışarı salmıyorsanız madem içeri gönderin otursun." İfadesiz yüzü sertleşti. "Eğer ona bir şey olursa sizi yaşatmam! Ama ona zarar vermezseniz, sizi sağ salım buradan çıkarırım hem de yakalatmadan."

Üçlü kendi aralarında İngilizce konuşuyordu, onların en az ana dilleri kadar güzel İngilizce konuşmaları Yiğit'in gözünden kaçmadı. Süreci nasıl değerlendirmeleri gerektiğini kısık sesle istişare ediyorlardı. Zaten Rose Mina da onlarla ilk karşılaştığında hepsinin yabancı olduğunu sanmıştı ancak gerçek uzun sürmeden ortaya çıkmıştı.

Adam kuşkuyla düşünürken Yiğit sakinliğini korumaya devam ediyordu. İhtiyatsızlık tatminsizlik doğurur, tatminsizlik öfkeye gebe kalır, öfke de nefreti tetiklerdi. Şimdi şiddetten en uzak durması gereken anda, sakinlik etkili bir silah olacaktı.

"Kapıyı kapa, tek başına içeri gir."

"Yiğit bu emri ikiletmedi. "Şimdi kapıyı kapatıyorum," Kapıyı kapatırken Koray'a anlamlı bir bakış atarak ne demek istediğini anlamıştı. Arkasını döndü. "Kapattım, şimdi kadını bırak konuşalım. Ben sizin için yeterince değerli bir rehineyim. Size karşı gelmem, isteklerinize boyun eğirim. Hatta iş birliği bile yaparım. Yeter ki onu gönderin."

"Oradan konuşmak kolay! Bizi buradan nasıl çıkaracaksın?" diye

sorduğunda, genç kadını tutan Cavit, kapının girişinde elinde silahıyla diğer adam belirdi. "Konuşacak bir şey yok, buradan ya ölü çıkacağız ya da bu kadınla. O bizim can simidimiz. Sen çıkabilirsin, o kalacak." diye arkadaşının aksine daha sert ve otoriter bir duruş sergiliyordu. Selim arkadaşına sert bir bakış attı. "Bırak konuşsun, belki ciddidir. Kapıdaki insanlardan sıyrıldık diyelim polisten sıyrılamayız."

Yiğit sert bakışlarını ikinci adama çevirdi. "Düşünün," dedi buz gibi bir tonda. "Her şeyin bir çıkar yolu vardır. Eğer ona izin verirsiniz, ben de sizinle bu kapıdan çıkarım ve siz istediğiniz yere gidersiniz. Hatta aşağıda arabam hazır duruyor, girişte ve anahtarı üzerinde."

"Oynamadığını nereden bilelim! Aynasızlarla iş birliği yaptın, belki bizi daha kapıdan çıkmadan enseleteceksin. Aracında izleme cihazı olmadığı ne malum."

Adamlar konuşuyor, çözüm bulamayan Yiğit üzüntüsünden kahroluyordu. Her itirazda söylevini tamamlamakta güçlük çekiyordu. Yumuşaklıktan uzak gösterişsiz ifadesiyle, bastırılmış hıçkırıkların titrettiği esrarlı bir sesle konuşmasını belli etmeden bitirmeye çalıştı. "Elinizde benim için bu kadar değerli bir rehine varken sizi riske atmam. Siz buradan gideceksiniz ve ben sizinle istediğiniz yere geleceğim. Yeter ki bebeğe ve kadına bir şey olmasın. Her dediğinizi yaparım." dediğinde mantığını irdeleyerek düşünüyor, ne söyleyeceğini karmaşık sözcük havuzundan seçemiyordu. Öne doğru çaktırmadan bir iki adım attı. Her adımda adamlara biraz daha yaklaşıyordu. Yaklaştığını sezen Selim, geriye doğru birkaç adım attı ve Cavit de bunu hissedince Rose Mina'nın saçlarını çekerek çılgılık atmasına yol açtı. Yiğit olduğu yerde donup kaldığında, ellerini teslim oluyor gibi bıkkınca yukarı kaldırdı.

"Sakin olun. Canını yakmayın." dedi bir panter gibi üzerlerine uçma isteğini bastırarak.

"Yaklaşma o vakit! Kadını öldürmesem de yaralarım, bunu yaparım." dedi Selim arkadaşının elindeki bıçağı, kadının karnına yaslayarak Rose Mina'nın yanında duran adam güldü. Genç kadın elinin ucuyla buz gibi metali ittirdi. Yanağına süzülen yaşları elinin tersiyle silerek dudaklarını nemlendirdi. Ne yapmaya çalışıyordu adam? Neden gitmiyordu? Sadece duruyordu. Kalbi, aklı, zihni gibi olduğu yerde duruyor, canına göz koyan adamlarla pazarlık ediyordu.

Yiğit ona bakışlarıyla susmasını ve güçlü olmasını tembihliyordu. Oysa ondan, bu hâllere düşmelerine sebep olduğu için yargılayan,

suçlayan bakışlar bekliyordu. Ancak onun yerine sadece ne kadar değerli olduğunu hissettiren, onsuz öleceğini belirten ifadesini yüzüne sabitliyordu.

“Başla hadi, vakit kısıtlı! Nasıl yapacağız? Girişte bir sürü millet var bizi linç etmek isteyen. Güvenlikçiler ellerinde silah kapıyı tutmuş, eminim polis de yoldadır.” dedi diğer adam ve Yiğit öne doğru bir adım atınca tetiği çekti.

Tabancayı kaldırıp iki el tavana ateş ettiğinde, verdiği gözdağıyla Rose Mina çığlık attı. Korkuyla ellerini kulaklarına kapayıp gözlerini sımsıkı yumdu. Tepesinden seken kurşunlar sebebiyle tavandaki betonun tozu üzerine döküldü. Aynı anda dışarıdan çığlıklar ve ayak sesleri yükselirken, Koray’ın dehşet sesi haşın haşın kapının gerisinden yankılandı.

“Yiğit. Ses ver ne oluyor?” Kapıya vuruyordu güçlü güçlü. “Lanet olsun iyi misiniz? Ses ver kahrolası herif?”

“Bir şey yok Koray, iyiyiz.” dedi Yiğit ve bakışlarını sevdiği kadına çevirdi. Lanet olsun onu teselli edemiyor, onun için ne kadar değerli olduğunu, korktuğunu açık edemiyordu. Cesur olması için onu karşısında güçlü görmeli ve ondan kuvvet almalıydı. Korkusunu anlarsa Rose Mina yıkılırdı.

Selim denen adam dengesizdi, keyiflenerek güldü. “Kapıdakileri biz hâlettik bak, bir kurşuna çil yavrusu gibi dağıldılar. Şimdi ciddi olduğumuzu göstermemiz için daha ne yapmamız gerekiyor?”

“Bakın zaman tükeniyor, bırakın gitsin ben de hemen sizinle buradan çıkıp gideyim. Onu salmadan hiçbir şey yapmam.”

Ne demek onu bırakmadan gitmeyecekti. Rose Mina haykırarak, “Hayır... Bunu yapmayacaklar, bu benim davam. Git buradan Yiğit, az önceki söylediklerimi unut. Ben hamile bir kadını saçmaladım. Hormonlarım dengesiz, tüm söylediklerim yalandı.” diye ağlamaklı sesiyle deli cesaretiyle söylendi. Gözlerinden akan yaşlardan önünü göremiyordu. Yiğit tek kelime etmeden ona bakıyordu. Rose Mina sarsılmaz görünmek istiyor, içindeki korkuyu bastırmaya ya da en azından belli etmemeye çabalıyordu. Onun öfkelenildiğinde şiddet göstermeye ne denli yatkın olduğunu ve bu derece hiddetlendiğinde onu durdurmaya gücünün yetmeyeceğini biliyordu. Bu adamların silahı vardı, onu harcarlardı. En az onun kadar iriydiler ve üç kişiydiler. ‘Onu çağırmakla hata ettim!’ diye geçirdi içinden, ‘Tek olsaydım en azından o zarar görmezdi. Ona bir şey olursa dayanamam!’ diye sızlandı.

"Ya hâlâ ne bakıyorsun yüzüme, gitsene." Yanındaki adama çevirdi yüzünü. "O size yardım falan edemez, sizin istediğiniz kişi benim. Sizi kandırıyor, polislere de haber vermiştir. Gönderin gitsin."

"Kapa çeneni Rose," dedi Yiğit dişlerini sıkarak onun böyle çırpınması karşısında neredeyse tüm savunması sarsılacaktı. Ah Rose, saf gülü, asla cesaretini yitirmeden çabalayıp duruyordu. Kan beynine sıçramış bir hâlde karşısındakine sataşması, bu derece açık bir kendine güven karşısında bir işe yaramıyordu. Korktuğu gözlerinden okunuyordu. Onun için kendini ortaya koymayı nasıl düşünürdü aklı almıyordu? Bebeklerini de mi umursamıyordu?

"Yiğit korkuyorum, görmüyor musun? Lütfen git, ne olur git. Beni sevdiğini kanıtla," dediğinde davranışlarının sürekli değişmesi, ne derece kararsız olduğunun bir göstergesiydi. Gök gibi gürlüyor, acı acı alay ediyor, sonra da yanıp yakılıyordu. Karşısındakinin gözünü korkutmaya çalışırken ânında fikrini değiştiriyor, yüreğini parçalamaya ya da karşısındakinin kızdırmaya yelteniyordu ama onun üzerinde yakarışlarının bir tesiri olmuyordu.

Yiğit başını salladı. "Saçmalamayı kes, bu hâlde bile çenen çalışıyor, kapa o koca ağzını. Buradan gidecek olan tek kişi sensin. Bebeğimizi, Erva'yı hiç mi düşünmüyorsun?"

Adamın niyetini biliyordu, sadece vicdanına dokunup, kızdırıp susturmaktı amacı ama neden içi acıyordu. Onun uğruna varını yoğunu, canını bile feda edebileceği tek bir nedeni vardı. O yaşınsın ve bebeklerine bir şey olmasın. Ona dair düşünceleri geriye öteledi. Adamlara baktı. "Polisler az sonra burada olurlar, alarm devreye girmiş, hemen kararınızı verin."

"Alarmı ben devreden çıkarmıştım, bizi kandıramazsın," dedi mavi gözlü adam ısrarla.

Cavit, ilk kez başına gelen şeyden tedirgindi. Belli ki seçim yapmaya alışkın değildi. Arkadaşına bakarken kollarında tuttuğu kadını biraz gevşetti. "Onu dinleyelim, belki buradan çıkabiliriz. Her an polisler burada olur. Doğru söylüyor, zaman aleyhimize işliyor." Pek konuşmayan diğer maskeli adam onun ensesine vurdu. "Sen nesen, geri zekâlı mı? Adam bizi kekliyor, kesin dışarıda bir ordu bizi bekliyordur! Kapıdan adım attığımız an, bir bir avlayacaklar bizi."

Mavi gözlü Selim biraz düşündü. Genellikle programları Cavit yapardı. Ancak şimdi özgürlük için önünde seçenek olunca karar vermenin

beklenmedik derecede güç olduğunu fark edip ona kafa tutmak ve onun yanında olmak arasında bocalayarak kalakaldı.

Yiğit tek kaşını kaldırdı. "Ne diyorsunuz? Hadi birlikte çıkalım. İnsanlar size yaklaşmayacak. İsterseniz silahlarınızla beni hedef alın, böylesi daha garantili olur ve kimse size dokunamaz." Kararsızlıktan felç olma tehlikesi karşısında gittikçe telaşlanarak öylece durmak onu mahvediyordu.

"Düşünelim," dedi Selim. Sonunda diğer adam ve elindeki silahı kadının başına dayayan adam bu tepkiyle biraz rahatladı. Yiğit onların küçücük bir hatalarını ve dengesiz anlarını kollayarak titizlikle gözlemledi. Teorisi işe yaraymış olacak ki üçü aralarında fısıldaştı.

Yiğit dudaklarını gerip elini aşağıdan işaret ettiğinde, Rose Mina'nın bakışları oraya kaydı. Önce bir parmağını, sonra ikinciyi ve en son üçüncüyü gösterdiğinde, Rose Mina dondu kaldı. Yüzünden, ne zaman bir budalalık yaparsa farkına vardığında takınacağı o afallamış ifade okunuyordu. Bir felaketi önlemek istercesine başını çok hafifçe sarstı. Yanağına doğru yaşlar süzülürken Yiğit başını kendinden emin bir dürtüyle sallınca, gözlerini kırparak kabul etti. Onu kollarından çekip alırsa kapıya dar ve bu üç adamla kendisi kalırdı.

Yiğit bakışlarını genç kadından kaçırıyor, disiplininin bozulmaması için onu görmezden geliyordu. Ancak bu soğukkanlı duruşunun içindeki kof hâliyle öyle korkak, öyle tırsaktı ki ona bir şey olma ihtimali dahi onu mahvediyordu. Rose Mina hazır olana kadar tedirginlik içinde beklemeyi sürdürüyordu. Hiçbir değişiklik yoktu. Adamlar konuşuyor ama ona tepki vermedikleri gibi bir karara da bağlayamıyorlardı. Sonra birden Cavit durdu. Ürkütücü bakışlarıyla ölüm sessizliği içinde dikilerek "Tamam o zaman," dediğinde Yiğit derin bir nefes aldı. "Çıkıyoruz. Yalnız, kadını bırakma kararında hem fikir değiliz. O da bizimle kalacak."

Yiğit tam kendini toparlayıp bir hamle yapmaya karar vermişti ki kapının dışından bir gümbürtü duyuldu. Hemen ardından bir sürü ayak sesi belirdi. Rose Mina'nın içini panik sarmak üzereydi. O sırada her şey yoluna girmiş derken, dışarıdan gelen ses içeriye talan etti.

"Açın polis. İçeridekiler, rehinelere bırakıp ellerinizi başınızın üzerine koyarak dışarı çıkın. Eğer teslim olursanız süreç uzamaz."

Adamlar korkuya kapılarak panikledi. Elinde silah olan adam hızlı hızlı soluyarak, "Bizi oyaladın, kandırdın." diye sağa sola yürüyüp endişeyle konuşmaya başladı. Adı Cavit olan bu adam, deli deli bakıyordu.

şimdi de başını ellerinin arasına almış, küfrediyordu. "Polisle iş birliği içerisinde. Konuşarak oyaladın, yakalatmak istedin."

Rose Mina korkarak derin derin solurken, ne olduğunu anlayamadan beline bıçak gibi bir ağrı saplandı ve kasıklarındaki şiddetli sancıyla iki büküm oldu. Elleri bacaklarının arasına ulaşmadan çığlığı basınca hepsi ona baktı.

"Rose! Neyin var bana bak?" diyen Yiğit, endişeyle öne adım atınca Selim silahı Rose Mina'ya doğrulttu. Yiğit mecburen durdu. Onun neden durduk yere bağırdığını anlamaya çalışırken Rose Mina gözlerini kapatmış, ellerini bacak arasına indirmiş sancının geçmesini bekliyordu. O anda Yiğit'in bakışları kadının bacaklarına kayınca, ağzının içinden okkalı bir küfür savurdu. Bacaklarından aşağıya pembemsi bir sıvı akıyordu. Katil kılıklı acemi hırsızlar da bakışlarını oraya çevirince içlerinden biri endişelendi. "Abi bu karı korkudan altına işedi."

Selim arkadaşının başına vurarak, "Sen daha önce suyu geldi lafını hiç duymadın mı lan cahil?" diye çıkıştı.

"Ne bileyim abi, benim karı içerideyken doğurdu." diye saf saf söylendi. Polis tekrar kapının girişinden seslendi. "Kapıyı açın polis, yoksa kıracağız. Ses verin." Cavit öne atıldı. Gözleri ölüm sarhoşluğu içindeydi. Silahını kapıya çevirdiğinde iki arkadaşı ona şokla baktı.

"Kapıyı kırarsanız ikisini de temizleriz. Buradan çıkacağız ve siz bizi rahat bırakacaksınız. Onların canı için kapının önünü boşaltın, fazla vakitimiz yok, kadının suyu geldi." dedi soğukkanlı olarak.

Cavit'in yerini alan Selim, Rose Mina'yı tutarken birden nefes alamadığı için yutkunmaya başladı. "Cavit lan bana bir şey oluyor." dedi panikle. Cavit bakışlarını arkadaşına çevirerek, "Olum sırası mı lan şimdi, s'kdirtme panik atağını," derken telaşla konuşuyordu. Garip bir yardımla arkadaşının sırtını okşarken, "Geçti mi?" diye kuşkuyla sordu.

"Soluklarım hızlanarak daralıyor, kalp atışlarım da kuvvetlendi, lan kulağımda damarlar atıyor. Kendimi patlayacakmışım gibi garip hissetmeye başladım."

"O ne lan, anlattığın tek şey başka bir nöbete delalet. Seks anlatır gibi anlatıyorsun. Şimdi orgazmın zamanı mı?"

"Sayende o dediğini bundan sonra yapabileceğimi sanmıyorum. Panikle oldu ne yapayım. Dört duvara bir daha girersem ancak rüyamda çıkarım." dediğinde iki salağa kızan Cavit dişlerini sıkarak ikisine de birden bağırdı. "Kapayın lan koca ağzınızı, şimdi ikinizi de ben vuracağım."

Yiğit, Rose Mina'nın onlarla gitmesine izin verirse ilk buldukları fırsatta temizleyeceklerinin bilincindeydi. Ya bırakacaklar ya da onları gebertecekti. O ana kadar sessizce onlara yaklaşmış ve konuşmalarına dalmalarını fırsat bilerek, "Şimdi!" diye kükremişti. Rose Mina kendini yere doğru çekerken Yiğit iki adamın üzerine uçuştu. Kafalarını birbirine yaklaştırmış şaşkın adamların, başlarını sertçe tokuşturup sersemletirken arkasındaki silahına sarılmış ve Cavit denen tıfıl bacaklarından vurmuştu. İri bir kobra yılanının tıslama sesi gibi tizlikte çıkan kurşunun sesiyle adam yere yığılıp böğürmeye başladığında, Selim kendine gelip Yiğit'in eline tekmeyle savurunca, silah salonun kapısından içeriye fırladı.

Bu sırada polis endişeyle bağırdı. Yiğit adamlarla dalaşırken, Rose Mina bu hengâmeden kurtulmak için dizlerinin üzerinde nefes almaya çalışıyordu. Bu seferki sancı diğerinden kuvvetli gelmişti. Kendine gelmek için çabalarırken Yiğit adamlardan birisini daha haklamaya başlamıştı. Tam o sırada emeklemeye başlayan genç kadın sersemlemiş adam kendine gelmeden kapıyı açıp polisleri içeriye almayı düşündü. Biraz ilerlediğinde bileğinden yakalandı. Yarı baygın olan Cavit'e ayağını savuracakken kasıklarına giren sancıyla olduğu yerde donup kaldı.

Yiğit Kenan'la boğuşurken yumruk yaptığı elini ensesine vurarak sersemletmişti. İkincisi de tamamdı. Diğerleri zaten neredeyse acısından bayılmak üzeriydi. Tam arkasını dönmüştü ki Rose Mina'nın çığlarıyla sıçradı. Rose Mina sürekli kendi başına konuşan Selim denen manyak adamın eline geçmişti. Adam yarı baygındı hâlâ ama ayılmaya çalışıyordu. Burnundan kan gelirken öfkeliydi.

Yiğit genç kadına doğru bir adım attı ama daha fazla gidemedi.

"Sana bizimle oynama demiştim." dedi adam burnundan akan kanı koluna silerek. Geri geri kapıya yöneldi. "Bir daha, o deliğe girmem. Orada ölmem."

"Selim'di değil mi?"

"Uzak dur demiştim."

"Tamam uzak duruyorum." dedi ellerini teslim olurcasına kaldırıp nefes dahi alamadan olduğu yerde dikilirken arkasından bir el silah sesi duyuldu. Rose Mina'nın tiz çıığı ortamı inletirken Yiğit'in sadece bir saniye gözü ve yanağı seğirmişti. Elindeki silahı parmaklarının arasından kurtuldu ve ağır metal yere sertçe düşüp tok bir ıslık sesi çıkardı. Yedek silah taşıyıp taşımadıklarına bakacak vakti olmadığından, sırtından kahpece vurulmuştu. Başta iki kürek kemiğinin arasında sinek ısırtığı gibi

sızı hissetti ama sonra nefesini kesen acıyla arkasını döndü. Henüz sıcağı sıcağına olduğundan bedeninde olan kuvvetle bacağına kaldırıp sert bir hamleyle adama ayağını savurdu. Yüzüne yediği tekmeyle adamın suratı yana dönerken ağzından kanlar gelerek elindeki silahı bıraktı. Şimdi tamamen bayılmıştı.

"Yiğit! Yiğit ses ver," dediğinde Rose Mina, adam saçlarını çekerek onu susturmak istedi ama başaramadı. Rose Mina deli gibi debelenip öne atılıyor ve Yiğit'e gitmek için hamleler yapıyordu. Yiğit nefes alamayarak birkaç saniye olduğu yerde dikildi. Gözlerini giderek kararmaya başlamıştı. Başını sarstı. Rose Mina'nın sesini duyuyordu.

"İy... İyiyim," Ağzına kendi kanının metalimsi tadı doldu.

Selim kollarındaki kadının kulağının dibine sokuldu. Dişlerinin arasından, "Eğer onu vurmamı istemiyorsan kapa çeneni kadın." diye tısladı. Rose Mina eli mahkûm sustu, gözleri sevdiği adamın duvara yaslanmış bedeninde kalırken yüreği kan ağlıyordu. Yiğit ayakta kalmak için zorlanıyordu. Kapıyı açtığında polisler hep birden silahlarını onlara doğrulttu. Selim kadını daha çok kendisine çekerek siper etti.

"Yaklaşırsanız vururum."

Yiğit dişlerini sıkarak yürümeye başladığında, Rose Mina ağlayarak ona bakıyordu. Kaygıyla, "Yiğit," dedi. "İyi misin?"

Yiğit burukça gülümseyerek, "Seni alınca daha iyi olacağım," dedi onu rahatlatmak için ama gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu. Polislerin konuşma ve ikaz sesleri öyle derinden geliyor ki belli belirsiz işitiyordu. Göz kapaklarının üstünde sanki tonlarca ağırlık varmış gibi güçlkle açık tutuyordu. Tepesindeki parlaklık gözünü kamaştırdı. Başucunda iki karaltı duruyordu. Bir an nerede olduğunu çıkaramadı, zihni bulandı. Parlaklık gözlerini aldı. Bedeni her saniye biraz daha ağırlaşp aşağıya çekildi.

O sırada rehinesini yakın tutmaya çalıştı adam sırtını savunmaya alarak duvara yaslanmıştı. "Açılacaksınız. Buradan çıkmamıza izin vereceksiniz. Karıyı vururum, sonra kendimi de vurum. Tabii birkaç elde size sıkırım." Karşısındaki on kadar polis memuruna emirler veriyordu.

"Tamam!" dedi başkomiser. "İstediğin gibi olsun ama önce bir konuşalım."

"Ne konuşacağız? Bir daha ölürüm de girmem o fare deliğine. Siz, en son ikna ettiğinizde on üç yıl yedim ben. Bırakın laf salatasını, bana yaklaştığınız an hem onu hem kendimi vururum. Ölümse gideceğim yer, bu sefer oraya da tek gitmeyeceğim."

Rose Mina'yı öne doğru ittirince kadın can acısıyla çığlık attı. Selim umursamadan, "Açın, asansörün kapısını açın!" diye kükredi. Sesi apartmanın boşluğunda yankılandı. Rose Mina ıslak bakışlarını Yiğit'e çevirdi. Kapının pervazına yaslanmış yarı baygındı, ayakta durmaya çalışırken iki memur ona yardım etmeye çalışıyordu ve genç adam birden yere yığıldı. İri bedeni, gözlerinin önünde yere serildi.

"Yiğit," dedi avaz avaz, canı umurunda değildi. "Ses ver ne olur." Vurulduğunu anlamıştı ama bu kadar kötü olacağını bilmiyordu. Kendini bir başka âlemde, hatta neredeyse bir başka gezegende gibi hissetti. Sesler havada uçuyor, kelimeler anlamsızlaşıyor, her ağızdan farklı bir ses çıkıyor ama o bunların hiç birisini kavrayamıyordu. İnsanların ağızları, gözleri yamularak ağır çekimde gibi hareket ediyor, tıpkı kurulmuş makine gibi bir şeyler mırıldanırken bir yandan da telaşla Yiğit'e yardım etmeye çalışıyorlardı. Nefesi kesildi. Bakıyor ama bedenini kontrol edemiyordu. Öne doğru atılınca Selim başına silahı daha sert yasladı. Adamı ikna etmeye çalışan favorileri kırılamamış kırk yaşlarında başkomiser, sonunda kadını gerçekten öldüreceğini fark edince pes etti. Asansör kapısı açıldı. Ondan sonrası hayal meyalı. Ne ara asansöre bindiklerini ya da adamın ensesine vuran nefesini hatırlamıyordu.

"Bırak adi herif bırak, yanına gideyim. Ne olur yanına gideyim, bir şey oldu." diye haykırdı. Ufacık asansörün içinde çırpındı. Daha ne olduğunu anlayamadan, cinnet geçirmenin sınırlarında dolaşan Selim, bağırarak onu asansörün bir köşesine savurdu. Sırtı duvara çarpıp nefessiz bırakırken daha kötü olan kaçınılmaz oldu ve yüzüne inen yumrukla sarsıldı. Burnunun çatırdama sesine, beynin uğuldaması karıştı. Ağzının üzerine sıcak kanların aktığını hissettiğinde, kollarını karnına sarıp bebeğe gelecek darbeleri engellemeye çalıştı. İkinci yumruk daha da sertti. Kadının vücudu baygınlıkla ayıklık arasında gidip gelerek gevşerken adam iki eliyle boğazını kavradı ve olanca gücüyle sıkmaya başladı. Narin elleri adamın kuvvetli bileklerine kapanıp gırtlığındaki parmakları açmaya çalıştı ama başarılı olamadı. Gözleri irice açılmıştı. Öfkesi burnunda adamın kan bürümüş gözlerine yalvararak garip hırıltılar eşliğinde baktı. Her saniye ciğerlerindeki hava biraz daha kesiliyor ve nefesi biraz daha eksiliyordu. Ölümü sessiz olacaktı. Bir yumruk daha kapandı yüzüne ve ardından soluk borusunun sıkılmasıyla beynine kan gitmesini önlemiş, direnmesini olanaksız kılmıştı. Artık gözleri kapanıyor, bedeni hissizleşerek beyni havasızlıktan patlamaya vurmuş uyuşuyordu.

"Rahat durup itaat edeceksin, yoksa seni gebertirim kadın. Zaten her

şey senin yüzünden oldu." Selim dişlerinin arasından bayılmakta olan kadına bağıyor, Rose Mina yarı kapalı gözkapaklarını hareket ettirmek için çabalıyordu. Kulaklarında adamın solukları ve kendi nabız atışları uğulduyordu. Bedeni güçsüzleşerek uyuşuyor, adamın asılmasıyla yön kazanıyordu. Elleri gırtlğından çekildiğinde, iki dizinin üzerine çökecekken adam onu kollarına çekip önüne siper etti. Genç kadın gırtlğını yırtan havayla ciğerlerini paralarcasına öksürmeye başladı.

O hayat savaşı verirken, asansörün kapısı açıldı. Onları bir grup polis dışarıda bekliyordu. Kadının ağzının burnunun kan içinde kaldığını görünce adamla aralarına sınır çektiler. Adam aklını kaçırmıştı. Kimse müdahale etmiyordu, başkomiserin direktifini bekliyorlardı. Keza adam artık bitik olduğu için hiç acımadan katlini gerçekleştirirdi. Kapının önünde hazırlanan arabasına genç kadını sürükleyerek soktu ve ona yaklaşan polisi görünce tıslayarak, "Anam avradım olsun, gebertirim lan, yaklaşma. Zaten bittim, bitirmem çok sürmez." diye tehdit etti.

Ne polislerin ikazlarına ne de ikna çabasına bulunan psikanaliz doktoruna bakmadı adam, hiçbir şey onu ikna edemedi. Elindeki silahı genç kadının kafasına yaslayarak önce onu, sonra kendisini dikkatle araca yerleştirdi. Polislerin gözleri önünde motoru çalıştırıp girişe yöneldi. Önce o, arkasında sekiz dokuz araçlık polis konvoyu caddeye çıktı.

Korkudan çılgına dönmüş bir hâlde sözlerine devam eden adam, farkında olmadan ses tonunu yükseltmiş direksiyona yumruk atıyordu. Rose Mina, "Yalvarırım bırak gideyim, lütfen. Ne olur ona bir şey oldu. Bak yere yıkıldı biz çıkarken. Ne olur izin ver gideyim. Zaten kaçamayız, her yerdeler..."

"Lan sus," Kadına elinin tersiyle bir kere daha çakarken direksiyonun hakimiyetini kısacık kaybetti. Rose Mina yüzüne aldığı darbeden değil, o sırada keskin bir sancının kasıklarını yoklamasından iki büklüm olmuştu. Gecenin yarısı şehir تنها, her yer ıssızdı. Böyle yeşili bol bir yerde oturdukları için ilk defa kendine kızdı. İssiz ağaçlık yoldan polis konvoylarının takibini atlatmaya çalışarak ilerliyorlardı.

Adam çıldırmış gibi direksiyona vuruyor, kendi kendine konuşuyordu. Rose Mina korkusundan gık diyemediği gibi iyice şiddetlenen sancılarından sebep, kendi derdine düşüp onu unutuyordu. Araç karanlık bir yere daldı. En son girişte orman yazıyordu. Fakat buradaki ağaçlar daha bodur gibiydi. Orman daha geniş ve büyük ağaçlarla çevriliydi. Burası ne-tesi-ydi? Etraf karanlıktı, arkalarından gelen polislerin siren sesleri uzaktan duyuluyordu. Aralarında belli bir mesafe vardı, adamı kızdırmamak

için zaman kolluyorlardı. Neden müdahale etmiyorlardı? Bu adam iyice kafayı tozutmmuştu! Hiç bakmıyordu ona, gözleri hep önündeki noktadaydı. Transa geçmiş gibi sayıklayıp duruyordu.

"Hayır, hayır, oraya bir daha giremem. Orada kan var, pislik ve tecavüz. Yoo, onların yanında bir dakika bile kalamam. Bana dokunmalarına bir daha katlanamam." Sürekli aynı kelimeleri söylüyor ve sürekli olarak aynı şiddetle başını sarsıp akıl dondurucu şeyleri tekrarlıyordu.

Araba gittikçe daha çok hızlandı. Sonra apansız ağaçların içerisine daldı. Araca iri dallar ve yapraklar çarpıyordu. Genç kadının sancıları bir anda bıçak gibi kesildi. Ya da can korkusu her şeyi yok saymasını sağladı. İyice koltuğa sindi ve elleriyle sıkıca yanlarına sarıldı. Görüş alanında bir uçurum girdi. Uzaktaydı ama görüyordu. Araba durmuyordu. Etraf karardıkça dehşeti artıyordu. Bir tek ışık yoktu, bulundukları yerin sonu ölümdü ve ormanın içinde ilerleyip duruyorlardı. Çam ağaçlarını az çok seçebiliyordu.

"Dur artık, dur."

Adam ellerini direksiyona vurup başını yana çevirdi. Gözleri bön bön bakıyordu. Aklını kaybetmişti, sayıklaması hızlanmıştı.

"Gitmeyeceğim oraya bir daha, kimse dokunamayacak, canımı yakamayacak"

İnsana nefesi ağır gelir miydi? Şu vakitten sonra değil nefesi, kirpiklerinin sesi bile gök kubbe yarılmış gibi kulaklarını sağır ediyordu. Adamın onu gördüğü de kuşkuluydu. Sanki transa geçmiş sadece kendi içinde yaşadığı yıkımın altında kalarak bir çıkış arıyor fakat kaldığı dehlizlerden yolu bulamıyordu. Bakışları aracın ön camından simsiyah görünen denize kaydı. Uçurumun sonu denizdi. Ayın şavkı vurmuş ve çarşaf gibi duran deniz kapkara bir zindana dönüşmüştü. Ruhu buz tuttu. Elleriyle geceliğini sımsıkı kavradı. Tekerler büyük taşların üzerinden sağa sola silkelenerek aştıkça oturduğu koltukta hop oturup hop kalkıyordu. Birden yol azaldı ve adam yaptığı deliliğin farkında olmayarak gazı kökledi. Rose Mina gözlerini sımsıkı kapattı. Elini kapının koluna uzattı.

"Dur artık, canına mı susadın, dur." Acı acı haykırdı ama adam duymuyordu. Onu durdurmak istese de bu gözü dönmüş canı zaten onu tek bir hamleyle gebertirdi. Kapının kolunu kavradı ve aracın ön tekerlekleri uçurumdan boşluğa savrulup boş boş dönerken kendini açık kapıdan dışarıya savurdu. İki kaburgasının arasında bir uçuşma, bir serinlik hissetti. Sanki ruhu karnından dışarı fışkırıyor gibiydi. Gözleri sımsıkı kapanmış,

yüreği ağızında, saçları yüzüne vuran sert yelle hoyratça savruluyordu.

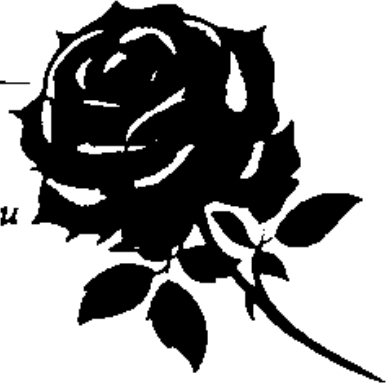
Ve sonra kollarını karnına saramadan sert bir zemine çarptı. Dal gibiydi. Uzun ve kalın. Tiz çığlıkları eşliğinde savrulurken kemiklerinin etinden fışkırmasını hissetti. Etini yaran acıları hissediyordu. İri bir dal omzuna vurduğu için nefesi kesildi. Yüzüne çarpan sert yapraklar ve kırbaç gibi şaklayan ince dallar canını yakıyordu. Gözlerini açmaya korkuyordu. Sonraki darbe sırtına oldu. Ellerini karnına sarmış, sadece bebeğini korumaya çalışıyordu. Bir darbe daha aldığıında, beyni dışarı akıyor gibi ılık bir şeyler boşaldı, omuriliğinden aşağıya esinti yayıldı. Sonrası sadece keskin bir nefesin ciğerlerinden yukarı çıkıp gırtlalıını yırtarak dudaklarından süzölmesiydi ve kopkoyu bir karanlık etrafını sardı. Hissizlik ve algısızlık kuşattı benliğini.

Önce sesler kesildi, ardından acı...

@novaebook

Olaylar önemli değildir, asıl önemli olan olayları anlayış biçimimizdir.

Müjde Aklanoğlu

6. Bölüm

"Ne yaptınız oğlum, hâlâ bir ses yok mu? Burada meraktan çıldırdım." diyen yaşlı kadının birkaç saat önce ısıldayarak parlayan ten rengi, kireç gibi olmuş, göz altları ağlamaktan morarmıştı. Aklını kaçırma raddesini çoktan geçmişti. Bir yanı oğlunun sevdiği kadın için telaşlanırken diğer yanı canının parçasının derdine düşüp onun için dualar ediyordu. Ne zor-du şu harap hâller. Ne yapacağını, nasıl bir yol izleyeceğini kestiremiyor ama dirayeti elden bırakmayıp dimdik durmayı kendine benimsetiyordu.

"Şimdi polislerden haber geldi, yola çıktık. Evden Sanem'i aldım. Yanına gidiyoruz. Dua et Berna Teyze şimdi en çok buna ihtiyacımız var."

"O nasıl söz oğlum, Allah korusun! Gencecik kadın, atlatacak, ben buna inanıyorum. Onun bir evladı var, atlatmak zorunda oğlum için torunum için savaşıacaktır. Hem haber geldi mi, durumu nasılmış? Allah'ım, bana bir şey olmadığını söyle!"

"Bilmiyoruz Berna Teyze, gidince öğreneceğiz. Sadece bulduklarını haber verdiler. Sanem şu anda, telefondaki meslektaşından durumu hakkında bilgi ediniyor ama sanırım kötü bir şeyler var, ağlıyor."

"Oğlum beni merakta koyma ne olur, sık sık haberdar et. Size ulaşamayınca kafayı yerim. Hatta Yiğit iyi olduğunda, uyandığında yaygarayı koparmadığından emin olunca gelirim. Teoman'ı çocukların başına saldım merak etmeyin."

Koray bir şeyler daha eklemiş ve yaşlı kadın telefonu kapattığında, tekrar arama yapmıştı. Bir de diğer tarafı koordine etmesi lazımdı. "Kızım Ceylan'ı televizyonlardan uzak tut, gözünü seveyim. Kaç sefer oldu arıyor, şüphelendi zahir. Bir de onu düşünmeyim. Sorarsa Mina'yı, Yiğit'le alışverişe çıktılar, bebek için dersin. Benim için de başı ağrıyormuş, yatmış diye bir şeyler uydur." Ve bakışlarını kapıya çevirip içeriği onarmaya çalışmak için derince soludu. Oğlunun hali, hayatından hâlâ haber alınamayan genç kadının ve masum torunun durumu içini Allah'a yakarırken, bir de

Açelya vardı. Hasta kızı nasıl üzerdi! Şu hengâmeden kayıpsız, üzüntüsüz çıksınlar kurban kesecekti.

Genzini kuşatan ilaç kokuları ağzından geliyordu. Ilık bir esinti, hafif bir rüzgârla sarmalanıp tüylerini havalandırarak tenini yalayıp geçip gitti. Sabahın aydınlığını ve iç huzurunu veren güneş camdan süzüldü. Tülü usulca dalgalandıran temiz hava soluklarını canlandırdı. Bahçedeki söğüt ağacının sarkık dallarının içeriye düşen gölgesinden gökyüzü seçilmiyordu. Etrafında olan seslere kulak kabartıyor fakat öz denetimini elinde tutamıyordu. Yakınında birileri kısık sesiyle konuşuyor, sesler ara ara boğuk, kısa, heyecanlı bir hâl alıyordu. Ne konuştuklarını anlamaya çalışsa da başaramıyordu. Kuruyup incecik bir deri hâline gelmiş çatlak dudagının kenarında bir gerilme, ağzının içinde baş gösteren çöl gibiydi. Bedenindeki yorgunluk garip bir rehavet veriyordu. Hiçbir zaman sevil-meyecek acımsı kokuları soluyor, üzerindeki hantallığı saniyeler içinde yitirmeyi diliyordu.

“Bak kıpırdadı, ayılıyor! Allah’ım sana şükürler olsun!” dedi başındaki kısık ses heyecanla.

Bu acıklı şefkat kokan ses öyle derinden geliyor ki dualarını belli belirsiz işitiyordu. Göz kapaklarının üstünde sanki tonlarca ağırlık vardı, senelerdir hiç uyumamış gibi her an kapanmaya yer arıyordu. Güçlkle açmaya çalıştı. Aniden görüş alanına giren keskin parlaklık gözünü kamaştırınca, sıkça kırpışan gözleri acıyla kısıldı. Odayı seçmeye çalışırken kulağına rahatsız eden ritmik DIT DIT DIT sesleri ulaşıyordu. Baş ucunda dikilen iki karaltıyı seçmek için kendini zorladı. Bir an nerede olduğunu çıkaramadı. Beyni uyuşmuş gibi zihni olanların koordinasyonunu kuramıyordu. Güçten düşmüş kolunu kaldırdığında, kolunda gerilme oldu. Aldırmadı alnına siper ederek gözlerini perdeledi. Işık, ses istemiyor, sadece olanları hatırlayıp nerede olduğunu düşünmek istiyordu.

“Kendine geliyor Açelya! Doktor çağır kızım, hemşire hanım doktor,” dedi yaşlı kadın heyecanla. Açelya merakla yatağın başına gelirken hemşire, köşedeki kırmızı düğmeye çoktan basmış ve haber vermişti.

“Anne,” dedi Yiğit sesini tanıdı. Sesi kalın ve çatallanarak cansız çıkmıştı.

“Bakın uyanıyor! Hemşire Hanım, Doktoru çağır hemen, lütfen. Doktor... doktor nerede? Buradayım annem, yanıdayım.” dedi yaşlı

kadın panikleyerek, gitmek ve kalmak, konuşmak ve ağlamak arasında heyecanlanıp bocalıyor, oğlunun kolunu okşayıp yanındaki varlığını hissettirmeye çalışıyordu. Yiğit sesleri artık çok net işitiyordu. Annesinin hıçkırıklarla kesilen sözleri telaşlı bir sevinç içinde kulaklarında çınlıyor, heyecanlı çılgınlıkları beyninde uğulduyordu. Açıyla yaşlı kadının eline dokunup, "Sakin ol anne, dikkatini toparlamaya çalışıyor, hâlâ anestezinin altında olmalı." diye uyardı. Onun da gözleri kıpkırmızı olmuştu ağlamaktan ve endişesi yüzüne vurmuştu.

Yiğit bakışlarını yana çevirdiğinde, baş ucundaki karaltılar hızla netleşti. Önce Açıyla'yı gördü burnunu silerek sevinerek gülümsüyordu. Sonra üzerine eğilmiş, şefkatle küçülen gözleri yaşlarla dolu hâlde saçlarını okşayan, hıçkırıklarını genzinde boğmaya çalışan Berna Hanım'ı gördü. "Oğlum... Bana döndün, sen de bırakmadın. Şükürler olsun! Nasılsın?" Yiğit neler olduğunu kavramaya çalışırken kadın, "İyileşeceksin annem. İyileşeceksin, merak etme. Konuşma ya da dur doktor gelsin. Ya da konuş sesini duyayım annem," diye bocaladı. Heyecanlandı.

Yiğit zihnini toparlamaya çalışırken gözlerini sımsıkı kapattı. Beyni donmuş gibiydi. Unutmayacağı, bir ömür unutamayacağı anlar zihnine zalimce yığılmaya başladı. Bedeni kasıldı ve göğsünde farklı, daha önce hiç tatmadığı kadar yüksek bir acı hissetti. Ama bu teninden gelen bir acı değildi, ruhundan yükselen bir sancıydı. İçindeki adam bir köşeye, sonsuz bir karanlığa sığınmış, dört büklüm olmuş, acılar içinde havasız, nefessiz kalmış gibi can verircesine kıvranıyordu. Kalbi hızlanınca, yanındaki makine kafayı yemiş gibi ötmeye, yüksek sesi buz gibi odanın içinde çınlamaya başladı.

"Rose," dedi fısıltı gibi. "Rose..." *Allah'ım, ne olur o burada, yanımda olsun!*

Göz kapaklarının içinden zihnine yığılan zalim görüntülerde, onun ağlayan iktidarsız gözleri, çaresizliği ve ellerini açıp can havliyle üzerine atılmak isterken o adam tarafından saçlarından yakalanması kalmıştı. Uzanamamış, dokunamamış, çekip alamamıştı sevdiğini. Çaresiz kalmış, basiretsiz olmuştu. Lanet olsun onu kurtaramamıştı! Keskin bir kılıcın başını gövdesinden tek hamlede ayırması gibi kalbini yerinden söküp almışlardı. Atmıyordu ya da onsuz yüreğinin atmamasını diliyordu. Işıl ışıl yanan kederli gözlerindeki elaları bitik, biçare bakarak onun için kendini feda ederek...

"Rose nerede?" dedi sesi biraz daha gürbüz çıkarken kaşları habis bir korkuyla çatılmıştı.

Duymak istiyordu. İyi olduğunu, bir şey olmadığını, şimdi çağıracaklarını, yanına getireceklerini duymak istiyordu. Annesi sustu. Ona umut vermeye çalışarak bir şeyler söylemeye, tutarsız sözcükler kurmaya çalıştı. Ama başaramadı çünkü asıl onun teskin edilmeye ihtiyacı vardı.

Açelya biraz daha soğukkanlı görünüyordu. Anlayışlı ve ne olduğunu fark edecek kadar zekiydi. Ona bir şey söylememeleri, onun anlamaması anlamına gelmiyordu. Bunlar çok sonra konuşulacak meselelerdi, şu vakit dile dökülecek konular değildi. Yiğit'in bir umut beklentiyle kendisine baktığını görünce burukça gülümsedi. "Ameliyattan çıktın, biraz kendine gelmelisin."

"Rose Mina nerede?"

Kadın kızardı ve adamın sert bakışlarıyla ne diyeceğini bilemedi. "Bununla ilgili Koray seninle konuşacaktır." Amacı yatıştırmaktı. Beti benzi solgundu, yılgın duran Yiğit'in yorgun bakışları güç bela annesine döndü. Yaşlı gözlerinde henüz saklayamadığı, söylemekten çekindiği, kaybolmuş bir endişenin izleri hüküm sürüyordu.

"Anne?"

Yaklaştı. "İyi... Merak etme!" Yalan söylüyordu. Yiğit annesinin sesinin tonundan, bir bakışından anlardı onun ne demek istediğini. Sesindeki kaygıdan belliydi. İyi değildi! İçine kızgın bir demir, kor bir taş düştü.

"Nerede?" dedi genzini temizleyip nefesini yükselterek, "O adam, onu yakaladı mı? Onu buldunuz mu? Polis kurtardı de ne olur!" Yaşlı kadın yutkunarak sessiz kalınca sesi fısıltıya dönüştü. "O... benim nefesim. Bir şey olsa böyle nefes alamazdım." diye soluğunda, telaşlanmaktan zor çıkan soluğu o kadar güçsüzdü ki duyacaklarının dehşetinden ürküyordu.

Kapı açıldı ve iki doktor bir hemşire odaya girdi. "Hastamız uyanmış, isterseniz siz dışarı çıkın ben bir bakayım."

Yiğit, "Çıkmasın." dedi yutkunarak. Boğazı hâlâ acıyordu. Doktor sanki tepkilerini ölçmek istercesine gözlerini yüzüne dikerek, "Bir operasyondan çıktınız. Şimdi biraz dinlenmeniz lazım. Sonra sohbet edersiniz," diyerek ortamdaki gerginliği yırtmaya çalıştı.

Yiğit gözlerini yana çevirdiğinde yalvararak, "Anne...?" dedi yeniden. Onu kontrol edip elindeki dosyayı inceleyen doktoru es geçerek, "Rose nerede? Bebeğim nasıl?" diye sordu. Yaşlı kadın, onun 'bebeğim' demesiyle Açelya'ya bakmaktan çekinerek oğluna yaklaştı. Sırtından aşağı soğuk rüzgarlar yürüyordu. Yiğit zihnini toparlamaya başlayınca, "Koray... O nerede?" diye sordu. Kapı tıkladı ve elinde bir dosyayla polis içeri girdi.

Rengi çekilen Açelya bakışlarını kapıya çevirdi. Ayakta durmakta zorlanırken konuşmak için kendini kasıyordu. "Memur Bey şu anda çok yorgun, sonra gelseniz." Cidden konuşacak durumda olmadığını görmüyor muydu? Memur aldırmayarak bakışlarını Doktora çevirdi. "Bunun için vaktim yok. Eğer durumda düzelme varsa hastayla derhâl görüşebilir miyiz, bu konu acil?" Kapıyı kapatıp izin almaksızın bir adım öne çıktı.

Doktor kararsızlıkla hastasına baktı. "Henüz kendisine yeni geldi. Eğer kendini buna hazır hissediyorsa kısa olmak şartıyla konuşabilirsiniz."

Doktorun konuşması bitmeden daha, "Rose nerede Memur Bey, neler oluyor? Biri bana açıklasın artık, kafayı yiyeceğim." dedi elinin üzerindeki serumu ve parmağındaki kalp ritmini ölçen aleti çıkarmaya çalışarak burada ne dönüyorsa umurunda değildi. Onun canı bundan daha fazla yanamazdı. Aklını kaçırmamak elde değildi.

Öne atılan Doktor eline yapışıp onu engellemeye çalışırken, "Eğer rahat durmazsanız herkesi dışarı çıkarırım Yiğit Bey! Size sakinleştirici yaparım uyursunuz." dedi biraz yüksek oktavda. Yiğit bu tehdide pabuç bırakmayacak olmasına rağmen, sırf bir şeyler öğrenmek için duruldu. Zaten uyuşuk bedeni, narkozun etkisinden tam anlamıyla çıkmadığı için hâlâ zihnini ve uzuvlarını kullanmakta zorlanıyordu.

"Geçmiş olsun. Evinize girenler hakkında bir bilginiz var mı?" diye sordu Memur, elindeki tükenmez kalemin tepesine basarak açtı.

Berna Hanım çekinik bakışlarını Açelya'ya çevirdi. "Kızım biz istersen dışarı çıkalım," derken rengi beyazlayan gelinine ürkekçe baktı. Açelya put gibiydi, Yiğit'in bir evi hatta başka bir hayatı olduğunu henüz öğrendiği her hâlimden belliydi. Ayakta durmakta zorlanıyor, her an bayılacak gibi duruyordu. Beklemediği bu gerçekle yüzleşirken kendini ayakta tutmayı nasıl başarıyorsa yaşlı kadın ona baktıkça yüzü kızarıyordu. Açelya dikkatini polise verdi. Titreyen elini kaldırıp önce onu durdurdu, sonra elini hızlandığını mı yoksa yavaşladığını mı anlayamadığı göğsüne koyarak sakinleşmeye çalıştı.

"Açelya..."

"Gerek yok anne, sakin ol." Başını dikleştirdi, duruşu hiçbir şey olmamış gibi buz gibiydi. Yaşlı kadın ne yapacağını bilemedi. Kabullendi. Ne yapsın! Zaten artık mecali de saklayacak sabrı da kalmamıştı. Bu çetrefilli oyun, ahlakını zorladığı gibi sabrını da yormuştu.

Yiğit elini şakağında dolaştırırken zihnini toparlamaya çalışıyordu. "Bilmiyorum, zaten evde yoktum."

"Neredeydiniz?" Memurun sorusuyla yaşlı kadın gelininden gözlerini kaçırdı.

"Diğer evimdeydim."

"Diğer eviniz?" dedi memur merakla, Yiğit dişlerini sıkarak. "Size tüm mali verilerimi şimdi mi anlatacağım. Evde olmadığımı söylüyorum. Gece girmiş olmalılar. Hırsız olma ihtimallerinden başka bir şey aklıma gelmiyor." dediğinde, polis elindeki dosyaya bir şeyler karaladı.

"Rose Mina ve kardeşi sizinle mi kalıyordu?"

"Evet."

Yaşlı kadın utanç içinde gözlerini kaparken Açelya sesli bir soluk alarak kısa bir an dikkatleri üzerine çekti. Polis buğulanan gözlüklerini burnunun ucundan geriye öteleyerek bu tuhaf olayı görmezden geldi. Herkesin ahlaki kendineydi. Burnunun ucuna da hasta maskesini taktı ve boğuk sesiyle, "Peki Rose Mina Chandler ve kardeşi Erva Linda Chandler'ı nereden tanıyorsunuz?"

"Memur Bey, Rose Nasıl?"

Onu umursamayarak, "Onun Hawaii'de arandığını biliyor muydunuz?" diye sordu, titizlikle hastaya baktı. "Çift vatandaş ama ülkeye giriş kaydı yok, fakat burada." En ufak ifadesini kaçırmamak için dikkat kesilmişti.

Berna Hanım merakla bir adım öne gelerek, yatağının baş ucunda durdu. Açelya soluksuz ve renksiz hâldeydi. Yaşlı kadın ona bakmaktan kaçınarak oğlunun cevabını bekledi. "Bilmiyordum. Neden aranıyorlar?" Cidden o dosyaya bakmadığı için şu anda daha çok kendine küfrediyordu. Keşke onu dinlemeyip baksaydı. Yutkundü ve boğazını temizleyerek, "Bir suç mu işlemişler?" diye sorarken sesini merakından arındırmış hâle soktu.

Polis kaşlarının altından genç adama şaşkınca baktı. Sanki onunla alay eder gibi gözlerinde garip bir ışıltı vardı. "Şaka mı bu? Herhâlde Rose Mina Chandler gibi bir kadının suçunu ifşa etmesi zor olurdu, bunu siz de benim kadar iyi biliyorsunuz." Yiğit bu sefer cidden kaşlarını sinirle çatı, dinlemeyi yeğlediğinden gık demedi. "Onun kaçırıldığını düşünüyorduk. Kendileri Hawaii'de büyük bir imparatorluğun tek sahibi. Ailesini üç yıl önce Kauai'de trafik kazasında kaybedince tüm mirasın tek varisi olmuş, bundan bir yıl önce de kardeşiyle birlikte esrarengiz bir biçimde ortadan

kaybolmuş. Hem de şirketinin yıl dönümü partisi gecesinde, düşünebiliyor musunuz? Her yerde aranıyorlarmış. Hayatlarından şüphe ediliyor-
muş, şu vakitten sonra kendi vatandaşlığının bulunduğu devletlere haber
verildi! Sizin arkadaşınız olduğuna göre bunları biliyor olmalısınız.”

Yiğit şaşkınca bakarken memura, Berna Hanım şok olmuştu. Açelya
kenara gitti ve köşedeki sandalyeye çöktü. Biraz geriden, onları rahat bı-
rakarak seyirci oldu bu garip duruma. “Eve girenler hırsızlık için hiçbir
teşebbüste bulunmamışlar. Ev dağılmamış, ayrıca hiçbir şey çalınmamış!
Bizim düşüncemize göre birileri onları tanıdı ve fidye için kaçırmayı
amaçladı. Ya da işin içinde başka şeyler var, bunu Rose Mina Chandler
konuştuğunda anlayacağız. Ya da siz bu konuda bir şey biliyorsanız bize
yardımcı olabilirsiniz! Bu konunun aydınlığa kavuşması için gerekli...”

“Erva Nerede?”

“Yaşı küçük olduğu için ablasının rızasını almadan işlem yapamadık.”

Şu anda bu konular en son düşüneceği şeylerdi ve onun geçmişi umu-
runda değildi. Onu merak ediyordu. “Rose Mina nerede Memur Bey? O?”
dediğinde kolundaki serumu kopararak çıkarmaya yeltendi ama becere-
medi. “Lanet olsun, nerede? Neler oluyor, ne saklıyorsunuz? Biri artık
bana onun hakkında bilgi versin!” Yorgun sesiyle odanın içinde haşin
haşin kükrediğinde, Doktor kaşlarını çatarak genç adamın yanına yak-
laştı. “Yiğit Bey, yeni ameliyattan çıktınız. Kalbinizin çok yakınından bir
kurşun çıkardık, ani hareketlerden kaçınmanız gerekiyor.” Hemşireye gö-
züyle işaret verdi ve bakışlarını Memura çevirdi. “Siz de çıkabilirsiniz, de-
vamını daha sonra yapın lütfen, yorulması iyi değil.” Uyarısı genç Memur
tarafından dikkate alındı.

Yiğit ellerini kaldırıp doktora baktı. “Sakinim, bana ne olduğunu an-
latırsa biri, daha sakın olacağım.” Doktor inanmayınca, “Söz veriyorum.”
diye teyit etti. “Bakışlarını hemşireye çevirdi. “Lütfen uyumak istemiyo-
rum, sadece merak ediyorum nasıl durumu diye!”

Memur ve Doktor onun sakinliğine inandı. “Rose Mina Hanım zan-
lıların birisi tarafından kaçırıldı. Aracı en son ormanda görüldü, ekipler
tarafından takip altındaydı fakat kadına zarar verilmemesi için belli bir
mesafe korunduğu sırada araç uçuruma yönelmiş ve...”

Yiğit’te film koptu. Yataktan can havliyle çıktığında, üzerine takılan
kablolar koparak bedeninden ayrılınca aletler isyanla çıldırmış gibi öt-
meye başladı. Daha ayağa kalktığı an denge kaybı yaşayarak sendeledi,
yatağa yıkıldı. Güç bela yataktan destek alarak kendini toplamaya çalıştı.

Doktorun ve annesinin ona yardım etmek için uğraştıklarını duyumsuyordu ama gerisi yoktu. Sadece onlarla savaşıırken serumuna yapılan iğneyi ve ona müdahale edenleri sert bir kol hareketiyle köşeye savurduğunu hatırlıyordu. Sonra göz kapakları serkeşler gibi ağırlaştı ve hantallaşarak kapanırken bedeni kalın kollar tarafından kuşatıldı.

Bacaklarına dokunan narin elleri fark etti önce, kasıklarındaki şiddetli ağrıyı da hissediyor fakat neresi, neden ağrıyor, bilinçli olarak algılayamıyordu. Bedeni buz gibi olmuştu. Nefes alırken ciğerlerine bir şeyler batıyordu. Gün bir kadem ezeli doğmuş ve altında bulunan buz gibi taşlı topraklar ısınmıştı. Kasıklarında bir hareketlenme oldu bir dokunuş hissedince. Garip bir telaşla bacaklarını oynatmak, kapamak istedi ama kendini kıpırdatamadı. Beyni ayılmaya çalışırken bedeni ona inat uyuşuyordu. Sonra kasıklarına şiddetli bir ağrı saplandı ve birbirine yapışmış çatlamış dudakları aralanınca ağzının içinde tatlımsı kanın tadını algıladı.

"Kanaması fazla değil ama var," diyordu birileri ve bacaklarına dokunup kasıklarına bir şeyler sürüyordu. "Doktor daha gelmedi mi?"

"Hastaneye götürelim," dedi diğer yanından gelen tok bir erkek sesi, elleri kasıklarına dokunan kadın "Oraya kadar sabredemez, doğum başlamış. Kıpırdatmamamız daha iyi, bu hâlde uçurumdan çıkaramayız." dediğinde Rose Mina gözlerini açmasa da konuşmaya çalıştı. "Be..." Dudaklarını kurumuş diliyle nemlendirdi. Karnında bir alet dolaşıyordu. "Bebeğim," Korkudan bedeni buz gibi olmuş titriyor, dişleri birbirine vuruyor, çenesindeki hareketi durduramıyordu.

"Kendine geliyor," dedi biri. Koluna dokunarak, "Sakin ol. Şimdi gözlerini açabilir misin?" diye belirtti ve yardım etmek için yüzülmüş göz kapaklarını açmaya çalıştı. Keskin ışık genç kadının gözlerini aldı. Acıyla başını hafifçe oynattı. Genç kadının güzel yüzünü düşerken çarptığı ağaçlar çizmiş ve gözleri bir balon gibi şişmişti. Göz kapaklarını açtığı anda ilk görüşüne giren masmavi bir gökyüzü, üzerinde kanat çırpınarak uçan kuşlar oldu. Gölge, yeşil bir ağacın yapraklarının altında olduğunu fark ettiğinde, kulağına vuran haşin dalga seslerine karışmış, kalabalık insan sesleri, telsiz anonsları vardı. Birileri bir şeyler konuşuyor birileri de çalışma yapıyordu.

Ürkek bakışlarını korkarak yukarıya bükülmüş bacaklarına çevirdi. Çıplak beyaz tenindeki kanları yırtılmış geceliğini kızıla bulamıştı.

Üzerinde kurumuş kanı görünce dehşete kapıldı. Bacaklarının arasında sarı yelekli bir kadın, dikkatle bir şeyler yapmaktaydı. Zihni şu anda çalışmasa bile onun Doktor olduğunu idrak edebiliyordu. Şaşkın şaşkın baktı. "Bebeğim...?" dedi aklında başka hiçbir şey yoktu. Zihni hâlâ algılara kapalıydı.

Yanındaki erkek görevli, "Şimdi sana sorduğum sorulara cevap verebilir misin? Seni kıpırdatamıyoruz, doğum başladı ve buradan çıkarmamız imkânsız. Bunun için destek bekliyoruz. Bedeninde acı ya da uyuşma var mı? En çok nerede olduğunu bana söyleyebilir misin?"

Rose Mina kana bulaşmış kirpiklerinin birbirine yapışması nedeniyle gözlerini tam açamıyordu. Yanında cansız bir et parçası gibi duran kolunu kıpırdatmak istedi ama oynatamadı. Zorlayınca da keskin bir acı yüreğine yayıldı. "Ko... Kolum... çok acı var." dedi titrek sesiyle. "Bacağı... Bedenim neden hareket edemiyor?"

"Tamam, ona müdahale ettik şimdi. Başka bir yerde var mı?" demesine kalmadan belini ortadan kırıp ciğerlerine saplanan şiddetli bir sancıyla çığlığı bastı. Sesi dalga dalga yükseldi, savrulurken yankılandı. Kendi kuşağında, acı çığlıklarının uğuldamasını duyuyordu. Kasıklarındaki baskı çok fazlaydı ve bu acı diğerlerine hissizlik sunuyordu.

Bacaklarının arasındaki doktor iki bacağına yukarı doğru kırarak biraz araladı. Bakışlarını iri yarı biraz kilosuz olan görevli arkadaşına çevirdi. "Doğumu burada yaptıracağız, bebeğin ritminde geniş kompleks bradikardi* var! Anneye zarar verir, şok da veremeyiz." dediğinde arkadaş bakışlarını uçuşum tepesindeki yardım ekibine çevirerek gelen giden var mı diye yokladı. "Doktoru henüz yoldaymış, birazdan burada olur. Yardım yolda ne yapacağız dayanamazsa?"

"Dayanacak," dedi doktor. "Başarmak zorunda, bebek hâlâ savaşıyor. Annesi de savaşıyor."

Rose Mina bakışlarını düştüğü yere çevirdiğinde gördüğü manzara karşısında dehşete kapıldı. Bedeni buz kesti. Ne yaptığını hatırlamaya çalışıyordu. Sergilediği nasıl bir cesaretti, anlayamıyordu! Kendini düşünmeksizin araçtan attığını, o korkuyla benliğini devreden çıkararak mantıksızca hareket ettiren dehşet anlarını anımsadı. Zihninde uyanan zalim görüntüleri düşündükçe sanki bunları yaşamamış da kurgusu sağlam bir aksiyon filmi izlemiş gibiydi. Kocaman çamurlu bir uçuşuma bakıyor. Tepesinde polisler, bir sürü yardım ekibi onları merakla sohbet eşliğinde izliyordu. Olduğu yerde irili ufaklı ağaçlar vardı fakat başını yana

çevirdiğinde hemen bir metre altının masmavi deniz olduğunu gördü. Allah'ım, o uçurumdan düşmüştü fakat bir ağaca takılarak yanındaki tepeden yuvarlanıp denize düşmemişti. Yanağından aşağıya sızan yaşlarla aklı başına gelmeye başladı. Arabada yaşadığı korkuyu, paniği ve dehşet saniyelerini zihninde izledi. Hıçkırarak ağlarken, "Yiğit," diye fısıldadı. Ona bir şey olmasına dayanamazdı. Sağlam eline serum takıldığı için yumruk olunca canı yandı.

Yanındaki görevli merhametle elini tuttu. Zavallının kıyafetleri öyle sefil ve hâli perişandı ki, "Söyle, ne oldu? Canın mı acıyor? Benimle konuşabilirsin?" diye şefkatle fısıldadı. Onu rahatlatmak ve arkadaşının işini kolaylaştırmak istiyordu. Şu anda panik olması en çok bebeğin durumunu etkilerdi.

Yukarıdan birisi bağırdı. "Doktor geldi. Aşağıya salıyoruz, biri kemerlerini çözmeye yardımcı olsun." Rose Mina bakışlarını uçuruma çevirdiğinde, Sanem'in başında sarı baret, üzerinde kabarık yelegeyle, belinden bağlanmış bir halatla akut ekibiyle birlikte aşağıya sarkıtıldığını ve Koray'ın karısını izlediğini gördü. Sanem yere ayakları değdiği anda, ürkek bakışlarını genç kadına çevirdi. Rose Mina kendini kıpırdatamadığı için onu gördüğü an ağlamaya başladı.

"Sanem," Kelimeleri zihninde toparlamaya çalışıyor fakat dudaklarından karmaşaya dönüşmüş kelime öbekleri süzölmüyordu. Sadece inleyerek sürekli, "Sanem," diyebiliyordu.

Sanem derhâl arkadaşının yanındaki toprağa diz çöktü, bembeyaz olmuş yüzüyle elini sıkıca tutarak saçlarını okşayıp şakağına öpücükler kondurdu. "Geldim güzelim buradayım. Yanındayım korkma olur mu?" Genç kadının yanında tanıdık birini görmesiyle kaybolan dirayeti yerine geldi. Acı çığlıkları yavaş yavaş hıçkırıklara dönmüş, sonunda kendini Sanem'in teskinine bırakmıştı. İki arkadaş birbirlerine sarılamasalar bile gözyaşları birbirine karışıyordu. Sanem bakışlarını yanındaki meslektaşına çevirdiğinde, sarışın kadın başını umutsuzca salladı.

Normalde görevleri gereği, cesetlerle çok haşır neşir olmasına karşın, şu anda gördüğü görüntü insanı etkisi altına alıyordu. Bu dehşet veren manzaraya çabucak alışmalarına rağmen, tablonun fenalığı ürkütüyordu. Birçok hamile kadının bu tarz acıya ve darbeye direnemeyip yenik düşeceğini biliyordu ama o, sapasağlam kurtulmuştu. Sanem arkadaşının yüzündeki yaşları silerek güzel sözleriyle teselli etti.

Rose Mina, "Yiğit... Sanem... Yiğit, nasıl? O..." diye sayıklayıp

duruyordu. Dili bir türlü korktuğu gerçeği dile vuramıyor, düşündüğü zalim şeylerin gerçek olma ihtimalini kabullenemiyordu. Sanem elinin tersiyle gözlerini silerken burnunu çekti. "Korkma, o domuza bir şey olmaz, derisi kalındır malum." Kısacık bir an düşüncelere daldı, ama Rose Mina cevap vermesi için baskı yaptığından, o da ona yalan söylemek istemedi. "İyi güzelim merak etme. Ameliyata alındı ve kurşunu çıkardılar, şimdi uyuyor. Dedim sana ona bir şey olmaz, sen kendini düşün!"

Nasıl merak etmezdi? Onu görmeden kimseye inanamayacağı bir gerçektir. Arkadaşından, yankıları senelerce sürecektir olan o hüsrana gecisini teyit etmesini bekledi. Buruk bir yürekle, "Yalan söylemiyorsun değil mi? Beni kandırmıyorsun? Onu gördüm? Yere yığıldı." diye doğruyu söylemesi için azarladı.

Söylenecek her şey söylenmişti. Daha fazla ne söyleyeceğini bilemeyen Sanem, yarı şaka yarı ciddi lafa atılarak, "Valla doğruyu söylüyorum kızım, sana yalan borcum mu var? Seni burada ararken, ona müdahale yapmışlardı."

Rose Mina onun ikna çabalarına sonunda inanarak bir nebze olsun rahatladı. Bakışlarını etrafta gezdirip kurumuş dudaklarını yaladı. "Saat kaç?"

Sanem bileğindeki saate bakıp, "On bir?" dedi. "Kahvaltıyı kaçırdık, eve gidince sana şöyle güzel bir kahvaltı hazırlarım, bir de çay keyfi yaparız."

Rose Mina onu duymuyordu. Sanem onun zihnini meşgul etmek için konuşuyor, genç kadının dikkatini dağıtıyor ama Rose Mina hiçbir şeyi algılayamıyordu. Gecedan beri uyuyor muydu? Baygın mıydı? Umutsuzluktan yana yaşanması gereken her şeyi bir gecede yaşamış olduğunu düşünmek ne acıydı. Artık bitsin istedi. Kaderindeki olumsuz anlar tükensin ve onlarda diğer insanlar gibi mutlu olsunlar istedi. Sanem onun düşüncelerini anlamış olarak hemen hislerine tercüman oldu.

"Saatlerdir dalgıçlar seni suda arıyordu, burası kimsenin aklına gelmemiş. İki uçurum arasında, ağaçların arasında sıkışmışsın, seni zor buldular. Araçtan atladığını o karanlıkta gören olmamış. Sadece onlar size yetişene kadar, aracın farlarının bir pul tanesi gibi boşluğa savrulurken yanıp söndüğünü görmüşler."

"Ben olacağını fark edince son anda uçuruma atladım sanırım, o anda ne yaptığımı pek hatırlamıyorum. Düşünmeden yapmış olmalıyım. Korkuyordum." Bakışlarını ilerideki kalabalığa dikti ve sonra birden

aklına gelen şeyle, "Sanem ne olur telefon edelim, hiç değilse sesini duya-
yım ne olur!" dediğinde dudaklarından acı dolu bir çığlık daha yükseldi.
Gözlerini sımsıkı kapattı ve acının geçmesini bekledi. Bu sırada Sanem
onu bırakıp bacaklarının arasındaki yerini almıştı.

Yiğit odanın boşalmasının ardından gözlerini açtı. Boğazı kupkuru
olmuştu. İğnesini çıkardığı serumun hortumunu yana attı. Eğer önce akıl
edip serumun iğnesini çıkarmış olmasaydı uyutucu iğneyi yemişti. Üze-
rindeki kabloları dikkatle sökmeden önce, makinanın fişine uzandı ve
çekti. Şimdi bunu öttürüp milleti başına toplamak istemiyordu. Yataktan
kalkıp sarsak adımlarla iki kapılı dolabın önüne geçerek üzerindeki hasta
önlüğünü çıkardı. Yeşil önlük ayaklarının dibine düştüğünde, dolabı açıp
içindeki giysilerden birisine uzanmıştı.

On dakika sonra bulunduğu kadın çıkışına yönelmişti. Annesi köşede
Açelya'yla oturmuş, sessizce camdan dışarıyı seyrediyordu. Onlara fark
ettirmeden asansöre yöneldi ve beş dakika sonra hastanenin bahçesindeki
taksinin birisini çevirmiş ve yola koyulmuştu.

"Koray neredesiniz?"

"Rose Mina'nın yanındayız."

"Durumu nasıl? Bana iyi diyorlar, ne olur doğruyu söyle!"

"Abi açık olmak gerekirse henüz bir şey diyemeyiz, beklemekteyiz."

"Nasıl beklemekteyiz? Nerede, nasıl bana hemen bilgi ver? Allah kah-
retsin ne oldu ona? Artık kafayı sıyracağım anlatın!"

Koray onun hâlâ hastanede olduğunu sanarak sırf içini rahatlatıp bir
deliliğe kalkışmasın diye, "Dünkü adam korkuyla arabayı ormana sürmüş
ve uçurumu olan sahil boyunca ilerlemiş. Polisler bunu bildiğinden, onu
ürkütüp paniğe kaptırmamak için belli mesafeden izlemeye çalışmışlar
ama adam kurtulamayacağını anlayınca... salak herif uçuruma düşünme-
den sürmüş."

Yiğit'in gözleri sımsıkı kapandı. Nefesi kesilirken eli yumruk olup
dizine kondu. Kulağındaki telefonu kırıya sıkıyordu. "Rose... İçinde
miydi a-aracın? Lanet olsun bana ne adamdan..." diye bağırdı. Nefesi sık-
laşmıştı. Başı dönüyor, midesi kasılıyordu.

"Son yarım saate kadar herkes onun aracın içinde olduğunu sanarak
denizde araştırma yapıyordu. Adam ölü olarak bulundu ve herkes onun

da araçtan fırlayıp denizde kaybolduğunu sanırken..." dediğinde Yiğit artık duymuyordu. Hayır, hayalleri ellerinin arasından bir uçurtmanın incecik ipi gibi süzülüp giderken o ipi tutamamış ve uçurtma gözlerinin önünden kayıp gitmişti. Nefes almayı unutmuş, oturduğu koltuğa neredeyse yığılmıştı. Hayır, içinde değildi! Hissediyordu işte, ölse hissederdi. Bak hâlâ nefes alıyordu. Onun nefesi kesilse kendisi hayatta olamazdı. Bunu kabullenemezdi. Hayatı sanki o dakika o anda durmuş gibiydi ama kalbi bırakma kendini o yaşıyor diye haykırıyordu.

"Yiğit ses ver. Lanet olsun ses ver! Yiğit Mina yaşıyor, ses ver artık."

Duymuyordu. Birden nefes alamıyormuş gibi öksürmeye başladı. Taksi şoförü panikleyerek, "Abi iyi misin?" diye sorsa da adamın sesini de telefondaki avazı çıktığı gibi bağırarak Koray'ın sesini de duymuyordu. Kulağında unuttuğu telefondaki sesler belirginleşmeye başladığında, sesli bir soluk verdi.

"Öldü mü?" dedi korkarak.

"Hayır, araba denize uçmadan önce kendini araçtan atmış. Polis keşif yaparken her ihtimale karşı uçuşunun etrafını araştırdı ve onu buldu ama doğum başlamış, kolunda, boynunda ve bileğinde sorun var. Sanırım kolu kırık, boynu zedelenmiş ve uçuşundan çıkaramadıkları için Sanem doğuma yardım ediyor."

Yiğit on beş dakikalık yolu, on beş senelik bir yol gibi aşarken aklında bir sürü düşünce, dilinde en içten duaları dönüyordu. Ta ki bozuk yolda sarsılarak ilerlerken gerçek hataya dönene kadar daldığını idrak edemedi.

Bir süre sonra Yiğit dişlerini sıkarak canının yanmasını engellemek istedi ama tekerin altından geçen her kaya ciğerine batan bir bıçak darbesiydi. Araç kötü yol sebebiyle yalpalayarak her sarsıldığında, yüzü buruşuyor, ameliyat yeri daha çok acıyordu. Sonunda taksi kalabalığa daldı ve olay yeri güvenlik alanı şeridi çekilmiş yere, yaklaştı. Aracın parasını ödeyip çıktığında, Koray onu gördü. Sarı bandın altından geçerek yanına geldi. Onları gören bir amir de elindeki telsizle yanına geldi.

"Allah'ın cezası, gelecektin madem neden haber vermedin? Şu hâlde yapılacak şey mi bu!" diye kızgınca, aynı anda onun için korkulu bir sitemle nasıl olduğunu sordu.

Başı dönen Yiğit kısacık bir an sendeledi, beti benzi attı, az kalsın bayılacaktı ama çabucak kendini toplayıp şöyle bir etrafına bakındı. İnsanların yüzlerinde merak ve rahatsızlıktan başka bir ifadeye rastlayamayınca rahatladı. Hâlâ iyi olduğu meraklı kalabalıktan yükselen sestен belliydi.

Bakışlarını toparlayıp arkadaşına döndü ve sorusuna cevap bulamadan yanlarına bir memur gelerek onları şeritten uzaklaştırmak istedi. "Beyefendi," demişti ki amir elini kaldırıp konuşmasını engelledi.

Dengesini yeniden sağladı, ona destek olan Koray'a elini kaldırarak iyi olduğunu belirtti. Gözlerini uçuşuma diktiğinde, uçsuz bucaksız maviliği ve olduğu yerdeki yüksekliği fark etti. Şaşkınlık içinde donup kaldı. Kalbi, soluk almasını engelleyecek kadar hızlı çarpıyordu. Bir elin kolunu kavrayıp avucunun içine serin ve kabarcıklı bir şey tutuşturduğunu hayal meyal hissetti. Bunun, bir su şişesi olduğunu fark ettiğinde yere attı. Su mu, şu anda nefes alamıyordu!

"Yiğit kendine gel, Mina aşağıda ve sağlıklı. İyi olacak!"

Komiser genç adamın karşısında durdu. Ne var ki başlarda saygının ürünü olan sessizlik, giderek renk değiştirmeye, bir ürpertinin ifadesine dönüşmeye başlamıştı. "Yiğit Bey sizin ne işiniz var burada? Hastanenin ve annenizin haberi yokmuş çıktığınızdan. Her yerde sizi arıyorlarmış," diye sorduğunda yeni edindiği bilgiyle Koray'a döndü ama Yiğit aldırmadı.

"Rose nerede? Onu göreceğim." diye diretti. Ancak göreceğlerinin korkusuyla adım atmaya çekiniyordu. Canının yandığı dişlerinin sıkılmasından belliydi. "Koray, sana Rose nerede dedim, duymadın mı?" Bu buyurgan ses tonu karşısında afallayan Memur, genç adamın beyazlamış yüzünü uzun uzun süzdü. Aralarında hararetli bir tartışmanın geçeceğini sezinleyerek geriye çekildi ama onu yakalayan Yiğit buna izin vermedi.

"Oraya inemezsiniz, hem sizin yatağınızda olmanız gerekmiyor mu? Ameliyattan henüz çıktınız? İsterseniz şuradaki araçta bizi bekleyin..."

Memurun gözlerinin içine baktığında, komiser bir an kaskatı kesildi. Yaşamının en yakıcı ve en özel sırlarını barındıran yanı, gözlerinin önünde harcanıp giden hayatlar olduğundan onun canının nasıl yandığını görebiliyordu. Öylesine yıkılmıştı ki genç adam besbelli öfkelenemiyordu. Onun bu hâline bakarak, üzüntüyle başını salladı. "Tamam, sizin burada kalmanıza izin veriyorum ama zorluk çıkarmayın lütfen, ambulansa bekleyeceksiniz."

"Size bebeğimi ve Rose Mina'yı görmek istediğimi söyledim. Oturmak ve konuşmak istemiyorum." diye kükrediğinde ani acıyla dişlerini sıktı. Bir süre hararetli bir konuşma gerçekleşti. Onu ikna edemeyen komiser onun da aşağıya inmesi için alana yönlendirdi.

Yiğit, özel halatlarla ineceği alan için hazırlanırken her saniye hayal

kırıklığı giderek bir iç sıkıntısına dönüyordu. Arkasına dönüp kendisini gözetleyen Koray'ın gözlerinin içine baktı. "Anneme haber ver, delirmesin." dedi. "Lütfen hastaneyi ayarla, onları araçla değil helikopterle götürelim."

O sırada Sanem hırlayan kadına, "Biraz sabret!" Bunu der demez, başını kaldırıp arkadaşına baktı, yüzü gözyaşlarından sırılsıklam olmuştu, acı acı gülümseyerek ekledi: "Rose, canım sancı geldiğinde boynunu zorlayarak, ıkmıyorsun tamam mı? Kızımız aceleci," diye uyardı.

"Sanem bebeğim iyi mi? Ne olur söyle!" dediğinde Sanem iğneyi ayarlarken yanındaki doktor "Bebeğin geniş kompleks bradikardi³ geliştirmesini engellemek gerekiyor. Antropin⁴ epinefrin hazırlamak gerek," diye bildirdi.

Rose Mina o anda şiddetle kasıklarına giren sancıyla dişlerini sıkıp çığlığını koyuverdiğinde, elinin içinde o bilindik, rahatlatıcı sıcaklığı, sağının üzerinde titrek dudakları hissetti. Bir yanağı iri bir el tarafından kavranmış, genzine onun elinin kokusu yayılmıştı. Sevdiği ten kokusu. Kulaklarını duymak istediği ses istila ettiğinde, o anda etin kemiği yarması gibi şiddetle hissettiği acı bir an yok oldu.

"Allah'ım ne olur rüya olmasın. Yiğit kaybolma," dediğinde, sımsıkı yumduğu gözlerinin yanından yaşlar süzülerek kulağının içine doluyordu.

"Rüya değil Gülüm, benim bak bana." dedi Yiğit. Genç kadın gözlerini sese itaat ederek araladığında, karşısında onun solgun yüzünü gördü. "Yiğit..." dedi fısıltı gibi ve sancının eti yırtan acısıyla ortalığı inleten bir çığlık daha koyuverdi. Yiğit elini sımsıkı tutmuş, genç kadının tüm bedeni kaskatı kesilmişti. Onu boynunda boyunluk, eli, yüzü telef olmuş, üzerindeki geceliği yırtılmış kan içinde görünce nefesi kesilmişti. Fakat yaşaması ve ona ihtiyacı olmasıyla bir anda soğukkanlı hâline bürünmüş, yanındaki varlığı dirayete yenilmişti.

Rose Mina çılgınlar gibi ağlıyordu. Her şey tepetaklak olurken nefes almak bile işkenceydi. Var gücüyle ondan olacak cana hayat verme gailesiyle savaş veriyordu. Tükenmeyecekti. Bebeği için savaşacak ve kazanacaktı. Onun çığlık attığı her an, canının yandığı kadar Yiğit'in de içi yandı. On dakika boyunca birlikte ecel terleri döküp hayatın onlara verdiği

3 Geniş kompleks bradikardi* Bir çeşit ritim fonksiyonu kaybı. Şok cihazı kullanılmıyor. Kalp neredeyse durağan hâlde oluyor.

4 Epinefrin* Antropin* tıpta birçok alanda kullanılır. Bozulan fonksiyonların düzelmesine yardımcı olurlar...

mucize için savaş a girdiler. Sonunda Rose Mina'nın acı ılıklarına, ufacık bir ciğerin içine çektiği ilk nefesi dolarken ortalığı inleyen yaygaracı sesi karıştı.

Rose Mina gözlerini sımsıkı kapatıp rahat bir nefes alırken, Yiğit nemli gözlerle bakışlarını ufacık pembe, kırış kırış bedeniyle, kıpır kıpır ağlayan bebeğine çevirdi. Heyecanla dizlerinin üzerine çökerek burukça gülümsedi. Bebeği, titrek kollarını oynatıyor, ufacık bacaklarını bir kurbağa gibi açarak hareket ettiriyordu O kadar ufak ve bir o kadar savunmasızdı ki dokunmakla uzak durma arasında sıkışıyor.

Sanem bebeğin kordon bağıını kesip onu yeşil örtüye sardı ve yanındaki doktor arkadaşına teslim ettiğinde, doktor titizlikle kontrol etmeye başladı.

"Hayırlı olsun annemize! Ailemize şımartılması gereken bir kız daha geldi. Mert kafayı yiyecek bunların cadılığında," diye şakalaşarak kalan işlemleri devam ettirmek için görevinin başına döndü.

Rose Mina'nın sığ nefesinde heyecanın ısığa dönüşmüş musiki hassasiyetini ve rikkat barındıran şahane tınısını hissetti. Ruhuna coşkulu bir esinti sunarak ümidi, arzuyu, hüznü, neşeyi, hayatını aydınlatan bütün ince detayları ufacık bir bebeğin feryadında yeniden isimlendiriyordu. Ela gözlerinde süzgün bir istikrarla karmaşık bir ruh yorgunluğuyla gülümsedi: "Bebeğim," dedi boynunu oynatmadan, bakışlarını bebeğine çevirip hıçkırıkla, "Bebeğim..." diye tekrar fısıldadı. Bebek dünyaya geldiği gibi içini kıyan o dayanılmaz sancılara da son vermişti. Şu zalim dünyaya bağlanacağı bir sebep, yeniden doğrulması için bir mucize gelmişti. Derin bir yaşama zevkiyle titreyen sağlam tek kolunu boşluğa uzattığında, bakışları Yiğit'e kaydı. Genç adamın gözleri mutlulukla parlayarak sevdiği kadına dönmüş, alına dudaklarını bastırmıştı. "O iyi! Teşekkür ederim Gülüm, teşekkür ederim." Sesi kalınlaşmış, saçlarını okşayıp onu yatırtmaya çalışıyordu ama kendisi ondan daha fazla panik ve heyecanlıydı. İlk defa baba olmuyordu ama ilk defa baba oluyormuşçasına heyecanlı ve mutluydu.

Sarı kıyafetli Doktor bebeği annesinin göğsüne yatırırken, "Şu anda sağlığı yerinde, merhaba demek ister misiniz minik mucizenize? Onun hayata tutunduğuna ve sizin bu kadar cesur olmanıza hâlâ inanamıyoruz." dediğinde gülümseyen Rose Mina o ana kadar tırnaklarını geçirdiği eli bıraktı ve göğsünün üzerindeki ağırlığa soluşunu verdi. Titrek tiz sesiyle dünyanın en şahane yaygarasını koparıp küçücük bedeninden çıkan büyük ılıklarıyla bulundukları uçurumu inleyen bebeğine gözyaşları

eşliğinde baktı. O kadar hafifti ki göğsünün üzerindeki ağırlığı, neredeyse algılayamıyordu. Bebeğinin elini parmaklarının tersiyle okşadı, bakışları yanı başında duran adama kaydı.

"Bebeğimiz geldi! Kızımız geldi Yiğit! Yaşıyor!" Buruk sesi hem hüznü hem mutluluğu yaşıyordu. Şükürler olsun ki ona bir şey olmamıştı. Bu düşünceyi yine aklının ötelere savurup, hiç böyle bir korku yaşamamış gibi bu güzel anın muhteşem dakikalarının keyfine varmayı amaçladı.

Yiğit şaşkınca sevdiği kadının döşünde duran ufacık, şirin canlarına bakarken yanağına doğru iri bir damla düştü. Allah'ım! Oysa daha onun uçurumdan fırladığını düşündüğünde, burada böyle yattığını gördüğünde umutları tükenmişti de sırf Rose Mina için dirayetli ve sağlam kalmaya çabalamıştı. Ama şimdi, Allah ikisini de ona sapasağlam bağışlamıştı.

"Kızım," Dudaklarından dökülen titrek ses ona yabancıydı. "Hoş geldin babacığım, hoş geldin minik mucizem," Rose Mina bebeğinin elini okşayıp, çok istemesine karşın boynundaki aparattan sebep öpüp koklayamayınca hıçkırarak ağlamaya başladı. Ağrıdan kıpırdanamadığı için ona sarılıp sıcaklığıyla tam anlamıyla bütünleşemediğinden, huzursuzca olduğu yerde kıpırdandı.

"Rose, kıpırdanma, biraz daha sabret güzelim." dedi Sanem işiyle ilgilenirken.

Yiğit onun derdini anlamış olacak ki bebeğini ellerinin arasına aldı. İlk defa bu kadar ufak bir bebeğe dokunuyor ve kızıyla ilk temasını yaşıyordu. Heyecanlıydı. Yüreği coşkuyla çarpmaya başladı. Sanki kırılacak cam gibiydi, tedirgin ve dikkatle genç kadının boyun köküne yaklaştırdı. "Çok ufak. Kıpır kıpır ürküyorum tutarken," dedi neşeyle gülümseyerek.

"Büyüyecek babası ve birlikte sana kök sök söktüreceğiz, değil mi annem?" dedi Rose Mina muzırca bir sesle.

"Siz iyi olun da ben tımarhaneye bile gitmeye razıyım," dedi Yiğit yutkunarak, Rose Mina kızına bakarak, "Annem," dedi hıçkırıkla. "Annem hoş geldin." Kirpiksiz gözleriyle yumuk yüzlüyle nefes olmuştu küçük kızı ona. Hepsinden cesur çıkmıştı, savaşını kazanıp hayatta kalmış, annesini babasını terk etmemişti. Hâlâ rengi oturmamış ela gözlerini yüzüne kaldırarak kafasını hareket ettirdi. Kuşlokumu gibi ağzını açmış, dudaklarını sallandırarak, titreye titreye veryansın ediyordu. Yarabbi sarmalıktı onun meleği, öpmeye kıyılmaz, burcu burcu cennet kokusuna doyulmazdı. Bu güzel küçük kızı, göğsünde tutarken duyduğu hissiyatı söylemek mümkün değildi. Kalbinin derinliklerinde garip bir sızı keşfediyordu. Göğsüne

sıcak bir meltem iniyor, tüm bedenini annelik şefkatiyle kuşatıyordu. Bütün vücudu onun temasıyla titriyor, gözlerinin pınarlarını ıslatan, mutluluktan nefesini kesen, ılık, baygın bir lezzet ruhunu sarıyordu. İlk defa tattığı evlat sahibi olmanın garip sarhoşluğu içinde bocalıyordu. Birden bebeğin dudakları titreyerek morarmaya, bedeni kasılmaya başladı.

“Üşüyor sanırım, bak, rengi değişiyor onu sarar mısın? Hasta olmasın,” dediğinde yanındaki sarışın Doktor kaşlarını çatı. Soğukkanlılıkla uzandı ve bebeği babasının merakı altında kendine çekti. Bir şey dikkatini çekmişti, ciddi yüzü netti. Bebek ellerinde titreyerek, kollarını sallayarak gerildi ve birden kaskatı kaldı. Yumrucuk avuçları gevşedi, minnacık parmakları bükülerek katıldı. Sanki hareketleri gibi sesi de kesilmişti.

“Ben onunla ilgileneyim,” dedi onlara sezdirmeden, hızlı adımlarla uzaklaşmaya başladı. Fakat Yiğit elindeki bebeği çekilerek alındığında, ikisi de bebeğe bakıyordu. Korka korka başını kaldırdı, kıvrıkcık kirpiklerinin arasındaki gözleri kuşkuyla parladı. Göğsüne bir ağrı saplandı, nefesi tıkanı. Bebek gitgide morarmaya başlamıştı. Yiğit bunu fark etmişti. Doktor giderken gözleri şüpheyile kısılmış, aklına o ihtimali getirmekten korkmuştu.

“Ne oluyor?” dedi Rose Mina merakla. Ruhunda boşluk, içinde huzursuz bir esinti hissetti. Bu üşüme hissini denizin kenarında olduklarına yordu ama teninden ziyade, ruhunda bir gariplik baş gösteriyordu. Kalbi duruyor, gözlerini uzaklara dikerek ürkekçe bakıyordu. Eski bir rüyanın hatırası üzerine sınıyordu. Çünkü bu uzak, silik hayali rüyasında görmüştü. Yok yok, ömründe böyle şeyi ilk defa hissediyordu. Bir şey göremiyordu ama anne yüreği bir terslik olduğunu seziyordu. İçinden bir şeyler çekiliyordu. Sanki karnındaki dikenli tel örgü ucundan çekildikçe etini yırtarak karnından dışarı fırlıyordu. Bedeni buz tuttu. Tüm sesler sustu, dalga sesleri, insan sesleri, hatta kuş sesleri dahi yok oldu. O bir tek sesin derdindeydi ve bebeği ağlamıyordu. Yüreğine bir acı saplandı, nefesi sırtından çekilen bir organı gibi sökülüp alınır gibiydi. Acı bir çığlık bastığını fark edemedi. Yanındaki toprağı avuçlamış eli, sert zemine geçmiş kırılmalı parmaklarıyla otları kökünden sökerek feryat etti. Bağırıyor, haykırıyor ama sebebini bilmiyordu. Yahut da konduramıyordu anne yüreği, iki göğsünün arasındaki nokta öyle yanıyordu ki bu ateşi ondan başkasının söndüremeyeceğini biliyordu.

Yiğit donmuş bedeniyle, ifadesiz buz gibi olmuş yüzüyle yerinden kalkıp, bebeğinin peşi sıra gitmek isteyince, bir görevli önüne bent kurarak onu engelledi. “Siz gitmeseniz daha iyi olur. Şu anda müdahale ediliyor.”

Yiğit kaşlarını çatmış, adamı bir köşeye ittirdi. "Neden? Ne oluyor kızıma?"

Çektiği ıstırapla canı gırtlığında takılı kalır mıydı insanın? Can bulmuşken 'Canımı al ama onu alma.' diye sessizce yakarır mıydı Mevlâ'ya? Yiğit şimdi nefessiz kalıyor, onu değil beni al diye Yaradan'a, acı acı sessizce yakarıyordu. Arkasındaki kadın hiçbir şey görmediği hâlde acılı sesi yükseliyor, bebeğinin o ince, az evvel neşesine neşe ekleyen sesini duymadıkça çıldırıyordu. İçindeki ateş öyle büyüktü ki az önce ona cenneti veren bebeğinin sesi yok olmuş, titreşen bedeniyle canına can kattığını kanıtlayan minnacık elinin kolunun kıpırdanmaları durulmuştu. Ve asıl onu mahveden, hiçbir şey yapamamasıydı. Yavrusu ellerinden kayıp gidiyor ve o çaresizce seyrediyordu. Sanem doktorun yanına diz çökmüş bir şeyler yapmaya çalışıyordu.

Az önce ittirdiği görevli anlayışla önüne geçmiş, göğsüne tekrar elini yaslayarak onu salmamak adına dil döküyordu. "Bir şey yok, sadece..."

Yiğit gözlerini önüne indirdi, kocaman adamın yanaklarından süzülen iri yaşlar toprağa damlarken sustu. Bebeğini yerdeki sedyeye yatırmışlardı. Başındaki doktor tarafından iki parmağıyla ufacık göğsüne kalp masajı yapıldığını gördüğü an, sırtından buz gibi bir cereyan geçti. Bacakları onu daha fazla taşıyamıyormuş gibi olduğu yere çöktü. Orada panikledi, bulanık görmeye başlayan gözlerini sımsıkı yumdu. Akli başından gitmişti.

Rose Mina ne olduğunu göremiyordu ama Yiğit yıkılmıştı. Yüreğine kor bir ateş savruldu. Onun giderken ki hâli, ağır ve korkak tavırlı durgun bakışları zihninde döndü. Yanında hiç kimse kalmamıştı. Lanet olsun hareket edemiyordu. Başta ona bir şey olduğunu sanmıştı ama onun geniş sırtındaki kasılmanın bedenini çok sıktığı için yarasının kanadığını ve acıdan ellerinin anında yumruk düşünmüştü. Fakat Sanem'in yanından hiçbir şey demeden ayrılıp bebeğine koştuğunu görünce gerçeği anlamıştı. Perde perde yükseldi acı feryatları, denize, kuşa, ağaçlara sataştı.

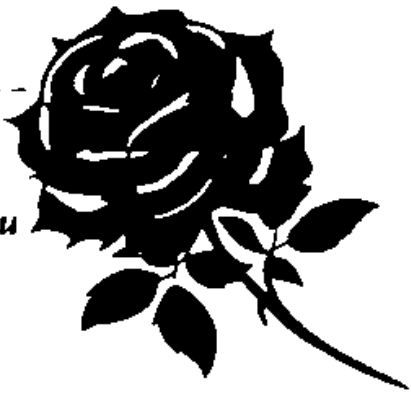
Herkes bebeğinin başında, herkes onun için bir şeyler yapıyordu. Yiğit yıkılmış, donmuş vaziyete bebeğini seyrederken Rose Mina feryatlarıyla herkesin vicdanını parçaladı. Yiğit ne ara yanına gelmişti, ağlamasının arasında saçlarına dokunarak, gözyaşları eşliğinde onu teselliye başlamıştı, ne ara yüzünü ellerinin arasına almış bir şeyler söylemişti, bilmiyordu. Zaten umurunda da değildi. Canı canından kopuyordu, ruhu bedeninden ayrılıyor ama çaresizce bir şey yapamadan seyrediyordu. Ne acıydı Yarabbi çaresizliği izlemek! Ne acıydı evladının sesini duyup o gür sesin bir solukta kesildiğine tanık olmak.

Oysa ona karşı her daim tükenmez umutları vardı. Şu vakit hepsi, tek bir kelimeyle bitmişti. Yollar açmıştı tek tek gül kokulu baharlara duran. Hepsine kırağı vurup solmuştu. İçinde, binlerce katil, zalim, zanlı, serkeş geziniyor, gözleri ölüme dönmüş, ruhu çürümüş gibi her yere, herkese sataşıyor da avazı çıktığı kadar bağırdığı feryatlarının arasına sıkışmış ümitsiz kelimelerini, kimselere duyuramıyordu.

“Gitme bebeğim! Sen de beni terk etme.”

Küçük düşünen insan haklıyı, geniş düşünen insan hakkını arar.

Müjde Aklanoğlu

7. Bölüm

Bir gün... İki gün... Sonra günler döndü haftaya, aya. Bir ay ve iki ay...

İlk zamanlar o camın arkasındaki makineler ne zaman acı acı ötmeye başlasa ve doktorlar panikleyerek telaşla içeriye dalsa kalbi hızlanıyor, jalezileri kapatsa kalpleri duruyordu. Yiğit'in kollarına kaygıyla yığılarak gözlerini karanlığa verdiği kaç gün geçirmişti ya da kaç defa aynı korkuya teslim etmişti hayallerini hatırlamıyordu. Günler kaygıyla geçiyor, saatler umutsuzca tükeniyor, ancak onların beklediği güzel haber bir türlü gelmiyordu. Ne Yiğit o vahim olaydan sonra hastaneye kaldırıldığında acısını hissetmiş ne Rose Mina bir yatağa çivi gibi sabit yattığı iki hafta boyunca aklından bebeğinin son hâlini çıkarabilmişti. İki yürek de tek bir amaç, bir tek haber için atar olmuştu. Yiğit iyi olup Rose Mina toparlanmaya başladığında buna tek sevinen aileleri olmuştu. Rose Mina'nın kolundaki alçı çıkarılmış ama boyunluğu hâlâ yerinde sabit duruyordu. Günden güne eriyor, bebeğinin hayatı için mücadelesini kederle izledikçe iğne ipliğe dönüyordu. Ufacıktı onun biçare savunmasız yavrusu. Daha kucağına alıp ak sütünü bile verememişti. Minnacık kolunda alçısı, bedeninde kabloları, eline takılı serumları vardı. Annesinin aldığı darbelerden kafa travması geçirmiş, organları yerinden oynamıştı. Ama direnmiş, hayatın, onlardan hiçbir vakit vazgeçmeden savaşıyordu.

Rose Mina başını yasladığı omuzdan kaldırıp saate baktı. Birlikteliklerinden duydukları masum mutluluğa son verecek umulmadık bir olayın gerçekleşmesinden, kaygılanmayı çoktan geriye atıp her şeyi seyrine bırakmışlardı. Ölümün soğuk nefesini ensesinde hissedene kadar onunla olan inatlaşması şimdi hiçbir anlam teşkil etmiyordu. Sadece, çevreden gelebilecek tehlikelere karşı, kıskanç insanların hasetlikle çevirdikleri dolaplardan kendilerini korumak için ortalarda gözükmekten başka tedbir düşünemiyorlardı.

“Birazdan mama verilecek, süt sağmam gerekiyor.” dedi buruk bir gülümsemeyle onun artık serumla değil, mamayla beslenmeye başlamasına seviniyordu. Sonra kederli bakışları camların arkasına kilitlendi. Her gün biraz daha iyiye giden, kıpırdanıp, normal bir hayata geçiş yapmaya çalışan g l kokulu bebeğine baktı uzun uzun. “Yakında ben de bebeğimi,  pe koklaya emzirebilecek miyim?” diye sordu. Yüzünü somurtmuş, dudaklarını kederle bükülmüştü.

“Yakında Gülüm. Bak az kaldı, doktorlar bile ona mucize diyor. Bura ya kadar geldik, o da olacak inşallah!”

“Hâlâ isim seemedik,” derin bir bakışma gerçekleşti.

Yiğit’in dudaklarının kenarında garip bir bükülme oldu. Gülmek ve kasılmak arasında sıkışıp kalan garip bir kıpırdanıştı. “Aslında seçtik ama sen hâlâ kararsızsın.”

Rose Mina yüzünü somurtuk bir hâle b r yerek, “Sen seçtin, daha doğrusu içinden geldiği gibi söyledin ve öyle kaldı.” diye sitem etti. Allah biliyor ya söylediği isim hayli hoşuna gitmişti. Iinden geldiği gibi bal tadında dökülmüştü sevdiği adamın dudaklarından ve yüreğine dokunmuştu.

“O zaman sen karar ver yoksa isimsiz kalacak kızım. *Mucize gel, mucize git* diyecekler yakında.” diye hayıflandı Yiğit.

“Uf Yiğit, dalga geçme bebeğimle, Fino mu o? Her çağıranın yanına gitsin? Gitmez benim kızım!” Elini genç adamın göğsünde dolaştırarak sataştı. Normalde, kızgınca birkaç tane vururdu! Hastaydı, yeni düzelmişti, vurmaya bile kıyamıyordu. Canı yandıkça kendi canı yanıyordu.

“Melek nasıl? Sonuçta o benim Meleğim,” dedi Yiğit.

“Yok, daha marjinal olmalı.” diye kabul etmediğini belitti. Adam iki parmağına sıkıştırarak burnunu sıktı, yanağına dudaklarını sürttü. “Neşe? Bak bu güzel, o bizim neşemiz.” diye öneride bulundu. Bu isim hoşuna gitmişti.

“Bunu düşünebilirim!” dedi Rose Mina muzırca, aslında o bebeğine çoktan isim vermişti, amacı sadece adamı abalatmaktı.

“Ama abuk düşün, okulda çocuğa isimsiz demesinler.”

“Bak ya, benimle kaytap geçiyor,” dedi genç kadın gözleri hâlâ camda.

“Maytap Gülüm kaytap değil.” dedi adam.

 nce isim sonra Rose Mina’nın arada bozulan Türkçesi ile konu değişti. Onlarınkı neşeli bir sohbet, içinde bol g l şmelerin sürdürüldüğü mutlu bir c lveleşme değildi aslında. Sadece ikisi de birbirini beyhude

avutma, çaresiz teselli etme derdine düşmüştü. Biri diğerini düşünüyordu. Yiğit çenesini genç kadının başına yasladı. Bahar çiçeği kokusuna bir zamandan beri ilaç ve hastane kokusu karışıyordu. Dudaklarını saçlarına bastırıp "Hadi seni odana götürüyüm biraz dinlen. Ben de Mert'i göreyim, özledim," diye onu yerinden kaldırmak için destek verdi.

"Sen git, ben burada otururum." dedi Rose Mina. Nasıl giderdi canın yarısı, nefesinin tamamı buradayken! Gözlerini saniye ayırmasın, bir an olsun başından kalkmasın istiyordu.

Yiğit bu fikre karşı gelerek itiraz etti. "Hayır, geçenki gibi bayılırsan, birisi seni görene kadar..." Bu düşüncenin dehşetiyle başını salladı. Kalbi sızladı, birileri görene kadar buz gibi yerde kalmasını düşünmek canını sıktı. Yorgun bir ifadeyle, "Olmaz, kalkıyorsun ve odana gidip biraz dinleniyorsun." diye buyurdu. Kati tavrı bu tartışmayı reddetmenin mümkün olmayacağını belirtiyordu. Kaşlarını azarlayarak kaldırdı "Rose beni kızdırmak istemezsin." Yerinden kalkıp tepesinde dikilirken emrine uymasını bekliyordu.

"Yiğit lütfen! Lütfen kalayım," Yakarmanın pekâlâ şu anda işe yaramayacağını biliyordu ama bir umut işte kendini tutamıyordu. Yiğit aşağıya eğilip yüzünü avuçlarının arasına alarak saçlarını okşadı. "Gülüm, asıl sana lütfen! Kirpiklerine takılan her damlanın, senden önce benim canımı yaktığını biliyor musun? Yüzüne düşen her hüznün, içimde feryat figan bağırma sebebi yarattığından haberin var mı? Bir de aklımı sen de koyup gitmemi bekliyorsun. Kalk rica ederim, sizi burada bırakıp gittiğim her an zaten nefes alamıyorum."

Yiğit genç kadını zorla odasına götürüp bir bebek gibi yatağına yatırarak üzerini örttü. Cama gidip jaluzileri kapatarak tekrar yanına yaklaştı. Ellerini yüzünde şefkatle gezdirirken eğilip saçlarına dudaklarını yasladı. Rose Mina uykusuzdu. Onun bu teması ona uyku hapi gibi geldi. Doku-nuşlarındaki tılsım rahatlatmış, bir büyü gibi benliğini kuşatıp yatıştırarak kaygılarını azaltıp sakinliğin, güvenin varlığını hava gibi içine çekti. Ne kadar uykusuz kalırsa, o kadar bebeğinin başında bekleme şansı oluyor diye düşünüyordu. Gün içinde birkaç saatlik uykuyla ruh gibi bir suretle, ölü gibi bir bedenle çaresiz ortada dolaşıyordu. "Gelene kadar dinlen, sakın kalkma." dediğinde Yiğit kızarak değil de yalvarır gibi fısıldıyordu. Genç kadın sadece beyaz kılıflı yastıdaki süzölmüş başını salladı. Sanki Yiğit onun bir saat sonra yine o camın başına, beklemeye gideceğini bilmiyordu. "Rose, lütfen bak aklım sen de kalmasın."

"Aklın hep ben de kalsın Yiğit Üstündağ! Aklından hiç çıkmak istemiyorum." dedi Rose Mina uyku mahmuru sesiyle.

"Çıktığın yok ki." Adam onun söylediği şeyle içten bir sevgiyle tebesüm ederken kadın gözlerini bile açmadan devam etti: "Git hadi, çocuğu bekletme. Benim yerime de öp olur mu?"

"Öperim, hem de senin gibi gıdığından..."

Yiğit kızına son bir kez daha bakıp aklını burada bırakarak hastaneden ayrıldığında, yolda Koray'la konuşup şu ara ilgilenemediği işler hakkında bilgi aldı. Yurt dışındaki toplantılarına Rüzgar'ın katıldığını ve yeni anlaşmayı istediği şartlarla imzaladıklarının güzel haberini verdi. İnsanın en kötü anlarında ya da en zor zamanlarında sırtını yaslayacağı dostlarının olması büyük bir nimetti. Koray şirketini kendi işi kadar dikkatli ve titizlikle sahiplenerek kontrol ediyordu. Sağ olsun tüm yükü onun omuzlarına bırakmış, onunla derdini paylaşmıştı. Teoman'ı arayıp hastaneye yönlendirirken yorgun bakışları giriş kapısına odaklandı. Aracı malikânenin girişine çektiğinde, yaşlı emektarlarından Hüseyin Bey, aracı teslim alınca, "Abi kalsın, fazla kalmayacağım." diye uyardı. İçeriye girdiğinde ev sessizdi. Merdivenleri hızla çıkarken önce sert zemine çarpıp seken kırılma sesini duydu. Kaşları çatılıp kaygıyla bakışlarını o tarafa çevirerek hızla merdivenleri ikiye ikiye çıkmaya başladı. Mert köşedeki süs vazosunu kırmış, hâlâ ayağıyla sağa sola parçalarını tekmeliyordu. Bu hâliyle kudurmuş bir tazi gibi çatacak yer arıyordu. Yiğit hızla yanına yaklaştığında, onun ağladığını fark etti.

"Mert, ne oldu oğlum iyi misin?"

Mert babasını görünce bocalayarak kaşlarını çattı. Yüzünü sinirinden asmış, dudaklarını ağlama hazırlığıyla büzmüştü. Yanağından süzülen yaşlar tek tek yere damlıyordu. Çocukça bir öskeyle koluna sildi. Birden şiddete meylederek elindeki resim kâğıdını yırtmaya başladı. "Bir daha ona resim yapmayacağım. Artık annemi sevmeyeceğim baba! Onu sevmek istemiyorum," Çizimi yere atıp üzerinde hırsla zıplamaya başladı. Bu hâlini daha önce de görmüştü ama gözyaşları hiç bu kadar ağır gelmemişti. Bir canı orada yaşam savaşı verirken diğerinin üzgün olduğunu bilmek yüreğini dağladı.

Yiğit çömelirken oğlunu omuzlarından yakalayıp kendine çekti. Önce sakinleştirmek için sıkıca sarıldı. Mert tepinmeyi bırakıp birkaç saniye sonra sadece ağlamaya devam etti.

"Mert, babam o nasıl söz! İnsan nasıl annesini sevmekten vazgeçer!"

"Ben geiyorurum işte. Sevmeyeceğim artık. Neden Funda'nın annesi gibi saçlarımı pmyor, resmime bakmyor? Rose bile smsk sarlıyor bana, Erva bile. Konuşmuyor benimle baba. Ben ona ne yaptım? zmedim ki hiç! Hiçbir şeyini kırmadım valla, bağırmadım baba. Yaramazlık da yapmadım. Ona hiç ağlamadım, iyi bir ocuk oldum."

Her bir söz genç adamın yüreğine iğne olup batarken genç kadına verdiği toleransları tüketti ve içinde kaynayan sabırsız hiddetini tetikledi. Yiğit dişlerini sıkarak yerinden kalktığında, onun yaygaracı sesine Berna Hanım odasından çıkmıştı. Yiğit annesine baktı ters ters, "Al ocuğun gönlünü yap," dediği gibi yanlarından bir hışım ayrıldı. Berna Hanım torununa yaklaşırken yerdeki kırılmış vazounun içindeki yırtık resmi aldı. Dizine koyup düzeltti. Mert elinde rengârenk balonlar tutan bir kadın ve ufacık bir ocuk çizmişti. Yüreği burulurken torununun elini kavrayıp öpüp koklayarak onu ikna etme çabasına girişti. "Resmi benim odama asalım mı? Çok güzel olmuş, ben onu ütüyle düzeltirim," Bu kızın bir derisi hak ettiğine kanaat getirerek onu odasına yönlendirdi. Sonra diğerini halledecekti. Yiğit hiddetle holü aştı. Maun cilalı kapı duvara savrularak açılınca, Açelya camın önünde korkuyla sıçrayarak arkasını döndü. şaşkın şaşkın kapının girişindeki adama baktı, Yiğit gözleri ateş gibi parlayarak, çökmüş yorgun yüze nefret kusarak ona müsamahasız bir nefretle bakıyordu.

"Derdin ne senin Açelya? Benim canım zaten burnumda, bir de sen beni zorlama. Neden canımı en olmadık anlarda sıkmak için yer arıyorsun?"

Hiçbir şeyden habersiz olan genç kadın, "Ne yaptım ki? Neden bu kadar fkeleniyorsun anlamadım?" diye sesini koordine ederek odasına dalma sebebini makul bir açıklama getirmesini sükûnetle bekledi.

"Ne yaptın öyle mi? Oğlun sayende yarım büyüyor. Ailesi olan bir yetim gibi. Bana söz vermiştin. Evli kaldığımız sürece onu sevecektin, bu evde olduğun sürece onu kollayıp her anlamda yanında olacaktın."

"Ben verdiğim sözün arkasındayım. Oğlumu sevmediğimi nasıl düşünürsün? O benim canım!" Bu düşünce kadının yüreğini sızlattı. Hayır, böylesi zalim bir düşüncenin muhatabı olmazdı.

"Sevgini çok belli ediyorsun, Allah raz olsun! Senin yüzünden sürekli ağlıyor, böyle devam edersen seni buradan göndermek mecburiyetinde kalacağım. Bu konuyu tekrar gündeme getirtme bana. İstediğin bir yerde

ev bakmaya başla ya da oğluna iyi davranmaya öncelik ver. Sıkıldım, bunaldım ve daraldım. İn dalımdan.”

“Saçmalama Yiğit! Buradan gitmeyeceğim. Oğlumdan ayrılmayacağım, ondan ayrı yaşamayacağım. Unut bunu.”

“Onunla da yaşamıyorsun ki. Kendi yalnızlığına onu da hapsediyorsun.”

“Bir tek o var! Tek dayanağım, yaşama sebebim bilmiyor musun? Söz vermiştin bana, bu konuşmayı gündeme getirmeyecektin.”

“Sana tek bir şartla katlanırım bu alicengiz oyununa demiştim. Sen tüm sabrımı ihlal ettin, sınıırma dayandın. Böyle giderse gideceksin. Sana karşı tüm imtiyazlarım tükendi. Gerçekten, bazen canımı çok fazla sıkıyorsun.”

“Öfkemi benden çıkarmana izin vermiyorum.”

“Öfkemi senden çıkarsaydım şimdiye boşanmış ve ayrı yaşıyor olurduk. Ben verdiğim hiçbir sözü çiğnemedim.”

“Ona neden dokunamadığımı biliyorsun! Yaklaşamamamın nedenlerini en iyi sen biliyordun! Yiğit lütfen, yine başlamayalım. Sözümden çıkmıyorum, sana sormadan nefes bile almıyorum. Ben de yorgunum, ben de kırgınım. Neden biraz bu yönden bakmıyorsun?”

“Lanet olsun, onu doğurmak için tüm sınırları sen ihlal ettin, her şeye kendi başına karar verdin. Madem acı verecektin ona, neden dünyaya getirdin?”

“O zaman sağlıklı...”

“Sağlığını...” dişlerini sıktı. “Hastalıklı planın ne hâle getirdi bizi. Sen koydun onun adını, madem kaldıramayacaktın koymasaydın. Ona dokunamayacaktıysan gözlerine bakamayacaktın. Neden yaptın bunu oğluma?”

“Yiğit zalimleşme. O benim de oğlum. Onun tırnağına taş değse benim ciğerim yanar.”

“Hah! Biraz daha sesini titretirsen inanacağım. Nedense sadece sözde anne olduğunu hissettiriyorsun. İcraat sıfır. Ne kadar şefkatlisin az önce gözlerinden akan iri yaşlardan belli. Yine kendini istenmeyen ilan eden çocuk, evi inletiyordu. Gözlerinden akan yağmur değil kahrolası, oğlunun duyguları, içine akan umutları. Yaralamaktan vazgeç çocuğu.”

Onun çıldırmasıyla endişelenen Açelya korkuyla bağırdı. Mert’in yanından yeniden gidebileceğini, onu yine kaybedebileceğini düşünmek bile istemiyordu. Onun sayesinde yaşıyor, hayata tutunmaya çalışıyordu.

"Böyle canımı yakacağını mı sanıyorsun? Devam et, dinliyorum. Yak istediğin kadar canımı, hakkın var. Sana hiçbir şekilde karşı gelmem. Anladım, streslisin, yorgunsun ama benden çıkarma sinirini, rica ederim. Ben de yorgunum, ben de viraneyim, ben de senin kadar bu lanet kadere isyankârim."

"Ben senin canını yakmak isteseydim, bunu çoktan yapardım. Üzerime yapıştın, kurtulamıyorum. Hiç istemediğim hâlde yanımda, yöremde, hayatımdasın. Ahtapot gibi sarıldın, her yerden boğuyorsun. Şimdi bunları konuşacak hâlde değilim. Kendine çeki düzen ver yeter. Ya da dediğimi yap. Kendine bir yer bak, onunla olmayacaksan, hayatımda da olma. Çocuğumu daha fazla perişan etme." Gerçekten tükenmişti artık. O da insandı ve bu kadarı çok fazlaydı. Evladının acısıyla zaten yaralıydı, yok bu kadarına müsaade edemezdi. Arkasını hiddetle döndü. Genç kadın içgüdüsel bir hareketle, "Nereye gidiyorsun?" diye öne atıldı. Konu yarım kalıp tamamlanamayınca korktu. O anneydi.

"Sana ne!"

"Bak hayatına saygı duyuyorum, kiminle ne yaşadığına karışmıyorum, konuşmuyorum."

"Hakkın var mı?"

"Anneler geldi! Bu gece evde kalamaz mısın? Sürekli yalan söylemekten bıktım. Seni soruyorlar," dediğinde Yiğit aldırmadı ve kendi odasına açılan paralel kapıyı serçe açarak geriye doğru savurdu. Kapı duvara vurup birkaç defa sekerken içeriye girdi. Bakışlarını içeride dolaştırdığında, ilk dikkatini çeken tuvalet aynasının üzerindeki makyaj malzemesiydi. Yine odasına mı taşınmayı düşünmüştü, yine basit oyunlara mı başlamıştı? Yazık!

"Yiğit konuşmayacak mısın? Lanet olsun, ne olursa olsun, sen hâlâ benim kocamsın!" diye kabaca haykırdı. Bu gerçeği hiçbir şey değiştiremezdi. Her anlamda onun kocasıydı. Senelerdir dokunmasa bile onun kadınıydı!

Yiğit'in bu küstahlıklara yanıt vermeye niyeti yoktu fakat şu vakit artık sabrı taşmıştı. Bununla birlikte onun da yakınmak için gerekçeleri yok değildi biliyordu ama kocası... Bu lafı duyduğu an ifrit ediyor ve tüleleri dehşetle dikiliyordu. Bunca şeyi oldubittiye getirdiklerinden, rollerini ezbere biliyorlardı ama kocası gibi davranmaktan sıkılmıştı. Olmadığını yıllardır ikisi de biliyordu.

"Bunların ne işi var burada?"

"Neden olabilir?" dedi genç kadın kinayeye. O sırada banyodan çıkan yardımcı ikilinin ateş hattında çaresiz bir ürkeklikle kalakaldı. Genç kız adamın tekrar kükremesiyle korkuyla titreyince, Açelya kıza bakışıyla çıkmasını emretti. Yiğit'in yine taarruza geçmesinden sebep, felakete haber çıkarıcı bakışlarının sona ermesini bekleyerek sustu. "Ben koydurdum! Annemlerin geldiğini söylemiştim. Bir haftadır bu odada kalıyorum, sen gelmeyince söyleyemedim."

"Yalan söylemeye ne kadar meraklısın? Kendi odanda kaldığını söylemen yeterli olacaktı, kimseye özelini açıklamak zorunda değilsin."

"Bunu seninle konuşup anlaşıştık. Ben sana saygı duyacaktım sen de sürecime." dedi sıklıkla. Başarısızlıklarının ve küçük düşürücü davranışlarının genç adamı üzdüğünü ama bir yandan da çelişkilerle dolu yüreğine su serptiğini gayet iyi biliyordu Açelya. Eğer aralarındaki meseleler ortaya çıkarsa insanların anlayışsızlığını, onları küçük görmekte ne kadar haklı olacaklarını kanıtlayacaktı. İşte adamın duruşundaki sertlik bu yüzden onu korkutuyordu. Yaşadığı hayal kırıklıkları, hayatın ne değer verilesi ne de yaşanması bir yanının olmadığı yönündeki inancını körükliyordu. Son çare yine ona sığınacaktı. Ne yapsın, oğlu vardı. Açelya genç adama yalvararak baktı. Yiğit'in yüzünden büyük hayal kırıklıklarının yarattığı, o ketum ve saplantılı ifade okunuyordu. Ciddi nevrozların öncesinde beliren o ifadeyi yakinen biliyordu Açelya ve bundan ürküyordu. Daha da kötüsüne meydan vermemek için sözcükleri zihninde irdeleyerek toparlamaya çalıştı. "Lütfen böyle söyleme, sana muhtaç olduğumu biliyorsun." Başını sarstı. "Canımı yakmaktan vazgeç artık, sadece babamı üzmem istemiyorum, kalp hastası o..."

Yiğit omuzlarını silkti, 'üzmem' sözcüğünü duyunca, yüzünde alayı ve ümitsiz bir gülümseme belirdi. Sanki bunları çok da iyi bilirmiş gibi yine tezgâh kurup kumpas çevirdiğini düşündü. "Senin bu yaptığınla benim annem de her seferinde hayallere kapılıyor. Onun hayallerini yıkıp üzmemi de ben istemiyorum. Bizim bir geleceğimizin olmayacağını tam kabullenmişken bu yaptığın onun aklını karıştırır."

"Doğru söylüyorsun ama benim de elimden gelen bu." En fazla ihtiyaç duyduğu anda yanında olmadığını hatırlamak istemedi kadın. 'Saçmalama,' dedi kendi kendine. Bu kadar korkaklık budalalıktan başka bir şey değildi. Birden konuyu değiştirdi. "Artık kapılmaz nasılsa sorun olacağını sanmıyorum. O da bir araya bir daha gelmeyeceğimizi kabullendi." İçi ezilmişti. Ne olursa olsun kocasının, başka bir kadınla olma fikri onu yaralıyordu. Kadınlık gururu, saçmalıyordu işte. İnsandı ve bazen sadece

insan gibi bencil düşünüyordu. Herkes kadar!

Yiğit kaşlarını çatıp yüzünü buruşturdu. "Ne demek bu?"

"Herkesin bildiğini saklama gereği duymuyorsun, ama annemler..." diye karşılık verdi Açelya kararlı bir sesle. "Onu annemlerden saklamak zorundasın. Babam duyunca yıkılır ve ben bir kaybı daha kaldıramam. Bir kere daha bir sona sebep verirsem kahrımdan ölürüm! O yüzden kendine biraz çeki düzen vermeni rica ediyorum. En azından annemler..." dediğinde daha sözleri tamamlanamadan, Yiğit genç kadının kolunu sertçe kavrayarak sarstı. Hiddetle, "Sakın bana ne yapacağımı söyleme? Ve sakın onun adını ağzına alıp rahatını bozma. Sakın... Ona... Yaklaşma! Benim hayatıma bulaşır, düzenimi bozar huzurumu kaçıırırsan tüm gemileri yakarım. Onun gözünden akacak bir damla yaşa, kendimde dahil herkesi yakarım."

"Kimseye dokunduğum yok. Yiğit görsene artık yorulдум. Canım yanmıyor eskisi gibi ölüyorum, görmüyor musun? Kahrımdan ölüyorum. Senin kadar ben de pişmanım, yaptığımı değiştiremem, sıkıştım kaldım. Vicdanım hayatımı zehretmeye zaten yetiyor, bir de sen yüklenme."

"Neye yüklenmeyeyim, olmayan karakterine mi? Senin yüzünden hayatım karardı. Şuna bak, istemediğim hâlde sana mecburum, seni hayatımdan söküp atamıyorum. Sen başlattın. Ben ve oğlum suçsuz yere senin vebalini ödüyoruz. Annem yıllardır bir umut düzeleceğimiz günü bekliyor, ona ve oğluma yazık değil mi? Kadının gitmediği yatır, okutmadığı dua kalmadı, gözümüzün içine bakıyor. Sadece senin ailen, senin düşüncelerin senin bencilce inadin var, peki ya onlar? Benim annem ne olacak? Oğlum, sevdiğim kadın ne olacak, hiç düşünüyor musun?"

Açelya'nın yanaklarından aşağıya iri damlalar akarken, "Lanet olsun, çocuktum. On sekiz yaşındaydım ve..." dediğinde daha önce hiç yapmadığı bir şeyi yapıp genç adamın gözlerinin içine hüsrarla bakarak kendini anlatmaya çalıştı. O da yorulmuştu ve yüreği kor alevlerin içinde bir gün değil, her gün yanıyordu. "Benim ne çektiğimi bilmiyorsun. Aptal gibi âşık olduğum adamla mutluluk hayalleri kurarken sırf o beni daha çok sevsin diye yattım o kahrolası masaya ben! Ben canımın yarısından, bebeğimden, sadece aşkım için vazgeçerken daha kendime geldiğim ilk anda terk edildim. Hem bebeğimi hem aşkımı aynı günde kaybettim. Aile şerefimizi, her şeyi mahvettim. Babamın yüzüne bakamadım günlerce, birinden duyacak, biri bir şey diyecek diye diken üzerinde yaşadım. Sonra ne oldu, o hiç umursamadan nişanlandığını açıkladı. Beni mahvedip üzerime mutluluk kurmaya çalıştı." Bu noktaya geldikten sonra Açelya'nın

geri dönmeye niyeti yoktu. Aralarındaki ilişkinin ne kadar tehlikeli bir noktaya gittiğini kocası belki fark etmiyordu ama genç kadın daha şimdi- den farkındaydı. İşler iyice arapsaçına dönüp durum eski bir trajedi hâlini almadan bir şeyler yapmak, konuşup çözüm üretmek ona düşüyordu.

Fakat Yiğit hiç de öyle düşünmüyordu. Başını geriye attı. Kadına kü- çümseyen bakışlar atarak, "Tabii, çözüm basitti! Sen de abisi olmadı, nef- ret ettiğin adamdan intikam almak için bir salağın aklını karıştırmayı beis- görmekte tereddüt etmedin. Nasılsa tecrübesiz bir salaktı, abisi olmazsa kardeşinin başını yakayım dedin. Beni kandırdın, sana ahmaklar gibi ka- nıp, çaresiz bir salak gibi âşık olmama müsaade ettin. Onca zaman göz- lerimin içine bakarak abimin gününü, gecesini zevkle kahrederken beni de parmağında mutluluk masallarıyla oynattın. Seni benim kolumda her gördüğünde, neden hırçınlaştığını, birden asabileşerek aramızın neden bozulduğunu düşünürken aklımda ahmakça senaryolar kuruyordum. Sana her dokunduğumda gözlerinde gördüğüm o ateşi, onaylamadığı- nı sanarak yanlış anlamamama izin veriyordun. İntikamın muazzamdı. Bunun için ahlaksızlık yapmayı bile göze aldın. İplerimizi eline almıştın, beni sürekli doldurarak abimin seni istemediğini, beni onaylamadığını söylerken ona da benimle işkence ediyordun. Biz çatıştıkça sen mutluluk sarhoşu oluyordun. O kadar gözün kararmıştı ki gerçeği öğrendiğimde seninle evlenmeyeceğimin bilincine vardığın an, iğrenç bir tuzak kurdun. Benden bir bebek yaparak onun üzerine kâbus gibi çöktün, her nefesini zehredecektin tıpkı benim gibi..."

"Ama yapamadım. Ben... Ben onu..."

"Sus kahrolası sus!" dedi Yiğit yediği ihanet darbesini hazmetmeye çalışırken bir an soluğu kesilmişti. "Benim kollarımda olurken onu sevdi- ğini nasıl söylersin?" Kadını kollarından tuttuğunda, parmakları incecik kolunu canını yakasıya bir vahşilikle sıkıyordu. Açelya'nın sergilediği sa- kin tavır yine zeytinyağı gibi üste çıkacak durumdaydı. Her zamanki gibi bu da Yiğit'in, alışkın olduğu bağırıp çağırımlarından ve tehditlerinden daha ürkütücü bir hâl alıyordu.

Açelya karşı koyacak ve kendini savunacaktı ama o anda meydana gelen beklenmedik bir olay, kocasının gözünde kendini aklamayı için son şansını da elinden aldı. "Kardeşliğimizi kirlettin. O benim sadece abim değildi, babamdı aynı zamanda. Beni vicdanıma hapsedtin, senin yüzünden her nefesim yarım ve acı içinde. Abimin ölüm sebebini ben yarattım, onun bitişini, günden güne çöküşünü hazırladığım aklıma gel- dikçe nefes alamıyorum. Senin için bana kafa tuttukça zannettim ki beni

kaybetmekten korktuğundan kıskançlık ediyor, seni istemediğinden söz dinlemediğim için kendisiyle cezalandırıyor. Gözlerindeki acıyı, çaresizliği ve kederi göremedim. En iyi ben tanırdım onu ama o kadar gözümü kör etmiştin ki sözlerin ve düşüncelerininle ondan uzaklaşmıştım, senin büyüünün altından çıkamıyordum. En az senin kadar suçluyum, hem de bilmeden yaptığım bir hata yüzünden. Aptalım, çünkü canın ne zaman isterse o zaman geldin ve ben sana aciz bir biçimde hayır diyemedim. Ve olan... Bizi mahvettin."

"Yiğit, ben onu sevdim. Belki ben sana seilmeyi öğretemedim ama sen de bana unutmayı öğretemedin."

"Seven acı çektirmez, yüreğindeki saklı kudretle hem ömründe hem ölümde onu düşünür. Ama öldürmez. Kıyamaz. Senin zalimliğinin yüzünden öldü benim abim. Sen sevdiğine kıydın! O gece bana hamile olduğunu neşeyle söylerken, intikam hayalleri kurarken, bir terslik olduğunu fark etmiştim. Onun yerine bitik bir hâlde çökmesinden, sonra apansız masayı devirip evi terk etmesinden anlamalıydım. Ama ben kendi sevinçime öyle gömülmüştüm ki bu hâlini onun bizi yakıştıramadığına yordum. Belki de o hafta iş için yurt dışına gitmeseydim, bu aşağılık oyunun senelerce sürdüreceği, bizi intikam oyuncağı olarak kullanacaktın."

Kadının kolunu silkeleyerek öteledi. Açelya yıkılmış bir hâlde yatağa doğru savruldu ama düşmeden hemen toparlandı. Yiğit, işaret parmağını kendi kafasına dürttü. "Karımı, abimin kollarında kendinden geçmiş hâlde görmeyi, buradan atamıyorum. Benim bebeğimi taşıırken benim abimin kollarında... Silemiyorum. Senden nefret ettiğim kadar, kendimden de ediyorum. Seni ben soktum bu aileye, ben getirdim başköşeye oturttum ve lanet olsun," dediğinde genç kadın acı acı, iki büklüm olup hıçkırarak haykırdı.

"Yeter... Ben ölüyorum. Ben bunu düşünerek zaten günden güne ölüyorum."

"Kendi karımı abimle düşündüğümde ben yaşadım mı? Onunla paylaştığımı bilmek..."

Bu hâliyle Açelya mide spazmı geçiriyor sanılırdı, acıdan iki büklüm olup kolu kanadı kırık bir hâlde köşedeki küçük kanepeye yığıldı. Hıçkıklar içinde adeta boğuluyordu. "Sarhoştun, lanet olasıca sarhoştun. Onca zaman gözlerinin içine baktım. Bir tek umut için vermedi. Senin karın olduğum günden sonra bir kez eli elime değmedi. Kaçtı benden, sana ihanet etmedi. Bin kere kabul et, gerçeği açıklayacağım, gideceğim dedim, dalga

geçti." O ana dönmüş gibi acı içindeydi. "Ta başında yapması gerekeni, o gece yaptı. Beni sevdiğini o gün haykırdı. O zamana kadar dokunmadık, sarılmadık, sana ihanet etmedik sadece o gece... sarhoşken sadece..."

Yiğit huzursuzca ağırlığını bir ayağından öbürüne geçirdi. "Sadece intikam aldın. O gece tüm senelerin intikamını aldın, koynuna girdin sonra da onu benimle vurdun. Benden ayrılmayacağını, ihanetiyle yaşamasını söyledin. Omuzlarına ve vicdanına kardeşliğimi, ahlakımızı ve duygularımızı yükledin, çaresiz bırakmak için tüm silahlarını kuşandın. Sonunda başarmıştın, değmiş miydi? Nasıl anlayamadım onun günden güne bittiğini? Ben hep başkası için olduğunu düşündüm, imkânsız bir sevdası var da bizden saklıyor sanıyordum. Ya da yok," dedi başını sarsarak sinirden titreyen eli şakaklarında dolaşıyordu. "Anladım aslında ama konduramadım. O benim abimdi, karıma öyle bakmasını düşünemedim. Lanet olsun, karımdın benim ve o abimdi. Her gece kollarımdaydın ve her gündüz bununla onla işkence edeceğini bilemezdim. Ben onun kadını almıştım ve sen onu acıtmak için beni onunla aldattın." Midesi kasıldı genç adamın. Tiksindi. Bunu düşünmeye dayanamıyor, her seferinde kendinden de en az bu kadın kadar nefret ediyordu. Onun kadını almış, karısı yapmıştı ve abisi onun karısına âşıktı!

Başını kaldırıp sabırsızca onun yüzüne bakan adama başını salladı. Onun hakir gören duruşuyla ne yapacağını bilemedi. Çökmüş, bitmişti. Bugüne kadar dile vurulmayan ne varsa ortalığa saçılmış, yaralar yeniden kanatılmıştı. "Yiğit yeter, ne olur ölüyorum zaten. O bir kere öldü, ben her gece ölüyorum. Neden oğluma dokunamıyorum. Ben yavrumu koklayamıyorum, yüzü gözümün önünden gitmiyor. O bakışı içimden çıkmıyor. Mert ona benziyor. Küstah hareketleri, pervasız duruşu, merhametli oluşuyla tamamen adını alana benziyor ama onun değil." diye karşılık verdi hıçkırırçasına.

"Abimi o an anlayamamıştım, kardeşinden hamile olan bir kadının yatağından çıkmış bir adamı anlamam mümkün değildi, gerçeği öğrene kadar. Aynı ateşte yanana kadar."

Aralarındaki bu gergin havayı nasıl kırabileceğini, başka ne söyleyebileceğini artık bilmiyordu. Bu sabah huzursuz uyanmıştı zaten. Sancıları da iyice artmıştı, şimdi ise göğsü yerinden kopacak gibi acıyordu. Bunu önce baş ağrısına bağlamıştı ama tek neden bu değildi. Garip bir suçluluk duygusu içini kemiriyordu. Oğlu büyüdükçe hataları yüzüne savruluyordu. Artık kime nasıl yaklaşmaması gerektiğini kestiremiyordu. Karşılıklı durup birbirlerine baktılar. Yiğit'in güçlü bedeni huzursuz ediyordu. Her

an direnmesine yenilip dirayetini kaybederek onu vahşi bir panterin tırnaklarıyla parçalayacağı gibi eğreti duruyordu.

"O, ölürken bile seni sayıklıyordu. Bırakma onu, diye yalvardı bana. Boşamayacaksın dedi. Onun suçu yok, lütfen bunu yapma diyordu. Beni sevdiğini haykırırken, yalanlarla onu kandırırken, hiç düşünmüyordun bu sonu. Son nefesinde bile senin için ağladı. Onun canını yakmak için söylediğin yalana inanmıştı, beni sevdiğini sanıyordu." dediğinde Açel-ya bitmiş hâlde yıkılmıştı. Elleriyle yüzünü kapamış, başını sağa sola salıyordu isyanla. "Senin beni sevdiğini sanarak öldü. Bırakma diye söz verdirdi. Sana her baktığımda gırtlığını sıkmak gelirken içimden, tek bir gözyaşı senin hayatının bağışlanmasına sebep veriyor. Onun yanağında kuruyan tek bir damla. Senin için. O gece senin yüzünden kavga etmeseydik, delirerek arabayı kullanmayacak, kaza yapmayacaktı. Ölmeyecekti. Sen hayatımıza intikam oyunu için girmeseydin, abim hayatta olacaktı." dediğinde kapının girişindeki fısıltıyla genç adamın bakışları yana döndü. Yüreği hızlanırken nefesi gördüğü manzara karşısında ciğerlerini terk etti. Berna Hanım nefes almak için elini göğsüne koymuş, dudakları morarmış, yüzündeki renk çekilmiş, ayakta durmak için kapıya yaslanıyordu. Nefes almak için çabalarken bedeni un çuvalı gibi yere çekildi. Yiğit öne atıldığında, annesinin başının yere vurmasını son anda engellemişti.

Rose Mina elinde telefon heyecanla bir sağa bir sola gidiyordu. "Aç şu lanet telefonu aç," Hat sürekli meşgule düşüyordu. Sonunda telefon açıldı. "Yiğit... Yiğit!" dedi heyecanla kelimeler birbirine girdi ve kuracağı sözler anlamını yitirdi. Karşı taraftan genç adamın endişeli sesi geldi. "Rose, ne olur kötü bir şey olmadı de bana?"

Rose Mina cama yaklaşp bebeğiyle ilgilenen doktorlara gözyaşları eşliğinde sevinerek bakarken, "Yiğit Gonca odaya alınacak," diye neşeyle fısıldadı. Yanağından bir damla daha kaydı ve boynunu gıdıklayarak aşağıya süzüldü.

"Kim?" dedi genç adam bocalayarak.

"Kızımız şapşal! Goncamız birkaç saate odaya alınacak hadi gel. Yiğit ne olur tek bırakma beni bebeğimiz kuvözden çıkıyor." dediğinde genç adamdan ses gelmedi. "Tamam," dedi kuru bir sesle. Rose Mina'nın beklediği tepki bu değildi. Ondan da aynı heyecanı bekliyordu. Adamın derin

derin iç germelerini, şükretmelerini duyuyordu ama sevinç naralarını duymuyordu.

“Yiğit, iyi misin?” diye tedirginlikle sordu. Bir felaketi daha kaldıracak durumda değillerdi.

“Sana ihtiyacım var.” dedi Yiğit artık bitik bir hâlde. “Annem aşağıda, kalp spazmı geçirdi. Müşahede altına aldılar, durumu belli değil.”

Rose Mina telefonu kapattığı gibi asansöre koşup aşağıya yöneldi. Yiğit yoğun bakım ünitesi önünde bitik bir hâlde ellerini saçlarına gömmüş, oturduğu yerde taş kesmiş gibi duruyordu. Onun tam karşı koltuğunda, Açıya Sanem’in göğsüne başını yaslamış, genç kadının tesellileriyle hıçkırarak ağlıyordu. Rose Mina tedirgin bakışlarını genç adama çevirdiğinde ne yapacağını bilemedi. Buraya gelirken tek amacı yanında olmaktı ama şimdi onu karısının karşısında görünce huzursuzluk içinde kıvrandı. Tam geri dönmeye hazırlanıyordu ki Yiğit onu gördü ve yerinden kalktı. Daha ne olduğunu anlayamadan ona yaklaşıp sınıksız sarıldı. Narin bedenini onun kollarının arasında sıkışıp kaldı. Sanki kuvvet kaynağı oydu, nefes almak, ayakta durmak için ondan destek almalıydı. İlk kez bu kadar kendini bırakmış görüyordu ve kimseyi umursamadan ilişkilerini meşrulaştırıyordu. Oysa bebeklerinin onca badireyle savaşmasında hep destek veren, dipçik gibi ayakta duran o, şimdi don vurmuş gülfidanı gibi boyun büküyordu. Kolları hâlâ yanında salık ve elleri yumruktu. Sarılmaya utanıyor, karısının görmesinden endişeleniyordu. Bakışlarını çekinikçe Açıya’ya çevirdi. Donmuştu. Ne sarılabiliyordu sevdiği adamı teselli etmek için ne uzaklaşabiliyordu.

Genç adamın omzuna hafifçe vurarak, “Yiğit... iyi misin?” diye seslendi. Orada, holün tam ortasında, karısının gözleri kararsız bir tavırla ona bakıyor ve o kadının kocasını kollarında teselli ediyordu. Ne acıydı Yarabbi şu durumu! Tam her şeyi kabullenmiş, sadece Yiğit’i, bebeğini, aşkını yaşamaya karar vermişken bu drama bağlayan komediya içini kıymıştı. Yiğit derin derin soluyordu. Sessizce kollarından çıkması mı yoksa kalıp onu teselli etmesi mi gerekiyordu, bilemiyordu! Hiç bu kadar bocaladığını hatırlamıyordu. Yanakları hayayla yanıyor, bedeni vakarla titriyordu. Edepsizlikti bu yaptığı, o kadın, karısıydı! Sesini biraz daha yükselterek tekrar seslendi. “Yiğit,” Ama Yiğit duymuyordu. Rose Mina omzunun üzerinden karısına ürkekçe baktı, onu görmüyor gibiydi. Ve açıkçası onu umursamadığını belli ediyordu. Adamın kollarında kasıldı. Yiğit bunu anlayıp onun kendinden kopmak için yol aradığını sezince, “Yapma Rose! Sana öyle muhtacım ki.” diye fısıldadı saçlarının arasından. Sesinde

öyle bir acı vardı ki tarifi mümkün olmayan bir keder, bir ıstırap... Rose Mina daha fazla dayanamayıp kimseyi umursamadan ona sarıldı. Gözlerini sımsıkı kapattı. Onu böyle bırakacağına ölürdü daha iyiydi. İstediklerini söylesinler, istediklerini düşünsünler, hakaret etsinler, onun üzülmesi kadar yüreğini hiçbir söz yaralayamazdı. İhtiyacı varsa yanında olacaktı. Yiğit onun tedirginliğini kabullenişe çevirmesiyle minnettar oldu. Rahatlayıp gözlerini yumdu. Başını yumuşak saçlarının üstüne yaslayarak bazı anlamsız sözler mırıldanıyordu. Onun varlığını zihnine, ruhuna, kalbine, ihtiyacı olan kuvvetine kuşanıyordu.

"Tamam, ben buradayım," diye fısıldadı kadın, daha bir sokulup sımsıkı sarıldı. Değil kemikleri kırılrsa diri diri yansa umurunda değildi. Onun saçlarını okşuyor, hâlâ kasılarak ara ara sinirden titreyen vücudunu kollarının arasında sıkıyordu. "Bitti artık. Her şey yoluna girecek, bu da geçecek." Söylediklerinin pek fazla teskin eden bir anlamı yoktu belki ama yumuşak ses tonu Yiğit'i sakinleştirmiş gibiydi. Bedeninin yumuşacık dokusunun onu yatıştırdığını fark edemedi. Omzunu yaslayarak tenine nüfuz eden genç adamın soluğu ürpermesine sebep oldu.

"Beni bırakma," diye mırıldandı yüzünü genç kadının boynuna gömerek. "Sakin bırakma."

Rose Mina içinden bir şeylerin taştığını, yüreğinin sevgiyle dolduğunu hissetti. Onu kollarının arasında biraz daha sıktı. "Bırakmayacağım sevgilim, hiçbir zaman." diye fısıldadı kulağına. "Seni asla bırakmayacağım." İçinde büyüttüğü sevgi, yetimhanedeki masumların ranzalarına yazdıkları 'Anne' kelimesi kadar masumdu. Yiğit'in ona, bir yetimin annesi, bir öksüzün babası, bir âmanın yol gösteren değneği, bir sağırın şarkı dinlemek isteyen ruhunun meşki gibi ihtiyacı vardı. Onu istiyordu. Bir tek yüreğini! Uzun zamandır ilk kez bir başka insanın hayatında önemli bir rolü olduğunu hissediyordu. Hiç kıpırdamadan Yiğit'in yeniden rahatlamasını bekledi. Az sonra genç adamın solukları düzene girmiş, rahat duruma geçmişti.

Rose Mina geriye çekildiğinde bakışları Açelya'ya kaydı. Kadınları iyi tanıyordu. Henüz farkına varmasa bile Açelya onu istediğini fark edecekti. Er veya geç farkına varacaktı. O zaman ne olacaktı? Buradan bir an önce uzaklaşmak mı isteyecekti, yoksa böyle duygular beslediği birinin gerçekte tek sahibi olamayacağından sebep, kabullenecek miydi? Bu tehlikeyi göze alamazdı. Zaten yeterince tedbirsizlik etmiş, başına iş açmıştı. Peki ya kalbi, buna dayanabilecek miydi?

"Yiğit. İyi misin?"

“Değilim, artık hiç iyi değilim. Ona bir şey olmasın,” dedi adam bir adım gerileyerek hayatında hiçbir kadına açılmadığı kadar açmıştı kendini Rose Mina’ya ve onun karşısında güçsüz kalması artık umurunda değildi. Ayakta kalacak takati kalmamıştı. Burada kaldığı kısacık süre içinde, sakinleştirici gibi onu kendine getiren tek varlıktı. Ne kadar inkâr etmeye çalışırsa çalışsın, gerçekleri değiştiremezdi, yapabileceği bir şey yoktu. Koşullarını değiştirmesi imkânsızdı.

“Korkma bir şey olmayacak.”

“İnşallah.”

“O güçlü bir kadın, düzelecek,”

Yiğit geriye çekildi. Bakışlarını koltukta oturan ikiliye çevirdi. Sanem şaşkınca onlara bakıyordu. Açelya yüzünü elleriyle kapamış, başı önünde, kollarını dizlerine yaslamış ağlıyordu. Yiğit iç gererek, “Sanem bir daha bak şu hocana ne olur, bir değişiklik var mı öğren!” dedi sıkıntıyla.

Dilini yutmuş hâlde ondaki rahatlığa ve aynı zamanda teyzesi için rahatsız olan bedenine ayak uyduramıyordu. Bocalayarak bir şey diyecek gibi ağzını açtı arkasından yerinden kalktı ve yoğun bakım ünitesine gitmek için zile bastı. Kapıyı açan hemşireyle içeriye girdi.

Sanem gidince koruma kalkanı gitmiş gibi çıplak bir utançla sarsılan Rose Mina, olduğu yerde donup kaldı. Açelya su şişesine uzandı ama kuvvet bulup açamadı. Çekinikçe yanına yaklaşıp elindeki şişeyi aldı ve kapağını açıp uzattı. Açelya elini uzattığında titriyordu, tutamadı. Yanına oturup şişeyi dudaklarına uzattığında, genç kadın bunu minnetle kabullendi. Rose Mina içinden teskin edici bir sürü söz düşünmesine rağmen, mühürlü dudaklarından tek bir kelam çıkmadı. Sustu. Yiğit otururken genç kadının yanından kalkıp sevdiği adamın yanına ilişti. Duruşu suçlu gibiydi. Hata yapmış bir hırsızın, hayâ etmiş hâli gibi ürkekti. Ellerini çekinikçe kucağına koydu, bakışlarını ayakucuna sabitledi. Yiğit uzandı ve narin elini alıp kendi bacağına üzerine koydu. Sırtını geriye yaslayarak gözlerini sımsıkı kapattı. Kararsız kaldı Rose Mina, elini çekmek ve ona destek vermek arasında bocaladı. Ne yapsın? Sustu ve kabullendi.

Zamanın kifayetsiz kaldığı anlardan bir tanesiydi. Yiğit sessizce annesinden gelecek iyi haberi beklerken Rose Mina’nın elini sıkıca tutmuş bırakmıyordu. Açelya’ya bakamıyordu. Utancından delirecekti. Ne zaman ürkekçe elini çekmeye kalksa Yiğit daha bir kuvvetli tutuyordu. Sensörlü kapı açıldı, Sanem içeriden gülümseyerek çıktı.

“Berna Teyzem kendine geldi.”

Yiğit heyecanla yerinden kalktı. Aklı çıkmıştı. "Şükürler olsun!" O ana kadar omuzlarının çöktüğünü, bir vurgunu daha kaldıramayacak kadar yüreğinin fersiz kaldığını bilememişti.

"Görebilir miyim?"

Sanem üzerindeki steril kıyafetlerden kurtulurken, "Tabii, ama kısacık bir zaman olmak kaydıyla. Hem seni soruyordu." diye umut aşılarak söylendi. Yiğit kapıya yanaştığında, Sanem yanındaki hemşireye, "Yardımcı olur musun?" diye sordu. Açelya yerinden kalkınca, Sanem genç kadının yanına geldi. Omzuna nazikçe dokunarak, "Sen de perişan oldun, git dinlen biraz." diye kırmadan göndermek istedi. "Ben," dediğinde kadın çaresizce, "Sen git dinlen Açelya, inan şu anda bu hiç doğru olmaz." diye dikkatle gözlerine baktı. Sanem ne demek istediye anlamış, utancından ve pişmanlığından kıvranan kadın yüzünü eğmişti.

Bazı zamanlar çabuk geçiyor, güzel anları insan soluksuz bekliyordu. Rose Mina yatağın üzerinde heyecanla oturmuş, Ceylan Hanım ve Erva ona bakıyorlardı. Rose Mina bakışlarını kapıdan girene çevirdi. Yüreği göğüs kafesini döverek bir kuş olup uçacaktı. Hemşire kucığında tuttuğu minik bebeği gülümseyerek annesine getirirken onun attığı her adım genç kadının coşkusuyla karşılanıyordu. Kollarını açtı. Yanağından süzülen yaşlarının eşliğinde, "Bebeğim," dediğinde bebek homurdandı.

Hemşire bebeği annesine verirken, "Size yardımcı olmamı ister misiniz?" diye sordu. Rose Mina o heyecanla hemşireyi görmüyordu. Gözleri tek bir noktaya kilitlenmiş, buğulu bakışları bebeğine odaklanmıştı. Ceylan Hanım bebeğini kucasına alan genç anneye nemli gözlerle bakarak, "Ben yardım ederim kızım, teşekkürler." dediğinde, Rose Mina onlardan soyutlanmış şükreliyordu. Kollarında varlığı bile yok denecek kadar hafif bebeğini tutarken içinde coşan şeyin ne olduğunu bilmiyordu. Sadece deli gibi gülmek ve ağlamak arasında bocalıyordu. Elinin tersini bebeğinin kadifemsi yanağına dokundurup, "Hoş geldin annem. Sen bana mı geldin?" derken burnunun kenarından sızan iri gözyaşları, başını eğdiği için bebeğinin pembe şapkasına damlıyordu.

"Acıkmış bak aranıyor," dedi Ceylan Hanım. Ufaklığın annesinin göğsüne yüzünü çevirip ağzını yaslayıp yamultarak meme arayan hâlini şefkatle seyrediyorlardı. "Abla ne tatlı olmuş kıyafetiyle baksana," dedi teyzesi yeğeninin parmaklarını öpüp merakla yüzüne bakarak. "Artık

yeni doğan cicileri küçük geliyor.” Kokusunu hissetmişti besbelli Gonca bebek. Hâlbuki öyle çok kucağına alıp koklayamamıştı kuzusunu annesi ama biliyordu kokusunu ve varlığını hatta neye ihtiyacı olduğunu bilerek sokuluyordu annesine.

Rose Mina gömleğinin düğmelerini açarken, “Yardım edeyim mi?” diye sordu Ceylan Hanım. Genç kadın gülümsedi. “Yok, daha önce denemiştik tutsun diye ama kabul etmemişti. Biberon istemişti bakalım kabul edecek mi?”

Göğsünü bebeğe uzattığında, bu sefer bir iki vızıldanmadan sonra acıktığından olsa gerek, itirazsız kabul etmişti annesini. Rose Mina ilk defa emzirmenin telaşıyla ve garip bir şekilde bebeğinin büyüleyici seyrinde kayboluyordu. Onu içine almakla doyasya öpüp koklamak arasında kalıyordu.

Kısa bir süre sonra Ceylan Hanım ve Erva odadan çıktılar. Ceylan Hanım yorulmuştu ve ahretliğini görüp eve gidecekti. “Sonra yine gelirim,” dedi Erva yeğeninin ellerini öperken. Ceylan Hanım, torununu görmenin sevinciyle, Erva’yı yanına alarak ayrıldı. Zaten iki aydır yapışık ikizler gibi geziyordu ikili, onun yokluğunu çok da umursayacak gibi değillerdi. Herkesin sağlığının yerinde olduğunu bilmek onları da rahatlatmışa benziyordu. Erva, Ceylan Hanım’ın hayat sevinciydi ve genç kız da onun yanında bulduğu huzurdan hiç şikâyetçi değildi.

Onlar gittikten sonra Sanem gelmiş, biraz yanında kalıp gitmişti. Arkasından Yiğit odaya girdiğinde, bu odanın daha önce kokmadığı kadar garip koktuğunu fark etti. Değişik ama güzeldi. Rose Mina yatakta yatmış, bebeği kollarında günler sonra ilk defa huzurlu bir şekilde uyuyordu. Yatağa yanaştı. Minik kızı elleri kolları kıpır kıpır kendi hâlinde gözlerini tavana dikmiş, boncuk boncuk bakıyordu. Ayakkabılarını çıkardı, dikkatle yanlarına uzandı. Şimdi tek kişilik yatakta, üç kişilerdi. Rose Mina yatak sarsılınca korkuyla sıçradı. Ürkeklikle gözlerini açtığı an kolunu bebeğine sardı.

Yiğit onu yatıştırmak için burnunu burnuna sürttü. Kadının uyku mahmuru güzel gözlerini görür görmez, az önceki büyüye tekrar kapıldı. Yüzüne düşmüş perçemlerini kenara alarak, “Şiittt, benim Gülüm korkma, kızımız hâlâ burada.” diye yatıştırdı. Onu anlıyordu, bebeğinin kollarından alınmasından korktuğunun farkındaydı. Rose Mina başını yastığa geri koydu. Kızının karnının üzerine elini koyup hızla atan kalbini hissederek rahatladı. “Annen nasıl?”

"İyi, uyuması için bıraktım. Odaya aldılar. Rose annesiz kalma korkusu yaşıp kaç olursa olsun hep aynı büyüklükte kalıyormuş. Bir evladiñ annesine duyduğu sevgi ne olursa olsun azalmıyormuş."

"Sen bir de annesiz kalana sor bunu. Bir kez telefonda adını görmek için canımı verirdim ben. Onsuzluk kimsesizlik. Hiç kimsesizlik, hiçbir şeysizlik... Tarif edilemez, çizilemez, anlatılamaz bir tek başıñalık, anlaşılabilir bir sahipsizlik, eşsiz benzersiz bir acı, tarifsiz bir çaresizlik. Allah kimseye annesinin babasının selasını okutturup sonra da oturtup dinletmesin, bu yokluğun ve çaresizliğin tarifi olamaz. Annem öldüğünde anladım hayatımda tuttuğu yerin ne kadar büyük olduğunu. Okuldan eve gelip bahçeye koşarak "Anne ne yaptın aklıktan ölüyorum," dediğimde gördüğüm boşluğun adıydı yetimlik, öksüzlük. Yirmi üç yaşında bir kadın değil de üç yaşında bir çocuk olmak ve olduğun yere yığılıp, dövüne dövüne ağlamak, haykırarak haykırarak "Anne," demektir annesizlik. Bir boşluğa dakikalarca, saatlerce bakarak ağlarken kendini durduramamak, susamamak, kimsenin duymaması, kimsenin bilmemesidir. Bugün anladım ki kızımı kucağıma aldığım, yıllarca annemin "Anne olunca anlayacaksınız beni," demesinin sebebini. Ömrün boyunca her ne zaman, her ne için olursa olsun gözünden akacak tek bir damlayı yüreği durarak hissedenden o kadının, yine nasıl oluyor da en derin uykusunda bile tek bir inlememe nasıl uyandığını ve hasta olduğumu ben bilmezken onun hissedip de uyanıp yanı başımda bitivermesini... Annene iyi bak Yiğit, kırma, incitme, üzme onu. Sonra sadece yüreğin değil burnunun direğinin sızlaması bile geri getirmeyecek onu. Anne ve baba öyle alelade bir laf değilmiş. Burnunun direği dedikleri yer meğer gerçekten varmış ve biri ne zaman "Anne," dese işte o direk gerçekten sızlarmış. Tam 3 yıl 14 gündür annesizim, annesizim. Ondan sonra yaşayamam sanırdım. Annemden sonra yaşıyor olduğuma dair elimdeki tek somut veri bu sanırım, biri ne zaman "Anne," dese burnumun direği sızım sızım sızlıyor. Sen şanslısın, bu şansına sarıl ve kendini suçlamaktan vazgeç. İlacını zamanında vermişsin, Sanem bunun hayatını kurtardığını söyledi."

Yanaklarından dökülen yaşları silen Yiğit ilk defa annesizliğin bir insana neler yaptırdığını en derinden hissetmişti çünkü o da bu korkuyla yüzleşmişti. Rose Mina gülerek bu burhanı dağıtarak kızına baktı. "Annem," dedi içi sızlayarak tıpkı bir zamanlar annesinin ona seslendiği gibi olduğunu bilmeden.

Yiğit bebeğinin eline uzandığında, ufaklık babasının işaret parmağını sımsıkı yakaladı. "Demek adına sonunda karar verdik." Kızına baktı

gözleri parlayarak, sonra başını uzattı ve genç kadının şakağına dudaklarını dokundurdu. "Goncam benim. Gülüm'ün Gonca'sı," dedi içten bir fısıltıyla.

Rose Mina gözlerini kapatarak bu temasın keyfini çıkarırken, "Bir dahakine ben seçeceğim adını? Bunu sen koydun!" diye huysuzca söylendi.

Biri onu çimdiklemiş gibi geriye çekilen adamın kaşları garip bir biçimde çatılmakla kalkmak arasında bocaladı. "Bir dahaki?" dedi şaşkın şaşkın gülümseyerek. Rose Mina yanakları kızarak narin omzunu sarstı. Dudaklarını bükerek, "Kızım evde tek kalmayacak herhâlde! Ona bir kız kardeş şart," dedi göz kırparak.

"Sen ciddi misin?" Kalbi ağzında atan adam şaka demesinden ürküyordu.

"Sencc?" diyen kadın burnunu tatlıca kıvırdı.

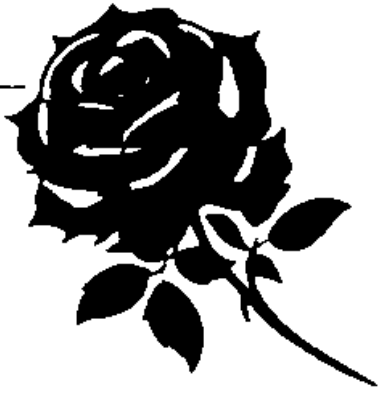
"Ciddisin!"

Rose Mina genç adamın omzunu iteleyerek, "Sana uzaylı gördüm demedim Yiğit," diye ona sataşarak bu konuyu geçiştirmeye çalıştı.

"Sen bana geri zekâlı mı diyorsun?" Yiğit uzanıp çenesini yakalayarak genç kadını kendine çekti. Rose Mina kızına zarar vermeden genç adamın yanağına burnuna sürttü. "Böyle donsa zaman, ben senin kollarında, kızım da benim kollarımda kalsa olmaz mı?"

Olmazdı, ona hayal kuran kadının hayat kurmak için konuşması lazımdı. Gelecek ile alakalı hiç susmaması lazımdı. Yine cesur, yine vefalı olması lazımdı. Rose Mina onun dünyasını tepetaklak ettiğinden habersiz kollarında huzurlu bir uykuya dalarken adam artık ona nefes olan bu canları üzmemek için neler yapması gerektiğini düşünmekteydi.

Bazı kalpler çöldür ne çiçek açar ne ferahlık verir.
Müjde Aklanoğlu

8. Bölüm

"Kızım bunu erteleyemezsin," dedi karşı taraftaki gergin ses, gerçeğin aynası yüzüne yansımasına rağmen, gözlerini kapamayı, aynaya bakmamayı yeğliyordu genç kadın. Çok şey değil, sadece biraz daha huzurlu anların keyfini çıkarmak, sevdiğinin, evladının varlığına kuşkusuz bir ortamda, sakinliğin içinde doymak istiyordu.

Yumuşak sesle, "Biliyorum. Yarın zaten konuşacağım. Sadece bugün bir sorun çıksın istemiyorum. Biliyorsunuz bugün Sanem'in doğum günü, akşam ona sürpriz kutlama yapılacak. Keyifler kaçmasın, suratlar asılmasın, onca zaman sonra herkesin içine yerleşen huzur kaybolmasın. Yarın ben ve Yiğit için gerçekten zor bir gün olacak ama en azından bugün kaygısız olalım istiyorum."

Ceylan Hanım anlayışla soludu, telefonun öbür ucundan dahi Rose Mina ondaki rahatlamayı duyumsuyordu. "Tamam, sen bilirsin yavrum. Hadi torunlarımı ve can şenliğimi benim yerime öp. Haber bekleyeceğim annem senden. Dikkatli ol. Ne olursa olsun artık kimliğin ortaya çıktı, her anlamda dikkat et. Aklım sen de kalıyor."

Karmakarışık duygular içinde, "Olsa şu ana kadar olurdu merak etmeyin, bir sorun olacağını sanmıyorum," dedi kendini rahatlatmak için. "Bak kaç hafta geçti ve hâlâ ses seda yok. Demek ki bu işin peşini bıraktılar. Merak etmeyin siz, ben dikkat ediyorum."

Rose Mina'nın kızı hastaneden çıkalı, neredeyse üçüncü haftası dolacaktı. O kötü günleri atlatmaya, hiçbir ıstıraplı anını hatırlamamaya çalışıyorlardı. Sanki hepsi birlikte sözcüklere dökülmemiş yeminler etmiş, bir ağız birliğine varmışlar, gözleri konuşuyor ama dilleri susuyordu. Kimse bu konuyu gündeme getirip merakını sorgulamıyor ya da insanın yüreğini yerle bir edecek ve her şeyi başa saracak ufacık bir imada dahi bulunmuyordu. Rose Mina biliyordu. Yiğit bu işin peşini hiçbir zaman bırakmayacaktı. O adamların evine neden girdiğini eninde sonunda öğrenecekti. Bazen onu bir giz içinde, kıyılarda, köşelerde telefonla sinirli bir

biçimde konuşurken buluyordu. Adamın biri onunla ölüme dokunmuştu, diğer ikisi daha içeriye girdikleri gün nezarethanede temizlenmişti. Ne polisler ne Yiğit haklarında bir şey bulamamış, ne amaçla eve girdiklerini de çözememişlerdi. Rose Mina da bu konuda sessizliğini korumuştı. Fakat bu asıl olanın gerçek yanını geçiştirmiyordu. O adamların kim tarafından ve hangi niyetle evine girdiğini Rose Mina acı bir gerçekle biliyordu. Kimseye sezdirmediği kaygıları, içinde amansız bir humma gibi savaş verdiği korkuları vardı. Her kapı çalışında ürkek kalbi ağzına geliyor, her telefonda korkuyla elleri titreyerek açıyordu. Sinsi bir yılan gibi hiç ummadığı bir anda, hayatına kendini dâhil edeceğini artık biliyordu. Ama ne zaman yapacağını bilmiyordu. Bu sebepten artık Yiğit'le gerçekleri ve sırlarını konuşmaya hazırdı. Çok düşünülmüş bir karardan sonra bu gerçeği, onu kendisinden soğutsa bile bilmeliydi. Rose Mina bir katildi! Belki kimse bilmiyordu ama bu hakikati değiştiremezdi. Gerçi bunun nasıl olup da açığa çıkmadığını bilmiyordu.

Ne zamandır Yiğit gözlerinin içine bakıyordu konuşsun diye. Deli gibi merak ediyordu belli ki ve artık çok şeyi bildiğine emindi keza geçen günlerde, isterse ona savaşında seve seve destek verebileceğini açıkça söylemişti. Hayır ne para istiyordu ne de o lanetli mirası! Belki yanlış bir başlangıçtı belki hatalı birleşmeydi ama bu elinde olan ve kendi isteyerek belirlediği bir süreç olmamış sonrasında ise yaşadıkları ona rehber olmuştu. Artık güvenebileceği birisi vardı. Sadece ailesini ve sevdiği adamı yanında istiyordu. Kocaman bir ailesi olmuştu. Berna Hanım bile hastaneden çıktığından beri daha başka ilgileniyordu onunla. Bebeğe zaten hamileyken bile biraz dikkat ediyordu ama şimdi, sürekli onu görmekten zevk aldığını saklamıyordu. Mert onlarda kaldığında ses çıkarmıyor, hatta bazen ufaklığın ısrarına dayanamayarak kendisi getirip bırakıyordu. İşin garip yanı Açelya neden apar topar yurt dışına çıkmıştı ve onların Rose Mina'yı kabullenmesine ses etmiyor, hatta kocası için savaş vermiyordu. Hastanede o gün dünyayı başına yıkmamış sonrasında da hesap sormamıştı. Bu konuda bilmediği şeylerin olduğu belliydi ve Yiğit başından beri hep doğruyu söylemişti. Onunla evlilikleri gerçek anlamda kâğıt üzerindeydi, yoksa hangi kadın kocasını çalan diğer kadına cephe almaz, hatta çocuğunun ona gidip gelmesine ses çıkarmazdı. Aklını karıştırıyor, ondaki sessizlik midesini kabartıyordu. Yine de bir metres olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Yiğit geçenlerde artık her şeyin yoluna girdiğini ve hayatlarına çok yakın bir zamanda, daha güzel ve istedikleri gibi devam edeceklerini

söylemişti. Ona sormak istemiyordu. Canını sıkmak, keyfini bozmak istemiyordu ama Sanem geçen gün Yiğit'in, sırf onuruna verdiği bir söz için boşanamayacağını ama Açelya eğer boşanma davası açarsa bunu reddetmeyeceğini söylemişti. Birinin yuvasını yıkma düşüncesine katlanmadığını defalarca dillendirince Sanem ellerini tutarak onların evliliği sen geldiğin için değil, yıllar önce bitmişti. Zaten birleşmeleri hataydı ve gerçek anlamda evli kalmaları da imkansızdı. Sadece kâğıt üzerinde süren bir ilişkiydi, sen geldiğin gün oyunun bu kusursuz döngüsü değişti. Düşünüyordu sebep ne olabilir diye sonra çok zaman önce Yiğit'in o gece söylediği şey aklına takılıyordu. *'Yeminliyim Rose, bunu yapamam! Öğitmediği sürece git diyemem.'* Sebep bu muydu? Gerçi artık eskisi kadar takmamaya çalışıyordu. Zaten Berna Hanım da sohbet arasında Yiğit'in ne hamilelik sürecinde ne de doğum sonrasındaki ilk senesinde karısının yanında olmadığını ağzından kaçırmıştı. Minik torununu severken ve onu oğlunun kucığında gördüğünde, gözyaşlarını tutamamış, babalığı asıl şimdi öğrendiğini belirtmişti.

Mert başlarda biraz kıskanmış hatta bir hafta boyunca bebeğin yatağından çıkmamış ve sonunda o da kardeşinin varlığını kabullenmişti. Yiğit yakında pedagog yardımıyla ona durumu açıklamayı düşünüyordu. Keza çocuk artık bir şeyleri seziyordu ama seslenmiyor ya da hırçınlaşmadan durumu garipçe kabulleniyordu. Sanki bu evde hep onlarla yaşamış gibi hayatlarına sakince ayak uyduruyordu. Hayatı raydan çıkmış tren gibiymiş şimdi kontrol tamamen onun elindeydi. Her şey iyiye gidiyordu. Huzuru yerindeydi, bebeği sağlıklıydı, sevdiği adam yanındaydı ve artık hiçbir kuruntuyu dert etmiyordu. Tek sorunları Yiğit'in aynı odayı paylaşma konusundaki ısrarıydı ve Rose Mina'nın bunu şu ana kadar kabul etmeyişi. Hem henüz yeni doğum yaptığı için bedeninin eski formuna kavuşmasını beklediğinden hem de hâlâ ne olursa olsun onun evli olduğunu benliğine kabullendiremediğinden, kendini sonra daha kötü hissetmemek için şimdilik bunu engelliyordu ama nereye kadar giderdi bu durum onu pek bilmiyordu.

Rose Mina konuşmasını bitirip telefonu kapattığında, arkasında paldır küldür bir koşuşturmaca oldu ve Mert koşarak gelip bacaklarına sarıldı. Arkasından Erva elinde köpük tabancasıyla çıkageldi ve ikisi de geldikleri gibi tekrar aynı şen şakrak telaşlarıyla koşuşturarak salondan ayrıldı. Rose Mina telefonu tekrar kulağına koyduğunda, dudaklarında huzurlu bir gülümseme vardı. Gözlerini kapayıp mutluluğu içine çekerken telefon açtı. "Yiğit, nerede kaldın?"

Yiğit yine sataşarak, "Beni çok mu özledin?" diye sordu.

Rose Mina yeni yetme bir liseli gibi hızla çarpan kalbine sahip çıkmayarak, "Özledim, o ayrı ama pişik kremini almayı unutmadın değil mi?" diye konuyu değiştirdi.

"Tüh, aklımdan çıktı. Marketten çıktık."

Rose Mina birden panikleyerek, "Yiğit ya... Şimdi hemen geri dön, al onu. Valla Gonca bu gece viyaklarsa senin koynuna bırakırım. Neredesin?" diye sordu.

"Hani bizim köşede çiçekçi var ya," dediğinde genç kadının kalbi yerinden hopladı. Demek çiçek alıyordu. Ormantik öküz! Yüzü keyifle ışıldarken Yiğit devam etti ve tüm hevesi kursağına dizildi. "Hah işte onun önünden az önce geçtim,"

"Uzun sürmez yani,"

"Yok şimdi senin sevdiğin pastaneye geldim." Rose Mina'nın ağzı sulanırken, "Önünden geçiyorum, az kaldı geliyorum." demesiyle öfkesi katlandı. O kim romantizm kimdi! Odun! Kapı çalındı. Rose Mina izin isteyerek telefonu kapattı ve kapıya asık suratla yanaştı. Açtığında gözüne sokulan beyaz güllerle bir adım geriledi. Burnunun dibindeki şahane kokuyla afallarken kendini toplaması uzun sürmedi. Yüzünde neşeli gülücükler açarken, "Bak ya..." dedi tatlı bir sitemle burnunun ucuna sokulan pastane poşetiyle sevinci ikiye katlandı. Bir an ne konuşabildi ne de hareket edebildi. Açlıktan ölmek üzere olan akvaryum balıkları gibi ağzını açıp kapamış olmalı ki adam kaşlarını çatıp elindeki gülleri sevdiği kadının ellerine tutuşturdu.

"Kesin şimdi sülaleme sayıyordun değil mi?" diye tatlıca takıldı. Yanında duran Teoman suçlu bir aymazlıkla sıvışacakken ensesinden kedi yavrusu gibi kavrayıp öne çekti. Genç adam kukla gibi Yiğit'in elinin altına sıkışırken bu ayrıntıya alışık olan Rose Mina bakışlarını genç adama odakladı. "Yok valla, sadece birazını yâd ettim. Daha eşiktekinin sayıp beşiktekine geçmeden sen geldin."

"Vakit olmadı yani!"

Tatlıca göz kırparak, güllerini sımsıkı kucaklayıp kokladı. Teoman elindeki poşetleri kapının girişine bırakıp, "Selam yenge ve hoşça kal." dediğinde Rose Mina Teoman'ın kaygılı yüzüne baktı. Yiğit onu tekrar ensesinden tutup içeriye soktu. "Geç içeri Teo, yeminle seni duvardan kazırlar, beni yöneticiyle takıştırma sabah sabah,"

"Ya abi sen ne sadist ruhlu çıktın ya. Sana anlattım, valla bilmiyordum!"

"Çok konuşma, gir içeri kıldırma boynunu. Dua et bu sefer ben duydum. Koray duysaydı daha diğer haltın vukuatı sonlanmadan buna bulaştığını, seni bu sefer vururdu."

Rose Mine elindeki gülleri sinesinden ayırmayarak poşeti dresuarın üzerine bıraktı. "Yine kimin kümesine dadanmış bu sansar?"

"Ya yenge sen bari yapma, valla manitanın evli olduğunu bilmiyordum. Ayrıca o adamı ben tek başıma döverdim de bakma Yiğit Abim araya girip elimden aldı. Yoksa hastanelik etmiştim şimdiye..." Teoman'ın yüzünde öç alma isteği ışıldarken hain bakışlarıyla içeriye girdi. Yiğit ona inanmaz gözlerle bakınca, hemen kendini toparladı. "Hem daha manita-ya elimin ucunu yeni sürmüştüm, ileri bile gidemedim abim olaya el attı. Valla bu sefer sorun çıkmadı."

Rose Mina kaşlarını çatı. Yiğit'e sert bir bakış atarak, "Nasıl el koydu Teo?" diye genç adama sordu. Bakışları hâlâ Yiğit'teydi. Şimdi keyiflenmiş olan Teoman ayakkabısını çıkarıp portmantoya koyuyordu. Gerçekçi bir saflıkla, "İşte tam restorandan çıkıyorduk, şu bizim Beyoğlu'ndaki otele gidecektik ama gidemedik. Çünkü Yiğit Abi içeri girdi ve film koptu. Benim hatun beni bıraktı ona asıldı, o ayrı bir konu..."

Yiğit boğazını temizleyerek onu uyardı. Dişlerinin arasından, "Git içeri elini yüzünü yıka Teo, temizlen. Yoksa ben seni hepten temizleyeceğim," dedi, sesi katılaşarak buram buram tehdit kokuyordu. Rose Mina suratını asıp hareketlenen genç adamın önüne durdu ve Teoman lavaboya gidemedim "Anlat!" diyerek kabaca emretti.

"Siz, harbi ailecek mafya filmlerini çok mu izliyorsunuz ne?" Rose Mina bir adım yaklaşınca, genç adam ürkerek, "İşte Yiğit Abimin yanındaki hatun," derken elini dudağına götürüp öperek ne derece afet olduğunu belirtti. "Yani ben o biçim bir hatun hayatımda daha önce görmedim valla. Su desen değil, ateş desen değil. Yani senden sonra yenge alınma ama o başka bir güzeldi." dediğinde keyifle Yiğit'e baktı. "Değil mi abi, bacakları boyum kadardı." Doğru olanı biraz süsleyerek, planını devreye koydu. Gözleri intikam naraları atarken, "Abi amma ballısın ha, hatunlar hep çevrende ne iş? Daha dün birisi ağzının içine düşmek için ip atıyordu. Bana pas bile vermedi ama seninle tek kale maç yapmaya dünden razıydı. Bir de bu sabahki kadın numaranı almak için resmen dişlerini saymayı göze almıştı, sen bunların hareminin yolunu mu keşfettin, nedir?" dedi ve kendi konusunu kapatma gafletiyle ortamı ateşe verdi. Yiğit genç adamın üzerine yürüyüp, okkalı bir küfür savurarak holü haşin öfkesiyle inletirken genç kadın önüne bent kurarak genci onun hışmından korumuştur.

Savaş naralarını duyan Teoman tabanları yağlayıp anında ortadan toz oldu.

Rose Mina gözlerinde beliren yaşları, saplantıyla âşık olduğu genç adama belli etmemek adına başını aşağıya eğip derin derin soluyordu. Elindeki çiçeği yere fırlatıp, "Belli çiçeğin sebebi, amaç hatayı kapamak" diye söylendi. Ayağındaki terlikle çiçeklerin üzerine basarak arkasını dönerken, Yiğit gelecek olan felaketi sezmişti.

"Teo dilini koparı..."

"Seni verimsiz toprakların hormonlanmış hıyarı, koparırsın tabii işine gelmedi değil mi konuşması."

"Gülüm bu sıçan..."

"Gülün falan değilim senin." diyerek küsçe arkasını dönüp hızla odaya yöneldi. Teoman yaptığı patavatsızlığın sarhoşluğuyla kapıda görününce Yiğit dişlerini sıkarak, "Lan, seni bana ömrümü kısaltasın diye mi doğurdu anan lan?" diye kükredi.

Onun yüzündeki öldüresi görüntüyü görünce Teoman salavat getirerek titredi. Kapı ve ona bakarken altına kaçırma raddesindeydi. Az önce sevinerek hedeflediği laflarıyla şimdi korkak bir tavuk gibi ilk bulduğu kapıdan içeri dalmış, Erva'nın çığlıkları altında odasının kapısını kapamış hatta bir de kilitlemişti.

"Erva, ben gelene kadar bırakma o salağı." dedi Yiğit, ders çalışan genç kız kapıya sırtını dönmüş ve mavi gözlerini acındırarak yüzüne dikmiş adama garip bir kıkırdamayla baktı.

"Hayırdır, paçaların tutuşmuş."

"Sen dersine bak çitlembik, anlamazsın."

"Sen çok anlarsın." dedi Erva kızarak, Teoman omzunu sarsarak yakarırken Yiğit yatak odasının yolunu tuttu. Rose kapıyı birden savurunca genç adam kapıyı kapanmadan tuttu ve sertçe ileriye ittirdi. Kapı duvara güm diye çarptı Rose Mina korkuyla sıçradı. Yiğit'in kasılmış bedeni ve tavrı bu yaptığından hoşlanmadığını kanıtlıyordu. Buyurgan sesiyle, "Sana, bir daha kapıyı yüzüme çarpma demiştim! Sakın!" diye dişlerinin arasından tısladı.

Aldırmadı Rose Mina, bakışları karardı. Yüzünden müthiş bir üzüntü geçişirken adamın sert duruşu onu yıldırmadı. Kırgın sesiyle, "Çık odamdan," diye haykırdı. Elleri hırsından iki yanında yumruk olmuştu.

"Kızım manyak mısın? Durduk yere neden kıskançlık yapıyorsun? Daha mevzuyu bile bilmeden, cüçük beyinli herifin tavına geliyorsun."

Çocuk o daha. Aklınca olta attı intikam için sen de yuttun! Bravo!"

Olta attığı yerde yarası vardı, güven yarası ve Teoman hedefsiz dürtmüştü acısını ama Yiğit bilinçli açtığı yarayı henüz saramamıştı. Yüreğinin en ücra yerleri acılar içinde kavrulunca burnundan nefes yerine ateş fışkınyordu. "Ya demek intikam, peki paşam asıl mevzu neymiş? Kadın hoşuna gidince yemek, akşamına da bir içki bir de otel mi yapacaktın?" Aslında şimdi üzerine uçup pervasız çenesine okkalı bir yumruk savurmak istiyordu.

Açık pencereden Yiğit'in yüzüne vuran sabah güneşi, kehribar rengi gözlerini balköpüğü gibi aydınlattı. Adam sakinleşmek için resmen sabır dileniyordu. "Rose, valla evde kaldıkça Brezilya dizilerini izleye izleye kafayı sıyrınan kadınlara döndün. Çok güzel entrika yazıyorsun. On numarasın ama özüne dön lütfen, bu senden hiç hoşlanmadım."

Kişiliğini şekillendirmek ve onun istediği gibi bir kukla olmak mı? Üstelik ona hakaret mi ediyordu yoksa övgümü sunuyordu neydi bu şimdi, sakin ve alttan alan tavrına deliriyordu.

"O kadınlarla görüştün mü?" diye sordu.

"Görüşüm ama..." Bir anda izahat vermeye başladığını anlayınca öfkesi katlandı adamın ve açıklama yapmayı bırakarak, "Ne olmuş ne yapacaksın görüştüğümden?" diye sordu. İş için görüştüğü her kadının seçmesini mi sunacaktı?

Asıl olan bu konuya önemsiz yaklaşımıyla tüm sinirleri kopan Rose Mina ayağındaki terliği çıkarıp genç adamın kafasına fırlattı ama tabii tuturamadı.

"Manyak, ne yapıyorsun?" diye gürleyen Yiğit kenara kayınca terlik duvara çarpıp yere düştü. Şaşkınca genç kadına baktı. Allah'ım, bu cazgır kadın, onun sabırlı gülü müydü? *'Hay onun hormonlarını bozan Yiğit'in'* diye içinden kendine söverken devreleri yanmış genç kadın hiddetin esir aldığı sesiyle, "Bir de dalga geçiyor yüzsüz. Çık odadan. Çık kiminle istiyorsan görüş onunla. Tabii yemedi değil mi az biraz sabretmek. Hemen birilerini el altı yapmaya kalktın?"

Yiğit öfkeyle yere düşen ikinci terliğe baktı. "Rose, valla kızmayacağım sen ne kullandın? Ben giderken pamuk şekeri bir hatun bıraktım, geldiğimde kirpi gibi buldum. Kim oynadıysa devrelerinle ona kus öfkeni."

"Benim devremi de sistemimi de yakan sensin."

"Lan evde bile değildim, ne yapmış olabilirim?"

"İşte dışarıda yapıyorsun asıl, evde olunca kedi, dışarıda aslan kesiliyorsun, duyduk."

"Kadın beni deliye bağlama bu hâline alışık değilim. Valla seni hastaneye götürürüm, ne içtiysen söyle?" dediğinde ona aldırmayıp üzerine yürüdü.

Rose Mina dolmuş gözlerle genç adama bakıp geriye doğru sarsak bir adım attı. "Üzerime gelmeyi kes lanet herif ve hemen git..."

"Nereye gideyim?"

"Evine git?"

"İyi!" dediğinde Yiğit, tek bir heceyle genç kadının yüreğine telafisi mümkün olmayan bir sancı bıraktı. Bu sefer ciddi anlamda çılgık çılgıca ağlamak isteyerek onun hemen kabullenmesine gücendi. Tabi evi iki taneydi, canı nerede olmak isterse oraya giderdi! Yiğit onun irilmiş şaşkın bakışları altında kapıya gitti ama çıkmak yerine kapıyı kapatıp geri döndü. Rose Mina o ana kadar nefes almayı kestiğini, hatta bedenini işlevsiz bir robot gibi komut dışı bıraktığını anlayınca derhâl kendini toparladı. "Evine gitsene!" diye çıkışırken bu kadar dağıldığını beyhude bir çabayla belli etmemeye çalıştı.

"Tamam, ben de öyle yapıyorum." dedi Yiğit, kasılmış yüzü ifadesizdi ama aşkla bakan sert gözlerini genç kadının yüzünden bir an olsun çekmiyordu.

"Senin evin burası değil!" Bir anda düşüncesizce söylenince diline lanet yağdırdı.

"Evet... Benim evim burası değil," dedi adam onu tekrarlayarak içten bir şekilde.

Rose Mina onun bu kabullenmiş sözlerini duyunca yüreğine hazin bir darbe aldı. Omuzları kahırla çöktü. Sanki bedenindeki gücü kesildi. Yiğit bir anda öne atılıp onu kollarına çekti. Rose Mina çırpınmaya vakit bulamadı. Çok garip bir sır açıklanmak üzereymiş gibi birbirlerine kısa ama dikkatle baktıklarında, genç adam içini çekti. "Gidemem. Çünkü benim evim sensin! Senin yüreğin neredeyse ben oradayım. Evime geldim Rose. Söz dinliyorum bak, dizlerinin dibindeyim."

Yüzündeki ifade ona olan aşkından şüphesinin olmadığına dair tüm düşüncelerini dile getirirken dili saçmalayarak gücenik şekilde sordu. "Üçkâğıtçı herif. Demek güzel kadınlarla yemeklerde fink atıyorsun öyle mi?"

Yiğit, "Öyle!" dedi umursamazca.

Tek kelimeyle genç kadının başına bir tas buz gibi soğuk su dökmüştü. Kısacık bir an afallayan Rose Mina başını mağrurca dikleştirdi. Serkeşler gibi süzülen ağlamaya yakın gözleriyle, "Kadın çok güzeldi kesin, benim aksime sarışın falandı. Manken gibi boyu, incecik beli de vardır. Çocuk da doğurmamıştır! Göğsüne dokununca sütü de gelmiyordur." diye hüsranın kol gezdiği kırgınlıkla konuştu.

Yiğit'in küstah dudakları belli belirsiz kıpırdandı. "Nereden biliyorsun Rose, malum mu oldu?" Onun kıskanç hâli çok tatlıydı ve adam bu anı asla kaçırmak istemiyordu.

Rose Mina'nın bedeni müthiş bir ıstırapla kasılırken erkeğin omzuna azgın bir cüretle vurdu. Kollarından kaçmak istedi. Yüreğinin acı içinde sarsılmasıyla düşüncesiz davranarak ağzına gelenleri saymaya başladı. Bunu yaparken kederlendiğini yok sayamadığından, yanağına birkaç damla sıralandı.

Yiğit onun bir anda patlamasını beklememişti, amacı sadece tatlı tatlı didişmekti ama bu şakanın amacını aşan vahim gerçeğini görünce süreci ne kadar çok uzattığını anlayıp pişman oldu.

"Gülüm..."

Genç kadının debelenmesine aldırmayıp hızla kucığına aldı, yatağın köşesine oturdu. Rose Mina huzursuzlanarak kollarındaki kısılcıktan çıkmak için debelenip ittirdi. Haykıracak kalkmak isteyince Yiğit onun kırgın yüzünü tek eliyle kavrayıp yaşlarını silmeye başladı. Narin bedenini kendine çekip hapsederken, "O kadın kim diye sormadan, hemen yaf-taları sıraladın. Asıl benim sana gücenmem lazım Rose! Biz bu kadar basit bir sevda kazanmadık. Bizim tek şüphemiz, sayılı nefesimizden olacaktı, onu da Allah'tan başkası bilemez diye. Sakın bir daha gözünle görsen bile, bana sormadan yargıda bulunma. Sana yalan söylemek için hiçbir gerekçem yok ve senden başkasına bakmak gibi bir niyetim de olmayacak. Aşkım, gözlerimi sana bırakıp nefeslerimi seninle paylaşıırken böyle saçma şeyleri nereden çıkarıyorsun?" Genç kadın ıslak gözlerini onun üzgün gözlerine dikti. Küserek dudaklarını büktü. Yiğit o dudakları öperek açmak istese de sabredip, "Sor bakalım kimmiş?" diye onun gönlünü almak için bunu sonraya bıraktı.

"Sormuyorum," Bir çocuğun haris inadına sığınarak omzunu sarstı. Mesafeli tavrı geri gelmiş, gözleri yine uzaklara dikkilmişti. Yüzündeki samimiyeti göstererek, "İyi ben de anlatmıyorum o vakit!" diye misilleme yaptı. Rose Mina kıvrandı, sadece birkaç saniye durabildi. "İyi sordum

say o zaman..." Çekinikçe sevdiği adamın kızgın gözlerine baktı. Çatık kaşlarıyla resmen onu dövüyordu. Ama hak etmişti. Ona kendisinden başkasının dokunmasını kaldıramazdı. Yiğit inadına susunca genç kadın dayanamayarak, "Sordum ya?" diye yağ gibi üste çıkmaya çalıştı.

Yiğit başını onaylamadığını belirterek iki yana sarstı. "Öyle olmaz. Hatırlarsan asla yalan olmayacaktı aramızda, söz verdik. Bana neyi merak ettiğini sor?"

Yiğit yanağına yapışmış bir tutam perçemini geriye çekerken, "Ne yani şimdi sana sorsam doğruyu mu söyleyeceksin? Laf!" dedi cansız bir direnişle. Sanki gözleriyle kıvrandığını belli etmiyor, sesindeki yalvarma tınısını saklayabiliyordu.

"İnanmıyor musun bana? Ben sana ne zaman yalan söyledim?" dedi adam yarı sakın, yarı kızgın, aslında gücenmişti! Rose utanarak yüzünü eğdiğinde mırıltı gibi sesiyle, "Hiç!" dedi kabullenerek ve gerçeği biraz bocalayarak itiraf etti. "İnanmadığımı biliyorsun? Sen bana hiç yalan söylemedin. Ben de söylemedim."

Yiğit genç kadının çenesini okşayarak yüzünü yukarı kaldırıp gözlerini kendine çevirdi. Olması gereken yere. "İşte şimdi benim Gülüm aramıza döndü. O kadın akşam için tuttuğumuz mekânın sahibi, bizim de eski bir ortağımızın eşi oluyor. Teoman salağı onun kardeşini ayartmış, kadın evli. Kocasını duymuş, bizim salağı ölmeden kurtardım. Koray karısına sürpriz yapacağı mekânın artık olmadığını bilse ne yapardı bizim yer elmasına düşünsene. Yani çok fesatsın Rose, hemen çamur attın bana, nasıl telafi edersin bunu bilmem."

Rose Mina kızgınca kaşlarını çatı. "Sen," dedi dişlerini sıkarak adamın gülme eylemi içinde olan küstah dudaklarını görünce, "Seni pis ser-seri, beni kandırdın. Baştan niye söylemiyorsun da kudurtuyorsun. Hormonlarımı neden umursamıyorsun?" diye omzuna vurarak haykırdı.

Yiğit onun narin ellerini yakalayıp sert bir sesle, "Sormadın ki! Üstelik seni bir kere yatakta gördüm, normal hâlde sonrasında hormonların hep dengesizdi." diye konuyu aydınlattı.

Utanarak omzuna yumruk çaktı. "Senin yüzünden sütüm giderse Gonca'ya bunu büyüyünce ballandırarak anlatırım. Hain babanın yüzünden seni emziremedim yavrum, her şeyin müsebbibi odur diyeceğim."

"Rose süt ne alaka, kızımı niye alet ediyorsun kıskançlığına?"

"Beni kızdırınca ve üzünce ne olacağını sanıyorsun? Elbette sütüm küsebilirdi." Ettiği tehditle Yiğit kaşının birisini gerdi ve gülmek için

boğazını temizleyince Rose Mina kırılarak başını yana çevirdi. "Gıcıkısın işte. Beni çabalatmak hoşuna gidiyor."

"Hayır, kavgaların ardından barışmak hoşuma gidiyor." Rose Mina çenesinden kavranarak genç adama çekildi. "Sakın bana yüzünü çevirme Rose!" diye ciddiyetle tehdit eden adam dudaklarına sokulup içten bir buse koydu. Rose Mina dudaklarını ayartan küstaha fazla direnemezdi. Kolları genç adamın boynuna dolandı ve daha ne olduğunu anlayamadan kendini yatağa yatırılmış, Yiğit'in bedeni tarafından hapsedilmiş buldu. Yiğit nefes nefese geriye çekilip genç kadının saçlarını yüzünden çekerken, "Rose... Hani kırk gün geçti. Üzerine bir kırk gün daha geçti. Bir dahaki kırk gün de benim helvamı yersin artık." diye ciddi bir merakla sordu. Dayanma gücü artık sıfırdaydı.

"Deli deli konuşma. Allah korusun."

"O zaman iyisin, sağlığın yerinde."

"Çok şükür."

"Birlikte uyumamıza mâni yok, artık aşağı köy de her şey yol..." Adamın omzuna birkaç defa vurunca Yiğit kıkırdadı. Burnuna burnunu sürüttü. Genç kadın şirinlik yaparak burnunu kıvırdı. "Daha senin ensende dümbelek çalacağım, öyle kolay kurtulmak yok."

"Eee o zaman bu yelkenleri suya indirdin demek mi oluyor?" dedi gerçek bir hevesle.

Genç kadın başını sarstı olumsuz anlamda. "Hayır bu, yelkenler hâlâ fora demek oluyor."

Yiğit dudaklarını gerdanına değdirirken boğuk sesiyle, "Bir daha düşünebiliriz sanırım, ben çok iyi ikna işkenceleri biliyorum." dedi Rose Mina gözlerini kapayıp kıkırdadı. Genç adamı omuzlarından ittirdi. "Hadi kalk üzerimden, çocuklar içeride hem Teoman'a ayıp olacak." Yiğit Teoman dendiği an öfkeyle küfretti, Rose Mina kaşlarını çattı. Yiğit derhâl kıvrarak bir nebze doğruldu. "Yani ona bir halt olmaz bırak otursun Erva'nın odasında korkuyla. Zaten içeri girersem sırf seni kızdırdığı için bile boynunu kırarım o cücüğün. Şimdi onun zamanı mı?"

"Yiğit lütfen çocuklar içeride, bırak Gonca uyumuşken yemek yapayım."

"Yemeği dışarıdan söyleriz," Gözleri garip bir telaşla parladı. "Goncam uyumuş!"

Genç kadın hızlı hızlı soludu. "Evet gaz sancısı vardı, biraz zor uyudu." Davayı çakmamıştı ve onun gözlerinde yanan ihtirash açlığı görünce,

“Ya Yiğit ya saçmalamayı kes, güpegündüz. Sen ne tuhaf bir adam oldun. Teoman anlayacak.” diye yüzünü ondan sakladı. Adamdan daha çok kendisi su koyuverecek diye endişeliydi.

“Neyim varmış? Misss gibi adamım işte. Sana âşık bir adamım. Ama dokunamayan, Aslı’sına kavuşamayan Kerem gibiyim.” Genç kadın birisinin durumu anlamasından tedirgin olarak omuzlarını ittirince, Yiğit huysuzca homurdandı. “Gülüm zaten gündüz gelen giden eksik olmuyor, gece Gonca seni benden çaldı, ben daha kaç gündür yüzünü yeni görüyorum, bırak tadını çıkarayım. Zaten dokundurmayorsun, odadan da şutlandım. İnsaf et, en azından öpeyim.”

“Söz vermiştin. Ben hazır olana kadar bu konuyu kapatacaktık. Hem Erva artık çocuk değil, aynı odada kaldığımızı bilsin istemiyorum. İleride yanlışla doğruyu ona anlatamam. Sonra annen kaldı burada ve Mert geçen gece korkunca yanıma geldi, benimle yattı biliyorsun. Ya sen olsaydın yanımda, bunu onlara açıklayamazdım. Biraz sabredebiliriz.”

“Umarım bu sabır süresi, kızımın düğününe, torunumuzun sünnetine kadar sürmez.”

“Yiğit ya. Üff...” dediğinde dudakları yine istekli dudaklar tarafından alt edilmez bir isyanla kapanmış ve genç kadın tam kendini bırakacakken: “Abla Gonca uyandı,” diyen Erva’nın sesiyle keyifleri yarıda kalmıştı.

Yiğit isteksizce geriye çekildi. Rose Mina genç adama bakıp kıkırdarak omzunu sarsarken, “Geliyorum Erva. Kucağına al, ağlamasın.” diye kardeşine bağırdı. Genç adamın kollarından sıyrıldı. Rose Mina üzerini düzeltirken Yiğit sırt üzeri yatağa devrildi. Yüzünü elleriyle kapayarak boğulan sesiyle “Seni Ay’a kaçıracağım bu gidişle. Uzaya Seferler başlasın. Ay’a ilk tatile giden çift biz olacağız söz. Ev ev değil alışveriş merkezi, geleni gideni eksik olmuyor,” diye homurdanıyordu.

On dakika sonra genç kadın kıkırdarak, “Yiğit düzgün tut bak suya düşürürsen ben de seni bir lokma su da boğarım.” diye tehdit etti. Yiğit elinde kımıl kımıl kıpırdanan kızının narin bedenini tutmaya çalışırken, “Yağ gibi kayıyor benim ne suçum var,” diye şikâyet etti. Kızına şefkatle bakarken kocaman elleriyle onun canını yakmamak için azami dikkat ediyordu. Rose Mina dikkatle kızının başındaki köpükleri yıkarken, “Her bezin ardından böyle banyo yaparsa çocuğun yakında yüzgeçleri çıkacak haberin olsun.” diye huysuzca söylendi. Her çışıyle sırtına sıvama çekmeyi nasıl başarabilirdi ki! Kızına bakıp garip şekiller yapmaya başladı. Bu adam değişiyordu ve Rose Mina onun her hâline ayrı ayrı âşık oluyordu.

"Ne yapalım, oburun teki!" dediğinde elindeki maşrapayı kenara bıraktı ve havluya uzanırken, Yiğit kızını ufacık kurbağalı küvetinden çıkarıp, göğsüne koydu. Gonca babasının yüzüne iki kere tıksırdı. "Çok yaşasın benim Goncam." Koluyla yüzünü sildi. Rose Mina elindeki kıyafetlerle, bebeğini almak için yanına gelemeden, Yiğit'in yüzünün rengi attı ve çenesini göğsüne çarparak gömleğindeki sıcaklığa baktı. Rose Mina kahrkabayı basarak kızını havluya sararken, "Annesinin intikamını alıyor meleğim. Aferin kuzuma," diye adama haylazca dil çıkararak kızını kucığına aldı. Yiğit çişli gömleğine suratını asarak baktı. "Her seferinde su koyuyor ama olmaz ki! Tembihliyor musun anlamadım?"

"Mızıldanma Yiğit, git duşunu al. Öğlen sonu çocukları deniz kenarına götüreceğine söz verdin. Bu hafta sonu gönüllü tutsak olmayı sen istedin." dediğinde pratik elleriyle kızını severek yeniden suya sokmuş, hızla kurulayarak üzerini giydirmişti. Yarım saat sonra Gonca beşiğinde kıpırdanarak bakarken, keyfi bir hayli yerindeydi. Karnı tok ve temizlenerek tam sevilmelek olmuştu. Yiğit hızlı bir duş almış, odaya geri gelmişti. Beşiğe yaklaşınca, kollarını genç kadının beline sarıp çenesini omzuna yasladı.

"En çok bana benziyor." dedi Rose, "Allah'tan kibarcık oldu sana çekmedi."

"Daha büyümedi bile kime benzediği belli olmaz."

"Ceylan Hanım ve Sanem tıpkı sen diyor. Onlar çocuk doğurdu bilirler."

"O zaman çok şanslıyım," dedi adam içtenlikle.

Rose Mina onun yüzüne dokunmaya çalıştı. "Gülfidanı istemezse, o dikenli dalın ne gülü açar ne goncasi biter. Asıl şanslı olan benim. Sen benim topraklarına sağlamca kök saldıgım kuvvetim, hayata tutundugum yaşam sebebimsin." Rose Mina kıpırdandı, Yiğit kollarını biraz daha sıkılaştırdı. Yüzünü saçlarına gömdü. Boynuna burnunu sürterken, Rose Mina bebeğinin yanağında parmaklarını gezdiriyordu. "Sana ve ona sahip olmak masal gibi." dediğinde genç adamın kollarında dönerek beline sınıksı sarıldı. Gözlerini gözlerine kenetleyip, "Sen benim en güzel hatamsın Yiğit Üstündağ! Vazgeçilmezimsin!" dedi Rose Mina. Yiğit dudaklarını şakağına dokundurdu. "Sen benim görmek için bakmaya gerek duymadığım tek ezberimsin Rose. Hatamın en yücesi, en büyük mucizesisin. Ben hiç böyle bir adam olmamıştım, hiç yapmam dediğim bir hata yaptım. Öyle öfkeli öyle kızgındım ki sanki tüm suç seninmiş gibi hırsımı senden

çıkarmaya kalkarken nasıl bir hazineye sahip olacağımı nereden bilebilirdim?”

“İkimizde asla dediğimiz bir hataya cesaretle yürüdük. Ne sen suçlusun bu süreçte ne de ben. Yıllarca namus diye direttiğim hâlde kardeşim için tüm hayatımdan vazgeçtim ve o gece yaşayan bir ölüyle yüz yüze geldim.”

“İyi ki karşılaştık.”

“İyi ki o gece oradaydım, sana geldim. Karşılaşmamızın başka olmasını isterdim ama geçmişî değiştiremeyiz fakat gelecek hâlâ avuçlarımızda. Bazen kendimi bir köşede bayılıp kalmış gibi hissediyorum. Tüm bu yaşadıklarımız bir rüya ve biz uyanacakmışız gibi geliyor. Hani insan hep acıya alışınca, bir köşeden yine sinsi bir şekilde kötü bir şeyler çıkacak korkusunu yaşıyor.” Genç adamın yanağına dokundu. “Ben seni kaybetmekten, huzurumu, ailemi, evimi kaybetmekten korkuyorum Yiğit! Sensizlikten çok korkuyorum.”

“Kaybetmeyeceksin. Ben hep senin yanında olacağım. Ev dediğin bir çatı bir kapı değilmiş, seninle öğrendim. Sen benim evimsin, senin gönlündeki sarayda herkese yer var. Kendi ufacık, yüreği kocaman bir kadına sahibim.”

Yarım saat sonra Rose Mina sofrayı hazırladığında, Mert yine Erva'nın dibine geçmiş sorulara boğuyordu. Her an elinin altındaydı ve peşinden ayrılmadan konuşuyordu. Ondan kaçan Erva Teoman'ın yanına oturmuş, büyük bir keyifle konuşmasına kıkırdıyordu. “Gerçekten mi? Bir seferde on beş balık, hem de palamut,” dediğinde Yiğit'in yediği yemek boğazına durdu ve öksürerek genç adamın ensesine vurdu. “Sallama Teo, bak çocuklar bile inanmıyor artık safsatalarına.”

Teoman kızarak ensesini ovalarken, “Oltayla değil fileyle tuttuğumu diyecektim ki sen araya girdin. Valla kalbimi kırıyorsun.” diye huysuzca söylendi. Yiğit suyundan yudumlamadan hemen önce, “Olmayan şey nasıl kırılır ki koçum. Bir kere en son balığa çıktığımızda Koray'la sen de yanımdaydın ve benim gördüğüm balık değil, yosun tutmuş su şişesi yakaladığındı. Sanırım benim gözlerim bozuk o anı kaçırmışım.”

Rose Mina genç adamı rahat bıraksın diye Yiğit'in tabağını önüne bırakırken azarlayan bakışlar attı. Yemek bittiğinde Erva yerinden kalktı. “Abla ben aşağıya iniyorum, Mert'e oltayı isteyeceğim Sanem ablamdan.”

“Ben de geleceğim, ben de.” dedi Mert masadan koşarak kalkıp genç kızın peşine takılarak. Onun Erva aşkı başkaydı. Mert Erva'yı kimseyle

paylaşamıyor, herkesten kıskanıyordu. O da Mert'e ayrı düşkün olmaya başlamıştı. Evin içinde sıkılmadan üçü de iyi anlaşıyordu! Funda son günlerde, neredeyse yatmaya eve gider olmuştı. Teoman da ağzını silip, "Ellerine sağlık yenge," diye yerinden kalkınca, "Afiyet olsun!" dedi Rose Mina, ancak sıra ona gelip yemeğine başlayabilmişti.

Yiğit genç adama bakarken yemek bıçağını tehdit eder gibi salladı. "Eğer bu işi de yüzüne gözüne bulaştırırsan yeminle misinaya seni takar, köpek balıklarını yakalamak için okyanusa atarım."

"Sen de beni iyice beceriksiz ettin abi ya, ne varmış bir parti ayarlamakta. Partiler benden sorulur,"

"Bilmez miyim ahlak dışı tüm eğlencelerin içinden topladım seni."

"O geçmişteydi."

"Lan o kadına bir yaklaş, valla Koray'ın sana yapacağı işkenceyi uzaktan izlerim."

Rose Mina mutfaktan çıkan genç adamın arkasından bakarken Yiğit'e kızgınca gözlerini devirip salatasına uzandı. "Rahat bırakın şu çocuğu biraz. Çok üstüne gidiyorsun, sana iyi bile dayanıyor."

"İsterse dayanmasın, Koray'ın elinde kalsa şimdi Teoman diye bir şahıs olmazdı." Yiğit bakışlarını yemek masanın üzerinde pusetinde sessizce yatan kızına çevirdi. Parmağını onun ufacık eline verdiğinde, Gonca hemen babasının parmağını sıkıyordu. Yiğit'te eğilip ellerine öpücük kondurdu. Gıdığındaki mis kokusunu içine çekti. "Cennet misin?" diye mırıldandı kendi kendine.

Rose Mina yutamadığı lokması boğazına dizilirken onun bu içten tavrını, kızına düşkün hâlini gördükçe gözleri parladı. "Annene haber verdin mi? Bak eğer kadının işi varsa ben gelmeyeyim. Biz kızımın evde otururuz. Benim yüzümden programını bozmasın kadıncağz, üzülürüm."

"Daha teklifi duyduğu an havalara uçtu. Zaten çekiniyor buraya gelmeye, bu onun için müjdeli haber oldu."

"Niye çekiniyor ki?"

"Senden çekiniyor," dedi dudağını haince kıvrarak; "Ne yaptıysan kadıncağza, korkuyor. Aman kız duymasın, aman Rose Mina'nın haberi olmasın," diye sataştı.

"Şakayı bırak Yiğit. Cidden neden çekiniyor? Burası oğlunun ve torununun evi, istediği zaman ve ben müsait olduğum süreçte buraya ziyarete gelebilir."

"Müsaitlik sınır belirtisidir."

"Cancığer kuzu sarması olacak hâl mi kaldı bizde? Bu kadar ilerleme kaydetmek bile mucize olmalı." Kadın oğlunun yuvasını yıktığını sanarak ona cephe alırken bilmediği gerçekler yüzünden sonuna kadar haklıydı ama artık çok şey değişmişti.

Yiğit ciddi bir sesle, "Sanırım rahatsız etmekten çekiniyor, olur da onu istemezsen diye çekiniyor." diye gerçeği söyledi.

"Etmiyor ki. Aksine o Gonca'ya bakarken ben diğer şeylerle ilgilenabiliyorum."

Yiğit tatlı tabağını önüne çekti. Alaycı tavrıyla, "Yani bakıcı arıyorsun kendine," dedi profiterolü kaşıklarken kaşlarının altından genç kadına baktı. Muzır!

Rose Mina ona kızgınca bakarak, "Hayır, arkadaşım olmasını istiyorum seni kırk fikir," diye yapay bir sitemle yerinden kalktı. Yiğit onu bileğinden kavrayarak kucığına çekti. Rose Mina dizlerine oturduğunda, "Şimdi gelecekler bak," diye homurdandı. Yiğit elindeki tatlı kaşığını onun ağzına uzattı. Rose Mina tatlıyı yerken, gözleri onun tatlıdan daha lezzetli dudaklarına kaydı. "Sanem kim bilir nereye sokmuştur o oltayı, sırf Koray'a gıcıklıktan bulmaları zaman alır."

Rose Mina konuşmak için lokmasını yutup dudağını yalarken nefesi daraldı. "İyi ya işte vakit varken ben de bebeğin çantasını hazırlayayım." Bir kaşık daha ağzına tatlı sokuşturduğunda Yiğit'te film koptu. Rose Mina nefessiz kaldığında, genç adamın açlıkla dudaklarına kapanan ağzından güç bela kopmuştu. O nefes nefese kendine gelmeye çalışırken Yiğit ağzında onun tatlısının tadıyla sitem ediyordu.

"Rose... Fizan'a gitmiyoruz, sahile gidiyoruz." Hâlâ aklı doymadığı dudaklardayken çıkıştı.

"Evet, alt komşuya bile gitsek kocaman bir valizle gidiyoruz çünkü bizim bir bebeğimiz var." dedi genç kadın hatırlatma yaparak. Lanet olsun, onun eli belinde aheste bir biçimde hareket edince aklını toparlaması güç oluyordu. Yiğit onu ensesinden yakalayıp kendine çekerken, "Ya... Ne zaman yaptık ki biz o işi? Ben bunun nasıl olduğunu unutmuşum!" diye söylendi.

"Ya Yiğit ya ne gıcık oldun sen."

"Hakkım olanı istiyorum."

"Bu kadar açık olmak zorunda mısın? Temelli arsız oldun."

"Ama bu seni ikna etmeye yetmiyor."

"Yiğit. Lütfen ne konuşmuştuk, yine başlama."

"Kapamadım ki başlayalım."

"Uf Yiğit..."

"Söyle Gülüm."

"Gıcıksın,"

"Sen de öylesin. Üzüm üzüme baka baka kararır mı, ama ben yanıyorum."

"Off, Allah'ım of!" dedi Rose Mina isteksizce dizlerinden kalkarken, Yiğit arsızca kalçasına vurdu. "Aynen... of ki ne of," dedi arzuyla kalçalarına bakarak tatlısını yerken.

Yiğit arabayı hazırlayıp milleti beklerken aşağıya ilk koşarak gelip kapıdan çıkan Mert oldu. Yıldırım hızıyla ve aynı neşeyle babasının kucağına tırmanarak, "Baba çok balık tutalım olur mu? Rose onları yarın akşam pişirecek bize biliyor musun?" diye tatlı diliyse susmadan konuşmaya devam ediyordu. Yiğit uzun zaman sonra neşesi hiç eksik olmayan oğluna sevgiyle bakıp saçlarını okşarken, "Tutarız aslan parçası, sen bana şans getirirsin." diye umut verdi.

"Rastgele diyecek miyim baba? Teoman öyle söylemem gerektiğini söyledi."

"Evet oğlum öyle denir. Teoman kedi olalı bir peynir tırtıklamayı becermiş." dediğinde oğlunu araba koltuğuna oturttu ve kemerini bağladı. Hemen yanına Erva bindi, onun yanına da kızının pusetini yerleştirdi. Bebeğinin elini öpüp, "Dikkat et Erva," diye tembihledikten sonra kapıyı kapattı. Rose Mina emniyet kemerini takarken Yiğit aracı çalıştırmıştı. Genç kadın arkaya dönerek, "Rahat mısın ablacığım?" diye sordu. İki çocuğun arasında oturan Erva gülümseyerek, "İyiyim abla, bir sorun yok. Burası cennet gibi kokuyor." diye göz kırptı. Yiğit arabayı siteden dışarı çıkardığında, genç kadın derin bir nefes alıp yerine yerleşti. Uzun zaman sonra ilk defa dışarı çıkıyorlardı ve onlar şimdi gerçek bir aile olduklarını hissediyorlardı. Açelya gittiğinden beri oğlunu ne arıyor ne soruyordu, Rose Mina buna üzülüyordu ama sonradan fark etmişti ki Mert artık eskisi gibi bunu dert etmiyordu. Erva ile olan iletişimi ve onunla olan süreçleri uzadıkça evin bir ferdi oluyor, kendine kalplerinde yer ediniyordu.

"Ne yaptınız, her şey hazır mı?"

"Hazır sadece Sanem'in oraya götürülmesi kaldı. Bir de Koray'a mekân değiştiğini nasıl söyleyeceğimiz. Kesin Teoman'ı şişe geçirecek."

"Ne güzel evlilik yıl dönümü ve doğum günü aynı anda. İki sevinç bir arada," Rose Mina bu fikri benimsemişti. Yiğit gülümseyerek direksiyonu

sağa kıvırdı. Rose Mina dilinin ucuna kadar gelen şeyi saklamadan, "Koray amma da odunmuş, bu kadarını ben de tahmin etmiyordum." dediğinde Yiğit kaşlarını garipçe çatarak gülümsedi. "Neden?"

"Şu ana kadar hiç sürpriz yapıp kutlamamış biliyor musun? Hep Sanem kutlarmış. Garibimin haberi yok ya, kesin unutmuştur diye üzülüyor. Bir ara sırf üzülmesin diye dökülecektim. Koray'a çok kızdım bunu nasıl yapar?"

"İyi de güzelim zaten evleneli ne kadar oldu ki? Vakit bulamamıştır çocuk ondan." dediğinde destekleyerek, Rose Mina kaşlarını kızgınca çatarak genç adamın kolunu çimdikledi. "Al birini, vur ötekine! Bozacının çırağı şıracı. Sekiz yıl az mı ki vakit darlığı çeksin? Onca zaman hep kadın sürpriz yapmış diyorum, el insaf Yiğit. Arkadaşı olarak bir kez uyarıp dürtmedin mi, aklını başına getirmedin mi? Hadi geçmişte umursamadın bari bundan sonra da arada hatırlat diyorum ama nerede, nato mermer nato kafa."

"Bak bu sefer Koray yapıyor işte. Hatta sürprizini görünce şok geçirecek. Sekiz yılı bir gecede kapadı aslan arkadaşım. Hem her zaman sürpriz iyi değildir, sıkılır insan. Monotonluk olur arada şaşırtmak iyidir."

"İyi ben sana arada sürpriz yaparım, mesela 20 yılda bir."

"Biz başkayız Rose, benim bünyem hiç alışkanlık yapmaz, sen yap."

"Çok beklersin ormantik öküz. İşine gelince kıvırıyorsun. Valla anne ni görünce soracağım sen bunu hangi dağa ödünç bıraktın diye."

"Bu Ormantik herifi seviyorsun ama."

"Maalesef, öyle bir hata yapmışım zamanında, ne kayıp dönemiyorum." dediğinde Yiğit ters bir bakış attığı gibi kucığındaki elini yakalayıp canını yakasıya sıktı. "Duyamadım."

"Neyi?"

"Rose..."

"Adımı ezberledin anladım." Kısa bir zaman araçta sessizlik oldu. Camdan dışarı baktı, şehrin manzarası camdan akıp gidiyordu. "İnşallah bu gece barışırlar. Funda'ya üzülüyorum."

"Son zamanlarda polis kapıya dayanmadı şikâyet var diye,"

"Eee ne olmuş?"

"Bu iyiye işaret değil mi, Korayı evden hiç zorla attırmadı."

Rose Mina kıkırdadı, "Bizim aksiyonumuzdan kavgaya sıra gelmemiştir."

Sahile geldiklerinde Yiğit oğlunu çıkarırken, Rose Mina kızına uzandı. Pusetini alıp, "Meleğim, sen gezmelere mi geldin?" diye onunla konuşmaya başladı. Erva Mert'in elini tutarken caddeye fırlamasın diye öğütler veriyor, Yiğit kızının bebek arabasını bagajdan çıkarıyordu. Rose Mina kızının pusetini arabasına yerleştirirken, Yiğit evham yaparak huysuzlandı. "Hasta olmaz değil mi? Bak ona arabada bakalım, size aracın üstünü de açarım temiz hava alır. Böylece hasta olmaz kızım."

"Haziran ayında mı?"

"Olsun, daha çok ufak. Hem sahil havasına ilk defa çıkıyor."

"İyi ya işte alışır. Bişeycikler olmaz benim Goncama." dediğinde genç adamın yüzündeki gerçek kaygıyı ve ortamda dolaşan sıkkin bakışlarını görünce gülümseyerek yanağına dokundu. "Alışır korkma, hasta falan olmaz. Yiğit kızma ama bu hâlin cidden farklı."

"Neyi var hâlimin?"

"Sanki içinde iki tane adamla geziyorsun, kafam döndü artık senin ruh geçitlerinden." Yiğit Rose Mina'nın elini kavrayıp dudağını içine bastırırken, genç kadın aşkla baktı gözlerine. Konuşmadılar, sadece gözleriyle anlattılar sevgilerinin büyüklüğünü. Az sonra Yiğit bebek arabasını sürerken Rose Mina Mert'in elini tutmuş, Erva yine elinde kamera çekim yapıyordu. Yanına gelip sahil kenarında ters ters yürürken, "Abla gülümse," diye seslendi.

"Kızım bu resim mi gülümseyeyim?" dedi Rose Mina ve kameraya dil çıkardı.

Erva ellerini açıp omuz silkti. Tatlıca kıkırdadı. "Abla ağla o zaman," dedi muzırlıkla, onu kızdırmak için sataşıyordu.

Alaycı bir tavırla, "Erva... Kuzum, canın abla çiftesi çekti mi?" dedi yapay bir kızgınlıkla sesini yayarak, Erva kamerayı bebek arabasının yanında tutarak yürüyen Mert'e çevirmeden hemen önce, "Abla çok tatlısın?" diye ne kadar güzel anı yakalarsa çekmeye çalıştı.

Rose Mina şirinlik yaparak saçını havalandırdı. "Hep öyleydim,"

Erva yeğenini zumlayarak çekmeye başladığında, Gonca ela gözleriyle kameraya bakıp kıpırdanmaya başladı. Erva heyecanlanarak, "Bak anladı kameraya bakıyor abla. Bu kız çok zeki olacak," diye söylendi.

Rose Mina Yiğit'e bakarak şeytanca gülümsedi. "Tabii ki zeki olacak, o benim kızım. Çocuklar zekâsının %80'nini anneden almış, bu istatistik bir gerçek." dediğinde Yiğit kolunu genç kadının boynuna dolayarak

kendine çekti ve burnun üzerine dudaklarını bastırdı. "Çok mütevazıdır sevgilim, gözlerim yaşırdı."

"Teşekkür ederim. Öyleyimdir, huyum kurusun!" Rose Mina haylazlıkla, Yiğit tatlıca sırttı. Rose Mina'nın burnuna vurarak, "Bak ya, demet %20'yi benden aldı öyle mi?" diye tatlıca çıkıştı.

"Üzülme Yiğit, kızımız çok zeki olacak ne de olsa zekâsı genetik miras olarak kalacak."

"Bunların hepsini bir köşeye not ediyorum Rose. Bu günlerinin keyfini çıkar, elbet elime düşeceksin."

"Ne zaman?" dedi genç kadın Yiğit'e omuz atarak.

"Sen iste hemen. Hatta şimdi bile dönebiliriz."

Suratını astı hemen. "Yiğit, senin kadar lafı çevirip istediği yatağa sokan bir herif görmedim."

"Görme zaten, senin gözün bir tek beni görecek. Bir tek herifin olacak, o da benim."

"Bu senin içinde geçerli mi peki?"

"Şüphelen olmasın Gülüm, iki gözüm aksın senden başkasına bakarsam." Yiğit dudaklarını genç kadının saçlarına dokundurup sarıldığında, Mert huzursuzlanarak yanına geldi. "Hadi baba balık tutalım, yeter ki kadar gezmek,"

"Gonca bitti Mert mi başladı dersin," dediğinde ikili kıkırdadı. Az sonra Yiğit oğluyla oltayı hazırlarken, Rosa Mina kızıyla hemen arkasındaki bankta oturuyor hem onları izleyip hem kitap okuyordu. Eri elinde kamera onları çekiyor, otun böceğin resmine zumluyordu. Bir an Yiğit sahilde gezen baloncudan kızına balon, ahaliye kâğıt helva aldı.

"Yiğit o ne anlar balondan," dediğinde Rose Mina gülerek, Yiğit kızı bebek arabasının sapına, rengârenk balonları bağlamıştı. Kızına bakıp, "Bak anlıyor işte, nasıl bakıyor onlara. Onlar hareket ettikçe o da ediyor."

"Kıpırdanan her şeye ilgisi var biliyorsun, henüz keşif aşamasında."

"İyi ya işte bundan güzel kıpırdayan şey yok şu anda." dediğinde Rose Mina cidden şok olmuştu. Gerçekten Gonca balonları gözleriyle sürekli takibe alıp ellerini ayaklarını kıpırdatıp gülüyordu.

"Gülüyor Yiğit, bak onlara hareket yapıyor," dedi heyecanla. Yiğit biniyayle, "Benim kızım zeki, ne de olsa babasına çekmiş." diyerek oğlunun yanına yanaştı. Rose Mina gülerek başını sallarken kardeşine döndü. "Şıkmadın mı o şeyden, gel otur yanıma kitap okuyalım." diye söylendi.

Erva omuzlarını sarstı. "Patenlerim bagajda mıydı abla, biraz dolaşmak istiyorum." diye sordu.

"Evet, geçen gün koymuştum."

"Tamam, ben onları alayım." Kamerayı yanındaki ağaç dalına takıp, "Abla bak birisi almasın, çekimde. Gonca'nın hiçbir anını kaçırmayacağım. Ona elektronik günlük tutuyorum." diyerek ayrılmıştı. Rose Mina geriye yaslandı. Genzinde tuzlu deniz kokusu, tepesinde berrak bir gökyüzü ve içinde tarifi imkânsız bir huzur vardı. Etrafta avare avare gezen bakışlarını genç adama çevirdi. Kancaya yem takarken Mert huzursuzluk yapıyordu. Sonunda Mert'in dediği oldu ve oltaya yemi o taktı. Yiğit oltayı denize attı. On dakika sonra genç adam oğlunu omzunun üzerine oturtup yemi çektiğinde, oltada üç tane balık vardı. Mert heyecanla ellerin çırparak babasına tezahürat ediyor, omzunun üzerinde sevinçle ona bağırıyordu. "Bak Rose. Sana, bana ve Erva'ya balık tuttuk."

Yiğit oğluna baktı. "Bak sen şu eşek sıpasına! Tutan ben, avucunu yalayan yine ben..."

"Baba sen çok büyüksün, yemene gerek yok, bizim yiyip büyümemiz lazım."

"Rose büyük oğlum, ufak değil ki? Ona niye var o zaman?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Rose büyük ama onun çeşmelerinden süt içen Gonca ufak baba. Onun büyümesi gerek. Annesi yiyecek sütlerinin çeşmesi hep akacak, tıpkı Alpella'daki mor inek gibi." Yiğit kendini ne kadar kassa da tutmayı beceremeyince kahkahayı basmış, Rose Mina göğüslerine bakarak kollarını göğsünün üzerinde bağlayarak saklamıştı.

"Gülme Yiğit," diye çıkıştı. "Çeşmeymiş... İnekmiş," derken kendi bile bu çocukça saflığa gülmeye başlamıştı. Mert kızını emzirirken gördüğünde ve o günün akşamında ona yatmadan önce süt ısıttığında, "Rose ben onu içmem, Gonca'nın sütünü içirme bana yazık" diye burnunu kıvrırmıştı. Ona kendi sütünü ısıtmadığını ancak dolaptaki süt kutusunu gösterdiğinde inandırmıştı. Erva paten kayarken, Yiğit oğluyla balık kavgasına tutuşmuştu. Rose Mina kendini kitaba öyle kaptırmıştı ki çalan telefonla irkilerek sıçradı. Kitaptan gözlerini hiç ayırmadan telefonu açtığında, duyduğu sesle nefesini tuttu ve parmaklarının arasından kitabı kayarak kucığına düştü. Sesler sustu, trafik akmayı durdurdu ve dalgalar dondu kaldı, tıpkı onun bedeni gibi.

@novaebook

Bilgi, beceri veya deneyimlerinizden profesyonel anlamda yararlanmak isteyen kişilerden, ücret talep etmeyi normalleştirin. Ücretsiz sunduğunuz her şey fedakârlıktır ve yersiz fedakârlık değersizleşir. İstenilmeden yapılan iyilik nankörlük getirir. Kullanılmış hissedersiniz ve öfkeniz, işinize tükenmişlik olarak yansır.

Müjde Aklanoğlu

9. Bölüm

Sanki kara bulutların içinde göz yorucu, kulak tırmalayıcı, iç ürperti- ci bir şimşek çaktı. Gök kubbe kıyameti yaşayıp üzerine yıkılsa, ancak bu kadar içini kıyar, ancak bu kadar nefessiz bir korkuyla baş başa bırakırdı. Genç kadının dudakları korkuyla aralanmış, bedeni öylece donup kalmış ve ürkek dudakları çok zorlamasına rağmen kıpırdanamamıştı. Eğer konuşabilseydi: "Amca!" diyecekti. Lakin en zor zamanlarda bile dirayetli olan soğukkanlı yanını elden bırakmayan dili susmuş, çok zorlamasına rağmen iradesini kullanamadığı benliği bedeninden uçup gitmişti.

"Rose Mina Chandler! Benden kaçabileceğini, canımı aldıktan sonra canlı kalabileceğini mi sandın?"

Ne yıkıcı ne tiksindirici bir konuşma ve ne kadar nefret dolu bir sestti. Her kelime kulağından ziyade benliğine, ruhuna keskin bir kılıcın sert darbesi gibi nüfuz ediyordu. Kasılmış bedeniyle, yazın ortasında buz kaplı bir havuza dalmış gibi üşüdü ve titreyen dişlerini sabit tutmak için çenesini güç bela sımsıkı kilitledi. Kısa bir an sonra, "Amca?.." diye fısıldadığında, karşı taraftaki adamın derin bir nefes aldığını duyumsayabiliyordu. Onca mesafeden ona olan nefretini, kinini elle tutulur soyut bir nesne gibi hissetmesi, hiç de normal değildi.

"Sağına bak," dedi acımasız katı sesli Max Chandler.

"Neden?" diyemedi Rose Mina, içinde bir yerler azgın bir dalga kıran gibi geriye çekilip yüreğine salınacak taşkın bir felaketin haberini veriyordu. İçi titrerken, korkarak sağ tarafına baktı. Göreceklerinden gerçekten ürküyordu. Bebek arabasının yanındaki Yiğit, oğluyla neşeyle balık

tutuyor, hiçbir şeyden habersiz Mert bebek arabasının başındaki balonlara haylazlık yapıp, kardeşinin oyun oynamasını keyifle izliyordu. Nefesi genzine doldu ve düğüm oldu. Elini boğazına çıkardı. Boğulurken, "Hangisinden başlayalım," dedi oyun oynayan ses, canını alsa ancak böyle kansız bir ölümle onu cezalandırırdı. Nasıl zalim bir oyun, nasıl vicdan muhasebesine düşürme planıydı ondaki acımasızlık, sezemedi. Sustu. Dili de benliği gibi susup konuşamayınca, adam bunu anlamış olacak ki gaddar gülümsemesini hissettirdiği bir sesle, "Sarı mı? Pembe mi?" diye can evinden vurarak sordu.

Yerinden fırlamak istedi Rose Mina. Gidip Yiğit'i ve Mert'i korumak, genç adamı uyarmak istedi ama güçsüz bacakları şok geçirdiğinden sebep kıpırdıyamadı. Adamın ne dediğini anlayamadan, bebek arabasının başındaki beş balondan biri olan kırmızı apansız patladı. İşte o vakit nefes nefese kalarak korkuyla yerinden fırladı. Telefondaki uyarıcı ses, "Cıkcık-cık.. Rose. Yerinden dahi kırmıldama." diye ona gözdağı verdi.

Rose Mina'nın ayakları koşmak, benliği sevdiği adama savrulmak isterken bile durdu. Hâlâ içinde bir yerlerde dirayetli bir mantık kırıntısı kalmış ve hâlâ hükümsüz aklına nüfuz ederek mantıklı eylemlerde bulunmak gibi bir koşul sunmaya devam ediyordu. Korkmuş bakışlarını kaygıyla etrafta gezdirdi.

"A-Amca lü-lütfen!" dedi hıçkırırcasına. Titreyen parmaklarını dudaklarına kapattı. Kısacık bir an derin bir nefes aldı. Sesini ayarlayarak, "Lü-lütfen onlara zarar ve-verme." diye acizce yakardı. Elinden başka hiçbir şey gelmiyordu. Canı şu vakit umurunda değildi. Üstelik canı hangisine siper olurdu ki o tekti, sevdiği varlık dörttü!

"Rose... Sarı mı? Yeşil mi?" dediğinde oynayan ses, pembe olan balon gözlerinin önünde tıpkı kalbi gibi patladı. Mert durduk yere patlayan balonlardan korkup babasının bacaklarına sarılınca, Yiğit onu kucağına aldı. Kaşlarını çatarak, "Mert Gonca korkabilir oğlum, neden patlatıyorsun balonları?" diye azarlar bir ifadeyle sordu.

Rose Mina donakalmış hâlde ikiliyi izlerken, Mert şaşkınca babasına baktı. "Baba ben patlatmadım ki onlar kendi patlıyor." diye üzgün ve ürkek bir biçimde kendini açıklamaya çalıştı.

Yiğit inanmayarak başını sallayıp, uyarıcı bir üslupla, "Bu sefer sen oltayı çek hadi. O zaman daha şanslı oluyor," diye bu konuyu kapattığını belirtti. Rose Mina nefes alamıyordu. Elini kalbinin üzerine koymuş, yay gibi gerilmiş bedeniyle yerinden fırlayacak ok gibi tetikte bekliyordu.

"Rose... Kardeşin büyümüş. Çok yazık oldu, onu yanıma alamadım. Hepsi aptal Türkler yüzünden. Bir işi beceremediler."

"Onu rahat bırak. O-o masum. Sa-Sana bir şey yapmadı." Yutkundu ve elini yumruk yapıp sinesine birkaç defa vurdu. Konuşamıyordu.

"Biliyorum. Ama sen yaptın!" dedi adam sesindeki alt edici nefretiyle. Sonra iç çekti telefonu inleterek ama öyle yapmak için değil, içinde kaba-ran gazabını bertaraf etmek için alınan bir iç gerişti bu, kız bile hissetti.

"Amca isteyerek yap..." Lafı ağzında dondu Rose Mina'nın. "Gördün değil mi Rose. Nasıl da parlıyor bıçak. Güneş tam üzerine düşmüştü. Gri metale, kırmızı dokunuşlar yakışacak. Hemen arkasında, boğazından tek hamleyle geçmeye hazır bekliyorlar."

Rose Mina'nın bacakları zangır zangır titriyordu. Düşerse, herkes anlardı. Yıkılır gibi banka kuruldu. Sırtı tahtaya çarpmıştı ama canının yandığını hissetmiyordu. Erva sahilde paten kayıyor ve hemen arkasındaki patenli gencin onu bariz bir gerçekle izlediğini sezemiyordu. Adam elindeki yanarda hazır tutuyor, soğuk metalini ısıtamadığı bir pırıltıyla her an hazırda olduğunu belirtiyordu.

"Rose bu adamı sevmedim. Çok işime karışıyor. Eli uzun, dili uzun, biraz kısaltmak gerek. Ayağıma dolaşıp duruyor," dediğinde Rose Mina bakışlarını sevdiği erkeğe çevirdi. Panikleyerek, "O sana hiçbir şey yapmadı," dedi ağlama isteğini içinde boğarak. Allah'ım şimdi ağlayamazdı. Hayır, hayır...

"Öyle mi sanıyorsun? O salak sevgilin tüm planlarımı bozdu ve işlerime devleti karıştırdı. Yani ben yanacağım ama sen de yanacaksın. O salağın elini üzerimden çekmen gerek. Aptallar korkusuz olur. Senin sevgilin tam bir ahmak!"

Rose Mina Yiğit'e içi titreyerek baktı. Ne yapıyordu bu adam? Neden karışıyor işlerine? Ona uzak durmasını söylemişti. Lanet mirası istemiyordu. Geçmişini deşmemesini söylemişti. Hiçbir şey istemiyordu. Birden gördüğü şeyle fısıltı gibi yalvarmaya başladı. "Amca Lütfen, yapma ne olur. Ne olur lütfen." Gözleri Yiğit'in geniş sırtındaki siyah tişörtünün üzerinde gezinen, kırmızı bir noktadaydı. O nokta tam kalbinin üzerine hedef almıştı. Şimdi iki tane olmuştu. Diğeri de başına. "A-amca... Yapma!"

"İşimi şansa bırakmam. Az önce balonlar, şimdi ufaklık mı, yoksa o çokbilmiş..." dediğinde Rose Mina banktan kalkmaya çalıştı ve daha fazla taşımadığı bacaklarıyla çimlerin üzerine kapaklandı. Çaresizliğinden

sebepe, yanakları ıslanırken, "Ne istiyorsun, söyle? Her istediğini ya-yapayım, yeter ki onlara dokunma," diye acı acı yalvardı.

Ve karşı taraftaki insafsız sesin söylediği iç kıyıcı şeyle tepesine dünya çöktü. Nefes alamıyor, kalbi atmaktan vazgeçiyordu. Bakışları sevdiği varlıkların üzerinde gezindi. Vereceği en doğru cevabı verdi. "Tüm kâğıtları imzalayacağım ve istediğini yapacağım."

Bir saat sonra arabaya binmişler ve evin yolunu tutmuşlardı. Yaşadığı şok bedenini terk etmemesine rağmen, onlara sezdirmemek için bir hayli çaba harcamıştı. Sanki... Sanki içindeki aşkı çengelli iğnenin ucuna takılmış nazar boncuğu gibiydi. Taşın kendinden başkasına hayrı yoktu yani. Ne nazarı korur ne efsunu durdururdu. Şimdiki gibi! Kalbindeki aşkın kendinden başkasına faydası olmayacaktı. Onun aşkı nazarlara ve kem gözlere karşı hiç korunmayacaktı.

Yiğit bakışlarını sessizce ve hiç konuşmadan dalgınca oturan kadına çevirdi. "Rose," dediğinde Rose Mina görmeyen boş gözlerle ön camdan dışarı bakıyor ve onu duymuyordu. Yiğit kaşlarını çatı. Onun keyifsiz olduğunu hatta renginin kaçıp gözlerinin ağlamış gibi kızardığını fark etti. Canı sıkıldı. Durduk yere bu hâline bir anlam veremedi. Hâlbuki evden çıkarken hayli mutluydu. Üstelik beş dakikada ne olmuş olabilirdi ki onu böylesine kederlere sürükleyip üzecek ne görmüş olabilirdi?

"Rose?" dedi tekrar, biraz daha baskın bir sesle devam etti. "Burada mısın?"

Kadın yine cevap vermeyince, uzandı ve kucığındaki elini yakaladı. "Rose,"

Rose Mina ürkek bir biçimde sıçrayarak, sanki sığ suların içinden su yüzüne çıkmış gibi nefes aldı. O ana kadar nefesini tuttuğunu, o bile fark etmemişti.

"İyi misin Rose?"

Rose Mina yutkunarak bakışlarını Yiğit'e çevirdi. Gözleri ürkek, yüreği korkak, içi kopkoyuydu. "İ-iyiyim!" dedi çatallaşmış, ağlayamadığı için kalınlaşmış geriden gelen sesiyle.

"Değilsin?" dedi adam bakışları meraklı, sesi şefkatliydi. Derdini anlamak isteyerek korkak kadına bakıyor, ruhuna ilaç, sorununa deva olan şefkatle ona destek veriyordu. Rose Mina yüzüne takındığı yapay bir maske, gözlerine büründüğü buğulu bir ışık ve dudaklarına yerleştirdiği gerçekçiliği olmayan gülümsemesiyle başını sarstı.

Kısacık bir zaman sonra, "Yiğit, eve gitmesek hemen, senin için uygun

olur mu?" diye sordu. Yiğit kaşının birisini havalandırınca ona konuşma fırsatı tanımadı. "Beni Eyüp Sultan'a götürü müsün?" diye sordu.

"Nereye?"

"Buraya yakın değil biliyorum ama uzun zamandır gitmek istiyordum." Yiğit daha çok şaşırdı. Öyle ki bu yüzüne hemen yansıdı. Genç kadın kendini açıklamak isteyerek, "Annemle babama... Onlara dua etmek ve rahmetle anmak istiyorum. Şimdi hazır dışarıya çıktık, aklıma geldi. Senin içinde sorun olmazsa gitmek istiyorum."

"Ne sorun olacak, çocukların uyku saatine henüz var."

Yiğit onun elini dudaklarına götürüp üzerine içten bir buse koydu. Onun ailesi için üzüldüğüne kanaat getirerek içi rahatlarken söylediğini yaptı. Yaklaşık yirmi dakika sonra Feshane'nin yanındaki caddeden dönüş yaparak büyük kafenin yanındaki kapalı otoparka aracı park etmişlerdi. Rose Mina hemen caminin girişindeki ufak işletmelerden birisinden, kardeşine ve kendine şal almış, Mert'in elini tutarak, her yanı parlak granitle döşenmiş cami avlusuna geçmişti. Erva yeğenine bakarken, Rose Mina şadırvanda abdest aldı ve hazır olunca giriş kapısında, abdest almış olarak onu bekleyen baba oğulun yanına yaklaştı.

"Mina ben abdest aldım," diyordu Mert sevinerek, ilk defa yaptığı bu gerçek, onu bayağı heveslendirmiş ve yüzünde garip bir mutluluk barındırmıştı. "Dua edeceğiz, babam bana etmesini öğretecek."

"Çocuğu Cuma namazına götürmeye başlaman lazım," derken Rose Mina kıkırdadı. "Tabi önce kendini götürmeyi öğrenirsen daha iyi olur."

"Hiçbir fırsatı kaçıрма."

"Asla." Yiğit çocukken babasıyla gittiği Cuma namazlarını ve Bayram namazlarını hatırladı, babası öldükten sonra ara ara gitmiş son senelerde ise neredeyse camiye hiç uğramamıştı. Oğluna baktı, artık onun da vazifeleri vardı. İlk defa babasının kendine bakarken neler hissettiğini şimdi anlamıştı.

Caminin içine geçtiklerinde, birçok turist ve ziyaretçi vardı. Hayli kalabalık olduğundan buna alışık olmayan Mert ürkekçe etrafa bakınırken, Rose Mina'nın elini sıkıca kavramış, kalabalığın sebebini anlamaya çalışıyordu. Yiğit kızının pusetini tutmuş, Erva onun yanında ilerliyordu. Rose Mina dua ederken, Mert ona şaşkınca bakınca gülümseyerek eğildi. Onun ufacık ellerini avucuna alıp avuç içlerini öperek çevirdi. Bakışları gözle-riyle kesişince, "Şimdi ben ne söylersem onları tekrarlayacaksın tamam mı Mert? Birlikte dua edeceğiz," diye sordu.

“Babamla ettik biz dua Mina, bir daha olur mu?”

“Olur, istediğin kadar yapabilirsin.”

“Ama sen uzaylı gibi konuşuyorsun Mina. Ben söyleyemiyorum. Anlamıyorum ki seni.”

“Ona dua deniyor ve birlikte yaparsak kesin kabul olur. Sana eve girdince nasıl yapılacağını öğretilirim, ama şimdi benimle yapacaksın tamam mı?”

“Neden?” dedi Mert merakla.

“Çünkü duama senin duan katılacak Mert. Masumların duaları hep kabul görür.”

“Ben masum muyum Mina?”

Rose Mina ufaklığın yanaklarından içten buseler çalarken, “Sen benim meleğimsin. Melekler masumdur,” dediğinde Mert onun söylediği gibi dili döndüğünce dua etti.

“Neden ellerimizi açarak dua ediyoruz Mina?”

“Allah’ın mekânı yoktur da o yüzden?”

“Bizi Allah yaratmış ben biliyorum, babaannem anlattı. Namaz kılarken kibleye dönerek kılınıyor, kible Kâbe ve Kâbe Allah’ın sevdiği bir yermiş. İnsanlar sevdiği kişilerle sevdiği yerlerde buluşmayı sevdiği için kullar Allah’a gitmek için Kabe’ye dönermiş. Yani Allah’la konuşmak telefonla konuşmak gibiymiş, onu göremesek ve duyamasak bile telefonun ucunda olduğunu biliyormuşuz ve onun bizi duyduğunu da biliyormuşuz. Ama ben neden elimizi açarak konuştuğumuzu anlamadım.”

“Avuçlarımıza dolan dileklerimizi melekler alsın diye, üstelik ellerimizi gökyüzüne doğru açarsak dualarımız dökülmez.”

“Yaaa...”

“Ya...”

“Melekler görünmüyor değil mi?”

“Senin gibi olanları görünüyor bak.” derken gülerek onu gıdıkladı.

Çıkış kapısına yöneldiklerinde, yanlarından iki tane su perisi gibi olmuş gelin, birçok sünnet çocuğu geçti. Rose Mina bakışlarını geline çevirdiğinde, Yiğit şaşkınca genç kadına baktı. Önce onun geline ukdeyle baktığını sanmıştı, içi burkulmuştu. Gözleri öyle mahzun ama aynı anda garip bir pırıltıyla parlayınca, kendini suçlu hissetti. Sonra gözlerinde daha farklı bir ışığın yandığını gördü. Haylaz değil, ukde değil çok başka bir şeydi bu. Adını koyamadığı ama sevdiği bir bakıştı. Rose Mina Mert

kardeşine teslim etti. Ani bir kararla elini bıraktı, "Bekle beni, hemen geliyorum," dedi ve Yiğit onun arkasından seslenemeden, onu orada bırakıp ortadan yok oldu. On dakika boyunca oldukları yerde sikkın bir biçimde Rose Mina'nın gelmesini bekleyen Yiğit, bakışlarını her yere çeviriyor ama onu göremiyordu. Sonunda Rose Mina mescidin içinden gülümseyerek çıkıp, eliyle gel işareti yaptı. Yiğit şaşkınca yanına giderken, Erva'ya baktı. Genç kız, "Yüzü gülüyor. Hem de haylazca gülüyor. Kendimizi hazırlayalım bir işin peşinde!" diye tespitini genç adama sunduğunda, desteklendi.

Yiğit mescidin kapısına geldiğinde, Rose Mina yüzünde huzurlu bir gülümsemeyle kızının pusetine uzandı ve aldı. "Ayakkabını çıkar hadi." diye tatlıca buyurdu.

"Biz Tahiyetü'l namazı kıldık."

"Üf yiğit alnın secde görünce aşınmazsın."

"Ne alaka. Hem sen ne çeviriyorsun?"

Gözlerindeki ışık nasıl da heyecanlı ve istekli parlıyordu. Adam birkaç saniye bir ömür içer gibi baktı gözlerine. İçi ısınmıştı bu bakışlarla ama onun bu tavrına anlam veremediğinden sebep, "Cevap ver." dedi Yiğit çatık kaşlarının altından.

Rose Mina şebekleştirdi. Dudakları haylazca kıvrılarak, "Korkma Yiğit, seni kurban etmeyeceğim. Vahi indi haberin yok mu?" diye sesini yaya şakalaştı.

"Sensin inek," diye çıkıştı, yine ona öküz diyordu. Olduğu yerde dikilip milim kıpırdanmayınca, sabırsızca homurdanarak, "Üff Yiğit hadi ama," diye mızırdandı.

Yiğit çatık kaşlarıyla içeri girdiğinde, Mert hemen pire gibi hızlanan bacaklarıyla mescidin içinde koşmaya başladı. Erva onu yakalamak için peşinden gitti. Rose Mina Yiğit'in elinden tutarak İmam'ın önüne sürükleyince, Yiğit şaşkınca, "Rose ben Müslüman'ım, sen de öyle! Eee kimi milli edeceğiz?" diye söylendi. Bu meclis içinde mistik bir huzur doğurmuş, şaşkın gözleri genç kadına odaklanmıştı. Rose Mina konuşmadı. Elinden çeke çeke yürütmeye devam etti.

Hocanın yanına gelince durdu. Kızının pusetini ayaklarının dibine koyup, genç adamın ellerini kavradı. Boğazını temizleyerek sesini aradı. Konuşmak şu anda yapacağı eylemden çok daha zorluyordu.

"Ashında bunu senin yapman gerekiyordu ama senden bir icraat

- 5 Tahiyetü'l mescid namazı, bir mescide veya camiye ilk girildiği zaman kılınması gerekli olan bir namaz olarak ifade edilebilir.

gelmedi." dedi başını geriye çekip ciddi bir ifadeyle bakarak. "Yiğit Üstündağ. Öküz olabilirsin, hatta bazen tam bir odun bile olabilirsin ama kimsenin bilmediği pamuk şekeri gibi yumuşak ve tatlı bir kalbin var. Ve maalesef ki o artık benimsin. Benim gönül dükkânımda alınan mal geriye verilmez, değişim söz konusu bile olmaz. O sebepten," dedi ve durdu. Sonra derin bir nefes çekip söyleyeceği şeye konsantre oldu. "Sözün kısası... Benimle evlenir misin?"

Yiğit şaşakaldı. İmam ve yanındaki iki yaşlı çift de genç kıza şaşkınca bakıyordu. Yiğit'in şoku hepsininkinden daha fazlaydı. Yaşlı çiftte ve hoca efendiye bakarak bu anın şaka olup olmadığını kavramak ister gibiydi. Bu çifti nereden bulmuştu? Sonra hoca? Boğazını temizleyerek genç kadına yaklaştı. Göz bebekleri onun elalarıyla doldu, yüzü kireç gibi olmuş ve bedenindeki tüm tüyler havaya dikelmmişti. Rose Mina ona ne yapacak diye bakarken, Yiğit kasılmış elinin tersini alnına koyarak ateşine baktı.

"Ateşin yok! Kafayı arabanın kapısına da çakmadın. Rose, iyi misin güzelim. Bunun..." dediğinde Rose Mina yana dönüp müstesna bir gülümsemeye, "İzin verir misiniz, hemen döneceğiz?" dedi ve milletin şaşkın bakışları altında elinden tutarak yan taraftaki, hastalara acil müdahale için yapılmış alana yaklaştı, beyaz perdesini açıp içeri girdi. Aslında bu yaptığı cesaret isterdi, kalbi boğazında atıyor, bedeni uyuşarak titriyordu.

Yiğit'in bedeni gibi aklıda durmuştu. Sadece genç kadına şaşkınca bakıyor, onun gerçekte ne yapmaya çalıştığını kavramaya çalışıyordu. Rose Mina üzerindeki tedirginliği atmak için beyhude bir çabaya sığındı. "Korkma koca adam, sana ezan okutmayacağım. Sadece," dediğinde Yiğit yanaklarını elinin içine alıp, genç kadına sokularak bir anda şakasına dudaklarını dokundurdu. Masum ve sadece hissetmek için yapılan bir eylemdi. Ona sımsıkı sarılırken, "Benimle evlenir misin?" diye sordu.

Rose Mina bir nebze geriye çekildi. Kalbi hangi ara bedenini yoklamaya çekmişti de içindeki Yiğit adlı aşk nehirleri gözlerinden taşmıştı. Sulu sepken gözleriyle genç adama bakıp, "Her ne kadar burası caminin içi olmasa da kutsal bir yer. Şimdi burada olmasaydık, sana sımsıkı sarılırdım. Çarpılmadan bir an önce şu nikâhı kıydıralım. Valla, yoksa yamulacağız." dediğinde ikisi de mutluca gülüyordu.

"Hâlâ cevap vermedin."

"Yiğit Üstündağ. Şimdi ve daima senin karın olmak bana ancak gurur verir."

Yiğit şaşkındı. Nasıl bir varlıktı onun sevdiği? Allah onu nasıl bir

mucize karşılığında hediye etmişti? Önce gözleri onun elalarıyla doluydu, şimdi yüreği sevgisiyle dolmuştu. Evi ve hayatı onun varlığını kuşanıp sevinçlerin en güzeliyle kutsallaşmıştı. Sonra Gonca'sını ona hediye ederek, daha çok mutlu olamam derken, tüm mutluluğunun en güzelini yaşatmıştı ve şimdi... Şimdi hayatında en çok istediği şeylerden birisini ona armağan ediyordu. Ona dünyalık değil, bir ömür ve ömürden sonra yarenlik etmeyi kendi isteğiyle kabul ediyordu. Önceleri saçma gelen bu eylem, şimdi onun varlığıyla anlam buluyordu.

Yarım saat sonra dışarı çıktıklarında, elleri daha kendinden emin ve sahiplenmeyle kenetlenmişti. Artık gayri resmî olsa da dinen evli bir çift olmuşlardı. Resmi nikahın önemini ikisi de biliyordu ancak garip şekilde bu ikisine de huzur vermişti. Rose Mina Hoca Efendiyi nasıl ikna emişti, o çifti ne ara bulmuştu bunları bile düşünemiyordu. Hâlâ içeride olanların garip şaşkınlığıyla kasılmış bedeni ve o bedene sığmayan kocaman yüreğiyle ayakkabısını giyip, doğruldu. Kızının pusetini genç kadının elinden aldı, uyuyan meleşine şefkatle baktı. Rose Mina'nın huzuru, sevinci, mutluluğu yüzünde hayat bulmuştu. Yanına yaklaşıp, ona sevgiyle baktı. Birlikte çıkış kapısına yöneldiler. Aslında yaptığının başkaları tarafından duyulduğunda nasıl algılanacağını, nasıl bir utançla yaftalanacağını ve birçok mecliste hezeyan edilerek kepazelikle anılacağını bildiği hâlde, şu vakit olacak dedikoduları düşünmüyordu. İsteyen istediğini konuşsun, istediği fikri savunsun yanlış kendi yanlış; doğru da kendi doğrusuydu. Yiğit Üstündağ'ın ilelebet karısı olmuştu!

Aslında böyle kutsal bir mekânda olduklarından sebep, ona dokunamamış, doyasıya bu güzel anın mutluluğunu yaşayamamıştı. Hiç kimse konuşmadı. Caminin çıkış kapısına yönelene kadar, kalabalıktan soyutlanıp, sakinliğe kavuşana kadar kimsenin ağzını bıçak açmadı. Rose Mina amaçsızca gözlerini simitçilerin ve gelip geçen ziyaretçilerin üzerinde dolaştırıyordu.

Erva şaşkın ama sessiz, Mert bir şeyden habersiz ve Yiğit garip duyguların içinde karmaşık hissediyordu. Sonra birden fıskiye'nin yanında durdu genç adam. O durunca genç kadında durmak zorunda kaldı ve nihayetinde beklenen konuşmanın yaklaştığını anladı. Yiğit tepeden durgun ama mutlu bakışlarını genç kadına çevirdi. Rose Mina onun kirpiklerine salıncak kurmak ve böylesine aşkla bakan gözlerinde sallanmak istedi. O güzel balköpüğü gözlerinin, daha önce, bir kere daha böyle parladığına şahit olmuştu. Gonca'yı kucığına aldığı o elim gün, işte gözleri, o günkü gibi mutlu parlıyordu. Genç kadının ona bakarken umutsuz aşkından

nefesi kesiliyordu. Sanki boğazına kılçık kaçmış gibi cızırtılı bir sesle, "Artık... pişman olsan bile beni boşayamazsın Yiğit Üstündağ. Sana bu hakkı asla vermeyeceğim. İki cihan ne burada ne o öteki tarafta benden kurtulamayacaksın. İste ya da isteme, buna mecbursun. Benim kalbimde müebbet yemeye, Allah'ın huzurunda yemin ettin." diye tatlıca sataştı.

Genç adam bu raddeden sonra kimseye aldırmadı. Genç kadını şefkatle kanatlarının altına alıp derin derin kokusunu solurken, çenesini başını yasladı. "Senden kurtulmak isteyen kim. Ben, sensiz nefes almaktan korkuyorum. İlk göz göze geldiğimiz gün, sende yok olmaya yemin ettim."

"Ben sen de var olmaya yeminliyim," derken Rose Mina acı acı yutkundu. Yiğit kalbini çıkarıp eline verse içi ancak bu kadar acırdı. Fakat tuttu duygusal yanını, içinde kabaran kederini yok saydı. Hiç düşünmeden, huzurun, mutluluğun ferahlığına sığındı. Tüm olumsuzlukları görmezden gelecekti. Arkasından konuşulacakları, yüzüne haykırılacakları, ona Metres diye saygısızlık edecekleri görmezden gelecekti. Kötü düşünceleri aklına dahi getirmeyecek, onun varlığını kuşanmış huzur dolu benliğine, aşkını sığdıracak ve sadece bu anın imkansızlığının keyfini çıkaracaktı. Kollarını adamın beline doladı, başını göğsüne yasladı. Kısacık bir an kulağının dibinde, onun için atan coşkulu kalp atışlarını dinledi. Yanlarından geçenler bu mutlu aile tablosuna bakarken bu fırsattan istifade eden Erva fotoğraf çekmeye başlamıştı. Rose Mina duygusallığının yok olmasını dileyerek, "Zaten artık istesen de yapamazsın! Seni kandırdım, oyuna geldin." dedi kıkırdayarak. Yiğit ona gülümseyerek bakarken, o tatlıca burnunu kıvırdı. "Sanem akıllı kızmış. Talakların ikisi ben de sıkıyorsa vazgeç. Mecbursun, mahkumsun benden başka şansın yok." dedi neşeli bir sesle. "Bu konuda çok cahilsin Yiğit, gitti tüm hakların elinden haberin yok."

Yiğit o anı hatırlayınca, mutlu gülümsemesi büyüdü. Hoca efendi genç kadına mihr olarak ne istediğini sorduğunda, Rose Mina hiç tereddütsüz gözlerine bakmış ve demişti ki: "Sadece kalbini!" Hoca bile iki gencin aşk-ı muhabbetine gıptayla bakıp huzurlarının daim olmasını ve Allah'ın onları ilelebet ayırmaması için dua etmişti ama en az seksen gram altın vermesi gerektiğini araya sıkıştırarak mihr sürecini gençlere bırakmamıştı.

"Bu aklı sana bizim kuzen mi verdi?"

"Yok. Aslında, sadece bir konu arasında bahsetmişti, aklımda kaldı. Ama bana iyi ki bahsetmiş, bu fikir aşkımanın çatısını çattı."

"Ondan akıl aldıysan bu çatı ara ara akar benden söylemesi."

"O ne demek?"

"Kelin başına merhemi yoktur. Koray'ın hâline üzülürken kendim acınacak hâle düşmek istemem, senin benden şikâyetin mi var?"

"Uff Yiğit," dedi şakasına kızarak Yiğit elini kavrayıp otoparka yönlirken, "Bak bu olmadı işte." diye kaşlarını çatı.

Rose Mina basamakları dikkatle çıkarken, "Ne olmadı?" dedi merakla, Yiğit ona göz kırptı. "Kocaya uf denmez,"

"Alışmak biraz zaman alacak, haklısın. Bundan sonra uf demem ama of derim."

"Bir kere söyleseydin bari. Hani merak ediyorum nasıl deniyor?"

"Tamam, bir kere söyleyeceğim zaman sana haber veririm." dedi şebeklik yaparak, bu oyuna gelmeyecekti. Yiğit kursağına dizilen hevesiyle kaldı. Mert heyecanla bağırarak Rose Mina'nın elini bıraktı kalabalığa koştu. Mert huzurlu ve mutluydu. Sürekli coşkuyla şakıyarak, keklik gibi sekip duruyordu. Burada koşuşturmayı da ayrı sevmişti. Fıskiyeyle oynamaya başlayınca Erva, "Ya Mert valla resim çekmem, gel hadi." diye onu tehdit etti. Mert şımarık bir kedi gibi kıkırdayarak, garip pozlar vermeye başladı. Yiğit ve Rose Mina ona gülerken, Erva birçok resim çekti.

Bir süre sonra eve vardıklarında, herkes yorgundu. Mert, hariç herkes. Daha eve girdikleri an koşarak salona geçmiş ve kanepenin üzerine çıkıp zıplamaya başlamıştı. Yiğit arkadan kızıyla gelirken, Rose Mina elindeki poşetleri mutfığa bırakıp salona geçti. Mert babaannesine sarılmış, yanaklarına öpücükler bırakıyordu. Rose Mina içeride oturan yaşlı kadına gülümseyerek yaklaştı. "Hoş geldiniz Berna Hanım! Çok beklediniz mi?"

"Yok kızım, ben de yarım saat oluyor geleli. Sanem anahtarı verdi. Sen tembihlemişsin. Teşekkür ederim." İkili bakışırken yaşlı kadın herkesi süzdü.

"Aslında daha önce dönecektik ama Mert dondurma diye tutturunca, biraz geç kaldık."

Tüm bakışlar sempatik hareket yapan Mert'e kaydı ve gülümsedi.

"İyi etmişsiniz." dedi yaşlı kadın huzur dolu bir sele. Duruşu biraz eğreti idi. Ürkekti. Hâlâ genç kadını huzursuz etmekten çekinmekteydi.

Rose Mina bunu hissedince, "Mert'i duşa sokayım. Balık kokuyor," derken gülümsedi, fırsat bulduğu gibi televizyonun başına geçen Mert'e yaklaştı. "Televizyon izleme saatimizi geçirdik."

"Biraz bakacağız Mina söz."

"Olmaz, seninle anlaşmıştık küçük adam, televizyonu sadece iki çizgi film kadar izleyebilirsin."

"Ama bugün iki tane izleyemedim, dışarıya gittik."

"Balık tutmak mı yoksa çizgi film izlemek mi eğlenceliydi?"

"Karar veremedim Mina, bazen ikisi de eğlenceli olabilir." Elinden tutup konuşarak kapıya yöneldi. Farkında değildi ama Berna Hanım, bir zamandır olduğu gibi torununa ve oğluna sonsuz sevgiyle yaklaşan bu biçare şefkat timsali kadına, artık minnet parlamasıyla bakıyordu.

Çok sürmeden Rose Mina Mert'i yıkamış, üzerini değiştikten sonra bir sürü konuda onu ikna etmeye çalışan çocuğa sabırla açıklama yapmıştı. O çocukla ilgilenirken de Yiğit kıızıyla odasına geçmiş yatağına yatmıştı. Rose Mina içeriye girdi. Beşiğin başında bekleyen adama bakarak, "Uyudu mu?" diye sordu.

Yiğit genç kadına baktı. "Seninki?"

"Yok, karnını doyursun öyle ama yemek masasında bile uykuya yenilebilir. Gözleri ufalmış." diye kıkırdarak söylendi.

"Dışarı da yiyebilirdik."

"Balık tutma gününü umursamadığımızı düşünecekti, ona söz verdik. Kendi balıklarını yiyecek." Bebek karyolasına abanıp, kızının mis kokan gıdısından kokusunu içini çekti. Doğrulduğunda Yiğit onu izliyordu. Kollarını genç adamın beline dolayarak özgürlüğün keyfini çıkardı.

"Çok yoruldu. Bugün kesin deliksiz uyur," diye huzurla söylendi. Bakışları hâlâ melekler gibi uyuyan kızının üzerindeydi. Yiğit genç kadının bedenine kollarını dolarken dudaklarını şakağına dokundurdu. İçinde ve onun olduğu her yerde huzur vardı.

"Rose... Sen ne yaptığını biliyor musun?" dedi daha fazla dayanamıyarak.

"Ne yaptım ki?" dedi göz kırparak. "Sadece," diye başını kaldırıp genç adamın yüzüne bakarak gülümsedi. "Gerekeni yaptım. Şartlar bu kadına elverdi."

Yiğit onun anlayışlı, aza kanaat eden yönüne bir kez daha hayran kaldı. "Ben özür dilerim. Keşke elimde olsa hemen," dediğinde Rose Mina elini genç adamın dudaklarına dokundurdu. Susmasını sağladı.

"Yiğit, bir kâğıt parçası neyi değiştirir ki sen bana yüreğinden geçeni açıkladın ben sana inandım. Senin insanların duygularıyla, geleceğiyle ve ahlakıyla oynayacak bir adam olmadığını biliyorum. Bazen süreçler ve sonuçlar elimizde olmaz. Allah'ın bilmesi yeter, kulların ne dediği çok da

umurumda olmaz. Ben senin iki ciyanda da karın oldum. Kalbinin sahibi oldum. Bundan daha değerli ne var! Biliyorum elinde olsa bu süreç böyle olmazdı. zme kendini. Ben nemsemiyorum, sen yanımdasın, kardeşim, kızım, hatta Mert bile yanımda. Biz bir aile olduk. Bunu kağıtla tasdiklemek çok önemli değil. O bana bir güvence vermiyor, yani gitmek istesen seni durdurmaz ya da beni. Sadece bir anda o kadar değerli olmadığına karar verdim. Sen her Şeyden daha değerlisin.”

“Rose... nasıl bir Őeysin?” dedi sanki çözemediği bir bulmacaya bakar gibi ama bunu çözmekten son derece keyif alır gibiydi yüzündeki ifadesi. “Bugün kalp krizi geirmezsem bir daha geçirmem.”

“O kalp benim Yiğit stndağ! Sana kriz geçirmeyi bile yasaklıyorum. Yok, yle benim olana zarar vermek. Sağlam olmalı, benim için atmalı.”

Çocukların karnını doyurup, Berna Hanım'ın odasını hazırladı. Yiğit'in odasını ona vermişti. Mert zaten Erva'yla aynı odada kalmaya ba'yıldı. Yiğit hazırlanırken, Rose Mina uyanan kızını emzirmiş ve onun hemen arkasından hazırlanmak için odasına geçmişti. Yiğit salonda an-nesiyle konuşurken bakışları dalgınca kapıdaki karartıyla döndü. Sonra bir anda tekrar geç kadına alabildiğine Şaşkın baktı. Cevap vermeden önce karşısındaki bu nefis kadını bir süre seyretti. Sonra Şaşkınca, “Şahane!” dedi daha çok kendi kendine mırıldanarak.

zerindeki uçuk pembe diz altında biten eteği tam kararındaydı. iek desenli Őifon elbisesi ona haylaz bir hava katmıŐtı. Ayağında platform ayakkabı, elinde mini kot ceketiyile daha evvel görmediği kadar doğaldı. Melek yüzündeki eşsiz güzelliğine hafif bir dokunuş yapmış, lle lle yaptığı güzel saçlarını narin omuzlarının üzerinden nazlıca salmıŐtı. ylesi-ne masum ve aynı anda öylesine dişi bir görünümü vardı ki Yiğit'in nefesi kesildi. Gözleri hiç çekinmeden yiyip bitirdi. Rose Mina onun dikkatli bakışlarıyla bocalayarak, yanaklarının kızarmasına engel olamadı. Berna Hanım bunu fark etti. Yiğit a a bakmaya devam edince annesi uyararak boğazını temizledi.

Mert yerdeki oyuncaklarını bırakıp, koşarak yanına gitti. Merakla, “Wayy, Mina sen nereye gidiyorsun? Çok güzel olmuŐsun.” dedi iltifatlarına gerçeklik sunan ufacık gözleri hayranlılıkla yanarak. Başını yukarı kaldırdı. Ufacık olmuş uyku mahmuru gözlerini ovalayarak, “Ben de gelsem olmaz mı? Valla yaramazlık yapmam.” diye tatlı diliyle yakardı.

Rose Mina eğildi, ufaklığın ellerini avucunun içine alarak dudaklarını bastırdı. Gözlerine Şefkatle bakarken, “Ama meleğim orası sana uygun

bir yer değil ki? Çocukları almıyorlar.” diye kısacık açıklama yaptı. Fakat bunun onu ikna etmediği bariz bir gerçektir. Gözleri öyle baktıkça, cidden elinden tutup oraya olmasa bile, sırf gönlü olsun diye başka bir yere götürmesi gelmişti.

“Mina ben çocuk değilim ki abi oldum ya. Gonca bana abi diyecek. Sen bana büyüdün artık dedin.”

“Evet, büyüdün ama işte daha büyüklerin yasakları var. Erva bile gelemmez.”

“Gerçekten mi?”

“Bak o da evde kalacak, bu bir kural. Yaş kuralı ve biz bunlara uyuyoruz. Senin de uyman lazım. Ama yarın seni parka götürebilirim. İster misin?” Onun gönlünü alıp yüzünün güldüğünü görmek bile her şeye değdi.

Mert bakışlarını babaannesine çevirdi. Yalvarır gibi bakarak, “Gidebilir miyim babaanne?” diye izin istedi. Yarın babaannesi ile eve gideceklerini biliyordu ve açıkçası istemiyordu. Berna Hanım nemli gözlerle burukça gülümsedi. “Tabii. Hatta sizinle ben de gelirim. Siz oynarken ben Gonca’ya bakarım.”

Mert sevinç naraları atarak Erva’nın odasına haberi verme telaşıyla giderken iyi geceler demeyi unutmuştu. Rose Mina yaşlı kadının yanına yaklaştı. “Ben Gonca’ya süt sağdım, dipfrizde. Şoklamanız yeterli. Bir de Mert’in nevresimini takmaya vakit bulamadım. Ütüledim komodinin üzerine koydum. Onlarsız yatmıyor,” dediğinde Yaşlı kadın içten bir biçimde gülümsedi. “Biliyorum. Evde de öyle. Onları ben takarım. Merak Etme kızım aklın burada kalmasın. Hadi siz gecikmeyin. İyi eğlenceler.”

Yiğit genç kadının yanına yaklaşıp elini kavradığında, Rose Mina hâli Berna Hanım’a bir şeyler söylüyordu. Yiğit kapıdan çekiştirerek çıkardığında, “Rose, annem iki tane doğurdu dört tane de büyüttü. Konuşmaya devam edersen bizi süpürgeyle kovalayacak,” diye takıldı. Rose Mina suratını asarak merdivenlere yöneldi.

“Kadıncağıza zahmet veriyorum.”

“Saçmalama, torununa bakmak ona ancak sevgi verir.” Rose genç adama bakıp gülümserken o Sanem’in kapısına yaklaşmış, Funda uyanmasın diye tıklatmıştı. Kısa bir yolculuğun ardından gidecekleri mekânın önünde aracı durduran Yiğit, kadınların araçtan inmesine yardım etti. Rose Mina bakışlarını ilk defa geldiği eğlence yerinde merakla gezdirirken, Sanem yanına gelip koluna girdi. Bakışlarını Sanem’e çevirdi. “Ben

buraya ilk defa geliyorum, sen daha önce geldin mi?"

"Yok, gelmedim ama adını duymuştum." Yiğit yanına gelince Sanem bakışlarını kuzenine çevirdi. "Siz içeri girin, ben hemen geliyorum. Sanki bir tanıdığımı gördüm!" dediğinde Yiğit gözlerini kuşkuyla kıstı. Sanem bocalayarak, "Cidden Yiğit, o gözlerindeki garip bakışı sil. Saçmalıyorsun. Geliyorum dedim işte yalan borcum mu var?" diye çıkıştı.

Yiğit onun sesindeki şaibeli titreşime hiç inanmasa, duruşundaki suç işleyen eğretiliğini fark etse de bugün onun günü diye seslenmeyip omuzlarını sarsarak içeriye yöneldi. Rose Mina kalın kapıdan içeriye geçtiğinde, kulağını inleyen yüksek ses ve birbirine karışmış sohbet uğultusuyla irkildi. Yiğit onu elinden yakalayıp sahnenin yakınındaki kokteyl masasına yaklaştırdı. Genç kadın ilgiyle etrafını izliyordu. İçerisi kalabalık değildi ama sanki herkes birbirini tanıyordu. Tam Yiğit'e buradaki kişileri tanıyıp tanımadığını soracaktı ki birden alkış kıyamet koptu. Kulağının dibinde Sanem'in içi içine sığmayan heyecanla canlanmış, mutlu çığlığını duydu. Barın içindeki tüm misafirler birden onların masasına yaklaşırken, Sanem tebrik mesajlarını alıp ona sımsıkı sarılan eski dostlarını ve unutamadığı okul arkadaşlarını görmenin şaşkınlığıyla bağırıyor, sımsıcak sarılarak neşesine neşe katıyordu. Gözleri mutlulukla ve yaşla parlarken yüzünde ender bir huzur vardı. Sanem döndüğünden beri ilk defa böyle şaşkın görünüyordu.

Herkesle selamlaşması yarım saat süren Sanem, Yiğit'in yanına yaklaşıp boynuna neşeyle kolunu dolayarak, yanağını öpücük yağmuruna tuttu. Yanağından bir damla süzülürken, "Sağ ol, kuzen! Bunu nasıl yaptın bilmiyorum ama hayatımda geçirdiğim en en en güzel yaş günlerinden birisi olduğunu söyleyebilirim. Ben onları çok özlemişim," diye şükranlarını belirtti.

Yiğit kaşlarını kaldırıp etrafta sıkınca bakışlarını gezdirdi. Asıl adam hâlâ ortalarda yoktu. "İyi de bunları ben yapmadım ki? Ama bu geceyi düzenleyen kişi ortada yok. Nasıl olur, yolda olduğunu söylemişti," dediğinde Sanem şaşkınca kaşlarını çatı. "Yok, canım," dedi inanmayan sesıyla, yüzündeki renk çekilmişti. "Kandırma beni Yiğit, o kazmadan kürek olmaz! O üşenir milleti bir araya getirmek için."

"Aşk işte adamı böyle katır tepmiş gibi tepetaklak ediyor," diye dalga geçti. Onun için gecenin sonuna doğru hazırladığı sürprizi organize etmeye gittiğini katiyetle söylemedi. Koray Boğaz'da ona havai fişek gösterisi

hazırlamış, bir de farklı sürprizler için gün boyu koşuşturup durmuştu. Aslında bugüne sarkmasının tek sebebi, tabii ki Teoman'ın her şeyi ağzına gözüne bulaştırıp, berbat etmesiydi. Adamın hayalinin içine etmişti.

"Hem adama haksızlık etme, kaç haftadır onca kişiyi bir araya getirmek için neler yaşadı. Her biri bir şehirde ve işleri, güçleri olan insanlar. Bence Koray bir ödülü hak etti." diye göz kırptığında, bakışlarını etrafta gezdirdi. "Ama sanırım hediyesi var, kendisi yok."

Rose Mina genç kadının rengi atıp, utanarak gözlerini sakladığını görünce, "Sanem," dedi kuşkuyla. Yiğit hemen kuzenin yanına geldi. "Ne yaptın adama yine?" diye sinirle kaşlarını çatı. Sanem'in aklına dışarıdaki korumalara verdiği resim geldi. "Gelirse kemiklerini kırın, o sapığın teki ve sürekli beni rahatsız ediyor." demişti. Allah'ım kocası elden gidiyordu!

Sanem elini ağzına kapayıp, "Aman Allah'ım, ben ne yaptım." dediği gibi arkasını dönmüş ve hiç düşünmeksizin panikle kapıya fırlamıştı. Tabii onun arkasından Rose Mina ve Yiğit'te. Sanem kapıdan çıktığında, gördüğü manzara karşısında dehşete kapıldı. Çıldırılmış bir hâlde, kocasının üzerine abanmış korumanın omzuna vururken, "O benim kocam... Ne yaptınız ona?" diyerek çılgılığı basmış ve derhâl yerde yatan genç adamın yanına diz çökmüştü. Koray yüz üstü yatmış dururken koruma genç kadına hararetli bir şekilde derdini anlatmaya çabalıyordu.

Sanem suçlu psikolojisinin dibine vurduğundan hiçbir şey düşünemiyordu. Öylesine panik hâldeydi ki salt bir acı yüreğine yaslanmış, kesif bir korku benliğini kaplamış, uğuldayan kulakları ona derdini anlatan adamı dikkate alıp söylediklerine kulak dahi kabartmıyordu. İçindeki kabaaran dehşetiyle genç adamın başını dizlerinin üzerine koyup ağlamaklı bir sesle kafasını kendine çevirdi. Yüzünün pestilinin çıkmasından korkup estetik olsa bile düzelmeyeceği gibi bir kaniya vararak, vicdan azabından eziliyordu.

"Hepsi benim yüzümden, valla sırf inadımdan yaptım. Bilemedim bu kadar hırpalayacaklarını, ne olur bir şey olmasın. O zaman ben ölürüm!" derken gerçek bir dehşetle çılgılığı bastı. Gözleri cinnet geçiren kaçıklar gibi büyürken dudakları öfkesinden seğiriyordu. Ufacık elleriyle adamın sırttan mutlu yüzüne peş peşe yumruklarını indirmeye başlarken korumaların beceremediklerini kendi tek başına icraat ediyordu.

"Seni Bodyguard bozmasından hallice pis mafya. Sen beni nasıl kandırırsın?"

Koray karısının ellerini bileğinden yakalayıp, "Demek bana bir şey

olursa ölürsün," diye çapkınca sıırttı. Aşğılık kumpasçı, onu nasıl da kendi tuzağında boğmuştu. Üç buçuk atan aklı, onun sopa yemeyeceğini nasıl düşünmemişti? Demek kendini numaradan yerlere atıp vicdanını yerinden oynatmaktı amacı.

"Tabii üzüldüm. Senin pis kanına elimi bulayıp hapislere girmeyi istemem, azmettirici olarak ilk beni içeriye tıkarlardı. Seni... Seni küstahlar ülkesinin çarpık yerleşimi,"

Koray olduğu yerde doğrulup genç kadını kollarının arasına alıp sımsıkı sarıldı. "Özür dilerim Sanem. Seni üzmem istememiştim ve yemin ederim seni aldatmadım. Sen her şeyi yanlış anladın. O kadın sarhoştı. Ne olduğunu anlayamadan sırf gazetecilere poz vermek için birden üzerime atlayıp öptü ve gazetelerde resim farklı lanse edildi." Genç kadının ıslak yanaklarını kurularken gözlerine baktı. "Seni seviyorum ve asla aldatmadım. Hayvanlığımı ne yapsam affettiremem biliyorum. Sana vurmamalıydım. Keşke elim kopsaydı. Ama senin o adamla bir otelde kaldığını duyunca çıldırdım. Bir de sizi aynı odada görünce... Kıskançlıktan... Ben tam bir hayvanım. Sana güveniyorum, sadece o an mantıklı düşünemedim."

"Biz bir konferans için ön prova yapıyorduk odadaki projektörde, üstelik tek değildik... her şey bir anda... Yemin ederim sana ihanet etmedim." dedi Sanem kirpiklerini masumca kırıştırtırken. "Yemin ederim."

Koray karısının yüzünü şefkatle kurularken, "Biliyorum. Hepsi yanlış anlaşılma, tıpkı benimki gibi. Seni çok özledim. Affet ne olur, dön evimize," dedi içtenlikle, Sanem kıkırdadı. "Otelde kalmaktan sıkılmazsın sen, en büyük hobindir."

"Senin olmadığın her yerde sıkılıyorum ben, cennet bile olsa."

"Açık büfe beni unutturmuştur."

"Sandviç dışında hiçbir haltı canım çekmedi."

"Saunaya gitmedin mi?"

"Gitmedim."

"Masaja peki?"

Adam, "Yani," diye ağzında geveleyince kadın omzuna çaktı ve kahkahatarak, "Gitmedim tabii, kulunçlarım dağ olsa bile gitmedim. Yemin ederim." diye boğuk sesiyle söylendi.

Yiğit Rose Mina'nın bedenine kolunu dolayıp kendine çekerken arkadaşları ve kuzeni herkesi unutmuş birbirine sarılıyordu. Boğazını temizledi. "Kalanını eve gidince halledersiniz. Her ne kadar arkadaşım olsan da o

benim kardeşim ve inan bazı görüntüleri zihnimde istemiyorum. Sonra bu gece kavgayla bitmesin," diye ciddiyetle uyardı.

Erkekler ve egoları!

Tam içeriye gireceklerken kapının önünde sert bir frenle spor araba durdu. Herkes sese bakarken kendinden geçmiş arabanın gerçek anlamda artık iyi bir tamire ihtiyacı vardı. Ya da direk hurdaya verilebilirdi. Etrafı dumana katan yamuk egzozunun çıkardığı duman ortamdan savuştuğunda, Teoman yanlarında belirdi.

Yiğit genç adamın arabasına bakarak, "Oğlum bu ne hâl?" diye sordu. Teoman öfkesi burnunda "Ya bu kadınları trafiğe salanın sülalesini," dediğinde Yiğit ve yanına gelen Koray uyarınca sustu. Teoman azgın bir boğa gibiydi. "Kadın tam bir biçerdöver arkadaş, arabamın üzerinden dozer gibi geçti, bir de arkasındaki korumalarıyla bana kafa tuttu. Ukala, buzdolabı, mendebur şey, kör şeytan dedi. Şeytan diyor tut o lepiska gibi saçlarından," Bu sefer Sanem ve Rose Mina uyarınca, Teoman, "Bu ne abi ya! Koray gibi akordu bozuk sesinizi mi ayarlıyorsunuz? Yeminle asıl bozuk saz gibi olan sinirlerimle şurada oturup en acılısından uzun hava çalarsam kaçarsınız." diye şikâyet etti.

Hepsi birden öfkesi burnundaki adama bakıp gülerken, Teoman gerçeği kavrayarak, "Abi sonunda valla," diye Koray'a yaklaşp haylazca omuz attı. "En sonunda ben de huzur bulacağım."

Koray, "Sen huzuru ancak mezarda bulacaksın, daha sana mahvettiğin organizasyonun hesabını sormadım. Dua et bugün Sanem'in gülüşü solmasın, yeminle kafanı gövdende bırakan Koray'ın üzerinden," dediğinde Sanem dirseğini kocasının böğrüne geçirdi.

Teoman sırtarak, "Ama bak sana aynısından mis gibi bir tane düzenledim. Valla isteyerek olmadı." diye şımarttı. Yiğit'e baktı yardım dilenerek, "İstersen Yiğit Abime sor. Bilerek yapmadım."

Yiğit genç adamın omzunu sıktı. "Teo, bazen korkuyorum senden. Her etekli gördüğünün peşinden gidince, köçek ya da İskoçlarla o biçim işe bulaşacaksın diye aklım çıkıyor." Teoman homurdandı. Yiğit parlayan gözleriyle Koray'a bakarak, "Siz içeri geçin, biz geliyoruz." diye söyledi. Rose Mina içeriye girene kadar bekledi. Bakışlarını Teoman'a çevirip, "Getirdin mi?" diye sordu.

"Ben bir şey hatırlamıyorum," dedi Teoman gücenerek.

"İyi, asfaltta sürünen kafandan kıvılcım çıkınca hatırlarsın."

Teoman cebinden çıkardığı şeyi genç adama verdi. Yiğit avucuna

bakınca, "Oha!" diye öfkeyle kükredi. Teoman omzunu sarsarak, "Bu saatte, bu kadarını bulabildim. Daha iyisini kendin bulursun." diye sırf kılığına yaptığını belli ederek kapıdan içeriye süzüldü. Yiğit arkasından dişlerini sıkarak baktı. Ya sabır!

Sanem, Rose Mina'yı arkadaşlarıyla tek tek tanıştırırken, Yiğit'in bu durumdan hiç hoşlanmadığını onca uzaklıktan bile sezmesi garipti. Ama her ikisinin de yapabilecekleri bir şey yoktu. Kıskançlığının içinde sabrı öğrenmek onun işiydi, onun adına yapabilecekleri tek şey gülümsemekti. Ama Yiğit Rose Mina'ya sokulan her kafada gerilmekteydi. Allah'tan erkekler ondaki duruşu fark ederek mesafeli konuşmalar yapıyor, göz hap-sinden kurtulamayan genç kadınla sohbeti kısa tutuyordu. Yiğit sabrını yitirip yanında bittiğinde, onu dirseğinden tutarak varlığını tüm erkeklerin algısına yerleştirdi.

Rose Mina önce bu tutucu tavrını ve dibine sokulan niyetini kavrayamadı ama Sanem onları ilerideki bol erkekli karışık gruba yönlendirdiğinde, genç adam kulağının dibine sokulunca gerçekler ortaya çıktı.

"Dudaklarının kıpırdadığını görmek istemiyorum Rose, sakın kimseye gülme." Genç kadın ona şaşkınca bakınca, "En azından bu gece!" diye uyardı.

Bu adam ne kadar kazma oluyordu bazen! Sanem koluna dokununca mecburen onun gösterdiği kişilerle tanışmaya başladı. Yaklaşık olarak yirmi kadar konuk bulunuyordu. Rose Mina hiçbirinin adını aklında tutamamıştı. Yalnızca Feridun ve eşi Narin'i hatırlayabiliyordu. Bu da Sanem'in arada sırada olsa da okul yıllarına dönüp daha önceleri onlardan söz etmiş olmasından ileri gelmekteydi. Yiğit'in varlığı ne kadar durumu sabote etse bile bir süre sonra grubun erkek üyeleri, doğal olarak yer çekimine kapılmış maddeler gibi Rose Mina'nın etkisine girdi. Güzelliklerinden ve mütevazı kişiliğinden etkilenerek yanına sokuldular. Gençlik ve çekicilik bir yana, kendine özgü, ilgi çekici bir espri anlayışına da sahip olması ona lütuf, Yiğit'e külfet olmuştu. Yiğit bu kıskançlık hastalığından nefret etti, o yanında olduğu sürece geçmeyeceğini fark etmek dehşet vericiydi. Üstelik kıskanç olduğunu kendi de bilmemekteydi, bu geceye kadar.

Rose Mina gülümseyerek yanındaki kadını onayladı. Sanem'in arkadaşları öyle tatlıydı ki bu nedenle yabancı olduğu bu toplumda hiç garip-lik çekmedi. Yalnız ne zaman başını ona çevirse ileride erkeklerle sohbet eden Yiğit'te gördüğü öfkeden, gözlerindeki sert duruştan huzuru kaçırıyordu. Sanki buradaki adamlar üzerine atlayacaklarmış gibi garip davranıyordu. Bu adamı bir anlasa!

Zaman ilerleyip pasta töreni bitip Koray'ın doğum günü hediyesi anons edildiğinde, genç kadın çığlık çığlığa kocasının boynuna sarılmış ve o anda tüm küslüğünü unutup kulağına bir sürü güzel şeyler fısıldamıştı.

Rose Mina heyecanla sahneye baktı. Yiğit sevdiği kadının boynundaki kolunu sıkılaştırarak, dudaklarını şakağına dokundurdu. Sanem heyecanla kocasına yaklaşıp, "Bu bir rüya!" diyerek boynuna bir kez daha sarıldı. Hiçbir kuvvet ona kocasının yanında Ferhat Göçer'i dinletemezdi. Sanem sanatçının tüm şarkılarına hayran olmasına rağmen, Koray karısının başka bir adama hayran olmasını kaldıramadığından tüm şarkılarına huysuzlanırdı ve şimdi işin garibi bu garip yasak onun tarafından bertaraf edilerek, Ferhat Göçer onun doğum gününde şarkı söyleyecekti. "Bu, affettin mi demek oluyor?" Erkeğin gözlerinde zafer pırıltıları çakıyordu.

"Gece daha bitmedi, bakarız." dedi Sanem hemen su koyuvermeyecek, kocasına duyduğu heyecanı elinden geldiğince gizlemeye çalışıp yanağına içten bir buse bıraktı. Genç adamın gözleri, elmas gibi parladı.

Ferhat Göçer sahnede görüldüğünde, Rose Mina elleri patlayasıya alkışlamaya başladı. Zaman ilerleyip genç kadın kendini müziğin mistik büyüsüne kaptırınca, onun şarkılarıyla dünyayı unuttu. Ona hayran hayran baktığında ise Yiğit küplere binmeye başladı. Yüzündeki yarı baygın sırıltısıyla heyecanlanması, onu çıldırttı. Rose Mina'ya bakan sanatçı başıyla selam verince genç kadın heyecanla yerinde zıpladı. Bu bardağı taşıran son eylemle Yiğit elindeki bardağı masaya sertçe vurdu. Teoman olduğu yerde korkuyla sıçradı ve içkisi genzine kaçarak öksürmeye başladı. Ama Rose Mina bunu fark bile etmeyerek adama tezahürat yapmaya devam etti. O güzel ellerini birbirine her vurduğunda, Yiğit o ufacık ellerini yakalayıp, sırf başka bir adamı böylesine alkışladığı için uyarmak, kocaman ellerinin arasında sıkıştırıp bir daha başkasına böylesine neşeyle tempo tutmaması için cezalandırmak isteğiyle yandı tutuştu.

Birden genç kadının beline doladığı kolunu sıkılaştırarak, kaba bir tavırla kendine çekti ve neye uğradığını anlayamayan genç kadının kulağının dibine sokuldu. Ilık nefesi saçlarını okşarken, hırsıyla, "Eğer, bir daha o adama şakşakçılık yaparsan... yemin ediyorum, onu sahnede gördüğün son kez bu gece olacak." diye azgın bir tehdit savurdu.

Rose Mina bakışlarını genç adama çevirdiğinde, gördüğü ciddiyet karşısında şaşkınlıktı. Çenesi kasılmış, duruşu sertleşmiş ve gözleri iki kuyuya dönmüştü. Dişlerinin arasından, "Hastasın sen." diye çıkışınca ve adam ona da aynı sertlikle bakınca geri adım attı. "Ben onun şarkılarını

oldum olası sevmişimdir," Genç adam uzandı ve yüzüne düşmüş bir tutam saçı yanağından öteledi. Parmaklarını teninde sürterek aşağıya indirip çenesini iki parmağıyla sıkarak sertçe kendine çekti. Rose Mina canı acıyınca inledi ve sesi kalabalığın içindeki şarkının müziğine karışıp yok oldu. Yiğit dudaklarını kulağına yaklaştırıp, "Artık dinlemeyeceksin, bu son gecen." diye buyurdu. Hayır, gerçek bir katılıkla tehdit ederek emretti!

"Emin ol bundan sonra her gün yüksek sesle dinleyeceğim."

"Bana inat."

"Senin bana dayattığın ne varsa yapacağım."

"Başkaldırı,"

"Hayır savunma. Bir erkeğin bir kadına malıymış gibi değil, canıymış gibi davranması düşüncem."

"Öylesin."

"O zaman beni kuklaya çevirmekten vazgeç, canım ne isterse yaparım ve sen de buna rıza gösterirsin."

"Bu konu tartışmaya kapalı."

"O zaman açalım."

"Bu gece mi?"

Rose Mina tam cevap verecekti ki yanlarına gelen bir grupla konuşması yarıda kaldı. Yüzü asıldı, gözlerini kızgınca devirdi ama bunu adam tiye bile almadı. Eğer Rose Mina o adama bir daha öyle ayılıp bayılarak eşlik ederse burayı yıkması içtendi.

Bu sırada sanatçı kısa bir izin isteyerek dinlenmek için sahneden indi. Rose Mina sessizlikten faydalanarak Sanem'le sohbet etmeye öylesine dalmıştı ki Yiğit'e soru sormak için yana döndüğünde, gördüğü manzara karşısında küçük dili genzine kaçtı. Sanem'in okul arkadaşlarından ve aynı zamanda Dâhiliye Uzmanı olduğunu söyleyen kadın, ağzının içindeki otuz iki dişini sayarak Yiğit'in söylediği bir şeye gülüyordu. Bu da yetmiyor bir de kazara formunda ona sokuluyor, hatta kocasına bakmakla yetinmiyor hain emelleri olduğunu belli ediyordu. Edepsiz karı! Hiç erdem yok muydu hemcinslerinde? Bu kadının edep yoksun yanını, uçmak için açtığı kanatlarını tek tek yolmayı istese de olgun bir kadınlık gösterdi, katil olmamak için içindeki cinnet geçiren kuskançlığı boğmaya çalıştı. Ama yok, içindeki âşık Rose Mina, oturaklı, sağduyulu Rose Mina'yı hiç ama hiç sevmiyordu. Elindeki içkiyi, bir dikişte içince genzi yandı. Yiğit'in yanına yaklaştı. Kısacık bir an bakmış, hatta kolunu boynuna dolayarak kendine çekmişti. Ama bu sürede o çok dikkatle içinde kaybolduğu

sohbetine kaldığı yerden devam etmeyi bırakmamıştı. Rose Mina şimdi delirecekti. Nasıl olur da onu unutturdu? Hayır bu kabul edemeyeceği tek şeydi. Gür kıvrıkcık kirpiklerle yarı örtülü gözlere bakmaktan vazgeçerek başını önüne eğdi.

O sırada lambalar kapandı ve her yer lazer ışıklarıyla aydınlandı. Sahnenin üzerinde mavi, sarı, yeşil ve kırmızı top gibi ışık efektleri doluşırken, her yeri genç sanatçının billur sesi esir almıştı. Rose Mina genç adamın kollarından çıkıp sahnenin önüne ilerledi ve genç kızların arasına dalarak ilk sıradan konserini dinlemeye başladı. Demek onu unutmamıştı, gıcık! Daha şarkı yarım olmuştu ki beklenen şahsiyet nihayet onu fark edip dibinde bitmişti. Beline dolanan kalın kol kendine çekince sırtı göğsüne yaslandı. Genç kadının yüzünde kimsenin göremediği hain bir sırıtış gerçekleşti. Ardından kulağının dibine sokulan dudaklar, içinin yağın eritti ama hiç orali olmadı. Bedenine nükseden huzur ve kulağına çarpan hiddetli ses, amacına ulaştığının kanıtıydı!

Yiğit büyük bir öfkeyle narin omuzlarından kavradı. Parmakları vahşice etine batıyordu. Alçak ama son derece öfkeli bir sesle, "Sen sağır oldun sanırım," diye sordu.

"Yoo, gayet net duyuyorum." dedi ilgisiz bir tonda. Hayranlıkla parlayan gözleri, hâlâ sahnedeki sanatçıdaydı. Bu Yiğit'i daha çok kızdırıp, kıskırttı.

"İyi o zaman, anlayış zorluğu çekiyorsun. Sana ne dedim ben!"

Kadının onun sıcaklığıyla ısınan bedeni arzu ve şehvetle dalgalanırken, canını yakan karşı koyamadığı duygular yüzünden kendini kastı. Bu duyguları içinde bir yere öteleyerek, "Sence bu mümkün mü?" dedi saçma bir şekilde.

"Ne?" dedi adam ve Rose Mina adamın kollarında dönüp, bakışlarını yüzüne çevirdi. Dudaklarını her ne kadar gülen formuna soksa da dişlerini sıkarak, "Senin kafanı koparmam." diye soludu.

Yiğit önce anlayamadı onun imasından ve Rose Mina omzunun üzerinden geriye bakıp az önce onunla sohbet eden kadına nefretle bakınca, genç adam sinsice gülümsedi. Rose Mina bir adım öne atılarak genç adamın ceketinin iki yanından asılıp kendine çekti. "Sakın bir daha beni yanında unutma."

Yiğit aynı haşinlikle onu belinden kendine çekip bedenlerinin arasındaki sınırı kaldırdı. "Sakın beni yapacağım şeylerle sına, sen zararlı çıkarsın. Söz dinle demiştim!" diye açık bir tehdit savurdu. O sırada fonda

romantik bir şarkı belirince, Yiğit genç kadını yönlendirerek piste çıkardı. Kollarını beline sararken hiç de nazik değildi. Sert hareketleriyle ona gözdağı veriyordu.

“Başkasına bir daha güldüğünü görürsem Yiğit, tüm dişlerini ayakkabımın topuğuyla tanıştırırım. Beni sakın Hannibal’a bağlatma,”

Yiğit alnını genç kadının alnına yasladı. “Gülmedim, sadece sohbet gerçekten ilgi çekiciydi.”

“Seni ilgi çekici bir haberle medyaya sunarım... Bir tek ben çekebilirim ilgin, bu sohbet bile olsa çekim gücünü sadece bana gösterebilirsin. Bir daha seni birisiyle masum bir sohbetle bile olsa kendinden geçmiş görürsem, aynısı sana iade ederim, haberin olsun.”

“Rose, kavga etmeyelim. Yoksa sadece bu son söylediğinle bile seni bir köşeye çeker cezalandırırım.” dediğinde genç kadın omuzlarını umursamazca sarstı ama alnı hâlâ genç adamın alnındaydı. “Ceza olayını abartmadın mı? Ödüle ve cezaya karşı bir yapım var, hatırlatmak isterim.”

“Değişmem zaman alabilir.”

“Ben bu konuda profesyonelim, beklerim.”

“İnatçı!” diyen adam gülümserken, dudaklarını genç kadının burnunun üzerine dokundurdu.

Surat asarak, “Odun!” dedi nazlı nazlı, dudakları küs değil muzırca kıvrılıyordu.

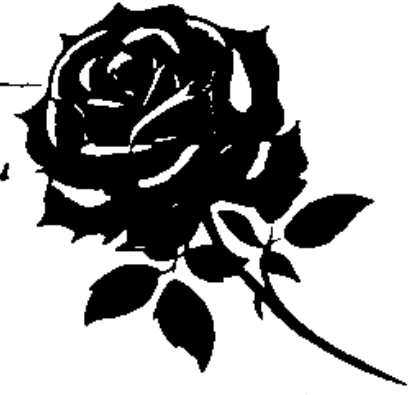
Kısacık bir an sonra bedenleri ileri geri hareket ederken adam sevdiği kadını iyice kendine yasladı. Rose Mina yanağını genç adamın omzuna koydu. Bedeninin rahatlığını teninde hissetti. Şarkının notalarının kulaklarına sanatçının buğulu sesi yüreklerine sindi, huzurun damarlarına karışmasıyla kendilerini herkesten soyutladılar. İkisi de boş vermişliğin kollarına kendini bıraktı. Bu onların ilk danslarıydı ve ilk defa birlikte şarkı dinliyorlardı.

Beyaz bulutlar geçiyor üstümüzden

Yaşayan her şey sende çiçek açmış

@novaebook

Bazen... kendinden çok sevmek, aşka ihanetti!
Müjde Aklanoğlu

10. Bölüm

Geceleri çok güzel geçti. Parti bittiğinde iki kadın da kendinden geçmiş hatta Sanem ve Rose Mina bir ara bardan ayrılmayacaklarını söyleyerek sahneye fırlayıp bağıra bağıra şarkı söylemeye başlamışlardı. Koray karısını sahneden güç bela indirirken Sanem kocasına olan küslüğünü unutmuş "Eve gidelim hadi!" diye sabırsızca söylenip duruyordu. Rose Mina ise ondan aşağı kalmıyordu. Yol boyunca aklında ne varsa dökmüş, içinden geçen her şeyi iyi ve kötü bir bir genç adama sıralamıştı. Hatta bir ara, "Senden hiç nefret etmedim. Ama etmiş gibi yaptım çünkü etmek istiyordum ancak edemedikçe kendime kızıyordum ve kendimden nefret ettikçe sana olan öfkeme yeniliyordum." diye itiraf etmişti.

Yiğit aracını otoparka yerleştirdiğinde geriye yaslanıp genç kadına baktı. Başını koltuğa yaslamış, gözleri sınıksız kapanmış, arada hıçkırarak uyuyordu. Uzandı ve onu kollarına çekti. Rose Mina kedi gibi hemen sinesine pustu. Onun kollarının arasında uyumaya alışmıştı. Onun dudaklarının ve ellerinin yumuşak dokunuşlarıyla uyanmak hoşuna gidiyordu. Tıpkı şimdi olduğu gibi. Dokunduğu an uyanmıştı ama okşamasından hoşlandığı için uyuyor numarası yapıyordu. Yiğit öyle nazikti ki en ufak hareketi içindeki ateşin yeniden alevlenmesine neden oluyordu. Bir süre sonra Rose Mina'nın uyuyor taklidi yapması iyice zorlaştı. Bedeni okşayışlarına cevap verirken kedi gibi gerinip hazla mırıldandı.

"Uyanık olduğunu biliyordum Rose!" dedi Yiğit nefesi sesine karışıp genç kadını titretirken haylazlık yapıp kulağını ısırды.

Rose Mina içini çekerek baygın gözlerini araladı, buğulu camların ardındaki adama baktı. "Uyanırsam, büyüün bozulmasından korkuyorum."

"Bozulmayacak bana bak."

Zihnini toparlamaya çalışarak, "Sizi ta-tanıyor muyum?" dedi kelimeleri zar zor toparlayarak bir araya getirdi. Başı hâlâ dönüyor ve yorulmuş bedeni ağırlaşıyordu.

"Hem de çok iyi tanıyorsun gülüm."

"Ne kadar yakından?"

"Kocalık ne kadar yakın oluyor?"

"Cidden mi?"

"Bugün evlendik." dedi genç adam ellerini genç kadının yüzünde ve saçlarında dolaştırarak.

"Tam olarak bana ne yaptığımı hatırlatırsan, bunu hafızamda tazelemem daha kolay olur."

Yiğit yanağındaki elini kaydırıp göğüslerinin üzerine yerleştirdi ve arsız parmaklarıyla okşarken kulağının dibini öpmeye başladı. "... işte bunun gibi şeylerdi sanırım. Sonra bunun gibi ama ben de unutmuşum, malum çok uzun zaman oldu. Hatırlatmam için denemem lazım."

"Bisiklet sürmek gibi mi sevmek?"

"Evet arada unuttuğunu sanıyorsun, düşeceğinden korkuyorsun ama sonra nasıl sürdüğünü hatırlıyorsun."

Bir hıçkırık daha koptu dudaklarından ve garip bir saffetle kıkırdadı. "Ah şimdi hatırlıyorum."

"Sevmeyi mi?"

"Hayır tabii ki onu hiç unutmadım. Birlikte yaşadığımızı."

"Uzun zaman oldu evet, ayrı odalarda geçen uzun bir zaman."

"Şikayetçisin."

"Elbette, bu hâlime şükredecek hâlim yok."

"Yiğit, ben sana evlenme teklif ettim, sen de nazlandın."

"Hayır nazlanmadım, bu işi benim elimden aldığın için kızdım."

"Seni bekleyecek zaman yok." Adam ona sıkıntıyla bakınca kadın kıkırdadı. "Üstelik başkasının çaresizliğini bile bile bir imza için senin vicdanını yok sayamam. Ama aynı anda Gonca doğdu, artık netlik gerekiyordu." Biraz sokuldu. "Biz artık evli bir çift olarak, aynı evi kullanabiliriz."

"Evli çiftlerin aynı evi, aynı yatağı paylaşması gereklidir."

"Öyle mi?"

"Kanıtlamamı ister misin?"

"Hiç sormayacaksın sanmıştım." dedi yaramaz bir çocuk gibi gülerек kendini onun kollarına bıraktı. Yiğit dudaklarına kapandığında, bir süre sonra zevkten bitkin bir hâlde, "Benim midem bulanıyor." diye şikâyet etti. Sonra da bıkkın bir biçimde koltuğa gömülerek sanki tüm gün taş taşımış gibi uyuma eylemine girişti.

Yiğit kaşlarını kaldırarak başını eğdi ve burnunu yanağına sürttü. "Rose, inmeyecek miyiz?" Kokusunu derince içine çekti. Rose Mina başını garip bir jestle yukarı kaldırıp dilini damağına vurdu.

"Peki, neden inmiyoruz?"

Rose Mina kıkırdadı. "Buranın manzarasını çok sevdim." Gözlerini kısarak camdan dışarı baktı. "Yiğit bu deniz neden bu kadar karanlık? Işıklandırması harika. Belediye Başkanı iyi çalışıyor olmalı! Adam üşenmemiş, her yeri rengârenk ışıklarla süslemiş. Baksana, denizin üzerinde geziyorlar."

Yiğit otoparkın önündeki ufacık, karanlık, boş araziye baktı. Orası ne denizdi ne de siteye ait bir bölüm bundan sebep ışıklandırması yoktu. Sadece otoparktan vuran direklerin ışıttığı kadar aydınlıktı. Genç kadının iyice leyla olduğuna kanaat getirdi. Gülümseyerek başını sarstı. "Evet, harika bir deniz manzarası." Rose Mina gözlerini kısarak genç adama baktı. "Yalancı..." dedi dili iyice yayılmaya başlamıştı. "Seni kandırdım, sanki sarhoşmuşum gibi davrandın bana. Çıkalım." dedi şikâyet ederek. İyi de onların otoparkın manzarası var mıydı? Hatırlayamadı! Kapıyı açıp kendini dışarı atmaya çalıştı ama kapı kolunu bulamadı. Bak birisi kapının kolunu çalmış! Cık, cık adamlar neleri yapıyordu. Bir daha denedi, tabii ki başaramadı. Yiğit yanına geldi. Nazikçe aşağıya inmesine yardımcı oldu. Rose Mina bir şeyler düşündü, yüzünü buruşturdu. Sonra dengesizleşti, genç adamın beline doladığı kollarını ittirdi.

"Bırak... Bana sarrrhos muamelesi yapma. Ben kendim yürüyebilirim." Tafralarla buruşturduğu yüzüne düşmüş saçlarını hırçın bir baş jestiyle geriye attı. Dağılmış saçlarını yüzüne gelince, üfleyerek yüzünden kaldırmaya çalıştı ama cansız nefesleriyle yukarı havalanan kâkülleri tekrar yüzüne düştü.

Yiğit uzandı, onun gözlerini kapatan zülüflerini yüzünden geriye çekip kulağının arkasını sıkıştırdı. Burnuna işaret parmağıyla dokundu. Rose Mina ayakta uyur gibi kapadığı gözleriyle rüzgâr yemiş narin bir funda dalı gibi ileri geri sallanıyordu. "Bu dünya niye bu kadar hızlı dönüyor? Üf Yiğit, ben iyiyim bak, yürürüm." Ufak bir çocuk gibi yaptığı konuşmasını, tatlı bir baş jestiyle tamamladı. Yiğit biraz geriye çekildi. Gülümserken, Rose Mina öne doğru sarsak birkaç adım attı. Hıçkırarak gözlerini kısıtı ve bakışlarını etrafta gezdirdi. Nerede olduğunu hatırlayamadı. Lanet kapı neredeydi? Sonra bu ara ne çok deprem oluyordu anlamadı. Yer ayaklarının altında durmuyordu. Ne kadar düşünse de eve nereden gidiliyordu, hatırlayamadı. Yana döndü, daha attığı ilk adımda arabanın

ön kısmına sert bir şekilde tosladı. Leğen kemiğini metale vurunca acı içinde uyundu. Dudaklarını şaklatarak, gözlerini açtı. Arabaya tuhaf bir şekilde bakarken hırçınlaşarak kaportasını yumruklamaya başladı.

"Bu lanet seeeyi benim önüme kim koyduuuuuu ha!"

"Ben koydum Gülüm, görmedin mi?" dedi genç adam alayla yanına geldi.

"Niye?" dedi Rose Mina başını ona çevirerek yüzüne düşen saçlarını geriye çekti.

"Sen sor diye."

Yiğit genç kadının yanına yaklaşp arabanın kaportasını iyice çöktirmeden narin ellerine müdahale etti. Omuzlarından kavrayarak kendine yasladı, sitenin dış kapısına yönlendirdi. Yiğit kapıyı açarken Rose Mina arada tökezleyerek ona uyum sağlamaya çalışıyordu. Başını kaldırıp genç adama baktı. İşaret parmağını yukarı uzattığında ilk hedefi teğet geçti. Sonra biraz daha sağa kaydırıldığında, adamın çenesine dürterek, "Sana hâlâ küsum," diye dudaklarını büzdü.

Yiğit asansörün düğmesine bastı. Onu iyice kanatlarının arasına çekti. "Neden küssün hâlâ?"

Rose Mina saçlarını kurcalayarak ağzını burnunu kıvrınca, Yiğit'in içi gitti. Öylesine tatlıydı ki şu hâliyle sımsıkı sarılıp, bir an olsun sinesinden indirmeyesi geliyordu. Rose Mina neden küstüğünü bulmuş olacak ki başını asabi bir tavırla kaldırdı. Yarı aralık göz kapaklarının arasındaki baygın gözleri genç adamın neşeli kahvelerine baktı. Balköpüğü gibi kaban gözleri aklını başından alınca içi sıkıştı. Yüreği yağ olup aktı. "Bana böyle baktığın zaman, neden küstüğümü hatırlayamıyorum Yiğit. Bakma böyle."

"Nasıl bakıyorum?"

"Çoook güzel bakıyorsun," dediğinde asansörün kapısı açılmıştı.

Yiğit gülümseyerek asansöre geçti, düğmeye bastı. Rose Mina o vakit neden küstüğünü hatırladı. "Tamam buldum." dedi ve şirret bir kaş çatışla ekledi. "Sen bana nasıl şarkı dinletmezsin klostrofobik ukala! Konserimin içine ettin." İşaret parmağını göstermek isteyince sendeledi. Yiğit'in yardımıyla toparlanarak üzerindeki elbisesini düzeltti. "Hah nerede kalmıştım! Ben o sanatçıyı seviyordum ve sen dans bitince adamı hemen ortadan yok ettin."

"İnsanüstü yeteneklerim olduğuna inanman güzel."

"Yalan mı?"

"Konseri bitmişti."

"Evet senin yüzünden konserim bitti. Sen nasıl bir... bir?" diye unuttuğu kelimeyi düşündü ve bulamayınca, "Sen neydin ya?" dedi hırçın bir sesle. "Kıskanç! Kıskançsın sen işte." Ufacık asansörün içinde sesini ve kelimelerini yaya yaya haykırıyordu. Yiğit başını sallarken Rose Mina buna daha çok öfkelen-di. "Sen buldum... sen gıcıksın. Sayende Sanem çok sevdiği şarkıda dans edemedi. O kadın senin ağzının içine düşecekti." O an aklına geldi. "Ben seni ondan kurtardım." Kadının üzerine döktüğü içkiyi düşününce Fransız Senfoni Orkestrası yüksek oktavda konser verdi.

Asansörün kapısı açıldı. Yiğit genç kadını dairenin kapısına sürüklemeye başladı. Daha anahtarı yerine takmadan kapı açıldı. Berna Hanım üzerinde pembe sabahlığı, ayağında şıpidik terlikleri, kollarında torunuyla onlara bakıyordu.

"Sen uyumadın mı anne?" dedi Yiğit yaşlı kadını görmenin şaşkınlığıyla.

"Ruhumu kapiya bıraktım." dedi gözlerini haylazca devirerek.

"Bu kız sana hiç iyi örnek olmuyor, esprilerin ona benzedi." dedi Yiğit gülümseyerek.

"Uyuyordum, küçük hanım acıkmış!" dediğinde bakışlarını oğlunun kollarının arasında yarı baygın ve ayakta zor duran genç kadına çevirdi. Yiğit annesinin kenara çekilmesiyle içeri geçerken Rose Mina yaşlı kadının kollarındaki kızına baktı. Garip bir biçimde gülümsedi. Sonra yaşlı kadına bakıp gözlerini kısarak işaret parmağıyla kucağındaki bebeğini gösterdi. "Ooo, benim biliyooon mu? Ben dooooordum onu! Yiğit yardım etti bana." dedi başını hafifçe sarsarak. Ve yine hıçkırdı. "Seni küçük seniiii."

Berna Hanım gülümseyerek, "Senin kızım. Allah bağışlasın, pek tatlı bir torun verdin bana." dedi alttan alıp anlayışlı bakışlarını oğluna çevirerek.

Yiğit sırtarak annesine açıklama değil de durum tespiti yaptı. "Sanırım ilk defa içiyor. Hâlbuki fazla da içmedi ama sarhoş oldu."

Rose Mina kıkırdamaya başladı. Önünde yelpaze gibi salladığı elini genç adamın göğsüne yumuşakça vurdu. İki parmağını kaldırıp gözlerinin önüne koyarak, "Hayır," dedi yine haylazca kıkırdarak. Berna Hanım ve Yiğit ona bakarken o yerinde deprem yemiş varil gibi sallanarak ellerine baktı. "Bu ikinci. Lise mezuniyetinde hıh... annemden gizli, samimpanya içtik biz." Sonra işaret parmağını dudaklarına koyup, "Şliittt.

Sakin söylemeyin Hacı Dedem bacaklarımızı kırar," diye kıkırdadı. Sonra Hacı Dedesini düşündü. Elini saçlarına gömdü. "Yaa, o ölmüştü, yazık"

Yiğit gevrek bir kahkaha atarken, "İkiymiş!" diye başını sallıyordu. Rose Mina kızına baktı. Şefkatle gülümserken Yiğit onu mutfığa yönlendiriyordu. "Biliyor musun, ben ondan korkuyordum!" dedi bakışları hâlâ yaşlı kadının üzerindeyken. Berna Hanım irice açılmış gözleriyle mahcupluğunu saklayamadı.

Yiğit duraklayarak annesine baktı. "Ben de ondan korkuyorum."

"Yiğit."

"Ama gerçek bu anne, bazen beni de korkutuyorsun." diye takıldı.

"Ben daha çok korkuyorum." dedi Rose Mina.

"Neden?" diye sordu sesindeki lakayit tavrını gizleyen adam.

Rose Mina kaşlarını çatarak genç adama döndü. Başını sanki ona duymayacakmış gibi yaklaştırdı. Sır verirken yayık sesini kıstı. "Deli misin sen? Bana nasıl bakıyordu biliyor musun?" İşaret parmağıyla kadını suçlayarak gösterdi. Berna Hanım tokat yese ancak böyle hakarete uğrar, afallardı. Ahıklaşarak, olduğu yerde kahrken kollarında kıpırdanan torunuyla donakalmıştı.

"Bilmiyorum. Nasıl bakıyormuş annem sana?" dedi Yiğit haylazlıkla yaşlı kadının yüzüne bakarken. Annesinin yüzündeki rengi çekiliverdi. Yiğit işin gırgırında, Rose Mina hâlâ kendini anlatma derdindeydi. "Susss işlemişim gibi böyle... böyle kötü bakıyordu. Hiç susss islemedim, valla Namussuz değilim." Genç adama baktı. "Senden başkası olmadı ki. İlk ve sonsun sen, anlat ona. Namussuzluk ettmedim."

"Etmedin."

"Hem namus bacak arasında değildir, onu da söyle."

"Tamam."

"Evlenmeden böyle... böyle elinin ucunu sürmene izin vermedim. Yalan mı, anlat ona."

"Doğru."

"Yiğit evlilik kâğıt değil, değil mi?"

"Değil Gülüm."

"Ben de öyle söyledim ama sen inatla boşananınca evleneceğiz demiştin, yalancı seni..." Hıçkırdı. "Yiğit sence annen beni sever mi?"

"Bilmem kendisine sorsana."

"Yiğit, ona seni odama almadığımı söyle, buna izin vermedim."

Metreslik etmedim söyle ona, bana kötü bakmasın artık."

"Sen söyledin az önce." dedi Yiğit'in kulakları utançtan kızarıırken insanın annesi karşısında konuşacağı da susacağı da bazı sınırlar vardı. Kocaman adam annesinin dikkatli bakışlarından, kızı kadar küçükmüş gibi gözlerini kaçırdı.

"Ben korkuyordum ondan. Ben kötü biii seyy... yapmadım ki!"

Soluğu boğazına dizilen kadın, "Ben," dedi. Gözlerini irice açıyor ama kendini açıklayacak cümle bulamayınca susuyordu. Rose Mina elini kaldırıp onu susturdu. "Senden artık korkmuyorum ki," Yüzünde bahar gibi açan bir gülümsemeyle yamuk yumuk göz kırptı. Yiğit'e baktı. "Valla korkmuyorum. Seviyorum onu, iyi bir kadın. Ona iyi bak Yiğido, anneler gidince burnunun direği sızlıyor. Hep sızlıyor, özleyince de sızlıyor." Rose Mina başını kaldırıp ona hüznle baktı. "Annem gittiğinde yerinde açılan boşluğu hiçbir his doldurmadı, durmuyor, ben hala üzülünce *anne* diye ağlıyorum. Benim annem yok, öldü biliyor musun?"

"Başın sağ olsun kızım."

Kız elini salladı geçiştirmek için. "Ama acısı ölllmüyor. Hep buradan," dedi işaret parmağıyla kalbini gösterip kendi göğsüne bakarken. "Burada saklı, bir de burada. Buradaki direk kokusunu özleyince hep sızlıyor."

Rose Mina ona özlemini anlattı sonra yine saçmalamaya başladı. Ber-na Hanım torunuyla çocuk odasına giderken, "Anne, bize kahve yapabilir misin?" diye sordu Yiğit. Yaşlı kadın başını sarsarak, "Tamam, kızı yatırayım geliyorum." dedi anlayışla. Rose Mina'ya gülümseyerek içeriye girdi.

Yiğit onu mutfığa götürürken, "Başka kimden korkuyordun?" diye sordu. Rose Mina gözlerini kısarak, "Senden tabii, mafya kılıklı senden, kimden olacak?" diye atıldı. Yiğit onu sandalyeye oturtunca eğilip yüzünü avuçlarının arasına aldı. Baygın gözlerine bakarak, "Benden korkmana gerek yok ki Gülüm! Ben sana ölürüm." dedi, bu düşünce içinde birden panikle karşılanmıştı. Onun kendinden çekinmesine dayanamazdı.

"Ama korkuyordum. Bana kötü davrandın. Sonra kaşlarını hep çattın. Güzel gözlerin hep kıızıyordu."

"Kızımıyordum." dedi adam huysuzca.

"Yalan söyleme," diye haykırdı.

"Rose çocuklar uyuyor."

"Şışttt," yaptı ve devam etti. "Hep kıızıyordun. Sert bakıyordun. Bana. Bana emir veriyorsun ben emir almaktan nefret ederim." Sonra bir hıçkırıkla sabun köpüğü gibi anında duruldu. Genç adamın rengi atmış

yüzüne bakarak dudaklarını büzdü. "Yiğit... ben sarhoş mu oldum?" Hıçkırdı. Bunu sorarken bile göz kapaklarını açık tutmak için olanca gücüyle çaba harcıyordu.

Yiğit başını sallayarak kapıdan giren annesine baktı. "Kusura bakma anne, seni de rahatsız ettik."

Yaşlı kadın çekmecedен cezveyi çıkarırken, "Yok oğlum, zaten uyuyamam hemen." dediğinde masaya abanmış genç kadına baktı. "Bu hâl çok tatlı. Eteğinde ne varsa dökülüyordu. Onu arada sarhoş etmek gerek içinde bir şey kalmaz."

Rose Mina başını kaldırıp kısık gözlerle karşıya baktı. "Yiğit... bizim eve biri daha girmiş. Kim o?" Yiğit kaşlarını çatarak sert sert baktı. Bu kelime onun kanayan yarasını kangren yapıyordu. Hayır, şu anda durduk yere burnundan duman çıkacak bir ejderhayı andırıyordu. Yüzü birden sertleşerek, "Ne diyorsun sen?" diye sordu. Rose Mina elini kaldırıp işaret parmağıyla karşısındaki şaşkın kadını gösterdi. "Orada bak. İki tane kadın var! Yiğit kim bu kadınlar?" diye çıkıştıktan sonra, sanki az önce bağırان o değilmiş gibi sustu. Uzattığı parmağına baktı. "Benim parmaklarım da dört tane olmuş. Yiğit parmaklarım,"

Berna Hanım'ın hazırladığı fincanlar masaya dizildi. Yiğit genç kadına zorla kahveyi içirmeye çalıştı. Yiğit uzattıkça Rose Mina başını sağa sola çevirip, "Acı bu şey, içmem." diye burun kıvırıyordu. Yiğit sandalyesini tam önüne çekerek genç kadının sandalyesine uzandı. Bacaklarının arasına çekip narin bedenini hapsedti. Annesinin şaşkın bakışlarının altında, ona zorla kahveyi içirdi. İlk fincan bitince ikincisi ve üçüncüsünü de çenesini sıkıca kavrayarak içmeye zorladı. Rose Mina yuttuğu acı şeyle midesi bulanarak yüzünü buruştururken "Manyak... Bırak, istemiyorum." diye haykırdı ve birden elini ağzına tuttu. Bakışlarını genç adama çevirerek başını salladığında Yiğit onun kusacağını anladı ve kucakladığı gibi yerinden kaldırdı.

Az sonra midesini iyice boşaltan kadının yüzünü yıkayan Yiğit elindeki havluyla yanaklarını özenle kuruladı. Rose Mina'nın gözleri biraz açılmış ve içindeki alkol azalınca, zihni az da olsa berraklaşmıştı. Kahvede işe yaramıştı sanırım. Yiğit ıslanmış saçlarını geriye ittirirken, Rose Mina ellerini onun geniş göğsüne yasladı.

Islak kirpiklerini kırıştırarak, "Yiğit," dedi biraz daha kontrol altına aldığı bir sesle, genç adam gözlerini onun yarı ayık seçilen elalarına çevirdi. Yanaklarına dokundu. "Söyle Gülüm."

"Benden vazgeçecek misin?"

"Şimdi bu nereden çıktı?"

"İşte, söyle. Bir gün beni unuttur musun? Hevesin başkasına kayar mı?"

Yiğit havluyu tezgâha bıraktı. Uzanıp genç kadının yanaklarını avuçlarının arasına alarak alnını alnına yasladı. "Rose... Sen ben de heves değilsin ki. Heves olsan çoktan biterdin. Sen ben de nefessin Gülüm, ancak ben ölünce biteceksin. Nasıl sözler bunlar!"

Rose Mina kollarını genç adamın beline dolayıp sımsıkı sarıldı. Yanagını şefkatli göğsüne dayadı. Onun tüm varlığını, ruhunu, kalbini, bedenini istiyordu. Düşündüklerini yapmak istiyor ama hâlâ biraz çekiniyordu. Onunla evlenmişti. Allah katında kocası olmuştu. Ne yapması gerektiğini biliyordu ama gururlu yanı, bir türlü hareket etmesine imkân vermiyordu. Daha sonra bunun için pişman olacağını biliyordu. Ancak şimdi tek istediği, onun kolları arasında olmaktı. Ona daha da çok yaklaşıp ayak uçlarında yükseldi. Başını geniş omzuna dayadı. Yiğit onun varlığını daha yakınında hissetmek isteyerek sıkıca sarıldı. Bugün bir haller vardı onda. Garipti! Gözleri uzaklara dalıp gidiyordu ama daha sıcaktı. Sanki tüm sınırlarını kaldırmış, dikkatle ördüğü o kalın duvarlarını yıkmış ve ne kadar özünde tutucu birisi olsa da onun için her şeyden vazgeçmişti. Rose Mina onun sıkıntılı hâlde derin bir nefes alarak daha sıkı sarıldığını hissetti. Gözlerini sımsıkı kapatarak bütün dünyayı dışarıda bıraktı.

Dakikalarca sadece sarılarak teninde muhtaç olduğu ısını, yanagının altında onun için huzurla atan kalp ritmini duyumsayarak kalakaldı. Sonra birden geriye çekilip arkasını döndü. Yiğit onun sıcaklığını alıp götürmesine kaşlarını çatı. Kollarından varlığı çekilirken gövdesinden canı, ruhundan eksik parçası gitmiş oldu. Tüm varlığı onunla şad olup yokluğuyla yok oluyordu.

"Yiğit dini nikah kıydık ya biz..."

"Evet."

"Annen metres olduğumu düşünmez değil mi? Yani sen demiştin ki..."

"Biz sadece kâğıt üzerinde evliyiz, evliliğim bir sözden ibaret demiştim, bir yeminden ve çocuğum için katlandığım bir kılıftı açıkçası şimdi bakıyorum da çok saçma bir fikir... Neyse, bunu artık annem biliyor ve kabullendi, yakında herkes bilecek sadece bunun için biraz zamana ihtiyacı var. Ailesiyle boşanmamızı konuşması için."

Ona bakarken genç kadın eliyle fermuarını göstererek, "Açar mısın?" diye sordu.

Yiğit'in bakışları elinin gösterdiği yere kayınca yutkundu. Kasılmış parmaklarıyla saçlarını toparlayıp omzunun üzerine yerleştirdi. Başını hafifçe eğip mis kokulu saçlarına dudaklarını bastırdı. Fermuarını kavrayarak heyecanla indirmeye başladı. O ufacık taşlı fermuar aşağıya kaydıkça Yiğit'in nefesi genzine tılandı. Teninin sıcaklığı, saçlarının kokusu yetmiyor, bir de bu işkenceyle cehennem çukurlarında kalmış gibi terliyordu. Sonunda fermuar tamamen açıldığında, bir adım geriye çekildi.

Başını kaldırıp aynadaki aksiyle gözleri kesişti ve olduğu yere çakılıp kaldı. Bir çift aşkla bakan ela ona hayalini kuramayacağı şeyi sunuyordu. Rose Mina ellerini tezgâha yaslamış, güç alarak tırnaklarını sert zemine geçirmişti. Sanki yüksek bir binanın tükenmeyen merdivenlerini çıkmış gibi nefes nefese, gözlerini kırpmadan sevdiği erkeği izliyordu. Her bir hareketini, yüzündeki her bir kıvrımı ve ona bakan aşık gözlerini hafızasına kazıyordu.

Yiğit onun bakışlarındaki hayranlık ve içindeki adını koyamadığı coşkuyla yutkundu. O kadar güzel bakıyordu ki kocaman adam kendini o bakışların altında aciz hissediyordu. Rose Mina doğruldu. Gözlerini bir an gözlerinden çekmeden, ellerini dayandığı yerden kaldırdı. Omuzlarına dokunup elbisenin kalın askılarını yakalayıp omuzlarından aşırı.

Yiğit'in gözleri ellerine kaydı. Titreyen narin parmakları, elbisesini bedeninden kaydırarak sıyrırken kalbindeki haşın vuruşların sesi kulaklarında uğuldadı. Ve tiril tiril kumaş, genç kadının ayak bileklerinin dibine düşünce bakışları yere kaydı.

Rose Mina ayağını hafifçe hareket ettirip zarif bir bilek hareketiyle elbisesini bir köşeye savurdu. Yönünü genç adama döndü. Yiğit'in bakışları bir kelebek kanadı gibi kıpırdayan ayak bileklerinin çukurundan, uzun güzel bacaklarına kaydı. Sonra yukarı tırmanırken nefes almayı dahi unutup ufacık dantel iç çamaşırına ve daha yukarısına cesaret edemedi. Kısa bir süre dişlerini sıkarak inledi. O tatlı pembe şeffaf tül sutyenin içindeki iç gıcıklayıcı dolgunluklar, yüreğinde başlattığı ateşin, kasıklarına doğru salınmasını sağladı. Ona baktıkça sertleşti ve daha dokunmadan, ellerinde onların diri ve dolgunlaşmış varlıklarını hissetti. Onlara dokunmuş defalarca istediği kadar okşamıştı ama özgürce tadını çıkaramamıştı. Bedeni yanmaya başlayınca boğulduğunu sandı. Eli yakasına gitmek için zaman kolluyordu. Alnında boncuk bocuk ter tomurcukları birikirken bakışları genç kadının yüzüne döndü. Koyulmuş gözlerine baktı.

Konuşmak için ağzını açtı fakat söyleyeceği hiçbir kelimeyi yerli yerinde bulamadı. Dudaklarını nemlendirdi. Onda hareketlenme olmayınca Rose Mina daha fazla bekleyemedi. Omuzlarını dikleştirdi, bir cesaret genç adama sokuldu. Başını geriye atarak gözlerinin içine baktı. Söyleyeceği şey için biraz zorlansa da bir yerlerden başlaması gerekiyordu ve o anda aklının ucundan geçmeyecek en uçrak fikri ortaya atmayı başardı.

"Be-benimle duş alır mısın?" Titrek sesi öyle çatallıydı ki sanki ondan başka iki kişi birden konuşuyor gibi bir etki sunuyordu.

Yiğit Üstündağ! Binlerce insanın eline baktığı otoriter adam, çok kişinin çekinerek gözlerinin kıyısından bakıp, el pençe divan durduğu, kadınların önünde diz çöktüğü adam, şimdi ufacık bir kadının karşısında, basireti bağlanmış diline hükmedip konuşamıyordu. Ne ara elleri kadının yanağına temas etmiş, ne ara genç kadın yanağını sevgiyle avucuna bastırıp gözlerini kapatmıştı bilemedi.

"Sarhoşsun!" Sanki bu ses ve kelimeler ona ait değildi. Mantıklı yanı işleve girmiş, yarın pişman olacağı bir eylemden kurtarmak için öz denetimini ele almıştı. Rose Mina utansa da devam etti. "Bunu yapmamız gerek."

"Duş alırken sana yardım edebilirim ama diğer türlü..."

"İstiyorum."

"Hadi seni yatırayım." dedi zayıf bir itirazla.

Rose Mina gözlerini ondan alamıyordu. "Uyumak mı istiyorsun? Şimdi mi?"

"Seni daha çok istiyorum ama bu şekilde olmaz. Sarhoşken değil!" diye düşündü adam. Aklına gelen bu düşünceyi uzaklaştırmak istedi, başını iki yana salladı. Rose Mina bakışlarıyla onun aklını okuyordu. "Düşündüğünü yapacak mısın? Kaçmayacaksın değil mi?"

"Ne düşündüğümü nereden biliyorsun Rose?"

"Gözlerinden okunuyor Yiğit. Bana yine o sevdiğim parıltılarla bakıyorsun. Sırf ben istediğim için kendini geri çeken ve benim mutluluğum için hep geri planda kalan adamın güzel bakışlarıyla."

"Seni, sabah pişman olmuş hâlde bulmak istemiyorum. Ya yine o saçma düşüncelere kapılarak kendine eziyet edersen. Tutucu yanın devreye girip suçlu hissedersen... Senin yüzüne düşen her hüznün gölgesi, beni kahreder. Karar veremiyorum."

"Yiğit... ben bu konuda cahilim. Bana yardım etmezsen nasıl yapacağımı bilmem! Ben erkekleri baştan çıkaran biri değilim. Beceremem."

"Öyle biri olmadığını biliyorum Gülüm." Bunu öylesine bir öz güvenle kendinden emin söylemişti ki adamın içinde yer ettiği bu sarsılmaz hış, genç kadına ilk defa gurur değil, külfet verdi.

"Beni iyi tanıdığını mı düşünüyorsun?"

Yiğit içinde kopan fırtınaları gözlerinden okuduğu hâlde seslenmeme yüceliğini gösterdi.

"Evet. İnsanlar bazen yıllardır tanıdıklarını aslında hiç tanımadığını, birkaç saat önce tanıştığı birine ise sanki yıllardır aşına olduğunu fark eder. Ben, seni çok iyi tanıdığımı hissediyorum Gülüm. Sen benim ruh eşimsin. Yüreğimin yarısı, soluklarımın tamamısın. Sen bu hayata, bundan sonra tek devam etme sebepsin."

Aslında bunlar Rose Mina içinde geçerliydi. Aynı duyguların, içlerinde kat kat büyümüşünü hissediyorlardı. Yiğit her anlamda mükemmel bir erkekti. Mert, olgun, düşünceli ve sevilesi bir erkekti. Daha ilk tanıştığı anlarda çok çekici görünmeye başlamıştı ya gözüne, şimdi bu çekiciliğe, iyi yüreği, sonsuz sadakati ve olağanüstü insanlığı eklenmişti. Kararını zaten çoktan vermişti. Gözlerini Yiğit'ten ayırmadan aralarındaki mesafeyi kapattı. Tam önüne geldiğinde, kollarını kaldırıp boynuna sardı ve parmaklarının ucunda yükselerek, onun şaşkın bakışlarının altında, "Günahsa benim günahım, hataysa benim hatam, suçsa işlemek isteyen benim ve bunların hepsini aklım başımda yapıyorum, sana ne." dudaklarından öptü. Dilini ayartarak dudaklarında gezinmeye başlayınca, Yiğit'in ağzından boğuk bir inilti koptu. Rose Mina taş kesilmiş adamın dudaklarından bir nebze geri çekilip kararlı gözleriyle onun huzur bulduğu, aşkı tattığı gözlerine dikti.

Ellerini genç kadının beline koyarak nazikçe tuttu. Elinin altında onun çıplak teninin kadifemsi dokusunu hissetmek zordu. "Bu ne içindi?" diye sordu. Dudaklarındaki tadını yaladı.

"Seni şaşırtmak istedim."

Yiğit başını aşağıya eğerek burnunu genç kadının burnuna sürttü. "Hayatım, inan bana bundan daha fazlasını yaptın. Bak beni gaza getirip odandan çıkarırsan ayağı yanmış tazi gibi sahil boyu koşturursun. Ama bu sefer tek koşmam, sen de benimle koşarsın." Geriye çekildi, "Bu gece uyumayı benim için imkânsız hâle getirme. Bu yaptığınla uykumu kaçırdın."

"Öyleyse bunu değerlendirelim."

"Emin misin?"

"Evet. Ama sen emin değilsen..."

Yiğit'in duyması gereken tek şey buydu. "Sen deli misin?" Yüzünü avuçlarının arasına aldı. Rose Mina'nın gözlerinde hiç şüphe görmemesine rağmen yine de ciddi hâline büründü. Hayır, onun istemediği hiçbir şeyi yapmayacaktı. Her şey, onun istediği gibi olacaktı. "İstedğin zaman, fikrini değiştirebilirsin!" dedi usulca. "Tek yapman gereken, bana durmamı söylemen. Seni yatağında istediğim doğru. Ama yanımda huzurlu olduğunu bilmekte istiyorum. Ertesi gün yaptığın şeylerden pişman olmanı istemiyorum. Evlenene kadar sabredebilirim. Nasılsa yakında resmi olarak evleneceğiz."

Bu kelimeler genç kadını alt üst etti. "Biz zaten evlendik."

"Bu dini nikah, ben seni ilk gördüğüm gün Allah katında zaten karım oldun. Bu sadece senin içindi, benim istediğim resmi bir nikah. Evlenerek yaşam birliğimizi özgürleştireceğiz."

"Başkalarının ne düşündüğü ya da ahlaki yargıları artık umurumda değil, bizim ne düşündüğümüzün önemi yok mu?"

"Senin yetiştirme tarzına uyum sağlamaya çalışıyorum. Üstelik her daim senin aklında olan toplumun yazılmayan kuralları, seni üzmem en son isteğim dahi olamaz. Aklın dağılık şimdi!"

Sırf bu evlilik baskısı yüzünden, geçmişte onu ne kadar haksız yere suçladığını bir kez daha fark ederek kahroldu. Yiğit gerçekten saygıdeğer biri ve uğruna canını vereceği ilk ve tek erkeği olarak kalacaktı. Ellerini onun göğsüne koyduğu an, içinde az da olsa var olan bütün gerginliği kaybıldı. Parmaklarının altında onun kalbini hissetti. Ne istediğinden emindi.

"Bu olmayacak sevgilim. Hiçbir zaman pişman olarak durmanı istemeyeceğim. Ben seninim. Şimdi veya sonra, sonuçta bu olacaktı. Neden şimdi olmasın." Kısık sesi ürkekti. "Hadi, artık bırakalım konuşmayı, kızımız uyanmadan bir şeylere başlamamamız lazım. Yoksa bu anlar yine rüya olacak."

Rose Mina onu kendine yakın tutmaya devam ediyordu. Yiğit hâlâ tereddütteydi, ilk adımı atmaya biraz destek bekliyordu. Kadın iç gerekerek, "Biliyorum. O kadar çok birlikteliğin gerçekleşmeyeceğini söyledim ki senin bu ürkekliğinin mimarı benim. Bu tahmin edebileceğim ve isteyebileceğim en son şeydi." Cesaret için kısacık sustu. "Aklımı kaçırmış olmalıyım ama..." Utanarak gözlerini kaçırdı.

Yiğit başını yavaşça eğmeye başlamıştı. "Hayır Gülüm, aklını

kaçırmadın." Dudakları birleşince aralarında saçma sapan oluşan itirazları sonuçsuz kalmıştı. Bu öpüşmede öyle bir tutku vardı ki ikisi de nazik değildi. Kendilerini kaybederek sertçe karşılık vermekten geri duramıyorlardı. Ayrıca olanlardan sonra tenlerinin ve yüreklerinin sadece bir öpücükle yetinemeyeceğini biliyorlardı.

Rose Mina nihayet dudaklarını ondan ayırdığında, ikisi de nefes nefese kalmışlardı.

"Şimdi durmazsam durabileceğimi sanmıyorum." dedi arzudan boğuklaşmış bir sesle Yiğit. "Bana böyle ne yapıyorsun sen. Ellerimi senden uzak tutamıyorum. Uyuşturucu gibisin. Aldıkça daha çoğunu, hepsini istiyorum. Sen damarlarımdan ziyade benliğimde, ruhumda bile geziniyorsun."

Rose Mina onun sesindeki tutkuyu duyunca, titremekten kendini alamadı. Daha önce hiç böyle bittiğini ve onun her dokunuşuyla yeniden doğduğunu hissetmemişti. Başını kaldırarak Yiğit'e baktı. Genç adam dikkatle onun yüzünden geçen ifadeleri okudu. "Yaptığımız yanlış mı Yiğit?"

"Yanlış değil Gülüm, sadece beklenmedik. Bir erkek ve bir kadının birbirlerini istemesinde... Bunda yanlış bir şey yok."

Rose Mina'nın başı dönüyor ve fena hâlde ağrımaya başladığından, dalgınca başını ovuyordu. "Ben arsız değilim, sana saldırmıyorum bunu baştan konuşalım tamam mı?"

"Değilsin." Yiğit'in dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Ben seni nasıl istiyorsam, sen de istiyorsun, bu arsızlık değil. Doğamızda var. Biz insanız. En azından fiziksel olarak. Belki onu dinlememiz en doğrusu."

"Yani yatmamız gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Yatmak daha sonra gelir." dedi sırtarak. "Şu anda yatmayı düşünüyorum ama uyumaya hiç niyetim yok! Tecrübelerim bunu görmezden gelmenin bir işe yaramayacağını söylüyor. Uyuyamayız..."

"Bu durumu çok sakın karşılıyorsun. Ya benimle olunca içindeki ateş sönerse? Bir daha bana karşı eskisi gibi arzu duymazsan. Ben bundan çok korkuyorum. Hep düşünüyorum ve seni hayal kırıklığına uğratmaktan ya da kendim hayal kırıklığına uğrayıp bu birleşmenin düşündüğüm gibi olmamasından kork..." daha fazla saçmalamadan sustu. İçinde ne varsa dilinden ortalığa saçılıyordu.

Yiğit cevap olarak onun elini tutup kalbinin üzerine koydu. Avuç içini hafif bir baskıyla iyice tenine yerleştirdi. Coşkuyla atan kalp ritmini

dinletti. "Sana olan tutku değil ki sevdiğim, heves ya da istek değil artık. Bu bambaşka bir şey... Adının bu alemde var olmadığına emin olduğum tek duygu. Ben seninle dokunmadan sevmeyi öğrendim. Bana bir kere gülümsemen, gözlerime neşeyle bakman yetiyor. Biz o aşamayı çoktan geçtik."

"Yani böyle bir şeyin daha önce başına gelmediğini mi söylüyorsun? Buna inanmalı mıyım?"

"İstediğin kadar gül, dalga geç ama doğru söylüyorum. Böyle bir şeye alışkın değilim. Sen etrafımdayken doğru dürüst düşünemiyorum. Tek istediğim seninle sevişmek. Sana sarılmak. Seni öpmek. Konuşmak, gülmek, dertleşmek... Sen de bunu hissediyorsun. Biz bir ateş yakaladık, dumansız tütüyoruz. Dermanı olmayan hummalı bir hastalığa düştük, öleceğimizi bilsek de yaşamak için savaşıyoruz. Ve bu ateşi söndürmenin, hastalığa deva bulmanın tek bir yolu var,"

Rose Mina dudaklarını çiğnemeye başladı. "Bugün biz evlendik," Bakışları süzölmeye başladı. "Artık senin atağa geçmen lazım çünkü ben biraz daha saçmalarsam, yarın değil, önümüzdeki bir ömür yüzüne bakamayacağım." Kızarmıştı, içkinin etkisi geçiyor olmalıydı. "İstemiyor musun?"

Yiğit genç kadını omuzlarından kavrayıp kendine çekti. Ateş gibi yanan, taş gibi katılan bedenine yasladı. "İstememek mi? Ben bunun hayalini ne kadar çok kurdum haberin yok." dedi ellerini genç kadının saçlarına daldırıp, tarar gibi ipek saçlarını teninde hissederek geriye attı. "Gündüzleri tam bir ergen gibi aklımdasın. Geceleri eziyet verecek derecede hayalimdesin. Dokunacak kadar yakın ama bir sürü kapı ve duvarların arkasında gibi uzaktasın. Gülüm. Ben sen de var olduğumdan beri... Ben, ben de yok olmaya alıştım."

Rose Mina başını geriye atarak gözlerini genç adamın arzudan karmış gözlerine çevirdi. Titrek elleri geniş göğsüne tırmanıp parmakları ufacık düğmelerini buldu. Nefes alamıyordu. Karnında bir ağrı, ense kökünde darbe almış bir sızı vardı. Genç adamın dudaklarından yükselen ılık sesiyle ilk düğme açıldı. Titrek parmakları aşağıya indi ve bir diğeri daha açtı. şimdi gömleğin azıcık açık yerinden, sinisinin bir kısmı görünüyordu. Acele etmeden tüm düğmeleri açmaya başladı. Yiğit'in elleri yanlarında yumruk olmuş hâlde, kendini tamamen ona bırakmıştı.

Sonunda gömleğin tüm düğmeler açıldığında, iki kanadını kavradı ve pantolonunun içinden çıkardı. Eli sert tenine temas ederken kumaşı iki yana ayırdı. Geniş göğsünü görseline soktu. Parmaklarını göğsünün

hemen üzerine dokundurdu. Parmak uçları buz gibi olmuş titriyordu. Gür kılların arasına daldırdığı parmaklarına bakarken bakışlarını yukarı kaldırdı. Gözleri sevdiği adamın gözleriyle kesişti. Yiğit genç kadının elini sinesinde yakalayıp dudaklarına götürdü. Her bir parmağının ucuna ufaklık öpücükler koydu. Onun her dudak darbesinde, Rose Mina yutkundu. Karnı tatlı bir huzursuzlukla ağrıdı.

"Ama sen hâlâ bana söylemedin," dedi Yiğit elini genç kadının kızarmış yanağına sürüp haylaz bir dürtüyle ensesine kaydırırken. Rose Mina iyice yaklaştı. Ellerini onun tutuşundan kurtarıp aşağıya indirdi. Bakışları kemerine kaydı. Yutkundu. Titrek elleri kemerine tereddütle dokunduğunda, artık sadece yanakları değil, tüm bedeni tatlı bir pembeliğe bürünmüştü. Utanıyor ama garip bir keyifte alıyordu. Parmakları yanlışlıkla tenine değdiğinde, erkeğin karın kaslarının titremesini keyifle izledi. Üzerindeki etkisini seyretmek çok zevkliydi.

"Hadi söyle!" diye buyurdu. Genç kadının yanağına dokunmaya devam etti.

"Neyi söyleyeyim?" dedi dudaklarından salınan ateş genç adamın eline vururken, Yiğit yanağını hafif bir baskıyla başını yukarıya kaldırdı. Gözleri buluşunca, "Kocan olduğumu!" diye hatırlattı.

"Öyle misin?"

"Değil miyim?"

"Söyledim ya," dedi Rose Mina, gözleri genç adamın gözlerinden ziyade ruhuna dokunuyordu. Titrek elleri kemerini çözmüş, düğmesini zorluyordu. "Ben duymadım." dedi Yiğit nefes nefese. Lanet olsun o ellerin orada oyalandıkça her an sabrı sonlanıyor, kucakladığı gibi yatağa çekmemek için kendiyse savaşıyordu.

Rose Mina düğmesini çözünce Yiğit gözlerini kısacık bir an kapadı. Genç kadın sinsi bir kedi gibi gülümsedi. Fermuarını indirirken, eli kazara onun istekli sertliğine temas etti. Korkmalı mıydı? Ama artık korkmuyordu. Yiğit'in belinden kurtulan pantolonu ayak bileklerinin dibine yığılırken Rose Mina bedenini genç adamın çıplak göğsüne yasladı. Diri göğüsleri onun sert göğsünün hemen altına dayandı. Saçlarının uçları genç adamın tenine değerek gıdıklıyor, göğüsleri ise aklını zorluyordu. Yiğit gözlerini açarak, genç kadına tepesinden hükmederek baksa da şu anda onun kölesi olduğu gerçeğini saklayamazdı.

"Sen benim kocamsın. Hayatımsın. Bebeğimin babasisin. İki cihan yoldaşımsın." Bunları dudaklarından taşan sarsıcı bir gururla söyledi.

Ayak uçlarında yükselirken elleri genç adamın geniş omuzlarına dokundu. Beyaz gömleğinin kumaşını kavrayarak omuzlarından aşırđı. "Beni istiyor musun... kocacığım?" Buğulu kısık sesi utangaçtı.

"Belli olmuyor mu?" dedi Yiğit gülümserken. Rose Mina başını aşağıya eğerek onun kol düğmelerini çıkardı. Elindeki metalleri yere attı. Geniş banyonun içinde, nefeslerinin sığ sesine, metalin yere çarpma sesi karıştı. Gömleğinden kurtulmasını sağladı. Şimdi ikisi de karşı karşıya ve sadece iç çamaşırlarıyla duruyordu.

Rose Mina işaret parmağını kolundaki kabarmış mor bir damara denk getirerek sürttü ve Yiğit gözle görülür bir şekilde kasıldı. Bedeninde irili ufaklı yüzlerce iz vardı ve bunlardan zerrece korkmuyordu. Her birinin girintisinde parmak ucunu dolaştırdı. "Görüyorum ve..." dedi bakışları kocasının gözüne tırmandığında, dudaklarını dişledi. "Bu çok hoşuma gidiyor."

Yiğit daha fazla bu oyuna dayanamayacağını anlayınca, uzanarak belinden yakaladı ve aradaki açılan mesafeyi kapattı. İkisinin de teni ateş gibi yanıyor, ikisinin de tüm kasları katılarak sertleşiyordu. Yiğit onun narin bedenini iyice kendine çekip çenesini iki parmağıyla sıkıca kavradı. Başını aşağıya eğdi. "Sen bunları nereden öğrendin? Bunlar çok tehlikeli oyunlar Gülüm. Benim kalbim var, ciğerlerime hızla dolan nefesim var. Başımda uğuldayan ve şu an itibariyle çalışmayı bırakan bir beynim var."

Rose Mina tatlıca kıkırdadı ama gözleri hâlâ yarı utangaç yarı arzuluydu. "Öğretmenim sağ olsun. Çok tecrübeli hergele! Çok şey öğretti farkında olmadan." Sonra birden söylediğı şeye tepki vererek, genç adamın omuzlarından kavrayarak ayakuçlarında yükseldi. Yüzleri birbirine iyice yaklaşıncı, "Bundan sonra bunları benden başkasına öğretirsen, senin lisansını yakar, diplomanı yırtar, geleceğini çöp kutusunda imha ederim Yiğit Üstündağ!" diye ciddi bir tehdit savurdu. "Her şeyi bana öğretecek ve benimle tecrübe edeceksin. Bundan sonra böyle!"

Yiğit her ne kadar şu anda gevrek bir kahkaha atmak istese de onun nefesinin teninde, dudaklarının bir dokunuş mesafesinde, titrek ve çıplak bedenini kendi vücudunda hissedince tek yapmak istediğı şeyi yaptı. Genç kadına fırsat bırakmadan dudaklarına kapandı. Öylesine sert ve öylesine hoyratça yağmalıyordu ki dudaklarını, genç kadının elleri her sert hareketinde biraz kasılarak omuzlarını iyice kavırıyordu. Yiğit dudaklarını açıklıkla emerken, Rose Mina boşluğa düşmüş bir örümcek gibi sadece kendi ipine tutunurcasına bedenine tutunuyordu.

Bu öpüşmenin basit bir dudak temasından öteye geçmemesi gerekirken, birden her şey değişmişti. Rose Mina bedeninde bütün sinirlerin uyandığını, içinde bir yangının alevlendiğini hissediyordu. Kısa sürmesi ve masum olması gereken öpücük, giderek daha tutkulu bir hâl alıyordu. Farkına varmadan ellerini boynuna doladı ve parmakları saçlarına saldırdı. Yiğit inleyerek onu daha fazla kendine çekmişti. Öpüşmeleri tamamen kontrolden çıkmıştı.

Yiğit geriye çekildiğinde, nefesleri kesik ve donuk, gözleri yarı aralıktı. "Duş almayacak mıydık?" Hâlâ nefes nefeseydi. Uzanıp genç kadının elini yakaladı ve onu duş kabininin içine çekti. Rose Mina bakışlarını genç adama çevirdiğinde, elini dudaklarının üzerine koymuş kıkırdıyordu. "İyi de ikimiz buraya sığmayız ki? Yani ben sığarım ama sen değil."

Yiğit çapkınca gülümseyerek, "Ayrı kalırsak tabii sığamayız," dedi kırpiklerinin gizleyemediği kehribar gözleri parlıyordu. "Yaklaş!"

Bu tatlı emirle Rose Mina nazlıca omuzlarını sarstı. "Bir kere bu benim fikrimdi. Sen yaklaş!" dedi kendinden ödün vermeyerek. Uzanıp duş başlığını aldı. Genç adamın şaşkın bakışlarının altında, eline verip, "Önce ben yapacağım. Sen bana hizmet edeceksin." diye emrederek suyu açtı. Yiğit duş başlığını hâlâ verdiği gibi yukarıda tutunca, ilk buz gibi su tenine çarptı. Rose Mina titreyerek cırladı. "Ya Yiğit aşağıya tutsana, dondum." Yüzünden sular akıyor, bedeninin bir kısmı ıslanmıştı. Tüm tüyleri suyun soğukluğundan havaya dikilmişti.

Yiğit'in üzerindeki şaşkınlığı kalktı. Onun ıslak hâline bakarak, sabahdan beri tutmaktan göğsünün ortasında kocaman bir bombaya dönüşmüş olan gevrek kahkahasını koyuverdi. Tok sesi neşeyle geniş banyonun içinde yankılandı. Rose Mina dudaklarını büzerek saçlarından akan suları sıklı.

"Zaten biz kim, fantezi kim." Boş bulunarak yaptığı gafla çekinikçe genç adama baktı. Sırıtıyordu. "Yani biz, birbirimizi gebertmeden şuradan çikalım diyecektim." Kıvrınarak çıkmak için yeltenince biden belinden kavrandı. Gerisin geri duşa çekildi. Ne olduğunu anlayamadan, elleri buz gibi pürüzsüz fayansa dayandı. Kulağının dibinde onun heyecanlı sesi yankılandığında, bacaklarındaki güç çekildi. Sirtında onun sert göğsünü tüm çıplaklığıyla hissediyor, kalçasının üzerindeki sertlikle aklını kaçırma raddesine geliyordu. Lanet olsun! Kendi eliyle tuzağa giren tavşan kadar akılsızdı.

"Aklıma olmaz işleri soktuktan sonra kaçmak mı? Hiç sanmıyorum

karıcığım,”

Rose Mina onun telaffuzuyla her şeyi unuttu. Utanmayı, kızmayı ve şaşkınlığı geride bıraktı. Genç adama dönerek masum bakışlarını gözlerine çevirdi. Eğlenceli ve aynı anda şehvetle yanan kahveler, onu istekle karşıladı. Yiğit suyu ayarladı, kaşlarıyla genç kadının iç çamaşırlarını gösterdi.

“Çıkar!” dedi buyurgan bir tonla.

Rose Mina bakışlarını iç çamaşırına çevirdi. Her ne kadar ellerini bedenine sarmak istese de bu utanıcı bertaraf etti. İlk defa çıplak görmüyordu sonuçta ama bu utanmasını geçirmiyordu. “Ben böyle banyo yapmak istiyorum. Çıkarımayacağım.”

“Rose. Çıkar!”

“Ya, Yiğit git, o zaman ben tek yaparım. Senin yanında,”

Yiğit uzandı, omuzlarından kavrayarak kendine sertçe çekti. Rose Mina onun ıslanmış sert göğsüne yaslanırken daha şaşkınlığını üzerinden atamadan genç adamın parmaklarının sutyenin klipsinde gezindiğini hissetti. Eli birden duralayarak sırtında papatya gibi açıldığında, göğüslerinde bir rahatlama hissetti. Geriye çekildiğinde sutyeni bolarmış hâlde göğüslerinin üzerinde asılı duruyordu. Yiğit nefesi kesilmiş hâlde, işaret parmağını narin omzuna sürterek askısına taktı. Gözlerinin içine bakarak ilk askıyı düşürdü. Sonra aynı özeni diğerine de yaparak, ufacık tül den çamaşırın yere düşmesini sağladı.

Ateşli bakışlarını göğüslerinden aşağıya kaydırıp, “Onu da!” diye boğuk bir sesle buyurdu. Rose Mina kollarını göğsüne bağlayıp başını iki yana salladı. Yiğit hiç istifini bozmadan genç kadının kollarına uzandı. Göğsünü kapadığı ellerini, narin bileklerinden yakalayarak aşağıya indirdi. Hemen önünde diz çöktü. Rose Mina şaşkınca geriye kaçmaya çalışınca, belinden yakalayarak olduğu yere sabitledi.

“Rahat dur, düşeceksin.” Yiğit boğazının kuruduğunu hissediyordu. Rose Mina utançla ona bakarken, Yiğit’in gözlerinden yayılan ateş, onun da kendisi gibi hissettiğini gösteriyordu. Birlikteyken, her an tutuşmaya hazır dılar. Her şey öyle hızlı oldu ki Rose Mina nefes alamadığını hissetti.

“Sen de rahat bırak düşmeyeyim. Yiğit hadi çıkalım,”

“Olmaz.” dedi Yiğit itiraz ederek belinden kavrayarak, gözlerini göbeğine odakladı. Dudaklarını nemlendirerek, “Şeytan azapta gerek. Madem şeytan olmaya karar verdin,” dediğinde Rose Mina huysuzca debelenip elinden kurtulmaya çalıştı. “Ya ben,” Derin bir nefes aldı. “Yiğit, lütfen,

utaniyorum. Odaya geçelim, ışığı kapatalım.” Birkaç saniye sustu ve cansız bir tehditle devam etti. “Bak vazgeçerim.”

“Çok beklersin sen,” Yiğit ellerini teninde hareket ettirdi. Parmakları yan boşluğundan, leğen kemiğine kaydı. Haylaz parmakları incecik kupları olan iç çamaşırının sınırlarında dolaştı ama dokunmadı. Rose Mina nefes alamadığını hissediyordu. Bacakları titriyor, başı dönüyor, midesi kasılıyordu. Aşağıya bakamıyordu. Gözlerini kapamış, kül rengine dönmüş teniyle hafifçe titreyerek onun elinin altında dikiliyordu. Yiğit dudaklarını göbeğine dokundurduğunda, karnının kasılıp teninin titremesini dudaklarının darbesinin altında hissetti.

Rose Mina ellerini genç adamın omuzlarına koyarak ayakta durmayı denedi. Sırtı buz gibi fayansa dayandı. Yiğit başını kaldırdı. Ona baktığında gözlerini sıkıca kapadığını gördü. Hain bir dürtüyle dudaklarını göbeğinde dolaştırıp diliyle tenine sataştı ve onu kışkırtarak bilmediği arzuların kapılarına itti. Dudakları incecik kumaşın üzerine dayandığında, Rose Mina titrek bir nefes aldı. Yiğit durmadı. Onu tahrik etmeye devam etti. Kadın kesilmiş sesiyle, “Yiğit,” diye yakardı.

“Şiiitt!” dedi Yiğit şu anda keyfinin bozulmasını istemiyordu. Parmaklarını iç çamaşırının kumaşına takarak onunla oynadı. Çıkarmadığı ve geri çekilmediği her saniye, ona eziyet olduğunu bilerek hazla sataşmaya devam ediyordu. Sonunda incecik kulpları parmağına taktı ve bacaklarından aşırıp, aşağıya bıraktı. Bakışlarını ona ait olan harikulade hazineye çevirdiğinde, nefesi kesildi. Sonra bunun kendine eziyet olacağını düşünerek olduğu yerde doğruldu. Rose Mina onun ılık nefesinin teninin üzerinden kalkmasını kavrayamadan, kendini genç adamın kollarına çekilirken buldu. Yiğit onu kucağına alınca genç kadının ağzından ufak çaplı bir çığlık yükseldi.

“Şıştt, bizi duyacaklar.”

Kollarını genç adamın boynuna dolayıp gözlerini açtığında artık kocasının kucağındaydı. Yiğit göz kırparak, “Buradan bir sakatlık olmadan çıksak, iyi olacak.” dedi, bakışlarını ayağına çevirdi. Dikkatle duşa kabininden çıktı.

“Yiğit.”

“Ben burada bir şey anlamıyorum Gülüm. Sonra fantezine devam ederiz. Sen öğrenince.” Bilinçli olarak onun üzerine gidiyor ürkekliğini bertaraf ediyordu.

Rose Mina her ne kadar utansa da kıkırdamalarına engel olamadı.

Yiğit onu odaya getirip yatağın üzerine bıraktığında, dirseklerinden destek alarak yatağın ortasına çekildi. Gözlerini genç adamın bedeninde dolaştırdı. Sonra bakışları aşağıya indiğinde nefesi kesildi. Yiğit'in yaptığı edepsizlikle sesli bir şekilde nefesini dışarı salarken okkalı bir küfür savurdu.

"Lanet olsun Yiğit, bunu ışığı kapatarak yapabilirdin!"

Rose Mina'nın kalbinin deli gibi attığının, bacaklarının titrediğinin ve nefesinin kesildiğinin farkındaydı Yiğit. Dudakları çapkınca kıvrıldığında, gözlerinde tehlikeli bir ışıltı parlayıp söndü. "O zaman yüzündeki şaşkınlığı göremezdim Rose!"

"Görme Yiğit, şaşkın hâlim çekilmez." diye homurdandı. Karizmatik hergelenin ona misilleme yaptığına inanamıyordu! Onu tek seferde çıplak görme fikri, akıl sağlığı için uygun değildi.

Tam karşısında gözlerinin içine bakarak, Amazonlar'dan türeme vahşiler gibi son kumaş parçasını da aheste bir havayla çıkarmıştı. Ağzının içinde kocaman bir çöl inşa eden bu tatlı iblis, onu günaha çağırırken Rose Mina dili damağı kuruyarak arsızca bakıyordu. Edepsiz gözleri merakla turlarken içindeki hararetinden sebep kulaklarından duman çıktığına emindi.

"Rose, sabrımla mı oynuyorsun?"

Rose Mina ona cevap veremeden, yatak sarsıldı, iri beden yanına fütursuzca uzandı. Bir insan bu kadar vicdansız olamazdı! Zalimlerin bile yüreğinde az da olsa insaf kırıntısı bulunurken bu adam, direk azmettirci olayına giriş yapıyordu. Hayır, insanın kalbi, şekeri, dalağı, böbreği olabilirdi değil mi? Bakışlarını adamın yüzüne çeviremeyince yapmaması gereken o yanlış yaparak en ahmakça yere baktı.

"Rose, kâğıt kalem getireyim mi?"

"Neden?"

"İncelemen bittiyse çizime başlarsın."

Genç kadın başını afallayarak kaldırdığında, hâlâ alık alık dünyadan bihaber bakıyordu. Yiğit onun bu tatlı hâline bakarken gevrek bir kahkaha attığında, Rose Mina saçı çekilmiş gibi irkildi ve derhâl adamın ağzını kapamak için üzerine abanıp elini ağzına kapadı.

"Biri duyacak."

"Kim duyacak?"

"Şey... Annen, Erva... Uf Yiğit ev dolu."

"Gülüm," dedi elini dudaklarına götürüp öperken. "Bu oda dipte."

"Ne fark eder, sesimiz gidecek!"

"Gitsin."

"Ama böyle... Ya ben buna alışık değilim. Üf! Çok arsızsın!"

'Aynı zamanda şeytan kadar çekicisin' diyemedi. O kadarına hayâ etti! Ona bakıp titreyen ellerini saçlarının arasından geçirdi. Yok, az önce felaket bir gümbürtüyle çarpan kalbini yatağın bir köşesine düşürmüş olmalıydı ki içinde bir boşluk varmış gibi nabız atışları kulaklarında uğulduyordu. Adam yer küreyi yararak çıkan petrol gibi yüreğindeki aşkı sarsarak yüzeye çıktıkça Rose Mina o benzine çingı olup çakmak için müthiş bir istek duyuyordu.

Yiğit onun heyecanlandığı için hızla kalkan göğüslerini ve kuğu boyunda hızlanan nazlı nabzını görmezden geldi. Yok, eğer bunu aklından atmazsa tam bir ergen gibi dokunmadan bu işe son vermek durumunda kalacaktı. Acaba Rose Mina mutfakta kafasına tavayla vurmuş olabilir miydi? Şimdi ona çipil çipil gözleriyle ürkek ve aynı anda vahşi bakan bu ceylan yavrusu, uysalca ayının inine girdiğinin farkında mıydı? Yiğit hâlâ bu anın hayalle gerçek arasına sıkıştığını düşünüyordu. Dokunsa kaybolacakmış gibi ürkek, nefesini salsa uyanacakmış gibi meczuptu.

"Yiğit beni seyretmekten vazgeç. Bu da senin oyunun herhâlde ama ben alışık olmadığımдан bu oyunu bozarım. Ya da?" dediğinde genç adam önüne düşen bir perçemini yanağından geriye attı.

"Ya da?" Elinin tersini ateş gibi olmuş kırmızı yanağında gezdirirken haşın hatların esir aldığı dudaklarını nemlendirdi.

"Üf!"

"Üf diyene bak. Banyo fantezisi yapacağım diye bizi sakatlıyordun." Şaka yapmaya çalıştı ama sözleri çok içtendi ve söylediklerinde gülünecek bir şey yoktu. Aksine içinde bir yerleri fena hâlde harlıyordu.

Rose Mina onun gözlerine daha fazla bakamayınca, "Işığı kapat." diye buyurdu. Şimdi biraz daha ürkekleşen gözlerini ona çeviremiyordu. Yiğit ayartıcı parmaklarını genç kadının aralanmış davetkar dudaklarında arzuyla gezdirerek çenesine uzandı. Yüzünü kendine çevirdi. "Kapatmayacağım. Sen de bana bakacaksın. Bir saniye olsun gözlerini kapamayacaksın." diye kafa tuttu.

Bu ne öz güvendi, yatakta bile idareyi şiddetle ele alma çabasıındaydı ama bu sefer burada krallık yapamayacak, istediği gibi bu sahalarda at koşturamayacaktı. "Başıma silah dayaman gerek Yiğit Üstündağ. O kadar cesur değilim. Gözlerimi kapayacağım." Cidden müthiş bir ürkeklikle

parlayan gözleri gerçekçi bir korkuyla kesişti. Akıllanmayan genç adam, onun gözlerini kapalı düşündüğü anda, içinde fizyolojik depresyonlar baş gösterdi. Hayır, onca zaman sonra gözlerinde haz alırken kendini görmeden, bir saniye daha durursa ölürdü. Bu kararı kendi kendine onaylayınca, emretmeye devam etti: "Rose, bu gece benden utanmanı sana yasaklıyorum. O güzel gözlerin bir tek bana bakacak."

Onun düşüncesizliği kadının öfke fitilini ateşledi. "Tamam, ben bu gece kızımın yanında yatacağım." Bir hışım yerinden doğrulurken, kendini sertçe yatağa çakılmış, kalın kolların kısılcısıyla kuşanmış buldu. Yatağın içinde tortop olmuş yatak örtüsünü tepikleyen Yiğit, seri bir hamleyle üzerinde yükseldi. İyice derinleşmiş gözlerini gözlerine kenetleyerek, "Bu raddeden sonra, seni benim elimden ölüm bile ayıramaz Gülüm. Kaçmak mı istiyorsun?" dediğinde genç kadının şaşkınca aralanmış dudaklarını, konuşmasına fırsat bile tanımadan kendi dudaklarıyla kapadı. Dili dudaklarını zevkle gezindi.

Rose Mina dudaklarında dolanan ayartıcı dile daha fazla karşı koyamayınca, kolları genç adamın boynuna dolandı. Dudakları onun aşk dansına ayak uydurdu. Dilleri iç içe geçtiği gibi bedenleri ve ruhları da birbirine karışmıştı. Yiğit onun kapalı bacaklarını aralayarak arasındaki yerini aldığı anda, Rose Mina ellerini beline sardı. Yiğit bedenini onun üzerine yıkıp hiç çekinmeden kasıklarını birleştirdiğinde ise ikisinin dudaklarından da aynı anda haz dolu bir inleme yükseldi. Aşkı kuşanan gözleri gözlerine kenetlendiğinde, kadının yarı aralık baygın gözlerinin içindeki son direnç kırıntılarını da süpürdü. Hâlâ birleşmemişlerdi ama ufacık bir hareketleri, bu işi nihayetine ulaştıracaktı. Yapmadı Yiğit. Üzerinde yükselirken hafifçe sürtünerek onun dudaklarından dökülen arsız ezginin, müthiş namelerini dinledi.

Genç adam dudaklarını bırakıp yanaklarına ve çenesine kaydığında, edepsiz dili onu gökyüzüne tırmandırmak için bedenini değil ama benliğini havalandırıyordu. Islak öpücükler içinde yanan ateşleri yüreğinde fokurdlatıyordu. Daha şimdiden demini almış çay gibi hazır hâle gelen Rose Mina, kasıklarındaki eziyet edici tatlı sızının ve bedenindeki tekinsiz titremesinin verdiği sarsıcı ıstırapla savaşıyordu. Kendisini zerrelerine bölen bu ısrarlı oyuna çoktan yeniliyordu. Benliği sanki kurumuş kilden yapılmış heykel gibi çatlayarak parçalara ayrılırken düşüncesiz arzuların zehirlediği aceleciliğiyle onu belinden çekerek, yerini almasını acemice bir sabırsızlıkla istiyordu. Kasıklarındaki o baş edilmez ağrı ve daha önce hiç tecrübe etmediği o istek, öyle baskındı ki kendinden geçmiş, ruhunu

tüketmiş, düşüncelerinden firar etmiş olarak sonuca ulaşmak istiyordu. Yiğit dudaklarını boynuna kaydırırken, kıpırdanıp ona sataşan narin ellerini yakalayarak, iki yanından yatağa sertçe çiviledi.

Üzerinde bir nebze doğrularak maraton koşmuş sarhoş sporcu gibi bakıp serkeş dili dudaklarında dolanıyordu. "Rahat dur Gülüm. Daha başlamadan bitmesin."

Rose Mina bu fikre itiraz ederek baygın gözlerini genç adamın yan aralık gözlerine çevirdi. Anlayamadı onun neden bahsettiğini! Yiğit onun masumca yaptığı istekli davetle daha şimdiden kayıtsızca kendini hazır hissediyordu. İçindeki arzunun, yolun sonuna gelmiş vahşi bir tay gibi şaha kalkmaya hazır olduğunu ona söylemeyecekti.

"Seni sevmeme izin ver! Keşfetmeme izin ver." Gözlerinin içine bakarak gırtlığının gerisine kaymış hırıltılı sesiyle, "Lütfen!" diye yakardı.

Rose Mina utangaç bir duruşla konuşmayınca başını salladı. Yanaklarından ziyade bedeni kavruluyor ama cesareti elden bırakmıyordu. Ona muhtaçtı. Ona daha şimdiden müthiş bir çaresizlikle muhtaçtı. Yiğit dudaklarını gerilmiş boyun derisine dokundurduğunda, onun gırtlığına takılan hırıltılı nefeslerinin çıkardığı yumruları fark etti. Dilini hızla inip kalkan boğazında gezdirdi. Rose Mina'nın bilekleri hâlâ genç adamın elinde sımsıkı bir esaretle yatağa mihlandığı için hareket edemiyordu.

"Yiğit ben de dokunmak istiyorum." Bir insanı içmeden sarhoş edecek güce sahip kısık sesi, Siren'lerin fısıltısı gibi büyüledi. Onun bu cesur hâllerine şaşırarak, "Rahat duracak mısın?" diye sordu. Kaşları biraz daha derinleşmişti.

Rose Mina başını sağa sola yatırarak "Hayır!" dedi sesini yayarak.

Beklentiyle kıpırdanıp duran sıcacık bedenini yaramazlıkla hareket ettirdiğinde, bacaklarının değdiği yerle Yiğit gözlerini kısacık bir an sımsıkı kapatıp dişlerinin arasından kaçırıldığı kopkoyu inlemesiyle duraksadı. Bu kadının hoşuna gitmişti. Yüzüne şeytanca bir tutkuyla bakarken tekrar kıpırdattı bacağı ama bu sefer hamlesini Yiğit, narin bacaklarını kıştırıp yatağa çivileyerek bertaraf etti.

Yiğit'in dudakları önce burnuna sonra göz kapaklarına dokundu ve genç kadının içine işleyerek yanaklarını aşip gerdanına ve omuzlarına dokundu. Bırakmadı ellerini. Onun yay gibi kasılan gergin bedenini altında arzuyla kıpırdanıp sabırsızlanmasını, zevkle titremesini hissetti. Sanki ilk defa dokunuyormuş gibi heyecanlıydı. Kalbi göğsünü felaket bir darbeyle yaracak gibi sert dövüyordu. Dudaklarını biraz daha oyaladıktan sonra

göğüslerinin arasındaki derin vadiye indirip kokusunu derin derin içine çekti.

"Gülüm, cenneti buraya inşa etmişler." dediğinde ikisinin de içi titredi. Dudakları ayartıcı bir bütünlükle tepelere tırmandığında, genç kadın başını iyice yastıklara gömmüş ve bedeni çarka dolanmış, kalın bir sicim gibi gerilerek yatakla bir olmuştu. Yiğit sadece tenine dokunmuyordu. Her dokunuşu ruhuna atılan bir imza, benliğine kazınan bir mühür gibiydi.

"Yiğit, hadi bırak ellerimi!" dedi daha fazla bu tatlı eziyete dayanamamaya, yalvararak isyan etti. Bu çok zordu. Ona dokunamamak ve ateşinde yanarken aynı onun gibi özgür olamamak, bu içini kıvrandırıyor. Yiğit başını sarsarak isteğini onaylamadığını belirttiğinde, dudaklarının arasına diklenmiş tomurcuğunu sıkıştırıp genç kadını dünyadan kopardı. Birbirlerine duydukları açlık, daha da yoğunlaşmıştı. Buna rağmen Yiğit ona narin bir çiçekmiş gibi nazik davranıyor, kendini kontrol etmeye azami bir çabayla dikkat ediyordu. Sonunda insafa gelmiş olacak ki ellerini bıraktı Rose Mina'nın.

Onun her kıvrımını keşfetmek istiyordu. "Uslu dur!" dedi boğuk sesle.

"Bana ne!" dedi Rose Mina çocukça bir sersemlikle. "Ben de dokunacağım."

Yiğit onun bedenini keşfederken Rose Mina zevkten titriyordu. Yiğit elinin birisini bacaklarının arasına kaydırıp dudakları iç baldırlarında turlayınca, Rose Mina gerilerek yataкта yükseldi. Yiğit onun en hassas noktasını okşadığında ise çığlık atmamak için kendini sıktı. Yiğit kışkırtıcı parmaklarıyla ayartıcı eylemine devam ederken kadının elleri genç adamın omzundan yatağa düştü. Çaresiz bir ihtiyaçla çarşafı sıkıca kavradı. Dişlerini öylesine sıkıyordu ki dudaklarından gıcırtiları salınıyordu. Ve gözlerini öylesine sıkıyordu ki göz kapaklarının içinde yıldızlar çakıyordu. Az sonra onun tadını hissetmek için çıldıran adamın ellerinin yerini dudakları almaya başladı. Rose Mina aldığı tatlı darbelerle göklere çıktı. Bulutların üzerinde kanatsız uçtu ve bir anda tüm dünya boşluğa savrulurken zihnini toparlayamayarak şuursuzca inlemeye başladı. Ve apansız yere doğru çekildi. O anda onun gırtlığını yırtarcasına tırmanan sıkılı dişlerinin arasındaki sesi duyan Yiğit titredi.

"Bunun sonsuza kadar sürmesini istiyorum ama daha fazla sabredebileceğimi sanmıyorum Gülüm. Sakın bensiz başlama," diye nefesi kesilerek buyurdu.

Rose Mina düştüğü boşlukta yarım kalmış hazzıyla kıvranırken tutkuyula yanan bakışları genç adamın kararmış gözlerine kaydı. Bakışları kilitlendiğinde, bir evreni ateşe verecek kadar büyük bir duygu patlaması doğdu. Ruhları kenetlendi. Önce yüreklerini sonra kalplerini kavurarak yok etmeye başladı. Onunla aynı şeyleri yaşadığı belliydi. Yiğit inleyerek üzerine yükseldiğinde, altında arzuyla titredi. Ama bu kadarı yeterli değildi. Onu şimdi, hemen hissetmek istiyordu.

Yiğit nazik bir âşıktı, genç kadının yüzünü avuçlarının içine alıp gözlerinin içine anlayışla baktı. "Aşkım, canını yakmak istemiyorum. Kasma kendini olur mu?"

Yiğit onun hazır olduğunu anlayınca yavaşça içine kaymaya başladı. Tüm kasları geriliyor, bedeni onun canını yakmamak için kasılıyordu. Biraz daha o ıslak sıcaklığa kayınca, kollarının arasındaki beden acıyla kasıldı. Her ne kadar hazır olsa da Rose Mina'nın canı yanmıştı. Dudaklarından dökülen inleme acı doluydu. İkisi de bir an öylece kaldılar. Yiğit onun acı çekmesine dayanamazdı ama bedeninin iradesini sağlamakta da zorlanıyordu. Hareket etmesi lazımdı. Onun sıkı kaslarını hissettikçe, aklını kaçırma raddesine geliyordu ama hareket ederse kadının canı yanacaktı, etmezse o kafayı sıyracaktı. Hazır olduğunu sanmıştı ama böyle olacağı aklına hiç gelmemişti. Acısı dinen Rose Mina başını kaldırıp ona buğulu gözlerle cesaret vererek baktığında, sevdiği ela gözlerinin bulutlanmış olduğunu gördü. Lanet olsun, onun canını yakmak istememişti. Bir kere yapmıştı ve yine onun canını yakıyordu!

Rose Mina onun canı sıkılarak geri çekilmek için hamle yaptığını anladığı anda, ellerini tenine koydu. Kollarından yakalayarak durdurdu. "Yapma," dedi yalvarırcasına.

Yanağına doğru iri bir damla süzölmüştü. Yiğit'in gözleri o damlaya kayınca ıstırapla dişlerini sıktı. "Seni incitiyorum. Henüz erken, yeni doğum yaptın. Bırakalım." dedi ama bırakırsa ölürdü. Şu andan sonra bu yıkımı kaldıramazdı. Fakat bırakmazsa sevdiğinin canı yanardı.

"Hayır. Seni istiyorum. Seni şimdi istiyorum Yiğit... Lütfen, durma."

Yiğit bocalayan bir ifadeyle gözlerine baktı. Gördüğü şey, onu ikna etmiş olmalıydı ki yeniden harekete geçti. Öylesine hafifti ki darbeleri, ellerinin altındaki bedenin, kasılmaktan yarılacağını düşündü kadın. Onun çok dikkatli davrandığını fark etti. Ancak birkaç saniye sonra hareketleri hızlandıkça kendini kontrol etmekte zorlanmaya başladı. Yiğit tamamen şuursuzca bu hazzın seyrine kapıldı. Bir süre sonra Rose Mina'nın zevkle

dolu inlemelerine, Yiğit'in kesik ve tutuk inlemeleri de katıldı. Birlikte zevkin doruklarına çıktıklarında, genç kadın daha önce böyle bir şey yaşamadığını düşünüyordu. Bir tüy misali karanlığa karışıp, bedenlerinde tutuşup, ruhlarında yok olmuşlardı. Bir yıldız gibi boşlukta parlayarak asılı kalmışlardı.

Yeniden dünyaya döndüklerinde, bedeni tamamen tükenmişti. Kendi bedenlerinde çıktıkları haz dolu savaşa, zerrelere atomlara ayrılmış hâlde bıtaptılar. Kimin eli nerede, kimin bedeni nerede başlıyor bitiyor belli değildi. İç içe geçmiş bir hâldeydiler. Rose Mina yatağa bütünlenmiş hâlde yığılırken kendinde hareket edecek gücü dahi bulamıyordu. Sanki hama gidip o cehennem sıcaklığında terlemiş, bir de oradaki tellaktan dayak yemiş gibi parmağını bile kıpırdatamıyordu. Göz kapakları ağırlaşmıştı. Baş yastıkların üzerinde yarı baygın bir hazla donup kaldı.

Genç adamın ise dünyaya döndüğünde gerçekler yüzüne tokat gibi çarpmıştı. Yüzü kireç gibi olmuş, gözleri pişmanlıkla koyulmuştu. Havasız kalmış ciğerlerine derin bir soluk çekti. Rose Mina hantal göz kapaklarını aralayarak genç adamın bir nefes mesafesindeki yüzüne baktı. Ve gördüğü şeyle yüreği daha kendisine gelemeden kırılarak bin parçaya bölündü.

Bir hata mı yapmıştı? Tatmin olmamış mıydı? Yutkundu. Hoşuna mı gitmemişti? Lanet olsun, yoksa istediği gibi olmadığını mı fark etmişti. Onun memnun olmadığını sanıp bir sürü vesveseyle gözleri dolarken, Yiğit pişman bir sele, "Rose, sanırım yeni bebek geliyor." dediğinde, hâlâ düzensiz olan tutkulu sesi titriyordu. Arzuyla koyulmuş üzgün gözleri süzülürken suçlu yüzü sertleşerek ıstırapla kasılıyordu. Daha önce olmayan şey, kontrol etme güdüsü, bu genç kadına gelince ortadan kalkıyordu. Onunla şuurunu kaybediyordu. İlk seferinde nasılsa, hâlâ öyleydi. Onda kaybolduğu vakit, dünyadan soyutlanıyor ve tüm kontrolü elinden kayıyordu.

"Ben bunun için henüz erken olduğunu düşünüyordum. Daha bebeğe vakit var!"

"Sanırım artık yok," dediğinde genç adam, "Özür dilerim." dedi pişman bir tonda. Rose Mina içindeki dolgunluğun durulduğunu fark edince ellerini genç adamın saçlarına daldırdı. "Korkma, biz isteyene kadar kaza olmaz." Yiğit şaşkındı. Bunu düşündüğüne inanamazdı! Düşünmüştü! Rose Mina haylazca göz kırparak kıkırdadığında, "Tedbirli olmak iyidir Yiğido." dedi ve genç adam dudaklarını kendine esir etti. Ateşli bir birleşmeyle başlayıp yok edici bir şehvetin esiri olana kadar devam etti.

"Seni seviyorum Topal yârim." dedi genç kadın nefes nefese.

Yiğit alnını alnına yaslayarak, "Seni seviyorum kaçak sevgilim," dedi ve dudaklarına kapandı.

"Kaçık demediğine sevindim," Rose Mina kulağının dibinde güzel, daha önce duymadığı şahane şeyler duyuyor ve müthiş bir çekimin kollarında kaybolduğundan sebep, ona tepki veremiyordu. Yiğit'in üzerinden kalktığını hissetti. Terlemişlerdi ve sıırıslıklam olmuş çarşafların arasındaki bedenini odanın havası ürpertmişti. Rose Mina tembelce yutkundu. Bir an, onun üzerinden kalkmasını istemedi. İtiraz etmek istedi ama kelimeler dudaklarına gelemeden yok oldu. Hatırladığı en son şey, Yiğit'in ona sımsıkı sarıldığıydı. Başını geniş göğsüne yasladı.

Bacaklarını onun bacaklarının arasına alarak rahat ettiği pozisyona kavuşunca, uykunun huzurlu kollarına daldı. Yiğit gözlerini tavana dikti. İsteyerek onun olmuştu ve muhteşemdi. Çapkın dudaklarında küstah bir kıvrılma, gözlerinde daha önce görülmemiş bir minnet vardı. Kollarındaydı. Onun kadını ve sadece ona aitti. Sıkıca sarılıp terlemiş saçlarının arasına burnunu gömerek defalarca öpüp kokladı. Bakışları loş odanın içinde parlayan yanaklarına ve bronz bedenine kaydı. Hafifçe kıpırdanıp ayağının yanına topaklanmış nevreşime uzandı ve ürkütmeden üzerine kapadı. Rose Mina ağzının içinde homurdanarak kedi gibi kollarının arasına pusttu. Bebek gibiydi. Sanki az önce dünyasını fetheden sultan o değilmiş gibi ufacık bir çocuğun savunmasızlığında sinesine sığınmıştı. Onu koruma ve yüreğinin içinde saklama güdüsüyle doldu taşı. Değişikti bu hâli, ama sevmişti. Cesur ve ürkek. Garip bir ruh hâlindeydi. Dudaklarını şakaklarına dokundurduğunda Rose Mina bir şey söyledi. Yiğit memnunca sıırttı. Rose bacağını kasıklarına yaslayınca yutkundu ve dişlerini sıkarak, huzursuzca kıvranan bedenine inat gözlerini kapattı.

Uyuyalı çok olmamıştı. Rüya görüyordu. Hayır, bu rüya olmayacak kadar acıydı ve sarsıcı bir kâbus olmayacak kadar gerçektir. Bu dehşet etkisi veren rüyayı uzun zamandan beridir görmüyordu. Gördükleri pek hoş şeyler değildi. Bir türlü nahoş büyüünün etkisinden uyanamıyordu! Yiğit yatağın sarsılmasıyla uyandı. Şaşkın gözleriyle ne olduğunu anlamaya çalıştı. Göğsünde sarsılan baş, kulağında duyduğu acıklı ses, canının yarısından geliyordu. Dikkatle onun söylediği şeyleri dinlediğinde kanı dondu. Acı dolu hıçkırıklarına karışmış yakarmaları içine dokununca dayanamayıp yattığı yerden doğruldu. Bakışlarını kollarındaki varlığa çevirdi. Göğsüne onun tuzlu yaşları dökülüyordu. Yavaşça omuzlarından tuttu, ürkütmeden sarstı.

"Rose... Uyan meleğim. Beni duyuyor musun? Rüya görüyorsun. Hadi hayatım uyan."

Rose Mina'nın kulakları uzaklardan onu çağıran tok bir ses duyuyordu. Ses ısrarla onu çağırıyor fakat cevap veremiyordu. Debelendi, haykırdı, canhıraş bir hâlde kendini paraladı ama kâbusunun etkisinden bir türlü kendini çıkaramadı. Onu sarsan eli ve uyandığında onu rahatlatan birinin varlığını hissetti. Islak kirpiklerini kırıştıtararak uyku mahmuru gözleriyle sevdiği adama baktı. En mutlu olduğu günde, her şeyi unuttuğu anda görülecek kâbus muydu?

"Yiğit!" dedi titrek sesi onun varlığını teyit etmesini bekleyerek.

"Uykunda ağlıyordun Gülüm. Kötü bir rüya mı gördün?" Elinin tersiyle yanaklarını kuruladı. Şefkatle bakıyordu yüzüne, Rose Mina ellerini yanaklarına götürdüğünde, hâlâ nemli olduklarının farkına vardı. Ağlamış mıydı? Burnunu çekerek, "Özür dilerim, seni uyandırmak istemedim." dediğinde dudaklarından bilinçsiz bir hıçkırık daha fırr etti. "Bilmem gerekirdi."

"Neyi bilmen gerekirdi? Aileni tekrar görmenin, acı hatıralarını tekrar canlandıracağını mı? Hani geçen gün onları görmüştün, yine mi gördün?"

Rose Mina genzine dolan hıçkırıklarını bertaraf ederek, yavaşça başını salladı. Üzgün yüzü süzüldü. Dudaklarını birbirine bastırdı. Onun düşünceli yanının hedefi çarçabuk bulmasına hiç şaşırmamıştı. "Uzun zamandır görmüyordum." Tekrar göreceğini ummuyordu.

"Baban mıydı?"

"Pek sayılmaz."

"Anlatmak ister misin? İyi bir dinleyici olduğumu biliyorsun." Kadın çekinince sarıldı. "Rose, seni yargılamam. Canını yakmam. Bana artık güven."

Rose Mina başını salladı. "Hayır, bunu düşünmek bile istemiyorum. Unutalım."

Yiğit sevdiğinin gözlerinde ıstıraplı bir ateş, çehresinde bir dağınıklık görünüyordu. Yine kendini saklıyor muydu? Yine aşılmaz duvarlarını örüyordu aralarına, ağlamak yahut da bir şey söylememek için azmetmiş gibi donuk, elim, biçare duran gözleri süzülüyordu. Sonra bu hüznü etrafından ve o muammanın iç çekişlerinden bertaraf etmek isteyerek, itaatkâr bir mecburiyete uymuştu. Onunla tartışmadı.

"Bir şey getirmemi ister misin? Sıcak süt, su ya da ne istersen."

"Birazdan kendimi toplayım. Sadece kâbus, gerçek değildi." Gerçeği söylemiyordu. Artık çok geçti. Bu saatten sonra, bu karardan dönmek, en çok ona zarar verirdi. Hayır, Yiğit'i rahatsız etmek istemiyordu. Oysa bir daha uyuyamayacağını biliyordu. Bu rüyayı gördüğünde, tekrar görmekten korktuğu için yeniden uyuyamazdı.

Rose Mina başını genç adamın göğsüne yasladı. "Uyuyalım mı? Sadece sarıl bana. Sadece sıkıca sarıl." Dediğini yaptı. İstemese de ona uydu. Yavaş yavaş açan bir gül goncası gibiydi onun yareni, birden tüm sıkıntılarını tüketmesini beklemiyordu. Sabırlıydı. Zaten şu vakte kadar aldıkları yoldan sonra zamanla o da olacaktı. Bildiği gerçekleri, onun dudaklarından kendi isteğiyle dinlediği gün, onu teselli edecekti. Bunların onun suçu olmadığını, her şeyin bir kaza olduğunu söyleyecekti. Fakat şimdi söyleyip aralarındaki güveni yerleşmeden kırmak, yaralamak ve kendisinden soğutmak istemiyordu. Rose Mina gururlu bir kadındı. Bildiğini öğrendiği an, geri çekilebilirdi. Kısacık bir süre sonra Yiğit gözlerini kapattı. Ama uyumadı. Onun kollarının arasından ayrılmasını ve yataкта doğrulmasına müsaade etti.

Rose Mina elinden geldiğince ses çıkarmadı. Biraz sonra onun uyuduğuna emin olunca, yastığını düzelterek destek yapıp yaslandı. Pencereden dışarıyı dalgınca seyretmeye başladı. Saat gece yarısı 3 gibiydi.

"Ne oldu Rose?"

Rose Mina dalgın bakışlarını aşağıya çevirdi. Gözleri genç adamın uyku mahmuru yüzüne kaydı, gözlerini merakla ona dikmişti. "Uyuduğunu sanıyordum."

"Uyumayı bekliyordum. Anlaşılan bu gece ikimiz de daha fazla uyuyamayacağız. Korkuyor musun?" dedi kollarını açarak, korunaklı sinesine davet etti.

Rose Mina'nın en son istediği şey onu rahatsız etmekti. "Ben seni uykundan etmeyeyim. Uyu sen." dedi anlayışlı bir tonda.

Yiğit uzandı, genç kadını kollarına çekti. "Burada olmanı tercih ederim. Bir nefes mesafemden ayrılma Gülüm. Lütfen." Başını göğsüne yaslayıp, dudaklarını saçlarına dokundurdu. "Hem senin uyumaktan korktuğunu bilerek sırtımı dönerek uyuyacağımı nasıl düşünürsün?"

"Ben korkmuyorum. Sen yanımda olunca hiç kimseden korkmuyorum." diye söze başladı. Ama yalan söylüyordu. Yiğit bunu onun tedirgin bakışlarından, kollarının altında titremesinden anladığını belli etti. "Haklısın uyumaktan korkuyorum! Şimdi uyursam, o kâbusu yeniden

göreceğimi biliyorum. Bir gece için bir kâbus yeter." diye kabullendi.

"Kâbus... neyle ilgili?" Bilmiyormuş gibi davrandı!

"Biliyor musun sınırlarımızı sertliğimiz belirler. Sertlik içinse ne kadar çok dövüldüğün önemli. Çelik çifte suyla ve ritmik vuruşlarla şekil alıp sertleşir, insanın olgunluğu da çeliğe benzer."

"Nasıl yani?"

"Şiddetin iki türü vardır. Fiziksel şiddet düzdür, açıkça görülebilir. Psikolojik şiddet ise fedakârlıklarla, minnet duygularıyla, suçlu hissettirmelerle ve kurban rolüyle rolünün hakkını verir. Pek çok kişinin çok sevgi sandığı şey, aslında sistematik bir psikolojik şiddet ve manipölasyondur. Fiziksel şiddetin acısını kaldırabilirsin ama psikolojik şiddetle yerle bir olduğunu anlayamazsın çünkü hangi oyunun sahneye konulduğunu anlamak için zaman ve yıkılmak gerekir."

Yiğit onun narin ayaklarını kendine çekerek, bacaklarının arasına aldı. Gövdesini de iyice kendine yaslayarak en sevdiği pozisyonu sundu. Biliyordu, böyle uyumak hoşuna gidiyordu. Varlığını hissettirirken sıklaştıran kolları çevresini sardı. Rose Mina elini genç adamın göğsüne koydu. Parmakları gür tüyleriyle oynamaya başladı.

"Önceden böyle miydi diye başlayan çok sohbet dinledim ama insanoglu kolonileştikten beri süreç böyle, sadece zaman ilerledikçe fizyolojik bir reaksiyon geliştirdi. Aklı ile kalbi arasındaki o sırat köprüsüne adalet terazisini kuramayan insanların iyi ya da kötü olan tarafına yükü daha fazla kayacak. İnan bana insanlığın tarihinden beri süregeliyor yozlaşmış bir hukuk, şatafatlı bir görgüsüzlük, kuzu postundaki kurtluk, kutsanmış dipsiz cahillik, niçin olduğu bilinmeyen öfke, hadsiz zorbalık, doyumsuz ego ve asla küçülmeyen kibir. Ver her şeye rağmen iyi ki dertten, tüm bunların arasında sıkışmasına rağmen vazgeçilemeyen yaşam sevinci. Her ne kadar düşünce özgürlüğü ellerinden alınmış olsa da yaşamaya değer bir şeyin ucundan tutunuyor hayat."

Rose Mina dinlerken kendi hayatı gözünün önünden geçiyordu. "Seni tanıdıktan sonra anladım ki benim asıl meselem travmayı iyileştirmek değilmiş, asıl meselem travmamdan, bizi biz yapan güzelliklerimizi kaybetmeden ve bir canavara dönüşmeden çıkabilmemmiş. Bana bu travmayı yaşatan o geceyi nasıl da unutmak istemiştım. Hayatımın en kötü günü nasıl böyle güzel başlayabilirdi? Her şey öyle güzel planlanmıştı ki o kadar dehşet verici bir bitiş aklımın ucundan geçmezdi. Hiçbir şey hissetmiyordum. Varoluşuma uygun olmayan bir ortamda, beni asla anlamayan

insanlarla yaşamak zorunda kalmanın ve onlara uyumlanmaya çalışmanın bedelini ödeyeceğimi bilmiyordum. Oysa o kadar kendime güvenmişim ki insanları tanıdığımı sanıyordum. Ta ki onların konumlandığı hayat taşlarımın yerinden oynamasını ve konumunun değişmesini sağlayana kadar... İşte o nokta da hem onların hem de kendimin karanlık yönüyle tanıştım. Sonrasında ise tanıştığım keskin gerçeklikle yaşamaya ve yüzleşmeye maruz bırakıldım.”

“Seni insanlara karşı güvensiz yapan, iki ileri bir geriye savuran, yerle bir eden neydi?”

“Ailemden sonra yerle bir olan hayatımı onların sayesinde toparlamış kardeşime ve kendime çekidüzen vermişim. Üzerimize üşüşen leş yiyicilerini ve akbaba kılıklı akrabaları hayatımızdan uzaklaştırmıştım. Şirkette her şey yolundaydı. Amcam gözlerimin içine bakıyordu. Bir dediğim iki olmuyor, mutluluğu ve yarım kalmış yanlarımızın onların sevgisiyle tamamlanmasına seviniyordum. Kuzenlerim peşimizde pervaneydi. Amcam iyilik timsaliydi. Sonra?”

“Ben yanıdayım Rose. Korkma artık. Bunu içinde saklamakla, kâbusların bitmesine engel oluyorsun. Anlat ya da seni bir psikoloğa götüreyim, terapiye falan başla. Ne iyi gelirse. Ne istersen.”

Yiğit’in haklı olduğunu biliyordu. Geçmişin üzerine çöken acısı zamanla daha fazla artıyordu. Kendi iyiliği için acılarını dışarı akıtmalıydı. Acı dolu anılardan kurtulmak için gözlerini sınıksız kapattı.

“Hiçbir psikolog iyi edemez bu travmayı ve hiçbir ilaç unutturamaz gerçekleri. Öyle bir an gelir ki yaşamını üzerine kurduğun tüm anlamlar çöker ve sen parçalandığın yerden kan revan içinde kalkıp kendi çabanla kendini kurtarıp asla dikiş tutmayacak yaralarını, tekrar bir araya getirmenin ne kadar zor olduğunu bildiğin hâlde, kendini onarmaya çalışırsın. Çünkü hâlâ nefes alıyorsundur, titrek umudunla varla yok arasındaki nefesini kursağında taşıyorsundur. Her şeye rağmen ayağa kalkmanın bir yolunu bulduysan, kendinle gurur duymalısın. Ben de gurur duyuyordum, ailemden sonra ayakta kalmayı başarmış, kardeşime sahip çıkmıştım. Bana hayatta kalma azmi veren umut, o gece bir tesadüfle onların planlarını öğrendiğim ortamın tam ortasına düşmekle görünmüştü. İstemediğim hâlde direttiler. Vazgeçmesi için yalvardım. Eve girmeme izin vermedi. Tüm o planlarını öğrendiğimi haykırdığımda ise, o beni... Zorla götürdü.” dedi hıçkırmaya başlayarak. Yiğit bedenindeki dehşet kasılmasının bertarafıyla uğraşırken elini narin sırtında ve kollarında teskin ederek gezdirmeye başladı. Yumuşacık sesiyle bir şeyler söyleyerek birkaç dakika

teselli etmeye çalıştı.

"Peki, sonra ne oldu?"

Rose Mina titremesine rağmen sesinin normal çıkmasına çalışıyordu. Hikâyenin en üzücü kısmını anlatırken hiçbir şey hissetmemeye çalışıyordu. Gözyaşları birbirini kovalayarak akarken, Yiğit onun yüzündeki tarifsiz kederi görüyordu. Gecelerdir, günlerdir tuttuğu göz yaşlarına artık hâkim olamıyordu.

Yiğit'in onu kollarının arasına aldığıнын farkında değildi. Rose Mina sonunda gerçeğin bir kısmını ona anlatmıştı. Gözündeki yaşlar tükeninceye kadar ağladı. Sonra hıçkırıkları yavaş yavaş azaldı. "Canını yakmak istemedim. Bana saldırmısaydı," dedi boğuk bir sesle.

Yiğit dişlerini sıkarak genç kadının çenesini kavradı. "O it bun..." dediğinde Rose Mina titrek parmaklarını dudaklarına kapadı. "Yiğit lütfen bana sarıl. Sımsıkı sarıl. Sus. Onu hatırlamak istemiyorum. Olanların ne kadarını biliyorsun bilmiyorum ama unuttur bana gerçeği. Bu gece unutmak istiyorum."

"Onca karanlık içinden geçtikten sonra, hâlen yaşamayı ve iyileşmeyi seçtiğin ve umuda küsmediğin için kendinle gurur duymalısın Rose, sen çok cesursun."

Onun göğsünün sıcaklığında kendini hiç olmadığı kadar rahat hissediyordu. Kimin kolları arasında gerçekleri haykırıp bu kadar sakin yattığı düşünülecek olursa... bu çok garip bir durum oluyordu. Yiğit fevriydi ve şu vakit sakin duruyordu. Esnemeye başladığını anlayınca şaşırды. Anlatınca, gerçeği ona dile getirince... Ne yani, rahatlamış mıydı? Belli ki o da rahatlamıştı ama bir şey belli etmiyordu. Ne düşünüyor, hakkında nasıl bir sonuca varıyordu? Bunları sonra daha sakin kafayla konuşmayı yeğledi.

"Uyuyabilecek misin?" dedi adam, tok sesindeki sıkıntısını saklamakta çok başarılıydı.

"Hı-hı!"

"Peki, benimle artık her şeyi sonuna kadar konuşacak mısın?"

"Keşke bunu yapabilseydim." Konuşmayan dili, haykıran gözleriydi. Yiğit üstelemedi. Bu gece yeteri kadar konuşmuş ve en azından bir ucundan başlamıştı.

"Ne olursa olsun benimle her şeyi konuşmanı isterim ve ne olursa olsun seninle her şeyi konuşmanın ne kadar önemli olduğunu bana tecrübe ettirdin. Açelya olayı benim en büyük notum oldu. Sakın benimle üstü

örtülü durumlara girme. Tartışma çıkmasın, kalbi kırılmasın, kaybetmeyeyim diye bir şeyleri düşünce altı etme, gerekiyorsa o kavga çıksın, o kalp kırılsın hattâ küsülsün ama sonunda iç rahatlığı ve konuşmanın huzuruyla gelen güven tazelensin.” Çünkü Yiğit, gereken tepkinin verilmediği her olayda, biraz daha değersizleştirdiğini ve öz saygının kaybedildiğini de öğrenmişti.

Göz kapakları ağırlaşmaya başlamıştı. Birkaç dakikalığına gözlerini kapatmaya karar verdi. Yiğit onun düzenli nefes alışverişlerini dinlerken gülümsedi. Rose Mina uyuyakalmıştı ama onu rahatsız etmek istemiyordu. Yastıklarla sırtını besleyerek, rahatça yerleşti ve gözlerini kapattı. Ama Rose Mina uyumuyordu. Bir süre sonra başını yasladığı göğsün ritmik hareketleriyle gözlerini açtı. Bakışlarını sevdiği adama çevirdi. Gözlerini kırpmadan onu seyretti. Ve bir ara öyle bir ana geldi ki yüreği felaket bir acıyla kavrulurken, sanki kaburgalarını yararak canhıraş hâlde dışarıya çıkmak ister gibi göğsünü dövdü. Genzine buz gibi sarsıcı bir gerçek yerleşip tüm düşünceleri yumru olup dizildi yüreğine. Titrek parmaklarını dudaklarına kapadı ve dakikalarca sessizce ağlayarak, sevdiği erkeğin sakın yüzünü, huzurla kapadığı gözlerini izledi. Sonunda yorgun düşen gözleri hantalca kapanırken, yüreği saat gibi kuruldu. Bu geceyi, uykuya heba etmeyecekti!

Rose Mina göğsünün üzerinde ağır bir kolla kalktı. Uyku mahmuru gözlerini açtığı anda, oda hâlâ karanlıktı ama şafak sökmeye hazırlanıyordu. Odanın içine güneşin ilk demleri vuruyordu. Genzinde mis gibi bir koku vardı. Bakışları yüzüne kaydı. Elini sert göğsünde hareket ettirdi. Başını yan çevirerek, yaramaz dudaklarını göğsüne sürttü. Kokusunu içine çekti. Sonra ufak öpücüklerini, genç adamın teninde gezdirdi. Yiğit uykunun ortasında, boynuna değen ıslak öpücüklerle kendine geldi. Bakışları cin gibi açılmış ve kedi gibi sinesine kıvrılmış genç kadına çevrildi.

“Uyusana!”

“İh-ih... Uyumayacağım.” dedi şımararak, dirseklerini genç adamın sert göğsüne yaslayarak bir nebze doğruldu. Ayartıcı dudaklarını genç adamın boyundan, göğsüne kaydırды.

“Rose, güzelim,” dedi dişlerinin arasından, sesli bir nefes aldı.

Rose Mina aldırmadı. Dilini ademlemesinin üzerinden sürterek kendinden geçirip başını geriye atmasını sağladı. Böylesi daha iyiydi. Ateş gibi sıcak dudaklarını göğsünden karın kaslarına doğru kaydırды. Yiğit dirseklerinden destek alarak yükseldi. Arzuyla yarı baygın bakışlarını

genç kadına çevirdi. Rose Mina üzerindeki nevresimi kaldırarak, bir köşeye savurdu.

"Rose rüyada beni mi gördün?"

"Hayır. Gerçekte seni görmek istiyorum."

"İyi, gel o zaman buraya, ben kendimi sana gösteririm."

"Uf Yiğit sus biraz! Konsantrasyonumu bozuyorsun, uyum sağlayamıyorum."

Yiğit sinsice parlayan gözleriyle çapkınca sırttı. "Ne adaptesi Rose? Beni çıldırtmak mı?"

"Ya Yiğit sus biraz, eğlencemi bozuyorsun."

"Işığı yakalım o zaman, benim canım da uyum sağlamak istiyor. Birlikte eğlenelim. Hem seni göremiyorum, yak şu lambayı." diye onun dokunduğu yerle sertçe tısladı. Lanet olsun o ufacık ellerin yaptığı dokunuşların sarsıcı etkisi muazzamdı. "Rose, yak şu lambayı."

"Hayır! Bana emir veremezsin. Lamba yanmayacak." diye parladı Rose Mina ve dilini onun eşofmanın izin verdiği kadıyla kasık çizgisine sürttü, genç adamın bacaklarının arasına girdi.

"Rose," dediğinde Yiğit uyarıcı sesiyle, göğsünü yaran bir inlemeyle yükseldi. Rose Mina olduğu yerde haylazca oturarak, ona baktı. "Eğer susarsan," Yiğit'in gözlerindeki pırıltıları görünce kıkırdadı. "Ya uf... Sadece sana şarkı söyleyeceğim diyecektim."

"Kıvırma Gülüm, başka bir şey diyecektin."

Rose Mina kısacık bir an tüketici eyleminden başını kaldırdı. O ela gözler, karanlık geçenin içinde çakan sert yıldırımlar gibi parladı. Göz bebeklerinde tehlikeli, insanın aklını karıştıracak kadar zalim ve aynı anda büyüyle sarhoş edici parlak ışıklar yanıyordu. Genç adamın pijamasına uzandı. Tıpkı onun kendisine eziyet ettiği gibi parmaklarını kasıklarına sürterek, tahrik edici bir oyuna başladı. Yiğit ona şaşkınca bakarken, "Bakma," diye huysuzca mızırdandı.

"Neden?"

"Bakarsan yapamam. Utanırım."

Yiğit bitik bir durumda kendini yatağa yıktı. Rose Mina bacaklarından pijamasını kaydırırken "Konuşmakta yok." diye buyurdu. Sonra kendi üzerini çıkarıp erkeğin dizlerinin üzerine oturdu. Yiğit onun hâlâ biraz karanlık olan odanın içinde, bronz bir inci gibi parlayan bedenine bakarken, nefesleri daraldı. Lanet olsun, ona daha birkaç saat önce sahip olmuştu ama hâlâ hiç birlikte olmamışlar gibi arzulu ve coşkulu hissediyordu.

Rose Mina göz kırparak, "Sıra ben de. Öğrendiklerimi göstermem lazım." diye söylendi. Ellerini genç adamın göğsüne yaslayarak üzerine yı-kıldı ve dudaklarını çenesine dokundurdu. Yumuşak göğüsleri aralarında ezilirken Yiğit'in parmakları göğüslerinin kıvrımlarına bilinçli bir sataş-mayla sürtündü. Elini teninde dolaştırıp beline kaydırıldı. Sırtını okşayıp diri kalçalarını kavradı. Kendisine yaslayıp daha fazlasını talep ettiğinde, "Şiittt, yaramazlık yok." diyen kadın onu uyardı. Yeni çıkmış sakallı çene-sini dişleyerek dudaklarını boynuna kaydırıldı. Biraz daha aşağılara indi. Hedefe yaklaştığında adamın sesli bir solukla nefesini tuttuğunu fark etti.

"Tadın çok güzel." dedi kocasını taklit ederek eğildi ve dudakları sı-nırlara dokundu.

Hırlamaya benzeyen bir ses çıkaran Yiğit ellerini onun beline yerleş-tirdiğinde, "Kopya çekmek yok. Özgün olacaksın!" dedi ve genç kadın daha ne olduğunu anlayamadan kendisini onun kollarının arasında bul-du. "Hocam eğitime henüz başladı, bilmediğim bir meziyette özgün ola-mazsın."

"O zaman eğitim şart."

Yiğit üzerinde yükselirken, "Yiğit, daha işim bitmedi." diye şikâyet etti.

"Senin işin beni öldürmek mi?"

"Allah korusun."

"O zaman sınırlarda dolaşma," Kadın tek kaşını kaldırdı. "Yani bir süre."

"Biraz vaktim vardı."

"Ben o kadar sabırlı bir adam değilim. Sen iyice usta ol, söz izin vere-ceğim ama şimdi olmaz." Eylemi sonuçsuz kaldığı hâlde kıkırdayan genç kadının dudaklarına kapandı.

Sabah Yiğit güne gözlerini tek başına açtı. Uyandığında yatağı dar-madağınık ama istediği varlık kollarında yoktu. İçi titredi. Bir an başını gömdüğü yastıkta, olanların rüya olup olmadığını düşündü. Gece ona defalarca tüm arzusuyla sahip olmasına karşın hâlâ rüya gördüğünden korkuyordu. Yataktan kızgınlıkla kalkıp hızla duşunu aldı. Mutfığa geçti-ğinde, onu şarkı mırıldanırken hummalı bir işin içinde buldu.

Rose Mina beline sarılan kalın kollarla boş bulunup sıçrarken kula-ğına gelen kızgın sesle bir an duraladı. "Sakın bir daha bensiz yataktan çıkma."

"Olur paşam, başka emrin!"

"Şimdilik yok." Arsız dudaklarını kulağına sürtüp kulağına fısıldayarak, "Sen gerçek misin?" dedi onun narin bedenini kendi bedenine yaslayarak elinin biri yaramazca göğsüne tırmanmış, diğeri eteğini çekiştirerek bacağına kurulmuştu. Dudaklarını hiç saymıyordu keza o anda akli durarak gözlerini kapayıp onu hissetme telaşındaydı ve kalçalarını kasıklarına yaslıyordu. Gerçekler zihninde yıldırım gibi çakarak, "Yiğit... Annen gelecek çekil." diye çıkıştı.

Yiğit inatla elini penyesinin içine daldırıp göğsünü kavradı. "Gonca Hanım erkenci sanırım," Göğüsleri yumuşayan kadın isteksiz bir cazgırlıkla kendini ondan kopardı. "Bir süre paylaşmanız gerekecek."

"Şikâyet ettim mi?"

"Edemezsin elbette," Elini yakasından çıkardı. Kollarında dönerek yüzü ona bakacak şekilde yükseldi. "Günaydın!" dedi gülümseyerek.

Yiğit çapkınca sırtıp başını aşağıya eğip hele bir de o aç şehvet kokan dudakları aralanınca, Rose Mina Yiğit'in ağzına elindeki dilimlenmiş salatalığı sokuşturdu. Adam eyleminden soyutlanmanın kızgınlığıyla homurdandı. İç gererek biraz doğrulurken onu birden kavrayıp kendine çekti. Kızgınca bedenine yaslandı. Kasıkları bütünleşince genç kadının ağzından istemsiz bir inleme kaçtı. Ürkek bakışlarını onun koyulmuş gözlerine çıkardığında, tehlikeli bir parıltıyla kızgın ve aynı anda arzuyla koyulduğunu gördü.

"Sabahları beni öperek uyandıracaksın!"

"Başka?" dedi Rose Mina eğlenceli sesiyle, tezgâhtaki servisten ufak bir peynir koparıp ağzına attı. Yiğit gözlerini onun ufak, müşfik ve aynı anda dünyayı bahşeden ağzına çevirdi.

"Kollarımdan ben istemeden kalkmayacaksın."

"Çok beklersin," dediğinde Yiğit'in kaşları yüzünü gölgeleyecek kadar derinleşti. "Bizim bir kızımız var hatırladın mı, Yiğit Üstündağ! Kendileri ufacık bir obur. Kime çektiyse artık meme manyağı olmuş. Gece iki kere yanına gidip emzirdim. Bu sırada senin kışında pireler uçuşuyordu."

"Kime çektiyse!" dedi Yiğit edepsizce göz kırparak.

"Oooo! Abla bu ne?" dedi arkadan gelen ses ve aralarında olan büyü bozuldu. Erva uyku mahmuru yüzüyle, bir kuş sütünün eksik olduğu masaya hayran hayran bakıyordu. "Abla yarın kıyamet mi kopuyor?" dedi bakışlarını ablasına çevirdiğinde, Yiğit geriye çekilmiş ve tıpkı onun gibi şaşkınca masaya bakıyordu. Rose Mina peynir tabağını masaya bıraktı. "Yok kuzum, bugün rejimi bozuyorum, dedim ki kutlama yapalım."

“Ama abla, bunların hepsi senin değil, benim sevdiğim şeyler.”

Rose Mina burukça gülümsedi. Zeki cadı! “Tabii öyle olacak şaşkın. Rejimi bozuyorum dedim, fil oluyorum demedim. Eğer kendi sevdiklerimi yapsaydım, kendimi nasıl frenlerdim.” Mantıklı cevabı genç kıızı tatmin etti. Kapıda gözlerini ovalayarak Mert belirdi. “Mina ben acıktım.” Ufacık ağzını yaya yaya esnedi. Uyku mahmuru tatlı yüzünü sallandırarak masaya yaklaştı.

“Mert yüzünü yıkamadan elini bile süremezsın.” dediğinde Rose Mina, Mert bir güzel kurulduğu sandalyeden gerisin gerisi itaatkâr bir tavırla indi. “Uf, Mina! Bir daha ellerimi yıkayıp yatacağım ve sabah istediğime elimi süreceğim.” diye trip atarak mutfaktan çıktı.

“İmitasyon Yiğit, nasıl bu kadar benzeyebilir hayret.”

Herkes sofrada yerini alırken Berna Hanım oğlunun ışıldayan yüzüne bakarak çayını yudumladı. İkisinin arasındaki buzların çözülmesine mutlu oldu ama aynı anda gözleri torununa kayınca içi sıkıştı. “Sen bugün işe gitmiyor musun oğlum?” diye sordu.

Yiğit elindeki bardağı tazelemesi için Rose Mina’ya uzattı. Rose Mina ağzına lokmasını atıp yerinden kalkarken, “Yok anne. Bugün ailemle kahvaltı etmek istedim. Ve huzurlu bir gün çaldım felekten.” diye göz kırptı.

“İyi etmişsin oğlum. Ben de birkaç saate çıkmayı düşünüyordum.”

“Akşam için restoranda yer ayırttım, yarın geçersin eve!” dedi Yiğit çatalına uzanıp kahvaltısına geri dönerken. Berna Hanım onun kayıtsızca söylediği şeyle çayını yudumlamadan gerisin gerisi indirdi. Bakışlarını çekinikçe çay dolduran genç kadına çevirdiğinde, Rose Mina onun kendisinden tedirgin olduğunu anlayarak gülümsedi. “Önemli bir işiniz yok değil mi?”

“Yok, sadece...”

Rose Mina onun lafını ağzına tıkayarak tamamlamadı. “İyi sevindim, ailecek bir arada olmak güzel olacak! Eksiksiz olarak.” Ona açık bir davet sundu. “Lafı eviren çeviren ve üstünü örten biri hiç olmadım. Dürüstlük ve işgüzarlık, dobralar ile aptallık arasındaki o net çizgiyi hep iyi bildim. Kurban rolü kendi zayıflıklarımızla yüzleşmekten kaçmak için sığındığımız bir maske olduğundan, bu yalan maskesinin altında kalan düşüncelerimiz etrafında ördüğümüz savunma mekanizmasına dönüşecek ve mekanizma bizi yıpratacaktır. Sizin savunacak bir yanınız yoktu, kendinizce haklıydınız. Benim sadece bedelini kendimin ödediğim seçimlerimde ise kimseye açıklayacak bir hesabım yoktu. Yani demem o ki rahatlayın

ve sürecin keyfini çıkarın. Sağlığımız yerinde, torunlarınız yanınızda. İnsanların akıl oyunlarını, yalanlarını ve maskelerini görecektik kadar farkındalık kazandım, sizin içinizdeki mahcubiyeti ve aklınızdaki kaygıyı görebiliyorum. Sizi istemediğiniz bir şeye asla zorlamam ve bunun için ne torununuzu ne de oğlunuzu size karşı kullanmam. Eğer benimle sıcak temas kurmaya siz çekinirseniz bu istemsiz hata yapmanıza yol açacak, gerçek ve yakın bir ilişki kurmamız zorlaşacak. Kendi maske ve yalanlarımızdan kurtulduğumuzda ise ikili ilişkimiz kolaylaşacak. Sizinle sadece dün ve bugün bir arada olmayacağız, bir ömür sürecektir birliğimiz olacak. İsterseniz yoldaş, isterseniz misafir olun ama buna biz değil siz karar verin. Kızım dersiniz kızınız olurum, Rose Mina dersiniz mesafemi korurum.”

Yaşlı kadının yüzünü buruk bir gülümseme aydınlattı ve oğluyla göz göze gelmemek için bakışlarını kaçırdı. “İyi misin kızım, miden nasıl?”

Gülümseyen Rose Mina, “İyiyim,” dedi saygıyla ve arkasından merakla ekledi. “Neden ki?”

“Sen hiçbir şey yemedin. Ben de hâlâ midenle sorunlusun sandım.”

Rose Mina mahcupça yüzünü eğdi. Çekinik gözleriyle bocalayarak, “Şey, sanırım dün biraz sorun çıkardım,” dediğinde Yiğit genç kadına kaşlarını lakayt bir ifadeyle kaldırarak ortamı yumuşattı. “Biraz mı? Apartmanı ayağa kaldırdım desene sen şuna!” Gözlerindeki eğlenceli ısıltılar şahaneydi. Ama herkes öyle düşünmüyordu. Bu fikirle Rose Mina’nın yüzündeki renk çekildi. “Yapmadım öyle bir şey!” dedi reddederek ama sanki asansör boşluğunda bağırdığını hatırlar gibiydi.

“Yaptın, annem şahit!” diye directti Yiğit umursamazca.

Rose Mina elindeki ekmeği masaya bıraktı ama oturmadı. “Yaptım mı?” dedi yaşlı kadına inanamaz gözlerle bakarak her şeyi tam hatırlamıyordu. Şuuru ancak kustuktan sonra ayılmıştı ve bu yüz kızartıcı eylemleri nasıl yaptığını ise hatırlamak dahi istemiyordu. Lanet beyni iyileri unutmuş, ayıp şeyleri gün yüzüne çıkarmıştı.

Çaresiz bakışlarını yaşlı kadına çevirdi. “Umarım size karşı bir terbiyesizlik yapmamışımdır. Normalde böyle densizlikler yapmam.” Kepaze olduğuna mı yansın, ne yaptığını hatırlamadığına mı bilemedi. “Ne dediğimi bilmiyorum. Kötü bir şey dememişimdir inşallah!”

Yiğit annesine haşarıca göz kırparak, “Mesela en son,” dediğinde sırf kılığına susarak bakışlarını genç kadına çevirdi. Rose Mina kurtlanarak

kıvrılırken merakı uzun sürmedi. Saf sesiyle derhâl atılarak, "Ne dedim ki?" diye ürkekçe sordu.

"Ne demedin ki!" dedi Yiğit kayıtsız kalarak.

Rose Mina öyle bir yutkundu ki sanki gırtlığından aşağıya deve kuşu yumurtası aşmıştı, gök gürlemesine yakın bir ses çıktı. "Be-be-ben mi?" dedi eliyle göğsüne dürterek.

"Yok, ben?" dedi Yiğit ciddiyetle. Gözleri gerçekten kızgın ve kırgın bakıyordu. "Kadının ne cadılığını koydun ne işgüzarlığını! Yani Rose, anneme hakaret etmeni sadece sarhoşluğuna verdim, yoksa boynunu kırmama ramak kalmıştı. Bir saçlarına yapışmadığın kaldı. Hoş sana ne yaptıysa,"

Dünya gerçekten dönüyordu ve gerçekten Amerikan topu gibi elips değil, basketbol topu gibi yuvarlağı. Rose Mina'nın bacakları boşalmaya, başı dönmeye, bedeni titremeye başladı. Bakışları utanarak yaşlı kadına döndüğünde, sanki yer yarılıp içine girmezse deprem duasına girecek kadar aciz bir dürtüye sahip oldu.

Ancak Berna Hanım oğlunun bu haylazlığını onaylamayarak, kızgın bir kaş çatışla azarladı. "Yok kızım, eğleniyor seninle bana bir kusur falan etmedin. Aksine çok tatlıydın. Açık konuşmak gerekirse hakkımda kötü düşünmemen beni memnun etti. Sana karşı olan sert tavrıma rağmen sen, kötü tek bir söz söylemedin." dediğinde Rose Mina hiddetlenmiş bakışlarını gülmekten ağzı kavuşmayan adama çevirdi. "Afiyet olsun. Seni? Seni?" derken elini hırsından silkeleyerek ayağını hırçınca yere vurdu. "Seni besili öküz!"

Öfke anında bunu söylediğini çok geç fark etti. Yaşlı kadına utancından bakamadığında, çözümünü derhâl kendini mutfaktan dışarı atmakta buldu. Yiğit kolunu sandalyesinin koluna yayarak ağzındaki lokmasını yuttu. "Rose, buraya gel kahvaltını tamamla, kızım acıkır birazdan." diye buyurdu.

"Karnım doydu. Sayende... otur kızını da sen emzir!" diyen kafasına tabak çanak hatta sürahi çakmak isteyen sesiyle haykırdı. Huysuzca homurdanarak uzaklaştı. Arkasından kapının sertçe kapanması duyuldu. Berna Hanım kaşlarını kaldırarak, "Bunu hak ettin. Sen kaşındın." derken Yiğit yerinden kalkarak ağzını sildiği peçetesini masaya attı. "Bakıyorum hemen koalisyon kurulmuş."

"Buna kadın dayanışması denir, seni besili öküz." diyen yaşlı kadın keyifle çayını höpürdetti. Oğlunu umursamayarak kahvaltısına kaldığı

yerden devam etti.

Gonca ve Mert uyumuş, Berna Hanım ve Erva aşağıya Sanem'in yanına inmişlerdi. Rose Mina da hazır Yiğit evdeyken bu sessizliğin ve sakinliğin tadını çıkarmaya karar vermişti. Mutfağı toparlayıp salona girdiğinde, onu kanepede uzanmış kitap okurken buldu. O da bu keyfini bozmamak için ne zamandır okumayı düşündüğü kitabını alarak yanına uzanmayı planladı ama doğum sonrası kiloları yüzünden kollarının arasına zorlukla sığıştı. "İleri git ya, düşeceğim."

Yiğit ona yan dönerek yer açtı. Başını göğsüne yaslamasının ardından, kitabına kaldığı yerden odaklandı. Rose Mina ise keyif çatarken aynı anda sevdiği bir eylemi de gerçekleştirmenin tadını çıkarıyordu. Ta ki Yiğit kitapla bütünleşip bu âlemden soyutlanana kadar! Rose Mina pirelenmiş bir huylanmayla elindeki kitabı biraz daha kaldırdı. Şirin bir hamleyle burnunun üzerine koyarak masum gözlerini genç adama çevirdi. "Pissst!" dedi yaramazca, genç adam aldırmadı. Hâlâ yüzü ifadesiz, tepkileri durgundu. Rose Mina gözlerini kuşkuyla kıstı. "Pissst!" dedi yine, Yiğit kısacık bir an genç kadına bakıp, "Ben kedi miyim gülüm? Ne pisikleyip duruyorsun!" diye alayla göz kırparak tekrar kitabına döndü.

Adama bak ya, aylar sonra birlikte oluyorlardı, sonrasında evde yalnız bir zaman buluyorlardı ve tepkisi sadece bu oluyordu. Bacağını mı açsaydı, yok kesin sonuç, gömleğinin düğmelerini gevşetmesiydi. Yok ya besili ineğe dönmüştü memeleri şimdi eşeğin aklına karpuz kabuğu düşürmenin âlemi yoktu. Hafifçe huzursuzlanıyormuş gibi kıpırdandı. Bedenini adamın sert bedenine sürterek sataştı. Ama yok, adamda tık yoktu. Sanki tüm şehveti bir gecede balon gibi sönmüştü. Biraz daha kıpırdandı ama adam yine orali olmadı. Şeytan diyordu al başının altındaki yastığı, vur kafasına kafasına...

Yiğit sanki kitabı okumuyor da onu aldatmak için gözlerini satırlarda gezdiriyordu. Ya da? Ya da? Hain koca! Genç kadın hileyle kıpırdanan başını, biraz daha yukarı çıkardı. Yiğit dalgın bir biçimde kitabın sayfasını çevirirken, göğsünde kıpırdanan huzursuz genç kadının tepesine dudaklarını bastırıp, kokusunu içine derin derin soluyarak kitabı iştahla okumaya devam etti.

Hayır, kitapta bu dem ilgisini çekecek ne vardı ki? Yok canım! Çok kuruntulusun Rose Mina, adamdan durduk yere işkillenmenin âlemi nel Hayır, iri memeli, diri kalçalı, uzun bacaklı, sarışın, manken gibi bir hatunu falan anlatmıyordur, değil mi o isimsiz kitap? Neden kapağında ismi yoktu ki? Yok, içine bir kurt düştü işte, kıvrıla kıvrıla onu kemiriyordu.

Ya okuyorsa? Onun kafasını o kitabın içine sokarak boğar, mezarını da satırlarına kazar, üzerine de tüylü kalem dikerdi.

Durduk yere şeytanın çağrısına uyarak, içini vesveselerle zehirledi. Zihnine üşüşen edepsiz görüntüler, damarında dolaşan kızgın kanını alevlendirerek içini yakıyordu. Rose Mina başını kolunun altında hareket ettirerek, biraz yukarı çıkardı. Gözlerini kuşkuyla kıсарak, onun şu gözlerini kırpmadan okuduğu kitabın sayfalarına bakmaya başladı. Ama Yiğit bir sayfa daha çevirerek bu eylemini bertaraf etti. Güzel gözlerini, kafasını haris bir inatla kitabının içine sokmaya çalışan genç kadına çevirdi. Hiçbir şeyden habersiz göz kırptı! “Yine ne muzırlık peşindesin Rose? Şeytan nereni çimdirdi?” der gibi gözleri parladı.

Yok, bu adam kesin o kadınların olduğu, entrikası bol Brezilya çakması, ahlaksız yazarların imitasyonu olan ayıp kitaplardan okuyordu. Yoksa? Yoksa şu Grili mırılı, o biçim bir kitap mı okuyordu! Valla paraları onu. Rose Mina şımarık bir kedi gibi kıvrılarak sinesine çekilirken bacaklarını adamın bacaklarının arasına sokarak yerini sabitledi. Bir de merakı yüzünden kanepeden düşmek istemiyordu. Bu dar yere neden sığmıştı ki zaten! Yüzünde nazlı bir huzursuzluk, dudaklarında şaibeli bir kıpırdanma vardı. Yiğit onun meraklı yüzünden işkillendi. Gizemli hallerini ifadesiz yüzünün ardına sabitleyerek içinde sırların parladığı gözlerini tekrar kitap sayfalarına çevirdi. Hain bir dürtüye kapılıp elini sanki yanlışlıkla genç kadının koltuk altına dokundurmuştu.

Rose Mina kıkırdarak, “Yemezler, huylanmıyorum.” dedi nazlı nazlı, Yiğit iç gererek kitabına geri döndü. Başını huzurla sarstı. Bu sefer şeytanlarla iş birliği yapan genç kadındı. O kitapta ne yazdığını okuyacaktı. Hayır, kesinlikle okumazsa bu gece uyuyamazdı! Başını sırnaşarak kıpırdatırken bir nebze yukarı doğruldu. Burnunu şımarık bir dürtüyle boyun köküne sürttü. Dilini titrekçe boynundan, kulağına doğru çıkardı. Ama damağında onun ten tadını alınca oyunu gerçeğe dönüşerek, hazla inleyen ondan önce kendisi oldu. Her seferinde sarhoş olduğu efsunlu kokusunu içine çekerken ayartarak tahrik ettiğini gayet iyi biliyordu. Ama ondan daha çok kendini yoldan çıkardığını bilemedi.

“Ben mi, kitap mı?” dedi haylazca nefesini kulağına üfleyerek ve daha lafı bitmeden kitapları göğsüne yapışmış ve kendini Yiğit’in kolları arasında, sırt üzeri yataarken bulmuştu. Yiğit bacaklarını aralayarak üzerine yıkıldığında, “Ben mi, kitap mı?” diye misilleme yaptı.

Ah o pervasız yüzündeki sadist sertlik, yapmaya kalkıştığı eylemin habercisi olamadı değil mi?

Rose Mina nazlanarak, "Bilmem... karar veremedim!" dedi sesini yaya yaya.

Yiğit hain bir eylemle kasıklarını öyle bir yere bastırdı ki Rose Mina bu dünyayla iletişimini kesip, o haz dolu âlemlerin kapısına tekme tokat dalmak istedi. Ne ara gözlerini kapattığını ve ağzından zevk mırıltılarını kaçırdığını bilmiyordu. Sadece genç adamın dudakları boynunu iştahla istila ederken, "Ben de öyle düşünmüştüm. Sadece ben!" dediğini bir ara duyumsamıştı.

Küstah hergele, bir de arsızca emrediyordu. "Sadece oymuş!" Ondan başkasının olması mümkün müydü?

"Bana hasta diyorsun ama asıl hasta sensin, kitabı kıskandığına inanmıyorum."

"Bedenen ve düşüncesele olarak kaybolduğun her yere beni de götür ya da haber ver, ayrı gayrı sevmem ben."

"Duble hastasın o zaman. Hayatım bitti, şimdi düşüncelerime de el koydun."

"Sana dair her şeye el koyma hakkım var," derken ekledi. "Senin de bana dair her şeye,"

"Diyorum sana, senin cidden tedaviye ihtiyacın var,"

"Körle yatan şaşı kalkıyor ne yaparsın!"

Yiğit genç kadının saçlarına parmaklarını sarıp geriye taradı, Rose Mina göğüslerinin üzerinde ezilen kitapları çekerek yukarı kaldırdı ve o sırada gözü takıldığı yazıyla şaşkınca genç adamın kafasını ittirdi. Kitabı kafasına sertçe çaktı.

"Seni hain, seni zalim. Ben sabahtan beri bu kitap için mi kıvranıyordum?"

Yiğit elindeki kitabı alıp kanepenin sırtına koydu. Kaşlarını vurduğu için kızgınca çatarken, yaptığı kıskançlık için dudakları çarpıkça kıvrılmıştı. "Niçin kıvranıyordun ki? İnsan kitap için kıvrılır mı? İsteseydin verirdim." Sertçe bileklerini yakalayıp ellerini kafasının üzerine bağladı. "Bir daha el şakası yapma. Canını yakarım." dedi kati bir suretle başparmağıyla narin bileğindeki hızla atan damarını okşadı.

"Beni tehdit etme, hoşlanmıyorum bu davranışından."

"Bu tehdit değil uyarı."

"O zaman nazik belirt, sevdiğin ya da sevmediğin eylemleri adam gibi anlat, hayvanlaşmanın alemi yok durduk yere. Diyorum sana dengesizsin işte. Seviyor musun, dövüyor musun?"

"Seviyorum Gölüm. Neden döveyim? Kitabıma göz diktin diye mi? Çocuksun sen."

"Canını yakarım dedin."

"Refleks diye bir şey var, alışık olmadığım el fetişine karşı savunma mekanizmam atakta olabilir."

Yiğit ellerini bıraktığında, genç kadın kitabı kavradı. Küçük Prens yazan kitabı Yiğit'in başına bir kez daha vururken, "Hain, biliyordun değil mi?" diye öfkeyle homurdandı.

"Rose, sen cidden üşütüksün. Kitaptan kıskanacağını inan düşünmemiştim, sadece bakıyordum ve sen öyle işkillenerek bana sırnaşınca,"

"Hiç de sırnaşmadım."

"Sokulunca," dediğinde Rose Mina onu ittirerek üzerinden yıkmaya çalıştı. Tabii Yiğit buna müsaade etmeyerek onu kollarının arasına aldı, dudaklarını ateşle birleştirdi. "Sevgilim güzel kıcını açıkta bırakma. Sonra ottan çöpten pipiriklenen bir kadınla uğraşmak istemem."

"Uğraşma o zaman." dedi hırsla, küsçe yüzünü astı.

"Rose, yüzün asılınca ağzını gözünü ufalamak istiyorum."

"Sana trip attığım yok."

"Nazlanıman güzel ama fazla naz aşık us..."

Ona ters ters bakan kadının dudaklarını kendine hapsederek tutkuyula öpmeye başladı. İnatçı ağzını açmayınca alt dudağını sertçe dişledi ve onun çılgılığıyla açılan tatlı mağaraya arsız bir yolculuğa çıktı. En kuytularını tatlı bir sataşmayla keşfetti. Rose Mina'nın parmaklarının arasındaki kitap kayarak yere düştü. Onun dilini cezalandırarak ısırıldı. Yiğit geriye çekildiğinde, gözleri arzuyla koyulmuştu.

"Eğer rezil olmayı istemiyorsan, odaya gidelim. Yoksa benim için hava hoş," dedi elleri bedenini çoktan turlamaya başlamış ve kot pantolonunun arka kemeri gevşek olduğu için derhâl içeriye sızmıştı. Genç kadının çıplak kalçası sertçe kavranınca, gözlerini kısacık bir an yumarak, dudağının kenarını dişledi. "Rose yeme şu dudaklarını," dedi adam yarı inler yarı acı çeker bir tasvirle. "Hadi."

Rose Mina omzunu nazlıca sarstı. "Şimdi olmaz. Gonca uyudu." Yiğit elini pantolonun içinden çıkardı, yanına yatıp kollarına aldı. Rose Mina başını göğsüne yasladı. "Sonra olsa olmaz mı? Şimdi biraz uyumak istiyorum." dedi, kelimelerin sonu esnemesiyle kesilmişti. Yiğit dudaklarını şakağına yaslarken, "Olur, uyu." dedi uysal bir itaatle, Rose Mina kalkmaya yeltenince, genç adam, "Kollarımda," diye buyurdu. Buna memnuniyetle

uyan genç kadın, bacaklarını bacaklarının arasına koyup kollarını sımsıkı beline sardı. "Sakın beni düşürme Yiğit, o zaman sana dünyanın kaç bucak olduğunu gösteririm."

"Bunu bana seni gördüğüm günden beri gösteriyorsun."

Yiğit onun gece uyumadığını ve sabah erkenden kalktığında bir aracının önünde kızını konuşarak emzirirken görmüştü. Tüm gece yarım yamalak uykulara dalmıştı. Kâbusun etkisinden dolayı diye düşündü ve şefkatle saçlarını okşarken onun çoktan uykuya daldığını fark etti. Bir süre sonra ikisi de uykunun derin kollarına dalınca salonun kapısında bir karartı oldu. Erva tam konuşacaktı ki Berna Hanım işaret parmağını büzülmüş dudaklarına koyarak, onu susturdu.

"Çıkalım, uyusunlar," dediğinde Erva odasına giderken, yaşlı kadın birkaç dakika sonra elinde pikeyle salona geri dönmüştü. Önce başlarında durup birbirine geçmiş uzuv öbeğini buruk bir mutlulukla seyretti. Oğlunun yüzündeki huzuru gördüğünde ise gözleri sislendi. Sonra oğlunun döşündeki kitabı alarak ikilinin üzerini şefkatle örttü. Yiğit üzerine serilen örtüyle kısacık bir an gözlerini açmış ve annesini görüp başını koluna yerleştirmişti. Tekrar gözlerini kapatarak uykunun kollarına kendini bırakmıştı.

Yıllar sonra ilk defa oğlunu mutlu görüyor, gerçek bir evliliğin sürecinde nasıl olacağını prova ettiriyordu. Koray dini nikah sürprizi yaptığından bahsetmişti Rose Mina'nın ama yine de resmi bir evlilik olmadan olmazdı. Demek yıllarca hasretle beklediği görsel buydu ve oğlunda görmek istediği huzur kollarında yatan bu kadındı. Onlar iyi olduğunda Berna Hanım da huzurluydu, yere düşmüş kitabı aldı. Salonun kapısını arkasından çekerek kapattı. Bu ufak kızın hayatlarına getirdiği neşe, gerçekten takdire şayandı. Açelya'ya hâlâ çok öfkeliydi. Bir evladının hayatını ellerinden almış, diğerini yıllar süren mutsuz bir evliliğe mahkûm edip onları da hastalıklı bir oyuna alet etmişti. Yıllarca oğlunun elleri arasında solmasına tanıklık etmesine, üstüne gitmesine ve evlilikleri için çabalamasına sitem etmesine sebep olarak ayrılmadıkları için evliliklerinden umut etmelerine izin vermişti. Her şeyden evvel bir masumu, Mert'ini üzmüş, onu anneli öksüz etmişti.

Rose Mina içini çekip başını yastığa gömdüğünde, burnunu bir şeylerin gıdıkladığını hissetti. Ellerinin hareket ettirip parmaklarının tüylü bir zemin üzerinde gezinerek keşfetti Şaşkınca gözlerini açtığında, yastığının sevdiği erkeğin göğsü olduğunu fark etti. Gömleğinin birkaç düğmesi açılmış, dudakları tenine temas ediyordu. Başını kaldırdığında ise,

Yiğit'in güneş vurmuş yüzünü gördü. Şaşkınlıktan irileşen gözlerle ona bakarken birden olanları hatırlamaya başladı. Üzerlerini kim örtmüştü ki? Başını tekrar onun göğsüne yaslarken, elini onun bedeninde dolaştırmaktan kendini alamadı. Ve ne yaptığını düşünmeden, parmaklarını gömleğinin açıklığından o ipeksi tüylerin arasında dolaştırmaya başladı. İçinden bir ses, ona durmasını söylemesine rağmen, kendine engel olamıyordu. Sonunun nerede biteceğini bildiği hâlde, bu oyun hoşuna gitmişti.

Onun derin nefes aldığını fark edince, Yiğit'in uyandığını anladı. Başını kaldırıncı adamın uykulu ama aynı anda arzulu gözlerine kilitlendi. Rose Mina kuruyan dudaklarını diliyle ıslattığında, Yiğit kendini durduramayıp onu saçlarından sertçe tutup dudaklarını kendine hapsetti. Bu nazik bir öpüş değildi. İçindeki yoğun tutku, onları zevk dünyasına çekmeye yeterliydi. Rose Mina, bedeninin ona karşılık verdiğinin farkındaydı. İçgüdüsel olarak ona sıkıca yaklaşıncı, Yiğit'in bedeninin de harekete geçtiğini fark etti. Elleri hızla penyesini çekiştirmeye başlamıştı. Onu istiyordu, hem de yoğun bir tutkuyla ve lanet olasıca belini ağrıtmış olan sert koltukta...

"Rose," diye inledi. "Söz dinlemen çok güzel."

"Ben itaatkâr kadınıym Yiğit, tabii ki söz dinlerim." dedi ona sataşarak.

"İyi bunu sabahları da tekrarla." dedi Yiğit küstahça.

Rose Mina onun boynunu öpmeye başlamıştı. Kalbi öyle hızlanmıştı ki sanki sesi kulaklarında çınlıyordu. Ancak duyduğu ses, kalp atışları değildi. Yavaş yavaş gerçeğe döndüklerinde, seslerin içeriden geldiğini fark etti. Mert legolarını sert parkeye döküyordu. Yiğit de kapının yanından gelen sesi duyup bocaladı. Birbirlerine şaşkın bir şekilde gülümseyerek baktılar. Rose Mina hemen toparlanarak, "Yakalanacağız." diye tedirgin bir sesle mırıldandı. Sonra Mert'in sesi kesildi. Birileri onu götürmüş olmalıydı.

"Rose ne oldu sana?"

Rose Mina tedirgin bakışlarını şaşkın genç adama çevirdi. "Panikledim, içeri girebilirdi."

"Bundan bahsetmediğimi biliyorsun."

"Bir şey olmadı?" dedi sorunun amacını kavrayamayarak.

"Değiştin. Bir anda yıldırım çarpmış gibi değiştin! Özgürleştin, sınırsızlaştın."

Bu bir suçlama değildi. Sadece, durum tespitiydi. Rose Mina kollarını sıkıca boynuna sardı. Genç adamın yüzünü kendine yaklaştırdı.

"Değişmedim. Sadece sen o kadar çabalarken ben hep sorun çıkarıyordum, bunu anladım. Hatalarımı fark ettim. Her şeyi mahvettiğimi düşündüm. Bana zarar vermeyeceğini kabullendim."

"Ne zararı. Ben sana ölürüm. Dünkü olanlar bana, bin bir umut verdi. Sen benim kıymetlimsin, sana zarar vermek, aşağılamak, hatta üzme aklımın ucundan bile geçmez. Bana inanmana nasıl mutlu olduğumu tarif edemem. Sadece hatalarımı düzeltmeye çalışıyorum. Bunun içinde zaman gerekiyordu."

"Bunlar hata değil ki Yiğit, senin elinde olmayan sebeplerdi. Eminim her şey farklı olsaydı, şimdiye kadar ben senin çoktan karın olurdum. Verdiğin söze saygı duyuyorum, diriye vermek başka ama ölüye vermek bambaşka. Üstelik senin çıkmazın çok zorluydu, hâlâ aşabilmiş değilsin ama ben sabırlıyım beklerim. Senin tek yaptığın hata, bana evlenme teklif etmemekti." Sözleri muzır bir iğnelemeyle yerini bulmuştu.

"Rose... sen var ya," dediğinde Yiğit, yutkundu. "Çölde susuz kalmış bir adam gibi sana susadım." dedi sonra muzırca, "Suya ihtiyacım var duymuyor musun?"

"Sağır oldum."

"İyice kulak muayenesi yapalım bakalım," derken dudaklarını kulaklarına uzatıyordu ki Rose Mina onu yakalarından sertçe kavrayıp başını çevirerek dudaklarını kendine hapsetti. Yiğit Nefes nefese, yüreğinin çırpıntılarının arasından, "Rose," dedi fısıldayarak. "Çölde bulduğum bir avuç su olsan, tükenmeyesin diye içmezdim seni."

Rose Mina'nın dünyası tepetaklak oldu. Sanki kulağının gerisinden neşeyle şakıyan kuş cıvıltıları, karaya vuran yalçın dalgaların haşın sesleri, tatlı bir rüzgârın hoş esintisi geliyordu. Yiğit ona cennetin sedasını sunsa, ancak bu kadar mutlu ederdi. Gözlerine yaşlar dolduğunu fark edip kırpıştırarak o görmeden bu yaşları yok etmeye çabaladı. Ama asi bir damla kirpiklerinde kalakaldı. Yiğit eğilip o gözyaşını öptü. "Dünyanın en şahane varlığı," dedi şefkatle. "Benim Gülüm."

Rose Mina dudaklarına nefesini soluyarak, "Sen varlığıyla gurur duyduğum, her sözüyle yok olduğum bir hergelesin." dedi, gerisi yoktu.

Bu öpücük diğerlerinden farklıydı. Bunda bir söz vardı. Az önce söylenen sözlerin imzası gibiydi.

Yiğit kollarıyla sımsıkı narin bedeni sarmıştı. Bir süre sonra Rose Mina ona şımarıkça bakarken Yiğit, "Bizim hakkımızda fikrini değiştirmene ne sebep oldu?" diye sordu. Elleri hâlâ yanaklarını turluyordu.

“Çünkü emin olmak zorundaydım.”

“Neyden?”

“Senden.”

“Hâlâ şüphen mi vardı?”

“Tanışmamızı düşünürsek ve sonra olanlar, normal değil mi?”

“Değil tabii. Tanışmamızı düşünürsek ikimiz de normal değildik.”

“Dün gece... Bir sürü güzel ve çekici kadının senin peşinde pervane olmasına karşın, sen onlara dönüp bakmadın. Gözlerin hep bende, yüreğin sadece benimdi.”

“Senden başkası olamaz Gülüm. Ben senden başkasına kör, senden başkasına sağırım. Bilmez misin? Bunu teyit etmene gerek var mıydı?”

“Bilmiyorum, kadınca bir dürtü. Hem de hepsi senin bir tek kelimeni bekliyordu. Kışkırdım...” Mahcup gözlerini kaçırdı.

“Hangisi baktı, ben niye görmedim?” dedi adam muzırca ve omzuna yediği şaplaqla gevrek bir kahkaha attı.

“Açsaydın gözlerini o zaman.” dedi kadın kışkıran ve küs bir tonda.

Yiğit dudaklarını burnuna dokundurdu. “Hiçbiri ilgimi çekmedi. Çünkü benim gözlerim senden başkasına açılmıyor, mühürlü.”

Rose Mina gözlerini kıstı. Aklında birden bir şimşek çaktı. “O kadınla dün gece bilinçli olarak sohbet yaptın değil mi, beni unutmadın? Kudurtmaktı amacın.”

“Başardım.” dedi adam yaptığı oyunu ifşa ederek. “Alçakça bir oyundu kabul ediyorum ama sadece emin olmak istedim.”

“Neyden?” dedi Rose Mina da tıpkı onun gibi.

“Duygularının netliğinden. Oyun oynuyorsun sandım. Sen bana bir yaklaşıp, bir uzaklaşıncı ne kadar kötü hissettiğim hakkında bir fikrin var mı? Sürekli bir çatışma hâlindeydin. Ben de yine, kendi kaleme gol attığımı düşünüyordum.”

“Yeniden güvenini kazanmak için her şeyi yaparım.”

“Liste çok uzun,” dedi Yiğit. Rose Mina yaramaz bir tavırla elini onun gömleğinin üzerinde gezdirmeye başladı. “Şımarma Yiğit!” tek gözünü haylazca kıstı. “Düşünüyorum da bu listeyi bir tatille telafi etmek hiç fena olmaz.”

“Önce evlenmemiz gerektiğini düşünmüyor musun? Hani balayına evliler çıkar.”

Rose Mina gözlerini irice açtı. Şaşkınca, “Bana evlenme mi teklif

ediyorsun?" diye müthiş bir heyecanla sordu. Yüreği hızlanmış, nefesi donuklaşmıştı.

"Öyle görünüyor! Sanırım senden sıra kalırsa ediyorum! Evet, ettim bile. Hayır, benimle evleneceksin, iste ya da isteme!" dedi şaşkınca bir sürü kelimenin aynı anlamı içerdiğini fark etmeden.

Rose Mina işin yine emre dayandığını işitince kıkırdadı. Ellerini saçlarına daldırıp, "Öyleyse evet." dedi onun boşanmaya karar vermesi yüreğinde nazlı seherlerin esmesine neden olmuştu. "Açelya buna ne diyecek?"

"O yıllar evvel kaybetmişti bu hakkı, beni şu ana kadar bağlı tutan sözüm, oğlum ve annemin sağlığıydı. Sonra o hasta oldu, buna vicdan da eklendi. Gerçekleri öğrenen oğlum ve annemin üzülmelerini istemedim. Ama bu tatile çıkmamıza engel değil, çünkü biz zaten evlendik." Elleri adamın en kuytu köşelerine sızan ve onu soluksuz bırakan Rose Mina davetkâr gözlerle ona bakıyordu. Yiğit inleyerek onun başını geriye itti. Ellerini saçlarına vahşice daldırıp boynunda kendine yer açarken, "Sen utanmazın biri oldun, bunu biliyorsun değil mi Rose? Beni ayarttığını biliyorsun ve içeride çocuklar var. Bunu bile bile seni yatak odasına sürüklemem için baştan çıkarıyorsun. Beni kıskırtmak sana pahalıya patlar," diye uyardı.

Rose Mina neşeyle güldü. "Orada uzun zaman kalmayacaklarını biliyordun değil mi? Şimdi buraya dalmaları kaçınılmaz," dediğinde salonun kapısının önüne paldır küldür yine oyuncakların devrilme sesi duyuldu ve telaşla oflama sesi, Rose Mina onun Mert olduğunu anladığında, panikle genç adamı üzerinden ittirdi. Yiğit sertçe yere iniş yaparken düştüğü yerde huysuzca homurdanıyordu.

"Senin cidden ayarın yok,"

"Olduğunu savunan kim?" Genç kadının gevrek kahkahaları salonun içinde neşeyle inliyordu ve bu hâlini gören Yiğit'te sinir falan kalmıyordu.

Herkes tatlı bir telaş içinde akşam yemeğine hazırlanırken, Mert tişörtüne meyve suyu döktü. Berna Hanım yarı giyinik hâlde misafir odasından çıktığında, Rose Mina ufaklığın elini tutarak, "Siz hazırlanın Berna Hanım, ben değiştiririm." diyerek onunla konuşarak Erva'nın odasına yönelmişti. Yarım saat sonra herkes hazır hâlde beklerken, Berna Hanım saatine sikkınca bakarak, "Tam gidecekken iş miydi şimdi dışarı çıkması! Çocuklar acıktı." diye huysuzca söylendi.

Rose Mina gözlerini kardeşine dikerek, "Yarım saat önce yola çıkmıştı, sorunu hâletmiş birazdan burada olur." diye gülümsedi. Erva'nın saçına

son tokayı da takınca, elleriyle yanaklarını kavrayıp, koklayarak öptü.

"Mina telefonun çalıyor." dedi Mert elindeki telefonu uzatırken. Rose Mina telefonu alarak salondan çıkarken, "Yiğit arıyor." dedi ve mutfığa geçti. Daha açtığı anda, "Neredesin sen Yiğit? Ağaç olduk burada!" diye çıkıştı.

"Geliyorum Gülüm, sokağa girdim. Hem Sanem'lere yerin değiştiğini haber vermeyi unuttum, onu diyecektim bir inip bakar mısın? Sanem'in çenesini çektirme bana, bunu şimdi söylüyorsun diye başlar."

"Uff! Tamam, kapat." dedi Rose Mina, bakışlarını Berna Hanıma çevirdi. "Ben Sanem'lere iniyorum Yiğit yoldaymış." dedi ve kapıyı açıp aşağıya indi. Kapıyı Koray açtı. Yüzünde tıraş köpüğü vardı. "Oo, hoo! Siz daha hazır değilsiniz?"

"Hanımefendi hastaneden yeni geldi." dedi Koray suratını asarak içeri geçerken onun çalışmasına hâlâ bozuk satıyordu. Üstelik evden hemen taşınmaya da ikna edememişti. Sanem hazırlanmış, üzerinde şık bir siyah elbiseyle, kızını giydiriyordu. "Hazır mısınız?" diye sordu. Sanem kızın çorabını giydirenken, "Gibi gibi!" dediğinde Rose Mina'nın aklına emzik geldi.

"Sanem, Gonca'nın emziğini aldın mı arabadan?" diye sordu endişeyle. Sanem kızın diğer ayağını giydirenken, "Eyvah! Unuttum." diye olduğu yerde doğrulup önüne düşen kâküllerini geriye attı. Rose Mina, "Ver anahtarları siz hazırlanın ben alırım." diye sitem etti. Yiğit'in söylediğini de aradan çıkardı.

Yiğit arabasını otoparka yerleştirdiğinde, bir saattir susmayan telefona bakmadan, "Efendim?" diye açtı. Karşı taftan gelen sesle duraladı. Hıçkırık sesleri geliyordu. Telefonu indirip ekrana baktı. "Açelya? İyi misin?"

"Değilim, neredesin?"

"Evdeyim!"

"Evde yoktun, şimdi oradan çıktım."

"Diğer evdeyim." dedi Yiğit. "Ne oldu?"

"Ben geldim, şimdi otoparka giriyorum, gelince konuşalım. Dışarı çıkar mısın?"

"Ben de buradayım, bekliyorum." Yiğit telefonu kapatıp araçtan çıktı. Sesi çok kötü geliyordu telefonda, üstelik ağlıyordu. Ne olmuş olabilirdi ki? Çok beklemedi. Beş dakika geçmeden otoparkın girişinde mazgallar şangırdadı ve spor araç içeri girdi. Açelya aracını Yiğit'in aracının yanına park ederek çıktı. Yiğit sert yüzünü genç kadına çevirerek, "İyi misin?"

diye endişeyle sordu. Hâli perişandı. "Birine bir şey mi oldu?"

Açelya'nın ağlamaktan gözleri şişmiş, yüzü turşu satıyordu. Saçları, sanki günlerdir tarak yüzü görmemişti ve gözlerinin altı çökmüştü. Yiğit bu hâline sert sert bakarken, genç kadın birden yanına yaklaşıp ellerini göğsüne yaslayarak, hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Yiğit donup kaldı. İtmek istedi ama bu berduş hâlini görünce, vicdanı ağır bastı.

"Ne oldu?" diye sordu soğuk bir sesle.

Açelya burnunu çekerek, "Babam," dedi tekrar bir hıçkırık daha döküldü dudaklarından ve yarı aralık göz kapakları hafifçe titreyirken bir an sendeledi. Tutunmak için Yiğit'in koluna asıldı ama kendini toparlayamadı. Yiğit onu dengede tutmak için belinden yakaladı. "Babam boşanma davası açtığımı duymuş, kalp krizi geçirmiş. Daha doğrusu bunu ve her şeyi, öğrenmiş, Berna Annem tüm geçmişi anlatmış onlara, babamın tepkisini bile bile tüm duyduklarını anlatmakta gecikmemiş. Annem evlatlıktan reddettik diyor, bir daha ne ölümüze ne de dirimize gelme diye bağırdı." Genç adamın kollarına güçsüz bir şekilde yığıldı. Yiğit başını kaldırdığında gördüğü manzara karşısında, donup kaldı. Ne kollarında yarı baygın konuşan kadına kulak verebiliyor ne Rose Mina'nın suçlayıcı gözlerinden bakışlarını çekebiliyordu.

Rose Mina derin derin soluyor ama gördükleri karşısında kendini toparlayamıyordu. *Bir açıklaması vardır* diyordu yüreği ama kadın yanının vesvesesi ağır basıyor, kıskançlıktan deliren kalbi, içinden çıkmaya çalışarak bedenini paralıyordu. Sonunda ani bir kararla arkasını döndü ve otoparkı hiddetiyle titreten Yiğit'in gürlemesine aldırmadan, asansöre yöneldi. "Rose olduğun yerde kal dedim!" Tekrar kollarındaki kadını geriye ittiğinde yere kapaklanınca dişlerini sıkarak yerden kaldırıp araca yasladi. "Açelya bunları sonra konuşuruz."

"Yiğit duymuyor musun ailem beni reddetti diyorum sonra konuşacak bir mes..."

"Açelya yeter... yeter anlıyor musun, sonra dedim."

Rose Mina ayağını sert sert yere vurarak ilerlerken Yiğit arkasından edepsiz bir küfür savurduğunda, ses kulağından ziyade otoparkta yankılandı. Arkasında onun hızla yaklaşan ayak seslerini duyuyordu.

"Rose, dur yanlış anladın."

"Bir şey anladığımı yok. Ne gördüysem o!" Asansörden çıkan genç adama çarparak kendini içeri attı ve gözlerini Yiğit'e nefretle çevirdi. Şaşkın adam homurdanırken iki deli âşık da bunu pek umursamıyordu. Kapı

kapanana kadar dik dik baktı. Yiğit asansöre ulaştığında kapı kapandı. Rose Mina sinirle ayağını yere vururken öfkesinden tırnaklarını dişliyordu. Genzine dolan yumruları daha bertaraf edemedi, yanaklarına süzülen yaşlarla hiddeti bir kat daha büyüdü. "Saçmalama Rose, adam haklı! Hemen öfkelenme." dedi kendine ama konuşmak için önce sakinleşmeliydi. Yılların birlikteliği, ondan doğan dostluk ve bir çocukları vardı böyle kıskançlıkla adamı cezalandırarak bir yere varamazdı. Şimdi birbirlerini kırabilirlerdi. Üstelik Açelya ağlıyordu. Pekâlâ, kötü bir şey olmuş olabildi. Kendini avutmaya o kadar odaklanmıştı ki o sırada ufacık asansörü inleten elindeki telefona bakmadan hiddetle, "Ne var Allah'ın belası!" diye haykırdı. Ve duyduğu sesle az önceki kıskançlık krizi gerilen kalbinin kaygıları, daha farklı bir yöne doğru boyut değiştiriyordu.

"Hiç ahlaklı bir telefon açışı değil Rose, biz sana böyle terbiye vermedik."

"Amca," dedi inleyen bir acıyla.

"Nasılsın Rose? İyi misin?" Rose Mina ne cevap vereceğini bilemedi. "Zaman bitti Rose! Vakit tükendi!"

"Amca?" diye haykırdı Rose Mina. Max Chandler aldırmadı. Vicdansızca konuşmasına devam etti. "Biliyor musun, geçenlerde bir genç kızı okul çıkışında bir sapık kaçırmış! Önce ırzına geçmiş, sonra bütün organlarını almış, tüm medya bununla çalkalandı." dedi yapay bir sesle, "Ne yazık değil mi?"

Rose Mina gözlerinin önüne gelen dehşet görüntü sayesinde nefessiz kaldı. Asansör kapısı açılmış, fark etmemişti. "Sonra senin şu komşun! Adı neydi? Hah! Sanem? Onun arabasının benzinliğine dikkat etmek gerek. Bir de senin geri zekâlı sevgilin var! Çok agresif biri, bana geçenlerde kafa tuttu. Senden uzak durmamı söyledi. O salak adamlarını işlerime karıştırdı. Rüzgâr Karalı denen manyak bir adamı başıma musallat etti. Korkma kızmadım ama dünyanın bin bir türlü hâli var. Hani yolda bir kazaya karışır, maazallah birisi öfkeyle çeker bıçağı, dayar gırtlığına bir hamlede pat. Bir de kızın olmuştum dimi? Hadi havalar düzeldi. Arabalara dikkat et Rose. Hiç ummadığın bir anda, trafik canavarı kaldırıma çıkar ve bebek arabasını eziverir. Ben öngörülü bir amcayım, bunlar seni korkutmuyor değil mi?"

"Amca lütfen."

"Sakin kimseye tek kelime etmeye kalkma, şu anda sana yapacaklarımı tahmin edemezsin. Özellikle o apartmanı havaya uçurmak gibi ufak

bir işten bahsederken buna bir doğalgaz vanası yeterliyken... Akıllı olur, dediğimi yaparsın ya da binlerce masumun kanına girersin. Ha bu arada seni öldürmem izletirim." dediğinde genç kadın ağlayarak dizlerinin üzerine yıkıldı.

"Amca, yeter!" diye acı acı haykırdı.

"Yetmez Rose. Benim çektiğim acının yanında, yetmez. Sana bir saat müddet. Ya kapıda seni bekleyen araca binersin ya da sen bilirsin." dediğinde telefonun kapanan dıt dıt seslerine Rose Mina haykırıyordu. Birkaç saniye içinde asansörün kapısı yine açılmış ve Yiğit nefes nefese bir hâlde kapısında belirmişti. Endişeden kızarmış yüzüyle onu o hâlde görünce, yüreğindeki tüm ritimler tükendi. Birden genç kadına atılınca, Rose Mina başını kaldırdı ve haykırarak ağlamaya başladı. Yiğit ne yapacağını bilemezken daha fazla bu ana seyirci kalamayarak genç kadına uzandı. Rose Mina donmuş bir zihinle onu kollarına alan adamın yönlendirmesiyle ayağa kalktı. Aklında sadece amcasının söyledikleri dönüyordu. Makyajı akmış, gözlerinin önü ve yanakları simsiyahtı.

Yiğit konuşmadı. Şimdi konuşursa her şey daha kötüye gidecekti. Onu eve soktuğunda Berna Hanım gördüğüyle şok geçirdi. Yüzü bir anda sapsarı oldu. "Oğlum!" dediğinde Yiğit dişlerini sıkarak "Sonra anne lütfen!" diyerek genç kadını yatak odasına yönlendirdi. Yiğit'in yardımcıları la yatağın ucuna oturan Rose Mina, hiç durmaksızın hıçkırarak ağlıyordu. Bir ay demişti amcası. Bir ay mutlu olacaktı ama şimdi. Lanet olsun ona azıcık mutluluğu bile çok görmüş, en çok mutlu olduğu anda hayatını elinden almıştı. Yiğit genç kadının ayaklarının dibine diz çökerek, "Rose! Yemin ederim sandığın gibi değil. Eğer sakın olup dinlersen," diye kendini açıklamaya çalışıyordu.

Rose Mina başını kaldırdı ve genç adama baktı. Yiğit hararetli bir şekilde, elini kolunu sallayarak bir şeyler anlatıyor ama Rose Mina sadece onu görüyor fakat duymuyordu. Kulağında tek duyduğu ses; "*O salağın peşine düşmemesini sağla, yoksa ölür.*" düşünüyor muydu? Sonra birden bakışları genç adama döndü. Ne diyordu?

"Bak babası kalp krizi geçirince," diyen adamın sözlerini, "Yeter." diye hırçınca bağırarak yarıda kesti. Birden delirmiş gibi yataktan kalkarak, "Ne anlatıyorsun sen? Git bu evden seni bir daha görmek istemiyorum." diye zamansız bir hırçınlıkla hiç istemediği sözleri tek tek söylendi.

Yiğit derin derin soluyarak genç kadının önünde belirdiğinde, "Rose dinlersen hak vereceksin, gördüğün şey..."

“Ne gördüm ben kahrolası?” dedi adamı göğsünden geriye ittirerek. “Karına sımsıkı sarılırken gördüm. Nikahlı karına! Ne sanıyordun. Canın isteyince ona, sıkılınca bana geleceğini mi? İkimizi aynı anda idare edeceğini mi?”

“Rose, saçmalıyorsun ve yine şuursuzca konuşuyorsun.”

“Saçmalıyorum öyle mi? Neyim ben Yiğit, neyinizim? Metresin! Az önce bunu çok güzel gösterdin. Ona beni bırakma bana da boşanma vadedinde mi bulundun? Bundan ilerisine gitmeyeceğimizi çok güzel hatırlattın. Şimdi babası kalp krizi geçirdi bana ihtiyacı var yalanları, sonra *karımın hastalığı ilerledi* yalanları mı gelecek?” dedi bilmeden gerçeğe parmak basarak.

“Rose bak bunlar savunma...”

“Beni kullanacaksın, sıkılınca ona döneceksin öyle mi? Nasılsa elim mahkûm! Sana bir çocuk doğurdum kopamam, amcam peşimde kaçamam, herkes beni kötü görüyor konuşamam, kardeşim okumalı ortaya çıkamam. Sahipsizim diye mi bu eziyetin?”

Yiğit bir hışım üzerine atılarak kollarından vahşice kavradı. “Sen ne dediğini bilmiyorsun. Aklını kaçırmışsın! Ben ne diyorum, sen...”

“Ben sana layık değilim sen onu diyorsun.” dediğinde Yiğit artık zıvanadan çıkarak, “Sus!” diye kükredi, Rose Mina susmadı. Damarına basmaya devam etti. “Ben senin metresinim, sadece yatakta iyi vakit geçireceğin yatak arkadaşı.” Gözlerindeki kedere yakışmayan bir alayla, “Bana güvenmeyeceksin, bana saygı duymayacaksın. Hiçbir zaman gerçek anlamda sevgini kazanamayacağım, çaresizliğimi ve düştüğüm ayıbı bana kullanacaksın ve elde edip yanında tutacaksın. Nasılsa geldiğim yer de belli benim! Ona buna satılan kadın, sana bir geceliğine hediye edilen fahişenim öy...” dediğinde yüzüne aldığı darbeye sersemleyerek yatağın üzerine sertçe düşmüştü. Bu çılgınlığı kendinden beklemeyen Yiğit şok içinde eline bakarken parmakları kırılışıya yumruk oldu. Derin derin soluyarak genç kadına yaklaştı ve kollarından tutarak, pişman hâlde üzgünce baktı.

“Rose, affet beni ben,”

Rose Mina çıldırmışçasına gülmeye başladı. Hem ağlıyor hem de bozulan asabıyla delirmiş gibi gülüyordu. “Demek gerçek yüzünü ortaya çıkarmaya başladın. Sana kıyamam diyene bak. Kızdıkça dövecek, öfken geçtikçe özür dileceksin. Canın isteyince gelecek, kafan estikçe karına döneceksin.”

"Rose..." dediğinde adam inleyerek genç kadın onun kollarından boş bulunduğu bir anda koptu ve ona fırsat vermeden kendini banyoya attı. Kapıyı kilitleyip sırtını kapsına yaslayarak yere yığıldı. Yiğit kapıyı yumruklayarak, "Rose, özür dilerim bunu... Bunu nasıl yaparım ben tam bir hayvanım ne olur sevgilim aç kapıyı." dediğinde Rose Mina kollarıyla kulaklarını sıkıca kapamış ve fısıldayan sesiyle "Özür dilerim sevgilim, özür dilerim, sizin için." diye ağlamaya başladı.

Berna Hanım, Erva ve Mert odadan yükselen seslere anlam veremezken Koray geldi ve durumu açıklayarak, "Açelya bizde, hali çok kötü." diye bilgi verdi.

Yiğit dakikalarca kapının girişinde ona yalvardı. Rose Mina fayansın üzerine yatmış artık atmayan kalp, kalmayan nefesleriyle can çekişirken onun sesini dinliyordu. Sonra kapının girişinden tanıdık sesler gelmeye başladı. Koray Yiğit'i götürmeye çalışıyor, bin türlü dil dökerek onu ikna etmeye çalışıyordu. "Sakinleşsin bırak," Yiğit'in kapının önünden gitmek istememesi ve sürekli özür dilemesi genç kadını kahrediyordu. Sonunda sesler kesildi. Nasıl ikna ettiler bilmiyordu ama oda sessizliğe kavuştuğunda, kapıda Berna Hanım'la Sanem'in sesi duyuldu.

"Rose Mina, aç kapıyı kızım."

"Gidin buradan. Beni yalnız bırakın." diye haykırdı genç kadın ağlar-ken.

Yarım saat sonra sesler kesilmişti. Rose Mina banyodan çıktığında yatak odası boştu. Sarsak adımlarla kapıya yöneldiğinde, salondan hummalı konuşma sesleri geliyordu. Koray, "Yanlış anladığınızı anlatırız üzülme," diyordu. Rose Mina hızla odaya dönüp üzerindeki avangart elbiseyi çıkarıp dolabın önüne geçti. Altına bir kot, üzerinde Yiğit'in gece yataarken giydiği tişörtünü geçirdi. Sanki ruhu ölmüş ve bedeni mekanik hareketlerle uzaktan kumandayla hareket ediyormuş gibiydi. Önce kardeşinin odasına yöneldi. Kapının aralığından, bir hırsız kurnazlığında içeriye baktı. Erva yatağa oturmuş, Berna Hanım onu göğsüne çekmiş saçlarını okşayarak dil döküp ablasının iyi olduğuna ikna etmeye çalışıyordu. "Özür dilerim meleğim, sizin için." dedi içinden.

Rose Mina titrek ellerini dudaklarına kapayıp görüş alanı bozulana kadar kardeşinin gül yüzüne son defa baktı. Sonra istemeyerek kızının odasına girdi. Lambası kapalı ama yıldızlı abajuru açıktı. Karyolasının başına geldiğinde, onu beyaz tulumlarıyla sere serpe yataarken buldu. Uuyordu meleği. Hiçbir şeyden habersiz, dünyadan bir haber, masumca, bu

dünyanın gamından kederinden uzak uyuyordu. Titrek parmakları yanağına dokundu. Onu sinesine basmak, kokusunu doya doya içine çekmek istiyordu ama biliyordu ki onun sıcaklığını teninde, kokusunu genzinde, varlığını yüreğinde hissettiği an gidemezdi.

Rose Mina eğilip bebeğinin gıdığının altını koklayarak öperken göz-yaşı bebeğinin üzerine süzüldü. Titrek dudaklarını değdirip kokusunu içine çekti. Gözlerini sıkıca kapayarak birkaç saniye bekledi. Eli karyoladan kayarken, parmaklarının arasında kızının battaniyesini tutuyordu. Kapiya adım atarken bir an dönüp baktı. Nasıl kopacaktı onlardan, nasıl arkasında bırakacaktı? *Onlar için! Cesur ol!* Salonun kapsının önünden tam geçmişti ki Funda elinde oyuncakıyla belirdi. Rose Mina ufak kıza yaklaşp derhâl elini ağzına tutarak susmasını belirtti.

"Git-gittiğimi kimseye söyleme, olur mu?" diye titrek sesiyle fısıldadı. Ufak kız ağzı kapalı olduğu için başını salladı. Rose Mina ona sımsıkı sarılarak yerinden doğruldu. Hızla kapiya atılıp açarak kendini dışarıya attı.

Bütün güzelliklerin başı, her şeyin daha güzel olacağına inanmaktır belki de. Ama bazen inanmak, gerçeğin özümsemesini değiştirmez.

Gitmek kalanları bitirmek değildi. Yiğit gençti yine sevebilirdi, yine bir yuva kurar, mutlu olurdu! Erva artık çocuk değildi. Büyümeye başlamıştı. Ceylan Hanım onun hesabına, geleceği için hatırı sayılır büyüklükte meblağ yatırmıştı. Kendini kurtarabilirdi. Peki ya, kızı? "Kızım?" diye inledi asansöre binerken. Yüreği yanıyordu. "Sen çok küçüksün meleşim, ben seni nasıl bırakırım?" Göğsü sızladı. Başı aşağıya eğildiğinde, yanaklarından damlayan yaşlar yere akıyordu.

Yiğit ellerini yüzüne kapamış, perişan hâlde konuşmadan oturuyordu. Lanet olasıca bir yanlış anlaşılma yüzünden, konu nerelere gelmişti. Nasıl yapabilmişti bunu ona? Kahrol Yiğit, elin kopsun! Rose Mina'nın neden apansız böyle hırçınlaştığını kavrayamıyordu! Aslında ortada anlatılamayacak bir durum yoktu. Lanet olsun, yatakta basılmamıştı, sadece konuşuyorlardı. Herkes sus pus Yiğit'e bakıyordu. Ortamda bıçak sırtı bir sessizlik hüküm sürüyordu ve bu sessizliği bozan telefonun mesaj sesi oldu. Yiğit umursamadı önce, sonra telefon çaldı ve kapandı. Yiğit yine önemsemeyince Koray "Abi önemli olabilir!" diye öneride bulundu.

Bundan daha önemli ne olabilirdi ki? Yiğit telefonu alarak Koray'ın kanepesine fırlattı. Konuşmadı. Koray telefonu açtığında, gördüğü şeyle ne diyeceğini bilemedi. Yutkundu ve bakışları Yiğit'e kaydı. Sanem bir terslik olduğunu anlayınca, bakışlarını kocasının gözlerine çevirdi. Koray

telefonu alarak Yiğit'in önüne geldi.

"Abi baksan iyi olur!" dediğinde Yiğit başını kaldırıp, "Bi' git!" diye kükredi. Koray boğazını temizleyerek, "Rose atmış. Önemli!" dediğinde, Yiğit telaşla telefona sarıldı. Öteki odadan neden mesaj atıyordu ki. Memnuniyetle gelip burada dünyayı başına yıkabilirdi.

Ve baktığı mesajla hiç konuşmadan dünyasını başına yıkmıştı.

"Kardeşim ve kızım sana emanet. Umarım onlara iyi bakarsın çünkü bu kadarını bana borçlusun, zamanı gelince geri alırım. Sakın beni arama, peşime düşme. Bitti!"

Yiğit şaşkınca Koraya baktığında, genç adam omuzlarını sarstı. Yiğit apansız yatak odasına daldı. "Rose!" diye gürledi. Yatak odasındaki banyoya geldiğinde boştu. Önce Erva'nın odasına gitti. Kapıyı birden açınca, genç kız ve annesi yerlerinden korkuyla sıçradı. Yiğit aradığını orada da bulamayınca, kızının odasına girdi. Orada da yoktu. Öfkeyle ne yaptığını bilmeden kapıya yöneldiğinde, "Rose gitti amca..." diyen sesle donup kaldı.

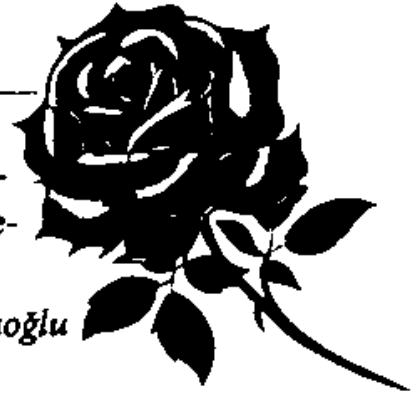
Yiğit arkasını döndü. Funda, olduğu yerde sallanarak üzgünce amcasına bakıyordu. "Ne?" dedi afallayarak. Funda elini uzatarak, "Böyle kapıdan ağlayarak çıktı, gitti." dediğinde Yiğit kapıya atıldı. Fakat artık çok geçti.

Bazen... kendinden çok sevmek, aşka ihanetti!

@novaebook

Karanlığın içine saklanmış, aciz, ufacık, ürkek bir ateş böceği gibiydi. Kendinden başka kimseyi yakmayan, kendinden başka kimseye zarar vermeyen bir varlığa sahipti.

Müjde Aklanoğlu

11. Bölüm

Kocaman ofisin içine, büyük bir fırtına girmiş gibiydi. İçerideki azgın elektrik duvarlara çarpıp soyut bir hâle bürünerek bedenlerinden süzülüp tüm tüyleri ayaklandırıyordu. Şirket çalışanları yüreği ağzında kapının girişinde korkuyla bekliyordu. Çünkü daha önce patronları bu derece çıldırmış ve kendini kaybetmiş bir şüursuzlukta hiç görülmemişti.

Büyük bir gürültüyle devrilen masanın yanındaki koltuğu, duvara doğru bir hışım savurdu. Mobilyanın kırılma sesine onun acılı inlemeleri karışmıştı. Azgın bir öfke adamlarını tehlikeli bir gerçekle istila etmişti. Düşüncelerinde kaybolmuş, kaosu ortasındaki kasırga olup her yeri yıkıp viran ediyordu. Göğsünün ortasından yükselen vahşi bir tavin sığ hırıltılarına ek, gözlerindeki insanı hayattan soğutan, ölüm kusan cinnet arifesindeki bakışları, Koray'ı bile ürkütüyordu. Muazzam bir kükreme hâlinde yükselen feryadıyla elindeki diğer koltuğu hiç ağırlığı yokmuşçasına cama savurdu. Her yere şangırtılar hâlinde dağılan cam parçaları, sabah güneşinin üzerinde oynanmasıyla bir pırlanta tanesi gibi parladılar.

"Lanet olsun, onun yaptığına emindim."

Koray arkadaşının üzerine vahşi bir panter gibi atılıp evrim geçiren dostunun kendine zarar vermesine müsaade etmedi. Sakinleştirmek için derhâl konuşmaya başladı. "Yiğit, lütfen! Sen sakın olmazsan bu işte en çok sorunu sen açarsın. Max Chandler'ı haftalardır izliyoruz, eğer Rose Mina'yı kaçırmış olsaydı, şimdiye kadar çoktan ortaya çıkardı! Adamların her hareketini izliyor ve polis Rose Mina'yı bulacak!"

Adını duyduğu an yüreğine yayılan ıstırap hiddete kabardı ve içine peyda olan pişmanlık bedeninin her zerresine savruldu. Yiğit bu kadar aciz hissettikçe, ona erişmek için bir çıkar yola ulaşacak bir eylem, yaklaşılabilecek bir haber bulamadıkça çıldırıyor, kendine kahredip eskârından

önüne geleni kırıp döküyordu. Derin derin soluyarak Koray'ı hırsıyla geriye ittirip köşedeki ödüllerin olduğu dolaba yöneldi ve tek bir hamlede, kocaman büfeyi yerle bir etti.

"Üç haftadır yok! Öldü mü, kaldı mı? Neden hiç kimse bilmiyor? Polisler, dedektifler, hiç kimse bir b*k beceremiyor. Önceden elimizin girmediği yer kalmayan biz, şimdi bir kadına ulaşamıyoruz."

"Yiğit lütfen. Rüzgâr ve Cem de araştırıyor, onların bulamadığını biz nasıl buluruz? Biraz sabretsen..."

"Ne sabrı ne? Benim canım gitti." Delirmiş gözleri gece kadar karanlık, kara delik gibi ıssızdı. Göğsünden büyük bir isteksizlikle yükselen soluklarına eş değer kabalaşmış sesine yapışıp kalmış acı ve korkuyla bo-calıyordu.

"Dostum bak Hawaii'ye iki kere gittin, o adam kaçırmamış. Hem senin yüzünden adam polise suç duyurusunda bulunmuş, haklıyken haksız konumuna düşmüşsün. Senin şu John'un adamları da dedi ya, hiçbir ize rastlanmamış. Ben de hâlâ burada, bu ülkede olduğunu düşünüyorum. Kafasını dağıtıp, öfkesi dinince dönecek."

"IRon bir şey çeviriyor olabilir mi?"

"Hem sen hem Rüzgâr gırtlığına çöktünüz adamın, çevirseydi korkudan şimdiye ötmüş olurdu."

Yiğit hırsıyla kollarını sallayıp dudaklarını sıktı. Nasıl bu kadar kolay, ahmakça bir yalana inanabilirdi ki! Rose Mina zeki bir kadındı ve her ne yapıyorsa kesinlikle isteği dâhilinde yapmıyordu. Cehennemin azabını yüklenmiş, iki kor ateş olmuş gözlerini ve uykusuzluktan, yorgunluktan bitap düşmüş kaskatı bedenini Koray'a çevirdi. Yüzünde artık kaç günlük olduğunu hatırlamadığı sakalları duruyordu ve berduş hâlinde büyük bir kaos patlak veriyordu. Elini kaşınan sakallarında gezdirdi. Tüm düşünceleri coşkuyla çalışan çarkın arasına sıkışmış bir taş parçasıydı, sekteye uğramıştı. Kısacık bir an elini dudaklarına koyarak, kilometrelerce uzaklara dalmış gözleriyle bu fikre yabancılaştığını belirtti.

"Sen onu tanıımıyorsun! Hiç kimse tanımıyor. O kızını, kardeşini, beni bırakıp gitmez. Hem de hiç yok yerden bir kavga çıkarıp, durduk yere bu kadar büyük bir sorun oluşturarak gitmez. Damarıma bilerek bastı, ne yapacağımı öngördüğü kelimeleri seçti. Gitse bile kızını Erva'yı hayatta bırakmaz. Kimse onu tanımıyor, ben içini biliyordum ama öfke... O gün olanları düşünüyorum da tutarsız davranışına bir sebep bulamıyorum! Gözlerimde tekrar tekrar canlanıyor olanlar ve o anda fark etmediğim

bir şey fark ediyorum. Gözleri! Hayır, o anda sanki isteyerek yapmamış, bilerek damarına basmamış gibiydi. Beni tanıyor, nereden vuracağını biliyordu. Ben gözlerindeki acıya kör oldum. Göremedim. Şimdi zihnimde sürekli tekrarlanan o ıstırapı görebiliyorum.”

“Yiğit sen sinirlendiğin için böyle düşünüyorsun. Sakin kafayla düşünürsen, anlayacaksın! Kadınlar bizim gibi düşünmez. Bak biz de aynı şeyi yaşadık ve sırf bu yüzünden boşanmanın ucundan döndük. Sadece ona biraz zaman ver, dönecek.”

Yiğit kanepeye gelişigüzel atılmış ceketini alarak üzerine geçirdi. “Siz beni anlamıyorsunuz! Bunda bir iş var ve lanet olsun, ben hâlâ çözemedim.” Sesi artık umutsuz ve bitik çıkıyordu.

Yiğit kapıyı çarparak, Koray’ın tüm seslenmelerine kulak tıkayarak kendini şirketten atmış ve aracına atlayarak yine aynı yere gitmişti. Henüz saat on olmak üzeriydi. Sahil şeridi bu saatlerde tenhaydı. Güneş tepesinde sabahın tüm güzelliğini kuşanarak ona inat parlıyordu. Oysa onun güneşi sönmüş, gecesi kabusu dönmüştü. Oturduğu bankta dirseklerini dizlerine dayamış, elleriyle kaygıyla sertleşmiş yüzünü kapamıştı. Kaç gecedir uykular firari, kaç gündür bitap düşünmekten meczup gibi dengesizdi. Ona nasıl vurabilmişti! Lanet olsun, bunu nasıl bir ahmaklıkla yapmıştı! Kırılıyordu elleri. Gözlerini denize çevirdi. Saatlerce öyle düşünceli bir hâlde baktı. Sözde elleri her yere uzanıyordu ama ona yaklaşılamamıştı! Nereye gitmişti onun gülü? Erva perişandı, Gonca günlerce aç kalmış, annesinin memesini arayarak ağlamaktan helak olmuştu. Mert bile birden eskisi kadar hırçınlaşmıştı. Rose Mina onların hayatında düzen, akıllarında fikir, gözlerinde nur, evlerinde huzurdu. Ve şimdi yoktu, hayatlarında hiçbir şey yoktu. Yiğit saatlerce oturup, tekrar tekrar yaşananların garipliğini düşündü. Sonra apansız bir kararla yerinden fırladı. Bir hışımla arabasına binip, süratli bir şekilde eve gitti. Daireye nasıl karmaşık düşüncenin eşliğinde çıktığını bilmiyordu. Kapıdan içeriye fırtına misali daldığında, Berna Hanım Gonca’nın biberonuyla mutfaktan kapıya fırlamıştı. Yiğit aldırmadı. Yatak odasına girerek önce giysi odasına yöneldi. Delirmişti, tüm çekmeceleri derdest ederek tersini çevirmeye başladı. Eline ne gelirse bir köşeye savurdu. Sonra kıyafetleri araştırmaya başladı. Bir şey olmalıydı! Hayır, bir şeyler bulmalıydı! Yaşlı kadın üzgün, şaşkın, hatta anlamsızca ona bakarken, ürkek gözleriyle soracağı şeyden çekiniyordu.

“Oğlum ne arıyorsun yine?” dedi sonunda kendini toparlayarak bir cüret.

Kaskatı olmuş ifadesiz suratıyla Yiğit aldırmadı. Rose Mina’ya ait ne

varsa her şeyi ortaya döküp, tek tek araştırdı. "Bir şey! Bir şey olmalı. Giderken hiçbir şey almanmış." dedi elindeki kol çantasını yere döküp, içine bakmaya başladı. "Cüzdanı bile burada," Elindeki cüzdanla odadan çıktığında kendisine küfrediyordu. "Lanet olsun, bunu daha önce nasıl düşünememişti. Evden hiçbir şey almamıştı.

"Erva nerede?" diye sordu.

"Salonda, ne yapsın çocuk ablasının resimlerine, videolarına bakıyor yine, özledi."

'Bir tek o değil, ben de özledim' dedi Yiğit. Salonun kapısından içeriye girdiğinde, Erva yeğenine sarılmış, gözleri televizyonda sessizce ağlıyordu. Yiğit onu o şekilde mahvolmuş görünce, az önce öfkesiyle kavrulan bedeni buz tuttu. Kızı, minik kızı, gülünün goncası teyzesinin sinesine pusmuş, sanki annesinin kokusunu almak ister gibi ağzını burnunu sine-sine sürtüyordu. Yiğit orada çakılı kaldı. Sanki tüm hışmı ve ne yapmaya çalıştığını kavrayamadığı eylemleri apansız bir komutla durmuştu. Kastan, etten, kemikten, düşünemeyen, tartışamayan ve üretemeyen bir kütle gibi Erva'nın yanındaki boşluğa oturdu. Bin yıl yaşlanmış gibiydi. Yaşlı kadın oğlunun pejmürde hâline üzgünce bakarak ağlamaklı bir iç çekişle kahroldu.

Yiğit'in bakışları ekrana kaydı. Rose Mina neşeyle bir şeyler anlatıyor, kardeşine şebeklik yaparak ekrana dil çıkarıyordu. Canı, göz kapaklarının arasında her kirpik kırpışında canlanan yüreğinin atış sebebi, o kadar masum ve mutluydu ki. Genç adamın şu bitmiş hâlini görse taş olsa kırılır, su olsa buhar olurdu. Dakikalarca orada öylece sessizce oturup hasretle, vicdan azabıyla seyretti. Ta ki Yiğit'in gördüğü şeye kadar! Bir anda sehpadaki kumandaya atıldığında, Erva korkuyla yerinde sıçramış, Berna Hanım ürkerek nemli bakışlarını oğluna çevirmişti.

"Oğlum ne..." dediğinde Yiğit sinirli bir hâlde işaret parmağını dudaklarına koyarak, "Sus!" işareti yaptı. Annesi gerisin geriye yerine çöktü. Erva'nın zeki yüzü aydınlanırken yeğenini pusetine koydu. O da bir şeylerden işkillenmişti. Yiğit gibi ayağa kalarak dikkatle ne yaptığını bakmaya başlamıştı. Yiğit CD'yi biraz geriye sardı. Rose Mina kitap okurken bahar gözleri neşeyle parlıyor aynı anda arada onların balık tutmasını izliyordu. Biraz daha sardı ve gördükleriyle dünya tepesine çöktü. Şok oldu! Rose telefonla konuşuyordu ve kireç kadar solgun yüzüyle korkarak sağa sola bakıyordu. Yanaklarından akan yaşlar görünmüyordu ama Yiğit onun yüz ifadesinden ağladığını anlıyordu.

Berna Hanım ilk anlayamadı çünkü bu filmi defalarca izlemişlerdi, değişik ne vardı ki? Ve oğlunun durduğu sahnede, yüreği durdu. Yaşlı bedenini taşıyamayan bacaklarından güç çekilerek koltuğa yığıldı. Oğlu için mi gitmişti? Yiğit biraz geriye sardığında, küt görünen bir açıda, balonların patlama sahnesini ve sırtındaki ufak kırmızı noktalarda durdurdu. Hiddetiyle çılgına dönüp tepesinden vurulmuşa dönerek kumandayı sehpaye fırlatırken telefona sarılmış, annesinin ve Erva'nın endişeli bakışları altında dışarıya çıkmıştı. "Koray hemen Polise ve Rüzgar'a haber ver, buldum Rose'yi!"

Yakın arkadaşı Rüzgâr ve Cem onu yalnız bırakmadı. Hepsi güçlerini birleştirdiğinde, Max Chandler'ın gizli ofisini bulması Hawai'ye indikten sonra, tam iki saatine mal olmuştu. Damarlarında kan yerine öfke, benliğinde düşünce yerine işkence izleri dolaşıyordu. Katilleşen ruhuyla hiçbir şey düşünmüyor, zalimlerden daha zalim, kötülerden daha kötü hâllere iştirak ediyordu. Ofise geldiklerini haber alan korumalar kapıya yığıldı. Yiğit hiç umursamayarak içeriye dalarken arkasındakileri Cem ve adamları çoktan etkisiz hâle getirmişti. Rüzgâr başka bir arayış içinde olduğu için Cem onun yanında, Koray ailesinin çevresindeydi. Rüzgar'ın sağ kolu Levent nasılsa onları korurdu. Uzun holü aştıktan sonra istediği odaya ulaştı. Kapıyı tek bir tekmeyle yerinden sökerek geriye doğru savurdu. Duvara vuran kapının sesi duyulurken masanın üzerindeki telefona atılarak telaşla patronuna haber vermeyi düşünen adama öldürücü bir soğuklukla baktı.

"Kapa lan o telefonu!"

Adam aldırmadı ve korkuyla gerileyerek açılan telefona "Yar..." dediğinde telefon ağzının üzerine çakılarak birkaç tane dişini de yanına katıp elinden düşmüştü. İki dakika sonra Cem'in eline geçen ve ağzından burundan kanlar fışkıran adam ürkekçe duvara sinerken Yiğit onu yakalarından yakalayarak ilk yumruğuyla yere savurdu.

"Neredeler konuş?"

Aldığı darbelerle sersemleyen adamdan hiç ses çıkmadı. Ama ne korumaya ne de başka bir şeye benziyordu. Uşak ya da sekreter olmalıydı! Yiğit sabrı tükenmiş hâlde, yere yatırdığı adamı öldüresiye bir vahşetle yumrukluyordu. Sanki bir kum torbasını yumruklayan hırslanmış bok-sör gibi istediği cevabı alamadıkça art arda çakıyordu. Genç adam artık ağzından gelen kanla boğulmaya başlayınca, öksürükler hâlinde dişlerini

pahalı zemine tükürdü. "Amcası... Amcası onu bir yerde kapalı tutuyor," diye sonunda itiraf etti. Bu azgın adamın gözleriyle ölümün soğuk elini ensesinde hissedip altına kaçırması kaçınılmaz olmuştu.

"Nerede?" dedi Yiğit birbirine kattığı ofisin camını aşağıya indirirken, adamın üzerine atılıp yakasını toparlayıp, artık iyi bir estetik ihtiyacı olan yüzünü kendisine yaklaştırdı. Dişlerinin arasından ölüme son nefesini fışıldar gibi, "Nerede?" diye sordu.

"Malikânenin arkasındaki metruk binada,"

Yiğit adamı yere atıp son bir tekmeyle bu dünyayla olan bağlantısını kopardı. O ana kadar sessiz kalmış Cem sırtını yasladığı duvardan doğrultarak, "Doğru söylediğini bilmiyoruz, zaman kolluyor olabilirler. Biz gidene kadar onlar gizli bir yerden daha güvenli bir alana kaçabilirler. Polislerle birlikte hareket etmeliyiz." diye söylendi.

"Gittiği yere kadar giderim o zaman, ne kadar kaçarsa o kadar yaklaşıyorum." Yıldırım hızıyla kapıya fırladı.

Cem ona inat akıllıca olanı yaptı. Buradan tanıdığı müsteşarları devreye sokarak polisi aradı. Bu deli dananın kendine bir şey yapmasına engel olma isteğini bastıramadı. Haklıydı! Birinin mantıklı olması ve soğukkanlı olup olacakları görmesi lazımdı.

Her şey hazırды. Son planlar müthiş işliyordu, ta ki o salağa kadar!

Malikânenin konforlu odasındaki yaşlı adam öfkesi hâlâ taze olan asabi yüzüyle kadife bir koltukta oturmaktaydı. Yanında sessizce, son düzenlemeleri yapan tek varisi ve artık bir tek varlığı olan James Chandler vardı. Hayatının en önemli toplantısı için hazırlanıyorlardı. Yaşı ellinin üzerindeydi ama hayatının çoğu genç ve amansız adamların arenalarında çatışmakla geçtiği için gerçek amacını gizli tutmakta çok zorlanmıştı. Senelerce bu plana odaklanmış ve kılı kırk yarararak sonunda amacına ulaşmanın sınırlarına gelmişti ama o salak Türk, tüm işlerini sekteye uğratmıştı. Önce ufak kızı kaçırmak istemiş, buna izin vermemişti. Sonra bir de karşısına cüretle çıkıp küstahça peşlerini bırakmazsa tüm işlerinin dibine dinamit koyacağını söylemiş ve dediğini yaparak tüm şirket bonolarını katletmişti.

Onun yüzünden birçok işi hiç olmuştu. Oysa bu işler Rose Mina'nın mirasının yanında sadece yüzeysel bir değişiklikti, mali imparatorluğunu ele geçirmek için fırsat kollayan konsey üyelerini aldatmak için yanıltıcı

bir görünüştü. Artık onun için onca çabaladıktan sonra, en değer verdiği oğlunun ölümünden sonra bu anlamı olmayan bir imparatorluktu. Yedi milyar Amerikan doları değerinde kâğıttan bir kule, şimdi küçük oğlunun tecrübesiz omuzlarına yüklenmişti. Tüm gelecek planlarını artık onun üzerine kurmuştu. Bugün James on sekiz yaşını dolduruyordu. Öç alma hayaliyle başlamış ve babası yüzünden, kendilerinininki hariç başka hiçbir görüşe saygı duymayan kişilerden olup, şiddete ve kötülüğe sürüklenmişti.

“Nasıl görünüyor durumlar, James?” diye sordu.

“Harika,” diye yanıt verdi genç adam. Pişkin bir sırıtişla yaptığı plandan gurur duyarak anlatırken vicdan yoksunu gözlerinde sadist bir hâl belirdi. “Kurul buna itiraz edemeyecek!”

“Bu fazla abartılı değil mi James? Kurul her zaman itiraz edecek bir yol bulacak, iyi hesap yapıyorsun.”

“Hiç de değil! Sen başkansın baba ve onlar bunu bilmeliler. Onun ölümünü birkaç hafta sonra açıklarız. Zaten o zaman bulunur. Hiçbir muhalefete tahammülümüz olamaz. Onlar bizim kölemiz, biz onların değiliz.”

“Muhalefet olacaklar, hem de çok fazla. Daha toysun! Çeşitli üyelere artık sona hazır olmaları talimatını vermeyi planlıyorum. Çetrefilli işler yapıyoruz oğlum, dikkat şart! Rose Mina'nın verdiği imza işimizi kolaylaştıracak ama çoğunun kafasında soru işareti de bulunacak. Erva biraz büyük olsaydı, sizin evliliğiniz bunun için biçilmiş kaftan olurdu ama salaklar onu kaçıramadı. Neyse, artık kızımızın kafa dinlemek istediğini söyleriz. Onlar da zamanları ve enerjilerini, hakkında hiçbir şey bilmedikleri bir işe adanmış olurlar. Sonra cömert ikramiyeler veririz, kendilerini sana adarlar.”

“Talimatlarınızdan hoşlanmayanlar olacak,”

“İyi! Hilelerimizi unutuyorsun ve sanırım birkaç yıl sonra sen ufaklıkla evlenince, bu düşünceleri ortadan kalkar. Erva geleceğin kısa süren kraliçesi olacak. Sakın sen de ağabeyin gibi âşık olup işleri b*k etme.”

“Hayır baba, o asalakla ancak iş işin evlenirim hatta evlendikten sonra bir yere kapatırız, birkaç resim için dışarı çıkar ve aynı delikte çürütürüz.”

“İyi, bu fikrine sevindim. Sen benim geleceğimsin! Kurul bize güvenir merak etme. Ufak kızın geleceği hazin bir son olacak zaten,” İki adam alçak sesle sinsi sinsi gülerlerken, yaşlı adam sözüne devam etti. “Gerçeği söylemek gerekirse daha temiz iş bekliyordum senden, bu oyunlara ne gerek vardı.”

“O sürtüğünü hak ediyor baba. Korkusunda boğulmalı, bizim kadar hasret çekmeli ve her an ne olacağını bilmeden azap çekmeliydi. Herkes öldüğünü sanacak ama ölmeyip, diri diri öldürülecek. O ilaç sadece kalbini birkaç saatliğine durduğunda, yılan sokması sanacaklar. Gezerken bir yılan sokuvermiş ve sonunda ölmüş. Otopsiye giren doktorların yüzünü görmeyi çok isterdim! İçini diri diri açtıklarında, kızı kendileri öldürmüş olacaklar ve sırf korktukları için ses çıkarmayacaklar, yalan yanlış bir dosya dolduracaklar.”

“Hastane hazır yani,”

“Evet, otopsiye iki tıfıl giriyor. Kızın yaşayan ölü olduğunu anlamayacak kadar tecrübesizler. Verilen ilaç kalbi yavaşlatacak ama tamamen durdurmayacak. Her şey istediğimiz gibi olacak. Acı içinde, bedeni işlevsiz ama benliği ayık olarak, tıpkı ağabeyimin acı içinde o kötü yerde öldüğü gibi...”

“Keşke otopsi için birisini bulabilseydik, bu oyunlara gerek kalmazdı.”

“Ama bulamadık değil mi? Bazen süreci yönetemeyebiliyoruz.”

Bir karanlığın içine saklanmış, aciz, ufacık, ürkek bir ateş böceği gibiydi. Kendinden başka kimseyi yakmayan, kendinden başka kimseye zarar vermeyen bir varlığa sahipti. Rose Mina bilemedi! Ateş böceklerinin doğasındadır fark edilmek ve yaktığı ateşin içinde küle dönüp, istemeden tükenmek...

Bakışlarını etrafta gezdirdi. Yeşil boyalı duvarları yosunlaşmış, küf, rutubet kokan çatlaklarla ve tavandan sarkan otlarla kaplanmaya başlamış, üstüne uçacak gibi duran zemin ürkütseydi. Her yerde toz ve harabe kalıntıları vardı. Ücra bir köşede günlerini, gecelerini, nefeslerini tüketmişti. Artık hicrana gark olmuş kederli gözlerindeki yaş kurumuş, içindeki pişmanlığın yakıcı acısının yerini özlem ve sonsuz bir üzüntü bürümüştü. Camı kırık pencereleri ve bu viraneye yaraşmayan sağlam bir kapısı olan odanın içinde dolandı. Sonunda bacakları takatsiz kalınca bir köşeye oturdu. O kadar zayıflamıştı ki son günlerde kemikleri sayılıyordu. Hemen yoruluyor, güçsüzlükten sürekli uyuyordu.

Saatler sonra, yere atılmış kirden görünmeyen eski bir şilte yatağın üzerinde doğruldu. Köşede bir masa ve üzerinde boş su şişeleri vardı. Gözleri istekle şişeye takıldı. Artık ağzı kuruduğu için neredeyse konuşmıyordu. Dilini hareket ettirince dudaklarındaki çatlaklar gerildi ve

kıpırdatmaktan vazgeçti. Susuzluk çok kötüydü. Açlığa sabrı oluyordu ama susuzluğa takati kalmıyordu. Baş ağısı yapıyor, damarlarının çatladığını, yüzünün derisinin gerilmesini hissediyordu. Sanki susuz bir toprak gibi içi her saniye biraz daha kuruyordu. Sarsak adımlarla gün ışığının vurduğu camın önünde durdu. Toz zerrelere akşamın güneşini ödünç alarak, çatıda girdap oluşturup başının üzerinde dönüyordu. Zayıflığından bir deri bir kemik gibi kalan elinde, kirden görünmeyen pembe bir battaniye ve kokusu kalmamış yavrusunun hatırası vardı. Sımsıkı tutup sinesine basıp duruyordu. Bir tek onlar vardı. Hatıraları, onlar terk etmemişti. Üzerinde parçalanmış sevdiğinin tişörtü ve bu battaniye, sahip olduğunun hepsi buydu.

Mor halkaların sardığı gözlerini camdan dışarıya çevirdi. Ela gözleri donuk ve yarından umutsuz bakıyordu. Oldukları tepeden kocaman bir yeşilliğin hüküm sürdüğü orman ve eşsiz bir çarşaf gibi duran masmavi deniz manzarası görünüyordu. Bu manzarayı biliyordu. Malikânenin çok uzağında olan metruk binanın kalıntılarına aitti. Günlerdir burada hapsediliyordu. Yemek ilk günlerde, iki güne birdi ama son bir haftadır sadece bir iki kere yemek gelmişti. İlk günler zamanı sayıyordu. Sonra bir oldu, üç oldu, dokuz ve daha fazlası. Sonunda sayıları ve günleri karıştırdı. Saatleri bile güneşin doğmasına ve batmasına göre tahmini biliyordu. O gün evden çıktığında, bir sokak ileride onu bekleyen arabaya binmiş ve arabadaki adamların ona zorla yaptığı iğneyle karanlığa dalıp gözlerini bu izbe yerde açmıştı. Umudu hep vardı, kurtulacaktı! Anlaşacak ve tüm varlığını vererek, sonunda özgürlüğüne kavuşacaktı. Ama olmadı! Amcası Emmet'i, nasıl bulduğunu hissiz bir gerçekle anlatırken, genç kadın içindeki vicdan muhasebesiyle çökmüştü. Evet, Rose Mina gerçekten katil olmuştu! Onu ertesi gün ölü olarak bulduklarını ve kimseye sezdirmeden gömerek bir tatile çıktığını söylediklerini anlatmıştı. Amacını kavrayamamıştı! Tabii o söyleyene kadar! Kimse oğlunu öldüren bir kadının mirasına sahip çıkıp geleceğini düzenlediğine inanamazdı.

Kaç gün olmasına karşın hâlâ göğüsleri sızlıyordu. Yemediği hâlde, az da olsa sütü vardı. Kızı acıkmış olmalıydı! Ağlıyor muydu? Ufacık dudaklarını yaya yaya sağa sola yamultup meme mi aranıyordu? Biberon da tutmazdı şimdi. *Yiğit susturur onu*, dedi yüreği. Peki Yiğit susacak mıydı? Yaşlar bir kayadan apansız kopan kaya parçası gibi tazecik yanaklarına yuvarlandı, eli sızlayan göğsüne gitti. Parmaklarına bulaşan yapışkanimsi ıslaklıkla bakışlarını aşağıya çevirdiğinde, tişörtünün üzerinde yumruk büyüklüğündeki ıslaklığı gördü. Bebeğinin nasibiydi bunlar ve o yoktu!

Kapı sert bir şekilde duvara vurarak açıldığında, gelenin kim olduğunu biliyordu. Arkasını dönerek bakışlarını amcasına çevirdi. Max Chandler ve oğlu James Chandler merhametsiz gözlerle ona bakıyordu. Ellilerin sonunda olan Max Chandler ince telli gri saçlarını her zamanki gibi geriye doğru kabartarak taramıştı. Favorilerini çenesiyle aynı hizada olacak şekilde sivri uçlu birer çizgi gibi şekillendirmişti. Her zamanki gibi kusursuz görünüyordu. Saçları, diğer sıradan görünümlü adamlara göre en ilgi çekici özelliği idi. Orta boylu ve yapılı, uzun ince burun ve küçük patlak gözlü bir adamdı. Babasına pek benzemiyordu. Oğlu ise onun tam tersine Emmet'in minik bir kopyasıydı. Babasının mahrum kaldığı aile mirası olan yakışıklılık ve çekicilik onlarda hayat bulmuştu. James buz gibi bakıyordu. Uçarı ve yakışıklı görünümünün altında yatan merhametsiz bir surete can veren canilikle birleşiyordu.

'Bir insan nasıl bu kadar inatçı ve kayıtsız olabilir,' diye düşünen genç kadın, "Neden hâlâ buradayım?" diye sordu cılız çıkan sesiyle. Açlıktan midesi acı içinde kasılıyordu. En son ne zaman yemek yemişti? İki gün önce mi? Üç mü?

"Aslında bu konu, bu kadar uzamayacaktı ama senin salak sevgilin ortalığı ayağa kaldırdı yine. Malum göz önünde durmak icabet ediyor, dikkat çekmemeliyiz."

Onun varlığını bilmek yüreğini sızlattı. "Amca ne olur bırak gideyim, istersen," dedi yutkunarak "İstersen teslim olurum." Birbirlerine tam olarak bakmadıkları hâlde, genç kadın aralarında neredeyse soyutlanarak fiziksel olan öfkeyle örülmüş kalın bir duvarın varlığını hissediyordu. Sanki yaşlı adam onu buzlu camların arasından izliyor, balık gibi dudaklarını kıpırdattığını görüyor ama sesini duymuyordu. Hayır, onun taş kesip, yosun tutmuş kalbini hiçbir şekilde titretmiyordu.

Max Chandler ellerini beline dayayarak konuşmaya başladı. "Ne olacak o zaman Rose, oğlum geri mi gelecek? Onun canını geri mi vereceksin?"

Duman kadar yoğun sis perdesi kadının yüreğine sızıp vicdanını sızlatırken dudaklarından salınan acı inlemesini gizleyemedi. Kahır dolu bir yaş tabakası üzgün gözlerinin üzerine çökmüştü. "İsteyerek yapmadım amca, o anda başka," dediğinde kuzeni James'in yerinden hızlı bir ok gibi fırladığını gördü ama kendini savunamadan yüzüne aldığı darbeye eski yatağın üzerine sert bir şekilde savrulması bir oldu. Rose Mina ağzının içinde aldığı kan tadıyla çatlamış dudaklarının nemlendiğini hissetti. Yanağı yüzünden ağzının içi keçelenmiş ve çenesi uyuştuğundan hareket

edemiyordu.

"Seni orospu, sen ağabeyimi öldürdün ve şimdi telafi etmek istiyorsun öyle mi? Can veremezsin! Onun etleri çürürken sen keyif çattın. Piç doğurup dalga geçer gibi hayatını yaşadın. Bir gün bile acı çekmedin. Biz ağlarken güldün! Kendine yuva ve gelecek kurdun." diyordu ağzının içinden köpükler saçarak

Rose Mina başını itiraz etmek için kaldıracakken karnına aldığı darbeye nefessiz kalarak dört büklüm oldu. Bir darbe daha ve gözleri karanlığa doğru çekildi. Yarım saat ya da bir saat sonra, yüzüne dökülen suyla kendine geldi. Sanki sığ sularda kalmış da yüzeye çıkamıyormuş gibi derin derin soludu. Sonunda kendine geldiğinde güneşin gözlerini aldı. Baş ağrıyordu. Islak olmuş kirpiklerini kırıştıtararak, kendine gelmeye çalışırken, görüş alanına eski masanın başındaki amcası girdi. Başında iki tane adamıyla dikiliyordu ve kuzeni yoktu. Yine mi bayılmıştı!

"Kuzenin sana çok öfkeli, onun ağabeyini aldın ama bak ben hâlâ merhamet ediyorum, sonuçta ağabeyimin kızıydın?" Max Chandler yanındaki köpeklerine işaret verdiğinde, iki adam komut almış azgın bir it gibi başında bitti. Kollarından vahşice tutup kaldırdıklarında, zaten direnecek gücü yoktu. Öylesine donuk ve sert yüzleri vardı ki ne konuşuyorlar ne de tek bir insanlık belirtisi sunuyorlardı. Tamamen robot gibiydiler! Kızı sürükleyerek masanın başındaki sandalyeye oturtular, hemen çobanlarının başına geçtiler. Amcası önüne bir tane kalem ve dosya koydu.

"İmzala. Aslında seni birkaç ay daha misafir etmeyi düşünüyorduk ama Yiğit Üstündağ yine harekete geçmiş, bu sebepten vakit yok hemen imzalayacaksın."

"İmzalayınca bana ne yapacaksınız?"

"Sen ne düşünüyorsun Rose ne yapmalıyız?"

Genç kadın amcasının zalim gözlerindeki affetmez hiddetini, tükenmez öfkesini ve çok sinsi düşüncelerini gördü. "Amca lütfen,"

Max Chandler yerinden kalkıp genç kadının ensesini kavrayarak, "Tamam Rose, imzala gitmene izin vereceğim, nasılsa istediğime kavuşuyorum!" diye yalan attı. Kızı ikna etmek için, "Tüm mal varlığın üç gün sonra benim olacak, babanın bize verdiği 3 yıl doluyor ve artık tek başıma yönetime geçebileceğim. Senin çok güvendiğin kurul, çil yavrusu gibi dağılacak." diye belirtti.

Max Chandler sinsice baktı. Yerine geçip sakince oturdu. Aydınlanmamış bir cinayet, teşhis edilemeyen bir ceset herkesin amacına uygun

hizmet verecekti. Ufacık bir iğneyle öldüğünde, herkes onu taziye için arayacaktı. Kızı tava getirdi. Onunla işi bittiğinde, tereyağından kıl çekmiş gibi rahat olacaktı!

Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı ve Rose Mina zeki bir kadın olarak hissediyordu. Amcasının gözlerinde gördüğü karanlık bu kadarıyla bitmeyeceğini bildiriyordu. İçinden bir ses, bu işi bitirmesini ve arkasına bakmadan kaçmasını söylüyordu. Rose Mina kısacık bir an kuşkuyla baksa da inanmaktan başka çaresi olmadığını biliyordu. Bu sebepten şu anda mantıklı hiçbir düşünceye sahip olamıyordu. Günlerdir aç, susuz ve nispeten pislik içinde tek başına farelerle yaşamaktan kafayı sıyracaktı. Titrek eliyle kalemi tutarak, "Te-teşekkür ederim amca," dediğinde yanağına doğru bir damla yaş süzüldü. Makus kaderine boyun eğip biçimlenmemiş kederine lanet etti.

Max Chandler istediğini almanın hazzıyla genç kadının imzaladığı dosyayı alarak geriye çekildi. Sırtını eski sandalyenin arkasına yasladı. "Ha bu arada, belki bilmek istersin! Babanların ölümüyle ilgili bir gelişme oldu."

Rose Mina yerinden kalkmak isteyince başındaki goril omzuna baskı uygulayarak, onu yerine çökertti. "Ne- ne olmuş?" dedi kupkuru boğazıyla konuşarak.

Amcası umursamaz bir soğukkanlılıkla omzunu sarstı. "Sanırım bir suikasta kurban gitmişler! Birisi aracın içindeki zımbırtılarla oynamış! Ne acı ölüm, değil mi? Yazık, biz de hep kaza diyorduk!" Rose Mina yerinden fırlayarak amcasının üzerine atıldı ve uzamış, kırılmış tırnaklarıyla vahşi bir kısrak gibi yüzüne saldırdı.

"Onları sen mi öldürdün? Nasıl yaparsın bunu, o senin kardeşindi! Canındı! Katil! Katilsin sen,"

Bedenine dolanan kalın kollarla amcasının üzerinden çekildiğinde, yaşlı adam ceketini düzelterek, sakince kaşlarını havalandırdı. Sinsi yüzünde hain bir donukluk vardı. İfadesini okumak imkânsızdı.

"Sen de katilsin Rose! Bak sen de benim oğlumu öldürdün, ben sana saldırıyor muydum?" Elinin tersiyle adamların kollarında kıpırtısız durmaya çalışan kıza tokadı savurdu. Rose Mina sağa savrulan yüzünü amcasına çevirdiğinde, kirden keçe gibi olmuş saçları yüzünü kapamış, terden ve gözyaşından tenine yapışmıştı. Dudağının kenarından sızan kanın tadını aldı. Gözlerini tiksintiyle amcasına dikti.

"Nasıl yaparsın? Bu aynı şey değil! Ben isteyerek yapmadım, kazaydı."

dediğinde lafını hırslı tok sesi yarıda kesti. "Sen benim geleceğimi elimden aldın. Oğlumu öldürdün, ben de senin soyunu kazıyacağım orospu. Önce sen, sonra senden kalan ne varsa,"

"Yapamazsın."

"Artık yaparım, bu kâğıdı imzalayarak onların ölüm fermanını tamamladın."

Kalbinin kulak tırmalayan sesine rağmen, duyduğu dehşet veren sözlerle bir hışım atıldı. "Dokunma onlara, ne olur bak ben buradayım. Benden al intikamını, canımı yak sesim çıkmaz." Ağlamış olduğunu fark etti. Yüzü ıslak, teri ve göz yaşları birbirine karışıyordu ama aciz olarak en ufak bir inilti dahi çıkartmaya cesaret edemiyordu. Birkaç saniye sonra, "Beni buna siz zorladınız ben kendimi korudum. Canımı. Senin oğlun bana zorla sahip olmak istedi ve ben asla bilinçli bir şekilde yapmadım... Şimdi zamanı geriye çevirme imkânım olsaydı, o kazığı kendi beynime çakardım." dedi.

Amcasının kararan sert bakışlarındaki yoğunluk tam anlamıyla katledici bir vahşilikteydi. Göz bebekleri büyümüş, irisleri kocaman abanoz gölleri andırıyordu. Dudakları, köpek dişlerini ortaya çıkaracak şekilde seğirirken, nefretin hüküm sürdüğü zalim yüzü hiddetiyle kasılarak parlamaya başladı.

"Yarın mirastan hak istemeyecekleri ne malum. Şimdi tek akrabaları ben kalacağım. Yiğit salağı geberince, kızın ve Erva, tek vasisi olarak bana kalacak. Üzülme Rose, çok uzun ayrı kalmayacaksın. En fazla üç sene, belki dört! Ben merhametli adamım, çok bekletmem seni."

"Lütfen amca lütfen, oğlun için."

Her şey o kadar hızlı gelişti ki Rose Mina karşı bile koyamamıştı. Amcası, sandalyesini de peşinden sürükleyerek ayağa fırlamıştı. Vahşi bir sırtlan gibi üzerine çullanılarak yüzüne yediği darbeye Rose Mina kendini yerde bulmuştu. Kollarından tutularak ona çevrilmişti zira bedeni tamamen güçsüz düşmüştü. Ağladı, yalvardı ama yüreği buz tutmuş, ruhu çürümüş adama hiçbir etki yapmadı. Sonunda kollarından asılan adamların elleri arasında cansız bir et yığını gibi debelenerek kalırken başı öne eğildi ve bacakları tutmayınca dizleri üzerine yere çöktü. Elleri kucağında kenetlenince yanağındaki kirleri temizleyen uzun bir nehir gibi çağlayan gözyaşları, tenini ıslattı.

"Neden? Babam senin kardeşindi, biz senin canlarındık! Sebep paramı? İsteddiğini aldın, neden hâlâ rahat bırakmıyorsun onları?"

"Neden mi?" dedi adam bu şaşkın lafa o kadar kızmıştı ki öfkeli bir kahkaha daha atarken, "Ailenin parlak çocuğu baban oldu! Her şeyi çok bilen, gurur duyulan, saygın kişilik o! Ben beceriksiz, hep kötü çocuk görüldüm. Tek bir şey istedim ondan, sadece onu! Denize yaklaşıma dedim, defalarca uyardım, bir kere olsun benim sevdiğim bir şeyi elimden almasın istedim. O ne yaptı! Daha onu gördüğü ilk anda peşine düşüp ayarttı." diye acı içinde geçmişin toza bulanıp küf tutmuş sırrını ifşa etti.

Rose Mina şaşkın ve şok geçirmiş hâlde amcasına baktı. Kusacağını sandı. Her zamanki soğukkanlı, kayıtsız tavrını korumaya çalışarak ellerini birbirine sımsıkı kenetlenmiş hâlde başını çevirdi. Kusma! Kusma, sakın kusma. Sakın! Ve daha fazla dayanamayan benliği, olmayan midesini boşaltmak için acı acı öğürdü. Bir şey yoktu ki çıksın, kan gelmeye başladı ağzından.

"Annem!" dediğinde inleyerek, Max Chandler, ürkütesi zalimliğiyle tepesinden hükmederek kaşlarını çatıp baktı. "Deniz ona olan hislerimin büyüklüğünü öğrendiğinde abimin ağına düşmüştü. Beni dinlemedi, tatlı bir azarla uzaklaştı benden. Sürekli vıcık vıcık aşklarını izlettiler, sonra katlanarak büyüyen mutluluklarını gözüme soktular. Ben onun saçının teline kıyamazken o boy boy evlatlar verdi. Annenden sonra mirasımı da elimden aldı. Benim işlerim hep kötüye giderken onunki daha çok büyüdü." Sonra bir anda kafasını sallayarak derin derin soludu yaşlı adam. "Yemin ettim. Deniz'imi alırsa, onun sevgisini alırsa, ben de en mutlu olduğun anda her şeyini alacaktım." derin bir nefes alarak yutkundu ve yeğenine sonsuz bir nefretle baktı.

Kız dehşete kapılmış yüzündeki acınacak ifadesiyle başını salladı. "Annem seni," dediğinde Max Chandler'in gözleri kederle buğulandı. Kızın dudakları korkudan titriyordu. Max Chandler onun huzursuz olmasını çok istiyordu, ama ne söyleyeceğini bilmiyordu. Bu sebeple suratındaki her zamanki sikkın ifadeyle orada öylece durdu.

"İlk benim sevgilimdi, onu ilk öpen bendim. İlk ellerini tutan bendim. Aşkını benden çalan babandı. Ona son nefesinde yalan söyledim! Sizin benim çocuklarım olduğunuzu söyleyerek huzursuz bir ölüme terk ettim. Aslında o gün annenin o araçta olmaması gerekiyordu! Salak kadın, binmiş işte,"

Rose Mina ona şok geçirmenin en tavan yapmış hâliyle bakıyordu. Hâlâ kendini toparlayamazken amcası başıyla adamlarına işaret verdi. "İşiniz bittiğinde ne yapacağınızı biliyorsunuz? Sorun istemiyorum!" Genç kadının acı feryatlarının içinde arkasını dönerek çekip gitti. Rose

Mina adamların elinden kurtulmaya çalıştıkça onu kolundan, bacağından, saçlarından yakalıyorlar ve sürekli hareketsiz tutmak için yerlerde sürükleyip derileri yüzülecek şekilde sabit tutmaya çalışıyorlardı. Can nasıl tatlıydı böyle? En umutsuz anda bile ondan vazgeçmek imkânsızdı. Aciz bir et parçası gibi sırt üzeri yere yatırdıklarında, dehşetle sulanan gözleri irice açılmış ve korkudan kaskatı kesilen donuk suratlı katillerin ona kötü bir şey yapacağını sanarak felç geçirmişti. Derin derin solumaya çalışıyor fakat güçsüz nefesleri tutuk ve savruk olduğundan, kekemeli bir biçimde yalvarmıştı.

“Ne olur do-dokunmayın bana, ne olur ya-yalvarırım.”

Adamlar onu dinlemiyor elini ve ayağını yerde sabit tutmaya çalışıyorlardı. Uzun boylu ama zayıf olan yüz kilodan fazla ağırlığıyla dizlerinin üzerine oturdu ve ellerini bileklerinden sertçe kavrayarak, göğsünün üzerinde çapraz bağladı.

“Uslu dur bir şey yapmayacağız,” dediğinde kadına iğrenerek baktı. “Burnumun direğini kırdın sürtük, uslu dur çabuk bitsin işimiz, leş gibi kokuyorsun.” dedi kıza tiksintiyle bakıp son çırpınışlarını yaparken. Zaten hâlsiz düşmüş cılız bedeni daha fazla direnmedi ve bir süre sonra iyice kıpırtısız kaldı. Gırtlığında kırık dökük hıçkırıklar, yanağında cansız salınan kederli yaşlar, ferî sönmüş muhtaç bakışlarıyla sürekli rabbine yakarıyordu. “Ne olur kurtar!”

Yanındaki diğer adam cebinden bir şey çıkardı. Rose Mina adamın elindeki şırıngaya bakarken “O-o ne?” diye titrek ve hıçkırıklardan kesilen sesiyle sordu.

“Bu senin son çıkışın olacak. Annelere bizden selam söylersin, temiz iş çıkardık!” dediğinde Rose Mina gözlerini irice açmış ve daha ne olduğunu anlayamadan koluna vurulan iğneyle göz kapaklarını sımsıkı yummuştu.

Genç kadın gözlerini açamadan üzerinden adam kalkmış, ikisi de kapının girişine doğru yönelmişti. Allah'ım nasıl bir zalimlikti! Amcası hem ailesinin katili hem de kendisinin cellatlarının bekçisiydi! Ne yapmışlardı koluna adamlar? Aklını toparlayamıyor, mantığını kullanamıyordu! Cansız bir sürüngen gibi pestil misali kıpırtısız kalıyordu. Kapının kilitlendiğini duyumsadı. Yerinden kalkmak istedi ama beceremedi. Cansızlaştı, kemikleri sızlayarak uyundu. Bedeninde bir titreme oluşmaya başladı. Sanki damarlarında sabun köpüğü gibi bir şeyler kabarıyor, kola asidi gibi içinde balonlar patlıyordu. Derken ter basmaya başladı. Arkasından

titreme nöbetleri, şiddetli sarsıcı ve can yakıcı spazmlar gerçekleşti. Göz kapaklarını açık tutamamaya başladı. Ağzına kan tadı, tükürük yığıntıları dolmaya başladı. Hırıltılı nefesleri kulağına çarpıyordu. Her yerde bir patırtı koptu. Etrafını ayak seslerinin doldurduğunu duydu ama bu sesler o kadar geriden geliyordu ki hayal mi gerçek mi kavrayamadı. Gözleri karanlığa çoktan dalmıştı. Nefes almak istedi, başaramadı. Bazen yaşam yasak bir elma, dokunmak ise imkansızdı. Göğsünde bir poşet, her nefes alışverişinde soluklarını kesiyordu. Kalp atışlarını kulağında gümbürtü hâlinde duymaya başladığında, bedenini bir ferahlama sardı.

“Rose, gel annem, korkma düşmeyeceksin!” diyordu karanlığını yardığında, sımsıkı tutunduğu ahenkli ses, çatlak dudakları aralandı ve bu-ruk bir gülümsemeyle fısıldadı. “Annem,”

“Rose, cesaretli ol annem ve o adımı at kızım! İlk basket senin!” di-yordu lisedeki gibi. “Korkma annem ben buradayım, sadece cesaret et.”

“Ko-korkuyorum anne!” Kulağındaki tüm sesler sustu. Sadece kalbi-nin hızlanmış, patlayacak gibi gür atışları. “Goncam!” dedi biçare anne yüreğine, bir ağırlık oturdu. Sanki hayat bir tek Gonca’dan ibaretti. Neyi varsa oydu. Evlat her şeyden daha üstündü. Gözlerinde o vardı, kulağın-da feryat figan bağırان ağlaması. Burnunun direğini sızlatan mis kokusu, göğsünde ufak ağzının sızısı ve kollarında boş kalan sıcaklığının tesellisi...

Sonra o ses yine kulağına çalındı. “Gonca için, Erva için, benim için dayan Gülüm, lütfen.”

“Korkuyorum anne.” dediğinde bedeni o bilindik sıcaklık tarafından sarıp sarmalandı. Tüy gibi hafiflediğini hissetti. Kokusunu duyumsadı, onu kokusundan tanırdı. Acıları dindi, yüreğini parlatmaya vuran hır-çınlık azaldı. “Yiğit!” dedi biliyordu ki hayaldi. *Yiğit'im!* Bu dokunuşları tanıyordu ama kafası karışıyordu. “Gel kızım!”

“Annem, geliyorum.” dediğinde gırtlğından hırıltılı bir nefes yüksel-di ve kulağının dibinde yükselen haşın sesin sadece bir kısmını duyabil-mişti.

“Bensiz hiçbir yere gidemezsin kahrolası, dayan!”

Yiğit kucğındaki kadına sımsıkı sarılıp haykırarak ufacık odanın çatlak duvarlarını titretiyordu. Polisin işe karışması yüzünden geç kal-mıştı. Lanet olsun keşke onları dinlemeyip girseydi. “Rose uyan bunu bana yapmaya hakkın yok, aç gözlerini.” Kadının yüzünü sımsıkı göğsüne bastırmış, onu kucğından almaya çalışan sağlık görevlilerine vermiyor-du. Ağzından ateşler çıkıyor, gözlerinden nehirler çağlıyordu. Ağzından

hurnundan kan gelen kadının ölüme yürüyen hevesine izin vermiyordu. "Güzel gözlüm, aç gözlerini ne olur!" Rose Mina canı çekilmiş, bedeni cansız bir et parçası gibi tükenmiş hâlde kollarındaydı, başı geriye düşmüştü. Sarstıkça başı ve kolları sağa sola savruluyordu. Sonra Cem, Rüzgâr ve ne ara geldiğini bilemediği Teoman genç adamın kollarını güç bela açmaya çalışırken, hazırda bekleyen sağlık görevlileri genç kadını alarak, yere dümdüz bir şekilde yatırmışlardı.

"Nabız alamıyorum!" dedi içlerinden birisi.

"Kalp ritmi yok," diyordu diğeri.

Yiğit ölmüş gibi, canı bedeninden çekilmiş gibi, toprak zemine yayılmış, sevdiği kadının başındaki sağlıkçıları boş gözlerle izliyordu. Zayıflayarak güçten düşmüş, kirden ve pislikten yüzü gözü seçilmeyen canının eşsiz parçası, yerde biçare yatıyordu. Bir sağlık görevlisi üzerine giydiği onun tişörtünü makasla parçalıyor, diğeri ağzına ambuyu tutmuş derhâl şok için ritim yakalamaya çalışarak, kalp masajı yapıyordu. Dakikalarca Yiğit canı çekilmiş hâlde öylece izledi, onların uğraşlarına dualar ekledi. Canla başla onun narin bedenine yaptıkları işkenceyi seyretti. Beş dakika, on dakika sonra yarım saat ve elli beş dakikanın sonunda, başındaki sağlıkçı doktor pes ederek alnındaki teri sildi. Hüsrân kokan gözlerine oturmuş hüznle, hastasının başından doğruldu. O ana kadar bir put gibi duran Yiğit'in donuk gözleri genç sağlıkçıya kaydı.

"Niye durdunuz?" dediğinde adam aldırmadı ve başındaki arkadaşına bakarak, "Ölüm saati, dokuz kırk beş!" diye söylendi ve genç adamın dünyayı tepesine yıktı.

"Ölüm saati 9:45!"

Yiğit bir hışımla yerinden fırladığında, başında gözleri nemli duran Cem onu tutamamıştı. Birkaç polis görevlisi onu engellemeye çalışmış ama pek başaramamıştı. Yiğit, Rose Mina'nın dibine iki dizinin üzerine oturdu ve yanındaki adamın yakasına yapışıp, "Devam et neden durdun?" diye acı acı kükredi. Yanağından dökülen iri taneler, sevdiği kadının yüzüne damlıyordu. Adam başını sallayarak, koyu kahve gözlerini devirdi. Yutkunarak, "Artık bir şey yapamayız efendim, o öldü?" dediğinde Yiğit adamı tek yumrukla yere sererken, "Yapacaksınız? Ölmedi. Ölse hisse derdim. Yaşıyor bak, benim kalbim hâlâ atıyor!" diye ortalığı inleten haşın sesiyle bağırdı. "Ben hâlâ nefes alıyorum, ölmedi. Benim kalbim hâlâ atıyor,"

Rengi bedeninden çekilmiş, dudakları ve parmak uçları morarmış

kadın artık kaskatıydı. Onu kadının başından çekmeye gelen herkesi, kırmızı görmüş bir boğa gibi ekarte ederek, genç kadını dizlerinin üzerine koydu. Buz gibi olmuş beyaz yanaklarını eline aldı. Gözlerini, yanaklarını çenesini, şakaklarını ağlayarak her bir karesini özlemle öptü. Elinin altında halı gibi katılmış saçlarını okşarken, kabullenmeyerek bağırıyordu.

“Lanet olsun biri bir şey yapsın ölmedi diyorum.”

Burnunun kenarından beyaz tenine kan sızıyordu. Yiğit o kanı eliyle sildi. Göğüslerinden süt boşalmıştı, tişörtündeki ıslaklık hâlâ ılıktı. “Rose, aç gözlerini ben geldim.” dedi titrek kaba sesiyle. Göğsünü yararak yükselen hıçkırıkları bozuk bir makine gibi tekliyordu. Gözyaşları kadının yüzüne akıyor ve yanaklarını okşadıkça, yüzü gözyaşlarıyla yıkanıyordu. “Gonca aç bekliyor seni, bak tüm sütün boşa akmış sonra üzüleceksin.” Artık ay gibi parlaktı sevdiğinin yüzü, dudakları morarmış, göz altları sapsarı olmuştu. “Sevgilim ben geldim. Seni almaya, özür dilemeye geldim, kızımıza götürmeye geldim. Erva benden hesap sormadan derhâl aç gözlerini.” Hiç ses gelmedi. O sıra da öyle bir sessizlik oluşmuştu ki geceyi yırtan tek ses Yiğit’in yaralı bir hayvan gibi hırlayan aciz sesiydi. Sevdği kadını kollarına alıp kaldırdı ve sarıldı. Yüzüne yanaklarını bastırdı. Ellerini teninde dolaştırıp buz gibi olmuş bedenini ısıtmaya çalıştı. Ufacık bir fısıltı duyumsadı kulağında!

Ancak bu sesi, kulağının dibinde derin bir nefes alışığı gibi hırıltılı hissettiğinde, sevdiğinin kalbi yeniden atmaya başladı. Yoksa... Yoksa o Yiğit’in kalbi miydi? Hareketsiz vücudunu sımsıkı kucakladı. Elini kalbinin üzerine koydu ama kalp atışını hissetmedi. O her zaman heyecanlanınca kuş gibi çırpınan narin kalbini hissedemedi. Kıpır kıpır durmadan konuşan tatlı dudakları konuşmadı. Kızınca çatılıp, şaşırınca yukarıya tırmanan kaşları dümdüzdü. Omuzlarının titredüğünü hissetti. Sevdüğinden hiç ses gelmiyordu ama Yiğit boynunun ıslandığını hissediyor, elinin altındaki sırtının inip kalktığını hissedebiliyordu. Ağlıyordu Rose Mina. Başını aşağıya indirip yüzünü ellerinin arasına aldı. Gözlerinin kıyısına, kirpiklerine bir damla yaş takılmıştı. Yaşıyordu işte, ağlıyordu! Onu kurtarması için yalvanyordu.

“Rose, bırakma bizi ne olur. Dön bana, dön. Ben sensiz yaşayamam. Kalk lanet olsun şakanın zamanı mı, kalk dedim sana. Kalk!” dediğinde genç kadının cansız bedenini sarsıyor, şuursuzca haykırarak sürekli aynı şeyleri sayıklıyordu. “Yaşıyorsun biliyorum, benim kalbim durmadı daha... Senin kalbinde bende kahrolası, ölsem hissederdim, ölmedin işte. Hadi gözlerini aç, ne olur sevdiğim aç gözlerini göreyim!”

Sağlıkçılar ve polislerle birlikte Rüzgâr genç adamın kollarından kadını zor koparabilmişlerdi. Cem onu zapt etmeye çalışırken Yiğit yapışmış bedenine bırakmıyordu.

“Yiğit lütfen,” dedi Rüzgâr ne diyeceğini bilemediğinden, “Ona eziyet ediyorsun.”

“Kahrolası yaşıyor diyorum neden dinlemiyorsun beni, duy artık duy yaşıyor.”

Rüzgâr Cem’e uyaran bir bakış attı, Cem üzgünce onu daha sıkı kavrayarak kollarını hareketsiz bırakmaya çalıştı ama Yiğit acılı olduğunda bin boğayı devirecek güce sahip olmuştu. Tek başına onu hareketsiz bırakamayınca Teoman’a seslendi. Yiğit Rüzgâr’ın kollarından kopardığı kadına bakarak, “O yaşıyor siz ona bakmıyorsunuz bırakın. Lanet piç, bu iş bittiğinde seni geberteceğim. Eğ kulağını dinle onu yaşıyor işte.” O kadar uğraşın sonunda, ayrılmışlardı. Yiğit kollarından alınıp sedyeye bırakılan ceset torbasına haykırırken, Rüzgâr hüzünlü bir sabırla torbaya konan kadını incitmeden yerleştiriyordu. “Rüzgâr bir kez bak ona ne olur, yaşıyor lütfen bak ona.” diyerek sedyeye atılmaya çalışırken, kendini paralıyordu. “Bir kere baksanıza *yaşıyorum* diyorum. Ağladı, nefesini boynumda hissettirdi, ne olur bir kere bakın. Pelin’in başı için bak ne olur bir kere...” diye haykırdı ama kimseye dinletemedi. Sonra kıskaç gibi beş kişinin zor zapt ettiği bedenine bir kişi daha eklendi. Kolunda bir ısırık hissetti Yiğit ve sevdiğinin ceset torbasındaki fermuarı çekilirken, genç adamın gözlerini karanlığa, sözlerini oradaki insanların kulağına milat olarak bırakıyordu.

“Rose. Ölmedin! Rüzgâr... Lütfen...”

@novaebook

-FİNAL

Yaklaşık 2 saat sonra ölümü kuşanan gözlerini, buz gibi bir hastane odasının içinde açtı. Bedeninde, hiçbir yaşam belirtisi hüküm sürmüyordu. Yaşadıkları hayaldi! Gördükleri kabustu! Hayır, öyle olsun istiyordu. Bu kadar acı bir kâbus olamazdı. Müthiş bir itirazla kalbi hızlanıyor, bir kabullenmeyle aynı hızla duruyordu. Bu korkunç olayın akabinde, beyninde yarattığı dehşet ağırlıktan hırsla kurtulmak istiyordu. Ruhuna nüfuz eden çürümüş hayat kalıntıları, zerresini tüketen bu istenmeyen zalim gerçeği yok sayıyordu. Onu alıp götürecekti. Sabah kalktığında kendini sımsıcak yatağında, kızlarına sarılmış hâlde mutlu bulacaktı. Bebekleri haftalar sonra doyaya annesini koklayacak, Erva günler sonra ağlamayı bırakacaktı. Mert yine o şirin çocuk olacaktı. Fakat o sağlık görevlisinin söylediği sözler, gittikçe büyüyen yankılar hâlinde kafasının içinde çoğalıyor... çoğalıyor ve beynini patlatacak bir şiddetle kulaklarını uğuldatıyordu.

Ölüm saati 9:45... Ölüm saati 9:45... Ölüm!

Bu sözcük kafasının içinde koskocaman bir kaos oluşturuyor, zihni kıyameti yaşarken, ne kadar umudu ve hayat sevinci varsa her şeyi tüketiyordu. Onsuz olunca hayat, kapkaranlık bir kuyuya benziyordu. Umudun olmadığı, günün hiç doğmadığı ağzı kapalı bir kuyu. Yiğit baygın benliğiyle hâlâ şoktan çıkamamıştı. Şuursuzluk hâlinde, ne yaptığını bilmiyordu. Elleri çarşafı parçalarcasına sıkmış, tırnakları kırılmaya yüz tutmuştu. Elin kemikten ayrılması gibi dehşet bir sızının ortasında kalan yüreğiyle hayatta kalmak için çırpınan benliğiyle savaşıyordu. Her acı, keder, yaşam, hayat gözlerinden çekilen adam, buz gibi duruşla dik dik tavana bakıyordu. Neden nefes alıyordu? Almamalıydı! O almıyorsa, onun alması haksızlıktı. Onun kalbi kendi yüreğindeydi. Onlar kalplerini takas etmişlerdi ve Rose ölseydi Yiğit'te ölürdü! Kalbi hâlâ atıyordu. Sevdiğinin kalbi durmuş olamazdı.

"Uyandın mı?" dedi yanındaki adamın tanıdık sesi.

Yiğit hiç tepki vermedi. Koray başını aşağıya eğdi. Yorgun yüzündeki kızarmış gözleriyle, Yiğit'in gözlerine bakarak, "Yiğit, uyurgezer mi olmaya karar verdin?" diye garip bir ses tonuyla sordu. Koyu lacivert gözleri

hüzünlü ve karmaşık bakıyordu. Hâlâ inanamıyordu olanlara ve onların arasındaki keskin bağa...

Yiğit buz gibi donuk bakışlarını arkadaşının parlayan pervasız gözlerine çevirdiğinde, dişlerini sıktı ve birden nefesi hızlanmaya başladı. Yaşıyordu ve hayatı hissetmek istemiyordu. Kalbi atıyordu ve dursun istiyordu.

Koray onun içinde çatışan yanını keşfettiğinde, kaşlarını kaldırarak, "İyi, ben de sana Rose Mina," dediğinde Yiğit yataktan öyle bir fırlamıştı ki Koray sendeleyerek paldır küldür yatağın üzerine savruldu. Yiğit kolundaki serumu kopararak kendine gelmeye çalıştı. İlk zihni bulansa da başını sarsarak çabuk toparlandı. Kapıya fırladığında afallamış Koray ancak kendine gelebilmişti. Yiğit asansörün kapısına bir hışım yöneldiğinde, kasırgadan kopmuş iri bir kalas gibi kaskatı insanı ürkütüyordu. Düşünce yoksunluğuna karışmış benliğiyle ne yaptığını bilmiyordu. Tek istediği, onu görüp, sıkıca sarılıp varlığında kaybolup, sonsuza kadar onunla olmak. Arkasından Koray'ın yorgun sesi duyuldu.

"Onu görmek istiyorsan, 4. kata çıkman gerekiyor!"

Yiğit, kaşlarını çatı. Morg dördüncü katta mıydı? İsteksizce düğmeye bastı. Sorgulamadı. Eğer arkasını dönerse, arkadaşının yüzüne okkalı bir yumruk savuracaktı. Elleri yanında hiddetli yumruklar hâlinde büzüldü. Asansöre bindiklerinde, Yiğit düğmelere baktı ve üzerindeki yazılara göre morg zemin kattaydı. Düğmeye uzandı. Koray Yiğit'in titrek elini ittirerek dördüncü düğmeye bastı. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Yiğit daha fazla onun soğukkanlı yapısına dayanamayarak, genç adamı yakasını toplayarak asansörün duvarına mıhladı ve göğsünü yararak gelen hırlamayla, "Sus!" diye tısladı. Tok sesi ufacık asansörün içinde yankılanarak büyüdü. Hayat sevinci çekilmiş kapkara zindan gözleriyle ölü bir balık gibi bön bön yüzüne baktı.

Asansörün kapısı açıldığında, görüş alanına Teoman ve Rüzgâr girdi. Onlar da bitikti. Teoman'ın üstü başı perişandı ama gözleri ıslıl ıslıl hâlde beklemekteydi. Koray kapının girişinden kardeşine baktı, Teoman omzunu sarstı. Rüzgâr'la gözleri kesiştiğinde, "Nasıl?" diye sordu. Yiğit gırtlığını sıktığı için boğuk sesi geriden geliyordu. Rüzgâr onu kurtarmak için hamle yapmadı, elleri ceplerinde ikiliye bakıyordu. Yiğit ise kapıya, sadece bir refleks olarak baktığında Rüzgâr, "İstersen adamı bırak da sana durumu anlatsın," diye çıkıştı.

Yiğit'ten ses gelmedi tek verdiği tepki kafa karışıklığıydı.

"Abi doktorlar geldi, içeride yengeme bakıyorlar. Bir şeyler oldu ama anlayamadım! Makinalar ötmeye başladı bir anda," dedi durgun bir sesle.

Yiğit bir an nefes alamadığını düşündü, sadece içindeki havanın dışarıya boşalması yeterliydi ama nefes almanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamıyordu. Duyduğu hayal ürünüymüş gibi hissediyordu. Beynine kesin oksijen gitmiyordu.

"Yiğit adamı bırak," dedi Rüzgâr yanına gelerek, Koray'ın yakasını kavrayan elini hiç zorlanmadan açtı ve genç adamın ayaklarının yere basmasını sağladı. "İyi misin?"

"Bu delinin aklı başına gelene kadar ölmezsem, iyi olacağım."

Yutkundu ve genç adamın yakasındaki elleri yanına düşerken, "Rose!" diye acı acı inledi. Bacaklarındaki gücü çekilirken, Rüzgâr onun koluna girerek sabit durmasını sağladı. Koray gibi o da kendine gelmeye çalışıyordu. Biraz zorlanarak yoğun bakım ünitesinin önüne götürdü. Jaluzileri yarı açık geniş camdan, bir şey görmek imkânsızdı. Teoman heyecanla Yiğit'in omzuna dokundu.

"Abi orada, ekrandan görünüyor!" diye yukarıyı işaret etti.

Yiğit ürkek bakışlarını göreceklelerinden korkarak yukarı kaldırdı. Kalbinin atışlarını kulağında duyuyordu. Kapının üzerindeki ekrana baktığında, dudakları şaşkınlıkla aralandı ama konuşamadı. Bütün vücudunun fonksiyonları bitkisel hayata girmiş gibi işlevsizleşmiş, düşünceleri bir anda tükenmişti. İrileşmiş şaşkın şaşkın bakan aptal gözlerini Rüzgâr'ın yüzüne çevirdi. Kumuldayamıyordu. Sanki hayal görmediğini teyit etmesini istiyordu, bunu kirpiklerini bile kırpmadan, nefes dahi almadan mutlak bir sükûnetle bekliyordu. Rose Mina kollarından çekilip alındığından beri soluğu kesilmişti ya, şimdi tekrar ciğerleri havayla doluyordu.

Rüzgâr onu ayakta tutarken, Koray omzuna şefkatle dokunarak, "O kadar haykırdın ki yaşıyor diye, herkes senin acılı bir âşık olduğunu düşünse de o buna izin vermedi." Yiğit başını yana çevirdi, Rüzgâr ile göz göze geldiler. Onun için üzüldüğü kara gözlerinden belliydi. "Rüzgâr göturmelerine müsaade etmedi. Bir kez de kendi kontrol etmek istediğini söyledi. Başlarda itiraz ettiler ama tabii ki onları dinlemedi." Yiğit sendeleyince Rüzgâr kolundan tutarak onu dik tutmaya çalıştı. Koray, "Korkma... Şimdi kanını değiştirdiler. Sen bayıldıktan hemen sonra Rüzgâr onu kontrol ettiğinde kalbi atmıyor gibiymiş ama kirpiklerinin kırptığını ve ağladığını görmüş. Doktorlar bunun doğal olduğunu boşalım yaşadığını belirtti, göz yanılması dedi. Rüzgâr konuşmalarına izin vermedi. Tekrar

kontrol etmelerini istedi. Doktorun verdiği hissi bir kararla, nabzına bakıldı ve nabzının yavaş şekilde attığı anlaşıldı. Sanırım senin ısın onu yeniden canlandırmıştı, kalp masajına da yanıt vermişti. Sonra, burası işte. Zehri kanından atmaya çalışıyorlar. Doktorlar henüz konuşmuyor, sonuç için erken diyorlar. Allah yardımcımız olacak! Dönecek!”

Yiğit yutkunarak Rüzgar’ın gözlerine baktı, tek kelime edemedi. Kocaman adamın gözlerinin içi ıslaktı ve yanağına süzülen yaşlarda minnet vardı. Rüzgar başını salladı sadece. Biraz gücü yerine gelen Yiğit bedeni-ne yayılan dehşet verici bir ısıyla kapıya yöneldi. Koray ve Teoman onun kollarına asılarak, hayli zor durdurdu. “Dur içeride doktorlar var. Kafalarını karıştıрма.”

Yutkundu, sesi çıkmadı. Sonra boğazını temizleyerek, “İyi mi?” dedi gırtlığının gerisinden gelen ses varla yok arası bir fısıltıydı. Koray Yiğit’i tanımasa, o sesin arkalardan birinden geldiğini düşünürdü.

“İyi olacak,” dedi Koray güçlü bir inançla. “O güçlü bir kadın, yaşayacak, senin başına daha çok çorap örecekt.”

Yiğit ellerini cama yasladı. Buz gibi pürüzsüz camın ardından onu hissetmeye çalıştı. “İyi olacak, kalbim hâlâ atıyor!” diye fısıldadı. “Onu hâlâ hissediyorum.” Gözleri dolu dolu hâlde cama bakıyordu. Bir saniye kırpmadan, nefeslerini sayılı alıyormuş gibi israf etmeden, sadece baktı. Doktorlar hararetli bir biçimde, makinaya bağlanmış bir bitki gibi yatan kadının başında tartışıyorlardı. Yiğit’in yanağına iri damlalar sıralanıırken, “İyi olacaksın Rose, kalbimiz hâlâ atıyor, sakın bu kalbi durdurmaya düşünme. Bunu sana fena ödetirim. Kalmalısın sana bir evlilik borcum var.” diye umutla fısıldadı.

Yazın son demlerinin yeryüzüne düştüğü şu günlerde, sıcak derin bir rehavet hâlinde kızgın su gibi yağıyordu. Yiğit ellerinde sımsıkı tuttuğu bir demet kır çiçeğini sevgiyle toprağa bıraktı. Uzun parmaklarını sert mermerde gezdirirken, içinde yine o bilindik sızıyı hissetti. Yoksunluk! Acı! Hayal kırıklığı! Ve kocaman boşluk!

Birçok şeyi götürmüştü hayatında. En iyi arkadaşı, şefkat dolu dokunuşları, öğüt veren tükenmez mantığa bürünmüş bilgili beyni, her zaman kollayan şefkatli yüreği... Yiğit, onun gidişiyle birçok şeyi kaybetmişti. Yeri hiçbir zaman dolmayacaktı. Derin derin iç gererek, köşedeki su şişesini aldı ve onun yüreği gibi rengârenk açan çiçeklerini sulamaya başladı.

Birkaç büyük ot mezarında serpilmişti, onları yolarak taşları topladı. Sulama işi bittiğinde, ellerini açıp dua ederken, bakışları karşısındaki genç kadına kaydı. Güzel ipek saçlarına doladığı beyaz şalıyla, gözlerini kapamış, ellerini semaya açmış, sonsuz bir şükranla, içinde bitmeyecek vefa borcuyla Rabbine yakarıyordu. Gözlerinden süzülen yaşlar, yanaklarını aşarak, buz gibi beyaz mermerin üzerine damlıyordu.

"Beni bekleyemedin mi az daha?" dedi Rose Mina görüş alanı iyice bozulurken, "Çok az kalmıştı oysa." İncecik parmaklarını beyaz taşın üzerindeki isimde şefkatle gezdirmeye başladı. "Senin hakkını ödeyemem ben Ceylan Anne! Sen benim varlığıma ışık, yokluğuma huzur olmuştun. Senin sayendeydi her şey. Biz seninle yeniden doğmuştuk. Keşke seni son bir kez görebilseydim. Keşke ellerini öpüp, gözlerine bakıp, helalliğini alabilseydim ama olmadı. Nasip değilmiş sinene başımı son kez yaslayıp, güzel sesini dinleyip, şefkatle saçlarımı okşamanın tadına varmak."

Yiğit genç kadının yanına gelip omuzlarından kavrayarak doğrulttu. "Emin ol oda seni son kez görmek isterdi. Ama mutlu ve huzurlu öldü. Eğer sen çocuklarına telefon açıp sitem etmeseydin, belki de gözleri açık gidecekti. Hasretle yanan yüreği kırgın ve üzgündü. Ama son anında evlatları ve torunları hatta Gonca ve Erva bile yanındaydı. Seni de andı. Hatta hasta olduğunu söylemedik diye bana kızdı."

Rose Mina kollarını genç adamın bedenine sımsıkı sardı. "Mutlu olmasına sevindim. O daha fazlasını hak ediyordu. Keşke bende onun kadar yüce gönüllü olsaydım."

Henüz uçaktan ineli yarım saat olmuştu. Rose Mina uzun bir yaşam savaşının ardından hayata tutunmuş ve sevdikleri için yaşamaktan vazgeçmemişti. Çok acı çekmişti. Kanından o iletici atması hayli zaman almıştı ve bu ona ıstıraplı vakitlere mal olmuştu. Hastaneden çıktığında polis nezaretine alınmıştı, Yiğit'i son defa gördüğünde ise bileklerinde zincirli kelepçeler vardı. O günün utancını ve vicdanının yaptığı baskıyı bir ömür unutamayacaktı. Onu götürdükleri hapis denen cehennemde, dört duvar arasında köstebek gibi geçirdiği 3 ay zulüm olmuştu. Katillerle, zalimlerle ve canilerle tanışmış ve kendi içine çekildiği hâlde, onlardan ve hayattan acı bir darbe de orada yemişti. Davası hızla görülüne kadar, hapiste kalmak bir işkenceydi. Amcası ve kuzeni polisten kaçarken, adamları tarafından başlatılan çatışma sebebiyle hayatlarını kaybetmişlerdi. Onlar ölünce deliller de kayboldu sanılmıştı. Yiğit canla başla çalışıp, tüm imkânlarını seferber ederek, Rose Mina'yı nefsi müdafaa ve hakkına tecavüzden aklamış, üç ay gibi kısacık bir süre sonra özgürlüğüne

kavuşmasına vesile olup hapisten çıkarmıştı. Ve daha çıktığı an o ülkede kalmak istemediğini belirterek, ilk uçakla Türkiye'ye getirmişti. Fakat havaalanında aldığı vahim haberle en çok sevindiği anda yıkılmıştı. Ceylan Hanım, girdiği ameliyatta hayatını kaybetmişti. Sanki o anda yüreğinin atmaktan vazgeçtiğini sanmıştı. Yiğit'e yaptığı hüzünlü baskıyla sonunda eve gitmeden önce, buraya gelmeyi kabul ettirebilmişti. Onun kaybı içinde acı bir yara olarak bir ömür kalacaktı.

"Gidelim mi, kızımız seni özledi. Herkes yolunu bekliyor." dedi Yiğit onun daha fazla üzülmeye dayanamayarak.

El ele mezarlıktan ayrılıp onları bekleyen şoförün açtığı kapıdan içeriye girdiler. Araç hareket ettiğinde, Yiğit genç kadını sinesine sardı. Artık bir nefes ötesinde kalmasına tahammülü yoktu. Ne kadar koklasa doyamıyor ne kadar sarılsa yetmiyordu. Ona kavuştuğundan beri sarılıyor, öpüyor, kokluyor, ne yaparsa yapsın bir şeyler eksik kalıyordu.

Rose Mina aklına gelen şeyle kendini hışımla adamdan çekmeye çalıştı fakat Yiğit Üstündağ buna müsaade etmedi. Uzaklaştığı an korku kalbini mengene gibi sıkıyordu. Ürkek bakışlarını çekinikçe genç adama çevirdi. Yiğit hükmeden çatık bakışlarıyla uyarırken, nefessiz kalıp ölmek pahasına konuşmaya devam etti.

"Yiğit konuşmamız gerekiyor!"

"Evet, konuşmamız gerekiyor ama önce benim sana bir temiz sopa çekmem gerekiyor," Kaşlar ciddi bir gerçekle çatılmış, yüzü Kutup soğundan daha donuk bir hâle sahip olmuştu.

"Kıyamazsın,"

"Bir daha yaparsan neler yaparım Allah bilir!"

Yapılan gerçekçi tehditle genç kadının gözleri irice açıldı. Yiğit onun burnunun üzerine dudaklarını dokundurup başını sinesine sardı. Öyle sevimli bir hâli vardı ki kendini tutamayıp güldü. Günler sonra ilk defa rahat bir sırtıyla dudakları şuh bir eylemle kıvrılmıştı. Başını kaldırıp genç adamın yüzüne sımsıcak bir hasretle baktı. Sadece baktı.

Rose Mina dudaklarını uzattı ona, öpmek, doyasıya öpmek istiyordu. Özlemişti kokusunu, dokusunu, varlığına doyamıyordu. Hapiste, hastanede, hep onların özlemiyle kavrulmuştu. Yiğit onu asla yalnız bırakmamıştı ama kızını ve kardeşini yanına getirmesini istemediğinden, onlara hasret kalmıştı. Sadece bir defa Berna Hanım onu dinlemeyerek iyi olduğunu bilmek için görüşüne gelmişti. Kızından ve tüm sevdiklerinden haberler vermişti. Kimsenin onu oralarda, o hâlde görmesine

dayanamazdı. Neyse o kötü günleri artık hatırlamak istemiyordu. Rose Mina bir nebze daha yükseldi ama Yiğit başını biraz yana çevirdi.

“Şimdi olmaz,” dedi küsmüş, kararlı bir sesle. Bu, büyük bir sabır örneği idi! Hayır, onun öpücükleriyle aklını karıştırmasına izin veremeyecekti. Bir daha asla ondan bir şey saklamasına, onun için canını hiçe saymasına müsaade etmeyecekti. Kendince verdiği ceza buydu.

“Önce konuşmalıyız. Bana neler yaptığının, ne acılar çektiğinin farkında mısın sen? Seni odada göremeyince neler hissettim, bilmiyorsun. Mesaj geldiğinde dünya başıma yıkıldığı hâlde, hemen yerimden fırlayıp bütün evi aradım. Odaların içine tek tek baktım. İnanır mısın, yatağın altına bile baktım ama sen yoktun. O günkü gibi bir acıyı, çaresizliği nasıl kaldırdığımı bilmiyorum.”

Rose Mina dolu dolu olmuş gözleriyle, “Orada kalamazdım. Sana bir şey yapacağına, kızımıza ya da sev...” dediğinde dudakları büküldü ve gözlerindeki iri taneler kirpiklerine salıncak kurdu. Rose Mina kollarını genç adamın bedenine sıkıca sardığında, yüzü onun göğsündeki derin huzura kuruldu. Gözlerinden akan yaşlar incecik gömleğini ıslatıp ıstırabının içinden akıp gitmesini sağlıyordu. Yiğit sımsıkı sarıldı ve şefkatle saçlarını okşayıp, öpüp kokladı. O son anda bile onun sesini kulağında duyumsadığında, hayal sanmıştı ama Yiğit onu o karanlığın içinden çekip almıştı.

“Bir daha beni dinleyeceksin, benden bir şey saklarsan senin için hiç iyi olmaz Rose Mina!” diye isminin tamamını baskın bir tınıyla dişlerini sıkarak söylediğinde, genç kadın ne denli hiddetlendiği anladı. Adamın dişlerinin arasından ısıklık sesi bırakan, derin bir nefes koyuverdiğini hissetti. Hâlâ kaskatı duruyordu.

“Bir daha senin yanından bir saniye bile ayrılmayacağım, söz. Ben korktum. Sana bir şey olsaydı ben zaten yaşayamazdım. Kızımıza ve sevdiklerimize zarar verecekti biliyordum.”

“İyi o zaman,” dedi adam kaskatı bir soğuklukla, “Söz dinleyeceksin.”

Genç kadın başını kaldırıp kaşlarını çatı. Sadece bu kadarcık mıydı söyleyeceği? Azarlaması, kızması, haşın haşın titretmesi gerekmez miydi? Hatta... Hatta kollarından vahşice tutup, hallaç pamuğu gibi sarsarak, ona bir sürü öğüt verip, birçok emir vermeyecek miydi? Sonra çenesini sıkıp, yüzleri bir olana kadar yaklaştırıp, gözlerinin içindeki cehenneme çekerek, öfkesiyle diri diri yakmayacak mıydı? Dudakları azarlayan kelimeleri fırlayacakmış gibi aralandığında, Yiğit göz kırptı. “O zaman kendine çok

dikkat etmen lazım Rose. Yoksa bu sefer gelir seni öteki tarafta cezalandırırım.”

Rose Mina bu sözler üzerine yavaş yavaş kendine gelmeye başladı. Dudaklarının arasından sıyrılan huzur içine yayıldı. Yiğit değişiyordu. Ona kıyamıyor, onu insanlıktan çok üstün bir mahlûk olarak göklere çıkarıyordu. Onun sonsuz sevgisi lütuftu, tükenmez şefkati cennet, benliğini kuşatıp her bir zerresinin içinde bulunan varlığı hayattı. Artık hiçbir şey umurunda değildi, içinden kahkahalarla gülmek geliyordu. Gerçekle yüz yüze gelmeye hazırdı. Genç adamın gözlerinin içine dikkatle baktı. “Seni sevdiğim için gittim. Özür dilerim bir daha bir adım ötene gitmem. Tüm cezalarına razıyım.” diye titrek sesiyle üzgünce söze başladı.

“Bunu iki kere düşün Rose, benim cezalarım sen bir süre yürüme-
meyebilirsin.” O küstah değil şefkat kokan dudaklar şuhça ve edepsizce
bükülünce genç kadının yüreği yerinden hopladı. “Ah o mu, bu normalde
de yaptığın şey değil miydi?”

“Hayır, sadece bir kere yaptık. Yani teoride bir sayılır, diğeri sayılmaz.”

“Ah Yiğit. Ben senin kalbinden bahsediyorum, bel altı vurmandan değil!” Genç kız ürkekliğindeki kirpikleri kırptı.

“Öyle mi yapıyorum, hiç farkında değilim!” dedi adam arsızca dudaklarındaki gözlerini, göğüslerine indirerek. Sadece bakarak dokundu, okşadı, öptü ve onun bedeninin gerilmesini izledi. Gözleri, genç kadının yarı aralanmış gözlerine tırmandığında, gördüğü şehvet pırıltılarıyla yutkundu. Şu anda felaket bir ihtiyaçla üzerindeki kıyafeti parçalayarak çıkarıp, koltuğa yatırarak tüm hasretiyle sahip olmayı aklından uzaklaştırmaya çalıştı.

Yiğit sıkıca sarıldı sevdiğine, varlığını hissetmeye ihtiyacı vardı. Çok zor zamanlar geçirmiş, çok kötü anlar yaşamışlardı ama sonunda bu kâbus bitmişti. “Anlatmayacak mısın?” dedi Rose Mina merak ederek.

Yiğit, ağabeyiyle ve Açelya’yla olan ilişkilerini anlattığında, Rose Mina sadece bakmıştı. Sanırım, artık hayat ona kötü sürprizleri, şaşılacak olayları doğal olarak lanse ediyordu ve öyle yüksek, uçrak tepkiler vermiyordu. Rose Mina daha kötülerini gören birisi olarak, sadece anlayışla bakmaya çalışıyordu.

“Ona kızmıyorum. Sen de kızma. Düşünsene sevdiği erkek tarafından terk ediliyor ve bebeğine sırf o istedi diye kıyıyor, tam onun istediğini yaptığı zamanda ise onun başkasına gitmesiyle cezalandırılıyor. Her şeyin bir oyun olduğunu öğrendiğinde yaptığı zalimlik mi yoksa kaybettiği aşkı

mı daha fazla canını yakmıştır bilemedim. Bu korkunç. Tamam, yaptığını mazur görmüyorum ama kim bilir neler yaşadı.”

“Yaşattı da Rose. Bana olan çıkarıcı planını aşk sandım, yaklaşımı öyle içtendi ki sevildiğimi sanarak aldandım ve sonrasında hem ondan hem kendimden tiksindim. Abimin dokunduğu kadına dokunmanın verdiği tiksintmeyi ve o dokunuşlardan gelen çocuğun bende yaşattığı çaresizliği bilemezsin. Hadi beni geçtim de hiç suçsuz yere oğluma neler yaşattı, yaşattım. Onu ne yaparsam yapayım bağışlayamam. Sadece abime son nefesinde verdiğim sözü tutmaya çalıştım. Ben bir ömür elimi üzerinden çekemem onun. Bir yemin sadece ama artık gerçekler ortaya çıktı.” dediğinde Rose Mina başını sinelerinden kaldırdı. “Çekme zaten. Ne olursa olsun o Mert’in annesi. Eğer o olmasaydı Mert de olmayacaktı. Düşünse-ne onsuz bir dünyayı,” dediğinde Yiğit derin bir nefes çekti içine. “Düşünemem. O benim canım, senden önce hayata tutunma savaşımdı.” dedi gurur dolu bir sesle.

“İşte bu yüzden ona anlayışlı davranmalısın ki Mert ileride sırf annesinden ayrıldığı için beni suçlu görmesin. Önce Mert Yiğit, sonra biz.”

Onun gülü nasıl bir mücevherdi! Dikenlerin arasına saklanmış eşsiz sarmaşık gülleri gibi şahaneydi! İçlerine huzurla sızan varlığı daha şimdiden hayatlarına düzgün bir yön çiziyor, tükenmez sevgisi ömürlerine nur gibi doğuyordu. Onu kaybetmek... Olanları düşününce yüreğini zalim bir el sıkıyor, nefesleri ciğerlerinden çekilerek tekrar ve tekrar ölüme dokunuyordu. Ona bir şey olsaydı, yaşayabileceğini hiç sanmıyordu. Onun hayatı, dikenlere sarılmış bir gül tomurcuğunda başlayıp, goncalarını koklamayla son buluyordu. Aracın içinde dahi ellerini birbirlerinden bir an olsun ayırmadılar. Rose Mina başını genç adamın korunaklı sinelerine yasladı, kollarını bedenine sımsıkı sardı. Kısa bir süre sonra elini yoklama yapar gibi vücudunda dolaştırırken kaşları hoşgörüsüzlükle çatıldı.

“Sanırım birileri zayıflamış...”

Yiğit genç kadının çenesini tutarak, başını yukarı kaldırdı. “Bana her anlamda bakmak senin görevin ama sen bu görevi biraz ihmal ediyorsun,” diye tatlıca sataştı.

“Tamam, en yakın zamanda sana kilo aldıracağım. Kaç kilo verdin?” diye gerçeği sordu.

Yiğit gözlerini kıstı, “Sanırım on kiloydu,” Onun üzülmelerine dayanamazdı. Elinde olmadan açtığı konunun gerçekliğinden utanan kadının

sevinci dağılmıştı. Genzine yumrular dizilirken ona belli etmediğini düşündü. Şimdi müthiş bir yorgunluk duyuyordu.

“Uff, çok vermişsin!” Elini göğsünde ve karnında dolaştırdı. “Ben onları okşamayı seviyorum.” Sevecen bir bakışla, “Tamam, sabahları kahvaltını muntazam yaptırırım, öğlen şirkete gelip tepene tünırım ve gece yatmadan önce sana süt ısıtırım.” diye öneride bulundu.

“Peki, içine ne koyacaksın,” diye sordu Yiğit. İşin muzırlığında!

“Neyin?” dedi kadın sazanlığa rakip olarak.

“Sütün tabii Rose, parmağını mı batıracaksın? Yoksa süt banyosu mu yapacağız?”

Rose Mina genç adamın göğsüne yumruğunu çaktı. “İğrençsin Yiğit, fantezilerini dipsiz kuyulara göm. Bu konu ciddi. Sana proteini bol bir liste yapmalıyım.” Rose Mina tartışmayla hiçbir yere varamayacaklarını anlamıştı. Yiğit’in yaptığı saçmalığa son vereceğinden umudunu kesti.

“Ama hâlâ banyo fantezisi yarım kaldı! En kısa zamanda tamamlamak lazım. Ben bu fikirden dehşetle hoşlandım.”

“Uf, Yiğit! Sütten konu nereye geldi.”

“Tamam, içine ne koyacaksın?” dedi adam çenesini okşarken. Genç kadın gözlerindeki tehlikeli parlamayı ve hain kısılmayı tabii ki fark edemedi. Ciddi anlamda düşündü. “Ne koyarsam iyi gelir ki? Bal ve biraz muz, belki biraz çekilmiş fındık, bildircin yumurtası, zencefil falan...”

“İyi enerji toplamak lazım değil mi?”

“Neden?” dedi artık sazanın ta kendisi olarak.

“Futbol için Rose, sahalara dönmeyi düşünüyorum. Uzun zaman oldu, deplasmana girmek gerek.”

“Yaa? Demek spora ilgi sardın! Hangi takımlısın!”

Yiğit gırtlığına takılmış kahkahasını bertaraf etmeye çalışarak, “Ela göz, dolgun kalça, iri me...” dediğinde dehşet bir cırlamayla susturuldu.

“Yiğit yapma şunu, dakika bir gol bir.” dediğinde daha konuşacaktı ki genç adam ayartıcı dudaklarını kulağına yapıştırıp, genç kadının aklını başından alarak, kalbini durdurup, bedenini ateşlere salacak şeyleri sıraladı. Rose Mina o zaman ölmediyse, şimdi kesin nefessiz kalarak ölecekti. Yağ olup eriyerek, buhar olup yok olmadan önce kendisini topladı. Bakışlarını genç adama müthiş bir merakla çevirdi.

“Gerçekten mi?” dedi içine kaçmış sesi fısıltı gibi çıkarken.

“Bilmem, ne söyledim ki?” dedi adam umarsızlıkla.

Ah o ses nasıl da içini kıyma makinasına atılmış gibi parçalıyordu. Arsız sevgilisi! Dudaklarını büktü masumca. "Yiğit, lütfen benimle dalga geçme,"

Yiğit o dudakları hızlı bir çapkınlıkla kendinin ilan edip şoförü düşünmeksizin koltuğa yatırmayı içinden geçirse de derhâl bakışlarını gözlerine çekti. "Seni seviyorum Gülüm, neden yalan söyleyeyim ki?"

"Ama bu?"

"Biz zaten evliyiz, bu sadece bir formalite olacak, değil mi? Ben de öyle düşünüyordum!" dediğinde, genç kadını kollarına çekerek olması gereken yere yerleştirdi. Saçlarını okşayarak, "Hadi hemen balayına çıkalım, bırakalım şimdi düğünü falan," diye huysuzca homurdandı.

"Yiğit," dedi Rose Mina kolları adamın boynuna sımsıkı dolanırken. "Ne zaman oldu bu!"

"Dava sonuçlandı ve biz dört ay evvel resmen boşandık. Sadece sürpriz olsun diye söylemeyi erteledim. Üstelik Açelya yurt dışına ailesinin yanına yerleşti, bu konuda annemin parmağının olduğunu düşünüyorum çünkü ailesi kızlarını yanına almasaydı Açelya sittinsene boşamayacak gibiydi. Mert'i istediği zaman görme hakkı var ama giderken pek öyle bir düşüncesi var gibi durmuyordu. Sanki tüm maziyi geride bıraktığı gibi onu da bana bırakmıştı. Yani bu senin için sorun olmaz değil mi? Arada gelmek isterse sen," dediğinde Rose Mina parmaklarını dudaklarına dokundurdu. Susturdu. Sesi neşeye dolu dolu olurken mutluluktan, "Şimdi benim üç çocuğum oldu demek mi oluyor bu?" diye nefes nefese sordu. Gözleri bir çeşit pırlanta gibi mutlulukla nemlenip, "Şimdi biz haftaya resmen evleniyor muyuz?" diye sordu. Gözleri müthiş bir merakla teyit bekliyordu.

"Haftaya kendi ellerimle idam fermanımı imzalıyorum. Sonuçta ele avuca sığmaz bir kadını ve ondan olan bir yumurcak..." derken gözlerini kısarak, "Ve tabii iki tanede evde bekleyen tatlı belam var. Sence, kaç yıl yaşarım?"

"Benim yüreğimde bir ömür yaşayacağın kesin. Ama böyle konuştuğun için şu vakitten sonra bir saat yaşar mısın, bunu bilemiyorum!" Dudaklarını genç adamın dudaklarına yapıştırmış ve şoförlerini dahil tüm dünyayı unutarak onun nefesini ciğerlerinde yoklamaya çekmişti.

Az sonra araç büyük bir çiftliğin girişine yöneldiğinde, Rose Mina şaşkınca etrafına bakınıyordu. "Yiğit burası bizim evimiz değil!"

Yiğit araç durunca seri bir hamleyle çıktı ve genç kadının eline uzandı.

Rose Mina şaşkınca araçtan çıkarken genç adamın kollarına çekildi. Yiğit ipek gibi saçlara perde perde açılmış parmaklarını daldırdı. "Artık burası bizim evimiz Gülüm. Senin yerin kocanın yanı!" dedi yüzünden geçen her bir şaşkın ifade geçidini zevkle izliyordu.

"Burası..."

"Burası yeni alındı, geçmişten hiçbir iz taşıyor ve burada yeni başlangıçlarımız olsun istiyorum. Tabii sen kabul edersen. Büyük bir aile olmamızı isterim, sen buna rıza gösterir misin?"

Rose Mina dolu dolu olmuş gözleriyle genç adama bakıyordu. Yiğit tüm dünyayı gözlerinden silip dudaklarına odaklandığında, tam başını aşağıya eğmişti ki... ortalığı inleyen neşeli haykırma ve ağlama ile gülme arası bocalamalı seslerle olduğu yerde sıçradı ikili. Erva ve Mert öyle bir hasretle yanlarına ısınlanmıştı ki Yiğit'i bile gözleri görmemişti. Çevik bir hareketle kocaman gövdeyi geriye ittirip, ablasının boynuna sımsıkı yapışan Erva ve Rose Mina'nın bacaklarına sımsıkı sarılan Mert ile dünya kısacık bir an durdu.

"Döndün, geldin. Ablam, geldin." diyordu hıçkırıklarının arasından sürekli.

"Ama birazdan öleceğim sanırım." dediğinde nefesi kesik sesi boğuktu. Erva kollarını hafifçe gevşetti, boynundan çekip beline sımsıkı sardı. Rose Mina bir süre ona sımsıkı sarılarak, doyamasa da bıraktı ve bacaklarına sarılan, hasretle onu kucaklamasını bekleyen çocuğa döndü. Yüzünde hüznün, gözlerinde yaş vardı.

"Gittin sandım Rose, çok korktum."

"Geldim," dedi genç kadın minik bedenine eğilirken, "Seni çok özledim."

Kollarına almasını hasretle bekleyen, biraz çekinik fazlaca özlemle gövdesine sığınan çocuk da en az Erva gibi hıçkırarak ağlıyordu. İkili ayrıldığında Rose Mina herkesin baktığı yere döndü. Kapının girişinde gördüğü gerçeğe, nefesi kesildi. Kocaman olmuştu, bir ay parçası gibiydi. Uzmanmış saçlarıyla, yeni patlamış ön dişleriyle, Berna Hanım'ın kucagında durmuş, ona boncuk güzeli gözleriyle bakarak el çırpıyordu. Bu... Bu nasıl bir güzellikti!

"Yiğit. Goncam ellerini çırpıyor, bana bakıp gülüyor. Unutmamış." dediğinde yanaklarına sıralanan inciler güneşin vurmasıyla parladı. Genç adamın gözlerinin içine bakıyordu. Heyecandan boğazı kurumuştu. Konuşamayacak kadar sevinmişti. Başını salladı.

“Sürekli dişi patlıyor Rose, görmelisin önu hep ıslak.”

“Sen yokken Mert kardeşini hiç yalnız bırakmadı biliyor musun? Ona senin resmini göstererek, geleceğini anlattı ve sürekli senden bahsetti.”

Rose Mina utanarak yere yüzünü düşüren çocuğun yanaklarına içten buseler bıraktı. “Teşekkür ederim kardeşini yalnız bırakmadığın için.”

“O benim tek kardeşim Rose, onu çok seviyorum.” Gülümsedi Mert. “Beş dişi var biliyor musun?”

“Gece annemi uyutmamış.” dediğinde Yiğit, Rose Mina çoktan yerinden fırlamış, yaşlı kadının kollarından kızını kaparak sımsıkı sarılmıştı. Yüzünün her bir köşesini öpüp, hasretle koklayarak, neresine dudaklarına sürüp, neresine burnunu daldıracağını bilemeden şaşkınca seviyordu. Özlemle birbirine sarılan ikiliye bakan Mert’e sarılan Erva, kulağına bir şeyler söylerken, Rose kızına sarılsa mı daha çok mutlu olur yoksa koklayıp öpse mi kestiremiyordu, hangisini yapsa yetmiyordu. Ufaklık annesinin ipek gibi parlayan saçlarına yapışmış oyun yaparak çekerken, Rose Mina burnunu gıdısının altına sokmuş, derin derin kokusunu içine çekiyordu. Evlat kokusu cennet kokusuydu. Ölüm yokladığında bile en çok sevdiği herkes gitmiş, geriye bir tek evladı kalmıştı! Nasıl bir sevgi, nasıl bir aşk-ı muhabbetti Allah’ın annelere verdiği, başka hiçbir mahlûkta yoktu.

Sevgi, saygı, değer neydi şimdi anlamıştı. Sevilmek için birinin kanından olması gerekmiyordu, canından olması yeterliydi. İnsan sevdiğine can derdi. Her biri güzel karşılaşmış, her biri özenli davranmıştı. Rüzgâr ve Cem, Koray ve Teoman, Sanem ve Esme, adını sayamayacağı kadar çok dostu olmuştu ve her birinin ona müthiş iyiliği geçmişti. Berna Hanım bile eski otoriter yanıyla değil, anne yanıyla ona bakıyor, seslenirken öyle içten *annem* diyordu ki bir daha söylesin diye bazen iki kere sorusunu tekrar ettiği oluyordu. Açelya konusu evde hiç geçmiyordu ama tanıdık bildik kim varsa herkes yavaş yavaş gerçeği bir şekilde bir yerden duyuyor, ikisi arasındaki ilişkiye karşı çıkanlar dahi zamanla onları kabulleniyordu.

Kimseye bir şey anlatmak derdinde değillerdi esasen ya da kimsenin ne düşündüğünü umursayacak süreçleri çoktan geçmişlerdi ancak çocuklar büyüdüğü ve çevre faktörü onları etkileyeceği için birtakım açıklamalar mecburi yapılmak durumunda kalmıştı. Her şey öyle hızlı gerçekleşmeye başlamıştı ki Rose Mina başının dönmesini durduramamıştı.

Ceylan Hanım yeni vefat ettiği için düğün yapamamışlardı. Onun yerine aile arasında elit bir restoran kiralanarak, nikâh törenini tercih etmişlerdi. Yine de bu anlar tam bir eğlence içinde ve coşkuyla geçmişti. Koray

ve Sanem şahane ötesi bir sürtüşmeyle güne damgasını vurmuştu, şaşılacak olansa onların içinde Teoman'ın ilk defa olgun davranması olmuştu.

Ufak tefek gösteren simasında, temiz yüzlü oluşu ona aldatıcı bir masumiyet ve saf görünüm veriyordu. Giydiği kıyafet sayesinde boynu kuğu misali uzun ve zarif duruyordu. Saçları başının arkasında sıkıca to-puz yapılmış, üzerinde ufak parıltıların olduğu tek taş tokalar takılmıştı. Muhafazakâr değildi, sırf Yiğit'in gıcıklığına dekoltesi bol bir gelinlik giymişti. Öyle kat kat kabarık eteği olan, ona yaklaşmak istediği anda bile sanki dalgalarla boğuşması gereken bir gelinlikti. Peri kızı gibiydi aslında. Yüzündeki ışığına ek, üzerindeki beyaz gelinlik efsunu içindeki kadının masumiyetini haykırıyordu. Başta reddetmişti gelinliği, kendince bunu hak etmediğini düşünüyordu. Sonuçta yanlış öğretilen bir doğruyla büyümüştü, ona hep gelinliği genç kızlar giyer diye aşılamlışlardı ve ona doğ-duğu günkü gibi olmayanlar gelinliği giyemez düşüncesi manipüle edil-mişti. Fakat Yiğit buna şiddetle karşı gelmiş, her ikisinin de bu anı ilk kez yaşayacağını söyleyerek reddetmişti. Bir zar parçası mıydı insanı masum yapan ya da üzerine giydiği beyaz bir kumaşla beline bağladığı kırmızı bir kuşak mıydı buna karar veren? Hayır insanı masum yapan düşünceleri, eylemleri, iradesiydi. O kendi ahlaki değerleri için çok savaşmış, kardeşi ve kendi hayatı için acı tecrübeler kazanmıştı. İlk tecavüz girişiminden namusunu kurtarmış olması daha sonra gelen kötü bir süreçte bedenini kendi elleriyle satmasını engellememişti. İnsanın alnına yazılan ne ise o oluyordu. İnsan bazen ne kadar çabalarsa çabalasın yastığına yazılan ka-deri değiştiremiyordu. Ve Allah birinin kötü sandığı kaderden güzeli, iyi sandığı kaderden kötülüğü gün yüzüne çıkarabiliyordu. Bugün beyaz bir gelinlikle kendine bakarken annesinin hayal ettiği gibi başı dik yüzü aktı. Seçtikleri her gelinliğe bir kulp bulan Yiğit sayesinde, onun en gıcık oldu-ğu ve kendisinin bayıldığı gelinliği seçmişti ve tercihinde ne kadar doğru bir seçim yaptığını hazırlıklar bittiğinde anlamıştı.

Yiğit'te sırf bu yüzden, nikâha sadece Rüzgâr ve ailesini, Koray ve Teoman'dan başka erkeği çağırmamıştı. Onlar da aileden olmasa, zaten gelemezdi ya hoş! Nikâh ise tam bir komedyaydı. Yiğit uyanıklık yapıp ayaklarını sandalyeye sarınca, onun ayağını bulamayan Rose Mina imza atmaya bırakıp, gelinliğinin eteklerini toparlayarak ayağa kalkmıştı. Üşen-mededen eğilerek genç adamın ayaklarına bakmış ve kızgınca dudaklarını bükerek, kollarını göğsünün altında bağlamıştı.

"Eğer ayağını şimdi ayağımın altına koymazsan, o imzayı ancak rü-yanda görürsün Yiğit Üstündağ!" diye cadaloz bir biçimde çıkıştığında,

Yiğit de misilleme yaparak ayağa kalkmış ve onunla göğüs göğse gelerek, "Asıl sen ayağını benim ayağımın altına koyacaksın, bu evin reisi benim!" diye küstahça emretmişti.

"Çok beklersin koymuyorum,"

"Koyacaksın kadın!" diye gürlemişti Yiğit.

"Kim diyor bunu?"

"Çünkü ben öyle istiyorum. Kocan!" diyen adama dişlerinin arasından tıslayan Rose Mina, "İyi, istemeye devam et Yiğit Üstündağ! Belki sana evet diyecek bir kukla bulursun," dediğinde kavganın hararetini çok sonra fark etmişlerdi. Nikâh masasında bile birbirine giren iki deli! Bakışlarını yana çevirdiklerinde, tüm aile yerinden kalmış, onlara pörtlek gözler eşliğinde bakakalmıştı. Onların yürekleri ağızlarındaki hâllerini gören Yiğit ve Rose Mina birden kendilerini tutamayıp kahkahayı bastığında, huysuz homurtular ortalığı inletmişti. Neyse ki deftere imza atarken -iki-si de inatlarından kesinlikle vazgeçmeyerek- biri diğerinin ayağına basmış, olay tatlıya bağlanmıştı.

Şimdi ise güzel bir yemeğin ve sohbetin ardından evlerine gelmişlerdi. Rose Mina kızını kollarının arasında tutarken, genç adam omzunu kapıya yaslamış, onların bu güzel hâllerini izliyordu. Rose Mina minik bebeğini yeni karyolasına yatırırken, "İyi geceler meleşim, tatlı rüyalar." diye elini öpüp yanağına dokundu. Yiğit karısının yanına gelerek kollarını beline doladı. Çenesini omzuna dayadığında Rose Mina kocasının yanağına şefkatle dokundu. "Çok tatlı, bazen onu aramıza alıp," dediğinde Yiğit kaşlarını çatarak kollarını belinden çözdü. Gözleri iki kor parçası gibi yanıyordu. "Sakın Rose, kocaman bir haftadır bırak sana dokunmayı, parmağımın ucunu bile süremedim. Yatakta iki kişi olacağımızı düşlerken, tüm o koca haftadır beş kişi yatıyoruz. Bir annem eksik. Hoş çağırırsan gelmem demeyecek," dediğinde ciddi anlamda sitem ediyordu. Kadını sertçe omuzlarından kendine çevirip, atik bir hareketle kucağına aldı. Rose Mina kabarık gelinliğin eteklerini toparladı. "Ama ben onlara doymadım, bu benim suçum mu?"

Yiğit arsızca göz kırptı. "Ben sana doymayı bırak, hâlâ bir adım bile atamadım. Bu gece bizim gecemiz ve inan dünya yanıyor deseler, geçmiş olsun diyecek hâldeyim. Bu gece seni kollarımdan ancak doğal afetler alır." Yiğit karısını odasına kadar dudaklarını kendine hapsederek taşıdı. Kapıyı açmak için geriye çekilip kapattığında, gördüğü manzara karşısında okkalı bir küfür savurdu. Rose Mina ona küfrettiğini sanarak kaşlarını

çatıp, "Tamam dedik ya, ne küfrediyorsun ağzı bozuk manyak!" diye çıkıştı, başını dalgınca oynattığında gördüğü görüntü karşısında kahkahayı koyuverdi:

Mert uyku mahmuru gözleriyle yatağın üzerinde oturmuş, pikeyi de beline kadar çekmişti. "Mina bana hikâyemin devamını anlatmadın!"

Yiğit karısını yere bıraktığında, öfkesinden dişleri sıklaşıyor, boynunu bir urgan gibi saran kravatını gevşetmek için çıldırıyordu. Rose Mina gelinliğinin eteklerini toparladı. "Ama seni az önce uyutmuştum meleşim, sen neden kalktın ki?" Omuzlarını sarsarak genç adama baktı. "Madem uyumadı paşa, ben şu gelinliği çıkarayım da onu uy," dediğinde genç adamın sert sesiyle olduğu yerde sıçradı.

"Aklından bile geçirme Rose. O gelinlik için kaç tane mağazaya girip peşinde süründüm. Bırak çıkarmayı, ikinci bir deri gibi üzerine yapışsa, sabredeceksin."

Yarım saat sonra Rose Mina ter su içinde kalmış bedeniyle, yatağa kat kat gelinlikle uzanmış, Mert'in başını göğsüne yaslamış hikâyesini anlatıyordu. Mert geldiği günden beri bir dakika bile ondan ayrılmıyordu. Gonca nasıl sürekli kucağında ise o da hep dizlerinde ya da dibindeydi. Sanki bıraksa kaybolacakmış gibi hemen huzursuzlanıp, yaygara koparıyordu. Birisi kollarından inmeyerek sürekli yaygara koparıyor, diğeri eteğine sıkıca yapışıp peşinde kuyruk gibi dolaşıyor, Erva zaten ayrı meseleydi. Yiğit, hep dış sahada kalmaktan şikâyet edip, deliriyordu. Onun sakinleştiricisi bir tek Rose Mina'ydı. Ve o da sadece kıyılarda köşelerde kıştırdığı zamanlarda onun kadını olduğunu hatırlıyordu. Keza yatağa beş kişi girip her anında siyam beşlisi gibi geziyorlardı.

Yiğit uyuyan oğlunu yatağına götürmek için hareketlendi. Rose Mina yanağını okşayıp koklayınca Yiğit kaşlarını çatarak ve biraz çekerek ayırabilmişti. Ufaklığı yatağına koyup, üzerini örttükten sonra, saçlarını okşayarak odadan ayrıldı. Sonunda karısıyla tek kalacağı için heyecanlanırken, ona yaşatacağı güzel dakikaların düşüncesiyle kendini gaza getiriyordu. Odaya büyük bir heves eşliğinde girdiğinde, gördüğü dehşet manzara sayesinde ayaklarına pranga bağlanmış gibi olduğu yerde çakılıp kaldı. Rose Mina'yı yatakta, neşeyle kızıyla oynarken görünce, çıldırmamak için dişlerini sıktı. Rose Mina ürkekçe ona bakarken, kızını göğsüne basıp, "Ağladı. Yemin ederim sesini duydum ve dayanamadım." diye masum bir saffetle söylendi. Yiğit yüksek perdeden öyle bir kükredi ki bırak ev ahali-sini, artık kocaman bir şehir bile onun sabırsızlığının farkındaydı.

“Oğlum ne oldu?” diye yorgun bir hâlde kapının girişinde bitti yaşlı kadın. Uyku mahmuru gözleri, dağılmış saçlarıyla yataktan yüreği ağzında koştugu belliydi. Yiğit hiddetli adımlarla yatağa yanaştı ve kızını -o öfkeli duruşa eğreti duran bir naziklikte- annesinin kollarına tutuşturdu. “Bugün değil bir çit, birinin gıkı çıksın, yeminle gırtlığına pamuk tıkayım.” dediğinde yaşlı kadının şaşkın ve kıpkırmızı olmuş suratına bakarak, sırtından destekledi. “Tövbe estağfurullah,” diyen kadının ayıplayan sesine aldırmadı. Kapının önüne koyduğunda, kapıyı kızaran yüzüne çarparak kapaması bir olmuştu.

Arkasını döndüğünde Rose Mina öfkeli gözlerle genç adama bakarak, “Aferin! Zaten az biliyordu sabırsız olduğunu, şimdi ne yapacağını herkes öğrendi. Yerinde olsam davulcu tutar gerdeğe gireceğim diye tellal çıkartırdım. Beni yerin dibine soktun gün boyunca. Ya sen ne terbiyesiz ne arsi...” dediğinde üzerine yürüyen adamla yutkundu ve gerilemeye başladı. Ah lanet gelinliği etekleri iki de bir, ayaklarına takılıyordu. Düşmemek için sendelerken, kuyruğunu ayağının altından çekmeye çalıştı.

“Üzerime gelmeyi kes kahrolası, korkutuyorsun.”

“İlk defa yatacakmışız gibi nazlanma o zaman.”

“Öküz...” dedi bocalayarak ve hırsından delirerek. “Kızıymış boğa gibisin, bu hâlinle yatağına girmem.”

“Rose buraya gel!” diye emretti küstah adam, sabırsız bir hâlde ceke-tini çıkarıp, bir köşeye hışımla savurdu. Rose Mina geriye giderken iri iri açılmış gözleriyle, “Yiğit aklını başına al lütfen, çıldırdın mı? Ne acelesi var! Daha sabahlar ve önümüzde bir ömür var! Biraz sakinleşsen, bekle sek.”

“Bekleyecek sabır mı kaldı? Aylardır bunu layıkıyla yaptım.”

Kadın birden durdu. “Yani isteyerek beklemedin.”

“Bana bak, laf cambazlığı yapıp konuyu saptırma, yok yere çıkardığın kavganın ateşinde yakarım seni.”

“Yiğit cidden iyi değilsin. Çok sinirlisin. Yatışsan biraz!”

“Rose, beni delirtme o zaman. Buraya gel.”

“Sen zaten çıldırmışsın daha fazla delirmezsin merak etme,” diye hırçınca haykırdı. “Ya deli deli bakmayı kes, korkuyorum.”

“Kadın benimle cebelleşme, gel buraya sakinim.” diye buyurdu ve genç kadın bir adım daha gerileyince, çevik bir atılımla onu kucağına aldı. “Demek nazlanıyoruz.” Kızıyor muydu, sırtıyor muydu, dişlerini sıkmasından pek belli olmuyordu.

"Gelinler nazlanır," dedi Rose Mina,

"Damatlar nazdan hiç hoşlanmaz," diye onayladı adam, kaşlarının katılması yumrular hâlinde alına dolmuştu.

"Yiğit hediye vermeden bana parmağının ucunu süremezsın,"

"Ben sana neler süreceğimi birebir göstermeyi yeğlerim," dedi edepsiz adam.

"Uyuzluk etme, ne kadar merak ediyorum."

"Hiç merak etme gayet iyi durumda, çok iyi bak..."

"Pis sapık, ben hediye bahsediyorum. Ne aldın bana?" dedi kadın kocasını omzundan ittirirken.

Adam öyle bir şey dedi ki gözleri kocaman açılan kadının ağzı şokla kapandı. Aklına olmadık ayıp fikirleri sokarak, yanaklarının kızarmasıyla kendini ödüllendirdi. "İğrençsin. Hemen yüz görümlüğümü istiyorum." dedi kadın beyaz gelinliğin içinde domatese dönerek.

Yiğit yatağın başına gelince, genç kadını yere bıraktı. "İyi o zaman, ben de diğer âdeti istiyorum."

Misilleme dikkatini çekince, "Hangisini?" diye merakla sordu Rose Mina.

"Tabii ki ayaklarımı yıkacaksın."

Gözleri irice açılarak, "Oha! Öyle bir adet yok bir kere," diye dehşet bir şokla tepki verdi.

"Var bir kere!" dediğinde Yiğit, genç kadını elinin ucuyla ittirdi ve bir balon gibi yatağa düşmesini sağladı. Gömleğini çıkarırken, "Şimdi, ayaklarımı yıkıyor musun? Yoksa işimize konsantre olalım mı?" diye arsızca sordu.

Genç kadının yanına uzandı, onu kollarının arasına çekerek yüz yüze gelecek şekilde durdular. İkisinin de kalbi heyecandan çarpıyordu. Bedenleri ilk defa birlikte olacaklarmış gibi titriyordu. Genç adam hesaplı bir yavaşlıkla genç kadının arkasına uzanmış, hain elleri aklını başından alma eylemiyle bilinçli bir hafiflikle işe koyulmuştu. Gelinliğin inci düğmelerini olanca yavaşlığıyla çözüyordu. Parmaklarını ikiye ayrılmış kumaşın içinde tahrik ederek hareketlendirip, kadifemsi tenini okşarken kadının dudaklarının arasından sıyrılan inlemeyle dünyası daraldı ve terlemeye başladı.

Hareketlerinde hiçbir şiddet ve kabalık yoktu. Zaten her seferinde Rose Mina'nın aklını başından alan da sert ifadenin altındaki naiflik içeren sempatik davranışları değil miydi? Genç kadının dudakları aralandı,

arzuyla onun bedenini keserken teninin ürperdiğini gizleyemedi. Ellerini şimdi derhâl onun bedeninde ve saçlarında istiyordu. Yiğit karısının ne düşündüğünü anlamış gibi dudaklarını dudaklarına kapadı. Yavaş yavaş yakasını gevşettiği gelinliğini aşağıya çekti. Zaten askısız olunca hemencecik inmişti. Elleri göğüslerinin sıcacık kıvrımlarını turlarken, başparmağı ve işaret parmağı hainlik ederek onu en hassas noktasından vurdu. Yiğit parmaklarının arasındaki tomurcuğu sıkınca, kadının genzinden yoğun bir ihtiyaç kurtuldu. Ateş gibi yanan dudakları boynuna ve göğüslerine indi. Açtı, vakit kaybetmeden doymak istiyordu. Rose Mina aldığı zevki ve vücudunun titremesini engellemek istercesine parmaklarını genç adamın saçlarına daldırdı. Yiğit'e karşı koymanın ne kadar güç olduğunu bir kez daha anladı. Mutluluğunun gerçekliğine varmak isteyerek parmaklarını erkeğin omuzlarında, yüzünde, yeni çıkmaya başlamış sakallarında dolaştırdı.

Yiğit genç kadının üzerindeki gelinliğin eteğini yavaşça yukarı sıyrıldı. Vücudu olduğu gibi ortaya çıktığında yüzünde sonsuz bir heyecan vardı. "Gülüm! Şimdiye kadar hiçbir kadını böylesine arzulamamıştım. Bana ne yaptın böyle, bir saniye ayrı kalsak, kafayı sıyrıyorum!"

"Öyle olacak zaten Yiğit, bir tek beni arzulayacak ve benden ayrı kalmayacaksın." Küstahça edilen emir değil, kendinden son derece emin bir sevgiydi. "Çünkü ben de aynısını hissediyorum. Sen yanımda olmayınca, kafayı sıyrıyorum."

İhtirasla öpüştiler. Odada sadece onların derin solukları, hasret tenlerinin ısırap dolu inlemeleri duyuluyordu. Yiğit'in elleri genç kadının bacaklarından kalçalarına doğru çıktı. Rose Mina yüzünü kocasının boynuna gömmüş, inliyordu. Genç adam yüzünü tutup çevirerek gözlerini gözlerine dikti. Hayır, gözlerini görmeli ve her anın keyfini çıkarmalıydı.

"Gülüm, sana çok ihtiyacım var. Söz, sonra ne istiyorsan yapacağım. Ama şimdi biraz hızlı olsak,"

Genç kadın cevap vermedi ama bakışlarından duymak istediği cevabı rahatlıkla okuyordu. Yiğit yüzünü boynuna sokuşturup derince kokusunu içine çekti. Kulağına çıldırtıcı sözler fısıldarken, ruhunu ve yüreğini tüketecek kadar aklını başından aldı. Sesi, vücudunun en hassas noktalarını okşadı. "Şimdi hemen," dedi bacaklarının arasına geçmek için hamle yaparken.

"Yiğit! Lütfen..."

Hayır, bu gece eşsiz olmalı, aceleye gelmemeliydi. Boynunda gezen

dudaklara karşı koymak ölümdü. Ama koydu. Rose Mina ona fırsat vermeden, çevik bir manevrayla yataktan kalkmak isteyince gelinliğe dolanıp yataktan basket topu misali düştü. Başını yere vurunca, uflamalar eşliğinde yerinden doğrulmaya çalıştı. Fakat her hareketiyle iyice gelinliğe dolanıp ipek bir koza gibi sarıldı. Yiğit kızgın bir hâlde yerinden fırlayıp, onu kördüğüm hâlden kurtarıırken, "Rose, bu gece sakatlanırsan bir ömür sağlam gezemezsin haberin olsun." diye gerçek bir tehditle uyardı.

"Ya Yiğit, düştük değil mi, isteyerek olmadı." Yüzüne kapanmış kaba-rık eteği indirip, ter su içinde kalmış kıpkırmızı hâliyle derin derin soludu. Tepesinde hükmederek dikilen ve kaşlarından yüzü gölgelenen adama kırgınlıkla baktı. "Yardım edeceğine kızılıyorsun. Sen ne biçim adam oldun ya."

"Senin sevdiğin adam," şımararak eğildi.

"Benim sevdiğim odun," dedi ona kızgınca misilleme yaparak.

Genç adam onu ayağa kaldırdığında, tam sarılacaktı ki ellerinin arasından yağ gibi kayan kadın, "Önce duş almalıyım." diye belirtti. Yiğit sesli soludu. Rose Mina ona fırsat vermeden banyoya koşarak girip kapısını kapattı. Tabii bu fazla uzun sürmedi. Yiğit banyonun kapısını tek bir tek-meyle açmayı hesaplarken, genç kadın içeriden kıkırdayarak, "Kapı açık, sakın kırmayı düşünme seni azman! İki dakika sonra yanıdayım sabret," diye seslendi. Gelinliğini çıkarıp hızlı bir duşun ardından, kapıyı açarak, duş rekoru kırdığını gösterdi. Genç adamla burun burnuna gelecek şekilde karşısında durdu. Yiğit geriye çekildiğinde, ağzı kurumuş, hayır dili damağına yapışmış hâlde karısına bakarken, "Yok valla, ben sana acele et dedikçe, sen giyinip mi çıkılıyorsun." dedi üzerindeki ipek geceliğine bakarak. "Hem bunu giymene gerek yok, zaten varlığıyla yokluğu belli değil."

"Sen ne öküzsün ya! Bu gece bizim evlilik akdimiz ve sen hiç nazik değilsin. Bak böyle devam edersen ben kızların yanına giderim,"

Ve genç adam onu kollarına alıp, ayaklarını yerden kestiğinde sözleri ağzında donup kaldı. Dudakları kapanmadan yatağa yönelirken, "Sana önümüzdeki bir ömür sabırlı olacağıma söz veririm ama artık şu dört yüz yılın işkencesi bitsin." diye gerçekten azap çektiğini saklamadı.

Rose Mina genç adamın yanağında parmaklarını dolaştırdı. "Sen dört ayda bu hâle geldin, peki beni onca zaman nasıl bekledin?" diye muzırca sordu. Kadının parmağı dudaklarında dolaşırken tek bir hamleyle yakaladı ve gözlerinin içine bakarak emdi. Dişlerinin arasına sıkıştırdığı narin parmakla, kadının aklını başından alırken arsız gözleri parlıyordu. "O

zaman senin tadını bilmiyordum Gülüm ama şimdi biliyorum. Seni sevdiğim kadar sevildiğimi bildiğimden bu cesaret.”

Rose Mina kocasının sözlerine yürekten katılıyordu. Bundan böyle tüm mutlulukları, ihtirasları, heyecanları ve itimatlarını her anlamda birlikte paylaşacaklardı. Böyle olunca da sarsılmaz sadakatlerinin, erişilmez sevgilerinin önünde yıkılmayacak engel yoktu. Yiğit onu kucağından yatağa bıraktı. Yanına oturdu. Her ikisinin de elleri titriyordu.

Aceleci bir acemilikle birbirlerine uzanıp hızla soyunmaya başladılar. İkisi de garip bir heyecanla çıtırçıtlak kaldıklarında, aynı sabırsızlık içindeydiler. Birbirlerine sımsıkı sarıldılar. Çöllerde yeni keşfedilmiş vaha, ummanların dibindeki eşsiz bir nehir gibi eşsiz bir ana tanıklık ediyorlardı. Sevgilisine uzun yıllar sonra kavuşmuş kişilerden farksızlardı. Yiğit ateş gibi yanan dudaklarını karısının gözlerinde, dudaklarında, yanaklarında, boynunda, göğüslerinde dolaştırıyordu.

Mutluluk dolu dakikalardan sonra, ruhları iç içe girmiş, bedenleri tükenmiş, kalpleri mehter bandosu gibi son hızla çarparken, yan yana yattılar. Tenlerinde hâlâ yaşadıkları anın eşsiz büyüğü hüküm sürüyor, derisinin üzerinde tomur tomur ter damlaları titriyor ve göğüsleri hızla kalkıp iniyordu. Gözlerini sanki bir rüyayı yaşar gibi sımsıkı yumdular. Rose Mina gözlerini açtığında, Yiğit aşkla ve sonsuz bir arzuyla onu seyrediyordu. Uzandı, sevdiği kadının başını hâlâ heyecanla atan göğsünün üzerine yasladı. Yanaklarını ve saçlarını okşarken, “Seni seviyorum Rose Mina Üstündağ.” diye dudaklarını şakağına dokundurdu.

Rose Mina titrek parmaklarını genç adamın kalın bileğine sardı. “Seni seviyorum Üstündağların eşsiz kalası!”

“Rose!” diye çıkıştı adam kaşlarını çatarak. Başını geriye atarak sıırttı.

“Söyle kocacığım,” Adam bu kadarcık sözle bile yumuşamıştı. Hızlı bir hamleyle onu altına hapsederken, ikisi de gelecek olan eylemin açlığıyla tutuşmaya başlamıştı.

“Sen tam bir cadısın,”

“Cadı deme alınırım, ben senin gülünüm,” dedi kadın dudaklarını kocasının boynuna dokundurup, onun hayatla olan tüm bağlarını kopardığında. Yiğit dudaklarını kadının kulağına yaklaştırdı ve içini hoplatan bir tılsımla, “Evet, bu Gül’ün bir Gonca’sı var, şimdi de Yonca’sı olsa hiç fena olmaz!” dedi ve kadının arzuyla kapanan gözleri dehşetle açıldı.

BEŞ YIL SONRA

Elindeki çikolatayı bitirince paketini hırsıyla yere fırlattı. Ufak bir ocuk gibi davrandığını şu an fark etmesi imkânsızdı. Gözleri dolu dolu olmuştu. Dudakları kırgınca bükülmüş, ne hissettiğini bilmiyordu. Burnunu ekerek, “Bir tane daha istiyorum!” diye mızırdandı.

Yiğit elini saçlarında sıkıntıyla dolaştırarak, “Gülüm zaten altı tane yedin! Yakında şeker komasına gireceksin.” diye çıkıştı.

“Lokmalarımı mı sayıyorsun?” Rose Mina genç adama sanki civcivlerini boğazlayıp, kedisini kesmiş bir canı gibi şkeyle baktı. “Sana bir tane daha istediğimi söyledim.”

“Rose bu şekilde olmaz,” dedi Yiğit araçta oturan karısının önüne diz çökmüş, son yarım saattir dil döküyordu. Rose Mine sessizce ağılamaya başlayınca, Yiğit artık daha fazla dayanamayarak olduğu yerden doğruldu. İsyân ederek, “Demek istemiyorsun! İyi doğurma o zaman!” dedi kızgın bir serzenişle. Elini beline koyup bakışlarını sıkınca gökyüzüne çevirdi. “Ben duyduğumdan beri ayaklarım yerden kesildi ama karım istemiyor,” dediğinde sesi gerçek anlamda kırgındı.

Rose Mina’nın yüreğini birisi müthiş bir baskıyla eziyordu. Nefesi sıklaşırken oturduğu koltuktan kalkıp, yanına yaklaştı. Genç adamın beline kollarını dolayıp karnının üzerinde ellerini birleştirdi. “Asla, ben onu istiyorum! Ama Yiğit,” dediğinde genç adam kollarındaki kiskacından çıkmadan dönerek, kollarını genç kadının gövdesine doladı. “Aması ne Gülüm? O zaman neden ağılıyorsun?”

“Ya senin için demesi kolay. Daha evleneli kaç sene oldu, neredeyse birkaç senede bir tane oluyor. Mısır patlağı gibiler mübarek. Korunmak için o zimbirtılarda işe yaramıyor. O kadar çaresine bakalım dedim sana. Tabii sen filinta gibi ortalarda dolan, ben her doğum sonrası bir yerlerimi paralayayım zayıflamak için diyetisyen, spor salonu dolanayım. Sonra dört ocuk ve Erva! Yiğit kreş asak daha iyi.”

“Rose, Mert büyüdü artık, ağabey olmayı öğrendi. Gonca kreşe gidiyor, Yonca işi öğrendi.”

“Ama hâlâ emiyor.”

“Bu senin hatan, kızımız  yaşını bitirmek üzere, artık kesebilirsin!”

“Yiğit sen ne zalim bir babasın ya! Nasıl kıyayım meleğime. Canı!” dedi ağılayarak tekrar.

“yle miyim?” dedi adam genç kadının başını yukarı kaldırarak.

"Cık!"

Rose Mina'nın yanağına yuvarlanan inci tanesini Yiğit parmağının tersiyle yakaladı. "Ağlama Gülüm, oldu olan artık."

"Sen istiyor musun cidden?" Gözleri merakla bakıyordu.

"İstiyorum tabii. İlla bir yerimi yırtmam mı lazım anlaşılmak için?"

"Ama böyle giderse göğüslerim sarkacak," Dudakları büküldü, içli içli hıçkırıldı.

"Sarksın, nasılsa benden başka kimse görmüyor. Ben onları her hâliyle seviyorum, bana da çocuklara da yetiyor." dedi adam inadına göğsüne kurulan elini ayartarak sıkarken.

Rose Mina adamın eline vurdu ve göğsünden düşürdü. "Karnımda kocaman bir yağ kütlesi olacak. Gülünce hava yastığı gibi hoplayacak, oturunca yuvalanacağım, kalkınca bowling lobutları gibi devrileceğim."

Yiğit geniş omuzlarını sarstı. "Ben de biraz kilo almayı düşünüyordum, eşitleriz." Genç kadının kolunu çimdirmesiyle yapay bir feryat kopardı, sonra genç kadının bedenini kendine çekerek sımsıkı sarıldı.

"Çatlaklarımı ne yapacağız, sürekli kaşınacak, çirkin duracak."

"Güzellik merkezleri bunun için var, tedavisi var, doktoru var diye biliyorum." Başını çenesine yaslayarak, saçlarını öpüp kokladı. "Gülüm, ben seni sen olduğun için seviyorum. Tüm bu saydıkların beni senden soğutmaz, ancak daha çok yaklaştırır. Her çatlağın bir anısı var, her deformenin bizde bıraktığı bir bağı var."

Rose Mina kaşlarını çatarak "Nasıl?" dediğinde Yiğit karısının elini tutup bahçeye yönlendirdi. "O zaman kimse senin içindeki güzelliği göremez, dışındaki güzellik olmayınca tamamen benim olursun." Sırf kılığına sataşarak göz kırptı.

"Off, Yiğit! Ben de ciddisin sandım!"

Geniş bahçeye yöneldiklerinde, güneşin şahane ışıkları gözlerini alıyor, muhteşem yeşilliği ise içlerini açıyordu. Malikânenin en çok sevdiği yönü, çocuklarının özgürce koşabildiği geniş bahçe alanıydı. Berna Hanım yeşil çimlerin üzerine serdiği örtüye küçük torunu Yonca'yı koymuş, önüne yığıldığı rengârenk oyuncaklarıyla oynatıyordu. Nasıl da sevecen ve fedakâr bir kadındı. Ona Ceylan Hanım'ın yokluğunu aratmıyordu. Her konuda yanında ve destekçisiydi. Tabii arada kaynana damarı tutmuyor değildi, şirin yaşlının! Gonca, meleşti kocaman bir kız olmuştu fakat yine masaya oturmuş -daha doğrusu Erva'nın başına tünemiş- sürekli bir şeyler sorup kızı bıktırarak resim yapıyordu. Bir an olsun rahat kalamıyordu

genç kız yeğenleri sayesinde- gerçi hiç şikâyetçi değildi- ama bunu onlar bilmiyordu.

“Bak gördün mü, her şeye değerler. Söz sana en iyisinden doktor ayarlayacağım, hoşlanmadığın neren varsa yaptırabilirsin.”

“Saçmalama, estetiğe karşı değilim ama bende olmasını istemem.”

“O zaman şikâyet etme.” Ve birden arkalarından koşarak gelen, paldır küldür ayak sesi duyuldu. Yiğit ve Rose Mina aynı anda arkasını döndü. Mert endişeli ve sıkkın bir suratla elindeki defterini uzatıyordu. Saçlar yine limonla ıslatılıp tepeye dikilmişti çünkü, Rose Mina ona jöleyi yaslamıştı. Yeni terleyen bıyıkları ise dudagının üzerinde siyah bir gölge gibiydi. Babasının minik bir kopyası olmuş çıkmıştı.

“Anne bu yine olmadı.”

“Gösterdiğim gibi yapmadın mı oğlum?” dedi Yiğit otoriter sesiyle. Ah erkekler!

Mert ağzını burnunu kıvrarak, ayağıyla yeri eşeledi. Rose Mina artık neredeyse koltuk altına uzanan oğlunun boynuna kolunu atıp, bakışlarını kocasına çevirdi. Başını yana hesap sorar gibi kırarak, “Nasıl gösterdin Yiğit? Problemi kendin çözerek mi?” diye bilmiş bilmiş sordu.

Yiğit bocalayarak, “Tabii ki öyle, yoksa nasıl anlasın çocuk,” dedi suçlu gözlerini kaçırarak.

“Tam da işte bu yüzden anlamıyor çocuk.” Genç kadın oğluna bakıp saçlarını kurcalarken, “Yemekten sonra birlikte bakarız annem, sana gösteririm sen de ezberlersin.” dediğinde, Mert yine karın ağrısı var gibi kıvranmaya başladı. Artık ne söyleyecekse, kaşlarının altından boncuk boncuk bakıyor, lafı ağzının içinde eviriyor, çeviriyor, yaya yaya yutuyor ama bir türlü kelime hâline getiremiyordu. Rose Mina oğlunun yüzünü okşayarak gözlerine baktı. Kuşkuyla kısılmış gözleri temas sağlayınca, dudaklarını büzdü. “Sanırım birilerinin maçı var!”

Mert kollarını sallayarak saçmalama eylemine tutarsız kelimeler sundu. “Şey? Ben geçen sefer... sanırım biraz,” dediğinde sonuçsuz kalan abartısında kararsız kaldı. Cesur bir erkek olarak cüretle başını kaldırdı. Doğruyu söylemek en iyisiydi. Tek seferde acısız ve olgunca olacaktı. “Ya anne valla isteyerek olmadı. Arkadaş koşarken yakamdan çekince, yırtı-verdi işte.”

“Sadece bu kadar olmadığı gibi bir his var içimde,” dedi kadın bilinçli bir uyarıyla.

“Sen her şeyi bilmek zorunda mısın?” dedi Mert dudaklarını büzerek.

"Anneler her şeyi bilir."

"Kavgadan haberin vardı yani."

"Benden kaçacağını sanman hata."

"Özür dilerim."

"Bir daha kavga ettiğini duyarsam, kulaklarından salıncak kurarım." dedi katılaşmış ciddi bir tehditle.

"Kıyamazsın ki!" dedi Mert şebeklik edip şirinliğe soyunarak.

"Kıyarım!" dedi otoritesine bürünerek, Mert dudaklarını büzdü. "Ve sanırım o anne, dolaba bir şey koymuş," dediğinde Mert aydınlanmış yüzünü kaldırdı, heyecanla haykırdı. "Gerçekten mi? Anne, bunu yapmış olamazsın! Maç yarın, ne ara yaptın?"

Rose Mina kaşlarını çatı. "Bir daha beni bu kadar yormak istemiyorsan, bu sefer dikkatli olursun velet. Yoksa kulaklar kepçe olur." İncecik kollar boynuna dolanmış ve yanaklarını öpücük yağmuruna tutmaya başlamıştı. "Sen bir tanesin. Dünyanın en iyi annesi sensin."

"Üçkağıtçı. Babası kılıklı hergele," dediğinde Mert çoktan yeni formasının heyecanı ile defterini bir köşeye savurup, dersi unutup içeriye fırlamıştı. Berna Hanım iç gererek izlediği sahneden bakışlarını çevirdi, oyuncakları birbirine vuran torununa gülümsedi. Yiğit kolunu karısının boynuna atarak, "Sana ben hallederim demiştim," diye sert bir sesle söylendi.

"Hah!" dedi Rose Mina sitemle. Kollarını göğsünün altında horozlanarak bağladı. "Ne zaman koca adam! Yarın kupa maçı var çocuğun ve sen hâlâ halledeceksin."

"Ama Gülüm işler,"

Rose Mina elini kocasının karnına koydu. Kızamadı. Karnını okşadı. "Tamam, kıvrırma suçlamak için demedim."

Yiğit dudaklarını yanağına dokundurup, koklayarak kulağına çıkarırken, "Nasıl hâlettin?" diye sordu.

Ah, pis serseri, nereden vuracağını biliyordu. Rose Mina kollarından hileyle kurtulup yerde oynayan kızını sanki ilk defa görüyormuş gibi abartılı bir sevecenlikle kollarına aldı. Kaynanasının korunaklı dibine tünedi. Ona, şu ünlü takımla korumalar görüştürmediklerinde, bir yolunu bulup içeriye sızdığını... Soyunma kabinine dehşet bir hiddetle dalıp, elini beline koyarak, çaçaron bir tavırdaki... Onca çıplak, kas kütlesi, dalyan gibi herifin içinde saldırgan bir biçimde cırlayarak, "Hakan kim?" diye kükredikten sonra, ortaya çıkan iri yarı kaslı futbolcuya elindeki tişörtü

uzatarak "Oğlumun yarın maçı var ve sizin imzaladığınız formasının şans getirdiğine inanıyor. Zahmet olmazsa kıyısına köşesine şettitiri verin!" dediğini, hayatta söylemeyecekti.

Ve tabii ki oğlu üzerindeki formayla, çığlık çığlığa gelip boynuna müt-hiş bir neşeyle atlayarak "Annem, sen bir tanesin! Annelerin en güzelisin." diyerek tezahürat yaptığında, üzerinde tüm takımın imzaladığı formayla göğsünü şişirerek öpmeseydi çok şey değişebilirdi.

"Heyyo! Tüm maçlar bizim. Arkadaşlarım görünce hasedinden çıldırarak!"

Zeki kocası bu işte bir terslik olduğunu sezip, çiftliği inletesiye, "Rose! Kadın bunu yaptıysan seni deşerim," demeden, hemen önce kadın atağa kalkmıştı. Bir ürkeklikle rengi sapsarı olan Berna Hanım'a baktı. Tabanları yağlamadan hemen önce, "Oyala!" dedikten sonra yerinden fırlayıp ayağı kapana sıkışmış tavşan gibi sekerek arkasına bakarak koştu. "Yiğit, kafayı sıyıрма, onların çıplak bedenlerine bakmadım bile. Valla gözlerimi elimle kapadım. Elin heriflerinin kaslarına niye bakayım?"

Bu yaptığı çocuklukla soyunma kabininde kopan fırtına gibi kahkahayı, kesinlikle kendine sakladı. Ayağı yanmış tazı gibi içeriye koşarken, Yiğit de ondan farklı değildi. "Lan koşma mal mısın, bebeğe bir şey olacak. Ben sana göstereceğim kası, kemiği kırarak,"

"Mal sensin! Bakmadım diyorum, zaten orası iğrenç kokuyordu, ölmeden önce hemen kendimi dışarı attım."

"İyi etmişin, çünkü seni ben kendi ellerimle geberteceğim." Rose Mina küfretti. "Lanet çeneni tut kadın bir daha bana hakaret etme." Ve kare jeton düştü. "Hem, neresi iğrenç kokuyordu, neresi?"

Ve tabii cevap alamadan peşinden Mert fırladı. Narin omuzlarını kabartmış ciddi bir ifadeyle sertçe babasına horozlanıyordu. "Baba, anneme dokunursan, ben de büyüyünce senin tüm ihalelerine fesat karıştırırım. O benim için gitti oraya. Ağladım diye kıyamadı."

Yiğit oğluna sert sert bakarak kaşlarını çattı. "Lan sıpa, erkek adam ağlar mı?"

Mert göğsünü şişirdi gururla. "Ağlamaz baba, ama annem bunu bilmiyor. Erkekler de ağlar deyip duruyor."

"Eş'öğlü eşek! Ananı kandırmaya utanmıyor musun?" dedi kafasına şaplak atarak, Mert başını okşadı. Ufak suratını asıp, tehlikeyle parlayan gözlerini hırçınca kıstı. "Sen de geçen misafir geleceğini uttun, Cem

amcamlara maça gittin, kandırdın annemi. Sahilde koştum dedin ama ben seni ele vermedim.”

“Lan ben babayım.”

“Ben de evladım.”

Yiğit oğluna hiç iyi örnek olmadığını idrak ettiğinde, içinde egosu tavan yapan adama söverek hıyanetini kendine sakladı. En kıza zamanda çözmek üzere kararlar alacaktı! Dostça, oğlunu kolunun altına aldı. Boyu yaşına göre hayli uzun bir çocuktur Mert. 10 değil, on beş gibi duruyordu. “Bu sırlar babalar ve oğulları arasında kalmalı.” dedi kavgayı yumuşatarak.

Ama yemezler!

“Anneme kızmayacağını söyle, senin kucunu kurtarayım baba.” Açık sözlüydü Mert, çoktan kapıya yaklaşmışlardı. “Hem ona bağırmayı bırak, kardeşime bir şey olacak. Bazen çocuklaşıyorsun Yiğit Üstündağ, kadın iki can taşıyor.” dedi tıpkı annesi gibi sertçe ve kapıdan girerek yok oldu. Yiğit neşeyle sırıttı.

Gonca bir prenses gibi mağrurca masadan inerek, şipşirin pembe elbisesini kibarca düzeltti. Başını gövdesinde kırılacak bir biblo gibi özenle tutarak teyzesine yaklaştı. “Teyze, büyüncü ben de senin gibi güzel olacağım ve senin gibi yakışıklı birisini bulacağım. Benim beyaz atlı prensimin atını çalıp kimse sucuk yapamayacak. Bak bana gelen prensimi çizdim.” dediğinde elindeki resmi ona uzatıyordu. İpek gibi kumral saçlarını şuhça geriye ittirdi. Erva gözlerini etrafta gezdirip, “Gonca, sen nereden gördün?” diye cırladı. *Lanet olsun o bir kazaydı!*

Gonca şipşirin fındık burnunu kıvrırdı. “Biz, annemle birlikte gördük bir kere taam mı? Teoman abim seni öptü! Hem de dudaktan, ama prensler evli olmaz değil mi? O zaman Teoman abim kral mı oluyor?” dedi eliyle dudağını gösterip kıkırdarak. “Ama annem babana söyleme dedi. Senin ve onun kemiklerini kendisi kıracakmış. Babam duyarsa sizideşermiş. Teyzedeşmek ne demek?

Erva sesli bir soluk verdi. “Şimdi b*ku yedik demek!”

Berna Hanım ufak torununu kucığına alarak, “Erva hadi içeriye girelim, aile içi katliam çıkmadan şu işi çözümleyelim,” dedi başını sarsarak. Aslında bu, mutlu bir tepkiydi.

Erva üç buçuk atan yerleriyle, Gonca’yı çaktırmadan iyice bir tembihleyerek, yaşlı kadına baktı. “Merak etmeyin, Yiğit Abim bebeği öğrendi ya, şimdi ona değil yüksek sesini, gıkını bile çıkaramaz.”

Ve bu emin söylemin üzerine, malikâneyle birlikte bahçeyi yüksek oktav haşın bir ses inletti.

“Allah'ın cezası kadın, ben o kabini tepelerine yıkmaz mıyım!?”

“Demek ki çocuk sayısı artınca yalama oluyor kibarlık,”

İkisi de kıkırdarken Yiğit önde, Rose Mina peşinde ve ikisinin peşinde koşan Mert ise kendi derdindeydi.

SON

